ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

&

PETER STRAUB

TILSIM

Sayfa6

ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

&

PETER STRAUB

TILSIM

"İnsan bir şeyin sahibi olduğunu, onu ne kadar kolaylıkla verebileceğinden anlar."

Jack Sawyer on iki yaşında mutlu bir çocukken yaşamı, babasının ani ölümü, ardından da annesinin ölümcül bir hastalığa yakalanmasıyla tepetaklak olur. Annesi, Jack'i alarak ülkenin diğer ucundaki bir otele götürür. Aslında amacı onu babasının iş ortağı Morgan Sloat'tan uzaklaştırmaktır. Sloat ne kadar güvenilmezse Jack'in en yakın arkadaşı olan ve bu yolculukta onu yalnız bırakmayan oğlu Richard da o kadar dürüsttür. Jack orada tanıdığı lunaparkın yaşlı görevlisi Hızlı Parker'dan, Diyar diye anılan başka bir evrenden getireceği bir Tılsım ile annesini iyileştirebileceğini öğrenir. Hızlı ona kolaylıklar sağlayacak sihirli bir gitar penası ve evrenler arası gidiş gelişi için acı bir iksir verir. Diyar, hem bir cennet hem de çok zorlu, ölümcül tehlikeler taşıyan insanüstü yaratıkların tuzaklarıyla dolu bir cehennemdir.

Tılsım, temposunu hiç düşürmeyen, yazarın zengin hayal dünyasının sınırlarını zorladığı bir bilimkurgu. Gezgin Jack'in yolda karşılaştığı olaylar, her iki evrendeki tanıklıkları sisteme ince eleştiriler de getiriyor.

Sayfa6

f/sayfa6yayinevi

/sayfa_6

/sayfa6

info@sayfa6.com
www.sayfa6.com

Online alışveriş: www.inkilap.com

ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

& PETER STRAUB

TILSIM

Roman

İngilizceden çeviren

Belkıs Dişbudak

Sayfa6

Sayfa6 Yayın No: 139

Tılsım

Stephen King & Peter Straub

Özgün adı: The Talisman

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 10614

Genel yayın yönetmeni: Senem Kaleli
Düzelti: Zerrin Özalp Öztarhan - Mine Şirin
Kapak tasarım: Cengiz Duhan
Sayfa tasarım: Yasemin Çatal - Derya Balcı

17 18 19 7 6 5 4 3 2 1
İstanbul, 2017

ISBN: 978-975-10-3737-4

Baskı ve Cilt
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks : (0212) 496 11 12
e-posta: editor@sayfa6.com

Sayfa6 Yayınları, İnkılâp Kitabevi Yay. San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8 Yenibosna – İstanbul

MANDOLİN www.mandolin.com.tr
İNKILÂP www.inkilap.com
Sayfa6 www.sayfa6.com

Stephen King

Amerikalı yazar 1947 yılında Portland'da doğdu. Çocukluğu Fort Wayne, Indiana ve Stratford, Connecticut'ta geçen King, üniversite ikinci sınıftayken *The Maine Campus*'te yazmaya başladı. Vietnam Savaşı'nın devam ettiği yıllarda, öğrenci senatosunun bir üyesi olarak savaş karşıtı hareketi destekledi. Maine Üniversitesi İngilizce bölümünden mezun olduktan sonra, bir dönem İngilizce öğretmenliği yaptı. Yaratıcı yazarlık dersi vermeye başlayan King'in *Cinnet, Carrie, Yeşil Yol* gibi birçok romanı sinemaya uyarlandı. Ödüllü yazar, korku-gerilim dalında bir klasik olmuştur.

Belkıs Dişbudak

1938'de İstanbul'da doğmuş, İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'nde öğrenim görmüştür. 1968 yılında mütercim tercümanlıkla başladığı çeviri kariyerini 1971'den bu yana İngilizceden dilimize kitap çevirileri yaparak sürdürmektedir. Dişbudak'ın 300'ün üzerinde kitap çevirisi bulunmaktadır.

Sayfa6'nda *Diyar'a uzanan yol...*

RUTH KING
ve
ELVENA STRAUB'a...

"Sonracığıma Tom'lan ikimiz tepenin kenarına varıp aşağıya, uzaktaki kasabaya baktığımızda, parıldayan üç dört ışık gördük... Belki hastalar vardı o evlerde; yıldızlar incecik parlıyordu; kasabanın yanı başında da nehir vardı... Eni neredeyse bir buçuk kilometre, korkunç sakin ve muhteşem."

– Mark Twain, *Huckleberry Finn*

"Yeni elbiselerim yağ içinde, vıcık vıcıktı, benim de canım çıkmıştı."

Mark Twain, *Huckleberry Finn*

BİRİNCİ KİTAP

IŞIKLARIN SÖNÜŞÜ

– Birinci Bölüm –

ALHAMBRA OTELİ VE BAHÇELERİ

1

15 Eylül 1981 günü, Jack Sawyer adında bir çocuk, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, karayla suyun birleştiği noktada duruyor, sakin Atlas Okyanusu'na bakıyordu. On iki yaşındaydı ama boyu yaşına göre uzundu. Denizden esen bir rüzgâr, fazlaca uzamış kumral saçlarını arkaya doğru uçurup geniş, güzel alnını açtı. Çocuk üç aydan beri hayatını dolduran karmaşık, acılı duygular arasında öylece duruyordu. Annesinin Los Angeles'ta, Rodeo Yolu'ndaki evi kapatıp mobilyaları, çekleri, emlak komisyoncularını hallettikten sonra Central Park'ın batısında bir apartman dairesi tutmasından beri. O daireden de, New Hampshire kıyısındaki bu sessiz tatil beldesine kaçmışlardı. Jack'in dünyasındaki tüm düzen yok olmuştu artık. Hayatı durmadan değişen, kontrolsüz bir sürece girmişti. Tıpkı karşısındaki kıpırdayan su gibi. Annesi onu oradan oraya sürüklüyordu ama, annesini oradan oraya sürükleyen neydi?

Annesi kaçıyordu, kaçıyordu.

Jack olduğu yerde döndü, bomboş kumsalın önce sol, sonra sağ tarafına baktı. Solda Arcadia Lunaparkı vardı. İlkbaharın başından sonbahara kadar açıktı. Şimdi boş ve sakin görünüyordu. Kalbin iki vuruşu arasındaki hali gibi. Tırmanan tren, kapanık gökyüzüne karşı kapkara bir iskeleydi. Demir karkası sanki kömürdenmiş gibi kara kara görünüyordu. Orada Jack'in yeni arkadaşı Hızlı Parker vardı. Ama çocuk şu anda Hızlı Parker'ı düşünemezdi. Sağ tarafta Alhambra Oteli ve bahçeleri göze çarpmaktaydı. Çocuğun düşünceleri o yana doğru akıyordu. İlk geldikleri gün Jack'e sanki otelin damı üzerinde bir gökkuşağı görmüş

gibi gelmişti. Bir tür uğurdu bu. Daha iyi şeyler olacağının vaadiydi. Ama aslında gökkuşağı falan yoktu. Rüzgâr gülü sağdan sola, soldan sağa dönüp duruyordu. Çapraz akışlı rüzgârlara tutulmuştu. Jack, kiraladıkları arabadan inmiş, annesinin seslendirmediği ama içinden geçirdiği isteğe, bavullarla ilgilenmesi isteğine hiç aldırmaksızın durup yukarıya bakmıştı. Rüzgâr gülünün tepesinde dönüp duran pirinç horoz, onun yukarısında da yalnızca o bomboş gökyüzü vardı, o kadar.

Annesi sonunda, "Bagajı aç da bavulları al, yavrum" diye seslenmişti. "Artist eskisi annen otele yerleşip kendine bir içki bulmak istiyor."

"Bir martini," dedi Jack.

"İnsan cevap verecekse, 'O kadar yaşlı değilsin' demesi gerekir." Annesi büyük bir çaba göstererek arabadan inmeye uğraşıyordu.

"O kadar yaşlı değilsin."

Anne pırıl pırıl gözleriyle ona baktı. Yirmi yıldır B sınıfı filmlerden tanınan tipik Lily Cavanaugh (Sawyer) bakışıyla baktı. Sırtını doğrulttu. "Burası iyi olacak Jack," dedi. "Her şey düzelecek burada. İyi bir yer burası."

Otelin damı üzerinden bir martı yükseldi. Jack'te bir an için rüzgâr gülünün horozu havalanmış gibi garip bir tedirginlik oldu.

"Bir süre telefonlardan kurtulmuş oluruz, tamam mı?"

"Tabii," dedi Jack. Annesi, Morgan Amca'dan saklanmak istiyordu. Ölmüş kocasının iş ortağıyla artık kapışmak istemiyordu. Bir martini alıp yatağına girmek, yorganı kafasına çekmek istiyordu.

Anne, neyin var senin?

Çok fazla ölüm vardı etrafta. Dünya yarı yarıya ölümden oluşmuştu. Martı yukardan çığlık attı.

"Haydi yavrum, haydi," dedi. "Girelim güzel otele."

Jack o zaman içinden, *neyse, işler iyice sarpa sararsa Tommy Amca yardım eder nasılsa,* diye düşündü.

Oysa Tommy Amca ölmüştü bile. O haber henüz telefon hatlarının öbür ucunda, onlara ulaşmayı bekliyordu.

2

Alhambra, denize doğru uzanan, koca granit kayaların üzerinde, dev bir Victoria tarzı binaydı. Çevreye çok iyi uyan bir hali vardı. New Hampshire kıyısının birkaç kilometre yukarısında, granitten bir köprücükkemiğiydi sanki. Kara tarafındaki özenle düzenlenmiş bahçeleri, Jack'in kıyı-

da durduğu yerden pek az görünüyordu. Koyu yeşil bir gölge, o kadar. Pirinç horoz gökyüzüne karşı dikilmiş, batı kuzeybatı yönüne dönmüştü. Lobideki bir plakada, 1838 yılında ilk Kuzey Metodist Konferansı'nın burada yapıldığı duyurusu vardı. Daniel Webster o toplantıda ateşli, ilham verici, upuzun bir konuşma yapmıştı. Plakaya göre Webster, toplananlara şöyle söylemişti:

> Bugünden başlayarak, köleliğin bir Amerikan kurumu olarak hastalanmaya başladığını, tüm eyalet ve topraklarımızda yakında öleceğini bilin.

3

Öylece gelmişlerdi geçen hafta. New York'taki telaşlı aylar da son bulmuştu. Arcadia Plajı'nda, Morgan Sloat'un avukatları yoktu. Durmadan arabalardan inip insanın burnuna imzalanacak kâğıtlar uzatıp durmuyorlardı. *İmzalayın,* Bayan Sawyer. Arcadia Plajı'nda telefonlar öğleyin başlayıp gecenin üçüne kadar çalmıyordu. (Herhalde Morgan Amca, New York'ta oturanların Kaliforniya saatine göre yaşamadığını unutuyordu). Hatta Arcadia Plajı'nda telefonlar hiç ama hiç çalmıyordu.

Tatil beldesine doğru yaklaştıklannda, annesi gözlerini kısmış, olanca dikkatiyle arabayı sürerken, Jack yolda bir tek insan görmüştü. Boş bir alışveriş arabasını sürükleyerek kaldınmda yürüyen ihtiyar bir adam. Üstlerinde yine o bomboş, gri gökyüzü vardı. Rahatsızlık verici bir gökyüzü. New York'takinin tersine, burada rüzgânn sesi hep tekdüzeydi. Bomboş cadde ve sokaklar, trafik de olmayınca, fazla geniş gibi görünüyordu. Boş dükkânlann camına, "YALNIZ HAFTA SONLARI AÇIKTIR" diye yazılar yapıştınlmıştı. Hatta daha beteri, bir kısmına "HAZİRANDA GÖRÜŞÜRÜZ" diye bile yazılmıştı. Alhambra'nın önündeki caddede yüzlerce boş park yeri vardı. Bitişikteki Arcadia Kahvaltı Salonu'nda masalar bomboştu.

Hırpani kılıklı, çatlak ihtiyarlar da boş alışveriş arabalarını sokaklarda itip duruyorlardı.

Lily, oğluna, "Ben ömrümün en mutlu üç haftasını bu yerde geçirdim," diye anlattı tam ihtiyarın yanından geçerlerken. (Jack, ihtiyarın korku dolu bir kuşkuyla dönüp arkalarından baktığını görmüştü. Ağzı kıpırdıyor, bir şeyler söylüyordu ama Jack duyamıyordu onun ne dediğini.) Annesi birden direksiyonu kırdı, rampayı çıktı, arabayı otelin ön bahçe kapısına yanaştırdı.

İhtiyaç duyacaklan her şeyi bavullara, hurçlara, plastik torbalara doldurup, telefonun tiz sesine aldırmadan evden çıkmalan, o ses anahtar deliğinden geçip onlan koridor boyunca izlerken de aldınş etmemeleri bu yüzdendi. Arabanın bagajını ve arka kanepesini torbalarla, kutularla doldurup saatlerce Henry Hudson Parkway'den kuzeye, sonra I-95 Yolu boyunca kuzeydoğuya ilerlemeleri de bu yüzdendi. Lily Cavanaugh Sawyer bir zamanlar burada mutlu olmuş diye. 1968'de, Jack doğmadan bir yıl önce Lily, Oscar'a aday gösterilmişti. *Alev* filmindeki rolü için. *Alev*, Lily'nin öteki filmlerinden daha iyi bir filmdi. Onda gösterdiği sanat yeteneği de, her zamanki kötü kız rollerinden daha üstün olmuştu. Kimse Oscar'ı Lily'nin kazanmasını beklemiyordu. Hele Lily hiç beklemiyordu. Ne var ki Lily için o alışılmış kalıp söz, "Kazanmak değil, aday gösterilmek önemlidir" sözü gerçek sayılıyor, kendisi buna tümüyle inanıyordu. Onur duymuştu. Gerçekten, derin bir zevk duymuştu. Phil Sawyer da onun ilk defa profesyonel saygınlığa ulaşmasını kutlamak üzere karısını almış, Alhambra Oteli'ne üç haftalığına tatile getirmişti. Kıtanın ta öbür ucuna. Oteldeki odalarında, yatakta şampanya içerek Oscar'lann dağıtılma törenini televizyondan seyretmişlerdi ikisi. (Eğer Jack'in yaşı daha büyük olsa, birtakım hesapları yapabilecek durumda olsa, kendisinin varlığına kavuştuğu yerin de Alhambra Oteli olduğunu hesaplayabilirdi.)

En iyi yardımcı aktrist adayları okunurken aile içi söylentilere göre Lily, kocasına şöyle demişti: "Eğer bunu ben kazanırsam ve Lily salonda yok derlerse, sivri topuklanmı giyer, göğsünün üstünde dans ederim."

Ama ödülü Ruth Gordon kazanınca Lily bu sefer, "Tabii, hakkıdır ve çok da yetenekli," demişti. Sonra da kocasının kaburgalarını dürterek, "Bana hemen bu tür bir rol daha bul, becerikli menajer," diye eklemişti.

Ama o tür roller bir daha çıkmamıştı. Phil'in ölümünden iki yıl sonra Lily *Motosiklet Manyakları* adlı filmde, durmadan acı espriler yapan bir fahişe eskisi rolünü canlandırmıştı.

Jack bavullan bagajdan indirirken annesinin şimdi o dönemleri yeniden yaşamakta olduğunu biliyordu. D'Agostino marka bavul, tam D'AG harflerinin oradan yırtılmış, içindeki çoraplann, fotoğraflann, satranç takımının, komik kitaplann ve başka eşyalann uçlan dışan fırlamıştı. Jack dökülenlerin çoğunu öteki bavullara tıkmayı başardı. Lily ağır adımlarla otelin merdivenlerini çıkıyor, ihtiyar kadınlar gibi zorlukla dik durmaya çalışıyordu. Arkasına dönmeden, "Ben otelden birini yollanm," diye seslendi.

Jack tıkış tıkış bavulların başında doğruldu, demin gökkuşağını gördüğünden pek emin olduğu gri gökyüzüne bir daha baktı. Yoktu gökkuşağı. Bir tek o rahatsız, biçim değiştiren gri gökyüzü vardı.

O sırada, "Bana gel," dedi biri arkasından... Net biçimde duyulabilen bir sesti bu.

Jack, "Ne?" diyerek arkasına döndü. Orada bomboş bahçeleri ve geldikleri yolu gördü.

"Efendim?" dedi annesi. Kapının tokmağını tutmuş, eğilmişti.

"Yanlışlık," dedi Jack. Ne gökkuşağı vardı ne de ses. İkisini de unutup annesine baktı. Annesi koca kapıyla mücadele ediyordu. Jack ona, "Dur, yardım edeyim," diye seslenip merdivenlere atıldı. Elinde büyük bavulla kazakları doldurdukları torbayı taşıyordu.

4

Hızlı Parker'la karşılaşıncaya kadar Jack'in oteldeki günleri tıpkı uyuyan bir köpeğin günleri gibi zaman ölçüsünden yoksun geçti. Tüm hayatı bir rüya gibi geliyordu ona o günlerde. Gölgelerle, anlatılmaz geçişlerle doluydu. Bir gece önce Tommy Amca'nın telefonla gelen ölüm haberi bile tam uyandıramamıştı onu; tüm şoke edici niteliğine rağmen hem de. Eğer Jack mistik olsa, kendisini birtakım başka kuvvetlerin ele geçirdiğine, annesini de onu da yönetmeye kalktığına inanırdı. On iki yaşındaki Jack Sawyer bir şeyler yapmaya ihtiyaç duyan bir varlıktı. O günlerin o gürültüsüz pasifliği, hele de New York'tan sonra gelince, onun aklını karıştırmış, benliğinde temel bir sarsıntıya yol açmıştı.

Jack kıyı şeridi üzerinde dururken, oraya nasıl geldiğini hiç hatırlamıyordu. Orada ne işi olduğunu da bildiği yoktu. Herhalde yas tutuyorum, diye düşündü, Tommy Amca için. Ama zihni uykuya dalmıştı sanki. Vücudunu da, kendini tek başına savunmak üzere yalnız bırakmıştı. Gece Lily ile birlikte seyrettikleri programın konusunu bile hatırlamıyordu, nerede kaldı kafasının içindeki hayallerin nüanslarını kavramak.

Annesi sigarasından derin bir soluk çekip ona dumanlar arasından, gözlerini kısarak bakarken, "Bu taşınmalar yordu seni," demişti. "Tek yapacağın, bir süre dinlenmek Jack. Burası iyi bir yer. Olabildiğince tadını çıkaralım."

Karşılarındaki televizyon ekranının biraz fazlaca kırmızı renkleri arasında Bob Newhart, sağ elinde tutuğu pabuca gülümseyerek bakıyordu.

"Ben öyle yapıyorum Jack," diye gülümsedi annesi. "Zevkini çıkarıyorum, dinleniyorum."

Jack saatine göz attı. Televizyonun karşısında iki saattir oturuyorlardı. Bu programdan önce ne seyrettiklerini hiç hatırlamıyordu.

Tam Jack yatağına gitmek üzere kalkarken telefon çaldı. Morgan Sloat Amca yine bulmuştu anlaşılan onları. Morgan Amca'nın verdiği haberler hiçbir zaman pek sevindirici olmazdı ama bu seferki onun standartlarına göre bile yamandı galiba. Jack odanın ortasında durmuş, annesinin telefonda konuşurken yüzünün nasıl giderek solduğunu, bembeyaz olduğunu seyrediyordu. Elleri son birkaç aydır kırış kırış bir hale gelen boynuna doğru yükseldi, parmakları bastırdı. Konuşmanın sonuna kadar hemen hiçbir şey söyleyemedi ama sonunda, "Teşekkür ederim, Morgan," diye fısıldayıp telefonu kapattı. Sonra Jack'e döndü. Her zamankinden hasta, yaşlı bir hali vardı.

"Şu sıra sağlam olman gerek Jack, tamam mı?"

Jack kendini hiç de sağlam hissetmiyordu.

Annesi onun elini tuttu, konuştu. "Tommy Amca bugün öğleden sonra araba kazasında ölmüş. Çarpan araba da kaçmış."

Jack'in soluğu boğazına tıkandı. Ciğerleri boşalmış gibi oldu.

"La Cienega Bulvarı'nda karşıya geçerken bir kamyonet çarpmış ona. Bir tanığın ifadesine göre siyah bir kamyonetmiş, yanlarına VAHŞİ ÇOCUK diye yazılmış ama... Ama o kadar."

Lily ağlamaya başladı. Bir an sonra Jack, kendinin de ağlamakta olduğunu görerek şaşırdı. Bunların hepsi üç gün önce olmuştu. Jack'e aradan geçen zaman çok uzunmuş gibi geliyordu.

5

15 Eylül 1981 günü, Jack Sawyer adında bir çocuk, kumsalda, Sir Walter Scott romanlarındaki şatolar gibi yükselen otelin kumsalında durmuş, durgun sulara bakıyordu. Ağlamak istiyor ama gözyaşları bir türlü gelmiyordu. Çevresini ölüm sarmıştı. Dünya hep ölümden oluşuyordu. Gökkuşağı falan da yoktu. Vahşi Çocuk kamyoneti, Tommy Amca'yı dünyadan çıkarıvermişti. Tommy Amca, Los Angeles'ta ölmüştü. Bu doğu kıyılarına çok uzaktı Los Angeles. Oysa Jack gibi bir çocuk bile, kendisinin aslında bu kıyılara ait olduğunu anlayabiliyordu. İnsan çıkıp köşeden bir rozbifli sandviç almak için bile boynuna kravat takma ihtiyacını duyuyorsa, demek batı kıyısında yaşayacak bir tip olamazdı.

Babası ölmüştü, Tommy Amca ölmüştü, annesi de belki ölüyor olabilirdi. Burada, Arcadia Plajı'nda da ölümü hissediyordu Jack. Morgan Amca'nın telefonlarından geliyordu ölümün sesi. Bu duygu, bir tatil beldesinin mevsim sonundaki ölgünlüğünden ibaret basit ve sıradan

melankoli gibi belirgin bir şey değildi. Çevredeki varlıkların dokusunda vardı. Okyanustan esen rüzgârın kokusunda vardı. Korkuyordu... Uzun zamandır hep korkmuştu. Burada, bu sessiz yerde bulunmak yalnızca bunun farkına varmasına yol açmıştı. Belki de ölümün I-95 Yolu boyunca onlarla birlikte geldiğini, gözlerini kısarak arabayı sürdüğünü, sigara dumanları arasından ona radyoda güzel bir müzik bulmasını söylediğini anlamasına yardımcı olmuştu.

Babasının bir zamanlar kendisine, "Sen yaşlı insan kafasıyla doğdun," dediğini hatırlıyordu. Ama şu anda yaşlı gibi hissetmiyordu kafasını. Çok genç hissediyordu. *Korku,* diye düşündü. *Çok korkuyorum. Burası dünyanın son bulduğu yer, tamam mı?*

Martılar yukardaki gri havanın içinde dönüyorlardı. Sessizlik de hava kadar griydi. Annesinin göz altlarında giderek belirginleşen halkalar kadar ölümcüldü.

6

Kaç gün sürdüğünü bilemediği bu boş sürenin sonunda lunaparka girip de Lester Hızlı Parker'la karşılaştığında, kendisini bir şeylerin yakalamış, ele geçirmiş olduğu duygusu nasılsa üzerinden kalkmıştı. Lester Parker kıvırcık kır saçlı bir siyahiydi. Yanaklarında derin çizgiler vardı. Eskiden gezgin bir *blues* müzisyeniyken ne gibi başarılara imza atmış olursa olsun, şu anda hiç dikkati çekmeyen biriydi. Konuşurken de pek dikkati çekecek bir şey söylememişti. Ama Jack, amaçsız adımlarla lunaparka girdiği, Hızlı'nın solgun gözlerini gördüğü anda, başındaki sersemliğin geçiverdiğini hissetmişti. Tekrar kendini bulmuştu çocuk. Sanki yaşlı adamdan çocuğa sihirli bir akım geçmişti. Hızlı ona gülümsemiş, "Eh, bakıyorum bana arkadaş geldi," demişti. "Küçük bir gezgin geldi yanıma."

Doğruydu. Jack artık birtakım güçlerin tutsağı değildi. Daha biraz önce kendini pamuklara sarılıp saklanmış gibi hissederken şimdi serbest kalmıştı. İhtiyarın çevresinde bir an gümüş rengi bir nimbüs kıpırdar gibi oldu, bir ışık parıldadı, Jack gözlerini kırpıştırdığı anda yok oldu. Jack, ihtiyarın elinde ağır saplı bir süpürge tuttuğunu fark etti.

"İyi misin oğlum?" Hademe, yumruğunu ensesine dayadı, sırtını geriye doğru büktü. "Dünya birdenbire kötüleşti mi? Yoksa iyileşti mi biraz?"

"Şey... İyileşti," dedi Jack.

"O halde doğru yere gelmişsin bence. Adın ne senin?"

"Küçük gezgin" demişti Hızlı ona ilk gün. "Gezgin Jack" demişti. Elindeki saplı süpürgeyi bir kızla dans ediyormuş gibi kucaklamış, konuşmuştu. *Karşında Lester Hızlı Parker var, oğlum. Kendi de eskiden bir gezgindi. Yaa, öyle. Hızlı yolları bilirdi. Tüm yolları bilirdi eski günlerde. Bir orkestram vardı, Gezgin Jack.* Blues *çalardı. Gitar müziği. Birkaç plak da yaptım. Ama hiç dinledin mi diye sorup da seni utandırmak istemem.* Her hecesinin kendine göre ritmik bir niteliği vardı. Her cümlesi tempolu, ezgiliydi. Gerçi Hızlı Parker'ın elinde gitar yerine süpürge vardı ama hâlâ müzisyendi o. Jack onunla konuşmaya başladıktan sonra birkaç saniye içinde, cazı çok seven babasının bu adamı görse ne kadar keyifleneceğini düşündü.

Üç dört gün boyunca Hızlı'nın peşinde gezdi, onun çalışmasını seyretti, elinden geldiğince ona yardım etti. Hızlı ona bazen çivileri çaktırıyor, boyası değişecek kısımlan zımparalatıyordu. Hızlı'nın talimatı altında yaptığı bu işler, o günlerde tüm eğitimini oluşturuyordu ama kendini daha iyi hissetmesine yol açıyordu. Jack artık Arcadia kumsalındaki ilk birkaç gününü bir ıstırap süresi olarak görüyor, yeni dostunun gelip kendisini o süreden kurtardığına inanıyordu. Çünkü dostuydu Hızlı Parker. Bu kesindi. Öylesine kesindi ki, bir miktar esrarengizlik bile içeriyordu. Jack o sersemliği üzerinden attığından beri (ya da Hızlı o açık renk gözlerinin bir bakışıyla onu o sersemlikten kurtardığından beri), ömründe bulduğu en yakın dostu olmuştu bu ihtiyar. Bir tek, belki, Richard Sloat hariç. Richard'ı Jack belki beşikten beri tanırdı. Şimdi Tommy Amca'yı kaybetmiş olmanın korkusu, annesinin ölmek üzere oluşunun korkusuyla birleşince, Hızlı'nın o sıcak varlığının ileriden onu çağırmakta olduğunu hissediyordu.

Jack'in içine bir kere daha, kendisinin dışardan yönlendirildiğine, kullanıldığına dair tedirgin edici bir duygu geldi. Sanki onu da, annesini de, deniz kenarındaki bu unutulmuş yere görünmez upuzun bir tel çekip getirmişti.

Jack'i burada istiyorlardı... Her kimse *onlar*.

Yoksa çılgınlık mıydı bu? Gözünün önüne boş alışveriş arabasını kaldırımdan çekip kendi kendine bir şeyler mırıldanan o deli ihtiyar geldi.

Havada bir martı çığlık attı; Jack kendi kendine, bazı duygularını Hızlı Parker'a *açmaya* karar verdi. Hızlı onu deli sansa da, ona gülse de açacaktı. Gülmeyeceğini biliyordu aslında Jack. Eski dosttu onlar, çünkü Jack bu yaşlı hademeye ne isterse anlatabileceğinin farkındaydı.

Ne var ki henüz buna hazır değildi. Büyük çılgınlıktı bu. Daha kendisi bile ne hissettiğini tam anlayamazken... İsteksiz bir hareketle lunaparka arkasını döndü, kumların üzerinden otele doğru ilerledi.

– İkinci Bölüm –

BACA AÇILIYOR

1

Aradan bir gün geçti ama Jack Sawyer bir gün daha akıllanmadı. Hâlâ bir şey anlayamıyordu. Ne var ki, dün gece yaşamının en kötü kâbuslarından birini görmüştü. Rüyada korkunç bir yaratık, annesini almaya geliyordu. Cüce bir canavardı. Gözleri yüzünde farklı bir yerde, cildi peynir gibiydi. Çürüyordu sanki cildi. *"Annen neredeyse ölü sayılır, Jack dua edecek misin?"* diye sordu canavar. Jack biliyordu. Rüyalarda hep bilirdi insan... Jack de canavarın radyasyonlu olduğunu anlamıştı. Elini ona sürdüğü anda kendisi de ölecekti. Uyandığında bütün vücudu terden sırılsıklamdı. Haykırmamak için kendini güç tutuyordu. Nerede olduğunu hatırlayabilmek için dalgaların o düzenli sesine kulak vermek zorunda kaldı. Tekrar uykuya dalması saatler sürdü.

Sabah olduğunda annesine o rüyayı anlatmak niyetindeydi ama Lily'nin tatsızlığı üstündeydi. Canı konuşmak istemiyordu. Sigara dumanlarından oluşmuş bulutların arasına saklanıp duruyordu. Ancak Jack, otelin kahvaltı salonundan uydurma bir bahaneyle çıkmaya yeltenirken gülümsedi annesi ona.

"Bu akşam ne yemek istediğine karar ver."

"Öyle mi?"

"Öyle. Uydurma yemek yemeyelim. Ben ta Los Angeles'tan kalkıp New Hampshire'a kadar kendimi sosisli sandviçle zehirlemeye gelmedim."

"Hampton Plajı'ndaki balık lokantalarından birini deneyelim," dedi Jack.

"İyi. Şimdi git, oyna."

Git, oyna, diye düşündü Jack acı acı. Bu acı tutum ona yabancıydı. *Ah, Anne; tam söylenecek söz. Soğukkanlı. Git, oyna. Kiminle? Anne, neden buradasın sen? Biz neden buradayız? Ne kadar hastasın? Niçin bana Tommy Amca'dan söz etmiyorsun? Morgan Amca'nın niyeti ne? Neden?..*

Sorular, sorular. Hiçbirinin de zerre kadar değeri yoktu, çünkü onları cevaplayacak kimse yoktu ortada.

Meğer ki Hızlı...

Ama gülünç bir şeydi bu. Yeni karşılaştığı sadece siyahi bir ihtiyar, nasıl çözebilirdi Jack'in sorunlarını?

Yine de Jack boş plajın kumları üzerinde ilerlerken Hızlı Parker'la ilgili düşünceler oynaşıyordu zihninin sınırlarında.

2

Burası dünyanın sonu, tamam mı, diye düşündü Jack tekrar.

Martılar başının üzerindeki gri hava tabakası içinde dolaşıyordu. Takvime göre mevsim hâlâ yazdı ama burada, Arcadia Plajı'nda yaz, İşçi Bayramı günü biterdi. Sessizlik de havanın kendisi kadar griydi.

Ayağındaki lastik pabuçlara baktı, birinin üzerine biraz zift yapışmış olduğunu gördü. *Kum zifti,* diye düşündü. *Çevre kirliliğinin bir türü.* Bunun ayağına nereden bulaştığını bilmiyordu. Rahatsız olup sudan bir adım geriye çekildi.

Tepedeki martılar dönüyor, çığlıklar atıyordu. Bir tanesi tam başının üzerinde çığlık attı, Jack yamyassı, hemen hemen metalik çatırtıyı andırır sesi duydu. Başını çevirdiğinde kuşun kanat çırparak alçalıp bir kayanın üzerine konduğunu gördü. Martı başını çevirdi, çevik, hemen hemen robot gibi hareketlerle çevresine baktı. Sanki yalnız olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Sonra birden, demin yukardan attığı midyenin düştüğü yere doğru atıldı. Midye çatlamıştı. Yumurta gibi çatlamıştı. Jack içindeki eti gördü. Hâlâ kıpırdıyordu ya da belki hayalinde öyle görüyordu kendisi.

Bunu seyretmek istemiyorum.

Ama daha o başını çeviremeden önce martının san, kanca gagası eti çekiştirmeye başlamıştı. Onu lastik gibi uzatıyordu. Jack midesinin yumruk gibi sıkıştığını hissetti. Zihninde o gerilmiş dokuların çığlık attığını duyuyordu... Anlamlı bir ses değil... Yalnızca beyinsiz etin acıyla haykırışı.

Başını çevirmek, martıyı görmemek istedi ama yapamadı. Martının gagası açıldı. Jack bir an için o kirli pembe ağzı gördü. Midyenin eti tek-

rar kabuğuna doğru büzüldü, martı dosdoğru Jack'e baktı. Gözleri ölüm karasıydı. Her korkunç gerçeği onaylayan bakışlarla bakıyordu: Babalar ölür, anneler ölür, amcalar ölür... Yale'den mezun olsalar, yelekli takım elbiseleriyle banka duvarları kadar sağlam gözükseler bile ölürler. Çocuklar bile ölür... Belki sonunda kala kala canlı dokuların o aptalca, beyinsiz çığlığı kalır.

"Hey," dedi Jack yüksek sesle. Aslında düşündüğünü sanıyor, sesinin çıktığını bilmiyordu. "Hey, bana bir fırsat verin."

Martı avının üzerine kondu, kara boncuk gözleriyle ona baktı. Sonra tekrar eti çekiştirmeye başladı. *Biraz ister misin, Jack? Hâlâ kıpırdıyor... Öyle taze ki, yemin ederim öldüğünü bilmiyor bile daha!*

Güçlü sarı gaga eti bir daha kaptı ve çekti. *Essnettt...*

Derken koptu. Martının kafası yukarıya, gri eylül göklerine doğru kalktı birden. Boğazı kıpırdadı. Yine Jack'e bakıyor gibiydi. Odanın neresine giderseniz gidin, hep size bakan fotoğraf gibiydi. Ve o gözler... Tanıyordu Jack o gözleri.

Birdenbire annesini görmek istedi... Onun lacivert gözlerini özledi. Küçüklüğünden bu yana onu böylesine bir çaresizlik duygusuyla istediğini hatırlamıyordu. *La la,* diye şarkı söylüyordu annesi beyninin içinde. Onun sesi rüzgârın sesiydi. Şimdi burada, az sonra kim bilir nerede? *La la, uyu artık, bebek Jack'ciğim baban ava gitti, şimdi gelir, falan filan.* Annesinin onu kucağında sallayışının anıları. Peş peşe Herbert Tareyton'lar içişinin anıları, belki bir senaryoyu okuyuşunun... "Mavi sayfalar" derdi annesi onlara... Jack hatırlıyordu... Mavi sayfalar. *La la, Jack, her şey yolunda. Seni seviyorum, Jacky, Şişşşt!.. Uyu artık. La, la.*

Martı ona bakıyordu.

Jack bir anda boğazını sıcak, tuzlu bir suyla dolduran korkunun içinde, hayvanın *gerçekten kendisine bakmakta* olduğunu gördü. O kara gözler (kimin gözleri?) görüyordu Jack'i. Bu bakışı da tanıyordu Jack.

Gagasından hâlâ bir parça et sallanıyordu. Martı, Jack'e bakarken et parçasını çekip ağzına aldı. Gagası açıldı, yüzünde garip ama inkâr edilemeyecek bir gülümseme belirdi.

Jack dönüp koştu. Başını eğmiş, sıcak, tuzlu gözyaşlarına karşı gözlerini yummuş, lastik pabuçları kumlara bata bata koşuyordu. İnsan yükselse, martının bakış açısından baksa, bir tek onu, onun ayak izlerini görürdü o gri günde. Jack Sawyer, on iki yaşında ve yapayalnız. Otele doğru koşuyor. Hızlı Parker unutulmuş, Jack'in sesi gözyaşlarının ve rüzgârın arasında kaybolmuş, durmadan duyulmaz bir olumsuzu haykırıyor: *Hayır, hayır, hayır!*

3

Kumsalın tepesinde soluk soluğa durdu. Sol tarafına bir sancı saplandı. Kaburgalarının ortasından başlıyor, koltuk altına doğru yükseliyordu. Belediyenin yaşlılar için koyduğu banklardan birine oturdu, saçlarını yüzünden kaldırdı.

Kendini kontrol etmen gerek. Eğer Çavuş Fury, Sekizinci Birliğe giderse Uluyan Komandolara kim komutanlık eder?

Gülümsedi. Kendini gerçekten daha iyi hissetti. Buradan, on beş metre yüksekten bakınca her şey gerçekten daha iyi görünüyordu. Belki hava basıncının değişmesinden falandı. Tommy Amca'nın başına gelen korkunç bir şeydi ama, herhalde dayanabilirim, diye düşündü. Zamanla kabul etmeyi öğrenirdi. Annesi öyle demişti en azından. Morgan Amca son zamanlarda, her zamankinden fazla can sıkıyordu ama o hep can sıkardı zaten.

Annesine gelince... Esas mesele oradaydı, değil mi?

Bankta oturup pabucunun burnuyla kumları eşelerken, annesinin belki de hâlâ iyi durumda *olabileceğini* düşündü. Bir şeyi yoktu belki. *Mümkündü*. Ne de olsa, kimse ortaya çıkıp da annesinde kanser olduğunu *söylemiş* değildi. Evet, kanser olsa Jack'i buraya getirmezdi, değil mi ama? İsviçre'ye giderlerdi. Annesi soğuk mineral banyolarına girer, tedavi altına alınır, bir şeyler olurdu. Yapardı bunları.

Demek belki...

Ancak duyulabilen kuru bir fısıltı bilincine ulaştı. Yere baktığında gözleri iri iri açıldı. Sol pabucunun iç tarafındaki kumlar hareket etmeye başlamıştı. İncecik beyaz kumlar, çapı belki bir parmak boyunda bir daire çizerek dönüyorlardı. Bu halkanın ortasındaki kumlar birden çöktü, kumun yüzeyinde bir gamze açılmış oldu. Belki beş santim derinliğinde vardı. Çukurun kenarları da hareket halindeydi. Durmadan dönüyordu yan duvarları. Saatin tersi yönünde hızla dönüp duruyordu.

Gerçek değil, dedi kendi kendine hemen. Ama kalp atışları yine hızlanmaya başlamıştı. Soluğu da hız kazanmıştı. *Gerçek değil,* bu da o hayallerden biri, o kadar... Ya da belki yengeç falandır.

Ama ne yengeçti ne de hayallerden biri... Burası canı sıkıldıkça, korktukça hayalini gördüğü öteki diyar değildi. Yengeç olmadığı da gün gibi ortadaydı.

Kum daha hızlı dönmeye başladı, ses ürkütücü ve kuru bir hale geldi, Jack'in aklına statik elektriği getirdi. Geçen yıl fizik laboratuvarında Leiden şişesiyle yaptıkları bir deneyi. Ama o ince ses her şeyden çok bir delinin soluk alıp verişine, bir insanın son soluğuna benziyordu.

Çöken kumlar arttı, onlar da dönmeye başladı. Artık gamze falan değildi. Kumda bir baca açılmıştı. Tayfunun baş aşağı olmuş hali gibi bir şey. Parlak sarı renkte bir çiklet kâğıdı belirdi, üzeri kapandı, tekrar ortaya çıktı, bir daha örtüldü, bir daha çıktı... Her ortaya çıkışında, baca biraz daha genişledi, JU, ardından JUI, sonra JUICY F. Çiklet kâğıdının üzerindeki kumlar tekrar kalktı. Düşman bir el, yapılmış yatağın örtüsünü çekiyordu sanki. JUICY FRUIT diye okudu Jack. Sonra kâğıt yukarı doğru havalandı.

Kum daha hızlı, daha hızlı dönüyordu. *Hıhhaaaaahhhh!* Tıslaması korkunçtu. Jack önce hipnotize olmuş gibi, sonra ödü kopmuş gibi baktı. Kumlar kocaman kara bir göz şeklinde açılıyordu. Demin midyeyi kayaya atan, sonra da etini lastik gibi çeken martının gözüydü bu.

Hıhhhhaaaahhhh, diye alay etti kumun ölü, kuru sesi. Bu bir zihin sesi değildi. Jack bunun yalnızca kendi kafasının içinde olmasını ne kadar isterse istesin, gerçekti o ses. *Takma dişleri fırladı, Jack. VAHŞİ ÇOCUK ona çarpınca takma dişleri şangır şungur fırladı ağzından. İster Yale mezunu olsun, ister olmasın, VAHŞİ ÇOCUK kamyoneti gelince insanın takma dişleri uçar, Jack. Uçmak zorunda. Annen de...*

Yine deliler gibi koşuyordu. Kör gibiydi. Arkasına bakmıyordu. Saçları alnından uçuyordu; gözleri fal taşı gibi açılmış, korku içindeydi.

4

Jack elinden geldiği kadar hızlı yürüyerek otelin loş lobisini geçti. Buranın genel havası, koşma isteğini engellemeye yetiyordu. Kütüphane gibi sessiz bir yerdi. Yüksek pencerelerden giren gri ışık, zaten solmuş halıların görünümünü daha yumuşatıyordu. Adımlan biraz hızlandı, kamburu çıkmış kül rengi suratlı görevli de kemerli geçişten salona çıkmak için o anı seçti. Hiçbir şey söylemedi ama kaşları arasındaki her zamanki çatıklığa ek olarak ağzının köşeleri aşağıya doğru bir santim daha büküldü. İnsan kendini kilisede koşarken yakalanmış gibi hissediyordu. Jack kolunun yeniyle alnını sildi, asansörlere kadar olan yola yürüyerek devam etti. Düğmeye bastığında görevlinin yakıcı bakışlarını kürekkemiklerinin arasında hissediyordu. Bu bir hafta içinde adamın gülümsediğini yalnızca tek bir kere, annesini tanıdığı zaman görmüştü. O gülümseme bile nezaketin sınırına ancak ulaşıyordu.

Odalarında yalnız kaldıkları zaman annesi, Jack'e, "Herhalde insan Lily Cavanaugh'yu hatırlamak için o yaşta olmak zorunda," demişti. Eskiden olsa, çevirdiği elli kadar filmin (B filmleri kraliçesi, derlerdi ona),

herhangi biri tarafından hatırlanması, tanıyan ister şoför, ister garson, ister tezgâhtar olsun, onu saatlerce neşeli kılmaya yeterdi. Şimdi o basit zevk bile tadını kaybetmişti artık.

Jack, kıpırdamayan asansör kapısının önünde ayak değiştirdi. Kulağında hâlâ kum bacasından yükselen o ses vardı. Bir an için gözünün önünde Thomas Woodbine belirdi. Sağlam, rahat Tommy Woodbine Amca. Jack'in vasilerinden biriydi o. Dertlere ve kaygılara karşı, yaslanacak sağlam bir duvardı... La Cienega Bulvarı'nda ölü yatıyordu. Dişleri on metre ilerdeki çamurlar arasında, mısır patlağı gibiydi. Jack düğmeye tekrar bastı.

Haydi artık!

Derken daha beter bir şey gördü. Annesi iki sert suratlı adam tarafından bir otomobile bindiriliyordu. Jack birden işeme ihtiyacı duydu. Avucunu asansörün çağırma düğmesine yapıştırdığında, arkadaki danışma masasından kül rengi suratlı görevlinin ayıplayan öksürüğü duyuldu. Jack öteki avucunu karnının altındaki o sihirli noktaya bastırdı. Oraya bastırınca sidik torbasındaki basınç azalıyordu. O sırada inmekte olan asansörün uğultusunu duydu. Gözlerini yumdu, bacaklarını sımsıkı bitiştirdi. Annesi pek çaresiz görünmüştü gözüne. Aklı karışmış, ne yapacağını bilmez gibiydi. Adamlar, onu köpek taşır gibi kolaylıkla arabaya sokmuşlardı. Ama bu gerçekte oluyor değildi. Jack biliyordu bunu. Bir anıydı. Hem annesinin değil, kendisinin başına gelmişti.

Asansörün maun kapıları iki yana kayıp içerinin loşluğunu gösterdiğinde Jack, eskimiş, sırrı bozulmuş aynada kendi yüzünü gördü. Yedi yıl öncesinin o olayı, benliğini bir daha sardı. İki adamdan birinin gözlerinin sarıya dönüşmekte olduğunu seyrediyordu. Ötekinin eli değişiyor, toynak gibi bir şey oluyordu. Sert. İnsan eli değildi sanki. Birisi çatalla dürtmüş gibi asansörün içine sıçradı.

Mümkün değildi! Bu hayaller mümkün değildi. Bir adamın gözlerinin maviyken sarıya dönüştüğünü görmüş olamazdı. Annesi de iyiydi, bir şeyciği yoktu. Korkacak hiçbir şey yoktu. Ne kimse ölüyordu ne de bir şey. Tehlike de yalnızca martının midyeye yönelttiği tehlikeydi. Gözlerini yumdu, asansör yukarıya doğru çıkmaya başladı.

Kumlardaki o şey gülmüştü Jack'e. Asansörün kapısı açılmaya yeni başlarken aralıktan fırladı, lambri kaplı koridordan sağa saptı, duvarlardaki resimlerin arasından kendi odalarına doğru koştu. Burada koşmak o kadar büyük günah gibi gelmiyordu insana. 407 ile 408'i tutmuşlardı. İki yatak odası, bir küçük mutfak ve kumsala, okyanusa bakan bir salondan oluşan ufak bir daireydi. Annesi bir yerden çiçekler bulmuş, onları vazolara yerleştirmiş, yanlarına da birkaç tane çerçeveli fotoğraf

koymuştu. Jack beş yaşında. Jack on bir yaşında. Jack bebekken babasının kucağında. Babası Philip Sawyer, DeSoto'nun direksiyonunda. O fakirlik günlerinde Morgan Sloat'la ikisi o arabayla Kaliforniya'ya gitmişlerdi. Öylesine yoksuldular ki, genellikle geceleri arabada uyumak zorunda kalıyorlardı.

Jack, 408'in kapısını açıp salona dalarken, "Anne? Anne?" diye seslendi.

Onu çiçekler karşıladı, fotoğraflar gülümsedi, cevap gelmedi. "Anne!" Kapı arkasından kapandı, Jack midesinin buz kesildiğini hissetti. Salonun ortasından sağ taraftaki büyük yatak odasına doğru koştu. *"Anne!"* Bir vazo dolusu parlak renkli çiçek daha. Boş yatağın örtüsü kolalanıp ütülenmiş gibiydi. Öyle gergin duruyordu ki, insan yorgana bir bozuk para fırlatsa, geri sıçrardı. Başucundaki komodinde küçük kahverengi şişeler içinde vitaminler ve öbür haplar duruyordu. Jack geriledi. Pencereden kapkara dalgaların üstüne üstüne gelmekte olduğunu görüyordu.

İki adam iniyordu özelliği olmayan bir arabadan. Adamların da özelliği yoktu. Annesine uzanıyorlardı...

"Anne!" diye haykırdı.

"Duydum, Jack!" Annesinin sesi banyodan geliyordu. "Ne oluyor?.."

"Hah!" dedi Jack. Kaslarının birden gevşediğini hissetti. "Özür dilerim, nerede olduğunu bilemedim de."

"Banyo yapıyorum," dedi annesi. "Akşam yemeği için hazırlanıyorum. Hâlâ izin var mı böyle şeylere?"

Jack artık tuvalete gitme ihtiyacı duymadığını fark etti. Koltuklardan birine gömülüp gözlerini keyifle kapadı. Annesi hâlâ iyiydi...

Şimdilik iyi, diye fısıldadı karanlık bir ses. Jack, zihninde bacanın tekrar döne döne açılışını gördü.

5

Sahil yolunun on üç kilometre ilerisinde, Hampton kasabasının hemen dışında, Şato İstakoz adlı bir lokanta buldular. Jack günün olaylarını pek kestirmeden anlatmıştı. Kumsaldaki korkusu şimdiden hafifliyor, geçiyordu. Jack o korkuyu belleğinde küçültmeye çalışmaktaydı. Kırmızı ceketli bir garson geldi. Sırtında sarı bir istakoz deseni vardı. Onları upuzun, yerden tavana dek uzanan bir pencerenin yanındaki masaya götürdü.

"Madam bir içki alırlar mı?" Garsonun yüzü buz gibi, mevsim dışı New

England suratlanndandı. Jack, adamın kendi sırtındaki Ralph Lauren spor cekete, annesinin özenmeksizin giydiği Halston marka elbiseye tepkisini sezince içini daha tanıdık bir korku kapladı. Evini özleme duygusuydu bu. *Anne, eğer gerçekten hastaysan, burada işimiz ne? Burası bomboş bir yer! Ürkütücü! Tanrım!* "Bana bir martini getirin," dedi annesi.

Garson kaşlarını kaldırdı. "Madam?"

"Bardağa buz, buzun üzerine zeytin, zeytinin üstüne de Tanqueray cini. Ondan sonra da... Anlıyor musunuz?"

Anne, Tanrı aşkına, adamın gözlerini görmüyor musun? Sen sevimli oluyorum sanıyorsun, o kendisiyle alay ettiğini sanıyor! Gözlerini görmüyor musun?

Hayır, göremiyordu. Her zaman başkalarının duygularına karşı o kadar anlayışlı olan annesinin bu empati noksanlığı Jack'in kalbine yeni bir ağırlık binmesine neden oldu. Geri çekiliyordu annesi, birçok bakımdan.

"Evet, madam."

"Ondan sonra bir şişe vermut alıyorsun. Ne marka olursa olsun, bardağın yanında biraz tutuyorsun, sonra vermutu rafa kaldırıp bardağı bana getiriyorsun. Tamam mı?"

"Evet, madam." Su gibi soğuk New England gözleri, annesine çok sevgisiz bakıyordu. *Burada yalnızız,* diye düşündü Jack. Aslında bunu ilk defa olarak anlıyordu. *Tanrım, yalnızız!* "Ya küçük bey?"

"Ben bir Coca-Cola rica edeyim," dedi Jack sefil bir sesle.

Garson uzaklaştı. Lily çantasında biraz arandı, sonunda bir paket Herbert Tareyton'la doğruldu. (Onlara "Tarrytoon" derdi annesi. Jack'in bebekliğinden beri. "Bana şu raftan Tarrytoon'larımı getirir misin, Jacky?" der, o da getirirdi.) Bir tane çıkarıp yaktı. Üç kere öksürüp dumanını savurdu.

Jack'in kalbine bir ağırlık daha bindi. İki yıl önce annesi sigarayı tümüyle bırakmıştı. Jack de o çocukluk masumiyeti ve kaderciliğiyle onun tekrar başlamasını beklemişti. Annesi hep içerdi sigarayı. Yine içecekti. Ama o ara içmemişti. Üç ay önce, New York'ta içmişti ilk olarak, Carlton Oteli'nde. Salonda duman üfleye üfleye dolaşıyor, plak dolabının karşısına oturuyor, kendi eski rock plaklarıyla ölen kocasının eski plaklarını elden geçiriyordu.

"Yine sigaraya mı başladın, anne?" diye sormuştu Jack.

"Evet, bu sefer lahana yaprağı* içiyorum," demişti o da.

"Keşke içmesen."

---

* 1960'larda tütüne alternatif olarak çeşitli bitkilerden sigara üretildi. Lahana yaprağı da tütünsüz ve nikotinsiz sigara üretiminde kullanılan bitkiler arasındaydı.

"Sen televizyonu açsan olmaz mı?" Sesinde yine her zamanki kesin ve sert ton vardı. Jack'e doğru döndüğünde dudakları gepgergindi. "Belki Jimmy Swaggart'ı ya da Peder Ike'ı bulursun. Sen duaları dinleyip rahibelerle amin de."

"Özür dilerim," diye mırıldanmıştı Jack de.

O zamanki, Carlton'dı. Lahana yaprağıydı. Ama burada yine Herbert Tarrytoon'lara dönmüştü. Aynı eski mavili beyazlı paket. Sigaralar filtreli gibi görünüyordu ama değildi. Bir keresinde babası birine, ben Winston içiyorum, karım Kara Akciğer içiyor, demişti.

"Bir gariplik fark ettin mi Jack?" diye sordu annesi, pırıl pırıl gözlerini ona dikerek. Sigarası sağ elinin ikinci ve üçüncü parmakları arasındaydı. Jack'e bir şey söylesin diye meydan okuyordu. "Anne, bakıyorum yine Herbert Tarrytoon içiyorsun. Artık kaybedecek bir şeyin kalmadığına mı inanıyorsun?" demesini bekliyordu.

"Hayır," diye karşılık verdi Jack. O sefil, şaşkın yuva özlemi bir kere daha içini ürpertti, içinden ağlamak geliyordu. "Bir tek bu yer. Biraz tuhaf."

Annesi çevresine bakıp sırıttı. Sırtında sarı ıstakoz desenli ceket giymiş iki başka garson mutfak kapısının önünde durmuş, alçak sesle konuşuyorlardı. Ana oğulun oturduğu yerin karşısındaki loca gibi kısmın salona açılan bölümünde bir kadife kordon sallanıyordu. İç kısımda sandalyeler masaların üzerine kaldırılmış, basamaklı piramit gibi dizilmişti. Diğer taraftaki dev pencereler, Jack'in aklına *Ölümün Sevgilisi*'ni getiren o kıyıya bakıyordu. Annesinin çevirdiği filmlerden biriydi o da. Filmde annesi, bol parası olan bir genç kızdı. Esmer, yakışıklı bir yabancıyla, ailesinin isteğine karşı çıkıp evleniyordu. Esmer, yakışıklı yabancı onu okyanus kıyısında bir eve götürüyor, deli etmeye çalışıyordu. Bu film zaten Lily Cavanaugh'un kariyerinde tipik sayılırdı. Nice siyah beyaz filminde hep unutulmaya mahkûm genç aktörler, başlarında şapkalarıyla arabalarını kullanıp durmuşlardı.

Karşıdaki kadife kordonun ucuna bir duyuru asılmıştı.

"BU KISIM KAPALI."

"Biraz hüzünlü, değil mi?" dedi Lily.

"*Alacakaranlık Kuşağı* gibi." Annesi kahkaha atıp gülmeye başladı.

"Yaa, Jacky, Jacky, Jacky," dedi, eğilip oğlunun saçlarını gülümseyerek karıştırdı.

Jack onun elini itti. O da gülümsüyordu... (Ama annesinin parmakları birer kemikti sanki. *O öldü sayılır, Jack...*)

"Mallara dokunmayın."

"Kasamdan kalk."

"Yaşına göre kalçan biçimli."

"Ah, benden bu hafta sinema parası çıkmaz."

"Doğru."

Filmden repliklerdi bunlar. Birbirlerine gülümsediler. Jack ömründe ağlama isteğini hiç bu kadar yoğun hissetmemişti. Onu bu kadar çok sevdiğini de hatırlamıyordu. Annesinde bir ayrılık katılığı vardı şu anda. "Kara Akciğer"lere geri dönmesi de bunun bir parçasıydı.

İçkiler geldi. Annesi bardağını onunkine doğru kaldırdı. "Bize."

"Tamam."

İçtiler. Garson, elinde mönüyle yaklaştı.

"Ona katı mı davrandım, Jacky?"

"Belki biraz," dedi çocuk.

Annesi düşündü, sonra omuz silkti. "Sen ne yiyorsun?"

"Dilbalığı herhalde."

"İki olsun."

Jack her ikisi için de sipariş verdi. Kavalyelik yaptı. Çekingenlik hissediyordu ama annesinin öyle istediğini biliyordu. Garson gittiğinde, annesinin gözlerinden pek de başarısız olmadığını okudu. Bu işlerin çoğu Tommy Amca'nın başı altından çıkmıştı. Bir keresinde Hardee'ye gittiklerinde Tommy Amca, "Senden umutluyum Jack" demişti. "Bir de şu çedar peyniri merakını tedavi edebilirsek, olacak."

* * *

Yemekler geldi. Jack, balığını aç kurtlar gibi yedi. Sıcak, limonlu ve pek güzeldi. Lily kendi tabağındakiyle oynayıp durdu, birkaç soya fasulyesi yedi, sonra lokmaları sağa sola itmekle vakit geçirdi.

Yemeğin ortasına vardıklarında Jack, "Okul iki hafta önce başladı," diye bir hatırlatmada bulundu. Üzerinde ARCADIA BÖLGE OKULLARI yazılı sarı otobüsleri gördükçe suçluluk duyuyordu. Bu durumda, herhalde gülünçtü suçluluk duyması. Ama duyuyordu işte. Kendisi okul kaçağıydı.

Annesi, ona soru soran gözlerle baktı. Bir içki daha söylemiş, onu da bitirmişti. Garson üçüncüsünü getiriyordu.

Jack omuzlarını kaldırdı. "Bir söyleyeyim demiştim."

"Gitmek istiyor musun?"

"Hı? Hayır! Burada gitmek istemem!"

"İyi," dedi annesi. "Çünkü aşı kâğıtların yanımda değil. Aşısız seni okula almazlar ahbap."

"Bana ahbap deme," dedi Jack. Ama Lily, aralarındaki bu eski şakaya gülümsemedi.

Çocuk, sen neden okulda değilsin?

Ses zihninden gelmiyormuş da, sahiden duyuluyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu annesi.

"Yoo. Şey... Lunaparkta bir adam var. Hademe, bakıcı, öyle bir şey. Yaşlı bir siyahi. Bana neden okula gitmediğimi sordu."

Annesi eğildiğinde sesinde mizahtan eser yoktu. İnsanı korkutacak kadar ciddiydi. "Sen ona ne dedin?"

Jack yine omuzlarını kaldırdı. "Raporluyum, dedim. Hani Richard'a olmuştu. Doktor da Morgan Amcama, Richard'ın altı hafta okula gidemeyeceğini söylemişti. Ama dolaşıyor, oynuyor, her şeyi yapıyordu." Jack biraz gülümsedi. "Bence şanslıydı."

Lily biraz rahatladı. "Yabancılarla konuşman hoşuma gitmiyor Jack."

"Anne, o yalnızca..."

"Kim olduğu bana vız geliyor. Yabancılarla konuşmanı istemiyorum."

Jack gri yün saçlı siyahi adamı düşündü. O koyu renk, kat kat yüzü, o açık renk gözleri gözünün önüne geldi. Kıyıda bir iskelenin üzerinde, elinde de süpürge. O iskele lunaparkın yıl boyu açık kalan tek kısmıydı. Tenhaydı hep.

Ama burada, bu bomboş restoranda annesiyle otururken soruyu soran siyahi adam değil, kendisiydi.

Neden okulda değilim ben?

Söylediği sebepten çocuk. Aşı kâğıtların yok, kimliğin yok. Buraya senin evrakını mı getirecekti? Öyle mi sanıyordun? O kaçıyor, oğlum, sen de onunla kaçıyorsun. Sen...

"Richard'dan haber aldın mı?" diye sordu annesi. Jack sesi duyduğu anda, pek yumuşak bir ses olmadığını anladı. Ses Jack'e çarptı, Jack'in elleri titredi, bardağı masadan düştü, yere çarpıp kırıldı.

O hemen hemen öldü, Jack.

Dönen kum bacadaki sesti bu. Zihninde duyduğu sesti.

Morgan Amca'nın sesiydi. Benzer değil, andırır değil, gerçek sesiydi. Richard'ın babasının sesi.

6

Arabayla dönerlerken annesi ona, "Ne olmuştu orada, Jack?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Kalbim bir Gene Krupa* solosu yaptı." Elleriyle ön panel üzerinde gösterdi. "Bir civata attı. General Hospital'daki gibi."

---

* Çok hareketli bateri sololarıyla tanınan ABD'li caz sanatçısı (1909-1973). (ed.)

"Benimle dalga geçme, Jack." Ön paneldeki aletlerin ışığında yüzü solgun ve çökmüş görünüyordu. Sağ elinin ikinci ve üçüncü parmakları arasında yine sigara vardı. Çok yavaş sürüyordu arabayı. 60 kilometrenin üzerine asla çıkmıyordu. İçki içtiği zaman hep böyle yapardı. Koltuğunu da öne çekmişti. Eteklerini dizlerinin üzerine toplamıştı; dizleri direksiyonun iki yanında leylek gibi gözüküyordu. Çenesi neredeyse direksiyon simidinin üzerindeydi. Bir an gözüne çok yaşlı göründü. Jack bakışlarını kaçırdı.

"Geçmiyorum," diye mırıldandı.

"Neyi?"

"Dalga geçmiyorum. Elim seyirir gibi oldu. Özür dilerim."

"Ziyanı yok," dedi annesi. "Ben Richard Sloat'la ilgili bir şey sanmıştım."

"Değil." *Yalnızca babası bana kumsaldaki kum bacasından seslendi, o kadar. Kafamın içinden benimle konuştu. Senin sesler duyduğun filmdeki gibi. Senin yarı ölü olduğunu söyledi.*

"Onu özlüyor musun Jack?"

"Kimi? Richard'ı mı?"

"Yok, Spiro Agnew'u!* Elbette Richard'ı."

"Bazen." Richard Sloat okula Illinois'de gidiyordu. Din derslerinin mecburi olduğu, kimsenin aknelerinin çıkmadığı o özel okullardan birine.

"Onu göreceksin." Annesi Jack'in saçlarını okşadı.

"Anne, bir şeyin yok ya?" Bu kelimeler istemeyerek ağzından dökülmüştü. Kendi parmaklarının bacaklarına battığını duydu.

Annesi, "Yok tabii," derken bir sigara daha yaktı, hızını da otuz beş kilometreye indirdi. O sıra yanlarından eski bir pikap, kornasını çala çala geçti. "Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim kendimi."

"Kaç kilo kaybettin?"

"Jack, az kilodan ve çok paradan zarar gelmez." Durakladı, ona gülümsedi. Yorgun, acılı bir gülümsemeydi. Jack'e bilmek istediği gerçeği açıklamış oldu.

"Anne..."

"Yeter artık. İşler yolunda. Ne diyorsam inan. Bak bakalım radyoda iyi bir şey var mı?"

"Ama..."

"FM'e bak Jacky, sesini de kes."

Jack bir Boston istasyonunda caz müziği buldu. Bir alto saksofon.

---

* ABD'nin otuz dokuzuncu başkan yardımcısı. (ed.)

"All The Things You Are" şarkısı çalıyordu. Ama yanı sıra okyanusun sinsi sinsi gelen sesi her anlarında vardı. Daha sonra Jack'in gözüne, tırmanan trenin iskelet silueti ilişti, peşinden Alhambra Oteli de ortaya çıktı. Eğer burası evse evlerine dönmüşlerdi.

– Üçüncü Bölüm –

HIZLI PARKER

1

Ertesi gün güneş açtı. Etkili, parlak bir güneşti. Işığını eğimli kumsala, Jack'in pencereden görebildiği kırmızı kiremitli damlara bir boya tabakası gibi yayıyordu. Ta ilerdeki bir dalga ışıkla katılaşmış gibi göründü, parıltısını dosdoğru Jack'in gözlerinin içine doğru yolladı. Jack'e sanki bu ışık Kalifomiya'dakinden farklı gibi geliyordu. Burada güneşin ışıklan daha ince, daha soğuk, daha az besleyici gibiydi. Okyanusun ilerisindeki dalga eridi, kendini toparlayıp bir daha doğruldu, üzerinden göz kamaştıran altın rengi bir ışık sekti. Jack başını başka tarafa çevirdi. Duşunu yapmış, giyinmişti. Vücut saati ona, okul otobüsünün durağına gitmesi gerektiğini söylüyordu. 07.15. Ama tabii bugün okula gidecek değildi. Artık hiçbir şey normal değildi çünkü. Annesiyle ikisi yeni bir günün on iki saati boyunca yine hayaletler gibi dolanıp duracaklardı boş boş. Ne program, ne sorumluluk, ne ev ödevi ne de düzen! Bir tek yemek saatleri, o kadar.

Bugün okul günü mü, değil mi, onu da bildiği yoktu. Jack yatağının yanında dururken, dünyanın şekil niteliğini bu kadar kaybetmesi karşısında paniğe kapıldı... Cumartesi olduğunu sanmıyordu. Geriye doğru gidip belleğindeki ilk kesin günü hatırlamaya çalıştı. O da geçen pazardı. Oradan saya saya gelince perşembeye vardı. Perşembe günleri Bay Balgo'nun bilgisayar dersleri vardı. Sabah ilk ders de beden eğitimiydi. Yani hayatı normalken öyleydi... O dönem kapanalı ancak birkaç ay olmuştu ama Jack'e sanki ebediyen kaybedilmiş bir dönem gibi geliyordu.

Odasından salona çıktı. Perdenin kordonunu çekince parlak güneş ışığı odaya doldu. Mobilyaların rengi açılıverdi. Televizyonun düğmesine

bastı, kendini sert kanepeye attı. Annesi daha en az on beş dakika kalkmazdı. Belki daha da geç kalkardı. Gece üç içki içtiğine göre...

Jack, annesinin yattığı odanın kapısına baktı.

Yirmi dakika sonra kapıyı yavaşça tıkırdattı. "Anne?" Ona boğuk bir mırıltı cevap verdi. Jack kapıyı biraz araladı, içeriye baktı. Annesi başını yastıktan kaldırmış, yarı kapalı gözlerle ona bakıyordu.

"Jack. Günaydın. Saat kaç?"

"Sekiz falan."

"Tanrım. Çok mu açsın?" Doğrulup oturdu, avuçlarının içiyle gözlerine bastırdı.

"Biraz. Burada oturmaktan sıkıldım. Kalkacak mısın diye merak ettim."

"Elimden gelse kalkmam. Gücenir misin? Sen yemek salonuna in, kahvaltı et. Biraz kumsalda gezin, ha? Annene yatakta bir saat daha tanırsan gün boyu çok daha tatlı bir insan gibi davranabilir."

"Tabii," dedi Jack. "Tamam. Sonra görüşürüz."

Annesinin başı yastığa düşmüştü bile.

Jack televizyonu kapadı, kot pantolonunun ceplerini yoklayıp anahtarını kontrol ettikten sonra odadan çıktı.

Asansör kâfurun ve amonyak kokuyordu. Hademelerden biri, arabayla taşıdığı şişelerden birini dökmüş olmalıydı. Kapılar açıldı, kül suratlı danışma görevlisi ona kaşlarını çattı, başını kibirle çevirdi. Bir film artistinin şımarık çocuğu olmak burada sana ayrıcalık kazandırmaz, ahbap! Hem sen neden okulda değilsin bakalım? Jack yemek salonunun lambrili koridoruna saptı. Salonun adı Kuzu Eğeri'ydi. Masalar boştu. Servise hazırlanmış masalar altı tane kadardı. Beyaz bluzlu, fırfırlı kırmızı etekli bir garson kız ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı. En uzak masada yaşlı bir çift karşılıklı oturmuşlardı. Başka kahvaltı eden yoktu. Jack bakarken yaşlı adam masanın üzerine doğru eğildi, karısının tabağındaki omleti bıçağıyla dört parça halinde kesti.

"Tek kişi mi?" Kuzu Eğeri'nin gündüz şefi olan kadın, yanı başında bitivermişti. Rezervasyon defterinin arasından bir mönü çekmeye başlamıştı bile.

"Caydım, teşekkür ederim." Jack oradan kaçtı.

Alhambra'nın kahve salonu, Plaj Salonu adını almıştı. Lobinin yan tarafında, boş vitrinlerle dolu loş koridorun gerisindeydi. Jack barda oturup sıkkın ifadeli aşçının domuz pastırmalarını tabağına koyuşunu gözünde canlandırırken iştahı kaçtı. Annesi kalkıncaya dek bekleyebilirdi. Daha iyisi, dışarı çıkıp bir donut, bir süt falan alırdı. Kasabaya giden yolun üzerindeki dükkânlarda satılıyordu.

Otelin kocaman ön kapısını açtı, güneş ışığına çıktı. Parlak ışık bir an için gözlerini kamaştırdı. Dünya yamyassı bir parlaklık haline gelmişti. Jack gözlerini kıstı, keşke güneş gözlüğümü alsaydım, diye düşündü. Kırmızı tuğla terasta ilerleyip dört basamak merdiveni indi, bahçe yolunun patikasına ayak bastı.

Annesi ölürse ne olacaktı?

Jack'e ne olacaktı o zaman?.. Nereye giderdi? Kim bakardı ona? Ya beklenenin en kötüsü olur da, annesi o otel odasında gerçekten *ölürse?*

Başını iki yana salladı, Alhambra'nın düzenli bahçesinde içinden yükselen panik vücudunu çatlatmadan önce bu kötü düşünceyi kafasından kovmaya çalıştı. Ağlamayacaktı. Bu duruma düşürmeyecekti kendini. Tarrytoon'ları, annesinin kaybettiği kiloları, zaman zaman onun ne kadar yönünü kaybetmiş gibi göründüğünü düşünmeyecekti. Hızlı adımlarla yürüyordu. Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. Patikadan sıçrayıp otelin asfalt yoluna indi. *O kaçıyor, evlat, sen de onunla kaçıyorsun.* Kaçıyor ama kimden? Ve de nereye? Buraya mı? Yalnızca buraya mı? Bu terk edilmiş tatil beldesine mi?

Kıyı boyunca kasabaya doğru giden geniş yola vardı. Önündeki manzara apaçıktı artık. Jack'i emip içine çekebilecek, güvenden yoksun kapkara bir dünyaya fırlatabilecek bir manzaraydı. Yolun üzerinden bir martı uçtu, uçarken küçüldü, tırmanan tren siluetinin arkasına geçti.

Lester Hızlı Parker, o kır saçları, buruşuk yüzüyle oralarda bir yerlerde olmalıydı. Onu görmesi gerekti Jack'in. Richard'ın babasıyla ilgili durumu nasıl kesin biçimde anladıysa, bunu da aynı kesinlikle biliyordu.

Bir martı çığlık attı, bir dalga altın ışığını Jack'e yolladı, Jack birden Morgan Amca ile yeni dostu Hızlı'yı mecaz anlamında birbirinin zıddı iki kişi gibi gördü. Sanki GECE ile GÜNDÜZ'ün heykelleriydi onlar. AY ile GÜNEŞ. KARANLIK ile AYDINLIK. Jack, babasının bu eski cazcıdan hoşlanacağına karar verdiği anda, yaşlı siyahi içinde hiçbir kötülük bulunmadığından emin olmuştu. Morgan Amca'ya gelince, o bambaşka türlü bir yaratıktı. Morgan Amca işi için yaşardı. Anlaşmalar yapar, satışlar gerçekleştirirdi. Öyle ihtiraslıydı ki, teniste hatalı topları bile karşılar, oğluyla oynadığı kâğıt oyunlarında bile hile yapardı. Jack'e hile yapıyor gibi gelmişti birkaç kere onunla oyun oynarken. Zarafetle kaybetmeyi öğrenmiş biri değildi.

GECE ile GÜNDÜZ, AY ile GÜNEŞ, KARANLIK ile AYDINLIK... Hepsinde de siyahi adam, ışıklı olanını simgeliyordu. Bu noktaya vardığında, Jack'in otel bahçesinde kontrol altına aldığı panik duygusu bir kere daha kabardı içinde. Ayaklarını vura vura koşmaya başladı.

2

Hızlı'yı gri, boyası dökülmüş binanın dışında çömelmiş, kalın bir kablonun çevresine plaster sararken gördü. Çelik rengi yüne benzeyen saçlarla dolu başını öne eğmişti. Sıska kalçaları neredeyse bahçıvan pantolonunun yeşermiş poposunu delip dışarı fırlayacaktı. Çizmelerinin tozlu köseleleri burun tarafında sörf tahtaları gibi yukarı dönmüştü. Jack ona ne söyleyeceğini kararlaştırmamış olduğunu fark etti. Hatta bir şey söyleyip söylemeyeceğinden bile emin değildi. Hızlı siyah yapışkan bandı kablonun çevresine bir kere daha doladı, başını salladı, cebinden çakısını çıkarıp bandı bir cerrah titizliğiyle kesti. Jack becerebilse buradan da kaçardı. İhtiyarın işine engel olacaktı. Hem zaten Hızlı'nın kendisine yardım edebileceğini düşünmek çılgınlıktı. Boş bir lunaparkın hademesi ne yapabilirdi ki?

Derken Hızlı başını çevirdi, çocuğun orada olduğunu gördü, tam ve katıksız bir sevinçle gülümsedi. Yüzündeki buruşuklar derinleşince Jack, en azından onu rahatsız etmediğinden emin oldu.

"Gezgin Jack," dedi Hızlı. "Benden uzak durmaya karar verdin diye korkuyordum. Hem de tam dost olmaya başladığımız sırada. Tekrar görüştüğümüze sevindim evlat."

"Öyle," dedi Jack, "ben de seni gördüğüme sevindim."

Hızlı çakıyı gömleğinin cebine attı, ince kemikli vücudunu öyle atletik bir hareketle doğrulttu ki, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi oldu. "Burası neredeyse kafama çökecek," diye mırıldandı. "Azar azar onarıyorum. Her şey işlesin diye." Sustu, Jack'in yüzüne dikkatle baktı. "Dünya galiba pek o kadar güzel değil şu sıra. Gezgin Jack bir yığın kaygıların altında ezilmiş. Öyle mi?"

"Hımm, biraz," diye başladı Jack. Kaygılarını anlatmaya nasıl başlayabileceğini hâlâ bilmiyordu. Normal cümleler halinde ifade edemezdi. Normal cümleler her şeyi mantıklı gösterirdi. Bir... iki... üç: Jack'in dünyası artık düz bir çizgi halinde ilerlemiyordu. Söyleyecekleri göğsüne çöken bir ağırlık gibiydi.

Karşısındaki uzun boylu, zayıf adama sefil bakışlarla baktı. Hızlı, ellerini ceplerinin ta dibine sokmuştu. Gür kır kaşları çatıktı. Renksiz denilebilecek kadar açık renk gözleri yükseldi. Jack'inkilerle karşılaştı. Jack bir anda kendini daha iyi hissetti. Nedenini anlamıyordu ama Hızlı ona doğrudan duygu aktarabiliyordu. Sanki geçen hafta tanışmamışlar da yıllar önce tanışmışlar, çok daha uzun süre sohbet etmişler gibi.

"Eh şimdilik bu kadar yeter çalıştığımız," diye söylendi Hızlı. Gözlerini Alhambra'dan tarafa çevirdi. "Biraz daha devam edersem kötü

iş çıkarmaya başlarım. Galiba sen benim çalışma odamı hiç görmedin, değil mi?"

Jack başını iki yana salladı.

"Bir şey içme vakti geldi, evlat. Tam vakti."

İskele boyunca, uzun adımlarla yürümeye başladı. Jack da onun peşine düştü. İskeleden inip otlar ve topraklar üzerinden binalara doğru ilerlerken Hızlı'nın şarkı söylemeye başlaması Jack'i şaşırttı.

Gezgin Jack, bizim Gezgin Jack,
Yolu uzun onun,
Dönüşü daha da uzun.

Tam şarkı söylemek de sayılmaz, diye düşündü Jack. Şarkıyla konuşma arası bir şeydi. Sözler olmasa, Hızlı'nın kaba, güven dolu sesi pek zevk vermezdi insana.

Bir çocuk için çok uzun yol,
Dönüşü daha da uzun.

Hızlı omzu üzerinden ona pırıltılı bakışlarla baktı.

"Neden bana öyle isim taktın?" diye sordu Jack. "Neden Gezgin Jack oluyorum? Kaliforniya'dan geldim diye mi?"

Açık mavi bilet kulübesine varmışlardı. Tırmanan trenin dibindekine. Hızlı ellerini tekrar ceplerine tıktı, topukları üzerine döndü, omzunu mavi kulübeye dayadı. Hareketlerinin hızı ve güvenliği ona tiyatro sahnesindeymiş gibi bir hava veriyordu. Jack'e sanki, o anda o soruyu soracağını Hızlı önceden biliyormuş gibi geldi.

Kaliforniya'dan geldim, diyor.
Oraya döneceğini bilmiyor mu...

Şarkıya devam etti Hızlı. Düşünceli bir heykele benzeyen suratındaki ifade Jack'e biraz hüzünlü göründü.

Onca yolu geldim, diyor.
Zavallı Gezgin Jack geri dönmeye mecbur...

"Ne?" diye sordu Jack. "Geri dönmek mi? Annem galiba evi bile sattı. Ya da kiraya mı verdi ne... Ne demek istediğini anlamıyorum, Hızlı."

Hızlı buna şarkıyla cevap vermeyip normal konuşmaya dönünce

Jack rahatladı. "Herhalde benimle daha önce karşılaştığını hatırlamıyorsun, değil mi Jack? Hatırlıyor musun?"

"Seninle daha önce mi karşılaştım? Nerede oldu bu?"

"Kaliforniya'da... Yani bana orasıydı gibi geliyor. Pek sandığın gibi de olmadı, Gezgin Jack. Çok yoğun bir iki dakikaydı... Dur bakayım, dört-beş yıl önce olmalı. Bin dokuz yüz yetmiş altıda."

Jack ona afallamış gözlerle baktı. Bin dokuz yüz yetmiş altı, ha? Kendisi yedi yaşında olmalıydı o sıra.

"Gel, çalışma odama geçelim," dedi Hızlı. Aynı ağırlıksız zarafetle kulübeye dayanıp doğruldu. Jack onu izledi. Tırmanan trenin sütunları arasından geçtiler, yerlere saçılmış boş bira kutularının, şeker kâğıtlarının arasından ilerlediler. Trenin rayları başlarının üzerinde, bitmemiş bir gökdelen inşaatına benziyordu. Hızlı bir basketbolcunun zarafetiyle hareket ediyordu. Başı dik, kolları sarkıktı. Vücudunun oluşturduğu açı, adımlarını atışı çok gençti... Sanki yirmi yaşında biriydi Hızlı.

Derken tekrar güneş altına çıktılar. Geri dönen elli yıllık fark, adamın saçlarını hemen yeniden kırlaştırdı, ensesine çizgiler ekledi. Jack ışığa çıkmadan duraladı. Hızlı'nın bu esrarengiz gençleşmesi ona her zamanki hayaller diyarının pek de uzakta olmadığını, çevrede dolaştığını fısıldıyordu.

Bin dokuz yüz yetmiş altı, ha! Kaliforniya, ha! Jack, Hızlı'nın peşi sıra ilerledi. Yaşlı adam lunaparkın sınırına yakın yerdeki kırmızı kulübeye doğru gidiyordu. Jack emindi onunla Kaliforniya'da hiç karşılaşmadığından! Ama hayallerinin o gözle görülebilecek kadar somut varlığı, ona o günlere ait bir başka olayı hatırlatıyordu. Altı yaşının sonlarındaki görüntüler ve duygular... Jack, babasının bürosunda, kanepenin arkasında oyuncak otomobiliyle oynuyordu... Babasıyla Morgan Amca birdenbire, hiç beklenmedik anda, hayal diyardan söz etmeye başlamışlardı. *Bizde nasıl fizik varsa, onlarda da sihir var, tamam mı? Tarıma dayalı bir mutlakiyet. Bilim yerine sihir kullanıyor. Ama onlara elektrik verirsek nasıl havamız olacağını düşünebiliyor musun? Modern silahları orada uygun kimselerin eline ulaştırırsak? Düşünebiliyor musun?*

O noktada biraz dur, Morgan. Benim aklımda öyle fikirler var ki, daha sen düşünmemişsindir bile ...

Jack, babasının sesini neredeyse net biçimde duyabiliyordu. Tırmanan trenin dibindeki gölgelikte, hayaller diyarı kıpırdar gibi oldu. Tekrar Hızlı'nın ardından yürümeye başladı. Yaşlı adam, kırmızı kulübenin kapısını açmış, sırtını kapının kanadına dayamış, gülümsemeksizin gülümsüyordu.

"Aklına bir şey takılmış, Gezgin Jack. Arı gibi beyninde vızıldayan bir şey. Genel Müdür odasına gel de bana anlat bakalım."

O gülümseme biraz daha geniş, biraz daha belirgin olsa Jack belki geri dönüp kaçardı. Alay edilme korkusu hâlâ pek yakınlarda dolanıyordu. Ama Hızlı'nın tüm benliği, ilgi dolu bir konukseverlik yansıtıyordu. Yüzündeki derinleşen çizgilerin anlamı buydu. Jack, onun yanından geçip kulübeye girdi.

Hızlı'nın odası küçük bir dikdörtgenden ibaretti. İçi de dışı gibi kırmızıydı. Çalışma masası ve telefonu yoktu. Yerde iki turuncu portakal sandığı duruyordu. Duvara dayanmışlardı. Elektrik sobasının iki yanındaydılar. Soba prize takılmamıştı. Pontiac'ların 1950 modellerindeki kaloriferlere benzer bir şeydi. Odanın orta yerinde tahtadan, sırtı yuvarlak bir okul sandalyesiyle bir de soluk gri koltuk duruyordu.

Koltuğun kolçakları sanki birkaç kuşak boyunca kediler tarafından paralanmıştı. İçinin elyafı saç gibi her yana pırtlamış görünüyordu. Okul sandalyesinin arkasına kazılarak bir sürü harfler yazılmıştı. Iskarta eşyalar. Atıldığı yerden toplanmış. Bir köşede iki grup cep kitabı, otuz santim yüksekliğinde duruyordu. Öteki köşede ucuz bir pikap göze çarpıyordu. Hızlı, başıyla elektrik sobasını göstererek, "Buralara ocakta, şubatta gelirsen, bunu neden aldığımı anlarsın, evlat," dedi. "Soğuk! Bırrr!" Ama Jack o sıra portakal sandıklarının önünde durduğu duvara yapıştırılmış resimlere bakıyordu.

Bir teki hariç hepsi erkek dergilerinden kesilmiş çıplak kadın resimleriydi. Kafaları kadar koca göğüslü kadınlar, çıplak bacaklı kadınlar... Jack'e yüzleri hem ilginç hem de iğrenç geldi. Sanki bu kadınlar önce onu öper, sonra ısırarak etinden et koparırlarmış gibi. Bazıları annesinden genç değildi. Birkaçı da Jack'ten birkaç yaş büyüktüler ancak. Jack'in gözleri bu tatminsiz tenler üzerinde gezindi. Hepsinde. Gencinde, yaşlısında, pembesinde, kahverengisinde, sarısında ... Hepsi o dokunsun diye ileri fırlamak ister gibiydi. Hızlı Parker'ın yanında durup kendisine baktığını kuvvetle hissediyordu. Derken çıplak resimlerin arasındaki manzara resmi ilişti gözüne. Bir an için soluk almayı bile unuttu.

O da fotoğraftı. O da Jack'e doğru uzanıyor gibiydi. Sanki üç boyutluydu. Upuzun, çimenlik bir alan, ilerdeki alçak dağlara doğru uzanıp gidiyordu. Yukarda gökyüzü saydam gibiydi. Biliyordu Jack o yeri. Oraya hiç gitmemişti aslında ama biliyordu orayı. Hayallerindeki yerlerden biriydi orası.

"Göz alıyor, değil mi?" dedi Hızlı. Jack birden nerede bulunduğunu hatırladı. Melez bir kadın, fotoğraf makinesine arkasını dönmüş, omzunun üzerinden ona gülümsüyordu. Evet, diye düşündü Jack. Hızlı, "Çok güzel bir yer," dedi. "Onu ben kendim astım. Öteki kızlar, ben buraya taşındığımda vardı. Yırtıp çıkarmayı içim götürmedi. Bir bakıma bana gezginlik günlerimi hatırlatıyorlar."

Jack şaşkın bakışlarla Hızlı'ya baktı, ihtiyar adam ona göz kırptı.

"O yeri biliyor musun, Hızlı?" diye sordu Jack. "Yeni nerede olduğunu biliyor musun?"

"Belki biliyorum, belki de bilmiyorum. Afrika olabilir... Kenya'da belki. Belki de ben öyle hatırlıyorumdur. Otur, Gezgin Jack. Rahat koltuğa geç."

Jack koltuğu çevirdi, hayaller diyarını görebilecek gibi ayarladı. "Orası *Afrika* mı?"

"Belki de çok daha yakın bir yerdir. Belki gidilebilecek bir yerdir... İstediğim anda. Yani insan çok görmek istiyorsa..."

Jack birden titremekte olduğunu fark etti. Bir süredir titriyordu hatta. Ellerini yumruk yaptı, titreme bu sefer midesine geçti.

Hayaller diyarı görmek istediğinden pek de emin değildi. Yine de Hızlı'ya soru soran bakışlarla baktı. Yaşlı adam okul sandalyesine tünemişti. "Orası Afrika'da falan değil, değil mi?"

"Eh, bilemem. Olabilir de. Ben oraya kendim bir isim taktım, evlat. Oraya *Diyar* diyorum."

Jack tekrar resme baktı: upuzun gamzeli ova, alçak dağlar. Diyar. Doğruydu. Adı buydu.

Bizde nasıl fizik varsa onlarda da sihir var, tamam mı? Tarıma dayalı bir mutlakiyet... Modern silahları uygun adamlara ulaştırsak... Morgan Amca plan kuruyordu. Babası da cevap veriyor, onu fren yapmaya zorluyordu: *Oraya nasıl gireceğimiz konusunda dikkatli olmalıyız, ortak... Unutma, borçluyuz onlara. Hem de gerçekten borçluyuz...*

"Diyar," dedi Hızlı'ya. Soru sormaktan çok, kelimenin tadına varıyordu.

"Havası bir zenginin mahzenindeki en güzel şarap gibi. Yağmuru yumuşak. Öyle bir yer, evlat."

"Oraya gittin mi, Hızlı?" diye sordu Jack. Dürüst bir cevap umuyordu.

Ama Hızlı onu hayal kırıklığına uğrattı. Gülümsedi yaşlı adam. Bu seferki gerçek bir gülümsemeydi. Bir sıcaklık gölgesi değildi.

Bir an sonra Hızlı konuştu. "Ben hiç Amerika Birleşik Devletleri'nden çıkmadım, Gezgin Jack. Savaş zamanında bile. Gittiğim en uzak yer Texas ile Alabama."

"Peki, Diyar'ı nereden biliyorsun?" Kelime ağzına yeni yeni yerleşmeye başlamıştı.

"Benim gibiler her tür hikâyeyi dinler. İki başlı papağanları, kendi kanatlarıyla uçan insanları, değişip kurt olan insanları, kraliçelere ait hikâyeleri... Hasta kraliçelere."

... bizdeki fizik gibi, onlarda sihir, tamam mı?

Melekler, kurtlar. "Ben çok kurt hikâyesi duydum," dedi Jack. "Çizgi filmlerde bile var. Onun bir anlamı yok ki, Hızlı."

"Belki de yok. Ama duyduğuma göre adamın biri yerden bir turp sökse bir kilometre ötedeki bir başka adam o turpun kokusunu alıyormuş. Hava o kadar tatlı ve duruymuş."

"Ama melekler..."

"Kanatlı adamlar."

"Ya, hasta kraliçeler," dedi Jack. Bunu şaka olarak söylemekti niyeti... *Sen burayı kafandan uydurdun, süpürgeli soytarı.* Ama kelimeler ağzından çıktığı anda, kendini de pek hasta hissetmeye başladı. Martının kara gözünün, midye etini koparırken kendisine nasıl ölümlü olmayı hatırlatırcasına baktığını düşündü. Sonra tüccar kafalı Morgan Amca'nın, "Kraliçe Lily'yi telefona çağırır mısın?" dediğini hatırladı.

B filmleri kraliçesi. Kraliçe Lily Cavanaugh.

"Evet," dedi Hızlı alçak sesle, "Dert her yerde var, evlat. Hasta kraliçe... Belki ölüyor hatta. *Ölüyor*, evlat. Her iki dünya da onu bekliyor. Acaba kimse onu kurtarabilir mi, diye bekliyor."

Jack ona ağzı açık baktı. Sanki yaşlı hademe karnına bir tekne patlatmış gibi baktı. Onu kurtarmak mı? Annesini kurtarmak mı? Panik duygusu yakasına bir kere daha sarıldı... Nasıl kurtarabilirdi kendisi onu? Bu çılgınca konuşmalar, annesinin gerçekten ölmekte olduğunu mu gösteriyordu otelde?

"Senin görevin var, Gezgin Jack," dedi Hızlı ona. "Bu görev yakanı bırakmayacak, işin doğrusu da bu. Keşke öyle olmasaydı."

"Neden söz ettiğini anlayamıyorum." Jack'in sesi sanki boğazındaki sıcak bir torbaya girip kayboluyordu. Odanın bir başka köşesine baktı, orada duvara dayalı eski bir gitar gördü. Yanında da incecik bir şilte, rulo yapılmış duruyordu. Hızlı gitarına yakın, yerde yatıyordu.

"Acaba?" dedi Hızlı. "Gün gelir, ne demek istediğimi anlarsın. Sandığından çok daha fazla şey biliyorsun."

"Ama ben..." diye başladı Jack, sonra birden sustu. Bir şey hatırlamıştı. Korkusu daha da arttı. Geçmişin bir parçası daha saldırıyordu üzerine. Dikkatini çekmeye çalışıyordu. Vücudunu ince bir ter tabakası kapladı. Teni buz gibiydi. Sanki üzerine hortumla buhar püskürtmüşlerdi. İşte bu anıyı kafasından silmeye uğraşıyordu dün sabah. Asansörün önünde beklerken, tuvalete gitmek istediğine kendini bu yüzden inandırmıştı.

"Bir şey içme vakti geldi dememiş miydim?" diye sordu Hızlı. Eğilip yerdeki döşemelerin oynak bir tahtasını kaldırdı.

Jack sıradan görünüşlü iki adamın, annesini zorla arabaya bindir-

meye uğraştıkları o sahneyi tekrar gördü. Tepelerinde koca bir ağacın dalları otomobilin üzerine sarkıyordu.

Hızlı yer döşemesinin altındaki boşluktan bardak boyunda bir şişe çıkardı. Camı koyu yeşildi. İçindeki sıvı siyah gibiydi. "Bu sana yardım edecek, yavrum. Bir tatman yeter... Seni yepyeni yerlere yollayacak, sözünü ettiğim şeyi bulmak için bir başlangıç yaptıracak."

"Kalamam, Hızlı," diye patladı Jack. Alhambra'ya bir an önce dönebilmek için büyük bir sabırsızlık başgöstermişti içinde. Yaşlı adam, yüzündeki şaşkınlık ifadesini belirgin bir hareketle kontrol altına aldı, sonra şişeyi tekrar döşemenin altına koydu. Jack ayağa kalkmıştı bile. "Kaygılıyım," dedi.

"Annen için mi?"

Jack başını salladı, geri geri, açık duran kapıya yanaştı.

"O halde git onu gör, kafanı rahatlat. Buraya istediğin zaman gelebilirsin, Gezgin Jack."

"Peki," dedi çocuk. Ama dışarıya doğru koşmadan önce bir an kararsız kaldı. "Sanıyorum," dedi. "Sanıyorum daha önce nerede karşılaştığımızı hatırladım."

"Yoo, hayır, benim kafam karışmış," diye başını iki yana salladı Hızlı. Ellerini de kaldırmış, sağa sola sallıyordu. "Sen haklıydın. Geçen haftadan önce hiç karşılaşmadık ikimiz. Sen git annene bak, kafanı rahatlat."

Jack kapıdan fırladı, etkisini azaltan güneş ışığının altında, lunaparkın yuvarlak kapı kemerinden geçip sokağa çıktı. Geçerken tepesinde tersinden IKRAPANUL AIDACRA adını görebildi. Geceleri bu yazıyı ışıklandırıyorlar, parkın adı iki yandan da doğru okunabiliyordu. Nike'lannın altında tozlar uçuştu. Jack kaslarını zorladı, daha hızlı hareket etmeye çalıştı. Öyle ki, kemerin altından dışarı fırladığında kendini uçuyor sandı.

Bin dokuz yüz yetmiş altı. Jack o gün Rodeo Yolu'nda yürüyordu. Haziran ayında bir öğleden sonra. Yoksa temmuz mu? ... Herhalde kurak mevsimde bir öğleden sonra. Ama herkesin tepelerde çıkabilecek kuru çayır yangınları için kaygılanmaya başlama mevsiminden önceydi yine de. O gün nereye gidiyor olduğunu hatırlayamıyordu Jack. Bir arkadaşının evine mi? Acelesi olan bir iş değildi herhalde. Hatırladığı şey, artık her an babasının hayaliyle karşılaşmaktan vazgeçtiğiydi. Philip Sawyer'ın av kazasında ölümünden sonra, gölgesi uzun süre Jack'in en beklemediği zamanlarda karşısına çıkar olmuştu. Jack henüz yedi yaşındaydı. Ama çocukluğunun bir kısmının kendisinden çalınmış olduğunu biliyordu. Altı yaşındaki hali şimdi gözüne inanılmayacak kadar saf ve kaygısız görünüyordu. Ama annesinin gücüne güvenmeyi öğrenmişti. Şekilsiz ve vahşi tehditler artık karanlık köşelerde, yarı açık dolaplarda, loş sokaklarda, boş odalarda pusu kurup üzerine atılmaya çalışmıyordu.

O amaçsız yaz öğle sonrasındaki olaylar onun bu geçici huzurunu öldürmüştü. 1976'nın o gününden sonra Jack altı ay boyunca odasının ışığı yanık uyudu, uykularını hep kâbuslar doldurdu.

Otomobil karşı kaldırımda, Sawyer'ların üç katlı beyaz evinden iki üç ev ilerde durdu. Yeşil bir otomobildi. Jack'in tek bildiği, Mercedes olmadığıydı. Görünce tanıdığı tek araba Mercedes'ti çünkü. Direksiyondaki adam, kendi tarafındaki camı indirip Jack'e gülümsedi. Çocuğun ilk düşüncesi, bu adamı tanıyorum, oldu... Bu adam Phil Sawyer'ı tanıyan biriydi. Herhalde durup oğluna merhaba demek istemişti. Adamın gülümseme ifadesi nedense bu mesajı yansıtıyordu. Rahat, zorlamasız bir gülümsemeydi. Bir başka adam yolcu koltuğundan eğilip Jack'e kör gözlüklerinin gerisinden baktı. Gözlük camları yuvarlaktı. O kadar koyu renktiler ki, hemen hemen siyah gibiydiler. Bu ikinci adam bembeyaz ipek elbise giymişti. Sürücü bir süre daha sürdürdü gülümsemesini.

Ondan sonra, "Evlat, Beverly Hills Oteli'ne nereden gidilir, biliyor musun?" diye sordu. Demek yabancıydı yine de. Jack içinde ufacık bir hayal kırıklığı hissetti.

Parmağıyla yolun ilerisini gösterdi. Otel oracıktaydı. O kadar yakındı ki babası, kulübün orada düzenlediği sabah kahvaltılarına yürüyerek giderdi.

"Dosdoğru ilerde mi?" derken sürücü hâlâ gülümsüyordu.

Jack başını evet anlamında salladı.

"Zeki çocuksun," dedi adam. İkinci adam yüksek sesle güldü. "Ne kadar uzak, bir fikrin var mı?" Jack başını iki yana salladı. "İki blok falan mı?"

"Evet." Jack biraz rahatsız olmaya başlamıştı. Sürücü hâlâ gülümsüyordu ama gülümsemesi artık yapma, katı ve içi boş bir hale gelmişti. Yanındaki yolcunun gülmesi ise hışırtılı, ıslak bir gülüştü. Sanki nemli bir şeyi emiyormuş gibi.

"Beş blok mu? Altı mı? Ne dersin?"

"Beş altı falan herhalde." Jack bunu söylerken bir adım geri çekildi.

"Eh, sana teşekkür borçluyum, delikanlı," dedi sürücü. "Şeker sevmezsin herhalde, ha?" Sıkılı yumruğunu pencereden dışarı uzattı, avucunu yukarı çevirip açtı. Bir şeker. "Senin, al."

Jack tedbirli bir adım atıp azıcık ilerledi. Kafasında yabancı adamlardan şeker almakla ilgili bin uyarı birbirini kovalıyordu. Ama bu adam hâlâ arabadaydı. Bir şeye kalkışırsa, daha o kapıyı açamadan Jack yarım blok ilerde olurdu. Almamak kabalık olurdu zaten, Jack bir adım daha atıp yaklaştı. Adamın gözlerine baktı. Gözleri maviydi. Gülümsemesi kadar katıydı. Jack'in içgüdüleri ona elini indirip oradan uzaklaşmasını söylüyordu. Parmaklarını şekere beş altı santim kadar yaklaştırdı, sonra parmak ucuyla bir dokundu.

Sürücünün eli Jack'inkini kavrayıverdi. Kör gözlüklü yolcu yüksek

sesle güldü. Jack şaşırarak, bileğini tutmuş olan adamın gözlerine baktı, onların değişmeye başladığını gördü... Değişmeye başladığını sanıyordu, evet. Maviyken sarı olmaya başlamışlardı.

Az sonra kesinlikle sarı oldu adamın gözleri.

Öteki adam arabanın kapısını açıp indi, arkadan dolaştı. İpek takım elbisesinin yakasına minik bir altın haç takmıştı. Jack telaşla çekilmek istedi ama sürücü ışıl ışıl gülümsedi, onu sımsıkı tuttu. "YOO!" diye bağırdı Jack. "İMDAT!"

Kara gözlüklü adam Jack'in tarafındaki arka kapıyı açtı.

"İMDAT!" diye haykırdı Jack.

Kara gözlüklü adam onu büküp kapıdan sığabilecek bir poza sokmaya çalışıyordu. Jack direndi. Hâlâ bağırıyordu. Adamsa pek bir çaba göstermeden onu daha sıkı tuttu. Jack onun ellerine vurdu, sonra o elleri kendi üzerinden itmeye çalıştı. Dehşet içinde farkına vardı; parmaklarına değen bu şey deri değildi. Başını çevirdi, ceketin beyaz kolundan uzanıp kendisini yan taraftan kavrayan şeyin sert, batıcı, yapma bir pençeye benzer eklemli bir şey olduğunu gördü. Eklemleri olan bir uzantıydı. Jack tekrar bağırdı.

Sokağın ilerisinden sert bir ses duyuldu: "Hey, bırakın o çocuğu! Size söylüyorum? Rahat bırakın çocuğu!"

Jack birden rahatladı, kendisini kavrayan kollar arasında dönebildiği kadar döndü. Blokun köşesinden onlara doğru koşan uzun boylu, zayıf bir siyahiydi. Hâlâ bağırıyordu. Gözlüklü olan, Jack'i kaldırımın üzerine attı, arabanın arkasından koşarak dolaştı. Jack'in arkasındaki evlerden birinin kapısı çarparak kapandı. Bir tanık daha.

"Sür, *sür*" dedi sürücü. Gaza basmıştı bile. Beyazlı adam yolcu koltuğuna atladı, araba tekerlerini çevirdi, gıcırdayarak Rodeo Yolu'nda çaprazlamasına ilerledi, güneş yanığı, tenis kıyafeti giymiş bir adamın kullanmakta olduğu Clenet'e çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Clenet'in klaksonu bir çığlık attı.

Jack kaldırımdan kalktı. Başı dönüyordu. Yanıbaşında bej safari takım giymiş kel bir adam belirdi, "Kimdi onlar?" diye sordu. "Adlarını öğrendin mi?"

Jack başını iki yana salladı.

"Kendini nasıl hissediyorsun? Polisi aramanız gerek."

"Oturmak istiyorum," dedi Jack. Bir adım geri çekildi.

"Polisi aramamı ister misin?" diye sordu adam. Jack başını yine iki yana salladı.

Adam, "İnanamıyorum," dedi. "Buralarda mı oturuyorsun? Daha önce seni gördüm, değil mi?"

"Adım Jack Sawyer. Evim şurada."

"Beyaz ev," diye başını salladı adam. "Sen Lily Cavanaugh'nun oğlusun. Gel, seni evine götüreyim istersen."

"Öteki adam nerede?" diye sordu Jack. "Siyahi adam... Bağıran."

Tedirgin bir adım atıp safarili adamdan uzaklaştı. İkisinin dışında, sokak bomboştu.

Lester Hızlı Parker'dı bağırarak ona doğru koşan adam. O gün hayatını kurtaran, Hızlı'ydı. Jack bunu anladı... Otele daha hızlı koşmaya çalıştı.

3

Annesi ağzından bir duman bulutu üfleyerek, "Kahvaltı ettin mi?" diye sordu. Başına bir eşarbı türban gibi bağlamıştı. Saçları böylece saklanınca, yüzü Jack'e daha kemikli, daha narin göründü. İki parmağı arasında üç santim boyunda bir sigara izmariti vardı. Jack'in baktığını görünce onu tuvalet masasının üzerinde duran tablaya bastırıp söndürdü.

"Şey, pek sayılmaz" dedi Jack yatak odasının kapısından.

"Bana ya evet ya da hayır de." Annesi tekrar aynaya döndü. "Bu belirsizlik beni öldürüyor." Aynada Lily'nin yüzüne masaj yapan el ve bilek, değnek gibi incecikti.

"Hayır," dedi Jack.

"Eh, bir dakika bekle o zaman. Annen kendini güzelleştirsin, seni aşağıya götürür, canın ne istiyorsa alır."

"Peki. Tek başıma çok can sıkıcı geldi de."

"Ne diye canın sıkılıyormuş, anlayamıyorum." Aynaya eğilip yüzünü inceledi. "İstersen salonda bekle, olur mu, Jacky? Makyajımı yalnız yapmak daha hoşuma gider. Kabilenin sırları söz konusu, anlarsın ya!"

Jack ses çıkarmadan döndü, salona yürüdü.

Telefon çaldığında yarım metre ileriye sıçradı.

"Açayım mı?" diye seslendi.

"Teşekkür ederim." Annesinin sesi soğukkanlıydı.

Jack kulaklığı kaldırıp, "Alo!" dedi.

Morgan Sloat Amca, "Neyse, çocuk sonunda sizi buldum," dedi hattın öbür ucundan. "Annenin kafasından neler geçiyor öyle? Birileri ayrıntılara dikkat etmeye başlamazsa burada başımız tam derde girecek. Söyle annene, benimle konuşması gerek... Ne cevap verirse versin, benimle konuşması şart. Güven bana, evlat."

Jack, telefonun elinden sallanmasına izin verdi. İçinden o telefonu kapatmak, annesiyle birlikte arabaya atlayıp bir başka eyaletteki bir baş-

ka otele gitmek geliyordu. Ama kapatmadı. Seslendi. "Anne, Morgan Amca telefonda. Onunla konuşman şartmış, diyor."

Annesi bir an sessiz kaldı. Jack, keşke yüzünü görebilseydim, diye düşündü. Sonunda, "Buradan açıyorum, Jacky," dedi.

Jack ne yapmak zorunda kalacağını zaten biliyordu. Annesi kalkıp yatak odasının kapısını yavaşça kapattı, ayak sesleri duyuldu, içerdeki telefonu açtı. "Tamam, Jacky," diye seslendi. Jack de "Tamam," diye geri seslendi. Sonra kulaklığı tekrar kulağına dayadı, soluması duyulmasın diye ağız kısmını da avucuyla örttü.

"Yaman numara, Lily," dedi Morgan Amca. "Harika. Hâlâ film çeviriyor olsaydım, belki bununla basının ilgisini toplardık. 'Bu artist neden kayboldu?' diye yazılar falan. Ama artık mantıklı bir insan gibi davranmanın zamanı gelmedi mi?"

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Lily.

"Seni bulmak zor mu sanıyorsun? Bana bir şans tanı, Lily. Derhal New York'a dönmeni istiyorum. Kaçıp durma bir daha."

"Kaçıyor muyum, Morgan?"

"O kadar da çok zamanın yok, Lily. Seni New England'ın her yerinde kovalamaya da vaktim yok. Hey, dur bir dakika... Çocuğun paraleli hiç kapatmadı ki!"

"Kapattı bal gibi."

Jack'in yüreği ağzına geldi.

"Hattan çekil çocuk," dedi Morgan Sloat'un sesi ona.

Annesi, "Gülünç olma, Morgan," diye azarladı.

"Ben sana neyin gülünç olduğunu söyleyeyim, hanımefendi. Hastanede olman gerekirken saçma sapan bir tatil beldesindesin, gülünç olan o. Bir milyon iş kararı vermemiz gerek, haberin yok mu? Oğlunun eğitimini de düşünüyorum. İyi ki de düşünüyorum. Yoksa sen gözden çıkardın galiba o konuyu da."

Lily, "Artık seninle konuşmak istemiyorum," dedi.

"İstemiyorsun ama mecbursun. Oraya geleceğim, gerekirse seni hastaneye zorla yatıracağım. *Hazırlıklar* yapmamız gerek, Lily. Yönetmeye uğraştığım şirketin yansı senin. Sen gidince de Jack'in olacak. Jack için gerekli hazırlıklann yapıldığından emin olmak istiyorum. Eğer New England'da kalmakla Jack'e bakabildiğini sanıyorsan, demek bildiğimizden daha hastasın."

"Ne istiyorsun, Sloat?" diye sordu Lily yorgun bir sesle.

"Ne istediğimi biliyorsun... Herkesin hakkını almasını istiyorum. Adil olanı yapmak istiyorum. Jack'e ben bakacağım, Lily. Ona yılda elli bin dolar vereceğim. Bunu bir düşün, Lily. Doğru dürüst bir üniversitede okumasını sağlayacağım. Sen onu okula bile yollayamıyorsun."

"Soylu Sloat," dedi annesi.

"Bu cevap mı sence? Lily, senin yardıma ihtiyacın var. Tek teklif eden de benim."

"Senin payın ne, Sloat?" diye sordu annesi.

"Bal gibi biliyorsun. Hakkım neyse onu alırım. Kendi payım olanı alırım. Sawyer&Sloat şirketinde senin sahip olduğun hisseler... Ben o şirket için az mı emek sarf ettim... Benim olmalı onlar. Anlaşmalar bir sabah, öğleye kadar hazırlanır, Lily. Ondan sonra da sizin bakımınız için gerekenleri düşünürüz."

"Tommy Woodbine'a bakıldığı gibi mi?" dedi annesi. "Morgan, bazen bana öyle geliyor ki, Phil'le sen biraz fazla başarılı oldunuz. Emlak işlerine, büyük yatırımlara başlamadan önce Sawyer&Sloat'u yönetmek daha kolaydı. Hatırlarsan o zaman müşterileriniz birkaç komedyen, yarım düzine de umutlu artist ile senaryo yazarıydı. Büyük paralar gelmeden önce hayatı daha çok seviyordum."

"Yönetmek daha mı kolaydı? Sen kimi kandırıyorsun?" diye bağırdı Morgan Amca. "Sen kendini bile yönetemiyorsun!" Sakinleşmek için çaba göstermeye çalıştı. "Tom Woodbine'dan söz ettiğini de unutacağım. Bu senin için bile fazla adi bir hareketti, Lily."

"Telefonu kapatıyorum artık, Sloat. Buradan uzak dur. Jack'ten de uzak dur."

"Sen hastaneye giriyorsun, Lily. Bu kaçmalara artık bir son..."

Annesi cümlenin orta yerinde telefonu kapatmıştı. Jack de kendi elindekini kapattı, pencereye doğru bir iki adım attı, telefonun yakınlarında olmamaya çalıştı. Kapalı yatak odasında yalnızca sessizlik vardı.

"Anne?" diye seslendi.

"Evet, Jacky?" Sesinde hafif bir titreme hissetti.

"İyi misin?" İşler yolunda mı?"

"Ben mi? Tabii." Ayak sesleri yavaşça kapıya doğru yaklaştı, kapı açıldı. Bakışları karşılaştı. Maviye mavi. Lily kapıyı ardına kadar açtı. Bakışları bir daha karşılaştı. Bu sefer bakışlarda tedirgin bir yoğunluk vardı. "Elbette her şey yolunda. Neden olmayacakmış?" Bakışlar uzaklaştı. Aralarında bir şeyin bilinci gidip gelmişti ama neyin? Jack, acaba telefonu dinlediğimi biliyor mu, diye merak etti, sonra anladı. İlk defa olarak paylaştıkları bu şey, annesinin hastalığıydı.

"Şey," dedi utanarak. Annesinin hastalığı, o konuşulmayacak büyük konu, aralarında daha da büyüyüvermişti. "Bilmem, Morgan Amca sanki biraz..." Omuzlarını kaldırdı.

Lily ürperdi, Jack bir önemli şeyi daha anladı. Annesi korkuyordu. En azından Jack kadar korkuyordu.

Lily, ağzına bir sigara aldı, çakmağını yaktı, derin gözlerinden bir delici bakış daha geldi. "O sinir adama aldırma, Jack. Canım sıkıldı; çünkü ondan kurtulamamış olduğumu anladım. Morgan Amcan bana zorbalık taslamaktan hoşlanıyor." Dumanı üfledi. "Korkarım artık canım kahvaltı istemiyor. Sen aşağı inip bu sefer doğru dürüst bir kahvaltı etsene."

"Benimle gel," dedi Jack.

"Bir süre yalnız kalmak istiyorum, Jack. Anlamaya çalış."

Anlamaya çalış.

Güven bana.

Büyüklerin söylediği bu sözler hep başka bir anlama gelirdi.

"Döndüğünde daha neşeli olurum," dedi annesi. "Söz veriyorum."

Aslında demek istediği şuydu: *Haykırmak istiyorum. Artık dayanamayacağım. Çık buradan! Defol!*

"Gelirken sana bir şey getireyim mi?"

Lily, başını iki yana salladı, ona cesaretle gülümsedi. Jack odadan çıkmak zorunda kaldı. Onun da canı kahvaltı istemiyordu artık. Koridor boyunca asansöre doğru yürüdü. Gidebileceği bir tek yer vardı yine. Ama bu sefer öyle olduğunu aşağıya inmeden, kül suratlı görevliyle karşılaşmadan biliyordu.

4

Hızlı Parker, kırmızı kulübede değildi. İskelede de değildi. Orada iki çocuk top oynuyordu. Sanki savaştaymışlar da, kaybedeceklerini ikisi de biliyorlarmış gibi oynuyorlardı. Hızlı, tırmanan trenin altında da yoktu. Jack Sawyer, kavurucu güneşin altında amaçsızca dönüp dolandı, boş yollara, parkın barakalarına baktı. Korkusu sıkışıp bir düğüm haline geldi. Ya Hızlı'ya bir şey olmuşsa? Olacak şey değildi ama ya Morgan Amca, Hızlı'yı öğrenmiş (nesini öğrenecekti ki) ve onu Jack'in hayalinde... VAHŞİ ÇOCUK.

Jack ne yana gideceğini bilmeksizin yerinden fırladı. Panik duygusu içinde, Morgan Amca'yı, dışbükey aynaların önünden koşarken gördü. Korkunç ve biçimi bozulmuş bir dizi figür. Kel kafasında boynuzlar uzuyor, sırtı kambur oluyor, koca parmakları birer kürek haline geliyordu. Jack birden sağa döndü, kendini beyaz tahtalardan yapılmış yuvarlak bir kulübenin önünde buldu.

İçerden ritmik bir *pat pat pat* sesi geliyordu. Sese doğru koştu. Bir boruya çarpan demir mi, örse inen çekiç mi? Çalışma sesi mi? Tahtaların arasında bir kapı tokmağı buldu, küçük kapıyı itip açtı.

Çizgili bir karanlığa doğru adım attığında ses daha da güçlendi. Çevresindeki karanlık biçim değiştiriyor, boyut değiştiriyordu. Ellerini uzattı, branda bezine dokundu. Bez yana kaydığında sarı bir ışık üzerine döküldü. Hızlı'nın sesi, "Gezgin Jack," dedi. Jack sese doğru döndü, hademeyi yarı sökülmüş bir atlı karıncanın yanı başında oturur gördü. Elinde bir keski, önünde beyaz bir at vardı. Hızlı keskiyi yavaşça yere bıraktı. "Artık konuşmaya hazır mısın, evlat?" diye sordu.

– Dördüncü Bölüm –

JACK GEÇİŞ YAPIYOR

1

"Evet, artık hazırım," dedi Jack son derece sakin bir sesle. Sonra da gözyaşlarına boğuldu.

Hızlı, onun yanına yaklaşırken, "Hey, Gezgin Jack," dedi. "Hey, yavrum, sakin ol. Sakin ol bakayım ..."

Ama Jack sakin olamıyordu. Birden her şey çok fazla, çok ağır geldi ona. Ya ağlayacak ya da kapkara bir dalganın altında kalacaktı. Bu kara dalgayı aydınlatan altın ışıklar yoktu. Gözyaşları canını yakıyordu ama ağlayıp boşalmazsa korkunun kendisini öldüreceğini hissediyordu.

"Sen ağla da biraz açıl, Gezgin Jack," dedi Hızlı. Kollarını onun omuzlarına sardı. Jack alev alev yanan şişmiş suratını Hızlı'nın ince gömleğine dayadı, onun kokusunu kokladı. Eski baharatlar gibi, tarçın gibi, çoktan beri kütüphaneden çıkarılmamış kitaplar gibi... İyi kokulardı bunlar. Rahatlatıcı kokulardı. Kollarını Hızlı'yı doladı. Avuçları adamın sırtındaki kemiklere değdi. Kemikler sivri sivriydi. Derisi üstlerini ancak örtüyordu.

"Rahatlayacaksan ağla," dedi Hızlı onu yavaşça sallayarak. "Bazen iyi gelir, bilirim. Hızlı, senin neler hissettiğini biliyor. Gezgin Jack. Ne kadar yol gideceğini de, ne kadar yorgun olduğunu da biliyor. Ağla eğer rahatlayacaksın."

Jack bu sözleri zar zor anlıyordu. Önemli olan sesin tonuydu. Yatıştırıcı, sakinleştirici ...

"Annem gerçekten hasta," dedi sonunda Hızlı'nın göğsüne doğru konuşarak, "Sanıyorum buraya, babamın eski ortağından uzaklaşmak

için geldi. Bay Morgan Sloat'tan." Burnunu hızla çekti. Hızlı'dan uzaklaştı, biraz geriledi, şiş gözlerini avuçlarıyla ovaladı. Utanmayışına şaşıyordu. Daha önce gözyaşları hep tiksindirmiş, utandırmıştı onu. Altına yapmak gibi bir şeydi hemen hemen. Acaba annesi her zaman sert ve güçlü olduğu için mi böyle hissediyordu? Herhalde nedenlerden biri de buydu. Lily Cavanaugh'da gözyaşı gören pek olmamıştı.

"Ama buraya gelişinin tek nedeni bu değildi, değil mi?"

"Hayır," dedi Jack alçak sesle. "Sanırım... Buraya ölmeye geldi." Sesi inanılmayacak kadar tizleşti, o kelimeyi söylerken yağlanmamış menteşe gibi gıcırdadı.

"Belki," dedi Hızlı. Jack'e dengeli bakışlarla bakıyordu. "Ve belki de sen buraya onu kurtarmaya geldin... Onu ve tıpkı onun gibi bir kadını."

"Kim?" dedi Jack uyuşmuş dudakları arasından. Biliyordu kim olduğunu. Adını bilmiyordu ama kim olduğunu biliyordu.

"Kraliçeyi," dedi Hızlı. "Adı Laura DeLoessian. Diyar'ın Kraliçesi."

2

"Yardım et bana," diye homurdandı Hızlı. "Gümüş Leydi'yi kuyruğunun tam altından tut. Güzel bir hareket değil ama sanırım kızmaz. Onu ait olduğu yere koymama yardım et."

"Ona GÜMÜŞ Leydi mi diyorsun?"

"Öyle," diye sırıttı Hızlı. Neredeyse otuz iki dişi sayılacaktı. "Atlıkarıncalardaki atların hep adları vardır, biliyor muydun? Kaldır, Gezgin Jack."

Jack beyaz atın tahta kuyruğunun altına uzandı, parmaklarını kenetledi. Hızlı homurdanarak kahverengi elleriyle atın ön ayaklarını tuttu. Birlikte onu atlı karıncanın diskinin üzerine çıkardılar.

"Biraz sola," diye soludu Hızlı. "Tamam, şimdi oturt, Gezgin Jack! Sağlam oturt!"

Atı sırığın üzerine geçirip bir adım gerilediler. Jack soluk soluğaydı. Hızlı sırıtıyordu. Siyahi adam alnından terleri sildi, sırıtarak Jack'e döndü.

"Yamanız, değil mi?"

"Öyle diyorsan," diye gülümsedi Jack.

"Öyle diyorum! Öyleyiz!" Hızlı elini arka cebine attı, koyu yeşil şişeyi çıkardı, kapağını açtı, içti... Bir an için Jack çok garip bir şeyden iyice emin oldu. Hızlı'nın içinden arka tarafı görüyordu. Saydam olmuştu Hızlı. Hayalet gibi. Yok oluyordu Hızlı!

Yok oluyor, diye düşündü Jack. *Ya da başka bir yere gidiyor.* Ama bu çok çılgınca bir fikirdi. Hiç akla uymuyordu.

Derken Hızlı eskisi gibi maddeleşti. Herhalde gözleri oyun oynamıştı Jack'e bir an için...

Hayır, Hayır öyle değildi. Bir an boyunca yoktu Hızlı orada!

Hayal görmüş olmalıydı.

Hızlı ona keskin gözlerle bakıyordu. Şişeyi Jack'e doğru uzatırken başını biraz salladı, caydı, şişenin kapağını kapadı, tekrar cebine soktu. Dönüp Gümüş Leydi'ye tekrar baktı. Gülümsüyordu. "Çok yamanız, Gezgin Jack."

"Hızlı..."

"Hepsinin adı vardır," dedi Hızlı. Yavaşça dolaşmaya başladı. Atlıkarıncanın çevresinde dolaşıyor, ayak sesleri yüksek binanın içinde yankılanıyordu. Tepedeki ahşap kirişler arasında bir iki kuş yavaşça öttü. Jack de onun peşinden yürüdü. "Gümüş Leydi... Gece yarısı... Bunun adı İzci... Şu kısrak da Hızlı Ella."

Siyahi adam başını arkaya atıp şarkıya başladı, kuşlar ürküp uçuştular: *"Ella Speed çok eğleniyordu ... Bak sana Bill Martin'in yaptığını anlatayım...* Hey, şunların uçuşuna bak!" Güldü. Ama Jack'e döndüğünde yine ciddiydi. "Annenin hayatını kurtarmanın deneyine başlamak istiyor musun, Jack? Onun ve sana söylediğim öteki kadının?"

"Ben," *bilemiyorum*, demek istiyordu. Ama içinden bir ses başka şey söylüyordu. O ses, sabahleyin hatırladığı o iki adamla ilgili anının kapalı durduğu odacıktan geliyordu. Güçlü bir sesti: *Biliyorsun! Başlamak için Hızlı'ya ihtiyacın olabilir ama aslında biliyorsun. Jack, biliyorsun.*

O sesi öyle iyi tanıyordu ki! Babasının sesiydi o!

"Nasıl yapacağımı söylersen yaparım," dedi dengesiz biçimde yükselip alçalan bir sesle.

Hızlı karşı duvara doğru yürüdü. Duvarda tahtadan yapılmış, pek ilkel bir duvar resmi vardı. Koşan atları gösteriyordu. Jack o duvarı babasının yazı masasının kayarak kapanan eğri kapağına benzetti. (O masa şimdi Morgan Sloat'un bürosundaydı. Annesiyle son gidişlerinde onu orada görmüşlerdi. Bunu hatırlamak Jack'in içine ince, süt gibi öfke akmasına yol açtı.)

Hızlı, cebinden koca bir halkaya geçirilmiş anahtarlar çıkardı, düşünceli bir tavırla elden geçirdi, aradığı anahtarı buldu, bir kilide sokup çevirdi. Sonra asma kilidi çıkardı, halkasını itip kapadı, göğüs ceplerinden birine attı, duvarı olduğu gibi geriye itti. İçeriye harikulade parlak bir güneş ışığı doldu, Jack gözlerini kısmak zorunda kaldı. Tavanda dalgaların aksi dans etmeye başlamıştı. Atlıkarıncaya binenlerin seyrettiği o nefis okyanus manzarasına bakıyorlardı. Yumuşacık bir deniz rüzgârı Jack'in saçlarını arkaya uçurdu.

"Bunu konuşacaksak, güneş ışığında konuşmak daha iyi," dedi Hızlı. "Şuraya gidelim, Gezgin Jack, sana anlatabileceklerimi anlatayım... Bütün bildiğim o kadar değil ama. Tanrı seni geri kalanını bilmekten korusun."

3

Hızlı alçak sesle konuşmaya başladı. Sesi Jack'e okşayıcı ve sakinleştirici geliyordu. İyi işlenmiş deri gibi. Jack bazen kaşlarını çatarak bazen ağzını açarak dinledi.

"Senin o *hayal* dediğin şeyleri biliyorsun, değil mi?"

Jack başını salladı.

"Onlar hayal değil, Gezgin Jack. Ne hayal ne de rüya. O yer gerçek bir yer. Yani yeterince gerçek. Buradan çok farklı ama yine de gerçek."

"Hızlı, annem diyor ki ..."

"Şimdilik onu bırak. O Diyar'ı bilmez... Ama bir bakıma, biliyor da sayılır. Çünkü baban, baban iyi biliyordu. O öteki adam da..."

"Morgan Sloat mı?"

"Evet, herhalde. O da biliyor." Hızlı acı bir sesle ekledi. "Orada onun kim olduğunu da biliyorum... Hem de nasıl biliyorum! Öfff!"

"Odandaki resim... Afrika değil, değil mi?"

"Afrika değil."

"Bir hile mi?"

"Hile değil."

"Babam bu yere gitti, yani, öyle mi?" Sorarken içinden cevabı zaten biliyordu. Birçok şeylerin doğru olmadığını ortaya koyacak bir cevaptı. Ama ister doğru olsun ister olmasın, Jack *inanmak* istiyordu. Sihirli diyarlar? Hasta kraliçeler? Tedirgin ediyordu onu bu durum. Aklından korkuyordu. Çocukken annesi ona defalarca, hayalleri gerçek olaylarla karıştırma, dememiş miydi? Çok sert davranırdı annesi bu konuda. Jack'i biraz da korkutmuştu: Belki kendi de korkuyordu, diye düşündü Jack ilk defa olarak. O kadar uzun süre Jack'in babasıyla yaşayıp da bir şey bilmemesine olanak var mıydı? Jack pek sanmıyordu. *Belki*, diye düşündü. *Belki fazla şey bilmiyordu... Yalnızca korkacak kadar biliyordu.*

Delirmek. Annesinin konuştuğu konu buydu. Gerçek ile hayal arasındaki farkı göremeyen insanlar deli olurlardı.

Ama babası başka türlü bir gerçeği biliyordu, değil mi? Babası ve Morgan Sloat.

Bizdeki fiziğe karşılık onlarda sihir var, tamam mı?

"Baban sık sık giderdi, evet. Öteki adam da... Groat..."

"Sloat."

"Yaa, öyle! O da giderdi. Ama senin baban görmeye, öğrenmeye giderdi. Jacky. Öteki adamsa, sırf oranın servetini çalabilmek için giderdi."

"Tommy Amcamı, Morgan Sloat mu öldürdü?" diye sordu Jack.

"Onun orasını bilmiyorum. Ama sen beni dinle, Gezgin Jack. Çünkü vakit dar. Eğer bu Sloat denen adamın buraya geleceğini sanıyorsan..."

"Çok kızgın gibiydi" dedi Jack. Morgan Amca'nın buraya gelmesini düşünmek bile korkutuyordu onu.

"... o zaman vakit sandığımızdan da kısa. Çünkü annenin ölmesine belki de o kadar çok üzülmez. İkizi de kesinlikle Kraliçe Laura ölsün diye bekliyor."

"İkiz mi?"

"Bu dünyadaki bazı kimselerin Diyar'da ikizleri var," dedi Hızlı. "Herkesin yok; çünkü orası bu kadar kalabalık değil. Belki buradaki yüz bin kişiye karşılık orada bir kişi var. Ama ikizler en kolay şekilde gidip gelebilenlendir."

"Bu Kraliçe, annemin ikizi mi?"

"Evet, öyle gibi görünüyor."

"Ama annem hiçbir zaman?.."

"Hayır, gitmedi. Sebep yoktu."

"Babamın da bir ikizi var mıydı?"

"Evet, gerçekten de vardı. İyi bir adam."

Jack dudaklarını yaladı. Ne kaçık bir konuşmaydı bu böyle! İkizler, diyarlar? "Babam burada ölünce ikizi de orada öldü mü?"

"Evet. Tam aynı zamanda değil ama hemen hemen."

"Hızlı?"

"Ne?"

"Benim ikizim var mı? Orada?"

Hızlı ona öyle ciddi baktı ki, Jack sırtının ürperdiğini duydu. "Senin yok, evlat. Senden yalnızca bir tane var. Sen özelsin. Bu Slup denen adama gelince..."

"Sloat," dedi Jack hafifçe gülümseyerek.

"... evet, her neyse, o biliyor bunu. Yakında buraya gelecek olmasının bir nedeni de bu zaten. Senin harekete geçmenin gereklerinden biri de bu."

"*Neden?*" diye patladı Jack. "Eğer kanserse ben ne yapabilirim? Eğer kanserse, annem hastanede olacağı yerde buralardaysa, demek

çaresi yok, eğer buradaysa, anlasana, demek..." Yaşlar yine gözüne dolacak gibi oldu, Jack yutkundu. "... demek ki bütün vücuduna yayılmış!"

Bütün vücuduna. Evet, bu da kalbinin bildiği gerçeklerden biriydi. Hızla kilo kaybedişinin, göz altlarında mor halkalar oluşmasının altındaki gerçek. *Bütün vücuduna.* Ama lütfen Tanrım, hey, Tanrım, lütfen, ne olursun, o benim *annem ...*

"Yani," diye devam etti boğuk bir sesle, "HAYALLER DİYARI ne işe yarayabilir?"

"Sanırım şimdilik yeterince çene çaldık," dedi Hızlı. "Sen bir tek şeye inan, Gezgin Jack: Eğer bir iyiliğin dokunmayacak olsa, sana asla gitmen gerek, demezdim."

"Ama ..."

"Sus artık, Gezgin Jack. Sana ne demek istediğimi birazcık göstermeden, gerisini anlatamam. İşe yaramaz. Gel benimle."

Hızlı tek kolunu Jack'in omzuna attı, onu atlı karıncanın diski üzerinde yürüttü. Birlikte kapıdan çıktılar, boş lunaparkın yan yollarından birinde ilerlediler. Sol tarafta çarpışan otolar vardı. Kepenkleri çakılmış, kapalıydı. Sağda bir dizi baraka göze çarpıyordu. Halka atmaca, pizza satış yeri, tüfek atış barakası... Orası da çakılıydı. Tahtaları üzerinde vahşi hayvanların solmuş resimleri vardı... aslanlar, kaplanlar, ayılar... Aman Tanrım!

Geniş bir anayola çıktılar. Buranın adı Broadwalk Caddesi'ydi. Caddeyi Atlantic City'ye benzetmeye çalışmışlardı. Arcadia Lunaparkı'nın bir iskelesi vardı ama yapılıp tamamlanmamıştı. Bina yüz metre kadar sollarında, yuvarlak giriş kapısı ise iki yüz metre sağlarındaydı. Jack dalgaların tekdüze sesini duyabiliyordu. Martıların o yalnızlık çığlıklarını da.

Hızlı'ya baktı. Şimdi ne olacak, diye sormak istiyordu. Bunlar ciddi mi, yoksa zalim bir şaka mı, diye sormak istiyordu ama hiçbirini sormadı. Hızlı yeşil cam şişeyi uzatıyordu.

"O şişe..." diye başlayacak oldu Jack.

"Seni oraya göterecek," dedi Hızlı. "Oraya gidenlerin çoğunun böyle bir şeye ihtiyacı yoktur ama sen epeydir oraya gitmedin, değil mi Jacky?"

"Hayır." En son ne zaman gözlerini bu dünyada yumup Hayaller diyarında açmıştı? O zengin, hayat dolu kokuları en son ne zaman koklamış, saydam göklere ne zaman bakmıştı? Geçen yıl mı? Hayır. Daha eski Kalifomiya? ... Babası öldükten sonra. Demek o sıra kendi yaşı aşağı yukarı...

Jack'in gözleri iri iri açıldı. Dokuz yaşındaydı! Ne kadar uzun zaman! Üç yıl!

Kimi tatlı, kimi karanlık ve tedirgin edici hayallerin, rüyalann böylesine fark edilmeden kayıp uzaklaşmasını düşünmek korkunçtu. Sanki Jack'in hayal gücünün bir kısmı acı çekmeden ve haber vermeden ölmüştü.

Şişeyi, Hızlı'dan çabucak aldı. Neredeyse düşürüyordu. Biraz telaşa kapıldı. Hayallerden bazıları tedirgin ediciydi, evet. Annesinin dikkatle seçilmiş uyarı sözleri, gerçek ile hayali karıştırmama konusundaki öğütleri de *(Yani bir başka deyimle, delirme, Jacky, yavrum, tamammı?)* biraz korkutucuydu, evet. Ama şu anda, o dünyayı da kaybetmek istemediğini fark etmekteydi.

Hızlı'nın gözlerine bakıp düşündü: *O biliyor. Şu anda kafamdan geçenlerin hepsini biliyor. Kimsin sen, Hızlı?* "Bir süre oraya gitmedin mi, kendiliğinden nasıl gidileceğini unutursun," dedi Hızlı. Şişeye doğru başını salladı. "Bu yüzden yanında götüresin diye sihirli bir su aldım. Bu su *özeldir*." Hızlı bu son kelimeyi bir tür saygıyla söylüyordu.

"Bu oradan mı? Diyar'dan mı?"

"Değil. Orada da biraz sihir vardır, Gezgin Jack. Fazla değil ama biraz. Bu sihirli su Kalifomiya'dan gelme."

Jack, ona kuşkulu gözlerle baktı.

"Haydi, bir yudum al da bak, gidiyor musun, gitmiyor musun," diye sırıttı Hızlı. "O sudan yeterince içersen, canının istediği yere gidersin. Karşında gerçekten bilen biri var."

"Tanrım ama Hızlı..." Korkmaya başlıyordu. Ağzı kurumuştu. Güneş aşırı parlaktı. Nabzının şakaklarında hızlı hızlı attığını duyuyordu. Ağzında metalik bir tat vardı. Jack içinden, "O sihirli suyun tadı da böyle olacak," diye düşündü. "Korkunç olacak."

"Eğer korkar da geri dönmek istersen, bir yudum daha iç," dedi Hızlı.

"Şişe benimle mi gelecek? Söz veriyor musun?" O esrarengiz yerde kalakalmak, annesi burada Sloat'un pençesinde ölürken oradan dönememek korkunç olurdu.

"Söz veriyorum."

"Peki." Jack, şişeyi dudaklarına götürdü, sonra biraz uzaklaştırdı. Kokusu bir felaketti. Keskin ve acıydı. "İstemiyorum, Hızlı," diye fısıldadı.

Lester Parker ona baktı. Dudakları gülümsüyordu ama gözlerinde hiç gülümseme yoktu; sert bakıyordu o gözler. Ödün vermiyorlardı. Korkutucuydular. Jack kara gözleri düşündü. Martının gözlerini ve kumdaki girdabı. Benliğini bir korku kapladı.

Şişeyi Hızlı'ya uzattı. "Geri alamaz mısın?" diye fısıldadığında sesi güçsüz, cılız çıktı. "Lütfen!"

Hızlı cevap vermedi. Jack'e annesinin ölmekte olduğunu, Morgan Sloat'un gelmekte olduğunu hatırlatmadı. Ona korkak demedi. Oysa Jack, ömründe kendini bu kadar korkak hissetmemişti. Tramplenden atlamaktan vazgeçip indiğinde, tüm arkadaşları onu yuhaladığında bile. Hızlı yalnızca başını çevirip bir buluta baktı, ıslık çalmaya koyuldu.

Bu sefer Jack'in korkusuna bir de yalnızlık duygusu karıştı. İki duygunun birleşimi tüm benliğini sardı. Hızlı ona arkasını dönmüştü. Hızlı onunla ilgilenmiyordu.

"Pekâlâ," dedi Jack birden. "Pekâlâ, istediğin buysa yapacağım."

Şişeyi bir kere daha kaldırdı, yeni bir şey düşünmeye fırsat kalmasın diye çabucak içti.

Tadı deminki beklentilerinden de daha felaketti. Şarap içmişliği vardı Jack'in. Biraz tadına varmayı da öğrenmişti. (Özellikle annesiyle balık yerken içtikleri sek beyaz şaraplardan hoşlanıyordu). Bu içtiği de biraz şaraba benziyordu, ama şarapla alay eden bir sıvıydı. Tadı keskin, tatlı, çürük gibiydi. Taze üzümlerden değil de çürük üzümlerden yapılmış gibiydi. Hem de güzel bir hayat sürmemiş çürük üzümlerden.

Ağzının içi o iğrenç, tatlı-mor lezzetle dolarken sanki üzümleri de gözünün önünde görebiliyordu... Mat, tozlu, fazla iri, çirkin bir duvara tırmanan bir asma üzerinde. Güneş çok sessizdi. Bir tek, tepede dönüp duran sineklerin vızıltısı vardı.

Yutkundu, ince bir ateş boğazından aşağı salyangoz izi gibi kaydı.

Jack gözlerini yumdu, yüzünü buruşturdu. Midesi ağzına gelmek üzereydi. Kusmadı. Ama eğer kahvaltı etmiş olsa kusacağından emindi.

"Hızlı..."

Gözlerini açtı, sözlerinin geri kalanı boğazında ölü. O iğrenç şarabı kusma fikrini tümüyle unuttu. Annesini unuttu. Morgan Amca'yı unuttu, babasını unuttu, başka hemen hemen her şeyi de unuttu.

Hızlı yoktu. Tırmanan trenin iskele silueti gitmişti. Broadwalk Caddesi gitmişti.

Başka bir yerdeydi kendisi artık. Şeyde...

"Diyar'da" diye fısıldadı. Tüm vücudu bir korku ve sevinç karışımıyla sarsıldı. Ensesindeki saçların kıpırdadığını hissediyordu. Dudaklarının köşelerini bir gülümsemenin çekiştirmekte olduğunu hissediyordu. "Hızlı, ben geldim, Tanrım, Diyar'dayım! Ben..."

Ama içinde bir dehşet duygusu dolmadı. Bir elini ağzına kapadı, yavaşça olduğu yerde üç yüz altmış derece döndü. Hızlı'nın sihirli suyunun kendisini getirdiği bu yere baktı.

4

Okyanus yine oradaydı ama şimdi çok daha koyu, zengin bir mavi renge bürünmüştü. Jack'in ömründe gördüğü en canlı çivit rengi. Bir an hipnotize olmuş gibi durdu. Denizden esen rüzgâr saçlarındaydı. Ufuk çizgisine baktı. Çivit mavisi okyanusun, solmuş leot mavisi gökyüzüyle buluştuğu çizgiye.

Ufuk çizgisinin kıvrımı, az da olsa, kesinlikle belli oluyordu.

Başını sallayıp kaşlarını çattı, öteki tarafa döndü. Kıyı otları yüksek ve dolaşıktı. Az önce atlıkarınca binasının olduğu yere doğru uzanıyorlardı. İskelede de gitmişti. Onun yerinde, koca granit kayalar denize doğru iniyordu. Dalgalar o kayalara çarpıyor, aralarına giriyor, sesli sesli süzülüyordu. Krema gibi yoğun köpükler havalara sıçrıyor, sonra rüzgâr onları dağıtıyordu.

Jack birden sol elini sol yanağına götürdü, iki parmağıyla yanağını tutup çimdikledi. Gözleri sulandı ama hiçbir şey değişmedi.

"Gerçek," diye fısıldadı. Kayalara yeni bir dalga vurdu, köpükler tekrar sıçradı.

Jack birden Broadwalk Caddesi'nin yine de yerinde olduğunu anladı... Bir bakıma... Tepeden aşağıya eğri büğrü bir araba yolu iniyordu. Gerçek dünya diye düşündüğü yerde, lunapark kapısının durduğu noktada başlıyor, kendi durmakta olduğu yerden geçip devam ediyordu. Bu yolu ot bürümüştü, ama Jack bakınca buranın ara sıra da olsa hâlâ kullanılan bir yol olduğunu hissediyordu.

Kuzeye doğru yürümeye başladı. Sağ elinde yeşil şişeyi hâlâ tutuyordu. Başka bir dünyada Hızlı'nın elinde kapakla beklemekte olduğu geldi aklına.

Onun gözünün önünde mi kayboldum? Herhalde öyle olmalı. Vay canına!

Yol boyunca kırk adım attığında böğürtlen çalılarına rastladı. Dikenler arasında ömründe gördüğü en tombul, en koyu renk böğürtlenler vardı. Jack'in karnı, deminki iksiri protesto için olacak, fena halde guruldadı.

Böğürtlen? Eylülde?

Ne önemi vardı? Bugün olanlardan sonra (ki saat daha on bile olmamıtı.) Eylülde böğürtlen olmasına şaşmak, kapının tokmağını yuttuktan sonra aspirin almaya itiraz etmek gibi bir şeydi.

Jack uzandı, bir avuç böğürtlen kopardı, ağzına attı. Şaşılacak kadar tatlıydılar. Nefistiler. Gülümsedi (dudakları masmavi kesilmişti), bir avuç daha kopardı... Sonra üçüncü kere kopardı. Ömründe bu kadar güzel

bir şey tatmamıştı. Sonradan, tek nedenin böğürtlen olmadığına, havanın o inanılmaz duruluğunun da rolü olduğuna karar verdi.

Dördüncü sefer koparırken elleri dikenlerden çizildi. Sanki çalı ona, yeter artık, diyordu. Çiziklerin en derin olanını emdi. Başparmağının altındaki boğumdaydı. Sonra kuzeye doğru tekrar yola koyuldu. Yavaş gidiyor, her yana birden bakmaya çalışıyordu.

Böğürtlenden biraz uzaklaşınca durup güneşe baktı. Daha küçük gibiydi. Ama daha ateşliydi. Hafif bir turunculuk mu vardı güneşte? Hani Ortaçağ'dan kalma resimlerde olduğu gibi? Var galiba, diye düşündü Jack. Hem ...

Bir çığlık koptu. Tatsız bir çığlık. Eski, paslı bir çivi, bir tahtadan çekiliyormuş gibi. Sağ taraftan geliyordu ses. Jack'in düşüncelerini dağıttı. Omuzlarını kaldırarak o yana döndüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bir martı... Büyüklüğü akıl durdurucuydu. İnanılmazdı. Ama martıydı yine de. Somut biçimde vardı, gerçekti martı. Kartal boyundaydı. Düzgün beyaz kafası bir yana eğikti. Olta gibi kıvrık gagası açılıp kapandı. Kanatlarını oynattı, çevredeki otları kıpırdattı.

Sonra hiç korkmaksızın Jack'e doğru sekmeye başladı.

Jack'in kulağına çok hafif olarak, birçok borunun bir arada çalmasına benzer bir ses geldi; hiç nedeni yokken annesini düşündü.

Bir an kuzeye baktı; gitmekte olduğu yöne. O ses oraya çekiyordu onu. İçinde odaklanmamış bir telaş belirdi. Düşünmeye vakit bulduğunda, çoktan beri açlığını çektiğim bir şeyi istemek gibi, diye düşündü. Dondurma, patates kızartması, belki de *tako*. İnsan o şeyi görünceye kadar anlamazdı. Görünceye kadar ortada yalnızca isimsiz bir ihtiyaç vardı. İnsanı tedirgin ederdi.

Kocaman bir çadıra benzer yerin direklerini, kubbesini gördü. Bir tür büyük baraka.

Alhambra'nın olduğu yer, diye düşündü. Martı o sıra tekrar ona doğru çığlık attı. Jack martıya döndü, onun bir buçuk metre ötede olduğunu görünce kaygılandı. Gaga tekrar açıldı, kirli pembe ağzı gözüktü. Aklına dünkü olay geldi. Midyeyi kayaya atan martı da ona tıpkı bunun gibi korkunç bakışlarla bakmıştı. Sırıtıyordu martı ona... Kesindi bu. Daha yakına sektiğinde Jack onun pis kokusunu aldı; ölü balık ve çürümüş yosun kokusu.

Martı ona tısladı, kanatlarını tekrar oynattı.

"Defol buradan," dedi Jack yüksek sesle. Kalbi güm güm atıyordu. Ağzı kurumuştu. Ama martıdan korkmaya niyeti yoktu. Ne kadar büyük martı olursa olsun. "Defol!"

Martı gagasını tekrar açtı... Sonra boğazı inanılmaz biçimde korku

verecek şekilde kıpırdadı, garip, nabız atışı gibi sesler çıktı ya da ona öyle geldi.

"Ayye öyyyooo Yack... Ayye öyyyooo..."

Annen ölüyor, Jack...

Martı sarsak bir adımla ona biraz daha yaklaştı. Kabuk gibi ayakları dolaşık otlara basıyordu. Gagası açılıyor, kapanıyordu. Kara gözleri Jack'inkilere kilitlenmişti. Jack ne yaptığını bilemeden yeşil şişeyi kaldırıp tekrar içti.

O korkunç tat gözlerini tekrar yumup yüzünü buruşturmasına yol açtı... Gözlerini açtığı zaman karşısındaki sarı ilan tahtasına boş boş baktı. Sarı tahtada koşan iki çocuğun resmi vardı. Bir kız, bir oğlan. Altında YAVAŞ ÇOCUKLAR diye yazılıydı. Bir martı (bu seferki normal boydaydı) öterek havalandı. Besbelli Jack'in apansız belirmesinden korkmuştu.

Jack çevresine baktı, nerede olduğuna şaşırıp afalladı. Karnı böğürtlen doluydu. Bir de Hızlı'nın sihirli suyu vardı midesinde. Olduğu yerde döndü, bacakları tatsız tatsız titredi. Levhanın dibindeki kaldırımda doğrulup oturdu, sırtı ürperdi, dişleri sımsıkı kenetlendi.

Birden başını iki dizi arasına eğdi, ağzını açtı. Her şeyi kusacağından emindi. Ama yalnızca iki kere hıçkırdı, boğulacak gibi oldu, sonra midesi yavaş yavaş sakinleşti.

Böğürtlenlerden, diye düşündü. *Böğürtlenler olmasa, kesin kusardım.*

Başını kaldırdığında gerçek dışı duygu tekrar geldi. Diyar'daki o ot bürümüş yolda altmış adım ancak yürümüştü. Bundan emindi. Bir adımı altmış santim olsa, yoo, diyelim ki yetmiş beş santim olsa, olsa olsa elli metre yürümüş olması gerekirdi. Oysa...

Arkasına baktı, kapının koca kemerini gördü. Üzerinde kırmızı harflerle ARCADIA LUNAPARKI yazan kemeri. Gözleri keskin olmasına rağmen, yazı okuyamayacağı kadar uzaktaydı. Sağ tarafta Alhambra'nın binası, bahçeleri, ardında da deniz vardı.

Diyar'da elli metre yürümüştü.

Burada ise sekiz yüz metre yol almıştı.

"Ulu Tanrım!" diye fısıldadı Jack Sawyer. Ellerini gözlerine bastırdı.

5

"Jack! Jack, oğlum, Gezgin Jack!"

Hızlı'nın sesi, eski kamyonetin çamaşır makinesi gibi sesinin arasın-

dan yükseliyordu. Jack başını kaldırdı. Kolları, bacakları pek dermansızdı. Çok eski bir kamyonetin ağır ağır kendisine yaklaşmakta olduğunu gördü. Arka kısmı el yapımıydı. Yürüdükçe sallanıyordu. Cart turkuaz bir renge boyanmıştı. Direksiyonda Hızlı vardı.

Kaldırıma yanaştı, motordan *"Pup! Pup! Pup pup pup!"* diye sesler çıktı, sonra motoru gıırçç diye kapattı, çabucak indi.

"İyisin ya, Jack?"

Jack, şişeyi Hızlı alsın diye uzattı. "Senin sihirli su tam anlamıyla leş, Hızlı," dedi bitkin bir sesle.

Hızlı gücenmiş gibi göründü... Sonra gülümsedi. "Kim sana ilacın tadı güzel dedi ki, Gezgin Jack?"

"Kimse demedi herhalde." Jack gücünün birazının geri dönmekte olduğunu hissediyordu. Yavaş yavaş. Yabancılık duygusunun geçmesine paralel olarak.

"Artık inandın mı, Jack?"

Jack başını salladı.

"Olmaz," dedi Hızlı. "O kadarı yetmez. Yüksek sesle söyle."

"Diyar," dedi Jack. "Gerçekten var. Gerçek. Bir kuş gördüm..." Sustu, ürperdi.

"Nasıl kuş?" diye sordu Hızlı hemen.

"Martı. Dev bir martı..." Jack başını iki yana salladı. "İnanmazsın." Bir düşündü, sonra ekledi. "Yoo, herhalde *sen* inanırsın. Başka kimse inanmaz ama *sen* inanırsın."

"Konuştu mu? Orada kuşların çoğu konuşur. Genellikle saçma şeyler söylerler. Bazıları da mantıklı konuşur; ama sapık bir mantık... Çoğunlukla da yalan söylerler."

Jack yine başını sallıyordu. Hızlı'nın bunlardan çok doğalmış gibi söz etmesi, kendini daha iyi hissetmesine yol açıyordu.

"Sanıyorum konuştu. Ama sanki ..." Çaba göstererek düşündü. "Los Angeles'ta Richard'la birlikte gittiğimiz okulda bir çocuk vardı. Brandon Lewis diye biri. Konuşması kusurluydu. Lafı zor anlaşılırdı. Kuş da öyleydi. Ama ne dediğini biliyorum. Annemin ölmekte olduğunu söyledi."

Hızlı, kolunu Jack'in omzuna attı, bir süre kaldırımın kenarında öylece oturdular. Alhambra'nın danışma görevlisi, yine her zamanki gibi solgun, kuşkulu, elinde koca bir deste mektupla çıktı. Hızlı'yla Jack bakışlarıyla onu, yolun köşesine kadar yürüyüp mektupları posta kutusuna atıncaya kadar izlediler. Geri döndü, Jack'le Hızlı'yı hafifçe süzdü, sonra tekrar Alhambra'nın yoluna saptı. Az sonra çit bitkilerinin ardında kel kafası ancak görünür oldu.

Ön kapının açılıp kapanma sesi rahatlıkla duyuldu. Jack'in içine kor-

kunç bir sonbahar yalnızlığı duygusu doldu. Geniş, bomboş yollar. Kum tepecikleriyle dolu, kocaman, boş kumsal. Boş lunapark. Tüm oyuncakları kilit altında. Annesinin, onu dünyanın sonu gibi bir yere getirmiş olduğunu düşündü.

Hızlı başını yana eğdi, o bal gibi sesiyle şarkıya başladı. *"Ben çok gezdim, çok eğlendim/Bu köyü iyi bilirim/Yaz gitti artık, evet, kış da geliyor/Kış geliyor benim de canım artık/yine yola çıkmak istiyor ..."*

Susup Jack'e baktı.

"Senin de canın yolculuk istiyor mu, Gezgin Jack?"

Jack'in iliklerinde bir korku dolaştı.

"Herhalde," dedi. "Eğer ona bir yardımı olacaksa. Ona yardım, ona yardım edebilir miyim, Hızlı?"

"Edebilirsin," dedi Hızlı en ciddi sesiyle.

"Ama..."

"Bu işte dünya kadar 'ama' var," diye konuştu Hızlı. "Trenler dolusu 'ama' var, Gezgin Jack. Sana kolay olacak, demiyorum. Başarılı olacağına da söz vermiyorum. Sağ dönersin diye bile söz veremem. Deli olmadan dönüp dönemeyeceğini de bilemem.

Yolun çoğunu Diyar'da alman gerek; çünkü orası çok daha küçük. Ona dikkat ettin mi?"

"Evet."

"Edeceğini tahmin etmiştim. Şu yolda çok mesafe aldın, değil mi?"

Deminki soru Jack'in aklına tekrar geldi. Konunun dışındaydı ama sormak zorundaydı. Bilmesi şarttı. "Yok oldum mu, Hızlı? Beni kaybolurken gördün mü?"

Hızlı ellerini bir kere çırpıp, "Şöylece gittin," dedi.

Jack ağır, isteksiz bir gülümsemenin dudaklarına yayıldığını hissetti... Hızlı de ona gülümsedi.

"Bunu Bay Balgo'nun bilgisayar dersinde yapmak isterdim," dedi Jack. Hızlı çocuk gibi güldü, Jack da ona katıldı. Gülmek iyi geldi. Böğürtlenlerin tadı kadar iyi hemen hemen.

Birkaç saniye sonra Hızlı gülmeyi kesip konuştu. "Diyar'a gitmenin bir nedeni var, Jack. Oradan alman gereken bir şey var. Çok güçlü bir şey."

"Orada mı o?"

"Yaa, öyle."

"Anneme yardımı olur mu?"

"Ona da, ötekine de."

"Kraliçeye!"

Hızlı başını salladı.

"Nedir o? Nerede? Ne zaman onu..."

"Dur biraz!" diye elini kaldırdı Hızlı. Dudakları gülümsüyordu, ama gözleri ciddi hatta hüzünlüydü. "Teker teker konuşalım. Hem Jack, bilmediğim şeyleri sana söyleyemem. İzin verilmeyen şeyleri de söyleyemem."

"İzin mi?" diye sordu Jack şaşkınlıkla. "Ama kim?.."

"İşte yine başladın," dedi Hızlı, "Dinle beni, Gezgin Jack. Mümkün olduğu kadar çabuk yola çıkman gerek. O Bloat denen adam gelip seni yakalamadan ..."

"*Sloat.*"

"Evet, o. O gelmeden gitmen gerek."

"Ama annemi rahatsız eder," dedi Jack. Bunu neden söylediğini kendi de merak ediyordu. Doğru olduğu için mi, yoksa Hızlı'nın dediği yolculuğa çıkmaktan kurtulmak için mi? Sanki Hızlı, zehirli olabilecek bir yemek koyuyordu önüne. "Onu tanımazsın! O..."

"Onu tanırım," dedi Hızlı alçak sesle. "Onu eskiden tanırım. Gezgin Jack. O da beni tanır. Üzerinde izimi bırakmışımdır. Gizlidir o izler ama vardır. Annen kendini koruyabilir. En azından mecbur buna bir süre için. Çünkü senin gitmen şart."

"Nereye?"

"Batıya," dedi Hızlı. "Bu okyanustan öbürüne."

"*Ne?*" diye bağırdı Jack. O mesafeyi düşünmek afallatmıştı onu. Birden aklına, üç gece önce televizyonda gördüğü reklam geldi. Adamın biri on bin metre yüksekteki uçağın büfesinden lezzetli yiyecekler alıp yiyordu. Jack, annesiyle bir okyanustan bir okyanusa defalarca uçmuştu. New York'tan Los Angeles'a uçarken güneşin hiç batmamasına da için için pek sevinirdi. Zamanı kandırıyormuş gibi bir duygu. Çok da kolaydı.

"Uçakla gidebilir miyim?" diye sordu Hızlı'ya.

"*Hayır!*" Hızlı neredeyse bağırmıştı bu kelimeyi söylerken. Gözleri kaygıyla iri iri açılmıştı. Güçlü eliyle Jack'in omzuna sarıldı. "Sen sen ol, *asla* gökyüzüne çıkayım deme! Asla! Oradayken Diyar'a kayıverirsen sonra..."

Arkasını getirmedi. Jack'in hayalinde kendisi, blucini, kırmızı tişörtüyle bir uçaktan mermi gibi fırlamış, paraşütsüz olarak aşağı düşüyordu.

"Yürüyeceksin," dedi Hızlı. "Fırsat olunca otostop yaparsın... ama dikkatli olman gerek. Çünkü orada yabancılar vardır. Bazıları delidir. Kimi seni okşamak kimi sana saldırmak ister. Ama bazıları gerçekten Yabancı'dır, Jack. Onlar her iki dünyada ayağı olan insanlardır... her iki yanı da görürler. Korkarım senin yola çıktığını çok geçmeden anlayacaklardır. Ve seni bekliyor olacaklardır."

"Onlar?.." kelimeyi aradı. "İkiz mi?"

"Bazıları öyle, bazıları değil. Şu anda daha fazlasını söyleyemem. Ama becerebilirsen öte yana geç. Öteki okyanusu bul. Fırsat varsa Diyar'da yol al. Daha hızlı gidersin. Şu suyu da yanına al ..."

"Ondan nefret ediyorum!"

"Nefret ettiğine boş ver," dedi Hızlı sert bir sesle. "Oraya git ... bir yer bulacaksın. Bir başka Alhambra. Oraya gitmek zorundasın. Korkunç bir yer, kötü bir yer. Ama girmen şart."

"Nasıl bulacağım orayı?"

"O sana seslenir. Açık seçik duyarsın, evlat."

"Neden?" diye sordu Jack. Dudaklarını yaladı. "O kadar kötüyse neden gitmem şart?"

"Çünkü Tılsım orada," dedi Hızlı. "Öteki Alhambra'nın içinde bir yerde."

"Neden söz ettiğini anlamıyorum!"

"Anlayacaksın." Hızlı ayağa kalktı, uzanıp Jack'in elini tuttu. Jack da kalktı. İkisi karşılıklı durdular. Yaşlı siyahi adam ve küçük beyaz çocuk.

"Dinle," dedi Hızlı melodik bir sesle. "Tılsım, senin eline gelecek, Gezgin Jack. Çok büyük değil, çok da küçük değil, tıpkı bir kristal topa benzeyecek. Gezgin Jack, sevgili Gezgin Jack, sen onu getirmek için Kaliforniya'ya gidiyorsun. Ama sorunun şu senin: Onu elinden düşürdün mü, her şey kayboldu demektir."

"Ne söylediğini anlamıyorum," dedi Jack tekrar. İnatçılık ediyordu bir bakıma. "Aslında sen de..."

"Olmaz," dedi Hızlı. Ama sesi anlayışlıydı. "O atlı karıncayı sabaha kadar bitirmek zorundayım. Çene çalacak vaktim yok. Şimdi sana başka şey söyleyemem. Herhalde yine karşılaşacağız. Ya burada ya da orada..."

"Ama ben ne *yapacağımı* bilmiyorum!" dedi Jack. Hızlı kamyonetin kapısını açıyordu.

"Harekete geçmene yetecek kadar biliyorsun," diye cevap verdi. "Tılsım'a gideceksin, Jack. O seni kendine çekecek."

"Tılsım ne demek, onu bile bilmiyorum!"

Hızlı güldü, kontak anahtarını çevirdi. Kamyonet çalıştı, egzozundan mavi dumanlar çıktı. Hızlı, "Sözlüğe bakarsın!" diye bağırıp arabayı geri vitese aldı.

Geri geri gitti, manevrasını yaptı, sonra kamyonet Arcadia Lunaparkı'na doğru uzaklaştı. Jack kaldırımın kenarında durmuş onun arkasından bakarken daha önce kendini hiç bu kadar yalnız hissetmediğini düşünüyordu.

– Beşinci Bölüm –

JACK İLE LILY

1

Hızlı'nın kamyoneti virajı alıp lunapark kapısında gözden kaybolunca Jack otele doğru yürümeye başladı. Bir Tılsım. Başka bir Alhambra'da. Bir başka okyanusun kıyısında. Yüreği bomboş gibiydi. Hızlı yanında olmayınca bu iş ona öyle zor, öyle büyük görünüyordu ki! Biraz da kuşkuluydu. Hızlı konuşurken Jack, onun o karmaşık imalarını, tehditlerini ve talimatını anlıyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı ama şimdi her şey karışmıştı yine. Diyar gerçekti ama. O kesin bilgiye elinden geldiği kadar sarıldı, içinde hem soğuk hem de sıcak duygular hissetti. Gerçek bir yerdi orası. Kendisi de oraya tekrar gidecekti. Henüz her şeyi pek anlamıyor olsa bile. Cahil bir yolcu olsa bile yine gidecekti. Şimdi tek yapacağı annesini ikna etmekti. "Tılsım," dedi kendi kendine. Bu kelimeyi tekrarlayarak yolun sonuna geldi, birkaç basamaklık merdiveni sıçrayarak çıkıp patikaya daldı, çit bitkileri arasında ilerledi. Alhambra'nın içinin karanlığı, kapı arkasından kapandığı anda şaşırttı onu. Lobi uzun bir mağaraydı; gölgeleri birbirinden ayırmak için ateş yakmak gerekirdi. Solgun görevli masanın gerisinde kıpırdandı, ölgün gözlerini Jack'e dikti. Bir mesaj vardı bu gözlerde, evet. Jack yutkunup arkasını döndü. Bu mesaj onu daha güçlü kılıyordu. Büyütüyordu onu. Amacı azarlama olsa bile, etkisi buydu.

Asansörlere doğru dimdik yürüdü. Adımlan telaşsızdı. *Siyahlarla dolaşıyorsun, ha? Omzuna kollarını atmalarına izin veriyorsun, ha?* Asansör dev bir kuş gibi indi, kapılan açıldı, Jack bindi. Üzerinde parlak bir 4 bulunan düğmeye basmak üzere döndü. Görevli hâlâ resepsiyon masasının

başında, ona aynı mesajı yolluyordu. *Zenci hayranı, zenci hayranı, zenci hayranı. (Öylesi hoşuna gidiyor, ha, velet? Sıcak ve siyah... Sana öylesi gerek, ha?)* Kapılar bereket versin kapandı. Jack'in midesi pabuçlarına doğru düşer gibi oldu, asansör yukarıya çıkmaya başladı.

Nefret aşağıda, lobide kaldı. Asansördeki hava, birinci kata vardıklarına anda değişiverdi. Jack'in artık tek yapacağı, annesine tek başına Kaliforniya'ya gideceği haberini vermekti.

Morgan Amca'nın senin adına kâğıt falan imzalamasına fırsat verme, yeter.

Asansörden çıkarken Jack ömründe ilk defa olarak, acaba Richard Sloat, babasının nasıl biri olduğunu anlıyor mu, diye merak etti.

2

Çizgi çizgi dalgalar üzerinde giden minik tekneleri gösteren tabloların arasından koridor boyunca ilerledi. 408 numaralı kapı aralık duruyor, içerinin bej halısı görünüyordu. Pencereden giren güneş duvarda dikdörtgen bir aydınlık yaratmıştı. "Hey Anne," dedi Jack içeriye girerken. "Kapıyı kapatmamışsın. Neler oldu?.." Odada yalnızdı. "...uyor?" diye sorusunu mobilyalara yöneltti. "Anne?" Derli toplu odada bir karışıklık var gibiydi. Dolmuş, taşmak üzere bir sigara tablası, sehpada yarı yarıya su dolu bir bardak.

Jack bu sefer paniğe kapılmayacağına dair kendi kendine söz verdi.

Ağır bir tur yaptı. Annesinin yatak odası kapısı açıktı. Odanın içi karanlıktı. Lily perdeleri hiç açmazdı.

"Hey, orada olduğunu biliyorum," diye seslenip odanın içinden geçti, banyonun kapısına vurdu. Cevap gelmedi. Jack kapıyı açtı, musluğun yanında pembe diş fırçasını, tuvalet masasında saç fırçasını gördü. Fırçada açık renk saçlar vardı. *Laura Deleossian*, diye seslendi Jack'in kafasının içinden bir ses. Gerisin geri banyodan çıktı. Bu isim etkiliyordu onu. "Öff, yine mi?" diye mırıldandı kendi kendine. "Nereye *gitti?*"

Sahne gözünün önünde belirmişti bile.

Kendi yatak odasına giderken gördü o sahneyi. Jack'in boş bavulu, kitapları, çorapları... Kendi banyosuna bakarken de gördü yine aynı şeyi. Havlular yere atılmıştı. Kimisi banyonun kenarına asılmış kimisi de masanın üzerindeydi.

Morgan Sloat kapıdan giriyor, annesini kollarından yakalıyor, sürükleyerek alt kata indiriyordu...

Jack hızla salona döndü, bu sefer kanepenin arkasına bile baktı.

Sonra onu yan kapıdan çıkarıyor, bir arabaya bindiriyordu. Gözleri sarıya döne döne...

Telefonu açıp sıfırı çevirdi. "Ben Jack Sawyer. 408'den arıyorum. Annem benim için bir mesaj bıraktı mı? Burada olması gerekiyordu ama her nedense... Şey..."

"Bir bakayım," dedi kız. Jack telefona sarılıp bekledi, kızın sesi az sonra duyuldu. "408 için mesaj yok, üzgünüm."

"Ya 407?"

"Onların ikisi aynı yer," dedi kız.

"Son bir saat içinde ona konuk falan geldi mi? Bu sabah gelen giden oldu mu? Onu görmeye yani?"

"Onu resepsiyon bilir," dedi kız. "Ben bilemem. Bir sorayım mı?"

Jack, "Lütfen," dedi.

Kız, "Bu sıkıcı yerde yapacak bir şey çıkınca seviniyorum," diye karşılık verdi. "Kapatmayın."

Biraz daha bekledi. Kızın sesi geldiğinde, "Konuk yok," dedi. "Belki sizin için odaya bir mesaj bırakmıştır."

"Evet, bir arayayım." Jack telefonu sefil halde kapadı. Resepsiyon görevlisi doğruyu söyler miydi? Aslında elbette Morgan Amca bu odaya gelip annesini kaçıramazdı. O daha Kaliforniya'daydı. Ama bu işi yapmak için başkalarını yollayabilirdi. Hızlı'nın söz ettiği o insanları. Her ayağı başka dünyada olan Yabancı'ları.

Jack odada daha fazla kalamayacağını anladı. Kanepeden fırladı, tekrar koridora çıktı, kapıyı arkasından kapadı. Birkaç adım ilerledikten sonra olduğu yerde durdu, geri döndü, kapıyı kendi anahtarıyla açtı, iki santim kadar itti, dönüp asansörlere yürüdü. Belki de annesi anahtarını almadan çıkmıştı, belki lobideki dükkâna inmişti. Belki oradaki gazete bayiinden bir gazete alıyordu.

Hah! Yaz başından beri annesinin elinde bir tek gazete görmüş değildi ki! Yalnızca yerel radyo yayınlarında anlatılanları dinliyordu.

O halde yürüyüşe çıkmış olabilirdi.

"Hımm... Spor yapıp derin soluklar alıyordu besbelli. Ya da koşuyordu. Lily Cavanaugh birdenbire yüz metre yarışlarına katılmaya karar vermiş. Kumsalda gelecek olimpiyatlar için çalışıyor ...

Asansör onu lobiye indirdiğinde, dükkâna göz attı. Yaşlıca sarışın bir kadın, tezgâhın başından, gözlüklerinin üzerinden ona geri baktı. Raflarda oyuncak hayvanlar, birkaç ince gazete, birkaç dergi...

Jack, "Özür dilerim," deyip döndü.

Kocaman sağlıksız bir saksı çiçeğinin yanındaki bronz plakaya bakar buldu kendini... *Hastalanmaya başladı, yakında ölecek.*

Dükkândaki kadın hafifçe öksürüp boğazını temizledi. Jack plakadaki sözlere epey zamandır dalıp gitmiş olduğunu fark etti. "Evet?" dedi kadın arkasından.

Jack tekrar özür diledi, lobinin orta yerine doğruldu. Nefret dolu görevli tek kaşını havaya kaldırdı, sonra yan dönüp boş merdivene doğru baktı. Jack kendini zorlayıp adama yaklaştı.

"Bayım," dedi masanın önüne gelince. Adam sanki Kuzey Carolina'nın başkentini ya da Peru'nun bir numaralı ihraç malını hatırlamaya çalışıyordu. "Bayım." Adam kaşlarını çattı. Neredeyse bulacaktı aradığı cevabı... Kimse kendisini rahatsız etmese.

Bunların hepsi numaraydı. Jack biliyordu. Sordu. "Acaba bana yardım edebilir miydiniz?"

Adam sonunda gözlerini ona doğru çevirmeye razı oldu. "Ne yardım istediğine bağlı, çocuk."

Jack bu gizli alayı anlamamazlıktan geldi. "Az önce annemin dışarıya çıktığını gördünüz mü?"

"Az önce ne demek?" Alay ifadesi artık neredeyse gözle görülebilecek kadardı.

"Dışarı çıktığını gördünüz mü? Bilmek istediğim o."

"Sevgilinle orada eleleyken gördü diye mi korkuyorsun?"

"Tanrım! Amma berbat bir insansın!" Jack kendi ağzından çıkan bu sözlere kendi de şaştı. "Hayır, ondan korkmuyorum. Yalnızca annem dışarı çıktı mı diye merak ediyordum, sen de bu kadar adi biri olmasan bana söylerdin." Yüzünü ateş basmıştı. Ellerinin yumruklaştığını gördü.

"Eh, evet, çıktı," dedi adam. Dönüp arkasındaki duvarı kaplayan minik kutulara baktı. "Ama yerinde olsam, üslubuma dikkat ederdim! Benden özür dilesen iyi olur, züppe Bay Sawyer. Benim de gözüm var. Neler neler bilirim."

"Sen çene yarıştır, ben işimi yarıştırayım," dedi Jack. Bu cümleyi babasının eski plaklarının birinden hatırlamıştı. Belki şu duruma tam uymuyordu ama ona iyi geldi. Adam da gözlerini kırpıştırınca yerine oturduğunu daha iyi anladı.

"Belki bahçededir, bilmiyorum," dedi adam asık suratla. Ama Jack çoktan kapıya doğru yönelmişti.

B filmlerinin kraliçesi otelin bahçesinde yoktu. Zaten olsa, Jack onu otele girerken de görürdü. Hem Lily Cavanaugh bahçede gezecek tiplerden değildi. Kumsalda koşuya çalışmak ona nasıl uymuyorsa bu da öyle uymuyordu.

Broadwalk Caddesi'nden birkaç araba geçti, bir martı çığlık attı, Jack'in yüreği sıkıştı.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, sokağın sağına, soluna baktı. Belki de gerçekten Hızlı konusunda meraklanmıştı annesi. Belki oğlunun bu garip yeni arkadaşını bir kontrol etmek istemiş, lunaparka doğru yürümüştü. Jack daha az tanıdığı öbür yöne saptı, kasaba yoluna koyuldu.

Alhambra bahçelerinin kenar çit bitkilerinin dışında ilk dükkân Arcadia Kahvaltı Salonu'ydu. İşçi Bayramından sonra kalan, bir orası, bir de eczane vardı. Jack kaldırımda kısa bir kararsızlık geçirdi. Ama orası annesini bulabileceği ilk yer olduğundan, sonunda adımını attı, yaklaşıp camdan içeriye baktı.

Kasanın başında, saçlarını tepesine toplamış bir kadın oturmuş sigara içiyordu. Pembe elbiseli garson kız karşı duvara yaslanmıştı. Jack orada müşteri göremedi. Derken dükkânın Alhambra tarafındaki duvarı dibinde yaşlı bir kadının kahve fincanını dudaklarına götürdüğünü gördü. Orada çalışanlar hariç, bu kadın tek başınaydı. Jack, yaşlı kadının fincanın zarif bir hareketle tabağa bırakışına baktı. Sonra kadın çantasından bir sigara çıkardı. Jack içi bulanarak onun kendi annesi olduğunu anladı. Yaş etkisi bir anda siliniverdi.

Ama Jack o etkiyi unutamadı. Sanki çift mercekli gözlük camlarından görmüştü onu. Lily Cavanaugh ile yaşlı kadın aynı vücut içindeydiler.

Jack kapıyı yavaşça açtı ama tepedeki çıngırağı sallamadan edemedi. Kasadaki sarışın kadın gülümseyerek başını salladı, garson kız doğruldu, elbisesini düzeltti. Annesi ona gerçek bir şaşkınlıkla baktı, sonra açıkça gülümsedi.

"Aman, Gezen Jack, boyun öyle uzadı ki, o kapıdan girdiğinde seni bir an için baban sandım," dedi. "Bazen on iki yaşında olduğunu unutuveriyorum."

3

"Bana 'Gezen Jack' dedin," diyerek sandalyeyi çekti, oturdu.

Annesinin yüzü çok solgundu. Gözlerinin altında morluklar hemen hemen çürük gibiydi.

"Baban da sana öyle demez miydi? Birden aklıma geldi. Bütün sabah gezip durdun."

"Bana 'Gezen Jack' mi derdi?"

"Ona benzer bir şey derdi, evet. Sen çok küçükken, '*Gezgin* Jack!' dedi birden kesin bir ifadeyle. "Tamam, öyle derdi. Sana hep Gezgin Jack derdi. Çimenler üzerinde sen bize doğru koşarken. Komikti her-

halde. Yukarda kapıyı açık bırakmıştım. Çıkarken anahtarını alıp almadığından emin değildim."

"Gördüm," dedi Jack. Annesinin farkında olmadan verdiği bu yeni bilginin heyecanıyla titriyordu hâlâ.

"Kahvaltı ister misin? O otelde bir yemek daha yemek istemedi canım."

Garson kız yanlarına gelmişti. "Delikanlı?" diye sordu, not defterini kaldırdı.

"Seni burada bulabileceğimi nereden bildin?"

"Gidecek başka neresi var ki?" diye sordu annesi mantıklı mantıklı. Sonra garsona döndü. "Ona üç yıldızlı kahvaltıdan getirin. Boyu günde iki buçuk santim uzuyor."

Jack arkasına yaslandı. Neresinden başlayacaktı söze?

Annesi ona merakla baktı, Jack de başladı. Şimdi başlaması şarttı. "Anne, ben bir süre gitsem, idare edebilir misin?"

"Ne demek idare? Bir süre gitmek ne demek?"

"Yani acaba sen, Morgan Amca'dan gelen dertlerle başa çıkabilir misin?"

Annesi gergince gülümseyerek, "Sloat'u ben idare ederim," dedi. "Bir süre, en azından. Neler oluyor, Jacky? Bir yere gidecek değilsin ki sen!"

"Mecburum," dedi. "Ciddi söylüyorum." Kendini oyuncak isteyen bir çocuk gibi hissetti. Bereket versin o anda garson kız, elinde kızarmış ekmekler ve bir bardak domates suyuyla çıkageldi. Jack bir an gözlerini kaçırdı. Tekrar annesine baktığında, annesi kızarmış ekmeği almış, üzerine reçel sürüyordu.

"Gitmem gerek," dedi Jack. Annesi ekmeği ona uzattı. Yüzü düşünceli bir ifadeyle kıpırdadı ama bir şey söylemedi.

"Beni bir süre göremeyebilirsin, anne," dedi çocuk. "Sana yardım etmeye çalışacağım. O yüzden gitmem gerek."

"Bana yardım etmek mi?" Sesi inanmaz gibiydi. Jack bu şaşkın ses tonunun yüzde yetmiş beş gerçek olduğunu düşündü.

"Senin hayatını kurtarmaya çalışacağım."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Yapabilirim."

"Demek benim hayatımı kurtarabilirsin. Bu çok eğlenceli işte, Jack bebek. Televizyona versen, akşam haberlerinden hemen sonra yayınlarlardı bu filmi. Hiç televizyonculuğa heves ettin mi sen?" Üzerine kırmızı reçel bulaşmış bıçağı bıraktı, gözlerini yapmacık bir şaşkınlıkla iri iri açtı. Ama bu numaradan anlamazlığın altında Jack iki şey gördü. Bir kor-

kunun kabarışı, bir de belki Jack'in bir şeyler yapabileceğine dair belli belirsiz bir umut.

"Sen olmaz desen bile ben yine de deneyeceğim. Bari izin ver."

"Oh, bu harika bir anlaşma işte. Özellikle de neden söz ettiğini anlamadığıma göre ..."

"Ama bence anlıyorsun. Bence bir fikrin var, anne. Çünkü babam olsa hemen anlardı ne demek istediğimi."

Annesinin yanakları kızardı, ağzı incelip bir çizgi oldu. "O kadar haksızlık ediyorsun ki ayıp oluyor, Jacky. Philip'in bilebileceği şeyleri bana silah diye kullanamazsın."

"Bildiği şeyler, bilebileceği değil."

"İyice zırvaladın, batırdın ortalığı, evlat."

Garson kız o sırada omlet tabağını masaya koyuyordu. Tabakta sosisler de vardı. Kız birden hızla soluğunu içine çekti.

Garson kız uzaklaşınca annesi omuz silkti. "Anlaşılan buradaki müstahdemle frekansı tutturmayı beceremedim. Fakat Gertrude Stein'ın dediği gibi, zırvalığın hâlâ zırva olması, yine de zırvalıktır."

"Senin hayıtını kurtaracağım, anne," diye tekrarladı Jack. "Bunun için çok uzaklara gidip bir şey getirmem gerek. Ben de onu yapacağım."

"Keşke neden söz ettiğini bilseydim."

"Bu normal, sıradan bir konuşma," dedi Jack kendi kendine. "Arkadaşımın evinde bir iki gece kalabilir miyim dermiş gibi bir şey." Sosisi ortasından kesti, yarısını ağzına attı. Annesi dikkatle ona bakıyordu. Sosisi çiğnedi, yuttu, bu sefer ağzına bir çatal dolusu omlet attı. Hızlı'nın şişesi arka cebinde kaya gibiydi.

"Keşke sana sessizce ilettiğim mesajları duyup cevaplasaydın."

Jack lokmasını yuttu, bu sefer ağzına patateslerden attı.

Lily, elini kucağına koydu. Jack ne kadar uzun süre susarsa, konuştuğunda annesi onu o kadar iyi dinlerdi. Dikkati kahvaltısındaymış gibi yaptı. Omlet sosis patates, sosis patates omlet, patates omlet sosis... Sonunda annesinin bağıracak hale geldiğini hissetti.

Babam bana Gezgin Jack dermiş, dedi kendi kendine. *Yaptığım doğru. Bundan doğrusunu seçemezdim.*

"Jack..."

"Anne," dedi. "Bazen babam seni çok uzak bir yerden aramaz mıydı? Oysa sen onun kentte olduğunu sanıyor olurdun, değil mi?"

Annesi kaşlarını kaldırdı.

"Bazen onu içeride sanarak bir odaya girdiğin, hatta orada olduğunu bildiğin ama bulamadığın olmuyor muydu?"

Biraz bunu düşünsün hele.

"Hayır," dedi annesi.

Bu inkârı ikisi de unutmaya çalıştılar.

"Hemen hemen hiç olmadı."

"Anne, bana bile kaç kere oldu," dedi Jack.

"Her zaman bir açıklaması vardı ama. Biliyorsun, vardı."

"Babam –*senin* de bildiğin gibi– bir şeyler açıklamakta pek ustaydı. Hele de açıklaması zor şeyleri. Bu konuda çok becerikliydi. Böyle bir menajer olmasının da sırrı buydu."

Annesi yine sessizleşmişti.

"Nereye gidiyordu, biliyorum ben," dedi Jack. "Oraya ben de gittim. Daha bu sabah yine gittim. Bu sefer gidersem senin hayatını kurtarmaya çalışacağım."

"Hayatımın senin tarafından kurtarılmaya ihtiyacı yok, kimsenin kurtarmasına ihtiyacı yok," diye tısladı annesi. Jack tabağına baktı, bir şey mırıldandı. "Neydi o?" diye üsteledi Lily.

"Bence ihtiyacı var." Gözlerini kaldırıp onunkilere baktı.

"Ya sana hayatımı nasıl kurtarmak niyetindesin diye sorsam?"

"Cevap veremem. Çünkü kendim de tam anlayamıyorum henüz. Anne, zaten okula gitmiyorum. Bir şans tanı bana. Belki bir haftada falan dönerim."

Annesi kaşlarını kaldırdı.

"Daha uzun da sürebilir," diye kabullendi Jack.

"Sen delisin bence." Ama benliğinin bir kısmının inanmaya can attığını görüyordu Jack. Zaten bir sonraki sözü de bunu kanıtladı. "Eğer, *eğer* ben seni bu esrarengiz yolculuğa yollayacak kadar deli olsam yine de bir tehlikeye atılmayacağından emin olmak isterdim."

"Babam hep geri döndü," dedi Jack.

"Senin hayatını tehlikeye atmaktansa kendiminkini atmayı tercih ederim." Bu gerçek de aralarında uzun bir süre sessizlik yarattı.

"Fırsat bulunca ararım. Ama iki hafta geçer de aramazsam, yine de kaygılanma. Geri döneceğimi bil. Babamın hep döndüğü gibi."

"Bu baştan sona çılgınlık. Ben de dahilim üstelik buna. Bu gitmen gereken yere nasıl gideceksin? Neredeymiş o yer? Yeterince paran var mı?"

Jack, "İhtiyaç duyacağım her şeyim var," derken ilk iki sorunun üzerinde durmaz diye dualar ediyordu. Sessizlik uzadı, sonunda Jack, "Galiba çoğu yolu yürüyerek alacağım," dedi. "Daha fazla anlatamam, anne."

"Gezgin Jack ... Neredeyse inanacağım ..."

"Evet," diye başını salladı çocuk. *"Evet!"* İçinden düşünüyordu: *Bel-*

ki de sen onun, yani gerçek kraliçenin bildiklerinden bazılarını da biliyorsun. Bu yüzden beni bu kadar kolay bırakıyorsun. "Evet, doğru. Ben de inanıyorum. Bu yüzden doğru sayılıyor."

"Eh, ben ne dersem diyeyim, nasılsa gideceğine göre..."

"Gideceğim."

"... o zaman ne dediğimin önemi yok." Oğluna cesaretle baktı. "Ama önemi olduğunu içimden biliyorum. Buraya olabildiğince çabuk dönmeni istiyorum, oğlum. Hemen gitmiyorsun, değil mi?"

"Mecburum." Derin bir soluk aldı. "Evet, hemen gidiyorum. Senden ayrılır ayrılmaz."

"Neredeyse inanacağım bu saçmalıklara. Tam Phil Sawyer'ın oğlusun sen. Buralarda bir kız falan bulmuş değilsin, değil mi?..." Oğluna keskin bakışlarla baktı, "Yo, Kız yok. Peki. Kurtar bakalım hayatımı. Çık yola." Başını iki yana salladı. Jack'e o gözlerde aşırı bir parlaklık görüyormuş gibi geldi. "Madem gidiyorsun, çık artık, Jacky. Yarın ara beni."

"Arayabilirsem." Ayağa kalktı.

"Arayabilirsen. Elbette. Bağışla beni," Boş boş masaya baktı. Bakışları odaklanmış değildi. Yanaklarının orta yerinde kızarıklıklar parlıyordu.

Jack eğilip onu öptü, annesi ona el salladı. Garson kız ikisine baktı. Sanki sahnede rol yapıyorlardı. Annesi ne söylerse söylesin, Jack onun içindeki inanmazlığı yüzde elli azalttığını hissediyordu. Yani annesi artık neye inanması gerektiğini bilmiyordu.

Lily bir an ona baktı, gözlerinde tekrar alevler parıldadı. Öfke mi? Gözyaşı mı? "Dikkatli ol," dedi, garsona işaret etti.

"Seni seviyorum," dedi Jack.

"Asla böyle bir sözle ayrılma." Hemen hemen gülümsüyordu. "Çık yolculuğuna, Gezgin Jack. Ben durumun ne kadar çılgınca olduğunu anlayamadan çık."

"Çıktım." Jack dönüp restorandan çıktı. Başında gergin bir duygu! Kafatası kemikleri, çeperlerini gerecek kadar büyümüş gibi. O boş sarı güneş ışığı bir anda gözlerine saldırdı. Jack arkadan dükkânın kapısının çarparak kapandığını duydu, üzerindeki çıngırak çaldı. Gözlerini kırpıştırdı, trafiği kollamadan Broadwalk Caddesi'ni aştı. Karşı kaldırıma vardığında, otele gidip birkaç kıyafet alması gerektiğini hatırladı. Annesi dükkândan hâlâ çıkmamıştı Jack otele dalarken.

Görevli, danışma masasında hafif gerileyip ciddi bakışlarla baktı. Jack ondan kendisine yönelen bir duygu akımı hissetti. Bir an, adamın kendisini görür görmez neden bu kadar güçlü bir tepki verdiğini hatırlayamadı. Aslında annesiyle konuşması sandığından erken bitmişti ama ona günlerce sürmüş gibi geliyordu. O konuşmanın öncesinde de bu

adama “adi” demişti. Özür mü dilemeliydi? Zaten neden kızıp da öyle söylediğini artık hatırlamıyordu bile...

Annesi izin vermişti gitmesine, yolculuğu yapmasına izin vermişti. Danışmadakinin ateş saçan bakışları altında lobide ilerlerken sonunda bunun nedenini de anladı. Gerçi Tılsım'ın adından söz etmemişti. Ama etseydi bile, gezisinin o delice amacını anlatsaydı bile annesi yine de kabul edecekti. Ona dönüşte otuz santim boyunda bir kelebek getirip fırında pişireceğini söylese, kelebeği yemeyi bile kabul ederdi. Garip olurdu gerçi ama yine de gerçek bir görüş birliği olurdu. Böyle kırılacak dala bile sarılması bir bakıma korkusunun derinliğini gösteriyordu.

Ama sarılışının bir nedeni de ta içinden, bunların kırılacak dal olmayıp ağaç gövdesi olduğunu bilmesindendi. Annesi ona gitmesi için izin vermişti; çünkü o da Diyar'ın varlığını biliyordu, seziyordu içinden.

Acaba hiç gece yarısı uykusundan o ismi duyarak uyanmış mıydı? *Laura DeLoessian!*

407 ve 408 numaralarını taşıyan dairede sırt çantasına rastgele birkaç giysi attı. Çekmecede bir şeye parmağı değdiyse, çok da yer kaplamayacaksa hemen çantaya atıyordu. Tişörtler, çoraplar, bir kazak, jokey şortu. Jack bej kotunu sımsıkı rulo yaptı, onu da zar zor tıktı. O sıra, çantanın rahatsızlık verecek kadar ağır olduğunu fark etti. Tişörtler ile çorapların çoğunu çıkardı. Kazağı da çıkardı. Diş fırçasını son anda hatırladı. Çantanın kayışlarını omuzlarından geçirdi. Pek ağır sayılmazdı. Bu kadarcık yükle bütün gün bile yürüyebilirdi. Salonun ortasında sessizce durdu, veda edecek bir kimsenin yokluğunu güçlü biçimde hissetti. Annesi, onun gittiğinden emin olmadan dönmezdi buraya. Şimdi dönse onu durdurmak zorunda kalırdı çünkü. Jack bu üç odaya, alıştığı, sevdiği eviymiş gibi veda edemezdi. Otel odaları, ayrılışları duygusuzca kabullenirdi. Sonunda telefon bloknotuna yürüdü, otelin ince kalemini eline aldı, en üst kâğıda alt alta üç söz yazdı.

Teşekkürler
Seni seviyorum
ve döneceğim.

4

Jack ince kuzey güneşi altında Broadwalk Caddesi'nde ilerlerken nerede geçiş yapacağını düşünüyordu. Geçişi yapmadan önce Hızlı'yı bir daha görmeli miydi? Mutlaka konuşmalıydı onunla bir kere daha. Gide-

ceği yer hakkında öyle az şey biliyordu ki... Kimlerle karşılaşacaktı, neyi arıyordu?.. *Aslında bir kristal küreye benziyor.* Tılsım hakkında vereceği öğüt bu kadarcık mıydı Hızlı'nın? Bir de yere düşürmemesine dair uyarı. Jack, hazırlıksızlığını hissettikçe içi bulanır gibi oldu. Hiç devam etmediği bir dersin sınavına girecekmiş gibiydi.

Beri yandan, olduğu yerde geçişi yapmak da istiyordu. O kadar sabırsızdı. Tekrar Diyar'a dönmek zorundaydı. Bunu şu anda anlamıştı. Duyguları ve özlemleri arasında, o gerçek de pırıl pırıldı. O uzun, geniş ovalar, o alçak dağlar çağırıyordu onu. Yüksek otlarla dolu tarlalar, içlerinden akan dereler! Jack tüm varlığıyla özlüyordu o manzarayı. Neredeyse şişeyi çıkarıp ağzına dayayacaktı, ama o anda şişenin eski sahibini bir ağaca sırtını dayamış oturuyor halde gördü. Elleriyle dizlerini kucaklamıştı. Yanında iri bir kesekâğıdı duruyordu. Kâğıdın içindekilerin en üstünde koca bir sandviç göze çarpıyordu.

"Harekete geçtin artık," diye gülümsedi Hızlı. "Yola koyuldun bakıyorum. Vedalarını ettin mi? Annen bir süre eve dönmeyeceğini biliyor mu?"

Jack, evet anlamında başını salladı. Hızlı sandviçi ona uzattı. "Aç mısın? Bu bana fazla büyük."

"Ben demin bir şeyler yedim," dedi çocuk. "Sana veda edebildiğime memnunum."

"Bizim Jack heveslendi, şahlanıyor, eşiniyor." Hızlı uzun kafasını yana eğmişti. "Hızla gidecek."

"Hızlı?"

"Ama senin için aldığım şeyleri bırakıp gitme. Hepsi bu kesekâğıdında. Görmek ister misin?"

"Hızlı?"

Adam gözlerini kısarak oturduğu yerden Jack'e baktı.

"Babamın beni 'Gezgin Jack' diye çağırdığını biliyor muydun?"

"Şey, herhalde bir yerde duymuşumdur," diye sırıttı Hızlı. "Haydi, gel de neler aldığımı gör. Hem sana ilk nereye gideceğini söylemem gerek, değil mi?"

Jack rahatlayıp yaklaştı. Yaşlı adam sandvici kucağına koydu, kâğıdı kendine doğru çekti. "Mutlu Noeller," dedi, eski bir cepkitabı çıkardı. Jack onun Randy McNally YOL ATLASI olduğunu gördü.

"Sağ ol," deyip kitabı Hızlı'nın elinden aldı.

"Orada harita yok. Bu yüzden McNally'nin haritasındaki yollara göre gitmeye bak. O zaman gideceğin yere varırsın."

"Peki," Jack sırt çantasını indirip kitabı içine soktu.

Hızlı, "Bundan sonrakini o şık çantaya sokmak zorunda değilsin,"

dedi. "Bunu cebinde taşısan da olur." Elini gömleğinin göğüs cebine daldırdı. Lily'nin sigarası gibi ikinci ve üçüncü parmağı arasına kıstırdığı bir şeyi çıkardı. Beyaz, üçgen biçiminde bir şey. Sonunda Jack onun bir gitar penası olduğunu anladı. "Bunu al ve sakla. Bir adama göstereceksin. Sana yardım edecek."

Jack penayı elinde evirip çevirdi. Bunun gibisi hiç görmemişti. Fildişindendi. Üzerinde kıvrılan çizgilerden oluşan desenler, sanki anlaşılmaz yazılar vardı. Soyut bir güzelliğe sahipti. Ama pena olarak kullanılamayacak kadar ağır gibiydi.

"Adam kim?" diye sordu Jack. Penayı pantolon ceplerinden birine soktu.

"Yüzünde koca bir yara izi var. Diyar'a geçince onu az sonra göreceksin. Bir muhafız. Dış Bölge muhafızlarının bir yüzbaşısı aslında. Görmen gereken kadını görebileceğin bir yere götürecek seni. Böylelikle başını neden tehlikeye soktuğunun öteki nedenini de öğrenmiş olacaksın. Oradaki arkadaşım senin ne yaptığını anlayacak, seni o kadına ulaştırmanın bir yolunu bulacak!"

"Bu kadın..." diye başladı Jack.

"Evet," dedi Hızlı. "Anladın."

"Kraliçe o."

"Ona iyi bak, Jack. Onunla karşılaştığın zaman göreceğini gör. Onun ne olduğunu gör, anlıyor musun? Sonra da batıya doğru yola koyul." Hızlı ayağa kalkıp çocuğu dikkatle inceledi. Sanki Jack Sawyer'ı tekrar görebileceğinden ilk defa kuşku duyuyordu. Yüzünün kırışıklıkları kıpırdadı, Hızlı konuştu: "Bloat'tan uzak dur. İzini kolla onun. Onun da, ikizinin de. Dikkat etmezsen Bloat, senin nereye gittiğini öğrenir. Öğrenince de, kaz peşine düşmüş tilki gibi izler seni." Hızlı, ellerini ceplerine soktu, Jack'e tekrar baktı. Söyleyecek başka şeyler bulmaya çalışır gibiydi. "Tılsım'ı al, evlat," diye bitirdi sözlerini. "Al ve sağ salim geri getir. O senin yükün. Ama insan yükünden büyük olmak zorunda."

Jack, Hızlı'nın sözlerine öyle dikkat ediyordu ki, gözlerini kısarak bakıyordu yaşlı adamın yüzüne. Yaralı adam. Dış muhafızlar yüzbaşısı. Kraliçe. Morgan Sloat yamyam gibi peşinde. Ülkenin öbür ucunda, kötü, korkunç bir yerde, bir yük. "Peki," dedi. Keşke yine kahvaltı salonunda annemle kahvaltı ediyor olsaydım, diye düşündü.

Hızlı içtenlikle gülümsedi. "Yaa, öyle. Gezgin Jack, tamam." Gülümseme daha da derinleşti. "Geçişi yapma zamanın geldi, ha?"

"Herhalde." Koyu renk şişeyi arka cebinden çekti, kapağını açtı. Tekrar Hızlı'ya baktı. Onun solgun gözleri Jack'inkilere kilitlenmişti.

"Hızlı, elinden geldiğince sana yardım edecek."

Jack başını salladı, gözlerini kırpıştırdı, şişeyi ağzına doğru kaldırdı. O tatlı, çürümüş koku boğazında isteği dışında bir gerginlik yarattı. Şişeyi daha kaldırdı, tat ve koku ağzını doldurdu, midesi kasıldı. Yutkundu, o kaba, yakıcı sıvı boğazına döküldü.

Jack gözlerini açmadan saniyeler önce, çevresindeki kokuların zenginliğinden ve duruluğundan Diyar'a geçmiş olduğunu anladı. Atlar, çimenler, baş döndüren bir çiğ et kokusu; *toz*; bir de o berrak havanın kendisi.

– Ara Bölüm –

SLOAT BU DÜNYADA

1

Morgan Sloat, oğluna, çok fazla çalıştığının ben de farkındayım, dedi o akşam. Telefonda konuşuyorlardı. Richard yatakhane koridorundaki ankesörlü telefonun başındaydı. Babası, Slawyer Sloat ise bürosunun en üst katındaki odasında, çalışma masasının başındaydı. Beverly Hills'teydi büro. "Ama bak, sen sen ol da unutma, evlat, bazı şeyler vardır ki, doğru dürüst yapılmasını istiyorsan kendi elinle yapman gerekir. Özellikle de merhum ortağımın ailesi söz konusu olduğu zaman. Umarım kısa bir yolculuk olacak. New Hampshire'da yapılacak her şeyi bir hafta dolmadan bitirebileceğimi sanıyorum. Bitince seni yine ararım. Belki Kaliforniya'da bir tren gezisi yaparız. Eski günlerdeki gibi. Adalet yine yerine gelecek. Güven yaşlı babana."

Bu binanın kontratı özellikle tatlı bir iş olmuştu. Bu da yine Morgan'ın her şeyi kendi yapma hevesi sayesinde böyleydi. Sawyer'la ikisi önce kısa süreli bir kira anlaşması koparmış, sonra dizi dizi davalar sonucu onu uzun vadeli kira kontratına çevirmeyi başarmışlardı. Oturup binanın metrekare kirasını hesaplamış, gerekli değişiklikleri yapmış, kısım kısım yeni kiracılara vermek üzere ilanlar vermişlerdi. Binada eski kiracı olarak bir tek giriş katındaki Çin lokantası kalmıştı artık. Metrekare değerinin çok altında bir kira ödüyordu. Üçte biri kadar bir şey hemen hemen. Sloat, adamla mantıklı konuşmaya çalışmıştı ama adam kendisinden daha yüksek kira sızdırmak istediklerini anlayınca birden İngilizce bilmez, anlamaz oluvermişti. Sloat'un onunla anlaşma çabaları birkaç gün sürüncemede kalmış, derken günün birinde, çıraklardan birinin ar-

kadaki mutfak kapısından bir kova yağı çöp avlusuna çıkarmakta olduğunu görmüştü. Bir anda kendini daha iyi hissetmeye başlayan Sloat, adamı izlemiş, yağı oradaki çöp variline boşalttığını da görmüştü. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Ertesi gün, arka avluyu lokantadan ayıran bir çit dikildi, bir sonraki gün de Sağlık Bakanlığı'nın ihbar almış müfettişleri Çinlinin burnuna celbi dayadılar. Bundan sonra çıraklar her türlü çöp ve atığı, bu arada yağları, lokantanın içinden geçirip ön kapıdan çıkararak Sloat'un yeni yaptırdığı çöp yerine götürmek zorunda kalıyorlardı. Yeni çöp yeri lokantaya fazla yakındı. Müşteriler tavsamaya başladı. Yemek yerken burunlarına çöp kokuları gelmeye başlamıştı. Dükkânın sahibi İngilizce bilgisini yeni baştan hatırladı, kirayı iki katına çıkarmayı teklif etti. Sloat ona, ses tonu minnet yansıtan ama anlamı olmayan bir konuşmayla cevap verdi. O gece üç kadeh martini içtikten sonra arabasına atlayıp evinden lokantaya geldi, bagajdan bir beyzbol sopası çıkardı, bir zamanlar sokağa bakan, şimdi ise çöp varillerine bakan kocaman camları kırıp parçaladı.

Evet, bütün bunları yapmıştı ama aslında onları yaptığı zaman henüz Sloat, Sloat değildi.

Ertesi sabah Çinli bir görüşme daha istedi, bu sefer kirayı dört katına çıkarmayı teklif etti. "İşte şimdi adam gibi konuştun," dedi Sloat ona. "O halde şöyle yapalım. Ekip ruhu yaratmaya katkısı olsun diye, camınızın takılma giderlerinin yarısını biz karşılayalım."

Sawyer ve Sloat'un binayı ele geçirmesinden dokuz ay sonra tüm kiralar adamakıllı artmış, başlangıçta yaptıkları maliyet-kâr tahminleri kötümser görünmeye başlamıştı. Bugün artık bu bina, Sawyer ve Sloat'ın en mütevazı işleri arasında kalmıştı, ama Morgan yine de yeni yaptıkları modern binalara rağmen, burayı gördükçe gurur duyuyordu. Ne zaman o kendi diktirdiği çitin önünden geçse şirkete ne kadar katkısı olduğunu hatırlıyor, şimdiki taleplerinin ne kadar mantıklı olduğuna bir kere daha hak veriyordu!

İsteklerinin adil olduğu yolundaki bu duyguyu Richard'la konuşurken de hissediyordu. Zaten Phil Sawyer'ın hisselerini devralmak istemesi Richard için değil miydi? Richard bir bakıma Morgan'ın ölümsüzlüğünü temsil ediyordu. Oğlu önce en iyi iş idaresi okullarını bitirecek, hukuk masteri yapacak, ondan sonra şirkete gelecekti. Bu hazırlıklarla donanmış olarak, Richard Sloat artık firmanın tüm girift ve duyarlı işlerini gelecek yüzyıla aktaracaktı. Çocuğun kimyager olmak konusundaki o gülünç hevesi, asla babasının kararlılığı karşısında dayanamazdı. Richard, babasının işinin çok daha ilginç olduğunu anlayacak kadar akıllı bir çocuktu. Test tüplerinin başında uğraşmaktan çok daha kazançlı ol-

duğu da ayrı. Bu "bilimsel araştırmalar yapan bir kimyager" olma hevesi çabuk geçecekti! Gerçek dünyaya bir kere bakması yetecekti. Eğer Richard, Jack Sawyer'ın hakkını yememe konusunda kaygı duyarsa, o zaman da ona yılda elli bin dolarla üniversite eğitiminin, adil olmak bir yana, pek cömert bir teklif olduğu anlatılabilirdi. Harika bir teklifti bu. Zaten Jack'in bu işi isteyeceği ya da yapacak yeteneğe sahip olacağı belli miydi?

Beri yandan, kazalar da olmadık şeyler değildi. Jack Sawyer'ın yirmi yaşına varabileceğini bile kim garanti edebilirdi ki?

"Aslında mesele tüm formaliteleri, sahiplik anlaşmalarını düzenli hale getirmek," dedi Sloat, oğluna, "Lily epeydir benden kaçıyor. Beyni iyice peynire döndü, inan bana. Bir yıl daha yaşayacağını sanmıyorum. Şimdi yerini bulduğuma göre gidip onu görmezsem, işi savsaklar, paraları bir vesayet vakfına falan devreder, kontrolünü de bana vermez bakarsın. Bak, kendi dertlerimle senin canını sıkmak istemem. Yalnızca birkaç gün evde olmayacağımı haber vermek istedim. Belki telefon edersin diye. Bana mektup falan yaz. Geziyi de unutma, tamam mı? Kaliforniya tren yolculuğunu bir kere daha yapmamız şart."

Çocuk, babasına mektup yazacağına söz verdi, çok çalışacağına söz verdi; Lily Cavanaugh ve Jack için kaygılanmayacağına söz verdi.

Bu söz dinler evlat gün gelip Stanford ya da Yale gibi büyük bir üniversitenin son sınıfına vardığında Sloat, ona Diyar'ı da gösterecekti. Richard'ın o zaman yaşı, vaktiyle Sloat'un Diyar'la ilk tanıştığı yaştan altı yedi yaş daha küçük olacaktı. (O zamanlar daha Kuzey Hollywood'daki ilk bürolarındaydılar. Phil Sawyer ortağına anlatıyor, Sloat önce şaşırıyor, sonra kızıyordu. Phil'in için için kendisiyle eğlendiğinden emindi çünkü. Daha sonra ilgilenmeye başlamıştı ama. Phil'in başka bir dünyayla ilgili bunca bilimkurgu zırvalığını kendi kendine uyduramayacağını hissetmişti. Sonunda Richard da Diyar'ı görünce, o zamana kadar fikrini değiştirmemişse bile, o zaman değiştirecekti. O dünyaya bir bakmak bile insanın bilimadamlarına olan o sarsılmaz güvenini yerle bir etmeye yeterdi.

Sloat eliyle dazlak kafasını sıvazladı, sonra bıyıklarını elledi. Oğlunun sesini duymak onu anlaşılmaz bir biçimde rahatlatmıştı. Richard o terbiyeli adımlarıyla kendisini izlediği sürece her şey yolunda demekti. Springfield-Illinois'te şu sıra gece bastırmıştı artık. Richard Sloat, Thayer Koleji'nin Nelson binasında, yeşil koridordan yürüyor, kendi çalışma masasına gidiyor olmalıydı. Belki babasıyla geçirdikleri ve geçirecekleri güzel günleri düşünüyor, belki babasının Kaliforniya kıyısındaki özel demiryolunu hatırlıyordu. Babasının bindiği jet yüzlerce mil kuzeyden

geçerken, Morgan Sloat yine de, oturduğu birinci sınıf yolcu koltuğunun penceresinden bakacak, bulutlann aralanıp mehtabın manzarayı göstermesini dileyecekti.

Morgan hemen işinden çıkıp evine gitmek istiyordu. Evine kadar yol yarım saat sürmezdi. Kıyafetini değiştirir, bir şeyler yer, belki biraz kokain çekmeye bile vakit bulurdu havaalanına gitmeden önce. Ama daha önce marinaya uğraması şarttı. Orada bir müşteriyle konuşacaktı. Fıttırmıştı adam. Toplum hayatından çekilmek üzereydi. Ondan sonra da yeni Sawyer&Sloat projesinin körfezi kirlettiğini ileri süren dernek üyeleriyle bir toplantı yapması gerekiyordu. Bu tür işleri ertelemek olmazdı. Gerçi Sloat kendi kendine, Lily Cavanaugh ve oğlu konusunu halleder etmez, müşterilerden bazılarını tasfiye edeceğine dair sözler, kararlar vermişti. Artık büyük işlerle meşgul olacaktı o. Büyük dünyaların komisyonculuğunu yapacaktı bundan böyle. Payı da yüzde on düzeyinde kalmayacaktı. Şimdi geriye bakınca, Phil Sawyer'a nasıl olup da bu kadar uzun süre dayanabildiğini anlayamıyordu. Ortağı hiçbir zaman kazanmak için oynamazdı. Ciddi değildi o açıdan. Kafasında sadakat, onur gibi birtakım duygusal kavramlar dolaşırdı. Çocukları büyütürken yarı uygar hale getirmek, gözlerindeki bağı açmadan önce onları saygınlığa hazırlamak için söyleyip durduğumuz zırvalara inanırdı gerçekten. Şimdiki uğraşları gerçi maddesel görünüyordu, ama Sawyer'ların kendisine çok şey borçlu olduklarını hissediyordu hep. Ne kadar borçlu olduklarını düşünürken hazımsızlığı göğsünde bir kalp krizi gibi hissetti. Güneşli park yerinde arabasına doğru yürüyor, bir yandan cebinden bir Di-Gel paketi çıkarıp hapı ağzına atıyordu.

Phil Sawyer hiç ciddiye almamıştı onu. Acısı hâlâ içinden çıkmıyordu. Phil onu, kafesinden ancak gerektikçe çıkarılabilecek evcilleştirilmiş bir çıngıraklı yılan olarak görürdü. Başkaları da öyle görürdü. Park bekçisi, kovboy şapkasının altından onu süzüyordu. Sloat, arabasının çevresinde döndü, çizik veya çarpma izi aradı. Di-Gel erimiş, yemek borusunu alev alev yakıyordu. Boynu iyice terlemeye başladı. Park bekçisi onunla şakalaşılamayacağını bilirdi. Daha iki hafta önce, BMW'sinin kapısında bir çizik buldu diye tam anlamıyla canına okumuştu Sloat, adamın. Azarladıkça bekçinin yeşil gözlerinde bir vahşi saldırganlığın tutuşmasını seyrediyor, daha üsteliyor, acaba bana karşı bir hareket yapar mı diye zevkle bekliyordu. Sonunda bekçi kendini tutamamış, çok zayıf bir sesle, belki de çiziğin başka bir yerde olmuş olabileceğini söylemişti. Lokanta otoparklarında falan. Işık da iyi değildi oralarda. Belki Sloat görememiş olabilirdi.

O zaman Sloat ona, "Kapa kokmuş ağzını," demişti. "Küçümsediğin

bu çiziği tamir ettirmek bana senin haftalığının iki katına patlayacak. Seni şu an kovmam gerekirdi, itoğlu. Kovmayışımın tek nedeni, yüzde iki ihtimalle belki de haklı olabilirsin diye. Dün gece Chasen'den çıktığında belki de kapı kulpunun altına bakmamışımdır. Belki bakmışımdır, belki bakmamışımdır. Bu yüzden kovmuyorum seni. Ama bir daha bana "Günaydın, Bay Sloat" ve "Güle güle Bay Sloat" dışında bir şey söylerken kendini kapının dışında bulur, neye uğradığını şaşırırsın." İşte bu yüzden bekçi şimdi onun arabayı inceleyişini seyrediyor, güle güle demek için bile yanaşmayı göze alamıyordu. Sloat bazen pencereden adamın BMW'de bir yeri deliler gibi, ova ova sildiğini, kuş pisliklerini temizlediğini, çamurları yok ettiğini görüyordu. İşte yöneticilik demek bu demekti zaten.

Otoparktan çıkarken dikiz aynasında bekçiye baktığında, adamın suratındaki ifadenin Phil Sawyer'ın ölürkenki ifadesine pek benzediğini gördü. Utah'taki o bomboş arazide ölürkenki ifadesine. Uzaklaşırken kendi kendine gülümsüyordu.

* * *

Philip Sawyer, Morgan Sloat'u daha tanıştıkları günden başlayarak hiç ciddiye almamıştı. O zaman daha Yale'in birinci sınıfındaydılar. Belki de beni azımsamak kolaydı da ondan, diye düşündü Morgan. Akron'dan gelme, hırslı, kaygılı ve taşralı bir şişman. Ohio'dan ömründe ilk defa ayrılıyordu. Arkadaşlarının New York'tan rahat rahat söz edişlerini, 21'den, Stork Klüp'ten, Brubeck'ten. Errol Garner'dan konuşuşlarını dinlerken cehaletini saklamak için az mı ter dökmüştü? Elinden geldiği kadar rahat bir ifadeyle, "Ben kentin aşağı kısmını seviyorum," diye lafa karışmıştı bir keresinde. Bunu söylerken avuçları sırılsıklam, yumrukları sıkılıydı. (Sabahları uyandığında Morgan genellikle avucunda kendi tırnaklarının izlerini bulurdu hep.) Tom Woodbine o zaman ona, "Hangi aşağı kısmı, Morgan?" diye sormuştu. Ötekiler kıkırdaşmışlardı tabii. "Broadway ve Greenwich Village gibi yerler işte." Yine gülüşmüşlerdi çocuklar. Hem de daha acımasızca. Morgan yakışıklı değildi. Şık da değildi. Gardrobu iki elbiseden oluşuyordu. İkisi de koyu gri, ikisi de yüksek vatkalıydı. Saçları daha lisedeyken dökülmeye başlamıştı. Seyrek saçlarının arasından kafasının pembe derisi gözüküyordu.

Yo, güzellikten eser yoktu Sloat'ta. Nedenlerin birazı da ondan kaynaklanıyordu. Yumrukları hep sıkılıydı. Sabahları avucunda bulduğu o çürükler ruhunun bir fotoğrafı gibiydi. Öteki çocuklar gösterişe önem veriyorlardı. Sawyer gibi onların da profilleri iyi, mideleri sarkmamış,

davranışları rahat ve güvenliydi. Hepsi koltuklara gömülmüş, ayaklarını koltuğun kolçağı üzerinden atmış otururlarken, Morgan elbisesi buruşmasın diye ter içinde ayakta dururdu. Çevrede kaşmir kazaklar, omuzlara atılıp bağlanırdı. Kimi aktör, kimi oyun yazarı, kimi şarkı yazarı olacaktı bu gençlerin. Sloat baştan beri kendini yönetmen olarak görmüştü. Hepsini ancak kendisinin çözebileceği karmaşık işlere bulaştıracaktı o.

Sawyer ile Tom Woodbine oda arkadaşıydılar. İkisi de Sloat'un gözüne hayallere sığmayacak kadar zengin birileri gibi gözüküyorlardı. Woodbine'ın tiyatroya ilgisi orta karardı. Drama derslerine gelişi, gruba katılışı, Phil orada olduğu içindi. Özel okuldan gelme bir genç olan Thomas Woobine'ın diğerlerinden bir farkı da çok ciddi ve çok açık sözlü bir çocuk olmasıydı. Hukukçu olmak niyetindeydi. Daha şimdiden bir yargıç için gerekli dikkate ve tarafsızlığa da sahip gibiydi. (Onu tanıyanların çoğu, sonunda Yüksek Mahkeme üyesi falan olacağına inanır, kendisi bundan pek utanırdı.) Woodbine aslında Sloat'un ölçülerine göre yeterince ihtiraslı bir insan değildi. İyi yaşamaktan çok, doğru yaşamaya önem verirdi. Ama tabii onun her şeyi vardı. Kazara bir şeyi eksikse diğer insanlar onu da ona hemen veriyorlardı. Gerek doğanın, gerekse dostların bu kadar şımarttığı biri nasıl ihtiraslı olabilirdi ki? Sloat ondan hemen hemen bilinç dışı olarak nefret ediyordu. Bir türlü onu "Tommy" diye çağıramıyordu.

Yale'deki dört yıl boyunca Sloat, iki oyunun yönetmenliğini yaptı. Biri *Çıkış Yok** adlı bir oyundu. Okul gazetesinin eleştirisinde, "Öfkeli bir karmaşıklık" olarak değerlendirilmişti. İkincisi de *Püsküllü Moruk*'tu.** Gazete onunla ilgili olarak, "Fır dönen, alaycı, karanlık, inanılmaz derecede kirli," demişti. Bu niteliklerin çoğundan Sloat sorumlu tutuluyordu. Belki de yapı olarak yönetmen değildi aslında. Görüşü fazla yoğun ve kalabalıktı. Yine de, ihtirası azalmadı, ama yön değiştirdi. Mademki yeri kameranın arkası değildi, o da kameranın karşısındaki insanların arkasında olurdu. Phil Sawyer de böyle düşünmeye başlamıştı. Zaten Phil, tiyatro sevgisinin sonunda kendisini nereye götüreceğini bilemeyen biriydi. Belki yazar ve aktörlerin menajeri olarak başarılı olabileceğini düşünüyordu. Son sınıftayken bir gün Phil, Sloat'a, "Haydi, Los Angeles'a gidelim, bir ajans kuralım," dedi. "Delice bir fikir, annemiz, babamız çok kızacak ama belki de yürütürüz. İki yıl aç kalacaksak, kalalım bakalım."

Phil Sawyer'ın aslında zengin olmadığını Sloat ilk yıl öğrenmişti zaten. Yalnızca görünüşü öyleydi.

---

* Jean-Paul Sartre'ın orijinal adı *Huis clos* olan, 1944'te yazığı oyun. (ed.)

** İngiliz oyun yazarı Ben Johnson'un (1572-1637) Volpone adlı oyunu bizde Ülkü Tamer çevirisiyle sahnelenmişti. (ed.)

“Paramız yettiği zaman Tommy'yi avukatımız olarak tutarız. O zamana kadar o da hukuku bitirir.”

“Evet, tabii,” demişti Sloat. Zamanı gelince buna engel olmayı hesaplıyordu. “Adımız ne olacak?”

“Ne istersen, Sloat ve Sawyer iyi mi? Yoksa alfabeye göre mi gidelim?”

“Sawyer ve Sloat, tabii daha iyi. Alfabetik sıra,” demişti Sloat. İçin için kuduruyordu. Ortağının onu şimdiden ikinci plana ittiğini hissediyordu.

İkisinin de annesi, babası, bu fikri hiç tutmadı. Phil'in tahmini doğru çıktı. Yeni ortaklar elden düşme bir DeSoto'yla (Morgan'ındı araba... Sawyer'ın kendisine neler borçlu olduğunun bir kanıtı daha) Los Angeles'a doğru yola çıktılar. Kuzey Hollywood'da bir büro tutup orayı fareler ve pirelerle paylaşarak kulüplere gitmeye, kartvizit dağıtmaya başladılar. Bir şey çıkmadı. Dört aylık bir süre bomboş geçti. Ellerinde komik olabilmek için içen bir komedyen, yazamayan bir yazar, parayı nakit isteyen bir striptizci vardı. Derken bir gün öğleden sonra marihuana çekip viski içerlerken, Phil Sawyer kıkır kıkır gülerek Sloat'a Diyar'dan söz etti.

“Ben neler yapabiliyorum, biliyor musun, muhteris kerata? Gezginim ben, ortak. Hem ta nerelere kadar gidiyorum.”

Artık ikisi de gidip gelmeye başlamışlardı öteye. Kısa süre sonra Phil Sawyer bir partide genç bir aktrist buldu, bir saat sonra da ilk önemli müşterilerini kazanmış oldular. Kızın üç de arkadaşı vardı. Onlar da ajanslarından memnun değildi. İçlerinden birinin erkek arkadaşı doğru dürüst bir film senaryosu yazmıştı. Bir menajere ihtiyacı vardı. Onun da bir arkadaşı vardı. Üçüncü yılları dolmadan yeni bir büro, kendilerine birer daire tuttular, Hollywood pastasının bir dilimini ele geçirdiler. Diyar, Sloat'un kabullendiği ama hiçbir zaman anlayamadığı bir biçimde, kutsamıştı onları. Uğur getirmişti.

Müşterilerle Sawyer uğraşıyor, Sloat para işlerine, yatırımlara, ajansın ticaret kısmına bakıyordu. Sawyer parayı harcamak zorundaydı. Öğle yemekleri, uçak biletleri... Sloat ise saklıyordu. Bu da ona, birazını cebe atma hakkını veriyordu. Şirketi yeni yeni alanlara iten hep Sloat'tu. Emlak komisyonculuğu, müteahhitlik, imalat anlaşmaları. Tommy Woodbine, Los Angeles'a geldiğinde, Sawyer ve Sloat artık beş milyon dolarlık bir şirket olmuştu.

Sloat eski sınıf arkadaşından hâlâ nefret ettiğini anladı. Tommy Woodbine on beş kilo almıştı. Lacivert yelekli takımlarıyla, görünüşü olsun, davranışı olsun, yargıçlara her zamandan çok benziyordu. Yanakları her

zaman biraz kırmızıydı (alkolik mi acaba, diye merak ediyordu Sloat), nezaketi, kibarlığı, düşünceli hali bir başkaydı. Dünya onun üzerinde birtakım izler bırakmıştı. Gözuçlarında bilgece minik çizgiler, gözlerde bir temkinlilik... Sloat bir anda anladı. Phil Sawyer'ın, kendisine söylenmedikçe durumu asla kavrayamayacağını biliyordu, Tommy Woodbine aslında eşcinseldi. Belki o kendine 'gey' derdi. Bu durum her şeyi kolaylaştırabilirdi. Nitekim bu durum, Tommy'den kurtulmayı da kolaylaştırmıştı.

Sapıklar sık sık öldürülürdü, değil mi ya? Hem yeniyetme bir çocuğun yetiştirilme sorumluluğunu yüz otuz kiloluk bir sapığa bırakmayı kim isterdi? Phil Sawyer büyük bir hata yapmış, Tommy'yi servetinin yöneticisi, oğlunun vasisi tayin etmişti; ama bir bakıma Sloat, Phil'i bu yanlış kararın acı sonuçlarından kurtarmış oluyordu. Katiller, Diyar'dan getirilmişti. Çocuğun kaçırılma işini yüzlerine gözlerine bulaştıran o iki kişiydi yine. Kaçarken bir kırmızı ışıktan geçmişler, yurtlarına dönemeden neredeyse tutuklanma tehlikesiyle yüz yüze gelmişlerdi.

Sloat belki bininci kere olarak, keşke Phil Sawyer hiç evlenmese işler ne kadar daha kolay olurdu, diye düşündü. Lily olmasa, Jack de olmazdı. Jack olmasa, sorunlar da olmazdı. Sloat, Lily Cavanaugh'nun önceki hayatı konusunda ayrıntılı raporlar derlemiş, Phil belki onlara hiç bakmamıştı bile. Raporlarda ne kadar süre kiminle olduğu falan hep yazılıydı. Bir baksa, o aşkı bir anda, kamyonetin Woodbine'ı öldürdüğü gibi öldürmek işten değildi. Belki de okumuştu da, yine etkilenmemişti Phil. Lily Cavanaugh ile evlenmeyi istiyordu çünkü. Evlenmişti de. Lanet olası ikizi de Kraliçe Laura'yla evlenmişti. Yine bir azımsama. İkisi de aynı sona varmışlardı. Hak etmişlerdi.

Sloat memnundu. Bu durumda bir iki ayrıntı daha çözümlenirse her şey yoluna girecek demektir, diye düşündü. Bunca yıldan sonra! Arcadia Plajı'ndan döndüğünde, Sawyer ve Sloat şirketi çantada keklik olacaktı artık onun için. Diyar'da da durum buna benziyordu. Orası da Morgan'ın kucağına düşmeye hazırdı. Kraliçe ölür ölmez, ülkeyi kocasının eski vekili yönetmeye başlayacaktı. Kendisinin (ve Sloat'un) istediği tüm ufak değişiklikleri getirecekti. O zaman akmaya başlayacaktı paralar işte! Sloat, Marina del Rey Yolu'na saptı. Yalnız para değil, *her şey* akıp gelecekti o zaman!

Müşterisi Asher Dondorf, Marina'nın biraz ilerisinde, bir devremülkün alt kısmında oturuyordu. Eski bir karakter oyuncusuydu. Yetmişli yılların sonlarında şaşılacak kadar çok rol almış, televizyon dizileriyle de iyice tanınmıştı. Sevimli genç dedektif çiftin ev sahibi rolünde o vardı. Yazarlar onun rolünü artırdıkça, Dandorf daha çok izleyici mektubu almaya başlamıştı. Genç dedektif çiftin manevi babası gibi olmuştu

artık. Bir iki cinayeti ona çözdürüyorlar, onu da tehlikelerle yüz yüze getiriyorlardı. Maaşı iki katına çıktı, sonra üç kat, dört kat oldu, altı yıl sonra dizi son bulunca da tekrar sinemaya döndü. Sorun işte o zaman patladı. Dandorf kendini yıldız sayıyordu, ama stüdyolar ona karakter oyuncusu gözüyle bakıyorlardı. Tutulan biri olmakla birlikte, projelerde gerçek ağırlığı olamaz, diyorlardı. Dandorf, soyunma odasına çiçekler yollanmasını, ona özel kuaför, özel diksiyon hocası tutulmasını bekliyor, daha fazla para, daha fazla saygı, daha fazla sevgi istiyordu. Oysa Dandorf'da iş yoktu.

Sloat arabasını park edip indi, kapıyı kaldırıma sürtmemeye özen gösterdi. Bir karara varmıştı Sloat son günlerde. Şu birkaç gün içinde, Jack Sawyer'ın Diyar'ı bildiğini öğrenir ya da bundan kuşkulanırsa çocuğu kesinlikle öldürecekti. Riske girmeyi göze alamazdı.

Kendi kendine gülümsedi, ağzına bir Di-Gel daha attı, devremülkün kapısını vurdu. Şimdiden biliyordu zaten. Asher Dondorf nasılsa kendini öldürecekti. Bunu evinin salonunda yapacak, mümkün olduğu kadar şatafatlı olmasını sağlayacaktı. Pis bir ölümün, ipoteğini elinde tutan bankaya karşı bir intikam olduğunu sanıyordu salak. Dandorf solgun suratı, titreyen elleriyle kapıyı açtığında Sloat'un sıcak selamı gerçekten samimiydi.

İKİNCİ KİTAP

DENEYLER YOLU

– Altıncı Bölüm –

KRALİÇENİN KÖŞKÜ

1

Jack'in gözlerinin hemen önündeki testere dişli otlar kılıç gibi uzun ve dik görünüyordu. Bunlar rüzgârda eğilmez, rüzgârı keserdi. Jack başını kaldırırken inledi. Bu otlardaki kibir onda yoktu. Midesi su dolu gibiydi. Alnı, gözleri yanıyordu. Kendini zorlayıp dizleri üzerinde doğruldu, güçbela ayağa kalktı. Tozlu yolda upuzun bir at arabası ona doğru geliyordu. Arabacı sakallı, kırmızı suratlı bir adamdı. Arabada taşıdığı fıçıların biçimine çok benzer bir vücudu vardı. Jack'e bakıyordu. Jack başını salladı, başıboş dolaşan bir çocuk izlenimi yaratmaya çalıştı. Ayağa kalkınca artık midesinin bulanması geçmişti. Hatta Los Angeles'tan ayrıldığından bu yana kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti galiba. Yalnızca sağlıklı değil, uyumlu, vücuduyla akortlu gibiydi. Buranın ılık, tatlı havası yüzünü okşadı. Havada çok güzel bir çiçek kokusu vardı. Çevredeki çiğ et kokusuna rağmen, o çiçeksi niteliği yine de belli oluyordu. Jack, ellerini yüzünden kaydırdı, arabacıya baktı. İlk defa buranın bir yerlisini görüyordu.

Arabacı ona bir şey söylerse ne diyecekti? Acaba İngilizce mi konuşuyorlardı ki burada? Onun alıştığı İngilizceden mi? Ya Ortaçağ'daki Kraliyet İngilizcesini falan konuşuyorlarsa? Böyle bir şey olursa dilsiz rolü yapmaya karar verdi.

Arabacı sonunda gözlerini Jack'ten ayırdı, atlarına dilini şaklattı. Çıkardığı ses pek günümüz İngilizcesine benzemiyordu. Ama belki yalnız atlara böyle deniyordu burada. Jack otlar arasında geriledi. Adam ona tekrar baktı, başıyla selam verdi, Jack şaşırdı. Adamın hareketi ne dostça ne de düşmancaydı. Yalnızca eşitler arasında bir iletişimdi. *Paydos*

saati gelse sevineceğim, arkadaş, dermiş gibi bir şey. Jack de selam verdi. Ellerini ceplerine sokmaya çalıştı, bir anlık şaşkınlık onu aptal gibi gösterdi. Arabacı güldü. Gülüşünde bir tatsız bir yan yoktu.

Jack'in kıyafeti değişmişti. Ayağında fitilli kadife pantolonu yerine, yünlü kumaştan, epey sert dokunmuş, bol bir pantolon vardı. Üstünde ise mavi renkte, bedene oturmuş bir ceket göze çarpıyordu. Ceketin önü düğme yerine, kumaştan kanca ve iliklerle kapanıyordu. Tıpkı pantolon gibi, bu da belli ki elde dikilmişti. Nike'ları da gitmiş, yerine deriden sandaletler gelmişti. Sırt çantası, ince bir askıyla omuza geçen deri bir torba olmuştu. Arabacı da tıpkı bu tür bir kıyafet içindeydi. Onun ceketi deridendi. Çok lekeliydi. Öyle ki, artık halka içinde halkalar oluşmuş, ağaç gövdelerinin kesitini andırıyordu.

Araba toz toprak arasında, tangırdayarak geçti. Fıçılardan mayalı bira kokusu yükseliyordu. Biraların arkasında üst üste üç sarı teker göze çarpıyordu. Jack önce hiç düşünmeksizin kamyon lastiği sandı onları. Kokusunu alırken, üzerinin dümdüz olduğunu da fark etti. Krem gibi bir kokusu vardı. Gizli lezzetler ilham eden bir koku. Birden karnı acıktı. Peynirdi bunlar. Ama tadını bildiği peynirlerden değildi. Peynir tekerlerinin arkasında, arabanın en gerisinde düzensiz şekilde üst üste yığılmış, çiğ etler duruyordu. Uzun parçalar halinde kesilmişti. İp gibi iç organlar da vardı. Onları pek tanıyamıyordu. Sinekler sürüsü üstlerinde pırıl pırıldı. Çiğ etin keskin kokusu, peynirin uyandırdığı açlık duygusunu yok etti. Araba geçer geçmez adımını atıp yolun ortasına çıktı, onun tepede gözden kayboluşuna baktı, sonra peşi sıra, kuzeye doğru yola koyuldu.

Tepeye kadar olan yolun yarısına vardığında, öteki taraftaki o koca çadıra benzer yerin yüksek direklerini, dalgalanan bayraklarını yine gördü. Herhalde ulaşması gereken yer orası olmalıydı. Geçen sefer yediği böğürtlenlerin önünden geçerken çadır da olduğu gibi ortaya çıkmıştı. Aslında koca bir köşktü orası. İki yana doğru uzanıyordu. Çok büyük bir kapısı, bir bahçesi vardı. Alhambra gibi bir garipti biçimi. Yazlık saray, diyordu içgüdüleri Jack'e. Alhambra gibi bu da okyanusun kenarındaydı. İnsanlar küçük gruplar halinde koca köşkün içinde, çevresinde dolaşıyorlardı. Mıknatıs gücüne kapılmış gibiydiler. Toplanıyor, sonra yine dağılıyorlardı.

Erkeklerden bazıları parlak renkli, pahalı giysiler giymişlerdi ama daha çoğu Jack'in giydiklerine benzer kılıklardaydılar. Pırılpırıl beyaz, uzun elbiseler giymiş birkaç kadın da avluda yürüyüş yapıyordu. Generaller gibi amaçlı adımlarla yürüyüp duruyorlardı. Kapının dışında birkaç küçük çadır daha vardı. Araya derme çatma ahşap kulübeler de dağılmıştı. Orada da insanlar dolanıyor, bir şeyler yiyor, bir şeyler satın

alıyor, konuşuyorlardı. Ama dışardakilerin davranışı daha rahat, daha rastgele gibiydi. Jack, o kalabalığın arasında yüzü yaralı adamı bulmak zorundaydı.

Önce dönüp arkasına baktı, lunaparka ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Elli metre kadar ilerde saban çeken bir çift küçük, siyah at görünce lunaparkın bir çiftlik haline getirilmiş olduğunu sandı. Ama kenarlarda insanlar durmuş, sabanı seyrediyorlardı. O zaman bunun bir tür yarışma olduğunu anladı. Derken gözü çok iriyarı, kızıl saçlı bir adama takıldı. Belden yukarısı çıplaktı. Olduğu yerde topaç gibi dönüyordu. Uzanmış elinde ağır bir cisim tutuyordu. Birden durdu, ağır cismi savurdu, cisim epey uzağa uçtu, otluk alanın bir ucuna düştü, çekiç olduğu ancak o zaman anlaşıldı. Lunapark bir panayır yeriydi, çiftlik değildi. Jack orada yiyecek satılan masaları, babalarının omzunda dolaştırılan çocukları gördü.

Panayırın içinde acaba işlerin düzenli yürümesini sağlayan bir Hızlı Parker var mıydı? Keşke olsa, diye düşündü Jack.

Ya annesi? Hâlâ kahvaltı salonunda mıydı, oğlumu neden yolladım diye pişmanlık duyuyor muydu?

Jack döndü, demin geçen arabanın izleri üzerinden yazlık sarayın kapısına doğru ilerledi.

2

Kapıdaki kalabalığın hep birlikte dönüp kendisine bakacağından, onun yabancılığını bir anda sezeceklerinden korkuyordu. Elinden geldikçe gözlerini yere eğiyor, zor bir işi yapmaya giden çocuk gibi görünmeye çalışıyordu. Belki birtakım alışverişler yapsın diye yollanmıştı. Yüzünden neler alacağını hatırlamaya çalıştığı okunuyordu. *Bir kürek, iki tırmık, bir yumak sicim, bir kavanoz kaz yağı...* Ama yavaş yavaş, kalabalıktaki yetişkinlerin kendisine hiç dikkat etmediğini anladı. Ya hızlı ya yavaş yürüyor, mallara bakıyor, halıları, demir kap kacağı, bilezikleri gözden geçiriyorlardı. Bunların hepsi küçük çadırlarda sergileniyordu. Sonra tahta kupalarla bir şeyler içiyor, birbirinin kolunu çekiştirip bir şeyler söylüyor, durup biraz sohbet ediyor, kapıdaki muhafızlarla konuşuyorlardı. Herkes kendi işiyle meşguldü. Jack'in numara yapması o kadar gereksizdi ki, gülünçtü hatta. Doğruldu, kendine yol açıp kapıya doğru yanaşmaya başladı.

Kapıdan öyle rahat rahat geçemeyeceğini hemen anladı. İki yandaki muhafızlar herkesi durdurup sorular soruyorlardı. Yazlık saraya girmek

isteyen herkes giremiyordu içeriye. Bazıları belgelerini gösteriyor ya da rozetlerini, mühürlerini gösterip geçiyorlardı Jack'te yalnızca Hızlı Parker'ın verdiği o pena vardı. Onun kabul edileceğini pek sanmıyordu. O anda biri muhafızlara yaklaştı, gümüş rozetini gösterdi, geçmesini söylediler. Peşinden gelen adam durduruldu. Muhafızlara tartıştı, derken sesi ve davranışı değişti; Jack, adamın yalvarmaya başladığını anladı. Muhafız başını iki yana salladı, adama uzaklaşmasını emretti.

Jack'in sağından bir ses duyuldu. "*Onun* adamları geçmekte zorluk çekmiyor ama!" Bu söz, bu Diyar'ın dili konusundaki kuşkuları çözümlemiş oldu. Jack, acaba bana mı söyledi diye başını çevirdi.

Ama yanı başındaki orta yaşlı adam bu sözü bir başkasına söylüyordu. İkisi de basit kılıklar giymişti. Saray kapılarının dışındakilerin çoğu öyleydi. İkinci adam, "İyi de yapıyorlar," diye karşılık verdi. "Kendisi yolda, geliyor. Bugün bir ara buraya varır herhalde."

Jack, onların peşine takıldı, kapıya sokuldu.

İki adam yaklaşırken muhafızlar da bir adım ileri çıktılar. Adamların ikisi de aynı muhafıza yürüdü, öteki muhafız en yakınındaki adama işaret etti. Jack geri kaldı. Yaralı adamı hâlâ görememişti. Subay da yoktu buralarda hiç. Görünen tek askerler bu muhafızlardı. İkisi de genç köylülerdi herhalde. Geniş, kırmızı suratları, pilili üniformaları vardı. Süslenmiş çiftçi çocukları gibiydiler. Jack'in izlediği iki adam herhalde sınavdan geçmiş olacaklar ki, biraz konuştuktan sonra üniformalılar yol verdi, onları içeri aldılar. Bir muhafız, Jack'e keskin bakışlarla baktı, Jack başını çevirdi, geriledi.

Yara izli yüzbaşıyı bulmadıkça bu saraya asla giremeyecekti.

Bir grup erkek, demin Jack'e bakan muhafıza yaklaştılar, tartışmaya başladılar. Bir randevuları vardı. Çok önemliydi. Çok büyük paralar söz konusuydu. Ama ne yazık ki üstlerinde gerekli kâğıtları yoktu. Muhafız başını iki yana salladı, sallarken çenesi gömleğinin volanlarına değdi. Jack onları seyreder, yüzbaşıyı nasıl bulacağını düşünürken, grubun lideri ellerini havada çeviriyor, göğsünü yumruklayıp duruyordu. Yüzü tıpkı muhafızınki gibi kızarmıştı. Sonunda parmağıyla askerin göğsünü dürtmeye başladı. Öbür muhafız da oraya geldi. İkisi de sıkkın ve öfkeliydi.

Uzun boylu, dimdik yürüyen bir adam belirdi. O da üniformalıydı ama askerlerden çok farklıydı. Belki üniformasını giyiş biçimindendi. Üniforma aslında savaşlara olduğu kadar, operet sahnelerine de uyacak bir modeldeydi. Sessizce yaklaşan bu adamın gömleğinde fırfırları yoktu. Şapkası üç köşeli değil, sivriydi. Muhafızlarla konuştu, sonra küçük grubun liderine döndü. Artık bağırmalar da, parmakla dürtmeler de kesilmişti. Bu adam alçak sesle konuşuyordu. Jack tehlikenin yok oldu-

ğunu hissetti. Gruptakiler ayaklarını kıpırdattılar, omuzları sarktı. Birer ikişer uzaklaşmaya başladılar. Subay onların arkasından baktı, sonra son bir söz söylemek üzere muhafıza doğru döndü.

Grubun arkasından bakarken yüzü bir an için Jack'e doğru döndüğünde, Jack güneşte parlayan bir şey görmüştü adamın yüzünde. Soluk, uzun bir yara izi, sağ göz altından başlayıp zikzaklar çizerek çene hattının üzerine kadar iniyordu.

Subay muhafızlara başını salladı, sonra hızlı adımlarla ilerledi, sağına soluna bakmadan kalabalığın arasına daldı. Besbelli yazlık sarayın sağ tarafındaki bir yere gidiyordu. Jack hemen onun peşinden seyirtti.

"Efendim!" diye seslendi ama subay hiç duymadan kalabalığın arasından ilerledi.

Jack bir grup kadın ve erkeğin çevresinden koşarak dolaştı. Ellerindeki domuzu oradaki çadıra doğru çekmeye çalışıyorlardı. Onlardan kurtulunca iki başka grubun arasından daldı, sonunda subaya yaklaşmayı başardı, uzanıp dirseğine dokundu. "Yüzbaşım!" dedi.

Subay olduğu yerde döndü. Jack'i bakışlarıyla dondurdu. Yakından bakılınca yara izi kabarık ve canlıydı. Sanki bir sürüngen vardı adamın yüzünde. Jack yüzde güçlü bir sabırsızlık ifadesi gördü. "Ne var, çocuğum?" diye sordu adam.

"Yüzbaşım, sizinle konuşmam gerektiğini söylediler... Bir leydiyi görmem gerek ama saraya girebileceğimi sanmıyorum. Ha, size bunu göstermeliydim." Üzerindeki alışık olmadığı pantolonun koca cebine eli daldı, parmakları üçgen cismin çevresinde kapandı.

Çıkarıp avucunda uzattığı zaman vücudunu bir şok sardı... Elinde tuttuğu şey pena değildi artık. Upuzun bir dişti. Köpekbalığı dişi belki. Üzerinde altın gibi desenler vardı.

Jack, Yüzbaşı'nın yüzüne bakınca aynı şoku onda da gördü. Deminki sabırsızlıktan eser kalmamıştı. O güçlü hatlarda bir kararsızlık, hatta bir anlık bir korku belirdi, Yüzbaşı elini kaldırdı. Çocuk onun süslü dişi alacağını sandı. Alırsa verecekti ona. Ama adam çocuğun avucunu dişin üzerine kapattı. "Beni takip et," dedi.

Büyük köşkün yan tarafına doğru yürüdüler. Yüzbaşı, Jack'i dik brandadan salyangoz biçiminde bir sundurmaya soktu. İçerinin loş ışığında adamın yüzü pembe kalemle boyanmış gibi bir renk aldı. "O işaret," dedi sakin bir sesle, "Nereden buldun onu sen?"

"Hızlı Parker'dan. Sizi bulup bunu göstermemi söyledi."

Adam başını iki yana salladı. "O adı tanımıyorum. İşareti bana vermeni istiyorum. Hemen." Jack'in bileğini sıkıca kavradı. "Ver onu bana. Sonra da nereden çaldığını söyle."

"Doğru söylüyorum," dedi Jack. "Lester Hızlı Parker'dan aldım. Lunaparkta çalışıyor. Ama bana verdiği zaman diş değildi. Gitar penasıydı."

"Başına neler geleceğini bilmiyorsun galiba, çocuk."

"Onu tanıyorsunuz!" diye direndi Jack. "Bana sizi tarif etti. Dış Muhafızların yüzbaşısı olduğunuzu söyledi. Sizi bulmamı Hızlı söyledi bana."

Yüzbaşı yine başını iki yana salladı, Jack'in bileğini daha da sıkı tuttu. "Tarif et bana bu adamı. Yalan söyleyip söylemediğini bu sefer anlayacağım. Senin yerinde olsam açık konuşurdum."

"Hızlı yaşlıdır," dedi Jack. "Eskiden müzisyenmiş." Adamın gözlerinde bir tanıma kıvılcımı parladığını görür gibi oldu. "Siyahi bir adamdır. Saçları beyaz. Yüzünde derin kırışıklıklar var. Oldukça zayıf ama göründüğünden daha kuvvetli."

"Siyahi bir adam mı? Yani kahverengi adam mı?"

"Eh, siyahi adamlar aslında tam siyah olmazlar. Beyaz adamların da tam beyaz olmadığı gibi."

"Parker adlı bir kahverengi adam." Yüzbaşı Jack'in bileğini bıraktı. "Burada ona Parkus derler. Demek sen şeyden geliyorsun..." Ufukta görünmeyen bir yere doğru başını salladı.

"Evet, öyle," dedi Jack.

"Ve Parkus da yani Parker, seni kraliçemizi görmeye yolladı."

"Leydiyi görmemi istedi. Sizin beni ona götüreceğinizi söyledi."

"Bunu çabucak yapmamız gerek," dedi Yüzbaşı. "Sanırım nasıl yapacağımı biliyorum ama kaybedecek zamanımız yok." Planını askerlere özgü bir dikkatle hazırlıyordu. "Şimdi beni dinle. Buralarda bir hain var. Bu yüzden, sen benim oğlummuşsun gibi yapacağız. Öbür kesimde oturan oğlum. Ufak bir işte emrime karşı çıkmışsın, ben de sana kızmışım. Rolümüzü iyi oynarsak sanırım kimse bizi durdurmaz. En azından, içeri sokabilirim seni; ama girdikten sonra durum daha da zorlaşacak. Yapabilir misin dersin? Oğlum olduğuna inandırabilir misin milleti?"

"Benim annem artist," dedi Jack. Bunu söylerken gurur duyuyordu.

"Eh, o halde bakalım sen neler öğrenmişsin." Yüzbaşı bundan sonra göz kırparak Jack'i şaşırttı. "Canını yakmamaya çalışacağım." Sonra Jack'i bir daha şaşırttı, onu pazusundan kuvvetle yakaladı. "Gidelim," dedi, sundurmadan çıktı, Jack'i de peşinden sürükledi.

"Sana mutfağın arkasındaki taşlığı yıka diyorsam, sen de taşlığı yıkayacaksın!" diye bağırıyordu Yüzbaşı yüksek sesle. Çocuğa bakmıyordu. "Bunu öğren. Ne diyorsam onu yapacaksın. Yapmadın mı, cezasını çekeceksin demektir."

"Ama taşların birazını yıkadım," diye sızlandı Jack.

"Ben sana birazını yıka demedim!" diye haykırdı Yüzbaşı. Jack'i çekiştire çekiştire gidiyordu. Kalabalık onların geçmesi için yol açmaya başlamıştı. Bir kısmı Jack'e anlayışlı anlayışlı gülümsüyordu.

"Hepsini yıkayacaktım. Hemen geri dönüp..."

Yüzbaşı muhafızlara hiç bakmadan onu çekerek kapıdan girdi. "Yapma, baba!" diye bağırdı Jack. "Canımı yakıyorsun!"

"Daha da çok yakacağım!" Yüzbaşı onu avluya sokmuştu.

Avlunun öbür ucunda, saraya giren tahta basamaklar vardı. "Şimdi rolünü dikkatli oynasan iyi edersin," diye fısıldadı koca adam. Sonra Jack'in kolunu çürütecek kadar sıkarak ilerledi.

"Bütün dediklerini yapacağıma söz veriyorum!" diye bağırdı Jack.

Koridora girmişlerdi. Sarayın içerisi pek de çadıra benzemiyordu. Labirent gibi koridorlarla, küçük odalarla doluydu. Duman ve yağ kokuyordu.

"Söz mü?" diye kükredi Yüzbaşı.

"Söz! Söz veriyorum!"

Bir koridordan diğerine saptıklarında, bir grup şık giyimli adamın kanepelere yaslanmış durmakta olduğunu gördüler. Adamlar başlarını çevirip bu gürültücü ikiliye baktılar. İçlerinden bir tanesi, o ana kadar kucaklarında katlanmış çarşaflar taşıyan iki kadına emirler vermekle eğlenirken başını çevirip Jack'e ve Yüzbaşı'ya kuşkulu gözlerle baktı.

"Ben de seni gebertinceye kadar döveceğime söz veriyorum," dedi Yüzbaşı bağırarak.

Adamlardan bir ikisi güldü. Geniş kenarlı şapkalar giymişlerdi. Şapkaları kürklerle süslüydü. Çizmeleri kadifedendi. Açgözlü, düşüncesiz yüzleri vardı. Hizmetçilerle konuşan adam hepsinin amiri gibiydi. Gergin, hırslı bir ifadeyle, önünden geçen subayla çocuğu inceledi.

"Ne olur, yapma!" diye ağladı Jack. "Lütfen!"

"Her *lütfen* için bir kırbaç yiyeceksin," diye homurdandı Yüzbaşı. Adamlar yine güldü. Zayıf olanı dudaklarına bıçak çeliği kadar soğuk bir gülümseme yayılmasına izin verdi, sonra tekrar hizmetçilere döndü.

Yüzbaşı, çocuğu içinde tozlanmış *ahşap* mobilyalar bulunan boş bir odaya soktu. İçeriye girdiklerinde Jack'in ağrımaya başlayan kolunu bıraktı. "Bunlar *onun* adamlarıydı," diye fısıldadı. "Acaba o zaman hayat nasıl olacak?" Başını iki yana salladı, bir an için sanki acelesini unuttu. "*İyi Çiftçilik Kitabı*'nda, dünya yumuşak başlılara miras kalacak deniyor, ama bu adamlarda zerre kadar yumuşak başlılık yok. Bildikleri bir tek şey var. Servet istiyorlar! Her şeyi..." Gözlerini yukarıya çevirdi. Dışardaki adamların neleri istediğini saymak ona güç geliyordu. Sonra tekrar çocuğa baktı, "Çabuk olmamız gerek. Ama onun adamlarının

henüz öğrenemediği birkaç gizli yolu var bu sarayın." Başını yana doğru salladı, ahşap duvarı gösterdi.

Jack, onun peşinden ilerledi. Yüzbaşı duvardaki tozlu bir tahtanın üzerindeki iki çıkmış çivi başını itti, bir kapı açıldı, dar bir arka geçit çıktı ortaya. Dik duran bir tabuttan yüksek değildi. "Onu şöyle bir göreceksin ama herhalde bu kadarı sana yeter. Fazlasına imkân yok zaten."

Çocuk sessiz işaret talimatına uyup geçitte ilerledi. "Ben dur deyinceye kadar dosdoğru yürü," diye fısıldadı Yüzbaşı. Sonra arkalarındaki kapıyı kapadı. Jack zifiri karanlıkta yavaşça yürüyordu.

Koridor sağa sola kıvrılıyor, ara sıra bir çatlaktan giren ışıkla aydınlanıyordu. Jack kısa zamanda yön duygusunu tümüyle kaybetti, yol arkadaşının fısıldadığı emirlere göre ilerler oldu. Bir ara burnuna nefis bir kızarmış et kokusu geldi, az sonra leş gibi lağım kokularıyla doldu ortalık.

"Dur," dedi Yüzbaşı sonunda. "Şimdi seni yukarı kaldırmam gerek. Kollarını kaldır."

"Görebilecek miyim?"

"Az sonra anlarsın." Yüzbaşı, Jack'i koltuk atlarından yakaladı, yerden kaldırdı. "Önünde bir levha var," diye fısıldadı. "Onu sola kaydır."

Jack kör gibi uzandı, dümdüz tahtaya dokundu. Tahta kolayca yana kaydı, koridora dolan ışık ona kedi yavrusu boyunda bir örümceğin kaçmakta olduğunu gösterdi. Karşısında otel lobisi boyunca koca bir oda belirmişti. İçerisi beyazlar giyinmiş kadınlarla, süslü mobilyalarla doluydu. Annesi ve babasıyla gezdikleri bir müzeyi hatırlatıyordu. Odanın orta yerinde, kocaman bir yatakta bir kadın, kendinden geçmiş, yatıyordu. Çarşafların üzerinde yalnızca başı ve omuzları görünüyordu.

Jack duyduğu şok ve korkudan neredeyse bağıracaktı. Yataktaki kadın annesiydi. Annesiydi o ve ölüyordu.

"Gördün onu," diye fısıldadı Yüzbaşı. Çocuğu daha da sıkı tuttu.

Jack ağzı açık, annesine baktı. Ölüyordu, kuşku yoktu artık buna. Teni bile beyazlaşmış, sağlıksız bir görünüme bürünmüştü. Saçlarının rengi açılmıştı. Hem de birkaç ton açılmıştı. Çevredeki hemşireler telaş içinde koşturuyor, çarşafları düzeltiyor, masanın üzerindeki kitapları toparlıyorlardı, ama meşgul görünmelerinin nedeni, hastaya nasıl bir yardımda bulunabileceklerini bilmemelerindendi. Böyle bir hastaya yardım edilemeyeceğinin farkındaydılar. Ölümü bir ay ya da bir hafta geciktirebilirlerse ona da sevinirlerdi.

Jack, balmumu gibi gözüken o yüze tekrar baktı. Sonunda yataktaki kadının annesi olmadığını anlayabildi. Çenesi daha yuvarlaktı. Burnunun biçimi daha klasikti. Ölmekte olan bu kadın, annesinin ikiziydi. Lau-

ra DeLoessian'dı. Eğer Hızlı, Jack'in daha fazla şey görmesini istemişse bile, buna imkân yoktu. Bu beyaz yüz, o kadın hakkında hiçbir şey belli etmiyordu.

"Tamam," diye fısıldadı, levhayı tekrar yerine itti. Yüzbaşı onu yere indirdi.

Karanlıkta Jack sordu. "Nesi var onun?"

"Kimse anlayamıyor," dedi adam. "Kraliçe göremiyor, konuşamıyor, hareket edemiyor." Bir an sessizlik oldu, sonra Yüzbaşı onun omzuna dokundu. "Dönmemiz gerek."

Karanlıktan sessizce çıktılar, tozlu odaya döndüler. Yüzbaşı üniformasındaki tozları, örümcek ağlarını silkeledi, başını hafif yana eğdi, Jack'i bir süre süzdü. Yüzündeki kaygılar pek belirgindi. "Şimdi bir soruma cevap vermen gerek," dedi.

"Sorun."

"Sen onu kurtarmak için mi gönderildin? Kraliçeyi kurtarmak için mi?"

Jack başını evet anlamında salladı. "Sanıyorum, daha doğrusu, işimin bir kısmı bu. Bana bir tek şey söyleyin." Durakladı. "Dışardaki hainler neden devleti devralmıyorlar? Kraliçe onları durdurabilecek durumda değil."

Yüzbaşı gülümsedi. Bu gülümsemede hiçbir neşe yoktu. "Ben ve adamlarım," dedi. "Biz onlara engel olabiliriz. Dış Bölge'de asker azdır, oralarda neler olduğunu bilmiyorum ama burada kraliçeyi koruyabiliriz."

Yaralı olmayan yanağında, gözünün altındaki bir kas seyirdi. Avuçlarını birbirine dayamıştı. "Sana verilen talimat, emir her neyse batıya gitmeni gerektiriyor, değil mi?"

Jack, adamın kaslarının titreşimini hissedebiliyordu. Kendini zor kontrol edebiliyordu adam. "Evet, öyle," dedi. "Batıya gitmem gerek. İyi olur mu? Gitmeli miyim batıya? Öteki Alhambra'ya?"

"Bilemem, bilemem," diye patladı Yüzbaşı. Bir adım gerilemişti. "Buradan çıkmamız gerek. Sana ne yapacağını ben söyleyemem." Artık Jack'e bakamıyordu bile. Çocuk bunun farkına vardı. "Tek bildiğim, burada bir dakika daha kalamayacağın. Dur bakalım, Morgan gelmeden seni sağ salim buradan çıkarabilecek miyiz?.."

"Morgan mı?" diye patladı Jack. Bu ismi yanlış duyduğunu sanmıştı. "Morgan Sloat mu? Buraya mı geliyor?"

– Yedinci Bölüm –

FARREN

1

Yüzbaşı, Jack'in sorusunu duymamış gibiydi. Bu kullanılmayan, tozlu odanın bir köşesine doğru, sanki orada görülecek bir şey varmış gibi bakıyordu. Derin derin düşünüyordu. Jack anlıyordu bunu. Tommy Amcası öğretmişti ona. Düşünmekte olan bir büyüğün düşüncelerini yarıda kesmek, sözünü kesmek kadar büyük bir terbiyesizlikti. Fakat...

Bloat'tan uzak dur. İzini kolla onun. Onun da ikizinin de... Dikkat etmezsen Bloat, senin nereye gittiğini öğrenir. Öğrenince de kaz peşine düşmüş tilki gibi izler seni.

Hızlı söylemişti bunu. Jack o sıra tüm dikkatini Tılsım konusuna toplamış olduğundan, neredeyse bu uyarıyı gözden kaçıracaktı. Şu anda hatırlamıştı o sözleri. Sırtına yumruk yemiş gibi sarsılarak hatırlamıştı hem de.

"Nasıl biri o?" diye sordu Yüzbaşı'ya telaşla.

"Morgan mı?" Yüzbaşı bir rüyadan uyanmış gibi oldu.

"Şişman mı? Şişman, hafif kelleşen biri mi? Kızınca böyle yapıyor mu?" Jack doğuştan gelen taklit yeteneğini kullanmaya başladı. O yeteneği sayesinde babasını, en yorgun olduğu zamanlarda bile kahkahalarla güldürmeyi başarırdı. Şu anda da Morgan Sloat'un taklidini yapıyordu. Yüzüne bir yaşlılık ifadesi geldi. Morgan Amca'nın bozuk çaldığı zamanlar alnı nasıl kırışıyorsa Jack'inki de öyle kırıştı. Aynı anda avurtlarını içine çekti, başını eğip gerdanını kat kat yaptı. Dudakları uzanıp sarktı, kaşları hızla yukarı aşağı oynamaya başladı. "Böyle yapıyor mu?"

"Hayır," dedi Yüzbaşı. Ama biraz önce Jack ona Hızlı Parker'ın yaşlı

olduğunu söylediği zaman gözlerinde nasıl bir pırıltı yanıp söndüyse şimdi de öyle olmuştu. "Morgan uzun boyludur. Saçları uzundur." Yüzbaşı bir elini omuzları hizasında tutup saçların ne boyda olduğunu anlatmaya çalıştı. "Ayağı da topaldır. Bir ayağı sakat. Çizmesinin tabanı daha yüksektir o ayağında. Ama..." Omuzlarını kaldırdı.

Taklidini yaptığımda onu tanımışsınız gibi geldi! Siz..."

"Şişşt! O kadar bağırma, çocuk!"

Jack sesini alçalttı. "Galiba onu tanıyorum," dedi. İlk defa olarak korkuyu yoğun bir duygu olarak hissediyordu. Onu eliyle tutabilecekti neredeyse. *Morgan Amca burada, ha? Tanrım!*

"Morgan, Morgan'dır. Onunla şakalaşmaya gelmez. Haydi gel, çıkalım buradan."

Pençesi yine Jack'in pazusuna sarıldı. Jack yüzünü buruşturdu ama kendini tuttu.

Parker burada Parkus oluyordu. Sonra Morgan. Bu kadar rastlantı fazlaydı.

"Daha değil," dedi. Aklına bir soru daha gelmişti. "Kadının bir oğlu var mıydı?"

"Kraliçenin mi?

"Evet."

"Bir oğlu olmuştu," dedi Yüzbaşı isteksiz bir sesle. "Evet. Çocuğum, burada kalamayız. Neredeyse..."

"Anlatın bana onu!"

"Anlatacak bir şey yok," diye karşılık verdi Yüzbaşı. "Bebekliğinde öldü. Doğalı altı hafta bile olmamıştı. Çocuğu Morgan'ın adamlarından birinin, belki Osmond'ın boğmuş olduğuna dair söylentiler dolaştı. Ama öyle söylentiler çabuk çıkar. Morgan'ı da, Osmond'ı da pek sevmem gerçi. Ama buna karşılık, her on iki çocuktan birinin beşikteyken öldüğünü de herkes bilir. Hiç sebep yokken neden böyle esrarengiz biçimde öldüklerini bilen yoktur. Bizde, *Tanrı çivilerini çakar,* diye bir atasözü vardır. Kral çocukları bile istisna sayılmaz büyük Marangoz için. Hey! Oğlum? Bir şeyin yok ya?"

Jack çevresindeki dünyanın solduğunu hissetti. Sendeledi. Yüzbaşı onun yakaladığında elleri tüy gibi yumuşacıktı.

Kendisi de bebekliğinde neredeyse ölüyordu.

Annesi anlatmıştı ona hikâyeyi. Annesi onu beşiğinde sessiz ve hareketsiz bulmuştu. Dudakları mosmordu. Yanakları söndürülmüş cenaze mumları kadar renksizdi. Annesi bağırarak salona koşmuştu bebeği kollarına alıp. Salonda babasıyla Sloat yerde oturuyordu. Bir yandan şarap içiyor, bir yandan esrar çekiyorlardı. Çok sarhoştular. Televizyonda

bir güreş maçı seyrediyorlardı. Babası hemen onu karısının kollarından kapmış, sol eliyle burun deliklerini sımsıkı kapatmış (*Çürüklerin bir ay geçmemişti Jacky*, derdi annesi), ağzını onunkine kapatıp soluk vermeye başlamıştı. Morgan bir yandan durmadan, *"Yararı olmaz, Phil. Yararı olmaz, Phil, yararı olmaz!"* diye bağırıp durmuştu.

Jack bunu dinlediğinde, *"Morgan Amca pek komik, değil mi, anne?"* diye sormuştu. Annesi de yüzünde neşesiz bir gülümsemeyle, *"Evet, çok komik, Jacky,"* deyip bir Herbert Tarrytoon daha yakmıştı elindeki paketten.

"Çocuk!" diye fısıldadı Yüzbaşı. Jack'i öyle sarstı ki, başı boynunun üzerinde sallandı. "Evlat! Lanet olsun! Bir de şimdi bayılırsan..."

"Bir şeyim yok," dedi Jack. Sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. "Bir şeyim yok," dedi Jack. Sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. Üstü açık arabanızla ağır ağır Chavez Ravine Kanyonu'ndan geçerken Dodgers Stadyumu spikerinin tatlı bir rüyada beyzbol maçı izliyormuşsunuz hissi vererek uzaktan yankılanan sesi gibi. "Tamam artık, yakamdan düşmeye ne dersin? Beni rahat bırak."

Yüzbaşı onu sarsmaktan vazgeçti, yüzüne kuşkulu bakışlarla baktı.

"Tamam," dedi Jack. Birden kendi yanağına elinden geldiği kadar güçlü bir tokat attı. *Off!* Ama bu hareketi dünyanın yeni baştan netleşmesine yol açtı.

Beşikteyken neredeyse ölüyordu kendisi. O zaman oturdukları apartman dairesini ancak hayal meyal hatırlayabiliyordu. Annesi oraya Technicolor Rüya Sarayı derdi. Salonun penceresinden gözüken Hollywood Tepesi'nin manzarasından ötürü. Kendisi beşiğinde ölüm tehlikesi geçirmişti. O sırada babasıyla Morgan Sloat şarap içiyorlardı. İnsan çok şarap içti mi çok çişe giderdi. Evi hatırladığı kadarıyla, salondan tuvalete gitmek için, o sıra bebek odası olan yerden geçmek şarttı.

Gözünün önünde canlandırabiliyordu: Morgan Sloat ayağa kalkıyor, rahat bir ifadeyle sırıtıyor, *biraz gideyim de şaraba yer açayım*, *Phil*, gibilerden bir şey söylüyor, babası ise dönüp bakmıyordu bile. O sıra televizyonda Haystack Calhoun'lu* karşılaşma heyecanlı bir noktasındaydı çünkü. Morgan, salonun televizyondan gelen parlak ışığından ayrılıp bebek odasının alacakaranlığına geçiyordu. Jack Sawyer orada, Pofuduk Ayı'lı uyku tulumunun içinde uyuyordu. Sıcacık, güven içinde, alt bezi kupkuru. Morgan amcanın siluetini salonun aydınlık kapısında görüyordu. Alnı kırış kırış, dudakları sarkık. Sonra Morgan Amca yakında duran koltuğun puf yastığını alıyor, uyuyan bebeğin başı üzerine koyup

* Bir dönem ABD'de ağır sıklet güreş şampiyonu olan ünlü sporcu. (ed.)

bastırıyordu sımsıkı. Tek eliyle yastığı bastırırken öbür eliyle de bebeğin sırtına bastırmaktaydı. Tüm hareket belirtileri bitinceye kadar. Sonra Morgan Amca yastığı, Lily'nin bebek emzirirken oturduğu koltuğa tekrar bırakıyor, tuvalete giriyordu.

Eğer annesi rastlantı eseri hemen o anda çıkagelmese...

Bütün vücudunu buz gibi bir ter tabakası kapladı.

Böyle mi olmuştu gerçekten? Olabilirdi. Kalbi ona, öyle oldu diyordu. Rastlantı çok kusursuz, çok uygundu.

Laura DeLoessian'ın, Diyar kraliçesinin oğlu, altı haftalıkken beşiğinde ölmüştü.

Phil ve Lily Sawyer'ın oğulları, altı haftalıkken beşiğinde *neredeyse* ölüm tehlikesi geçirmişti. *Ve Morgan Sloat da oradaydı.*

Annesi bu hikâyeyi hep bir espriyle bitirirdi. Jack tekrar soluk almaya başladığında Phil Sawyer'ın nasıl onu hastaneye yetiştirmeye çalışırken Chrysler'ın parçalanmasına ramak kaldığını anlatırdı.

Oldukça komikti, evet.

2

"Şimdi yürü artık," dedi Yüzbaşı.

"Peki." Jack hâlâ dermansızdı. Başı dönüyordu. "Peki, gidel..."

"Şişşt!" Yüzbaşı yaklaşan sesleri duyunca hemen başını çevirmişti. Sağ taraflarındaki duvar tahta değil, brandadandı. Yerden on santim yukarda bitiyordu. Jack aralıktan, oradan geçmekte olan postallı ayakları gördü. Beş çift asker postalı.

Bir ses duyuldu mırıltılar arasında: "... onun bir oğlu olduğunu bilmiyordum."

Bir başkası cevap verdi. "Eh, piçlerin çocuğu da piç olur. Senin bunu bilmen gerekir Simon."

Bu söz üzerine herkes gülmeye başladı. Jack'in okulda büyük çocuklardan duyduğu tür kahkahaydı bu. Marangozhanelere dadanan, küçüklere hakaret dolu isimler takan ağabeylerden duyduğu kahkahalardandı. Birisi çocuğu pis bir isimle çağırdığında, ötekiler hep böyle gülerlerdi.

"Mantar o! Mantar o kadar," dedi bir üçüncüsü. "Kulağına giderse otuz güne kalmaz, Dış Bölge görevinde bulursun kendini."

Mırıltılar dolaştı.

Gülüşmeler boğuklaştı. Adam gözlerini branda duvara dikmiş, dudakları dişlerinin üzerinde gerilmiş, öylece duruyordu. Demin geçenlerin kimden söz ettikleri ortadaydı. Madem konuşanlar vardı, demek

dinleyen de olabilirdi. Dinlememesi gereken biri. Apansız ortaya çıkan bu piçin kim olduğunu merak eden biri. Bu kadarını Jack yaşında bir çocuk bile anlardı.

"Yeterince şey duydun," dedi Yüzbaşı. "Artık gitmemiz gerek." Jack'i sarsmak istiyor gibi bir haldi vardı ama pek cesaret edemiyordu.

Aldığın talimat ya da emir batıya gitmeni gerektiriyor, değil mi?

Adam değişti, diye düşündü Jack. *İki kere değişti.*

Birincisi, Jack'in eski dünyada gitar penası olan o dişi gösterdiği zaman olmuştu. İkincisi de, Jack batıya gideceğini açıkladığı zaman. Davranışı önce tehdit doluyken, şimdi çocuğa elinden gelen yardımı yapmaya hazır gibiydi. Neyi başarsın diye?

Söyleyemem, sana ne yapacağını ben söyleyemem.

Adeta dinsel bir dehşet duygusu vardı adamda ya da dinsel bir korku.

Buradan çıkmak istiyor, çünkü yakalanacağımızdan korkuyor, diye düşündü Jack. *Ama yalnız o kadar değil, dahası da var, değil mi? Bu adam benden korkuyor. Çünkü ...*

"Haydi," dedi Yüzbaşı. "Haydi, yürü Jason aşkına!"

"Ne aşkına?" diye budalaca bir soru sordu Jack. Ama Yüzbaşı onu odadan dışarı doğru itiyordu. Çocuğu yarı çekip yarı sürükleyerek koridora çıkardı. Koridorun bir duvarı ahşap, öteki duvarı sert brandaydı.

"Bu yoldan gelmemiştik," diye fısıldadı Jack.

Yüzbaşı da, "Gelirken gördüğümüz adamların önünden tekrar geçmek istemiyorum," diye geri fısıldadı. "Morgan'ın adamları. Uzun boylusunu gördün mü? Hani bir yanından bakıldığında öteki yanı gözükecek kadar sıska ..."

"Evet," Jack, dudaklardaki o incecik gülümsemeyi, aynı anda hiç gülümsemeyen gözleri hatırlıyordu. Öteki adamlar yumuşaktı. Ama zayıf adam katı görünüşlüydü. Deliliği hatırlatan bir hali vardı. Bir şey daha ... Jack'e tanıdık gelmişti o adam.

"Osmond," dedi Yüzbaşı. Bir yandan Jack'i sağa doğru çekiyordu.

Kızarmış et kokusu daha da güçleniyordu. Jack et kokusunun kendisini bu kadar acıktırdığını hatırlamıyordu. Korkuyordu. Zihnen ve ruhen uçurumun kenarındaydı. Belki deliliğin eşiğindeydi ağzı sulanıp duruyordu.

"Osmond, Morgan'ın sağ koludur," diye homurdandı Yüzbaşı. "Çok fazla şey görür. Seni de *iki kere* görmemesini tercih ederim, evlat."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Hişşşt!" Jack'in kolunu daha da sıkı kavradı. Bir kapıya asılı kocaman kumaş perdeye doğru yaklaşıyorlardı. Jack'e göre, duş perdesine benziyordu orası. Ama dokunuşu kaba ve seyrekti. File gibiydi hemen

hemen. Yukardaki halkaları da kromdan değil, kemiktendi. "Şimdi *ağla,*" diye fısıldadı Yüzbaşı, Jack'in kulağına sıcacık bir sesle.

Perdeyi çekti, Jack'i kocaman bir mutfağa soktu. Ortalıkta yemek kokuları kol geziyordu. İçerisi çok buharlıydı. Jack ocakların, bacanın, beyaz başörtülü, rahibelere benzer kadınların görünümüne baktı. Bir kısmı upuzun bir oluğun başına dizilmiş, kırmızı suratlarında ter damlalarıyla bulaşık yıkıyorlardı. Diğerleri mutfağın orta yerinde uzanan tezgâhın başında, bir şeyler dilimliyor, soyuyor, hazırlıyorlardı. Biri elinde bir tepsi dolusu pişmemiş turtayla yürümekteydi. Hepsi durup Yüzbaşı'nın Jack'i mutfağa itişine baktılar.

"Bir daha görmeyeyim!" diye bağırdı Yüzbaşı, Jack'e. Onu silkeleyip duruyordu. Bir yandan hızla mutfağın karşı tarafına doğru ilerliyorlardı. Karşı duvarda çift kanatlı bir kapı vardı. "Duymayayım, anladın mı? Bir daha işini yapmamazlık edersen sırtının derisini yüzer, seni haşlanmış patates gibi soyarım!"

Sonra alçak sesle fısıldadı. "Hepsi hatırlar, hepsi dedikodu eder. *Ağla* dedim sana kahrolası!"

Yüzü yaralı Yüzbaşı onu buhar dolu mutfakta yürütürken Jack, gözünde annesini cenaze evinde canlandırdı. Tabutun içinde yatıyordu. Beyaz organze bir elbise giydirilmişti ona. *Sokak Yarışı* (1953) filminde giydiği gelinlik. Yüzü giderek netleşti. Kulaklarında minik altın küpeler vardı. Jack'in ona iki yıl önce yılbaşında aldığı küpeler. Sonra yüzü değişti, çenesi daha yuvarlak oldu, burnu düzleşti, soylulaştı, saçları bir ton açıldı, telleri sertleşti. Karşısındaki Laura DeLoessian'dı artık. İçinde yattığı tabut da değişmiş, ağaçtan oyulma bir şey olmuştu. Vikinglerin kullanacağı türden bir şey. Toprağa gömülmekten çok, ateşe atılmaya uygun. Evet, bu kadın kraliçe Laura DeLoessian'dı. Ama Jack'in hayalinde, annesinin *Sokak Yarışı* filminde giydiği gelinliği giyiyordu. Kulaklarında Tommy Amca'yla birlikte Beverly Hills Sharp'tan seçtikleri haç biçimindeki küpeler vardı. Birden Jack'in gözlerine yakıcı gözyaşları doldu. Sahte değildi bu yaşlar, gerçekti. Yalnız annesi için değil, bu umutsuz kadınların her ikisi için de ağlıyordu. Birbirinden ayrı evrenlerde ölmekte olan, ama ikisi de ölmeden önce kopmayacak bir bağla bağlı bulunan bu iki kadın için.

Gözyaşlarının arasında, beyazlar giyinmiş çok iriyarı bir adamın kendilerine doğru koşmakta olduğunu gördü. Başında aşçı külahı yerine kırmızı bir bant vardı. Jack yine de onun aşçıbaşı olduğunu anladı. Mutfağın patronuydu bu adam. Elinde de üç dişli, pek tehlikeli bir tahta çatal vardı.

"DEFOLUN!" diye bağırdı onlara. Fıçı gibi göğsünden çıkan ses in-

cecikti. Ayakkabıcı çırağını azarlayan homoseksüel müşteri sesine benziyordu. Ama tahta çatalda gülünecek bir şey yoktu. Tehlikeliydi o.

Kadınlar onun saldırısı önünden kuşlar gibi kaçıştılar. Turtaları taşıyan kadının tepsisinden bir turta yere düşüp parçalandı, kadın umutsuz bir çığlık attı. Yerlere çilek suları yayılıyordu. Kan gibi kıpkırmızı.

"DEFOLUN MUTFAĞIMDAN, SERSERİLER! BURASI KESTİRME YOL DEĞİL! BURASI YOL GEÇEN HANI DEĞİL! BENİM MUTFAĞIM BURASI! KENDİLİĞİNİZDEN HATIRLAMAZSANIZ MARANGOZ TANRI ADINA ŞİŞLERİM SİZİ!"

Çatalını onlara doğru savururken başını biraz yana çevirdi, gözlerini kıstı. Sanki tüm sert tehditlerine rağmen kan görmeye dayanamayacakmış gibiydi. Yüzbaşı, elini Jack'in ensesinden çekti, rahat gibi gözüken bir harekete uzandı. Bir an sonra aşçıbaşı yerdeydi. Sırtüstü serilmiş, kalmıştı. Tahta çatal, çilek sularının, pişmemiş hamur parçalarının arasında yatıyordu. Koca adam yerde debeleniyor, kırılan sağ bileğini ovalayıp o incecik sesiyle avazı çıktığı kadar bağırıyordu. "Öldüm," diye haykırıyor, Yüzbaşı'nın onu öldürdüğünü söylüyordu. (Şef, garip, neredeyse Cermen aksanıyla bağırıyordu) En azından sakatlandığı doğruydu ama. Dış Muhafızların gaddar, kalpsiz yüzbaşısı sağ elini kırmıştı onun. Hayatının geri kalanını çaresiz bir dilenci olarak yaşamak zorunda bırakmıştı onu. Canını dayanılmayacak kadar yakmıştı...

"Kes sesini!" diye kükredi Yüzbaşı. Adam sesini kesti. Hem de hemen. Yerde koca bir bebek gibi yatıyordu. Sağ elini göğsüne doğru kıvırmıştı. Kırmızı alın bandı çarpılmış, sağ kulağı, minik siyah inci küpesiyle birlikte ortaya çıkmıştı. Tombul yanakları titriyordu. Yüzbaşı mutfağın dev efendisinin üzerine eğilirken, kadınlar günlerini ve gecelerini geçirdikleri bu yerin tartışılmaz patronunun düştüğü durum karşısında titreştiler. Jack hâlâ ağlayan siyahi bir çocuk (kahverengi oğlan, algısı değişmişti bu konuda) gördü. Bir kenara çekilmişti. Ağzı açık, yüz ifadesi komikti.

Yüzbaşı, "Dinle de sana *İyi Çiftçilik Kitabı*'nda bulunmayan bir öğüt vereyim," dedi. Burunları birbirine değecek kadar eğilmişti adamın üzerine. Ama Jack'in kolunu tutan pençesi de hiç gevşememişti bu arada. Ağrısı bereket versin uyuşmaya başlıyordu artık. "Asla ama *asla* insanın üzerine bıçakla ya da çatalla ya da *mızrakla* yürüme... Bunu ancak onu öldürmek niyetindeysen yap. Aşçıların sinirli olması doğaldır ama bir muhafız yüzbaşısına saldıracak kadar azmamalılar. Anladın mı dediğimi?"

Aşçı gözyaşları içinde, meydan okur havada bir şeyler mırıldandı. Jack anlayamadı. Galiba Yüzbaşı'nın annesini ve arka avludaki köpekleri ilgilendiren bir şeydi.

"Olabilir," dedi Yüzbaşı. "O hanımefendiyi hiç tanımadım. Ama yine de soruma cevap vermedin." Aşçıyı tozlu postalıyla dürttü. Yavaş dürttü ama aşçı tekme yemiş gibi çığlık attı. Kadınlar tekrar kıpırdandılar.

"Aşçılar, silahlar ve yüzbaşılar konusunda anlaştık mı, anlaşmadık mı? Anlaşmadıksa biraz daha ders vermem gerek sana."

"Anlaştık!" diye soludu adam. "Anlaştık! Anlaştık! Anl..."

"İyi. Çünkü bugün daha başka dersler de vermek zorundayım." Jack'i tekrar ensesinden yakalayıp sarstı, Jack bir çığlık attı. Yapmacık değildi bu çığlık. "Eh, herhalde tek söyleyebileceği bu! Aptal bu çocuk! Geri zekâlı! Anası gibi."

Yüzbaşı kapkaranlık bakışlarıyla mutfağı süzdü.

"İyi günler, hanımlar. Kraliçe kutsasın sizi."

"Size de iyi günler," dedi kadınların en yaşlısı. Eğilip reverans yaptı. Ötekiler de onu taklit ettiler.

Yüzbaşı, Jack'i tekrar sürüklemeye başladı. Jack'in kalçası bulaşık oluğuna çarptı, çocuk tekrar bağırdı. Sıcak sular sıçradı. Damlaları yerin tahta döşemelerine düşüp aktı. Tıslıyordu sular. O kadar kaynar suydu. *Bu kadınların eli bu suyun içindeydi,* diye düşündü Jack. *Nasıl dayanıyorlar?* Derken Yüzbaşı, Jack'i ensesinden neredeyse taşır durumda, ikinci bir perdeden geçirip bir hole çıkardı.

"Offf!" diye soludu Yüzbaşı alçak sesle. "Hoşlanmadım bu işten. İyi olmadı."

Sola, sağa, sonra tekrar sola baktı. Jack artık köşkün dış duvarına yaklaşmakta olduklarını hissediyordu. Bu yerin dışardan o kadar küçük göründüğü halde, içine girince nasıl bu kadar büyük olabildiğine şaşıyordu. Yüzbaşı onu bir kapıdan dışarı itti, kendilerini tekrar gün ışığında buldular. Öğleden sonraydı. Güneş öyle parlaktı ki, Jack içerinin karanlığından sonra gözlerini kamaşmasın diye kapamak zorunda kaldı.

Yüzbaşı hiç kararsızlık göstermedi. Bastığı yerde çamurlar vıcık vıcıktı. Ortalık saman ve at pisliği kokuyordu. Jack gözlerini tekrar açtı, bir ahır veya ambar önünden geçtiklerini gördü. Bir branda perde yan açıktı. İçerden tavuk gıdaklamaları da geliyordu. Sıska bir adam, ayağında sandaletler, üzerinde yalnızca kirli bir pantolon, tırmıkla saman savuruyordu. Ahırın içinde midilli boyunda bir at onlara baktı. Önünden geçtikten sonra Jack'in aklı başına geldi, ne gördüğünü anlayabildi. Atın iki kafası vardı.

"Hey," dedi. "O ahıra bir bakabilir miyim, o ..."

"Zaman yok."

"Ama o atın..."

"Zaman yok dedim." Yüzbaşı sesini yükseltip bağırdı. "Bir daha işini ihmal ettiğini yakalarsam seni iki misli döverim!"

"Bir daha yapmam!" diye haykırdı Jack. İçinden bu numaranın artık biraz bayatladığını düşünüyordu.

Tam karşılarında kocaman tahta kapılar dışarıya açılıyordu. Aralık duruyordu kapı. Jack'in yön duygusu, köşkün içinden geçip arka kapısına geldiklerini fısıldıyordu.

"Tanrıya şükür," dedi Yüzbaşı daha normal bir sesle. "Şimdi..."

"Yüzbaşı!" diye seslendi bir ses arkalarından. Bağıran bir ses değildi ama sinsi, ağırlığı olan bir sesti. Yüzbaşı olduğu yerde durdu. Tam elini kapıya uzatırken duymuştu sesi. Sanki seslenen adam da tam o anı beklemişti.

"Belki de beni oğlunuza tanıştırmakta bir sakınca görmezsiniz..."

Yüzbaşı, Jack'i de çekerek döndü. Avlunun orta yerinde Yüzbaşı'nın o çok korktuğu adam duruyordu... Osmond. Koyu gri, melankolik gözlerle bakıyordu onlara. Jack o gözlerde bir şeyin kıpırdadığını gördü. Derinlerde. Korkusu birden daha da keskinleşti, batıcı oldu. *Deli bu adam...* Aklına ilk gelen düşünce buydu. *Zırdeli hem de.*

Osmond onlara doğru iki adım attı. Sol elinde sapına deri sarılmış bir kırbaç tutuyordu. Sapı hafif incelerek, omzuna üç kere doladığı tendonla birleşmekteydi. Çıngıraklı yılan kadar kalın bir kırbaçtı. Ucuna yakın yerde bir düzine kola ayrılıyordu. Her biri örülmüş deriydi. Her birinin ucunda kaba yapılmış, parlak madeni kapsüller vardı.

Osmond kırbacın sapını çekti, kangal omzundan tıslayarak sarktı. Adam sapı kımıldattı, madeni uçlar yerdeki çamurlarda yavaşça kıpırdandı.

"Oğlunuz mu?" diye tekrarladı Osmond. Bir adam daha yaklaştı. Jack birden bu adamın neden tanıdık geldiğini anladı. Kendisini kaçırmaya çalıştıkları gün beyazlar giymiş adam bu değil miydi?

Belki de buydu, diye düşünüyordu Jack.

3

Yüzbaşı tek yumruğunu sıktı, alnına götürdü, öne doğru eğildi. Bir anlık kararsızlıktan sonra Jack de aynı şeyi yaptı.

"Oğlum Lewis," dedi Yüzbaşı sert bir sesle. Jack onun hâlâ eğik durumda konuştuğunu görüyordu. Gözlerini sola doğru devirmişti. Jack de eğik bekledi. Kalbi gümbür gümbür atıyordu.

"Teşekkür ederim, Yüzbaşı. Teşekkür ederim, Lewis. Kraliçe sizi kutsasın." Adam kırbacın sapıyla ona dokunduğunda Jack neredeyse bağıracaktı. Bir anda doğruldu, çığlığını güç engelledi.

Osmond iki adım uzaklarındaydı, Jack'e o deli, melankolik gözleriyle

bakıyordu. Deri bir ceket giymişti. Parlak kabaralarla süslüydü üzeri. Galiba elmastı o çiviler. Gömleği pek fırfırlıydı. Sağ bileğinde zincir bir bileklik şıngırdıyordu. Sesin çıkması, durmadan kırbacını kıpırdattığı içindi. Saçları geriye doğru çekilip beyaz saten bir kurdeleyle bağlanmıştı. İki koku çıkarıyordu adam. İnsana ilk ulaşan, Lily'nin "erkek parfümleri" dediği kokulardandı. Yani tıraş losyonu, kolonya falan gibi bir şey... Osmond'ın kullandığı koku koyu ve pudra gibiydi. Jack'in aklına, eskiden çevrilmiş siyah beyaz İngiliz filmlerinde, yoksul birinin Old Bailey'de yargılanmasına benzer sahneler geldi. Yargıçlar ve avukatlar hep peruk takarlardı o filmlerde. Jack'e göre, o perukların saklandığı sandık ve kutular herhalde Osmond gibi kokardı. Kuru, tatlı çörek gibi bir koku. Bunun altında, daha önemli ve daha tatsız bir koku daha vardı. O da geliyordu çocuğun burnuna. Kat kat terlerin, kirlerin kokusu. Seyrek yıkanan ya da hiç yıkanmayan bir insanın kokusu.

Evet. Bu adam o gün kendisini kaçırmaya çalışan iki yaratıktan biriydi.

Jack'in midesi düğüm oldu, sancıdı.

"Bir oğlunuz olduğunu bilmiyordum, Yüzbaşı Farren," dedi Osmond. Bu sözleri Yüzbaşı'ya söylüyordu, ama gözleri Jack'in üzerindeydi hâlâ, *Lewis,* diye düşündü çocuk. Adım *Lewis,* unutmayayım.

Yüzbaşı, "Keşke olmasaydı," diye homurdandı. Jack'e öfke ve nefretle baktı. "Onu büyük köşke getirerek onurlandırıyorum, kalkıp köpek gibi davranıyor. Onu nerede oynarken buldum, biliyor musunuz ..."

"Evet, evet," dedi Osmond dalgın bir gülümsemeyle. Jack heyecanla, *tek kelimesine bile inanmadı,* diye düşündü. *Tek kelimesine bile!* "Çocuklar kötüdür. Tüm erkek çocuklar kötüdür. Aksiyomatiktir."*

Kırbacın sapıyla Jack'in bileğine yavaşça dokundu. Sinirleri çok gergin olan Jack bir çığlık attı; sonra utanarak kıpkırmızı kesildi.

Osmond kıkır kıkır güldü. "Kötü, evet, aksiyomatiktir; tüm erkek çocuklar kötüdür. *Ben de* kötüydüm. Bahse girerim ki siz de kötüydünüz, Farren! Ha? Kötü müydünüz?"

"Evet, Osmond," dedi Yüzbaşı.

"Çok mu kötüydünüz?" diye sordu Osmond. İnanması zordu ama adam çamurların içinde dans eder gibi hareketler yapmaya başlamıştı. Eşelenip duruyordu. Ama bu hareketlerde kuşku verecek bir yan yoktu. Osmond çok ince, çok narin olduğu halde, Jack ona bakınca bir homoseksüellik titreşimi almıyordu. Konuşma tonu kıvrak bile olsa, dayanağı yoktu bunun. Yo, adamdan gelen titreşimler yalnızca kötülük ve delilikti. "Çok mu kötü? Pek çok mu kötü?"

---

* aksiyomatik: Kanıtlanmamış ama doğru olduğu kabul edilen kavramlara dayalı olan.

"Evet, Osmond," dedi Yüzbaşı Farren tahta gibi bir sesle. Yanağındaki yara izi öğleden sonra güneşinde parıldadı. Pembeden çok, kırmızı oldu rengi.

Osmond doğaçlama dansını başladığı gibi apansız yarıda kesti. Yüzbaşıya buz gibi gözlerle baktı.

"*Kimse* bilmiyordu bir oğlunuz olduğunu, Yüzbaşı."

"Piç o," dedi Yüzbaşı. "Aptal da. Üstelik tembel de olduğu ortaya çıktı." Birden dönüp Jack'in suratına bir tokat aşketti. Fazla hızlı vurmamaya çalıştı ama eli sanki bir odundu adamın. Jack uluyarak çamurlara devrildi, eli kulağına doğru uçtu.

"Çok kötü, pek çok kötü," diye mırıldandı Osmond. Yüzü bu sefer bomboş, ipince, sinsi bir ifadeye bürünmüştü. "Kalk ayağa, kötü çocuk. Babalarının sözünü dinlemeyen kötü çocukların cezalandırılması gerekir. Kötü çocuklar sorguya çekilmelidir." Kırbacı bir yana doğru savurdu, kuru bir ses çıktı. Jack'in zihni bir ilişki daha kurdu, Osmond'ın kırbacının çıkardığı bu ses, sekiz yaşındayken oynadığı oyuncak tüfeğin sesinin tıpkısıydı. Jack'in de, Richard Sloat'un da böyle tüfekleri vardı.

Osmond uzanıp Jack'in çamurlu kolunu beyaz, örümcek gibi eliyle kavradı, çocuğu kendine, o kokulara doğru çekti. Tatlı pudra ve beyaz kir kokusuna. Manyak gri gözleri, Jack'in mavi gözlerine ciddi ciddi baktı. Jack çişinin geldiğini hissetti, pantolonunu ıslatmamak için kendini sıktı.

"Kimsin sen?" diye sordu Osmond.

4

Bu iki kelime sanki havada, üçünün başları üzerinde durdu kaldı.

Jack, Yüzbaşı'nın kendisine ciddi ama üzüntüsünü saklayamayan bir bakışla bakmakta olduğunu fark etti. Tavuklar gıdaklıyor, bir köpek havlıyor, bir yerlerden yaklaşan bir arabanın sesi duyuluyordu.

Bana gerçeği söyle, yalanı hemen tanırım, diyordu o gözler. *Sen bir zamanlar Kaliforniya'da karşılaştığım bir kötü çocuğa benziyorsun. O çocuk musun?*

Bir an için Jack'in dudaklarında her cevap bir arada titreşti.

Jack... Ben Jack Sawyer'ım, evet, Kaliforniyalı çocuğum. Bu dünyanın kraliçesi benim annemdi, sonra öldü. Patronunu, Morgan'ı da tanıyorum... Morgan Amca... Sana her şeyi anlatırım, yeter ki o manyak gözlerini gözümden çek, çünkü ben çocuğum daha... Çocuklar öyle yapar; her şeyi anlatır.

O sırada annesinin sesi geldi kulağına. Sertti annesinin sesi. Alay eder gibiydi.

Ne var ne yoksa anlatacak mısın bu adama, Jack? Bu adama, ha? Süresi geçmiş erkek losyonlarının satış yeri gibi kokuyor, Charles Manson'ın ortaçağ kopyası gibi görünüyor. Ama sen bilirsin. İstersen onu kandırabilirsin, dert değil ama sen bilirsin.* "Kimsin sen?" diye sordu Osmond tekrar. Daha bile yaklaşmıştı. Jack onun yüzünde büyük bir özgüven gördü. İnsanlardan istediği cevapları almaya alışkındı; hem yalnız on iki yaşındaki çocuklardan da değil.

Jack derin, titrek bir soluk aldı. *(Eğer insan, sesinin gür çıkmasını, üst balkonun en arka sıralarına kadar ulaşmasını isterse, sesini diyaframının dibinden çıkarmalıdır, Jacky. O zaman ses yukarı çıkarken daha da büyür.)* Avazı çıktığı kadar haykırdı.

"BEN HEMEN GERİ DÖNECEKTİM! YEMİNLE DÖNECEKTİM!"

Osmond beklediği titrek sesi, fısıltıyı duyabilmek için eğilmiş beklerken bu türlü bir sesi duyunca, sanki Jack ona tokat atmış gibi yerinden sıçradı. Gerilerken kırbacının üzerine bastı, neredeyse düşüyordu.

"Seni lanet olası bücür!.."

"DÖNECEKTİM, NE OLURSUN DÖVME BENİ OSMOND, BEN GERİ DÖNECEKTİM! BURAYA GELMEYİ HİÇ İSTEMEMİŞTİM HİÇ İSTEMEMİŞTİM. HİÇ İSTEMEMİŞTİM..."

Yüzbaşı Farren uzanıp onun sırtına bir şaplak attı. Jack hâlâ haykırarak yüzükoyun yere, çamurlara yapışıverdi.

"Geri zekâlıdır demiştim size," diyordu Yüzbaşı. "Özür dilerim, Osmond. Onu canını çıkarıncaya kadar döveceğimden emin ol. Bu çocuk..."

"Burada ne işi var öyleyse?" diye bağırdı Osmond. Sesi bu sefer kadın sesi gibi cırtlak çıktı. "Ne işi var senin yassı burunlu piçinin burada? Bana çocuğun izin kâğıdını göstermeye kalkma! Kâğıdı olmadığını biliyorum! Onu kraliçenin cebinden bir yemek yesin diye kaçak soktun içeri... Belki de kraliçenin gümüş çatal bıçağını çalsın diye... Kötü o. Bir bakmak yeter anlamak için. Çok kötü, dayanılmayacak kadar kötü!"

Kırbaç bir daha şakladı. Bu sefer oyuncak tabanca gibi değil, gerçek bir 22'lik gibi ses çıkardı. Jack içinden, *ucunun nereye gideceğini biliyorum,* diye düşünmeye vakit buldu. Aynı anda kocaman, alev gibi bir pençe sırtına indi. Acısı eline battı, batarken eksilmeyip daha arttı. Sımsıcak, delirtici bir acıydı. Jack çamurlar arasında bağırıp kıvrandı.

"Kötü! Çok kötü! Dayanılmayacak kadar kötü!"

---

* Kurduğu çeteyle acımasız cinayetler (Roman Polanski'nin hamile karısı Sharon Tate'i öldürmek dahil) işleyen ünlü bir suçlu. (ed.)

Her "kötü" deyişinde Jack'in sırtında yeni bir pençe izi açılıyor, çığlığı yeni baştan yükseliyordu. Teni alev alev yanıyordu. Bunun böyle ne kadar süreceğini bilemiyordu. Osmond her vuruştan sonra iyice manyaklaşmaya başlamıştı. Tam o sırada bir ses duyuldu. "Osmond! Osmond! Hah, buradaymış, çok şükür!"

Koşuşan ayak sesleri duyuldu.

Osmond'un sesi öfkeli ve soluk soluğa çıktı. "Ne var? Ne oluyor?"

Bir el, Jack'in kolunu kavrayıp onu ayağa kaldırdı. Çocuk sendeleyince o elin kolu beline sarılıp destek oldu. Köşkün içinden geçerken o kadar katı ve kendinden emin davranan Yüzbaşı'nın şimdi bu kadar şefkatli olması şaşılacak şeydi.

Jack tekrar sendeledi. Dünya gözlerinin önünde yüzüyordu. Her şey bulanıktı. Sırtından ılık kanlar süzülüyordu. Çabuk kabaran bir nefretle Osmond'a baktı. Öfke ve sersemliğe iyi bir merhem oldu bu.

Bunu sen yaptın, canımı yaktın, tenimi kestin. Bana bak, manyak eğer elime senden öç alma fısatı geçerse...

"İyi misin?" diye fısıldadı Yüzbaşı.

"Evet."

"Ne var?" diye haykırdı Osmond, demin dayağı yarıda kesen iki adama.

Birinci adam, Jack ile Yüzbaşı'nın gizli odaya giderken koridorda gördükleri züppelerden biriydi. Ötekiyse, Jack'in Diyar'a ilk gelişinde karşısına çıkan o arabacıya benziyordu. Çok korkmuş bir hali vardı. Yaralıydı da galiba. Başının sol tarafındaki bir yaradan kanlar akıyor, yüzünün sol yanını hemen hemen tümüyle kaplıyordu. Sol kolu yırtılmış, derisi de sıyrılmıştı. *"Ne diyorsun, eşek herif?"*

Arabacı anlattı. "*Tüm İşçiler* köyünün öte yanında virajı dönerken arabam devrildi." Ağır konuşuyordu. Şok içinde biri gibiydi. "Oğlum öldü. Efendim! Fıçıların altında ezildi kaldı. Son *Mayıs Çiftliği* gününde on altı yaşını doldurmuştu. Annesi..."

"Ne?" diye bağırdı Osmond tekrar. *"Fıçılar mı? İçki mi? Kingsland'ler mi yoksa? Yani bana bir araba dolusu Kings-land'i parçaladığını mı söylüyorsun, keçi penisli herif? Onu mu demek istiyorsun yoksaaa?"*

Osmond'ın sesi o son hecede, opera söylüyormuş gibi yükseliverdi, titredi, gıcırdadı. Aynı anda tekrar dans etmeye de başladı; ama bu sefer öfke dansıydı yaptığı. Şarkıyla dansın bileşimi öyle garip oldu ki Jack istemeden dudaklarına yükselen bir gülmeyi örtmek için iki elini birden ağzına götürmek zorunda kaldı. Bu hareket, gömleğinin yarık sırtında gerilmesine yol açtı, daha Yüzbaşı onu bir mırıltıyla uyarmadan, hemen kendine geldi.

Arabacı sabırla, sanki Osmond, hikâyenin tek önemli noktasını kaçırmış gibi (ona öyle geliyordu herhalde) söze devam etti. "On altı yaşındaydı, efendim. Annesi bugün benimle gelmesini istememişti. Nasıl oldu da..."

Osmond kırbacı havaya kaldırdı, beklenmedik, kör edici bir hızla indiriverdi. Kırbacın sapını sol eliyle gevşek biçimde tutuyordu. Uç kısımdaki kuyruklar çamurlara yayılmıştı. Şaklama sesi 22'lik gibi değil de oyuncak tüfek gibi çıktı. Arabacı bağırarak geriye doğru sendeledi, elleri yüzüne doğru uçtu, kirli parmaklarının arasından yeni fışkıran kanlar sızmaya başladı. Adam bağırarak devrildi. "Efendim! Efendim! Efendim!" diye haykırıp duruyordu o boğuk, gargara gibi sesiyle.

Jack, "Gidelim buradan hemen!" diye inledi.

"Dur," dedi Yüzbaşı. Ciddi suratı bir dereceye kadar yumuşamış gibiydi. Gözlerindeki o parıltı umut muydu yoksa?

Osmond o züppeye döndü, o da bir adım geriledi. Etli, kırmızı dudakları kıpır kıpırdı.

"Kings-land miydi?" diye soludu Osmond.

"Osmond, kendini bu kadar üzme..."

Osmond bileğini oynattı, kırbacın çelik uçlu kuyrukları züppenin çizmelerine çarpıp takırdadı. Adam bir adım daha geriledi.

"Bana ne yapıp ne yapmayacağımı sen mi söyleyeceksin? Sen yalnız sorduğuma cevap ver. Canım sıkkın, Stephen. Hem de dayanamayacağım kadar sıkkın. Kings-land miydi?"

"Evet," dedi Stephen. "Üzgünüm ama öyleydi."

"Dış Yol'da mı oldu?"

"Osmond..."

"Dış Yol'da mı oldu dedim, sersem?"

"Evet," diye yutkundu Stephen.

"Elbette." Osmond'ın incecik suratında bembeyaz, iğrenç bir gülümseme belirdi. "Tüm İşçiler köyü başka nerede olacak? Uçar mı köy dediğin? Ha? Uçup da yer değiştirecek değil herhalde, ha Stephen! Uçar mı? Uçar mı?

"Hayır, Osmond, elbette uçamaz."

"Uçamaz. Demek Dış Yol'da saçıldı kaldı fıçılar, tamam mı? Bir araba dolusu fıçının Dış Yol'da yatıp durduğu, değerli içkilerin toprak kurtları zevkini çıkarsın diye yerlere döküldüğü doğru mu, değil mi?"

"Evet, evet. Ama..."

"Morgan o yoldan geliyor!" diye bağırdı Osmond. *"Morgan geliyor, atlarını da nasıl sürer, bilirsiniz!* Arabası virajı döner de o yığınla karşılaşırsa belki arabacısı durmaya vakit bulamaz! *Devrilebilir! Ölebilir!*

"Tanrım!" dedi Stephen. Solgun suratı iki ton daha ağardı.

Osmond yavaşça başını salladı. "Bence eğer Morgan'ın arabası devrilirse hep dua edelim de, sağ kurtulacağına ölsün bari. Bizim için daha iyi olur!"

"Ama, ama..."

Osmond onu bırakıp, Yüzbaşı ile *"oğlu"*nun durmakta olduğu yere hemen hemen koşarak yaklaştı. Arabacı hâlâ yerde, çamurlar arasında, "Efendim!" diye bağırarak kıvranıyordu.

Osmond'ın gözleri Jack'e ilişti, sonra o orada yokmuş gibi üzerinden kaydı. "Yüzbaşı Farren," dedi. "Son beş dakikanın olaylarını izlediniz mi?"

"Evet, Osmond."

"Dikkatle ve yakından incelediniz mi? Ölçüp tarttınız mı? Dikkat ettiniz mi?"

"Evet, sanıyorum."

"Sanıyor musunuz? Ne kadar kusursuz bir subaysınız siz, Yüzbaşı! İleride yine konuşacağız, Yüzbaşı! Sizin gibi mükemmel bir yüzbaşının nasıl olup da böyle kurbağa gibi bir oğul çıkardığını konuşacağız."

Gözleri kısaca Jack'in üzerinde duraladı. Bakışları çok soğuktu.

"Ama şimdi buna vakit yok, değil mi? Yok, hayır. Bence en cesur adamlarınızdan bir düzinesini alın, hiç zaman kaybetmeden. Dış Yol'a götürün. Herhalde kokuya doğru giderseniz kaza yerini bulursunuz, değil mi?"

"Evet, Osmond."

Osmond çabucak gökyüzüne doğru baktı. "Morgan saat altıda bekleniyor; belki biraz daha erken gelir. Şimdi saat iki, evet, iki gibi. İki midir dersiniz, Yüzbaşı?"

"Evet, Osmond."

"Ya sen ne dersin, piç kurusu? On üç mü? Yirmi üç mü? Seksen bir mi yoksa saat?"

Jack ona aptal aptal baktı. Osmond nefretle yüzünü buruşturdu, Jack de kendi içindeki nefretin tekrar kabardığını hissetti.

Canımı yaktın, eğer elime fırsat geçer de...

Osmond tekrar Yüzbaşı'ya baktı. "Saat beşe kadar, kırılmamış fıçıların hepsini kurtarmaya bakın, derim. Beşten sonra, bence yolu elden geldiği kadar çabuk temizleyip açın. Anladınız mı?"

"Evet, Osmond."

"Haydi, gidin o halde."

Yüzbaşı Farren, yumruğunu alnına dayayıp eğdi. Jack hâlâ aptal aptal bakarak, hâlâ Osmond'dan beyni nabız gibi atarcasına nefret ederek, onu taklit etti. Osmond daha selam başlarken onlara sırtını çevirmişti bile. Arabacıya doğru yürüyor, kırbacını şakırdatıyordu.

Arabacı Osmond'un yaklaştığını duydu, bağırmaya başladı.

"Yürü," diye Jack'in kolunu son defa olarak çekti Yüzbaşı. "Bunu seyretmek istemezsin."

"İstemem," diye fısıldayabildi Jack. "Tanrım, elbette istemem."

Ama Yüzbaşı Farren, kapının sağ kanadını açıp birlikte köşkten çıkarlarken Jack istemediği sesleri duydu; aynı sesleri o gece rüyasında da hep duydu. Bir ıslık ve şaklama, peşinden bir çığlık, bir ıslıklı şaklama daha, peşinden ikinci bir çığlık... Osmond da sesler çıkarıyordu. Soluyordu adam. Ne yaptığını, dönüp bakmadan da anlıyordu insan. Zaten Jack'in canı hiç bakmak istemiyordu.

Ama oldukça emindi.

Gülüyordu Osmond.

5

Köşkün dışındaki açık alandaydılar. Yine kalabalık vardı. Gelip geçenler gözucuyla Yüzbaşı Farren'a bakıyorlardı... Hep uzağından geçiyorlardı onun. Yüzbaşı hızlı adımlarla ilerlerken yüzü gepgergin, kafasından geçen düşüncelerle kapkaranlıktı. Jack ona yetişebilmek için koşmak zorunda kalıyordu.

"Şansımız varmış," dedi Yüzbaşı birden. "Çok şansımız varmış. Sanıyorum niyeti seni öldürmekti."

Jack, ona çenesi açık baktı. Ağzı kurumuş, sıcacıktı.

"Çatlaktır, biliyorsun. Pastayı kovalayan adam kadar çatlak."

Jack bu deyimi ömründe duymadığından, ne demek olduğunu da bilmiyordu, ama Osmond'ın çatlak olduğu görüşüne o da katıldı.

"Peki ned..."

"Dur," dedi Yüzbaşı. Jack cebindeki dişi verdikten sonra girdikleri o küçük çadıra gelmişlerdi. "Burada dur ve beni bekle. Kimseyle konuşma."

Yüzbaşı çadıra girdi. Jack durmuş bekliyor, çevreyi seyrediyordu. Yanıbaşından bir palyaço geçti. Jack'e yan gözle baktı, ama havaya atıp tuttuğu minik, renkli topların temposunu hiç kaybetmedi. Palyaçonun peşinden bir yığın pasaklı çocuk, Fareli Köyün Kavalcısı'nı izler gibi geliyorlardı. Memesine iri, kirli bir bebek yapışmış bir genç kadın Jack'e, bir iki sikke verirse ona kendi kendine yapabileceği hoş bir eğlence öğreteceğini söyledi. Jack tedirgin, başka tarafa baktı.

Kadın gülmeye başladı. "Ooooo, bu güzel çocuk çok UTANGAÇ! Gel buraya, güzelim! Gel de..."

"Defol, orospu, yoksa alt mutfağa yollarım seni."

Yüzbaşı çıkagelmişti. Yanında bir başka adamla birlikte çıkmıştı çadırdan. İkinci adam yaşlı ve şişmandı ama Farren'la ortak bir yönü vardı. Operetlerden fırlama bir askerden çok, gerçek bir askere benziyordu. Bir eliyle ceketinin düğmelerini şişko göbeği üzerinde iliklemeye uğraşırken öbür elinde borazana benzer bir alet taşıyordu.

Kirli bebeği taşıyan kadın, Jack'e bir daha bakmadan hemen uzaklaştı. Yüzbaşı, yanındaki adamın borazanını eline aldı, onun düğmeleri iliklemesini beklerken bir yandan da bir şey söyledi. Adam başını salladı, ilikleme işini bitirdi, borazanı geri aldı, öttürerek yürümeye başladı. Bu Jack'in Diyar'a ilk geldiğinde kulağına çalınan seslere benzemiyordu. O sefer birçok boru bir ağızdan çalınmaktaydı. Sesler bir tür gösteri gibiydi. Bu seferki ise fabrika düdüğüne benziyordu. İş başı emriydi bir tür.

Yüzbaşı, Jack'in yanına döndü.

"Benimle gel," dedi.

"Nereye?"

"Dış Yol'a." Bakışı yarı korkulu bir ifadeyle Jack Sawyer'ın üzerinde dolaştı. "Babamın babası oraya Batı Yolu derdi. Gittikçe daha küçük köyler arasından geçer ve Dış Bölge'ye varır. Ondan sonra da orada kalır. Hiçbir yere gitmez ya da cehenneme gider. Sen batıya gideceksen, Tanrı seninle olmalı, evlat. Ama Tanrı'nın kendisi bile Dış Bölge'den ileri gitmeye cesaret edemezmiş denir. Haydi, gel."

Jack'in kafasına bir yığın soru akın etmekteydi. Milyonlarca soru. Ama Yüzbaşı fazla hızlı bir yürüyüş temposu tutturduğundan, onlan soracak soluğu bulamadı. Tepeye doğru olan yokuşu çıktılar, Jack'in Diyar'a ilk geldiği yere vardılar. Fuar yeri yakınlarındaydı artık. Jack oradaki görevlilerin bağırdığını, milleti oyunlara davet ettiğini duyuyordu. "İki dakika oynasanız ödülü kazanırsınız," diye bağırıyordu adamlar. Denizden esen rüzgâr, sesleri çok net olarak taşıyordu. Beri yandan, ağız sulandıran yiyecek kokulan da geliyordu. Sıcak yemek kokulan. Kebap mısır ve kızarmış et. Jack'in kamı guruldadı. Korkunç Osmond'dan kurtulunca kamı acıkmıştı.

Fuar yerine varmadan sağa döndüler. Bu seferki yol, köşkün yolundan çok daha genişti. *Dış Yol* diye düşündü Jack. Sonra ürperek düzeltti: *Yoo... Batı Yolu. Tılsım'a giden yol.*

Yüzbaşı'ya yetişmek için yine koşmaya başladı.

6

Osmond'ın hakkı vardı, kokuyu izlemeleri yeterdi. O garip isimli köye bir buçuk kilometre kala koku burunlarına geldi.

Yol üzerinde doğuya giden trafik pek yoğundu. Çoğu atlı arabalardı. (Atlar arasında iki başlısı yoktu ama.) Arabalar herhalde Diyar'ın Diamond Reo ve Peterbilt'leri olsa gerek, diye düşündü Jack. Bazılarının da üzerine tepeleme çuvallar, balyalar yığılıydı. Kimi kasaplık et kimi kafesler içinde canlı tavuk taşıyordu. Köyün hemen dışında yanlarından içi kadın dolu bir araba ürkütücü bir hızla geçti. Kadınlar gülüyor, bağırıyorlardı. Biri ayağa kalktı, eteklerini ta beline kadar kaldırdı, dans eder gibi hareketler yaptı. Neredeyse arabadan düşüp boynunu kıracakken bir arkadaşı onu yakalayıp çekerek oturttu.

Jack yine kızardı. Gözünün önünde deminki genç kadının bembeyaz memesi belirdi. Ucu kirli bebeğin ağzındaydı. *"Ooo, bu çocuk çok UTANGAÇ!"*

Farren adımlarını daha da hızlandırarak, "Tanrım!" diye mırıldandı. "Hepsi sarhoş bunların! Dökülen Kings-land'leri içmişler! Orospular da sarhoş, arabacı da! Ya devrilecekler ya kayalardan denize uçacaklar... Neyse bir kayıp sayılmaz. Hastalıklı orospular!"

Jack soluk soluğa, "Bunca trafik geçebildiğine göre yol açık olmalı herhalde," dedi.

Köye girmişlerdi. Geniş Batı Yolu'nun bu kısmına tozları yatıştırmak için yağ dökülmüştü. Arabalar gelip geçiyor, insanlar karşıdan karşıya geçiyor, herkes çok yüksek sesle konuşuyordu. Jack lokantaya benzer bir yerin dışında iki adamın tartıştığını gördü. Biri apansız ötekine bir yumruk attı. Az sonra ikisi yerlerde yuvarlanıyorlardı. *Demek tek sarhoş olan orospular değil*, diye düşündü Jack. *Bütün köy halkı nasibini almış.*

Yüzbaşı Farren, "Yanımızdan geçen arabalar hep bu köyden yola çıkmış," dedi. "Belki küçük arabalar geçebiliyor olabilir ama Morgan'ın arabası küçük değil, evlat."

"Morgan..."

"Bırak Morgan'ı şimdi."

İçkinin kokusu giderek güçleniyordu. Jack, Yüzbaşı'ya yetişmeye uğraşırken ayakları ağrımaya başlamıştı. *Herhalde beş kilometre kadar yürüdük*, diye düşündü. *Benim dünyamda ne kadar eder bu?* Birden Hızlı'nın sihirli iksirini hatırladı. Yok olmuştur diye düşünerek elini arka cebine uzattı ama oradaydı. Jack'in içindeki Diyar çamaşırı şimdi her neyse ona sağlamca kıstırılmış, duruyordu.

Köyün batısına geçtiklerinde araba trafiği azaldı, onun yerine, doğuya giden yaya trafiği fena halde arttı. Çoğu sendeliyor, gülüyordu. Buram buram içki kokuyorlardı. Bazılarının üstü başı da ıslaktı. Sanki yere uzanıp köpekler gibi içmişlerdi. Gülen bir adam, sekiz yaşlarında-

ki gülen bir çocuğu elinden tutmuş, gidiyordu. Alhambra'nın danışma görevlisine fena halde benziyordu adam. Jack bu ikisinin ikizi olduğunu hemen anladı. Adam da çocuk da sarhoştu. Jack arkalarından bakarken çocuk kusmaya başladı. Babası –ya da Jack'in babası diye düşündüğü adam– onu kolundan tutup adamakıllı sarstı. Çocuk çalılara dalıp kendi başına kusmak istediğinde bırakmadı. Sonunda çocuk, babasının ardından tasmalı köpek gibi yürümek zorunda kaldı, yol kenarına yıkılmış horlayan bir ihtiyarın üzerine doğru kusarak ilerledi.

Yüzbaşı Farren'ın suratı karardıkça kararıyordu. "Tanrı belalarını versin topunun," diye söylendi.

En sarhoşlar bile Yüzbaşı'nın uzağından geçmeye çalışmaktaydılar. Köşkün dışındaki muhafız kulübesine varınca durakladılar. Yüzbaşı beline deri bir kın bağlamıştı. Jack, bunun içinde bir tür kısa kılıç olduğunu düşünmüştü. Serseriler fazla yaklaştığında Yüzbaşı, eliyle kınına dokunuyor, serseri hemen uzaklaşıyordu.

On dakika kadar sonra, Jack artık koca adama yetişemeyeceğini düşünmeye başladığı sırada, kaza yerine vardılar. Arabacı virajı açıktan almayınca araba devrilmiş, yuvarlanmıştı. Fıçılar da tabii yolun her yanına saçılmıştı. Çoğu kırılmış olduğundan yolun o kısmı sırılsıklam çamurdu. Atlardan biri arabanın altında ezilmiş, ölü yatıyor, yalnız arka ayakları görünüyordu. İkinci at yandaki hendeğin içindeydi. Kulağından kırık bir fıçının parçası dışarı uzanıyordu. Jack bunun kaza sonucu olabileceğine pek inanamadı. Herhalde at fena yaralanmış, birisi onun ıstırabına eldeki en kestirme imkânla son vermeye çalışmıştı. Öteki atlar görünürlerde yoktu.

Arabanın altındaki at ile hendekteki at arasında arabacının oğlu yatıyordu. Kolları, bacakları açık, uzanmıştı yolun üzerine. Yüzünün yarısı göklere budala ve şaşkın bir ifadeyle bakıyor, öbür yarısı ise kıpkırmızı, üzeri kıymık gibi parçalarla dolu halde görünüyordu.

Jack, çocuğun ceplerinin dışarı çekilmiş olduğunu da fark etti.

Kaza yerinin çevresinde dolanıp duran bir düzine kadar insan vardı. Yavaş yürüyorlar, ara sıra bir nal izinin çukurunda birikmiş içkiden avuçlarıyla alıyorlar ya da mendillerini batırıp ıslatıyorlardı. Çoğu sendeliyordu yürürken. Sesleri yüksekti. Ya gülüyor ya da birbirlerine çatıp, dalaşıyorlardı. Jack'in annesi nice ısrarlardan sonra Richard'la ikisinin kötü sinemalardan birinde çifte film seyretmeye gitmesine izin vermişti bir zamanlar. Filmlerden birinin adı. *Yaşayan Ölülerin Gecesi,* öbürünün adı da *Ölülerin Şafağı*'ydı. Bu insanlar, Jack'e o filmdeki sarhoşları hatırlatıyordu.

Yüzbaşı Farren kılıcını çekti. Jack'in tahmin ettiği gibi kısa, işe yarar

bir kılıçtı. Romantik kitaplardaki ince uzun kılıçlara benzer yeri yoktu. Kasap bıçağından biraz daha uzundu. Üzeri çentik doluydu. Sapı deri kaplı, bıçağı koyu renkti. Bir tek keskin kenarı açık renk parlıyordu. Çok keskin gibiydi.

"Uzaklaşın bakalım," diye bağırdı Farren. "Kraliçenin içkilerinden uzaklaşın, yağmacılar! Midenizi doldurmayı kesin bakalım!"

Hoşnutsuz homurtular yükseldi ama herkes Yüzbaşı Farren'dan uzaklaştı. Yalnızca kel kafasından yer yer açık renk saçlar uzamış yaşlı bir adam kaldı. Çok şişmandı adam. Jack'e göre yüz elli kilo vardı. Boyu da iki metrenin bir hayli üstündeydi.

"Hepimizle birden dövüşmeyi mi düşünüyorsun, asker?" diye sordarken, emir üzerine biraz uzaklaşan köylülere doğru elini sallıyordu.

Yüzbaşı Farren, adama, "Elbette," diyerek sırıttı. "Birincisi sen olduktan sonra, hazırım, sarhoş serseri seni!" Farren'ın yüzündeki sırıtma ifadesi daha da genişledi, koca adam bu ifadenin gücünden geriledi. Yüzbaşı devam etti. "Gel üstüme istersen. Seni doğramak, bugünün tek zevkli işi olacak."

Sarhoş dev mırıldanarak çekildi.

"Hepiniz buraya bakın!" diye bağırdı Farren. "Çekip gidin çabucak! Kraliçenin köşkünden bir düzine adamım yola çıktı! Bu görev elbette ki hoşlarına gitmez, ben de onları suçlayamam. Üstelik hareketlerini engelleyemem de! Bence askerler gelmeden köyünüze dönüp evinizin bodrumuna saklanmaya ancak vaktiniz var! Öyle yapmak kendi yararınıza olur! Dağılın!

Köylüler birer ikişer köye yönelmişlerdi bile. Demin Yüzbaşı'ya meydan okuyan iri yarı adam da peşlerindeydi. Farren homurdandı, sonra tekrar kaza yerine döndü. Sırtından ceketini çıkardı, arabacının oğlunun yüzüne örttü.

"Acaba hangisi ceplerini boşalttı çocuğun," diye mırıldandı düşünceli bir sesle. "Bilsem akşam bastırmadan çarmıha gererdim."

Jack cevap vermedi.

Yüzbaşı uzun süre ölü çocuğa baktı. Tek eliyle yüzündeki yara izini sıvazlayıp duruyordu. Sonunda başını kaldırıp Jack'e baktığında, yeni kendine gelmiş gibi göründü.

"Artık gitmen gerek, evlat. Hemen. Osmond geri zekâlı oğlumu daha çok soruşturmaya karar vermeden önce."

"Sizin için ne kadar zor olacak durum?" diye sordu Jack.

Yüzbaşı biraz gülümsedi. "Sen gitmiş olursan benim başım derde girmez. Annesine geri yolladım derim ya da öfkeye kapıldım, kafasına odunla vurdum, öldü derim. Osmond her ikisine de inanır. Dalgın zaten.

Hepsi öyledir. Kraliçenin ölmesini bekliyorlar. Uzun da sürmeyecek. Meğer ki..."

Sözlerini bitirmedi.

"Git," dedi Jack'e tekrar. "Gecikme. Morgan'ın arabasının sesini duyarsan yoldan uzaklaş, ormanın derinliklerine dal. *İyice* uzağa. Yoksa kokunu alır senin. Kedi nasıl fare kokusu alırsa tıpkı öyle. Bir terslik olduğunu bir çırpıda anlar o. Yani kendi emrine ters düşen bir şey olursa. Şeytanın biridir."

"Yaklaştığını duyar mıyım? Arabanın yani?" diye sordu Jack çekingen bir sesle. Yolun ilerisine doğru bakıyordu. Hafif yokuştu yol. İlerisi bir çam ormanıydı. Ormanın içi karanlıktır herhalde, diye düşündü. Morgan da karşı taraftan geliyor olacaktı. İçini korku, yalnızlık ve cesaret kırıcı bir mutsuzluk kapladı. *Hızlı, yapamam ben bu işi! Anlamıyor musun? Ben çocuğum daha!*

"Morgan'ın arabasına altı çift at koşuludur. On üçüncü at da en öne koşulmuştur," diye anlattı Farren, "Dört nala kalktıkları zaman ses toprağı sarsan bir gökgürültüsü gibi olur. Elbette duyarsın. Kaçmaya da bol bol vaktin olur. Mutlaka saklan."

Jack bir şey fısıldadı.

"Ne?" diye sordu Farren sert bir sesle.

"Gitmek istemiyorum dedim," dedi Jack biraz daha yüksek sesle. Gözlerinden neredeyse yaşlar boşanacaktı. Bir kere başlarsa soğukkanlılığını kaybedeceğinden, karşısındaki adama, "Beni bu işten kurtar, *bir şey* yap, koru beni," diye yalvarmaya başlayacağından emindi.

Yüzbaşı Farren, "Bence senin isteyip istemediğini hesaba katmak için geç kalınmış," dedi. "Hikâyeni bilmiyorum, bilmek de istemiyorum, evlat. Adını bile bilmek istemiyorum."

Jack oracıkta, omuzları sarkık, gözleri yanarak, elleri titreyerek durmuş, ona bakıyordu.

Farren ani bir öfkeyle ona, "Doğrult omuzlarını!" diye bağırdı. "Kimi kurtaracaksın? Nereye gidiyorsun? Bu halinle üç metre bile gidemezsin? Gerçi adam sayılmak için çok gençsin ama hiç değilse adammış gibi *numara* yapabilirsin, değil mi? Tekme yemiş köpeğe benziyorsun!"

Jack alınmıştı. Omuzlarını doğrulttu, gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını önledi. Gözleri arabacının yerde yatan oğluna ilişti, içinden, *hiç değilse o durumda değilim henüz,* diye düşündü. *Hakkı var. Kendime acımaya vaktim yok.* Doğruydu. Ama yine de, benliğinin içine bu kadar kolayca uzanıp gerekli düğmelere basmayı bilen yüzü yaralı bu yüzbaşıya karşı garip bir nefret hissetmekten geri kalmadı.

"Biraz daha iyi," dedi Farren kuru bir sesle. "Fazla değil ama biraz."

"Sağ olun." Jack'in sesinde alay vardı.

"Ağlayıp kendini kurtaramazsın, evlat. Osmond peşinde. Morgan da yakında peşine düşecek. Belki de, belki senin geldiğin yerde de sorunlar vardır. Ama şunu al. Eğer Parkus seni bana yolladıysa herhalde sana bunu vermemi istiyordur. Al ve sonra da git."

Uzattığı bir madeni paraydı. Jack kararsızlık gösterdi, sonra aldı. Kennedy resimli yarım dolarlıklar kadar ama daha ağırdı. Altın kadar ağırdı herhalde. Rengi mat bir gümüş rengiydi. Jack'in gözleri, Laura DeLoessian'ın profiline dikilmişti. Annesine ne kadar çok benzediği bir kere daha dikkatini çekti. Yalnızca benzerlik değildi söz konusu olan. Bazı fiziksel farklılıklar vardı. Burun daha ince, çene daha yuvarlaktı ama yine de Jack'in *annesiydi* bu. Jack biliyordu. Paranın tersini çevirdi, bir hayvan gördü. Başı ve kanatları kartal gibi, vücudu arslan gibiydi. Jack'e bakıyordu sanki. Jack tedirgin oldu, parayı pantolonunun cebine soktu. Hızlı'nın iksir şişesinin yanına.

"Ne için bu?" diye sordu Farren'e.

"Zamanı gelince anlarsın. Belki de anlamazsın. Hangisi olursa olsun, ben sana karşı görevimi yaptım. Parkus'u gördüğünde söylersin."

Jack içinde yine bir gerçekdışılık duygusu hissetti.

"Git artık, evlat," dedi Farren. Sesi daha alçaktı, ama daha yumuşak değildi. "Git, işlni yap ya da yapabildiğin kadarını yap."

Sonunda Jack'i harekete geçiren yine o gerçekdışılık duygusu, daha doğrusu, kendisini bir başkasının hayalinin bir parçasıymış gibi görme duygusu oldu. Sol ayak, sağ ayak, soğan, sarmısak... fıçılardan birinin parçalanmış kısmına bir tekme savurdu, bir tekerin kalıntısının üzerinden atladı, arabanın çevresinden dolaştı, kurumakta olan kanlara, üzerinde uçuşan sineklere hiç aldırmadı. Rüyada olduktan sonra, kanın da değeri yoktu, vızıldayan sineklerin de...

Yolun çamurlu, enkaz dolu kısmının sonuna vardığında dönüp arkasına baktı. Ama Yüzbaşı Farren öbür tarafa dönmüştü. Belki adamlarını görmeye çalışıyor, belki Jack'e bakmaktan kurtulmak istiyordu. Hangisi olursa olsun, anlamı hep birdi. Sırtını görüyordu adamın. Bakacak bir şey yoktu.

Pantolon cebine uzandı, Farren'in verdiği paraya parmaklarının ucuyla dokundu, sonra sımsıkı kavradı. Kendini biraz daha iyi hissetti o zaman. Bir çocuğa şeker alsın diye verilmiş parayı tutar gibi ilerledi Jack.

7

Jack, Yüzbaşı Farren'ın "toprağı sarsan bir gökgürültüsü" diye tanımladığı sesi duyduğunda, belki iki, belki de dört saattir yoldaydı. Güneş bir

kere ormanın batı tarafındaki ağaçların ardında gözden kaybolduktan sonra, zamanı hesaplamak çok zorlaşmıştı.

Batıdan defalarca araba gelip geçmişti. Hepsi herhalde kraliçenin köşküne gidiyordu. Jack her birinin sesini duyunca (burada hava çok duru olduğundan ses çok kolay ulaşıyordu. Jack'in aklına Hızlı'nın anlattıkları geldi. Bir adam tarladan turp sökerken öteki adamın kokuyu bir mil uzaktan alması) Morgan'ın yaklaştığını sanıyordu. Hemen yol kenarındaki hendeğe inip karşı tarafa tırmanarak, ağaçların arasında ilerlemeye koyuluyordu. Hoşlanmıyordu bu karanlık ormana girmekten. Biraz bile girmek istemiyordu. Bir ağacın gövdesi ardına saklanıp yolu görebilecek durumda beklemek bile kötüydü. İnsanın sinirlerini bozuyordu. Ama Morgan, Amcanın (Osmond'ın patronunu, Yüzbaşı'nın tüm anlattıklarına rağmen, hâlâ o gözle görmekteydi) kendisini yolun üzerinde yakalaması fikri daha bile tatsızdı.

Bu yüzden, ne zaman kulağına bir araba sesi gelse yoldan uzaklaşıyor, araba geçince yola geri dönüyordu. Bir seferinde sağ hendekteki otların arasından geçerken ayağının üzerinden bir şey kaydı, Jack yüksek sesle bağırdı.

Diyar'dan tümüyle uzaklaşmak istiyordu.

Hızlı'nın iksiri ömründe tattığı en berbat sıvıydı ama birisi karşısına çıksa, mesela Hızlı çıksa, ona gözünü açtığında kendini eski dünyada, McDonald's'ın yaldızlı "M" yazan kemerinin dibinde bulacağını söylese, tüm şişeyi dibine kadar içmeye razıydı. İçinde bir tehlike uyarısı gelişiyordu. Bu ormanın gerçekten tehlikeli olduğunu hissediyordu. Belki de tehlike, bu ormanın kendisiydi. Ağaçlar zaten yola daha bir yaklaşmıştı. Evet. Daha önce hendeklerin gerisine kadar gelirken şimdi hendeklerin içi de ağaç doluydu. Daha önce ormanda yalnızca çamlar ve çalılar vardı. Şimdi araya başka tür ağaçlar da katılmıştı. Bazılarının sicim gibi, ip gibi birbirine dolaşan siyah dalları vardı. Kökleri de iplik iplik ortadaydı. Hele çalıların kökleri; gri, kötü görünüşlü kökler. *"Bizim bu çocuk,"* diye fısıldıyordu bu kökler Jack'in beyninde. *BİZİM bu çocuk!*

Hayal kuruyorsun, Jacky. Fıttırıyorsun biraz.

Ama buna aslında inanmıyordu.

Ağaçlar gerçekten değişiyordu. Havadaki o ağır baskı, biri kendisini gözetliyormuş gibi bir duygu... Hepsi çok gerçekti. Zihninin canavarca düşüncelere yönelmesinin ormandan gelen bir etkiyle olduğuna inanıyordu. Sanki ağaçlar ona kısa dalga bir yayın yapıyordu.

Ama Hızlı'nın iksir şişesindeki sıvı yarıya inmişti. Amerika Birleşik Devletlerini bir baştan bir başa yürümek için bu kadarı yetmek zorundaydı. Her canı istedikçe bir yudum almaya kalkarsa, New England yöresinden çıkıncaya kadar bile dayanamazdı o sıvı.

Aklında kendi dünyasına döndüğünde ne kadar çok yol almış sayılacağı da vardı. Buradaki elli metre, dünyada sekiz yüz metreye karşılık oluyordu. Bu orana göre –tabii eğer oran da değişken değilse– burada bir buçuk kilometre yürüse, öteki dünyada New Hamsphire'dan çıkmış olurdu. Çizmeli Kedi'nin çizmeleri vardı sanki ayağında.

Ama yine de bu ağaçlar, bu gri ip ip kökler...

Ortalık iyice kararınca gökyüzü maviyken mor olunca geçiş yapacağım. O kadar. Bu ormanı karanlıkta geçmem. Indiana'ya falan vardığımda elimdeki iksir biterse, o zaman Hızlı bana UPS ile ya da başka bir yolla biraz daha yollasın.

Kafasından bunlar geçiyor, bir plan kurmanın ne kadar daha iyi bir duygu olduğunu düşünüyordu ki, kulağına çok fazla atlı bir arabanın sesi geldi.

Başını yana doğru eğdi, yolun orta yerinde durdu. Gözleri iri açıldı, kafasındaki iki sahnenin hayali yıldırım hızıyla geçti. Biri, Mercedes olmayan arabadaki iki adam, biri de VAHŞİ ÇOCUK kamyonetiydi. Tommy Amca'nın cesedi yerde, kanlar içinde. Kamyonetin tamponlarından o kanlar damlıyor. Direksiyon simidindeki eller canlandı gözünde; ama el değildi onlar. Garip, eklemli bir toynağa benziyordu.

Dörtnala kalktığı zaman sesi toprağı sarsan bir gök gürültüsüne benzer.

Jack duru havanın taşıyıp getirdiği sesi dinlerken, öteki arabaları nasıl olup da Morgan'ınki sandığına şaşıyordu. Bir daha böyle bir hata yapmayacağı kesindi. Bu sefer duyduğu ses çok karanlık, içi kötülük dolu bir sesti. Atlı arabaydı, evet ama şeytanın sürdüğü bir atlı arabaydı.

Yolun ortasında donakalmıştı. Hipnotize olmuştu. Sanki bir çift fara bakıp kalan bir tavşandı. Ses giderek daha güçlendi, tekerlerin ve nalların uğultusu, kırbacın sesi. Arabacının çığlığı da duyulmaya başlamıştı: "Yeaaa! Yeeaaa! YEEEAAA!"

Yolun ortasında duruyordu. Duruyordu. Kafasında korkular davul çalıyordu. *Kıpırdayamıyorum, ah sevgili Tanrım, kıpırdayamıyorum, Anne, Anne, Annneeee!*

Yolun orta yerinde durmuş, hayalinde siyah dev bir saray arabasının yaklaştığını görüyordu. Atları attan çok pumalara benziyordu. Pencerelerinde siyah perdeler kıpırdıyordu. Arabacı ayaktaydı. Saçları arkaya doğru uçuyor, gözleri çılgın bakıyordu.

Hiç yavaşlamadan üzerine doğru gelişini hayal etti o arabanın.

Kendisini devrişini, ezişini hayal etti.

Bu görüntü onu uğradığı felçten kurtardı. Sağa doğru koştu, hendeğe kaydı, ayakları gri köklerin altlarına girdi, düştü, yuvarlandı. Son

bir iki saattir biraz rahatlamış olan yaralı sırtı yeni bir acıyla alevlendi, Jack'in dudakları gerildi.

Ayağa kalkıp ormana girdi, çömeldi.

Önce ilk siyah ağaçlardan birinin ardına sinmişti. Ama o gövdeye değdiği anda evvelsi yıl tatile Hawaii'ye gittiğinde orada rastladığı banyan ağaçları gibi yağlı ve tatsız bir temas hissetti. Kalkıp ilerdeki çam ağacının arkasına geçti.

Arabanın ve önünde giden atlıların sesi hâlâ güçleniyordu. Jack her an onların ortaya çıkmasını beklemekteydi. Parmakları çam ağacının reçineli kabuğu üzerinde bir sıkışıp bir gevşiyordu. Dudaklarını ısırdı.

Tam karşısında, ağaçlar arasından yolun açıkça görülebildiği bir boşluk vardı. Yanı yapraklarla dolu bir bakış tüneli. Tam Jack artık Morgan'ın grubunun gelmesinden umut keseceği sırada, bir düzine kadar atlı asker batıdan doğuya doğru dört nala geçti. En baştaki bir bayrak taşıyordu. Jack deseni göremedi; görmek istediğinden de pek emin değildi. Sonra arabanın kendisi de Jack'in dar görüş alanından geçti.

Geçmesi kısa sürdü. Belki bir saniye, belki daha bile az. Ama Jack onu tümüyle hatırlıyordu. Araba çok kocamandı. Dört metre yüksekliğinde vardı en azından. Üzerine istiflenip bağlanmış kütükler de bir metre daha ekliyordu. Arabayı çeken atların her birinin başında siyah bir tüy vardı. Rüzgârda tüyler iyice geriye yatıyordu. Jack sonradan, Morgan'ın herhalde yolculuğun her aşaması için yeni bir takım ata ihtiyacı olacağına karar verdi. Bu atlar güçlerinin sonuna yaklaşıyorlardı. Ağızlarından köpükler ve kanlar saçılmaktaydı. Gözleri yuvalarında deli deli dönüyor, akları görünüyordu.

Tıpkı hayalinde gördüğü gibi, pencerelerde siyah perdeler dalgalanıyordu. Cam yoktu. Birden kara perdelerin ardından beyaz bir yüz göründü. Garip, yontulmuş gibi bir beyaz yüz. O yüzün birdenbire görünmesi, perili evin penceresinde beliren hayalet gibi şok yarattı. Morgan Sloat'un yüzü değildi ama yine de onun yüzüydü.

Ve o yüzün sahibi de Jack'i biliyordu. Ya da nefret ettiği *kişisel* bir tehlikenin oralarda olduğunu biliyordu. Jack, bunu gözlerdeki irileşmeden, ağzın köşelerinin birden aşağıya doğru kıvrılmasından okudu.

Yüzbaşı Farren ona, *kedi fareyi nasıl koklarsa, o da seni koklar*, demişti. Jack yüreği burkularak, *kokumu aldı*, diye düşündü. *Burada olduğumu biliyor. Şimdi ne olacak? Herkesi durduracak, askerlerini üzerime yollayacak.*

Derken bir grup asker daha geçti. Bunlar da arabayı arkadan korumakla görevli olanlardı. Jack bekledi. Elleri çam ağacının gövdesinde donakalmıştı. Morgan'ın arabayı durduracağından emindi.

Ama durmadılar. Az sonra arabanın ve atların sesleri azalmaya başladı.

Gözleri. Gözleri aynıydı. Beyaz suratta o kara gözler. Ve...

Çocuk bizim... EVETTT!

Ayağının üzerinden bir şey kaydı; bileğine doğru yükseldi. Jack haykırıp bir adım geriledi. Yılan olabilir diye korkmuştu. Ama başını eğip baktığında, o gri köklerden birinin ayağının üzerine doğru kaymış olduğunu gördü. Şimdi de bileğine sarılmaya çalışıyordu.

Buna imkân yok, diye düşündü aptal aptal. *Kökler kıpırdamaz...*

Hızla geriledi, bacağını kökün oluşturduğu sert ilmikten kurtardı. Baldırında bir acı vardı. İp sıyırmış da yara etmiş gibi. Gözlerini kaldırdı, pis bir korku duygusunun yüreğine doğru kaydığını hissetti. Morgan'ın kendisini fark ettiği halde neden durmayıp yoluna devam ettiğini şimdi anlamaya başlamıştı aklınca. Morgan bu ormanda yürümenin, içi piranha dolu bir derede yürümekle aynı şey olduğunu biliyordu. Yüzbaşı Farren niye uyarmamıştı onu? Jack'in aklına bir tek neden geliyordu. Yaralı Yüzbaşı bilmiyordu bu durumu herhalde. Belki hiç bu kadar batıya gelmemişti ömründe.

Grimsi kökler, köknarın melez kökleri hep birden harekete geçmişti artık. Yükseliyor, düşüyor, çamurlar arasında Jack'e doğru yaklaşıyorlardı. *Entler ve ent-hanımları*, diye düşündü Jack delirmiş gibi. *KÖTÜ Entler ve Ent-hanımları.* Bir tane kapkalın kök vardı. Toprağa yakın olan yirmi santimlik kısmı koyu renk ve ıslaktı. Doğruldu. Hint fakirinin sepetinden çıkmış kobra gibi karşısında salındı. *Çocuk BİZİM! Evettt!*

Kök ona doğru atıldı, Jack geriledi. Artık bu köklerin yolla arasında bir engel, bir perde oluşturduklarının farkındaydı. Gerilediğinde sırtı bir ağaca dayandı; hemen yana doğru fırladı. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Ağacın kabuğu kıpırdamıştı sırtında. Spazmik bir kas gibi kıpırdamıştı. Jack dönüp baktı, o siyah, yapışkan ağaçlardan birini gördü. Kıpırdıyordu ağacın gövdesi. Kıvrılıyor, kıvranıyordu. Kabuğun düğüm düğüm yerleri korkunç bir surat gibiydi. Bir göz kapkara, vahşi bir bakışla açık, ötekisi göz kırpar gibi, iğrenç bir ifadeyle kapalı. Derken ağacın alt kısmı gıcırtılı bir sesle yarıldı, sarımsı beyaz bir özsuyu sızmaya başladı. *BİZİM! Evettt!*

Parmak gibi kökler, Jack'in pazusuna ve kaburgalarına, gıdıklamak istercesine sarıldı.

Jack aralarından sıyrıldı. Sağduyusunun son damlasını büyük bir irade gücüyle koruyor, cebinde Hızlı'nın şişesini bulmaya çalışıyordu. Kulağına bir dizi yırtılma sesi geldi. Herhalde ağaçların gövdeleri yerden sökülüyordu. Olur muydu böyle şey?

Şişenin boynunu yakaladı, cebinden çekti. Kapağı çevirip açmaya

uğraşırken gri köklerden biri boynunun çevresine kolaylıkla dolandı, bir an sonra birden cellat ilmiği gibi sıkışıverdi.

Jack'in soluğu kesildi. Elleri kendisini boğan şeye doğru uçunca şişe elinden kayıp düştü. Sonunda parmaklarını kökle boynu arasına kaydırmayı başardı. Kök soğuk ve sert değildi. Sıcak, yumuşak, et gibiydi. Jack onunla mücadele etti. Kendi boğazından yükselen hırıltıları duyuyor, çenesinden damlayan salyaları hissediyordu.

Son bir çabayla kökü boğazından ayırmayı başardı. Kök o zaman elinin bileğine dolanmaya çalıştı. Jack elini bir çığlıkla çekip uzaklaştırdı, başını eğip baktı, şişenin sıçrayarak, yuvarlanarak uzaklaşmaya başladığını gördü. Gri köklerden biri bu sefer şişenin boynuna dolanmıştı.

Jack o yana atıldı, kökler bacaklarına sarılıp dolandı, çocuk yere serildi, uzandı, debelendi, parmak uçlarını şişeye doğru bir santim daha yaklaştırmaya uğraştı...

Şişenin yan tarafına değer değmez onu kavradı, elinden geldiği kadar hızla çekti. Bu arada köklerin kendi bacağına iyice dolanmış olduğunu, bacağını sımsıkı yakalamış olduğunu fark ediyordu. Şişenin kapağını açtı. Bir başka kök, örümcek ağı hafifliğiyle uzandı, şişeyi elinden kapmaya çalıştı. Jack onu itti, şişeyi dudaklarına doğru kaldırdı. O vıcık vıcık, çürük meyve kokusu canlı bir doku gibi her yanı sarmıştı birden.

Hızlı, ne olursun, sonuç versin?

Yeni yeni kökler sırtına, beline sarılır, onu sağa sola çevirirken, Jack şişedeki iksirden içti, birazı yanaklarından sızdı. Yutkundu, inledi, dua etti, etkisi yoktu; bir şey olmuyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı ama köklerin kollarına, bacaklarına dolandığını hissediyordu.

8

Suların kotuna, tişörtüne değdiğini hissediyordu. Gelen koku...

Su mu?

Çamur ve nem kokusuydu. Duyduğu sesler...

Kot mu? Tişört mü?

Kurbağa vraklamaları...

Jack gözlerini açtı, batmakta olan güneşin turuncu ışığının koca nehirden yansıdığını gördü. Nehrin doğu kısmında kopkoyu, sık bir orman vardı. Kendisinin bulunduğu batı yamacında geniş bir tarla çarptı gözüne. Akşam sisiyle kısmen görünür durumdaydı. Toprak nemli ve vıcık vıcıktı. Jack, suyun kenarında, en ıslak yerde yatıyordu. Kalın yaban otları bitmişti çevresinde... Yakında don mevsimi gelip hepsini öldürecekti.

Jack onlara dolanmıştı. Kâbustan uyanan birinin çarşaflara dolandığı gibi...

Sendeleyerek, güçlükle ayağa kalktı. Üstü başı çamur içindeydi. Sırt çantasının kayışları omzunu acıtıyordu. Otları kollarından, suratından korkuyla itti. Su kenarından uzaklaşırken yerde Hızlı'nın şişesini gördü. Yan yatıyordu. Kapağı da biraz ilerdeydi. Demin can havliyle boğuşurken şişedeki sıvının birazı ya akmış ya dökülmüş olmalıydı. Ancak üçte birine kadar doluydu şimdi şişe.

Bir an orada durdu. Çamurlu lastik pabuçları vıcık vıcık balçığa basmış durumda, ırmağı bakışlarıyla taradı. Onun kendi dünyasıydı burası. Çok iyi bildiği Amerika Birleşik Devletleri'ydi. Gözüne gökdelen falan ilişmediği gibi, uzayda parıldayan uydulardan biri de gözükmüyordu ama yine de buranın Amerika olduğundan kendi adı kadar emindi... Esas soru başkaydı. Diyar'a gerçekten gitmiş miydi hiç?

Tanımadığı nehre tekrar baktı. Çevrenin manzarası da yabancıydı. Uzaktan gelen inek böğürtülerini dinledi. İçinden, *burası başka bir yer, Jack yavrum*, dedi kendi kendine. *Artık Arcadia Plajı'nda olmadığın kesin.*

Hayır, Arcadia Plajı değildi burası. Ama Arcadia'nın çevresini pek iyi tanımadığı için, Atlas Okyanusu'nun kokusunun ulaşamayacağı, altı yedi kilometre içerde bir yerdeyimdir diye de kesin karar veremiyordu. Bir kâbustan uyanarak gelmişti buraya. Belki de kâbustu hepsi gerçekten. Kasaplık et taşıyan arabadan, kabuğu kıpırdayan ağaçlara kadar hepsi. Belki uykusunda gezerken görmüştü o kâbusu. Akla uygundu. Annesi ölüyordu. Şu anda ona, bu gerçeği çoktan beri biliyormuş gibi geldi. Belirtileri vardı. Bilinci inanmak istemese, inkâr etse de bilinçaltı doğru sonuca varmıştı. Böyle bir durumda, pekâlâ kendini hipnotize etmiş olabilir, o kaçık serseri Hızlı Parker da ona yön vermiş olabilirdi. Tabii. Hepsi birbirine pek güzel uyuyordu.

Jack ürperdi, zorlukla yutkundu. Yutkunurken boğazı acıdı. Anjin gibi acımadı da, yaralı bir kas gibi acıdı.

Sol elini kaldırdı. Şişeyi sağıyla tutuyordu çünkü. Avucunu yavaşça boğazına dayadı. Bir an için, çene altındaki sarkıklık ve kırışıkları kontrol eden yaşlı kadınlara benzedi. Tam boğaz ortasındaki çıkıntının yukarısında sıyrık yeri buldu. Fazla kanamamıştı ama dokununca çok acı veriyordu. Boynuna sarılan kök yapmıştı bunu.

"Doğru hepsi," diye fısıldadı Jack. Gözleri o turuncu sularda, kurbağaların vraklamasını, uzaktan ineklerin böğürmesini dinliyordu. "Hepsi doğru."

9

Jack tarlada yokuş yukarı, doğuya sırtını verecek ilerledi. Sekiz yüz metre kadar gittikten sonra, zaten zonklayan sırtına çanta iyice ağrı vermeye başladı. Evet, Osmond'ın kırbaç yaraları da acıyordu. Birden belleği harekete geçti. Hızlı'nın vermeye çalıştığı o koca sandvici reddetmişti ama Hızlı galiba kendi yediğinden artanı yine de Jack'in torbasına sokmuştu, öyle değil mi? Jack gitar penasını incelerken yapmıştı bunu.

Midesi bu düşünceye sarıldı.

Çantayı sırtından indirdi, akşamın ilk yıldızları altında çantanın kapaklarından birini açtı. İşte sandviç oradaydı. Hem bir parçası, yarısı falan değil, bütünü. Bir gazete sayfasına sarılıp sokulmuştu oraya. Jack'in gözleri sıcacık yaşlarla doldu. Keşke Hızlı burada olsa da ona sarılsam, diye düşündü.

Daha on dakika önce ona kaçık serseri diyordun.

Yüzü utançtan kıpkırmızı kesildi ama bu utanç sandvici beş altı lokmada mideye indirmesine engel olmadı. Çantayı tekrar kapadı, omuzladı. İlerlemeye koyulduğunda kendini biraz daha iyi hissediyordu. Karnı zil çalmayı kesince kendine gelmişti Jack.

Çok geçmeden, karanlığın içinde parıldayan ışıklar gördü. Bir çiftlik evi. Köpeğin havlamaya başladığını duydu; büyük bir köpek olduğu belliydi. Jack bir an için olduğu yerde dondu.

İçerdedir diye düşündü. Ya da bağlıdır... Umarım.

Sağa doğru ilerledi. Bir süre sonra köpek havlamaz oldu. Jack, çiftlik evinin ışıklarını rehber alarak az sonra dar bir asfalt yola vardı. Durup sağına soluna baktı. Ne tarafa gideceğini hiç mi hiç bilmiyordu.

Evet, sayın bayanlar baylar, karşınızda Jack Sawyer, iliklerine kadar sırılsıklam, pabuçlarının içi bile vıcık vıcık, her yanı çamur içinde. Aferin, Jack!

Yalnızlık ve yuva özlemi duyguları, içinde tekrar kabardı; Jack o duygularla boğuştu. Parmağına tükürüp havada hızla silkeledi, iki iri damla sağa doğru uçmuş gibi geldi ona. Bu durumda o da sağa döndü, yürümeye başladı. Kırk dakika kadar sonra, yorgunluktan bitkin durumda, yeni baştan acıkmış (bu daha da beterdi), karşısında bir çakıl yığını, başında da bir tür kulübe gördü. Dar bir patikanın karşı tarafındaydı. Patikanın ağzına zincir gerilmişti. Jack eğilip zincirin altından geçti, kulübeye yürüdü. Kapı asma kilitle kilitlenmişti ama yan duvarın altındaki toprak biraz çökmüş gibiydi. Ahşap duvarın dibindeki bir avuç toprağı da kazıp delik açmak bir dakikalık işti. Oradan içeriye süzüldü, sonra çantasını da çekti. Kapıdaki kilit kendini daha bile güvende hissetmesine yol açıyordu.

Çevresine baktığında, bir yığın çok eski alet ve araç gördü. Burası uzun zamandan beri kullanılmamıştı görünüşe göre. Tabii böyle olması Jack'in işine geliyordu. Çamurlu giysilerinin verdiği duygudan hiç hoşlanmadığı için ilk iş olarak soyundu. Pantolon ceplerinden birinde Yüzbaşı Farren'ın kendisine verdiği madeni para değdi eline. Çıkarıp baktığında, Farren'in parasının 1921 basımı gümüş bir dolar haline geldiğini gördü. Bir yüzünde kraliçenin başı, ötekinde kartal-arslan karması hayvan yoktu artık. Paranın üzerindeki Özgürlük Anıtı'na bir süre baktı, sonra tekrar kotunun cebine attı.

Çantadan temiz giysiler çıkardı. Eskilerini sabah, kurudukları zaman kaldırırım, diye düşündü. Belki de yolda bir fırsatını bulur, yıkardı onları. Bir çamaşırhanede yıkar ya da bir dereye sokup temizlerdi.

Çorap ararken eline ince ve sert bir şey geldi. Çekip baktı, diş fırçası olduğunu gördü. Birden evinin, güvenliğin, mantıklı bir yaşamın hayalleri, yani diş fırçasından doğabilecek hayaller, tekrar içinde kabarıverdi. Bu sefer bu duyguları yenmesi ya da bir kenara itmesi mümkün değildi. Diş fırçası denilen şey, iyi aydınlatılmış bir banyoda bulunmalıydı. İnsan onu eline aldığında üzerinde pamuklu pijamaları olmalıydı. Ayağında sıcacık terlikleri olmalıydı. Soğuk, karanlık bir şantiye kulübesinde, çantanın dibinden çıkmamalıydı insanın karşısına.

Yalnızlık duygusu iyice esir aldı onu. Kendini toplumun dışında hissetti. Bazı kimseler gibi ağlayıp bağırmadı. Sessizce, düzenli hıçkırıklarla idare etti durumu. Ne kadar yalnız olduğunu anlayan bir insanın hıçkırıklarıyla. Daha da uzun süre devam edecekti bu durum. Güvenlik ve mantık yoktu artık onun dünyasında. Yalnızlık vardı. Bir tür gerçek vardı ama delilik de çok yakın bir ihtimaldi.

Hıçkırıklar arasında uyuyakaldı. Çantasına sarılmış, uyuyordu. Üzerinde yalnızca temiz külotu ve çorapları vardı. Gözyaşları kirli yanaklarında izler bırakıyordu. Diş fırçasını da avucunda gevşek biçimde tutuyordu.

– Sekizinci Bölüm –

OATLEY TÜNELİ

1

Altı gün sonra Jack'in o umutsuzluğundan hemen hemen eser kalmamış gibiydi. Yola düştüğünün ilk günlerinde çocukluktan çıkıp yeniyetmeliğe, oradan da yetişkinliğe geçmiş gibi geliyordu kendisine. Becerikli bir insandı artık. Evet, gerçi Diyar'a bir daha dönmüş değildi. O nehir kıyısında uyandığından bu yana, cesaret edememişti bir daha oraya dönmeye. Kendi kendine akıl yürütüyor, bu dünyada yolculuk daha uzun sürse bile, Hızlı'nın iksirini gerçekten gerekeceği günlere sakladığı yargısına varıyordu.

Hem zaten Hızlı, ona esas olarak bu dünyanın yollarında yolculuk yap dememiş miydi? O da emirlere uyuyordu işte.

Güneş doğduğu zaman, karnı tokken, arabalar yanıbaşından vızır vızır geçerken Diyar, ona inanılmayacak kadar uzak ve hayal gibi geliyordu. Unutmaya başladığı bir film gibi. Ara sıra otostop yapıp bir öğretmenin, bir satış temsilcisinin arabasında yolcu koltuğuna kuruluyor, her zamanki sorulara cevap veriyordu. Öyle zamanlarda gerçekten unutuyordu orayı. Hemen hemen. Diyar ondan uzaklaşmış oluyor, kendisi yine yaz başındaki çocuk oluyordu.

Hele büyük, eyaletlerarası otoyollarda, bir araba onu bir yerde indirip on on beş dakika sonra bir başkası alınca keyfine doyum olmuyordu. Herhalde Batavia yakınlarında bir yerlerde olmalıydı artık. New York eyaletinin batısında falan. I-90 Otoyolu üzerinde, başparmağı havada, Buffalo'ya doğru yürüyordu. Buffalo'dan sonra tekrar güneye yönelecekti. Jack'e göre mesele bir şeyi yapmak değil, en iyi nasıl yapılabilece-

ğini seçmekti. Band McNally'nin haritaları getirmişti onu buraya kadar. Şansı yaver giderse, karşısına ta Chicago'ya, Denver'a (belki de Los Angeles'a) kadar giden bir sürücü de çıkabilirdi. O zaman ekim ortasında yine dönüş yolculuğuna başlayabilirdi.

Güneşten yanmıştı. Cebinde, son bulduğu bulaşıkçılık işinden on beş dolar parası vardı. Kasları sağlam ve güçlüydü artık. Yine canı ara sıra ağlamak istiyordu ama o sefil geceden bu yana gözyaşlarının taşmasına izin vermemişti bir daha. Kendini kontrol edebiliyordu, fark oradaydı. Nasıl ilerlemesi gerektiğini bildiğine göre, olayların üzerine çıkmış demekti. Yolculuğun sonunu, çok uzakta olmasına rağmen, görebiliyordu. Eğer daha çok bu dünyada yolculuk yaparsa, yani Hızlı'nın dediğine uyarsa, elinde Tılsım'la New Hampshire'a zamanında dönebilirdi. Olacaktı. Sandığından daha az sorun çıkacaktı karşısına.

Açık mavi Ford Fairlane, bankete doğru kayıp onun koşarak yetişmesini beklerken Jack Sawyer'ın morali bu durumdaydı. Ufka doğru alçalan güneşten ötürü gözlerini kısıp koştu. Elli altmış kilometre, diye düşündü içinden. Sabah baktığı harita gözünün önündeydi. *Oatley,* diye karar verdi. Kasabanın adı, ilgi çekmeyen, ufacık, güvenli bir yer olduğunu anlatır gibiydi. Yolunda ilerliyordu Jack. Artık hiçbir şey zarar veremezdi ona.

2

Jack, Fairlane'in kapısını açmadan önce eğilip pencereden içeriye baktı. Arka kanepede numuneler, kataloglar ve el ilanları doluydu. Sürücünün yanındaki yolcu koltuğunda da iki boy evrak çantası vardı. Hafif göbekli, siyah saçlı adam, Jack'in eğik pozunu taklid eder gibiydi. Direksiyonun üzerine eğilmiş, pencereden çocuğa bakıyordu. Pazarlamacı olduğu belliydi. Lacivert takımının ceketi, arkasındaki kancaya asılmış, kravatı gevşetilmiş, gömlek kolları sıvanmıştı. Otuz beş yaş dolaylarında bir pazarlamacı. Kendi bölgesini dolaşıyordu. Konuşmaya bayılan bir adam olmalıydı. Her pazarlamacı gibi. Adam gülümsedi ve evrak çantalarından birini kaldırıp arka kanepeye savurdu, sonra ikincisini savurdu, kâğıtların üzerine yerleştirdi. "Biraz yer açalım," dedi.

Adamın kendisine ilk soru olarak, "Neden okulda değilsin?" diye soracağını biliyordu Jack.

Kapıyı açarken, "Çok teşekkür ederim," dedi bindi.

Satıcı, "Uzağa mı yolculuk?" diye sordu, dikiz aynasından arkayı gözleyerek vitesi taktı, yavaşça yolun sağ şeridine doğru kaydı.

"Oatley'e kadar," dedi Jack. "Sanıyorum elli kilometre mi ne..."

"Coğrafyadan kalmış olmalısın. Oatley yetmiş beş kilometre kadar." Başını çevirip Jack'e baktı. Göz kırpması çocuğu şaşırttı. "Gücendirmek istemedim," dedi adam. "Ama bu yaşta çocukların otostop yaptığını görmek beni çok üzer. Bu yüzden de ne zaman görsem arabama alırım. Hiç değilse benimle birlikteyken güvendeler. Sululuk yok, anlıyorsun ya? Dünya delilerle dolu, evlat. Gazeteleri okumuyor musun? Neler olmuyor! Tehlikede bir tür sizin kuşak."

"Herhalde haklısınız," dedi Jack. "Ama ben dikkatli olmaya çalışıyorum."

Adam hâlâ Jack'e bakıyor, kuşlar gibi arada başını çevirerek yola göz kulak oluyordu.

"Arkada bir yerlerde oturuyorsun herhalde," dedi.

Jack belleğini deli gibi taradı, arkada kalmış bir kasaba adı aradı. "Palmyra. Ben Palmyra'lıyım."

Satıcı başını salladı. "Şirin yerdir." Tekrar otoyola döndü. Jack rahatlayarak arkasına yaslandı. Adam sonunda, "Herhalde okuldan kaçmadın, değil mi?" diye sordu. İşte "hikâye"yi anlatma zamanı gelmişti.

Öyle sık sık anlatmıştı ki! Tek değişen, kasaba adlarıydı. Ezbere söylüyormuş gibi bir duygu geliyordu artık içine. "Hayır, efendim. Oatley'e bir süre, Helen teyzemle oturmak üzere gidiyorum. Helen Vaughan. Annemin kızkardeşi olur. Öğretmendir. Babam geçen kış öldü. O zamandan beri hayat pek zor oldu. Derken iki hafta önce annemin öksürüğü iyice kötüleşti, merdiven falan da çıkamaz oldu. Doktor yataktan çıkmamasını istedi. O da kızkardeşinden bir süre bana bakmasını rica etti. Zaten öğretmen olduğuna göre, herhalde Oatley'de beni okula yazdıracaktır. Helen teyzem, çocukların okuldan kaçmasına falan izin vermez kesinlikle."

"Yani annen seni Palmyra'dan ta Oatley'e kadar otostopla gitmek üzere mi yolladı?"

"Yok, böyle bir şeyi asla yapmazdı. Annem, bana otobüs parası verdi ama ben para cebimde kalsın istedim. Herhalde uzun süre evden para falan gelecek değil. Helen teyzemde de çok para yok. Annem otostop yaptığımı bilse deli olurdu. Ama otobüse binmek boşuna para ziyanı gibi geldi bana. Beş dolar beş dolardır. Ne diye otobüs şoförüne vereyim?"

Adam ona yan gözle baktı. "Oatley'de ne kadar kalırsın sence?"

"Tahmin etmesi kolay değil. İnşallah annem çabucak iyileşir."

"Sakın dönüşte otostop yapayım deme, tamam mı?"

Jack, "Artık arabamız yok," diye hikâyesine devam etti. Bu işten zevk almaya başlamıştı. "İnanmazsınız ama bir gece yarısı gelip aldılar

onu. El koydular arabamıza. Pis korkaklar. Herkesin o saatte uykuda olacağını biliyorlardı. Karanlıkta gelip arabayı garajdan aldılar. Uyuyor olmasam dövüşürdüm o araba için. Hem sırf teyzemin evine kolay gideyim diye de değil. Annem doktora gittiğinde, tepeden aşağı yürüyüp daha da beş blok gittikten sonra otobüs durağına varıyor. Yapmamalıydılar bunu, değil mi ama? Gelip öyle habersizce çalmak! Elimiz bollaştığı anda taksitleri ödemeye yeniden başlayacaktık. Hırsızlık değil mi bu yaptıkları?"

"Benim başıma gelse herhalde ben de hırsızlık derdim," dedi adam. "Eh, dilerim annen çabuk iyileşir."

"Benim de dileğim bu," dedi Jack büyük bir dürüstlükle.

Oatley levhaları gözükmeye başlayıncaya kadar bu sohbetle yetindiler. Satıcı tekrar sağ bankete yanaştı, Jack'e gülümsedi, "İyi şanslar, evlat," dedi.

Jack başını salladı, kapıyı açtı.

"Umarım Oatley'de fazla uzun durmak zorunda kalmazsın."

Jack, ona soru soran bakışlarla baktı.

"Nasıl bir yer olduğunu biliyorsundur," dedi adam.

"Biraz. Pek de iyi biliyorum diyemem."

"Berbattır. Trafikte ezdikleri hayvanları yiyip karın doyururlar desem yalan olmaz. Goriller kenti. Birayı yer, bardağı da içersin. Leş, leş."

"Uyarınıza teşekkürler," dedi Jack. Arabadan indi. Satıcı elini salladı, arabayı vitese taktı. Birkaç saniye sonra, turuncu güneşe doğru giden bir siyah siluetten ibaret kaldı.

3

Yol bir buçuk kilometre kadar dümdüz bir araziden geçiyordu. Jack iki katlı evler, çevrelerinde tarlalar gördü. Tarlalar kahverengi ve çıplaktı. Evler de çiftlik evi değildi. Seyrek seyrek, o boş tarlalara ve otoyol trafiğine bakan evlerdi. İnekler otlamıyor, atlar kişnemiyordu. Ne hayvan vardı ne de çiftlik aletleri. Evlerden birinin önünde beş altı tane çürümeye bırakılmış eski otomobil duruyordu. Buralarda oturanlar belli ki insanları hiç sevmeyen tiplerdi. Oatley bile fazla kalabalık gelmişti onlara. Boş tarlalar besbelli şatolarının çevresindeki hendekler gibi bir hizmet görüyordu.

Sonunda Jack bir kavşağa vardı. Karikatürlerdeki kavşaklar gibi bir yerdi. İki dar, boş yolun kesişmesi. İkisi de yokluktan gelip yokluğa giden yollar. Jack sırt çantasını ayarladı, ilk defa olarak yön seçiminde güvensizlik duydu. Köşede yol adlarının yazılı olduğu levhaları taşıyan

kara direğe yanaştı. Sola döneceği yere sağa mı dönmeliydi? Levhaların birinde DOGTOWN* YOLU diye yazılıydı. Dogtown, ha? Jack o yola baktığında sonsuz bir düzlük gördü. Yaban otlarıyla dolu tarlalar, bitmek bilmez bir asfalt. Kendi izlediği yolun adı ise MILL** YOLU'ydu. Bir buçuk kilometre kadar ileride, iki yandaki eğik ağaçların oluşturduğu bir tünel başlıyordu. Karanlıktı içi. Yanlarda sarmaşıklar pek sıktı. Sarmaşıklara bir de levha asılmıştı. Yazılar görülemeyecek kadar uzaktaydı. Jack, elini cebine attı. Yüzbaşı Farren'ın verdiği paraya dokundu.

Midesi guruldamaya başlamıştı. Yakında akşam yemeği yemesi gerekecekti. Sonra da buradan uzaklaşıp biraz para kazanacağı bir başka kasabaya gitmeliydi. Mill Yolu'nu seçmesi şarttı. Hiç değilse tünelin öbür başına varıp karşısında ne bulunduğunu görmeliydi. Jack ilerledi, karşıdaki tünelin karanlık ağzı her adımında biraz daha yaklaştı.

Soğuk, çamurlu, kokulu kiremit tozu ve yumuşak toprakla kaplıydı tünelin zemini. Jack bir an için, bunun sonunda kendini yeraltında bulacağından korktu. Karşıda tünelin bitiminde ışık görünmüyordu. Sonra zeminin yokuş aşağı değil, düz olduğuna dikkat etti. Tünel dışındaki levhada, IŞIKLARINIZI YAKIN uyarısı vardı. Jack bir tuğla duvara tosladı, tozları avuçlarına bulaştı. "Işık," diye düşündü içinden, keşke onun da yakabileceği bir ışığı olsaydı. Herhalde tünel bir yerde kıvrılıyordu. Tedbirli, ağır, dikkatli giderken duvara bindirmişti işte. Körler gibi, ellerini ileriye uzamış ilerlerken, avucu çarpmıştı duvara. Tutuna tutuna ilerledi. Çizgi filmlerin kahramanları böyle bir şey yaptıklarında genellikle kendilerini bir kamyonun burnuna yapışmış buluyorlardı sonunda.

Tünelin zemininde bir şey tıkırdadı, Jack donakaldı.

Sıçan, diye düşündü. Belki de tarlalar arasından kestirme yolu seçmiş bir tavşan. Ama ses daha büyük bir canlıyı işaret ediyordu.

Tekrar duydu. Karanlıkta, biraz daha ilerde. Görmeden bir adım daha attı. Karşı taraftan bir tek kere bir soluk alma sesi geldi. Jack durdu, bu hayvan mıydı, diye düşündü. Parmak uçları nemli duvardaydı. Soluğunu salmıyor, bekliyordu. Pek hayvan sesi gibi gelmemişti kulağına. Sıçan veya tavşan kesinlikle olamazdı. O kadar büyük soluk alamazdı onlar. Birkaç santim daha ilerledi. Oradaki şey her neyse, onun kendisini korkuttuğunu kabullenmek istemiyormuş gibi bir hali vardı.

Bir kere daha donakaldı. İlerdeki karanlıktan boğuk bir gülüşe benzer bir ses gelmişti. Arkasından da tanıdık bir koku, kaba, küflü bir koku süzüldü burnuna doğru.

---

* (İng.) Köpek Yolu. (ed.)

** (İng.) Değirmen. (ed.)

Jack, başını çevirip arkaya baktı. Girişi ancak yarım görebiliyordu. Yarısı duvarın kıvrımından kaybolmuştu. Çok uzaktaydı zaten. Tavşan deliği gibi gözüküyordu.

"Ne var burada?" diye seslendi. "Hey! Burada bir şey mi var? Kimse yok mu?"

Bir şeyin tünel içinde fısıldadığını duyar gibi oldu.

Diyar'da değilsin, diye hatırlattı kendi kendine. En kötü ihtimalle, uyuyan bir köpeği uyandırmış olabilirdi. Ya da üzerine basardı ilerlerse. Tünele bir araba dalmadan uyandırmakla da hayatını kurtarmış olurdu aptal köpeğin. "Hey, köpek!" diye seslendi. *"Köpek!"*

Bu sesine, yürüyen ayak sesleri karşılık verdi. Ama gidiyor muydu, yoksa geliyor muydu? Yumuşacık, *pat pat pat* diyen pençe sesleri. Belki de ses arkadan geliyordur, diye düşündü, başını tekrar çevirdi, ama artık daha ilerlemiş olduğundan tünelin girişini artık göremiyordu.

"Neredesin, köpek?" diye seslendi.

Altmış yetmiş santim ardında, bir şey yeri tırmaladı. Jack ileri fırladı, omzunu duvarın kavisine fena halde çarptı.

Bir şekil görür gibi oldu karanlıkta. Köpek gibi miydi? Adımını atıp ilerledi, içinde öyle bir kaybolma duygusu uyandı ki kendini yeni baştan Diyar'da sandı. Tünel, hayvanat bahçelerinin o küflü kokusuyla doluydu. Üzerine gelmekte olan şey de kesinlikle köpek değildi.

Buz gibi bir hava, yağ ve alkol kokuları taşıyarak yüzüne çarptı. O şeklin daha yaklaştığını sezdi.

Karanlıktaki suratı yalnızca bir an görür gibi oldu. Kendi içinden gelen hasta bir ışık gösteriyordu sanki onu. Uzun, acı ifadeli bir surat. Genç olması gerekiyordu ama değildi. Ter, yağ, alkol kokusu soluğundaydı. Jack duvara dayanıp yamyassı oldu, yumruklarını kaldırdı, o sırada surat tekrar karanlıklara karışıp yok oldu.

Korkusunun arasında ayak seslerinin yavaşça ama hızla tünelin çıkışına doğru ilerlediğini duydu, başını çevirip geriye baktı. Karanlık, sessizlik... Tünel boştu artık. Jack, kollarını koltuk altlarına soktu, duvara doğru tekrar yaslandı, sırt çantası tuğlalara çarptı. Az sonra yine ilerlemeye başlamıştı.

Jack tünelden çıkar çıkmaz arkasını dönüp baktı. Hiç ses gelmiyordu. Garip yaratıkların üzerine saldırdığı yoktu. Üç adım yaklaşıp içeriye baktı, birden kalbi durur gibi oldu. İki kocaman turuncu göz geliyordu ona doğru. Jack'le aradaki mesafeyi birkaç saniyede yarıya indirdi. Jack kıpırdayamıyordu. Ayakları asfalta çakılmış gibiydi. Sonunda elini, avucu açık olarak uzattı. Kendini koruma hareketiydi bu. Bir refleksti. Gözler ona yaklaşmayı sürdürüyordu. Bir klakson sesi duyuldu. Araba tünelden

fırlamadan bir iki saniye önce Jack kendini yana atmayı başardı. Kırmızı suratlı sürücü geçerken, "Canına yaanndığıım," diye haykırdı.

Jack hâlâ gözleri kamaşmış durumda, arabanın hızla Oatley'e doğru gidişine baktı.

4

Oatley çukur bir yerdeydi. İki anacaddesi vardı. Biri Mill Yolu'nun devamıydı. Kocaman otoparkı olan eski püskü bir binanın önünden geçiyordu –bir fabrika, diye düşündü, Jack– Sonra ikinci el araba galerileri (flaması sallanıyordu) *fast-food* restoranları (The Great Tits of America), bir neon ışıklı tabelası olan bowling salonu, marketler, benzin istasyonu geliyordu. Bunların hepsi bitince de Oatley'in beş altı bloktan oluşan ilçe merkezi başlıyordu. Binaların hepsi eskimiş, ikişer katlı tuğla evlerdi. Önlerine arabalar burundan park etmişti. Öteki sokakta belli ki Oatley'in daha önemli evleri vardı. Evler orada büyük, kapıları revaklı, çevreleri çim bahçeliydi. Bu iki caddenin kesiştiği yerde bir trafik lambası, akşamın son ışıklarında göz kırparak duruyordu. Sekiz blok kadar ilerde ikinci bir trafik ışığının yeşile döndüğü görüldü. O ışık da bol pencereli, eski, büyük bir binanın önündeydi. Akıl hastanesine benzer bir yerdi orası. Belki de lise binasıydı. Çevreye iki katlı evler, ne olduğu belirsiz binalar saçılmıştı.

Fabrikanın camlarının çoğu kırıktı. Evlerin de pek çok camına tahtalar çivilenmişti. Beton avlularda ağzına kadar dolmuş çöp varilleri duruyordu. Evlerin önemli olanları bile ihmale uğramış gibiydi. Çardakları sarkmış, boyaları gitmişti. Bu kasabanın kullanılmış araba galerilerinde de herhalde yürümeyen arabalar sergileniyor olmalıydı.

Jack bir an için Oatley'e arkasını dönüp Dogtown'a giden bir araca otostop çekmeye niyetlendi. O da neresiyse! Ama o zaman, tünelden tekrar geçmesi gerekecekti. Alışveriş merkezinin oralardan bir korna sesi geldi; bu da Jack'in yalnızlıktan kurtulmak için o yana yürümesine sebep oldu.

Fabrikanın kapısına varıp tüneli iyice arkada bırakıncaya kadar içi rahat etmedi. Camların hemen hemen üçte biri kırıktı. Diğerlerinin de çoğu kartonla kapatılmıştı. Jack'in burnuna makine yağı, kayış kokuları, demir şakırtıları geliyordu. Ellerini ceplerine soktu, elinden geldiği kadar hızlı adımlarla yokuş aşağı ilerledi.

5

Yakından bakıldığında kasaba, tepeden görüldüğünden daha bile kasvetliydi. Araba galerilerindeki satıcılar pencerelere yaslanıp duruyor, dışarı çıkmayacak kadar bıkkın görünüyorlardı. Bir zamanlar etrafa umutla çakılan levhalar bile karamsar bir hava yansıtmaktaydı. SAHİBİNDEN KELEPİR! HAFTANIN ARABASI! Mürekkepleri akmıştı bazı levhaların. Yağmurda kalmış gibi bir halleri vardı. Sokaklarda pek az insan gidip geliyordu. Jack kasaba merkezine doğru ilerlerken yanakları çökmüş, yaşlı bir adam gördü. Tekerlekli bir alışveriş çantasını boş olarak kaldırımda sürüklüyordu. Yaklaştığında adamın bakışları düşmanca gözüktü. Korkmuş gibiydi. Elindeki tekerlekli arabayı Jack'in çalacağını sanmıştı. Dişlerini gösterdi. "Özür dilerim," dedi Jack. Kalbi tekrar çarpmaya başlamıştı. İhtiyar arabayı kucaklamaya çalıştı. Kara diş etlerini tekrar gösterdi, "Özür dilerim," diye tekrarladı Jack. "Ben yalnızca..."

"Fıışşşt!" diye hışırdadı ihtiyar. Yanaklarının kırışıkları arasından yaşlar boşanıyordu.

Jack çabucak uzaklaştı.

Yirmi yıl kadar önce, yani altmışlı yıllarda Oatley herhalde varlıklı bir yer olmalıydı. Mill Yolu'nun ilerisi o günlerin bir anısı gibiydi. Benzinin ucuz, hayatın canlı olduğu günlerin. Sonra insanlar küçük dükkânlar açıp geçinmeye çalışmış, bir süre için batmamayı, boğulmamayı başarmışlardı. Şimdi ucuz lokantalarda yalnızca canı sıkkın yeniyetmeler oturuyordu. Coca-Cola içiyorlardı orada. İndirimli satış yapan dükkânlar da göze çarpmaktaydı.

Jack, hiç eleman aranıyor ilanı göremeden yürümeyi sürdürdü. Tuğla binalar arasından ilerlerken sırtındaki çanta daha ağır gelmeye başladı, ayakları daha çok ağrır oldu. Ayakları bu kadar ağrımasa Dogtown'a kadar da yürürdü. Tabii tünelden geçmek meselesi de olmasa! Orada kurt adam falan yoktu elbette. O kadarını anlamıştı artık. Kimse kendisine seslenmiş de değildi o tünelde. Bunlar yalnızca Diyar'ın sarsıntılarıydı. Önce kraliçeyi görmek, sonra kazada ölen çocuk, sonra Morgan, o ağaçlar! Ama bunlar *oradaydı!* Belki orada normal sayılan şeylerdi. Burada normalliğe böyle şeyler sığmazdı.

Uzun, kirli bir pencerenin önündeydi. Cama MOBİLYA DEPOSU diye yazılmıştı. Ellerini cama dayayıp arasından içeriye baktı. Bir kanepe, bir koltuk. Üzerlerinde beyaz örtüler. Jack yine ilerledi, acaba yiyecek bulmak için dilenmem mi gerekecek, diye düşündü.

Biraz ilerde, tahta çakılı dükkânın önündeki arabada dört adam oturmuş, kâğıt oynuyorlardı. Jack arabayı geç fark etti. Eski siyah bir DeSoto'ydu. Lastikleri de yoktu. Ön camına, GÜZEL HAVA KULÜBÜ diye bir yazı yapıştırılmıştı. Jack ön cama doğru yaklaştı.

Kendisine en yakın oyuncu gözlerini devirip bakarken Jack, "Özür dilerim, acaba nerede..." diye söze başlayacak oldu.

"Defol," dedi adam. Sesi ezik ve boğuktu. Jack'e doğru ancak yarı yarıya dönen suratta ergenlik ve yara izleri vardı. Bir yanı yassılmıştı suratının. Sanki çocukken biri üzerine basmış gibi.

"Bir iki günlük iş nerede bulurum diye soracaktım."

"Texas'ta ara," dedi sürücü yerindeki öbür adam. Havlama gibi bir gülme, arka kanepede patladı, birinin ağzından biralar iskambillerin üzerine püskürdü.

"Dedim sana, çocuk, kaybol," diye tekrarladı düz yüzlü, gri gözlü adam. Gözleri elaydı adamın. "Yoksa seni kendi elimle pataklarım."

Yapardı, doğruydu. Jack anlamıştı. Orada bir saniye daha kalırsa adamın öfkesi taşacak, kontrolünü kaybedecekti. Sonra dönüp tekrar arabaya binecek, bir bira daha açacaktı. Yerde boş bira kutuları yuvarlanıp duruyordu zaten. Jack geriledi, adam ona yan gözle tekrar baktı. "Texas'a bakayım, bari," diye mırıldandı Jack. Uzaklaşırken arkadan DeSoto'nun kapısının açıldığını duyar mıyım, diye dinledi, duyabildiği yalnızca yuvarlanan bir kayanın sesiydi.

Krakk, hisss!

Yürümeyi sürdürdü.

Köşeye vardığında kendini kasabanın diğer anayolunun başında buldu. Kurumun yaban otlarıyla dolu bir çayırda bir fiberglas heykel. Disney yapımına benzer karaca heykelleri. Bir evin balkonunda, elinde sinek raketi olan biçimsiz bir yaşlı kadın belirdi, gözlerini Jack'e dikti.

Jack kadının kuşkulu bakışına arkasını döndü, karşısındaki cansız binaya baktı. Ön kapıya üç beton basamakla çıkılıyordu. Pencerede ışıklı bir BUDWEISER ilanı vardı. Yanında UPDIKE'IN YERİ diye ikinci bir yazı daha göze çarpıyordu. Onun birkaç santim altında da mucize yazıyı okudu. Elle yazılmıştı: ÇIRAK ARANIYOR. Jack sırt çantasını kaydırıp tek kolunun altına kıstırdı, basamakları çıktı. Güneşten gölgeye geçişi ona bir an için Mill Yolu'ndaki tünele ilk adım atışını hatırlattı.

– Dokuzuncu Bölüm –

JACK ÇİLE ÇEKİYOR

1

Aradan iki buçuk gün bile geçmemişti ama Jack Sawyer, çarşamba akşamı Oatley Tüneli'ne girerkenkinden çok farklı bir ruhsal durum içinde, Oatley barının buz gibi depo odasında sırt çantasını köşedeki fıçıların ardına saklamaya uğraşıyordu. İki saate kalmadan, işyeri kapanır kapanmaz kaçmayı planlıyordu Jack. Bunu gitmek ya da yola çıkmak değil de kaçmak olarak düşünmesi bile durumunu ne kadar umutsuz bulduğunu göstermeye yeterdi.

Altı yaşındaydım, altı. John B. Sawyer altı yaşındaydı, Jacky altı yaşındaydı. Altı.

Çok saçma gözüken bu düşünce her nasılsa bu gece zihninde belirmiş, durmadan tekrarlanıp duruyordu. Herhalde bu da ne kadar korktuğunu gösteriyordu. Olayların üstüne gelmekte, kapanmakta olduğu duygusu yakasını bırakmıyordu. Kafasındaki ısrarlı düşüncenin ne demek olduğunu bilmiyordu, ama düşünce kafasında dönüp duruyordu, atlı karıncaya çakılı bir tahta at gibi.

Altı. Altı yaşındaydım. Jacky Sawyer altı yaşındaydı.

Tekrar tekrar dönüp geçiyordu aynı şey.

Depo odası, salondan bir duvarla ayrılıyordu. Bu gece duvar gürültüden gerçek anlamıyla sarsılıyordu. Davul gibi gümbürdüyordu. Yirmi dakika öncesine kadar hâlâ cuma gecesiydi. Oatley Tekstil Dokuma'da olsun, Dogtown Lastik'te olsun, ödemeler cumaları yapılırdı. İşte bu yüzden Oatley Birahanesi de dolmuş taşıyordu. Barın sol tarafındaki duvarda bir duyuru asılıydı. 220 KİŞİDEN FAZLA BULUNMASI, 331

SAYILI EYALET YANGIN YASASINA AYKIRIDIR. Anlaşılan 331 sayılı yasa hafta sonlarında rafa kaldırılıyordu. Jack'e göre içerde rahat üç yüzden fazla insan vardı o anda. Genny Valley Boys adlı orkestranın çaldığı kovboy müziklerini dinliyorlardı. Felaket bir orkestraydı ama pedallı bir gitarları vardı. Duman bir ara, "Burada öyle adamlar vardır ki, çelik pedallı gitarın* bile ırzına geçerler, Jack," demişti.

"Jack!" diye haykırdı Lori, seslerin arasından.

Lori, Duman'la birlikte yaşıyordu. Jack onun soyadını hâlâ bilmiyordu. Orkestra mola vermiş, müzik kutusu çalıyordu. Gürültünün arasında kadının sesi zar zor duyuluyordu. Orkestra üyeleri şu ara barın ucuna dikilmiş, indirimli içkilerini içiyor olmalıydılar. Lori, kafasını deponun kapısından uzattı. Yorgun sarı saçlarını arkada toplayıp plastik tokayla tutturmuştu.

"Jack, o fıçıyı hemen getirmezsen kolunu büker seninki."

"Peki," dedi Jack. "Getiriyor, de."

Kollarında tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Yalnızca soğuktan değildi bu. Duman Updike kül yutacak adamlardan sayılmazdı. Daracık kafasına sivri aşçı külahları giyen, iri plastik takma dişler kullanan, hırslı morumsu kahverengi gözlü, akları sarımsı Duman. Jack'in hâlâ pek iyi tanımadığı, bu yüzden daha da çok korktuğu Duman. Her nasılsa Jack'i esir gibi yanında tutan Duman.

Müzik kutusu bir an için sustu ama kalabalığın sesi daha da yükselip açığı kapattı. Kovboyun biri bir sarhoş narası attı, bir kadın bağırdı, bir bardak kırıldı, sonra müzik kutusu tekrar başladı. Sanki Satürn'e roket atılıyordu.

Yolda ezdikleri hayvanları yiyorlar orada.

Evet, hem de çiğ olarak.

Jack, alüminyum fıçıya eğildi, üç adım kadar iterek yuvarladı, dudakları acıyla kıvrıldı, alnında terler damla damla belirdi, deponun soğuğunda ürperdi. Sırtı iyice isyan ediyordu. Fıçı beton tabanda gürültüyle ilerliyordu. Jack durdu, derin derin soludu. Kulakları çınlamaya başlamıştı.

Tekerlekli arabayı fıçının yanına getirdi, yüklerken neredeyse dengesini kaybetti. Fıçının ağırlığı Jack'in ağırlığından pek farklı değildi. Fıçı yere çarptı. Jack onu doğrultmaya uğraştı. Parmakları fıçıyla arabanın arasına sıkıştı, zonklamaya başladı. Jack sol elinin parmaklarını ağzına sokup emdi. Gözlerinde yaşlar vardı.

Parmaklarını sıkıştırmasından beteri, fıçının kapağı arasından gazla-

---

* Swing döneminin şöhretlerinden Alvino Rey, çelik pedallı gitarın mucididir. Önce kucağında çaldığı çelik pedallı gitara sonra masa gibi ayaklar eklemiştir. (ed.)

rın "fısss" diye çıkmaya başlamasıydı. Eğer Duman fıçıdan bira alırken köpüklü akarsa ya da kapak fırlar, biralar suratına fışkırırsa...

En iyisi bunları düşünmemekti.

Dün gece, yani perşembe gecesi Duman'a fıçı götürürken fıçı yan devrilmiş, kapağı fırladığı gibi uçmuştu. Depo odasının yerlerini beyaz köpükler kaplamıştı bir anda... Jack oracıkta kalakalmış, korkudan donmuştu. Duman'ın çığlıklarına aldırdığı yoktu. Bira değildi sanki Kingsland'di. Kraliçenin Kings-land'lerinden!

O zaman Duman ilk tokadını atmıştı ona. Jack'i depo odasının duvarına çarpan bir tokat.

"Bugünkü gündeliğin yandı, Jack," demişti Duman. "Bir daha asla yapmazsın, Jack."

Jack'in kanını donduran, *bir daha yapmazsın,* sözüydü. Demek olayın tekrarlanması için çok fırsat doğacaktı. Yani Duman Updike, onun burada uzun süre kalacağına inanıyordu.

"Jack, çabuk ol!"

"*Geliyorum,*" Jack pufladı, arabayı kapıya kadar çekti, el yordamıyla kapının kulpunu buldu, çevirdi, itip kapıyı açtı. Birden yumuşak bir şeye çarptı.

"Hey Tanrım, dikkat et!"

"Ah, özür dilerim," dedi Jack.

"Pataklarım eşek sudan gelinceye kadar!" diye çıkıştı ses.

Jack sert adımların uzaklaşıp koridorda duyulmaz olmasını bekledi, sonra kapıyı bir daha itti.

Koridor dardı. Yeşile boyanmıştı. Tuvalet gibi kokuyordu. Duvarlarında sıvalar dökülmüş, kovuklar açılmıştı. Yazılar da yazılmıştı. MAKOSEN ya da TOPUKLU AYAKKABI resmi önünde tuvalet sırası bekleyen sarhoşlar yazmıştı o yazıları. En iri yazı, siyah keçeli kalemle yazılanıydı. TÜM AMERİKALI ZENCİLERİ VE YAHUDİLERİ İRAN'A YOLLAYIN, diyordu.

Salondan gelen gürültü depoda çın çın öterken, burada ardı arkası kesilmeyen tek bir uğultu halindeydi. Jack, eğik duran fıçının üzerinden depoya baktı, sırt çantasının gözükmediğinden emin olmaya çalıştı.

Kurtulmalıydı buradan. Mecburdu. Sonunda sesi çıkan o ölü telefon, Jack'i kara bir buz parçasının içine hapsediyordu. Kötüydü bu. Randolph Scott daha da kötüydü. Aslında tabii Randolph Scott değildi adam. Yalnızca onun ellili yıllarda çevirdiği filmlerdeki haline benziyordu. Duman Updike aslında ondan bile kötüydü belki. Ama Jack pek emin olamıyordu artık. Hele de Randolph Scott'a benzeyen adamın gözlerinin renk değiştirdiğini gördüğünden beri.

Ama hepsinden kötüsü Oatley'di. Bundan emindi Jack.

New York eyaletinin Oatley kasabası, Jack için kurulmuş korkunç bir tuzak gibiydi. Girmesi kolay, çıkması zor bir tuzak. Çıkması hemen hemen imkânsız bir tuzak.

2

Önünden uzun boylu, göbeği dışarı sarkan bir adam geçti, tuvalet kapısında sıra beklemek üzere durdu. Jack'e öfkeli gözlerle bakarken bir yandan da ağzında tutmakta olduğu kürdanı dudağının bir sağ, bir sol tarafına kaydırıyordu. Jack, demin kapıyı açarken herhalde bu adamın göbeğine çarpmış olmalıyım, diye düşündü.

"Eşek!" diye söylendi şişman adam. O sırada tuvaletin kapısı açıldı, bir adam dışarıya çıktı. Yürek durduran bir an boyunca Jack ile adamın gözleri karşılaştı. Randolph Scott'a benzeyen adamdı bu. Ama film yıldızı falan değildi. Haftalığını içkiye yatıran Oatley'li işçilerden biriydi. Az sonra orayı taksitlerinin yarısını ödediği bir Mustang ile ya da dörtte üçünü ödediği bir motosikletle terk edecek gibiydi. Motosiklet de herhalde kaportasında AMERİKAN MALI SATIN ALIN çıkartması bulunan klasik bir Harley olurdu.

Gözleri sarıya dönüştü.

Hayır, hayal görüyorsun, Jack, hayal görüyorsun. Bu adam yalnızca...

...yalnızca bir işçi. Çocuğa bakışı, yeni bir çehre olduğu için. Belki bu kasabada okula gitmiş, voleybol oynamış, kilise korosundan bir kızla mercimeği fırına vermiş, sonra onunla evlenmek zorunda kalmış, kız fazla çikolata yemekten şişmanlamış... Sıradan bir Oatley hödüğü işte. Yalnızca...

Ama gözleri sarı oldu.

Kes artık! Sarı olmadı!

Ne olursa olsun, kasabaya gelirkenki olayı hatırlatan bir şey vardı bu adamda; karanlıktaki olayı.

Jack'e eşek diyen şişman adam, Levi's kot ve temiz beyaz tişört giymiş bu adamdan uzaklaşır gibi bir hareket yaptı. Randolph Scott, Jack'e doğru yürümeye başladı. Kocaman, damarlı elleri iki yanında sallanıyordu.

"Çocuk," demesine kalmadan Jack sarsak bir telaşla kaçışa geçti. Arkasındaki kapıyı kalçasıyla itti, kime çarptığına aldırış bile etmedi.

Adamın gözleri mavi buzlar gibi parlıyordu, sonra renk değiştirmeye başladı. Soluyor, renkleri açılıyordu.

Gürültüler beynine doldu. Kenny Rogers, Reuben James diye birine sesleniyordu. "Sen hep öteki yanağını çevirmişsindir!" diye duyuruda bulunuyordu Kenny sarhoşlar topluluğuna. "Yumuşak huylu insanları bekleyen daha iyi bir dünya var diye iddia etmişsindir!" Jack bu salonda pek de yumuşak huylu kimse göremiyordu. Genny Valley Orkestrası tekrar sahneye çıkmış, aletlerini ellerine almaktaydılar. Çelik pedallı gitarı çalanın dışında hepsi sarhoş, hepsi sersemlemiş görünüyordu. Belki de nerede olduklarının bile farkında değillerdi. Gitaristin yüz ifadesi ise canı sıkılmış gibiydi.

Jack'in solunda bir kadın, barın telefonundan konuşuyordu. O telefona Jack dünyada dokunmazdı bir daha; elinden gelirse tabii. Bin dolar para verseler yine dokunmazdı. Kadın konuşurken yanındaki sarhoş arkadaşı elini bluzunun yakasından içeriye uzattı. Dans pistinde belki yetmiş çift dans ediyordu. Şarkının temposuna aldırdıkları yoktu. Sarılıyor, sürünüyor, birbirlerinin kalçalarını, sırtlarını okşuyorlardı. Yanaklarından aşağı terler süzülüyor, koltuk altları terden leke oluyordu.

"Eh, Tanrı'ya şükür!" dedi Lori. Barın menteşeli kapak kısmını Jack geçsin diye kaldırdı. Duman biraz ilerde, yine barın arkasındaydı. Gloria'nın tepesine cintonik'ler, votkalar, Black Russian'lar yerleştiriyordu. Black Russian, Oatley'de biradan sonra gelen en popüler içkiydi.

Jack, Randolph Scott'ın kapıdan salona girdiğini gördü. Adam Jack'e doğru baktı, mavi gözleri çocuğu hemen buldu. Başını hafifçe salladı. Sanki ona, "Konuşacağız," demek istiyordu. "Elbette konuşacağız. Belki Oatley Tüneli'nde olmuş veya olmamış şeyi konuşacağız, belki kırbaçları, belki hasta anneleri... Belki de senin buralarda çok uzun süre kalacağını konuşuruz... Alışveriş arabası için ağlayan bir ihtiyar oluncaya kadar kalırsın belki de... Ne dersin Jacky?"

Jack ürperdi.

Randolph Scott gülümsedi. Sanki ürpertiyi görmüştü ya da hissetmişti. Sonra kalabalığa karıştı, görünmez oldu.

Bir saniye sonra Duman'ın ince, güçlü parmakları Jack'in omzunu kavradı. En acıyan yerini arayıp bulmuştu. Her sefer bulurdu. Talimli parmaklardı bunlar. Sinir uçlarını bulabilen parmaklardı.

"Jack daha hızlı hareket etmen gerek," dedi Duman. Sesi hemen hemen anlayışlı gibiydi ama parmakları omzuna daha derin batıyor, yokluyordu. Soluğu, aralıksız emip durduğu pembe Canada naneşekerleri gibi kokuyordu. Onun postadan çıkmış takma dişleri takırdayıp duruyordu. Bazen dişler yerlerinden biraz kayıyor ve yakışıksız höpürtü sesi geliyordu. Duman dişleri emerek tekrar yerine oturtuyordu. "Daha hızlı hareket etmen gerek. Demek kıçının altında ateş yakmam gerekecek senin. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"E-evet," dedi Jack. İnlememeye çalışıyordu.

"İyi. İyi o halde." Duman'ın parmakları biraz daha derine battı, oradaki sinirleri acıttı. Jack bu sefer inledi. Duman'a bu kadarı yeterdi. Elini çekti.

"Yardım et de şu fıçıyı kaldırayım, Jack. Hem çabuk olalım. Cuma geceleri insanlar içki içmek ister."

"Cumartesi sabahı sayılır," dedi Jack aptal gibi.

"O zaman da içmek isterler. Haydi gel."

Jack her nasılsa Duman'ın fıçıyı kaldırmasına yardım etmeyi başardı. Fıçı sonunda barın altındaki yere yerleşti. Duman'ın ince, ip gibi kasları gömleğinin altında şişip kabarıyordu. Kafasındaki kâğıttan yapılma aşçıbaşı külahı hiç çarpılmadı. Kenarı hemen hemen sol kaşına değiyor, yerçekimi kurallarına meydan okuyordu. Jack soluğunu tutarak baktı, Duman kırmızı plastik bir kapağı fıçının ağzına geçirdi. Fıçı o kapağın deliğinden soluk verirken hava gereğinden biraz daha hızlı çıktı ama köpük görünmedi. Jack soluğunu verdi, içinden şükretti.

Duman boşalan fıçıyı ona doğru salladı. "Şunu arkaya, depoya götür. Sonra tuvaleti silip temizle. Bugün öğleden sonra sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Jack hatırlıyordu. Saat üçte hava baskını alarmı çalıp yüreğini ağzına getirdiğinde olmuştu. Lori gülmüş, *"Jack'i defterden sil, Duman, sanırım tozuttu,"* demişti. Duman gülümsemeyen, kısılmış gözleriyle bakmış, Jack'e yaklaşması için işaret etmişti. Sonra bunun fabrika paydos zili olduğunu anlatmıştı Jack'e. Dogtown'daki şişirme plastik oyuncaklar yapan fabrikada da aynı tür paydos zili çalındığını söylemişti. Barın birazdan dolmaya başlayacağını da anlatmıştı.

"Sen, ben, Lori ve Gloria şimşek gibi hızlı çalışmak zorunda kalacağız," demişti Duman. "Çünkü cumaları kartal çığlığı duyulunca, pazar, pazartesi, salı, çarşamba ve perşembe günleri çıkaramayacağımız parayı çıkarmak zorundayız demektir. Sana fıçı getir dedim mi, daha cümlem bitmeden çıkarıp getirmiş olmalısın. Tuvaleti de her yarım saatte bir paspaslaman gerek. Cuma geceleri çeyrek saatte bir biri kusar."

"Kadınlarınki tamam," dedi Lori yaklaşırken. Saçları çok ince telli, dalgalı ve sarıydı. Teni de çizgi romanlardaki vampirler kadar beyazdı. Ya nezlesi vardı ya da fena halde kokain tiryakisiydi. Habire burnunu çekiyordu. Jack içinden, herhalde nezledir diye düşündü. Oatley'de kimsenin kokaine parasının yeteceğini sanmıyordu. "Kadınlar tuvaleti, erkeklerinki kadar kötü olmuyor ama. Yaklaşıyorsa bile, ulaşamıyor."

"Kes sesini, Lori."

"Patla!" diye cevap verdi kadın. Duman'ın eli yıldırım gibi uçtu. Bir

şaplak sesi duyuldu. Duman'ın beş parmağının izi. Lori'nin yanağına kıpkırmızı çıktı. Lori sızlanmaya başladı ama Jack'in iyice içi bulanmıştı. Kadının gözlerinde hemen hemen mutlu bir ifade görünce daha da şaşırdı. Bu tür davranışı bir sevgi belirtisi sayan bakışlarla bakıyordu Lori.

"Sen sıkı çalış, sorun çıkmaz," dedi Duman. "Fıçı istediğim zaman çabuk olmayı unutma. Yarım saatte bir tuvalette kusmuk paspaslamayı da unutma."

Jack o sırada Duman'a buradan ayrılmak istediğini tekrar söylemiş, Duman de pazar öğleden sonrayla ilgili sahte vaadini tekrarlamıştı. Ne yararı vardı ki bunu düşünmenin?

Naralar daha da yükselmeye başlamıştı. Kahkahalar da öyle. Bir sandalyenin kırılırken çıkardığı çatırtıya bir acı çığlık karıştı. Yumruk kavgası başlamıştı. Bu gece üçüncü kavgaydı bu. Dans pistinde başlamıştı. Duman bir küfür salladı. Jack'i itip yanından geçti. "Kaldır o boş fıçıyı," dedi.

Jack boş fıçıyı tekerlekli arabaya yükledi, kapıya doğruldu. İlerlerken tedirgin bakışlarla Randolph Scott'ı arıyordu. Onu kavga seyreden grupta gördü, biraz rahatladı.

Depo odasında boş fıçıyı diğer boşların yanına koydu. Updike'nin barında altı fıçı bitmişti bu gece. Bu iş bitince sırt çantasını tekrar kontrol etti. Bir an çantanın kaybolduğunu sanıp telaşa kapıldı, kalbi gümbür gümbür çarpmaya başladı. Sihirli iksir oradaydı. Bu dünyaya gelince gümüş dolar haline gelen Diyar parası da oradaydı. Sağa doğru kaydı. Alnını ter kaplamıştı. İki fıçının arasından elini uzatıp yokladı. İşte oradaydı. Kalbinin vuruşları düzene girer gibi oldu. Ama hâlâ titriyor, dizleri kesiliyordu. Bir tehlikeden kıl payı kurtulmaktan gelen duyguydu bu.

Erkekler tuvaleti berbat durumdaydı. Akşamın daha erken saatleri olsa Jack rahatlıkla kusardı, ama yavaş yavaş kokuya alışmaya başlamıştı. En kötüsü de buydu zaten. Sıcak suyu kovaya doldurdu, tuvalete döktü, sonra paspasını yerdeki inanılmaz pisliklerin üzerinden geçirmeye başladı. Zihni son iki günü yeni baştan tarıyordu. Tuzağa kısılmış bir hayvan, yaralı bacağı için nasıl kaygılanırsa o da öyle kaygılanıyordu o geçen günlere...

3

Jack ilk defa olarak Oatley Barı'na girdiğinde içerisi karanlık ve salaş bir yerdi. Müzik kutusu, oyun makineleri hep prizden çekilmişti. Bir tek ışık vardı, o da barın üzerindeki ışıktı. Bir dijital saat göze çarpıyordu duvarda. İki dağ arasında gibiydi. Garip bir UFO'ydu sanki.

Jack biraz gülümseyerek bara yaklaşmıştı. O sırada arkasından bir sesin, "Burası bir bar," dediğini duydu. "Reşit olmayana göre yer değil. Sen aptal falan mısın? Defol buradan."

Jack yerinden sıçramıştı. Parmakları cebindeki madeni paraya dokunuyor, daha önce çalıştığı yerdeki gibi bir iş umuyordu. Şuradaki taburelerden birine oturacak, bir şey ısmarlayacak, sonra da iş isteyecekti aklınca. Elbette ki bu yaşta bir çocuğu işe almak yasaya aykırıydı; özellikle de velisi veya vasisi tarafından imzalanmış bir çalışma izni olmadığı sürece. Bunun anlamı açıktı. Jack'i asgari ücretten daha az bir paraya çalıştırmak mümkündü. Hem de çok daha azına. Pazarlık başlayacaktı az sonra. Genellikle iki numaralı hikâyeyle başlardı pazarlık. Hain üvey baba hikâyesiyle.

Olduğu yerde döndü, arkadaki loca gibi kısımlardan birinde tek başında oturan adamı gördü. Adam Jack'e dondurucu, nefret dolu bir bakışla bakıyordu. İnce bir adamdı ama bedeninin yanlarında olsun, boynunda olsun, ip gibi ince kasları pek güçlüydü. Beyaz, bol aşçı pantolonu giymiş, başına da aşçı külahı takmıştı. Başı daracık, sansar gibiydi. Saçlarını kısa kesmişti. Şakakları ağarmaya başlıyordu. Ellerinde bir yığın fatura, bir de hesap makinesi vardı.

"'Çırak Aranıyor' ilanınızı gördüm," dedi Jack. Ama pek fazla umudu kalmamıştı. Bu adam onu işe almazdı. Jack de onun yanında çalışmak istediğinden pek emin değildi zaten. Hain, zalim birine benziyordu adam.

"Gördün demek, öyle mi?" dedi locadaki adam. "Demek okulu kırmadığın günlerde her nasılsa okumasını öğrenmişsin."

"Bar olduğunu bilmiyordum," dedi Jack. Elinde olmadan kapıya doğru bir adım geriledi. Kirli camlardan içeriye giren bir ışık yere ölü gibi serildi, bu bara başka bir boyutu varmış gibi bir hava verdi. "Ben burayı, yani hem içki hem ızgara satan bir yer sandım. Gideyim bari."

"Gel buraya." Adamın kahverengi gözleri ona dengeli bakışlarla bakıyordu.

"Yoo, ziyanı yok," dedi Jack korkulu bir sesle. "Ben artık..."

"Gel buraya. Otur." Adam bir kibrit çakıp purosunu yaktı. Kâğıttan aşçı külahına konmuş bir sinek havalanıp karanlığa karıştı. Gözleri Jack'ten ayrılmıyordu. "Seni ısıracak değilim," dedi.

Jack yavaşça yaklaştı, locanın karşı tarafına süzüldü, kerevete oturdu, ellerini masanın üzerinde derli toplu biçimde üst üste koydu. Altmış saat sonra, gecenin saat yarımında, saçlarından terler damlayarak erkekler tuvaletini silerken Jack içinden, yo, o biliyordu, diye düşündü. Tuzağın üstüne kapanmasına yol açan şey, Jack'in kendi budalaca gü-

veni olmuştu. Tuzak o gün Duman Updike'ın karşısına oturduğu anda kapanmıştı zaten. Yalnızca Jack farkında değildi bunun. Böyle tuzaklar habersiz kurbanların üzerine çok kolay kapanırdı. Kurban suda boğulacağına, birada boğuluyordu Oatley'de yalnızca. Tek farkı buydu.

Eğer kaçmış olsaydı...

Ama kaçmamıştı. O kahverengi gözlerin soğuk bakışlarını karşılamaya uğraşırken, belki burada bir iş bulurum yine de, diye düşünmüştü. Daha önceki işinde, Golden Spoon Lokantası'nın sahibi Minette Banberry iyi kadındı. Jack'e oldukça iyi davranmıştı. Hatta giderken onu kucaklamış, öpmüş, yanına üç de koca sandviç vermişti. Ama Jack kanmamıştı yine de. Bu tür iyi davranışlar, ne olursa olsun hep kendi kârlarını düşünmesini önleyemezdi insanların. Açgözlülükleri maskeleyemezdi.

New York'ta asgari ücret saat başına üç dolar kırk sentti. Golden Spoon'un mutfağında yazılıydı bunun böyle olduğu. Ama aşçı Haiti'liydi. İngilizcesi pek yoktu. Ülkeye herhalde kaçak girmişti. Yemekleri çok güzel pişirebiliyor, kızartmaları tam kıvamında çıkarıyordu. Garsonlukta Bayan Banberry'ye yardım eden kız güzeldi ama geri zekâlıydı. Özel bir yardım derneği kanalıyla bulmuştu bu işi. Böyle durumlarda asgari ücret geçerli değildi. Aptal kız o peltek diliyle Jack'e *saat başına* tam bir dolar yirmi beş sent aldığını, *bütün bu paraların kendisinin* olduğunu söylemişti.

Jack bir buçuk dolar alıyordu. Pazarlıkla varmıştı bu paraya. O sıra Bayan Banberry'nin bulaşıkçısı kaçmamış olsa, bir sabah kahve molasından dönmemezlik etmemiş olsa, kadının pazarlığa razı olmayacağını, bir dolar yirmi beşten fazlaya çıkmayacağını da bal gibi biliyordu. Canın isterse. Başka yere bak, der geçerdi çocuğa.

Yeni edindiği özgüven ona bu karşısındakinin de yeni bir Bayan Banberry olduğunu söylüyordu. Kadın değil, erkekti. Şişman değil, ip gibi sıskaydı, hiç gülümsemiyordu, ama yine de ikinci bir Bayan Banberry'ydi.

"İş arıyorsun, ha?" Beyaz pantolonlu, kâğıt şapkalı adam purosunu, üzerinde CAMELS yazılı kül tablasının kenarına bıraktı. Oraya konmuş bir sinek, bacaklarını sıvazlamaktan vazgeçip uçtu gitti.

"Evet efendim. Ama sizin de söylediğiniz gibi burası bir bar ve..."

Tedirginlik duygusu tekrar belirmişti içinde. O kahverengi gözler, o sarı göz akları rahatsız ediyordu onu. Ava çıkmış bir kedinin gözleriydi bunlar. Jack gibi *çok* fare görmüş gözler...

"Evet, burası benim," demişti adam. "Adım Duman Updike." Elini uzatmıştı. Jack şaşırarak adamın elini sıktı. Adam, çocuğun elini bir tek

kere, acıtacak kadar sıkmakla yetindi, sonra gevşek tuttu ama büsbütün bırakmadı. "Evet?" diye sordu.

"Hıı?" dedi Jack. Aptal gibi göründüğünün de, çok korktuğunun da farkındaydı. Sesi de öyle çıkmıştı. Updike'ın elini bırakmasını istiyordu.

"Anan baban, sana kendini tanıtmayı hiç öğretmedi mi?"

Bu öyle beklenmedik bir sözdü ki, Jack neredeyse Golden Spoon'da kullandığı isim yerine asıl adını kaçıracaktı ağzından. O ismi artık yavaş yavaş "yolculuk ismi" olarak kabullenmeye başlıyordu. Lewis Farren'dı Jack'in kullandığı ad.

"Jack Saw... Ihh!... Sawtelle," dedi.

Updike, çocuğun elini biraz daha tuttu, kahverengi gözleri hiç kıpırdamadı. Sonra eli bıraktı. "Jack Saw-ıhh-Sawtelle demek," dedi. "Herhalde telefon rehberindeki en uzun isim seninki olmalı, ha?"

Jack biraz kızardı ama bir şey söylemedi.

"Pek büyük sayılmazsın," dedi Updike. "Kırk kiloluk bira fıçısını tekerlekli arabaya yükleyebilir misin dersin?"

"Sanırım," dedi Jack. Bunu yapıp yapmayacağını hiç bilmiyordu aslında. Ama sorun olacağını sanmıyordu. Böyle ölgün bir yerde fıçılar pek seyrek değiştirilmek zorundaydı.

Updike, onun zihnini okuyormuş gibi konuştu. "Evet, şu anda burası boş. Ama saat beşten sonra epey dolar. Hafta sonlarındaysa iyice dolar. İşte paranı o zaman hak edeceksin, Jack."

"Bilemiyorum," dedi Jack. "Kaç paralık iş bu?"

"Saatte bir dolar," dedi Updike. "Keşke daha fazla verebilseydim, ama..." Omuzlarını kaldırdı, eliyle masadaki faturaları tıpışladı. Hatta biraz gülümsedi bile. Sanki çocuğa şöyle diyordu: *Anlarsın evlat, Oatley'de her şey berbat durumda. 1971'den beri fakirleşiyoruz.* Ama gözleri hiç gülümsemedi. O hareketsiz, kedi gibi bakışlarla Jack'e bakıp duruyordu.

"Fazla bir para sayılmaz," dedi Jack. Yavaş konuşuyordu ama elinden geldiği kadar hızlı düşünmeye çalışıyordu.

Oatley barı bir mezardı. Televizyon seyredip içkisini yudumlayan bir tek müşteri bile yoktu. Besbelli Oatley'de herkes içkisini arabasında içiyor, oraya "kulüp' diyordu. Çok çalışmak gereken bir yerde bir buçuk dolar bile az olabilirdi ama burada belki bir dolar iyi paraydı.

"Hayır, değil," diye kabullendi Updike. Tekrar hesap makinesine döndü. "Hayır, fazla para değil." Sesinden, ister kabul et, ister reddet dediği belli oluyordu. Pazarlık payı yoktu.

"Belki de uygundur," dedi Jack.

"Eh, iyi o halde. Ama bir konuyu daha kesinleştirmemiz gerek. Sen

kimden kaçıyorsun? Kim var peşinde senin?" Kahverengi gözler yine Jack'e dikilmişti. Derin derin bakıyordu. "Peşinde biri varsa gelip hayatımı zorlaştırmasını istemem."

Bu söz Jack'in özgüvenini pek sarsmadı. Belki dünyanın en zeki çocuğu sayılmazdı ama işverenlere anlatabileceği ikinci bir paravan hikâyeyi kararlaştırmadan bu yolculuğu sürdüremeyeceğini bilecek kadar aklı vardı. İki numaralı hikâyeydi bu: Hain üvey baba hikâyesi.

"Ben Vermont eyaletinin küçük bir kasabasındanım," dedi, "Fenderville'den. Annemle babam iki yıl önce boşandılar. Babam velayetimi almak istedi ama yargıç beni anneme verdi. Genellikle öyle yapıyorlar."

"Hem de nasıl!" Adam tekrar faturalarına eğilmiş, hesap makinesini eline almıştı. Ama Jack onun yine de dikkatle dinlediğine karar verdi.

"Sonra babam Chicago'ya gitti, bir fabrikada iş buldu," diye devam etti Jack. "Bana hemen hemen her hafta mektup yazar. Ama geçen yıldan beri görmeye gelmiyor. Geçen yıl Aubrey, onu bir iyi dövdüydü. Aubrey benim..."

"Üvey baban mı?" deyiverdi Duman. Jack'in gözleri bir an için kısıldı, ilk güvensizliği, kuşkuları geri döndü. Updike'ın sesinde anlayış yoktu. Hemen hemen alay ediyordu bu adam Jack'le. Sanki anlatılanların uydurma olduğunu biliyordu.

"Öyle," dedi. "Annem onunla bir buçuk yıl önce evlendi. Aubrey beni çok dövüyor."

"Hazin. Jack. Çok hazin." Bu sefer Updike gözlerini kaldırdı. Bakışlarında inanmaz bir alaycılık vardı. "Demek sen de babana gidiyorsun. İkiniz mutlu mutlu yaşayacaksınız."

"Eh, umarım öyle olur." Jack'e birden ilham geliverdi. "Tek bildiğim, asıl babamın beni hiçbir zaman boynumdan dolaba asmadığı." Tişörtünün yakasını aşağıya çekti, oradaki izi gösterdi, solmaya başlamıştı artık iz. Golden Spoon'dayken rengi daha canlı, hemen hemen mordu. Orada kimseye göstermesine gerek olmamıştı. İz tabii Diyar'da boğazına sarılan kökün bıraktığı izdi.

Duman Updike'ın gözlerinin şaşkınlıkla iri iri açıldığını görme zevkine ulaştı. Hemen hemen şoka kapılmıştı adam. Öne doğru edildi, elindeki sarılı pembeli faturalardan birazı dağıldı. "Ulu Tanrım!" diye mırıldandı. "Üvey baban mı yaptı bunu?"

"O zaman ben de evden kaçmaya karar verdim."

"Buralara gelir mi? Giderken aşırdığın arabayı, motosikleti veya cüzdanı bulmaya gelir mi?"

Jack başını iki yana salladı.

Duman bir an daha baktı Jack'e. Sonra hesap makinesinin kapatma tuşuna bastı. "Benimle depo odasına gel, evlat," dedi.

"Neden?"

"Fıçıları gerçekten kaldırabilir misin, görmek istiyorum. Ben istediğimde fıçıyı getirebilirsen, işe aldım gitti seni."

4

Jack, alüminyum fıçıları kaldırıp tekerlekli arabaya yükleyebileceğini kanıtladı. Hatta adamı, bu işi kolaylıkla yapabildiğine bile inandırdı. Fıçıyı düşürüp burnuna yumruk yemesi ertesi günün olayı olacaktı.

"Eh, fena değil," dedi Updike. "Gerçi yaşın uygun değil, bunu yaparken belki bir yerini burkarsın ama o da senin sorunun."

Jack'e işe öğleyin başlayıp gecenin birine kadar çalışabileceğini söyledi. "Dayanabildiğin sürece," diye de ekledi. Parayı her akşam kapanış saatinde ödeyecekti. Nakit olarak.

Tekrar ön tarafa geçtiler, Lori'yi gördüler. Lacivert basketbol şortu giymişti. Şort öyle kısaydı ki, altından naylon külotu görünüyordu. Sırtında, kesin Batavia'daki Mammoth Mart'tan aldığı kolsuz bir bluz vardı. İnce telli sarı saçlarını plastik bir tokayla arkada tutturmuştu. Bir Pall Mall sigarası içiyordu. Sigaranın ağız kısmı ıslak ve ruj lekeliydi. Göğüslerinin arasında iri bir haçlı kolye sallanıyordu.

"Bu Jack," dedi Duman. "'Çırak aranıyor' ilanını vitrinden al."

Lori, Jack'e, "Kaç evlat," dedi. "Henüz vaktin var."

"Kapat çeneni."

"Kapat öyleyse."

Updike kadının poposuna bir tokat attı. Sevgi tokadı değildi bu. Kadın sendeledi, barın kenarına tutundu. Jack gözlerini kırpıştırırken Osmond'ın kırbacının çıkardığı sesi hatırladı.

"Koca herif," dedi Lori. Gözlerine yaşlar doluyordu. Ama memnun bir bakış da yok değildi o gözlerde. İşler yolundaydı galiba bu kadına göre.

Jack'in ilk tedirginliği daha da belirginleşmişti. Daha da keskinleşmişti elbette. Hemen hemen bir korkuya dönüşmekteydi.

"Bizim durumumuza boş ver, evlat," dedi Lori, çocuğun yanından geçerken. "Sana böyle yapmaz."

"Adı Jack, *evlat* değil," diye atıldı Duman. Yine deminki locaya gidip oturmuştu. Faturalarını topluyordu. "Çocuğa iki hamburger yap sen. Saat dörtte çalışmaya başlayacak."

Lori vitrindeki yazıyı çıkardı, müzik kutusunun arkasına koydu. Bu işi defalarca yapmış gibi bir hali vardı. Jack'in yanından geçerken ona göz kırptı.

Telefon çalmaya başladı.

Üçü birden telefona baktılar. Apansız, pek tiz bir sesle çalıyordu. Jack'in gözüne, duvara yapışmış kara bir sülük gibi görünüyordu. Garip bir andı bu. Hemen hemen zamansız bir andı. Lori'nin ne kadar solgun olduğunu fark etti. Yanaklarındaki tek renk, soluk ergenlik izleriydi. Sonra Duman Updike'ın yüzündeki zalim ifadeyi de gördü. Uzun parmaklı ellerinde damarları çıkık çıkıktı. Telefonun üzerinde, LÜTFEN ÜÇ DAKİKADAN FAZLA KONUŞMAYIN yazıyordu.

Telefon o sessizliğin içinde uzun uzun çaldı.

Jack birden büyük bir korkuya kapılarak, *Beni arıyorlar,* diye düşündü. *Uzaktan arıyorlar! Çoook UZAKTAN!*

Updike, "Cevap versene şuna, Lori," dedi. "Aptal mısın nesin?"

Lori telefona ilerledi.

Titreyen, zayıf bir sesle, "Oatley Barı," dediği duyuldu, sonra dinledi. 'Alo? Alo? Öff, kesin be!"

Telefonu çarparak kapattı.

"Kimse yok. Çocuklar yapıyor. Bazen de saçma sorular soruyorlar. Hamburgerlerini nasıl seversin, evlat?"

"Jack!" diye kükredi Updike.

"Jack, tamam, tamam, *Jack.* Hamburgerlerini nasıl istersin, Jack?"

Jack orta pişmiş sevdiğini söyledi. Üzerinde hardal ve Bermuda soğanla. Oturup kurtlar gibi yedi, bir bardak da süt içti. Açlığı dinince tedirginliği de azaldı. Çocuklardı arayan. Kadın öyle söylemişti. Ama yine de Jack'in gözleri ikide bir telefona dönüyor, içindeki merak son bulmuyordu.

5

Saat dört oldu, barın boşluğu ve tenhalığı Jack'i kandırmak için özel bir dekor olarak hazırlanıp sonra kaldırılmış gibi gözüktü. Kapı açıldı, bahçıvan pantolonu giymiş on kadar adam içeri girdi. Lori müzik kutusunu prize taktı, bilgisayar oyun konsoluna uzay oyunu da takıldı. Gelen adamlardan birkaçı bağırarak Duman'ı selamladılar. O incecik gülümsemesiyle karşılık verdi, inci gibi takma dişlerini gösterdi. Çoğu bira ısmarladı. İki üç tanesi Black Russian istedi. İçlerinden biri (Jack onun Güzel Hava Kulübü üyelerinden olduğundan hemen hemen emin-

di) müzik kutusuna birkaç bozuk para attı, Mickey Gulley, Eddie Rabbit, Waylon Jennings ve daha birkaç kişinin sesini salona davet etti. Duman, Jack'e depodan kova ile yer bezini almasını, barın karşısındaki koca dans pistini paspaslamasını söyledi. Cuma akşamını beklemekte olan pist şimdi bomboştu. Yerlerin silinip kurulandıktan sonra bir de cilalanmasını istiyordu Duman. "Kendi suratın yerden sana sırıttığında anlarsın ki olmuş," dedi.

6

Böylelikle Jack'in Updike barındaki hizmeti başlamış oldu.

Saat dörtte beşte oldukça dolar burası.

Eh, Duman'ın kendisine yalan söylediğini iddia edemezdi.

Jack yemeğini bitirip ücretini hak etmeğe hazırlandığında bar bomboştu. Ama saat altı olduğunda belki elli kişi vardı içerde. Garson kız –Gloria– işbaşı yaptığı zaman müşteriler onu çığlıklarla, alkışlarla karşıladılar. Gloria, Lori'nin yardımına koştu, birkaç karaf şarap, bol bol Black Russian, sonu gelmez sayıda bira dağıttı.

Busch fıçılarının yanı sıra Jack durmadan kasa kasa bira şişeleri de taşıyordu bara. Budweiser'dı biralar tabii. Birkaç yöresel marka da vardı: Genesee, Utica Club, Rolling Rock. Jack'in elleri su toplamaya, sırtı ağrımaya başlamıştı.

Kasaları ve fıçıları almak için depo odasına gidip gelirken "Bana bir fıçı çek Jack," (bu söz şimdiden bir kâbus olmuştu çocuğa). Arada paspası alıp dans pistine de gidiyordu. Bir elinde cila şişesi vardı. Bir keresinde boş bir bira şişesi başının yanından vınlayıp geçti, onu birkaç santimle ıskaladı. Jack hemen başını eğdi. Kalbi çarpıyordu. Duman sarhoş müşteriyi kapı dışarı ederken takma dişleri timsah dişi gibi pırıl pırıldı. Pencereden bakan Jack, sarhoşun sendeleyip parkmetrenin direğine ÇARPTIĞINI gördü.

Duman bardan sabırsız bir sesle seslendi. "Boş ver, Jack! Sana çarpmadı ki! Sen pisliği temizle."

Duman bir saat kadar sonra onu erkekler tuvaletine yolladı. Orta yaşlı, saçlarını Joe Pyne* modeli kestirmiş bir adam pisuvarlardan birinin önünde, tek elini duvara dayamış, ötekiyle organını tutmuş duruyordu. Yerde, çizmelerinin arasında bir kusmuk gölü oluşmuştu.

---

* Talk-show'un öncülerinden ABD'li Joe Pyne, kısa saçlarını yandan ayırıp kalıp gibi tarardı. (ed.)

Adam kapıya doğru gerilerken, "Temizle şunu, çocuk," dedi. Jack'in omzuna onu yere yıkabilecek güçte bir tokat patlattı. "İnsan şu ya da bu şekilde yer açmalı midesinde, değil mi?"

Jack kapı kapanıncaya kadar kendini tutmayı başardı, sonra kontrolünü kaybetti, midesi ağzına geldi.

Tek boş kenefin başına zor ulaştı, başını eğdiğinde, orada son müşteriden kalma dışkının kokular çıkara çıkara yüzdüğünü gördü. Jack yediği yemeğin tamamını kustu, bir iki kısa soluk aldı, sonra tekrar kustu. Titreyen eliyle sifonu çekti. Duvarların ardından Waylon&Willie'nin Texas şarkıları geliyordu.

Birden annesinin yüzü belirdi gözünün önünde. Filmlerinde olduğundan çok daha güzeldi. Gözleri iri ve kara, biraz da hüzünlüydü. Alhambra'daki odada yalnızdı annesi. Yanı başındaki tablada, çoktan unutmuş olduğu sigarası tütüyordu. Ağlıyordu da, Jack için ağlıyordu. Jack'in yüreği öyle sızladı ki, o anda annesine duyduğu sevgi ve özlemden ölebilirdi. Özlediği dünyada olaylı tüneller yoktu. Tokatlanmayı bekleyen kadınlar yoktu. Bir yandan işerken bir yandan kendi ayaklarının dibine kusan adamlar yoktu. Annesinin yanında olmak istiyordu Jack, Hızlı Parker'dan kendisini batıya yolladığı için nefret ediyordu.

Özgüveninden geriye kalan da yok olmuştu o anda. Tümüyle ve ebediyen yok olmuştu. Bilinçli düşüncelerini, çocuksu bir çığlık bastırıyordu: *Annemi istiyorum, ne olur, Tanrım ANNEMİ istiyorum...*

Dizlerinin bağı çözülerek titrek adımlarla tuvaletin başından uzaklaşırken kendi kendine, *tamam bu iş sonuna geldi artık. Lanet olsun sana Hızlı, bu çocuk evine dönüyor,* diye düşünüyordu. Annesi ölüyor olsa bile, gözünde değildi o anda. O acı dolu an içinde, herhangi bir etoburun yiyebileceği herhangi bir hayvan gibiydi. O anda annesi ona sarılıp öpse vücudunu saran kanserden ölmesini rahatlıkla kabul ederdi.

Başını duvara dayadı, yavaş yavaş kontrolünü yeni baştan kazandı. Bilinçli bir süreç değildi kazanması. Yalnızca zihnin basit bir sıkışması gibiydi. Phil Sawyer'a ve Lily Cavanaugh'ya göre bir şeydi. Bir hata yapmıştı. Büyük bir hata. Ama geri dönmeyecekti. Diyar gerçek bir yerdi. Tılsım da gerçek olabilirdi. Kendi korkaklığı yüzünden annesinin ölümüne yol açmayacaktı.

Kovayı sıcak suyla doldurdu, pisliği temizledi.

Oradan çıktığında saat on buçuk olmuş, kalabalık dağılmaya başlamıştı. Çalışanların yeriydi Oatley kasabası. Hafta içi gecelerde içkiciler de evlerine erken dönüyordu.

Lori, "Hamur gibi sararmışsın, Jack," dedi. "Bir şeyin yok ya?"

"Bir gazoz içsem olur mu dersin?"

Lori bir şişe gazoz getirdi, Jack dans pistini paspaslarken içti. On ikiye çeyrek kala Duman, ona tekrar depo odasına gidip bir fıçı getirmesini söyledi. Jack fıçıyı zar zor getirebildi. Bire çeyrek kala Duman kalabalığa bir an önce içkilerini bitirip gitmeleri için haykırmaya başladı. Lori müzik kutusunu fişten çekti, o sırada şarkısı çalan Dick Curless'in sesi uzayıp iniltiye dönüşerek söndü, birkaç kişi isteksizce itiraz etti. Gloria oyun konsolunun fişini çekti, Gloria oyun konsolunun fişini çekti, pembe kazağını sırtına geçirdi (kazak, Duman'ın sürekli yediği Kanada şekerleri kadar, takma dişlerin sahte dişetleri kadar pembeydi) ve çıkıp gitti. Duman ışıkları söndürüp son kalan birkaç müşteriyi kapıdan defetti.

"Pekâlâ, Jack," dedi onlar gidince. "İyi iş çıkardın. Daha ilerleme payın var ama başlangıç olarak iyi sayılır. Depo odasında yatabilirsin."

Jack, Duman'ın zaten teklif etmediği gündeliğini istemek yerine, hemen depo odasına seyirtti. Öyle bitkindi ki, demin dükkândan zorla çıkarılan o sarhoşların küçük bir kopyasına benziyordu.

Depo odasında Lori'yi bir köşede çömelip oturmuş buldu. Çömeliş biçimi zaten kısa olan şortunu tehlikeli sayılabilecek kadar yukarı sıvamıştı. Jack bir an için onun kendi sırt çantasını araştırmakta olduğunu düşünüp tutuk bir korkuya kapıldı. Az sonra, elma çuvalının üzerine iki battaniye sermeye uğraştığını anladı. Bir yüzünde NEW YORK DÜNYA FUARI yazılı bir de saten yastık koymuştu battaniyelerin üzerine Lori.

"Sana bir yuva hazırlayayım dedim, evlat," dedi Jack'e.

"Sağ ol!" Aslında basit bir jestti ama Jack gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. Kendini zor tutup gülümsedi. "Çok teşekkürler, Lori."

"Dert değil. Burada işin kötü olmaz, Jack. Duman o kadar da fena biri değildir. Bir kere tanısan, sandığının yarısı kadar bile kötü olmadığını anlayacaksın." Bunu kendini inandırmak istermiş gibi söylüyordu.

"Belki haklısın," dedi Jack. Sonra içinden gelerek ekledi. "Ama ben yarın gidiyorum. Oatley, bana göre bir yer değil galiba."

"Belki gidersin, Jack, belki de bir süre kalmaya karar verirsin. Önce bir uyu hele." Bu sözlerde zorlamalı, doğal olmayan bir şey vardı. Az önce gülümseyip, *sana yuva hazırlıyorum,* derkenki içtenlikten eser yoktu. Jack bunu fark etti ama başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu.

"Bakarız," dedi.

"Elbette bakarız." Lori kapıya yöneldi, kirli avucuyla ona bir öpücük yolladı. "İyi geceler, Jack."

"İyi geceler."

Gömleğini çıkarmaya çalışırken vazgeçti, bıraktı. Yalnızca lastik ayakkabılarını çıkarıp öylece yatmaya karar verdi. Depo odası soğuk ve ürperticiydi. Elma çuvallarının üzerine oturdu, tam başını NEW YORK

hatırası yastığa koyacağı sırada içerden bardaki telefonun acı acı çalmaya başladığı duyuldu. Beynini deliyordu sanki zil sesi. Ona kıpırdayan gri kökleri, kırbaçları, iki başlı midillileri düşündürüyordu.

Zırr, zırr, zırr diye sessizliğe sesleniyordu zil.

Zırr, zırr, zırr. Çocukların arayıp gırgır geçme saati çoktan gerilerde kalmıştı. Yatmıştı artık çocuklar. Zırr, zırr, zırr. *Alo Jacky ben Morgan seni ormanlarımda hissettim kurnaz itoğlu. KOKUNU ALDIM ormanlarımda senin. Kendi dünyanda güvende olduğunu nasıl sanabiliyorsun? Benim ormanlarım oraya da sokulmuş durumda. Son şansın, Jacky. Ya eve dönersin ya da peşinden asker yollarız. Kurtulamazsın. Asla kur...*

Jack ayağa kalktı, çoraplarıyla odanın kapısına doğru koştu. Tüm vücudunu bir ürperti kaplamıştı.

Kapıyı birazcık araladı.

Zırr, zırr, zırr.

Sonunda bir ses duyuldu. "Alo. Oatley Barı. Bu saatte bari önemli olsun sebebi." Duman'ın sesiydi bu. Bir duraklama oldu. "Alo?" Yine sessizlik. "Cehennemin dibine git!" Duman telefonu çarparak kapattı, Jack onun yürüyüp merdivenden üst kata, Lori'yle paylaştığı odaya çıktığını duydu.

7

Jack şaşkın bakışlarla sol elindeki hesap pusulaları ile sağ elindeki kâğıt ve bozuk paralara bakıyordu. Ertesi sabah, saat on birdi. Perşembe sabahı. Patrondan gündeliğini istemişti.

"Bu nedir?" diye sordu. Hâlâ inanamıyordu.

"Okumayı bilmiyor musun?" dedi Duman. "Saymayı herhalde biliyorsundur. Benim istediğim kadar hızlı değilsin Jack. Henüz değilsin. Ama yeterince zekisin."

Jack bir elinde yeşil hesap fişleri, öbüründe paralarla öylece oturuyordu. Alnının ortasındaki damarda gizli bir öfke atmaya başlamıştı. KONUK FİŞİ diye yazıyordu yeşil fişlerin üzerinde. Golden Spoon'da Bayan Banberry'nin kullandığı fişlerin tıpkısıydı. Yazıları okudu:

1 hmbrg	1,35 dolar
1 hmbrg	1,35 dolar
1 süt	55
1 gazoz	55
vergi	30

En altına toplam olarak 4,10 dolar yazılmıştı. Jack bir günlük işinden dokuz dolar para kazanmış olmalıydı. Duman hemen hemen yarısını hesaba kesiyordu. Sağ elindeki paralar dört dolar doksan sentti.

Başını kaldırıp öfkeyle baktı; önce Lori'ye baktı. Kadın utanıp bakışlarını kaçırdı.

"Bu kalleşlik," dedi Jack incecik bir sesle.

"Jack, yanılıyorsun. Mönüdeki fiyatlara bakarsan..."

"Benim demek istediğim o değil, sen de bal gibi biliyorsun!"

Lori tedirgin, kıpırdandı. Duman'ın çocuğa bir tokat atmasını bekliyor gibiydi. Ama Jack'e korkunç bir sabırla bakmayı sürdürdü:

"Yatak parası almadım, daha ne istiyorsun?"

"Yatak mı!" diye bağırdı Jack. Kanı yanaklarına yükselmişti. "Amma da yatak! Beton yere serili çuvallar! Ne yatak! Bir de onun parasını alsaydın, kalleş seni!"

Lori'nin sesi korkuyla çınladı, Duman'a baktı; ama Duman masanın karşısında, Jack'e bakarak oturuyor, ikisinin arasında puronun dumanları havaya yükseliyordu. Duman'ın başında yeni bir aşçı külahı vardı. Bu da kâğıttandı.

"Orada yatmanı konuşmuştuk," dedi çocuğa. "Sen bedava mı diye sordun, ben de evet dedim. Yemeklerinden söz edilmemişti. Konuşmuş olsak belki bir çaresine bakabilirdik. Belki de bakamazdık. Ama sen onu söz konusu etmedin. Şimdi de sonucuna katlanmak zorundasın."

Jack titriyordu. Gözlerine öfke gözyaşları dolmaktaydı. Konuşmaya çalıştığında boğazından ancak boğuk bir hırıltı çıktı. Konuşamayacak kadar öfkelenmişti.

"Tabii şimdi eğer yemeklerde müstahdem indirimi talep edersen..."

"Canın cehenneme!" diyebildi Jack sonunda. Dört kâğıt dolarla bozuklukları kaptı. "Benden sonraki çocuğa öğretirsin ne yapması gerektiğini! Ben gidiyorum!"

Kapıya doğru ilerledi. Öfkesine rağmen, o kaldırıma varamayacağını biliyordu. Düşünüyor değil, kesinlikle *biliyordu.*

"Jack."

Eli kapının tokmağına dokundu, onu kavrayıp çevirmek istedi ama kulağına gelen seste inkâr edilmez bir tehdit gizliydi. Elini indirdi, olduğu yerde döndü. Öfkesi bir anda yok olmuştu. Kendini yaşlanmış, ufalmış hissetmekteydi. Lori, barın arkasına geçmişti. Bir ezgi mırıldanarak yerleri süpürüyordu. Duman'ın Jack'i dövmeyeceğine karar vermişti görünüşe göre. Başka şeylerin zaten önemi yoktu. Demek işler yolundaydı.

"Hafta sonu kalabalığı bastırmak üzereyken beni tek başıma bırakacak değilsin herhalde."

"Buradan gitmek istiyorum. Beni kandırdın."

"Kandırmadım efendim," dedi Duman. "Sana anlattım işte. Eğer kesene zarar veren biri varsa, o da sen kendinsin, Jack. Şimdi yemek paralarını konuşabiliriz. Belki yiyeceklerde yüzde elli indirim, içkiler de bedava. Daha önce hiç bu kadarına razı olmamıştım. Hele de zaman zaman işe aldığım çocuklar için. Ama bu seferki hafta sonu özellikle kalabalık olacak. Bölgeye elma toplamaya gelmiş bir alay göçmen işçi var şu anda. Hem senden *hoşlandım*, Jack. Bana bağırdığında bu yüzden tokat atmadım sana. Ama belki de atmalıydım. Ne olursa olsun, hafta sonunda ihtiyacım var sana."

Jack öfkesinin bir an için geri geldiğini hissetti, sonra öfke tekrar yok oldu.

"Ya yine de gidersem?" diye sordu. "Cebimde eskisinden beş dolar fazla para var. Bu berbat kasabadan kurtulmak da ekstra bir ikramiye sayılır."

Duman o incecik gülümsemesiyle Jack'e bakarak konuştu. "Dün gece birisi kustuğunda arkasından tuvaleti temizlemiştin, hatırlıyor musun?"

Jack başını salladı.

"Adam nasıl biriydi, onu da hatırlıyor musun?"

"Saçları kısa kesilmiş, haki giyinmiş. Ne var yani?"

"O Digger Arwell'dır. Asıl adı Carlton ama on yıl boyunca kasaba mezarlıklarına o baktığı için herkes ona Digger* diyor. O olay yirmi otuz yıl önceydi. Nixon başkan seçildiğinde o da polis yazıldı. Şimdi polis müdürü."

Duman purosunu eline aldı, bir soluk çekti, Jack'e baktı.

"Digger'la eski dostuz," dedi. "Şimdi buradan çekip gitsen, inan bana, Digger'la başın derde girer. Belki seni zorla evine yollar sonunda. Ya da burada elma toplatır. Belediyenin dönümlerce elmalığı var. Belki dayak da yersin. Digger, yollarda gezen çocuklara meraklıymış diye de duydum. Özellikle erkek çocuklara."

Jack, adamın organını tutup pisuvarın başında dikilişini hatırladı. Ürperdi, midesi bulandı.

"Burada olduğun sürece benim kanadımın altına sığınmış sayılırsın bir bakıma," dedi Duman. "Ama sokağa çıktın mı, ne olacağını kim nereden bilebilir? Digger hiçbir şeyi gözden kaçırmaz. Devriye arabasıyla nereden geçeceği belli olmaz. Belki kolayca kasabadan çıkar gidersin, belki de koca Plymouth'uyla yanına yanaşıverir. Digger pek akıllı sayıl-

* (İng.) Kazıcı. (çev.)

maz ama burnu iyi koku alır zaman zaman. Ya da belki biri telefon eder ona."

Barın arkasında Lori bulaşıkları yıkıyordu. Ellerini kuruladı, radyoyu açtı, şarkıya kendisi de katıldı.

"Bak, sana bir şey söyleyeyim," dedi Duman, Jack'e. "Sen buralarda biraz kal, Jack. Hafta sonunda da çalış. Sonra seni pikaba bindirip kasabadan kendim çıkarırım. Razı mısın? Pazar öğleden sonra gidersin buradan. Cebinde yaklaşık otuz dolar paran olur. Beklemediğin para. Oatley o kadar da kötü bir yer değilmiş dersin giderken. Ne diyorsun?"

Jack o kahverengi gözlere baktı, sarımsı göz aklarını, üzerindeki kırmızı benekleri gördü, Duman'ın takma dişli içten gülümseyişini fark etti. İçinde, dejavu duygusu uyandı.

Duman'ın her şeyi bildiğini hissetti birden. Söyledikleri yalandı. Ama Jack buna bile aldırmadı. Cuma ve cumartesi geceleri sabahlara kadar çalıştıktan sonra, herhalde pazar günü ikiye kadar uyurdu. Duman ona, geç olduğu için pikapla götüremeyeceğini söylerdi. Televizyonda maçı seyrediyor olurdu. Jack da yürüyemeyecek kadar yorgun olurdu. Belki Duman maçı seyretmeye ara verir de eski dostu Digger'a telefon eder diye korkuyor olurdu. "Şu anda Mill Yolu'nda yürüyor, Digger. İstersen yakalasana onu! Sonra da buraya gel, ikinci perdeyi sahneleyelim. Biralar benden. Ama çocuk buraya geri gelinceye kadar helaya kusma."

Birinci senaryoydu bu. Başkaları da geliyordu aklına. Her biri biraz farklı ama hepsi eninde sonunda aynı.

Duman Updike'ın gülümsemesi biraz daha genişledi.

– Onuncu Bölüm –

ELROY

1

Ben altı yaşındayken...

İlki gece önce, bu saatlerde bar yavaş yavaş tenhalaşmaya başlamıştı, ama bu sefer müşteriler sanki şafağı karşılamak niyetindeydi. İki masa boştu yalnızca. Kendisi tuvalete gitmeden önce çıkan kavganın kahramanlarıydı onlar. Şimdi oralardaki masalar kaldırılmış, millet açılan boşlukta dans ediyordu.

Jack, barın iç tarafı boyunca yürüyüp elindeki kasayı buzdolabının yanına koyarken Duman, "Sonunda gelebildin," dedi. "Sen şuradakileri al götür, gelirken de Bud'dan getir. Zaten önce onu getirmen gerekirdi."

"Lori bana söylemedi..."

Ayağında korkunç bir acı hissetti. Duman koca pabucuyla Jack'in lastik ayakkabısına basmıştı. Jack'in ağzından boğuk bir çığlık çıktı, yaşların gözlerini yaktığını hissetti.

"Sus," dedi Duman. "Lori hiçbir şey bilmez, sen ise bilecek kadar akıllısın. Hemen koş, bana bir kasa Bud getir."

Jack depo odasına döndü. Topallıyordu. Acaba ayağımın kemikleri mi kırıldı, diye merak etti. Olabilirdi. Dumandan ve gürültüden başı dönüyordu. Orkestranın üyelerinden ikisi sahnede yalpalamaya başlamıştı. Bir düşünce kafasında diğerlerine egemen oldu. Belki de kapanış saatine kadar bekleyemezdi. O kadar dayanamazdı belki. Eğer Oatley bir hapishaneyse, bu bar da Jack'in hücresiyse, Duman Updike kadar, yorgunluk da gardiyanı sayılırdı Jack'in. Daha bile çok, hatta.

Bu yerin Diyar'daki karşılığının nasıl bir yer olduğuna ilişkin kaygı-

larına rağmen, iksirden içmek kurtulmanın kesin bir yolu olurdu. Bir yudum alıp geçiş yapardı. Orada batıya doğru bir buçuk kilometre yürümeyi başarırsa ya da belki üç kilometre gidebilirse hemen bir yudum daha alır, Amerika Birleşik Devletleri'ne döner, bu kentten çok uzaklarda olur, belki Bushville'e ya da Pembroke'a varmış olurdu.

Ben altı yaşındayken, Jacky altı yaşındayken, o...

Bud kasasını aldı, sendeleyerek tekrar kapıya yöneldi. Uzun boylu, koca elli kovboy, Randolph Scott'a benzeyen kovboy, orada durmuş, ona bakıyordu.

"Merhaba, Jack," dedi. Jack onun gözlerinin civciv pençesi gibi sapsarı olduğunu görünce içinden yükselen korkuya teslim oldu. "Sana birileri buradan git demedi mi? Pek söz dinlemiyorsun galiba, değil mi?"

Jack, kollarında Bud kasasıyla duruyor, o sarı gözlere bakıyordu. Birden aklına korkunç bir düşünce geldi. Tüneldeki o yaratık buydu, ölü sarı gözleriyle bu insan müsveddesiydi.

"Rahat bırak beni," dediğinde sesi bir fısıltı gibi çıktı.

Adam daha da yaklaştı. "Senin gitmiş olman gerekiyordu."

Jack gerilemeye çalıştı, sırtı duvara dayandı. Randolph Scoot'a benzeyen kovboy onun üzerine eğildi. Jack, onun soluğunda ölü et kokusu aldı.

2

Jack'in perşembe öğlende işe başlaması ile dörtte kalabalığın gelmesi arasında geçen süre içinde bardaki ÜÇ DAKİKADAN FAZLA KONUŞMAYIN yazılı telefon iki kere çalmıştı.

Birincisinde Jack hiçbir korku hissetmemişti. Zaten arayan da sendikanın avukatıydı.

İki saat sonra Jack, şişeleri toplarken telefon tekrar çalmaya başlamıştı. Jack'in başı bu sefer, kuru ormanda yangın kokusu almış hayvan gibi kalkmıştı ama kokladığı şey ateş değil, buzdu. Telefona bakmıştı. Kendi bulunduğu yerden uzaklığı bir buçuk metre var yoktu. Adeta telefonu buz tutmuş görmeyi bekliyordu baktığında.

Ama her telefon gibi bir telefondu. Soğuk da, ölüm de, yalnızca içindeydi.

Hipnotize olmuş gibi baktı telefona.

"Jack!" diye bağırdı Duman. "Cevap ver şu lanet olası telefona! Ne diye para veriyorum ben sana?"

Jack, Duman'a baktı. Köşeye kıstırılmış bir hayvan gibi hissediyordu

kendini. Ama Duman de ona, tam Lori'ye tokat atmadan önce yüzünde beliren o ince dudaklı, sabırsız ifadeyle bakıyordu.

Jack, telefona doğru harekete geçti. Ayaklarının kıpırdadığının farkında bile değildi. O buz tabakasının içine giderek daha çok giriyordu. Kollarında tüyler diken diken oluyor, burnunun içinde ıslaklık hissediyordu.

Uzanıp telefonu tuttu, elleri uyuştu.

Kaldırıp kulağına tuttu, kulağı uyuştu.

"Oatley Barı," dedi o ölümcül karanlığa... Ağzı uyuştu.

Telefondan gelen ses, çoktan ölmüş bir varlığın o çatlak, hışırtılı homurtusuna benziyordu. Yaşayan canlıların bakamayacağı, bakarlarsa delirecekleri türden bir yaratıktı sanki. Buzlu dudaklarının, buz kataraktlarından körleşmiş gözlerinin bir darbesiyle insanı öldürebilecek bir yaratıktı. *"Jack,"* diye fısıldadı o gıcırtılı ses telefondan kulağına... Jack'in suratı uyuştu. Hani dişçi koltuğuna oturmuşken diş hekimi insana biraz fazla Novocain enjekte ederse bir uyuşma duygusu olur ya, öyle oldu. *"Çabuk eve dön, Jack."* Çok uzaklardan, ışık yılı kadar uzaklardan, kendi sesinin aynı sözü tekrarladığını duydu. "Oatley Barı, kimsiniz? Alo?.. Alo?.."

Soğuk, buz gibi soğuk.

Boğazı uyuştu. İçine bir soluk çektiğinde ciğerleri donar gibi oldu. Neredeyse yüreğinin karıncık ve kulakçıkları donacak, düşüp ölecekti.

Buz gibi ses fısıldadı. *"Tek başına yollara düşen çocukların başına kötü şeyler gelebilir, Jack. Kime istersen sor."*

Jack telefonu telaşlı, sarsak bir hareketle kapattı, elini geriye çekti, sonra gözünü telefondan ayıramadan, öylece durdu.

"Yine mi o sersem, Jack?" diye sordu Lori. Sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. Ama Jack'in demin telefona cevap veren sesinden, daha yakındı yine de. Dünya artık geri geliyordu. Telefonun ahizesi üzerinde kendi elinin izini görüyor gibiydi. Parlak buzlardan bir iz. Jack'in bakışları altında o buzlar eridi, siyah plastiğin üzerinden akmaya başladı.

3

İşte o gece, o perşembe gecesi, Jack bu kasabanın Randolph Scott'ını ilk defa olarak görmüştü. Kalabalık pek çarşamba gecesi olduğu kadar yoğun değildi. Haftalıkları kazanma gününden bir gün önceki gecelere uyar bir kalabalık vardı. Ama yine de barın tüm tabureleri ve masaları doluydu.

Bu adamların çoğu, sabanların boş durduğu kırsal alanlardan gelmeydi. Belki aslında çiftçi olmak isteyen ama nasıl olunacağını unutmuş olan adamlardı. Çoğunun başlarında John Deere kasketleri vardı ama Jack'e bunlar pek traktör sürebilecek tipler gibi görünmüyordu. Bunlar sırma işlemeli mavi gömlekler ve mahmuzlu çizmeler giyecek ölüm kalım savaşı veren adamlardı. Anahtarlarını kemerlerinde taşıyordu bu adamlar. Yüzlerinde kırışıklıklar vardı ama o kırışıklıklar gülme izleri değildi. Ağızları sarkıktı. Kovboy şapkaları takmışlardı. Jack, taburelerin gerisinden bara doğru baktı. İçlerinden sekiz tanesi çiğneme tütünü reklamlarındaki Charlie Daniels'a benziyordu. Ama bunlar çiğneyen tip de değillerdi. Sigaralarını yakıp tüttüren tiplerdi. Hem de bol bol.

Jack, müzik kutusunun ön tarafındaki köpükleri silip temizlerken Digger Atwell kapıdan girdi. Müzik kutusu kapalıydı. Televizyon, maçı veriyor, bardaki adamlar dikkatle seyrediyordu. Bir gece önce Atwell, spor kılıkta gelmişti buraya. Haki gömlek, kocaman göğüs ceplerinde dizi dizi kalemler, çelik burunlu postallarla. Bu gece ise lacivert polis üniforması giymişti. Gıcırdayan deri kemerinde kocaman bir tabanca asılıydı.

Jack'e baktı. Jack'in aklından Duman'ın sözü geçti. *Erkek çocuklara ilgisi fazladır.* Jack bir şeyden suçluluk duyuyormuş gibi büzüldü. Digger Atwell yavaşça sırıttı. "Biraz daha kalmaya mı karar verdin, çocuk?"

"Evet, efendim," diye mırıldandı Jack. Müzik kutusunun üzerine biraz daha deterjan sıktı. Oysa leke çoktan çıkmıştı. Jack aslında Atwell'in oradan uzaklaşmasını bekliyordu. Bir süre sonra Atwell uzaklaştı. Jack başını çevirip onun bara doğru yürüyüşüne baktı. İşte tam o sırada da barın sol ucundaki adam dönüp Jack'e baktı.

Randolph Scott, diye düşündü Jack hemen. *Tıpkı ona benziyor.*

Ama gerçek Randolph Scott'ın yüzünde, tüm sert hatlara rağmen belirgin bir kahraman görünümü vardı. Sert de olsa, gülümsemesini bilen bir yüzün hatlarıydı o hatlar. Bu adam ise canı sıkkın, hemen hemen çılgın bir tipe benziyordu.

Jack, adamın kendisine baktığını hissedince gerçek bir korkuya kapıldı. Bir an televizyondan başını çevirip barda kim var kim yok, diye bakıyor da değildi. Bu adam sırf Jack'e bakmak için dönmüştü. Biliyordu Jack bunun böyle olduğunu.

Telefon. O çalan telefon.

Jack büyük bir çabayla bakışlarını kaçırdı. Müzik kutusuna döndüğünde korku içindeki yüzünün hayali, plağın üzerine hortlak gibi yansıdı.

Duvardaki telefon çalmaya başladı.

Barın sol ucundaki adam telefona baktı, sonra tekrar Jack'e baktı. Jack müzik kutusunun yanında, elinde deterjan şişesiyle donmuş kalmıştı. Saçları diken diken oluyor, teni donuyordu.

Lori telefona doğru yürürken, "Yine o serseriyse elime bir düdük alıp kulağına çalacağım, Duman," diye söylendi. "Yeminle yaparım."

Sanki bir tiyatro eserinde rol yapıyordu. Biletleri pahalıya satılan bir oyundu. Bu koca dünyada tek gerçek insanlar bir Jack'in kendisi, bir de bardan ona bakan o koca elli korkunç kovboydu. Onun da gözlerini Jack –tam anlamıyla– göremiyordu bile.

Birden kovboyun ağzından şoke edici şu sözler döküldü:

"Evine dön." Sonra adam göz kırptı.

Telefon çalmayı kesti. Lori tam açmak üzere elini uzatırken kesti.

Randolph Scott bara döndü, bardağındaki içkiyi bitirdi, "Bana bir tane daha, musluktan ver, tamam mı?" diye seslendi.

"Vay canına!" diye mırıldandı Lori. "Bu telefona hayaletler girmiş."

4

Daha sonra, depo odasında Jack, Lori'ye o Randolph Scott'a benzeyen adamın kim olduğunu sordu.

"Kime benzeyen adam?"

"Eski bir kovboy aktörüne. Barın sol ucunda oturuyordu."

Lori omuzlarını kaldırdı. "Bana kalırsa hepsi birbirlerine benziyor Jack. Hoşça vakit geçirmeye çalışmış serseriler. Perşembe geceleri genellikle karılarının parasıyla içerler.

"Biralara *musluktan* diyor." Lori'nin gözleri parıldadı. "Ha, anladım, o herif! Gaddar birine benziyor." Bu son sözü adeta beğenerek söylüyordu. Birinin burnunun düzgünlüğünü, gülümseyişinin parlaklığını tarif eder gibiydi.

"Kim o?"

"Adını bilmiyorum," dedi Lori. "Bu son hafta gelmeye başladı. Daha önce hiç görmemiştim. Herhalde göçmen işçilerden falan olmalı."

"Tanrı aşkına, Jack. Bana bir fıçı getir demedim mi sana?" Jack o sırada büyük fıçılardan birini tekerlekli arabaya doğru yuvarlamakla meşguldü. Çocuğun kendi ağırlığıyla fıçının ağırlığı birbirine pek yakın olduğundan, arabaya yüklemek epey dengeleme çabası gerektiriyordu. Duman kapı aralığından seslenince Lori bağırdı, Jack olduğu yerde sıçradı. Fıçının kontrolünü kaybetti, fıçı yanlamasına devrildi, kapağı şampanya şişelerinin kapağı gibi fırladı, biralar beyaz bir fiskiye gibi

fışkırmaya başladı. Duman hâlâ bağırıyordu ama Jack yalnızca biralara donmuş bakışlarla bakıp durmaktaydı. Sonunda Duman ona bir tokat patlattı.

Yirmi dakika sonra tekrar bana döndüğünde şiş burnuna bir Kleenex mendil tutuyordu. Randolph Scott gitmişti.

5

Altı yaşındayım.

John Benjamin Sawyer altı yaşında.

Altı...

Jack, başını iki yana salladı, karşısındaki o işçi olmayan işçi kendisine doğru eğilip yaklaşırken zihnini toparlamaya çalıştı. Gözleri sarı ve sanki kabuk kabuktu. Kırptığında hızla, süt gibi, yüzer gibi bir ifadeyle kırpıyordu onları. Jack dikkat etti. Gözkapakları inip kalkmıyor, yalnızca irislerin üzerini ince bir zar örtüp açılıyordu.

"*Gitmiş olman* gerekirdi," diye fısıldadı o yaratık tekrar. Giderek kıvrılmaya, sertleşmeye kabuklanmaya başlayan elini Jack'e doğru uzatıyordu.

Kapı çarparak açıldı, Oak Ridge Boys'un sesi geldi derinden.

"Jack, dalga geçmekten vazgeçmezsen seni pişman ederim," dedi Duman, Randolph Scott'ın arkasından. Scott geri çekildi. Artık elleri şekil değiştirip sertleşmiyordu. Yeniden normal el olmuşlardı. Kocaman, güçlü eller. Üstleri damarlarla dolu eller. Gözler yine kapakları kıpırdamaksızın kırpıldı ... sonra adamın gözleri artık sarı değil, açık mavi oldu. Jack'e son bir kere baktı, çıkıp tuvalete yöneldi.

Duman, Jacky'ye doğru geliyordu. Aşçı külahı öne doğru eğilmiş, dudakları bir timsah sırıtmasıyla aralanmıştı.

"Bir daha söyletme," dedi Duman. "Bu sana son uyarı. Ciddi olduğuma inan."

Tıpkı Osmond olayında olduğu gibi Jack'in öfkesi birden tekrar kabardı. Belki de haksızlığa, adaletsizliğe karşı olan o umutsuz öfke insanın hiçbir yaşında on iki yaşındaki kadar şiddetli olmaz. Bazen üniversite öğrencileri de aynı öfkeyi hissettiklerini sanır, ama onların hissettiği ancak entelektüel bir yankıdır, o kadar.

Bu sefer o öfke kabarıp taştı.

"Ben senin köpeğin değilim, bana öyle davranmaktan vazgeç," dedi Jack. Hâlâ titreyen bacaklarıyla Duman Updike'a doğru bir adım attı.

Duman, Jack'in bu beklenmedik öfkesinden afallayıp bir adım geri çekildi.

"Jack, seni uyarıyorum..."

"Hayır, asıl ben seni uyarıyorum," diyen kendi sesini duydu Jack. "Ben Lori değilim. Tokat yemekten hoşlanmam. Bana vurursan, ben de sana geri vururum ya da ona benzer bir şey yaparım."

Duman Updike'ın tedirginliği çok kısa sürdü. Oatley gibi bir yerde ömrünü geçirirken çok fazla tecrübe edinmiş sayılmazdı ama özgüveni yeterdi.

Uzanıp Jack'in yakasına sarıldı.

"Bana kafa tutma, Jack," diyerek onu kendine çekti. "Oatley'de olduğun sürece köpeğimsin bal gibi. Oatley'de kaldığın sürece, seni canım istediğinde okşar, canım istediğinde döverim."

Çocuğu boynunu yerinden çıkarırcasına, bir tek kere sarstı. Jack dilini ısırdı, acıyla bağırdı. Duman'ın yanaklarında kırmızı lekeler ucuz allık gibi parlamaya başlamıştı.

"Sen ne cenderede olduğunu anlamıyor olabilirsin, Jack. Ama fena sıkışmış durumdasın. Oatley'de kaldığın sürece benim köpeğimsin. Ben gitmene izin verinceye kadar da Oatley'de kalacaksın. Bunu şimdiden öğrenmeye başlasan fena olmaz."

Yumruğunu geriye doğru kaldırdı. Tavanda asılı üç çıplak ampulün ışığı, nal biçimindeki yüzüğünün elmaslarını parıldattı. Sonra yumruk öne fırladı, Jack'in suratının yan tarafına indi. Jack'in kafası, yazılarla dolu duvara tosladı, bir yanı fena uyuştu, ağzını kendi kanının tadı doldurdu.

Duman ona baktı. Kendine panayırdan bir dana mı alsın, yoksa bir piyango bileti mi alsın, pek karar veremeyen bir adamın bakışları vardı yüzünde. Herhalde çocuğun yüzünde beklediği ifadeyi tam görememiş olmalıydı. Yakasına tekrar sarıldı. Besbelli ikinci vuruş için pozunu ayarlamak istiyordu.

O sırada bir kadın bağırdı. Ses bardan geliyordu. *"Yapma. Glen! Yapma!"* Erkek bağırtıları duyuldu. Çoğu telaşlı seslerdi. Bir başka kadın bağırdı. Tiz, insanın kulağına çınlayan bir ses. Sonra bir tabanca patlaması duyuldu.

Duman, "*Lanet* olsun!" diye haykırdı, Jack'i duvara savurdu, olduğu yerde döndü, kapıdan fırladı. Tabanca bir daha patladı, canhıraş bir çığlık daha koptu.

Jack'in emin olduğu bir tek şey vardı... Buradan gitme zamanı gelmişti. Bar kapandığında değil, yarın değil, pazar sabahı değil, *hemen*!

Bardaki patırtılar siniyor gibiydi. Polis arabası sirenleri duyulmadı. Belki de kimse yaralanmamıştı... Ama Jack birden, Randolph Scott'a benzeyen o işçinin hâlâ koridorun ilerisindeki tuvalette olduğunu hatırladı.

Bira kokulu buz gibi depoya girdi, fıçıların yanına diz çöktü, ellerini

arkaya uzatıp sırt çantasını aradı. İçinde bir güvensizlik duygusu uyandı. Parmakları hiçbir şeye değmiyordu. Orada yalnızca beton zemin vardı. Demek birinden biri... ya Duman ya da Lori, çantayı oraya sakladığını görmüş, almış olmalıydılar. Seni Oatley'de daha uzun süre tutabilmek için yavrum. Birden içi rahatladı. Bu rahatlama duygusu da deminki korkusu kadar yoğun oldu. Parmakları çantanın naylonuna değmişti.

Jack çantayı çekti, deponun arka tarafındaki mal teslim kapısına baktı. Bu kapıyı kullanmayı ne kadar da isterdi! Koridorun dibindeki yangın kapısına kadar yürümeyi hiç canı istemiyordu. Erkekler tuvaletinin önünden geçecekti o zaman. Ama arkadaki bu kapıyı açarsa barın üzerindeki ampul yanardı. Duman meşgulse bile, Lori görür, gösterirdi ona.

O halde...

Koridora çıkan kapıya doğru yürüdü, biraz araladı, gözünü dayayıp dışarıya baktı. Koridor boştu. Bu iyi, diye düşündü. Demek kendisi çantayı ararken Randolph Scott böbreklerini boşaltmış, kavgayı seyretmek üzere bara dönmüştü. Harika.

Harika ama belki de hâlâ tuvalettedir. Onunla koridorda karşılaşmaya var mısın, Jack? Gözlerinin sarıya dönüşmesini seyretmek ister misin? Emin oluncaya kadar beklesene!

Ama yapamazdı bunu. Çünkü Duman onun bara dönmediğini, Lori ve Gloria'yla birlikte çalışmadığını fark ettiği anda buraya gelir, demin vermekte olduğu dersi bitirmeye kalkardı. O halde...

O haldesi ne? Yürü haydi!

Belki orada seni bekliyordur, Jacky... Belki bir anda üzerine atlayacaktır...

Hangisi? Kadın mı, kaplan mı? Duman mi, işçi mi? Jack bir an daha kararsızlık geçirdi, sonra koridora adımını attı. İçerden gelen gürültülü müziğe rağmen parmaklarının ucuna basa basa yürüyor, yüreği gümbür gümbür atıyordu.

Altı yaşındaydım, Jacky altı yaşındaydı.

Ne olmuş yani? Ne diye aklına gelip duruyordu bu?

Altı.

Koridor her zamankinden uzun görünüyordu. Sanki cambaz ipi üzerinde yürümekteydi. Uç taraftaki yangın kapısı pek ağır yaklaşıyordu. Üst dudağını ter damlaları kaplamıştı. Gözleri sağ taraftaki tuvaletin kapısındaydı. Koridorun dibinde de kırmızı boyası solmaya başlayan yangın kapısı vardı. Üzerindeki yazıda, "YALNIZ TEHLİKE ANINDA KULLANIN! ALARM ZİLİ ÇALAR!" diye yazılıydı. Ama o zil iki yıldan beri bozuktu. Jack çöpleri oradan çıkarmakta kararsızlık gösterdiği zaman Lori söylemişti bozuk olduğunu.

İşte, sonunda hemen hemen varmıştı kapıya. Tuvalet kapısının tam önünden geçiyordu.

İçerde, orada, biliyorum. Dışarı fırlarsa bağırırım; belki de...

Jack titreyen elini uzattı, tehlike kapısının demir sürgüsünü tuttu. Sürgünün soğuk oluşu bir rahatlık duygusu verdi ona. Bir an için buradan gerçekten kurtulabileceğine, gecenin içine adımını atıp özgür kalabileceğine inandı.

O anda arkasından bir kapının açılıp kanadın duvara çarptığı duyuldu, bir el uzanıp sırt çantasına sarıldı. Jack'in ağzından tuzağa düşmüş bir hayvanın tiz, umutsuz çığlığı yükseldi, kendini tehlike kapısına doğru attı. Ne sırt çantasını korumaya uğraşıyordu ne de içindeki iksir şişesini. Eğer çantanın kayışları koparsa, kendisi uça uça dışardaki çöp varilleriyle dolu avluya fırlayacaktı. Başka da bir şey istemeyecekti.

Ama çantanın naylon kayışları kopmadı. Kapı biraz aralandı, dışarının karanlığı gözüktü, sonra kanat tekrar kapandı. Jack bu sefer kadınlar tuvaletine doğru çekildi, olduğu yerde döndürüldü, karşıya itildi. Duvara sırttan çarpsa, iksir şişesi tuzla buz olurdu. Çantadaki giysileriyle Rand McNally haritaları çürük üzüm kokuları içinde kalırdı. Ama Jack lavaboya yandan çarptı. Duyduğu acı korkunç oldu.

İşçi ağır adımlarla ona doğru yürüyordu. Kıvrılmaya, toknaklaşmaya başlayan elleri pantolonunun belini düzeltmekteydi.

"Gitmiş olman gerekirdi, çocuk," dedi kalınlaşan sesiyle. Sesi her geçen saniye, hayvan homurtusuna biraz daha benziyordu.

Jack sola doğru kaymaya başladı. Gözleri adamın yüzünden bir an bile ayrılmıyordu. Adamın gözleri artık hemen hemen saydam olmuştu. Sarı bile değildi. İçinden gelen bir ışıkla aydınlatılmış gibiydi... Korkunç bir hortlağın gözleri.

"Elroy'a güvenebilirsin," dedi kovboy kılıklı yaratık. Sırıttığında ağzında dişlerinin upuzun, uçları kıvrık dişler olduğu gözüktü. Birkaçının ucu kırıktı. Birkaçı da çürüyüp kararmıştı. Jack avazı çıktığı kadar bağırdı. "Yo, Elroy'a güvenebilirsin," dedi yaratık. Sesini köpek hırlamasından ayırt etmek güçtü. "Canını fazla yakmayacak."

Jack'e yaklaşırken, "Güvendesin," diye hırladı. Konuşmaya devam ediyordu ama artık ne dediğini anlamaya olanak kalmamıştı. Yalnızca hırıldıyordu.

Jack'in ayağı kapının yanındaki çöp tenekesine çarptı. Kovboy kılıklı yaratık kabuklu ellerini uzatırken Jack tenekeyi kaptı, fırlattı. Teneke Elroy'un göğsüne çarpıp sekti. Jack kapıyı açtı, tuvaletten fırladı, sola doğru, yangın kapısına doğru atıldı. Demir sürgüyü yakaladığında Elroy'un hemen arkasında olduğunu hissediyordu. Kapıyı açıp Oatley Ban'nın arka avlusuna fırladı.

Kapının sağ tarafında bir dizi çöp varili vardı. Jack kör gibi onların arkasına doğruldu, üç tanesini çekti, devrilip şangırdadıklarını duydu, Elroy, onlara çarptığında bir öfke homurtusu yükseldi.

Jack tam vaktinde dönüp yaratığın devrildiğini gördü. Hatta başka bir şeyi daha görmeye bile zaman buldu. *Ah Tanrım, kuyruğu mu var nesi var öyle onun...* Yaratık tam anlamıyla hayvan olmuştu artık. Gözlerinden altın ışıklar saçılıyordu. Anahtar deliğinden çıkan ışıklar gibi.

Jack bir adım gerileyip uzaklaşmaya çalışırken bir yandan da sırt çantasını eliyle çekti, kapağı el yordamıyla açmaya uğraştı. Parmakları birer odun kesilmişti. Zihni uğulduyordu...

... Jacky altı yaşındaydı Tanrı yardım etsin Hızlı Jacky altı yaşındaydı, ne olursun Tanrım...

... Kafasında birbiriyle tutarlı olmayan düşünceler ve yakarılar vardı. Yaratık hırladı, çöp varillerini savurdu. Jack bir pençesinin havaya kalkıp indiğini, varilin madenini yırtar gibi ikiye yardığını gördü. Pençe tekrar kalktı, yaratık sendeledi, hemen hemen tökezledi, sonra Jack'e doğru yaklaşmaya başladı. Hırlıyordu. Suratı göğüs hizasına inmişti. Havlamalar arasında Jack, onun ne söylediğini her nasılsa anladı. "Seni yalnız dövecek değilim, ödlek piliç. Öldüreceğim seni. *Sonra.*"

Bunu kulaklarıyla mı duyuyordu yoksa beyniyle mi?

Önemi yoktu. Bu dünya ile diğeri arasındaki uzaklık bir zar kadar incelmişti.

Elroy hırladı, biraz daha yaklaştı. Arka ayakları üzerinde doğrulduğunda dengesini zor koruyordu. Giysilerinin olmayacak yerleri şiş duruyor, sivri dişlerle dolu ağzından dili dışarıya sarkıyordu. Burası Oatley Barı'nın arka avlusuydu. Ot bürümüş, çöp yığılı bir yerdi. Kenarda bir de paslı somya atılmış duruyordu. Ay gökte yuvarlak bir kemik gibiydi. Bu New Hampshire'da başlamamıştı, değil mi? Hayır. Yo, annesi hastalandığında da başlamamıştı. Lester Parker'ın ortaya çıkışıyla da başlamamıştı. Bunun başlangıcı taa...

Jacky altı yaşındaydı. Herkes Kaliforniya'da oturuyordu. Kimse başka bir yerde oturmuyordu ve Jack de altı ...

Çantanın kayışlarını bir daha yokladı.

Yine geliyordu yaratık. Dans ediyor gibi bir hali vardı. Bir an için Disney'in çizgi filmlerindeki karikatürlere benzedi, Jack gülmeye başladı. Yaratık hırlayıp Jack'in üzerine atıldı. Ağır pençeleri Jack'i bir kere daha ıskaladı. Birkaç santimle ıskaladı. Yaratık dans eder gibi hareketlerle otların ve çöplerin arasına bir daha devrildi. Elroy bu sefer somyaya düştü, her nasılsa patlak yaylara dolandı. Hırlayarak, ağzından köpükler saçarak debelenirken tek ayağı paslı yaylara iyice dolandı.

Jack çantanın içinde şişeyi aradı. Çorapların, kirli donların arasını yokladı, şişenin boynunu yakalayıp çekti.

Elroy, bir öfke kükremesiyle havayı yırtar gibi yaptı, sonunda somyanın yaylarından kurtuldu.

Jack, kendini otların üzerine atıp yuvarlandı. Sol elinin iki parmağı sırt çantasının kayışını tutuyor, sağı şişenin boynunu kavrıyordu. Baş parmağıyla kapağı çevirmeye çalıştı, kapak fırladı.

Peşimden gelebilir mi? diye merak etti şişeyi dudaklarına doğru kaldırırken. *Ben gidince yolumda bir delik mi açılıyor? O da peşimden geçip öte tarafta işimi bitirebilir mi?*

Jack'in ağzı çürük üzüm tadıyla doldu. Öğürdü, midesi ağzına gelir gibi oldu. Sıvı ters yola gidiyordu. Sinüslerini, genzini doldurmuştu. Ağzından bir inilti çıktı. Elroy'un bağırdığını duyuyordu ama ses uzaktan geliyordu. Sanki o Oatley Tüneli'nin bir ucunda, Jack öbür ucundaydı. Bu sefer kesinlikle bir düşme duygusu vardı içinde. *Ah, Tanrım ya burada bir kayadan falan düşüyorsam?* Çantayla şişeyi sıkı sıkı tutuyordu. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Ne olacaksa olsun diye bekliyordu. Elroy ister gelsin ister gelmesin, kendisi ister Diyar'a, ister yokluğa gitsin... Bütün gece zihninde dönüp duran düşünce atlı karıncanın atı gibiydi. Jack o atın boynuna sarıldı, sihirli sıvının korkunç kokusu içinde, hangi sona doğru gidiyorsa oraya sürüklenirken üzerindeki giysilerin değişmeye başladığını hissetti.

Altı, ah evet herkes altı yaşındaydı, hiç kimse başka bir yaşta değildi, o saksofonu çalan da Kaliforniya'ydı, baba, Dexter Gordon mu o, yoksa annem biz bir hata çizgisinde yaşıyoruz derken bunu mu söylüyor, ah Babacığım, sen Morgan Amca'yla nereye gidiyorsun, ah Babacığım, bazen o sana öyle bakıyor ki, sanki kafasının içinde bir hata çizgisi varmış, gözlerinin gerisinde depremler oluyormuş, sen o depremlerde ölüyormuşsun gibi bakıyor, ah Babacığım!

Düşüyor, kıvrılıyor, havada dönüyordu. Mor bir koku bulutunun içindeydi Jack Sawyer, John Benjamin Sawyer, Jacky, Jacky...

... Altı yaşındaydı bu olmaya başladığında, o saksofonu kim çalmıştı, Babacığım? Ben altı yaşındayken kim çalmıştı onu. Jacky altı yaşındayken, Jacky... al.

– On Birinci Bölüm –

JERRY BLEDSOE'NUN ÖLÜMÜ

1

Altı yaşındayken başlamıştı bu iş, Baba. Onu Oatley'e ve daha ötelere çeken mekanizma o zaman başlamıştı işlemeye. Yüksek sesli bir saksofon müziği vardı. *Altı. Jacky altı yaşındaydı.* Önce dikkati tümüyle babasının kendisine yeni getirdiği oyuncaktaydı. Oyuncak bir otomobildi. Londra taksilerinin modeliydi. Tuğla kadar ağırdı. Yazıhanenin cilalı parkeleri üzerinde bir kere itilince ta karşı duvara kadar gidiyordu. Akşama doğruydu. Hava çok güzeldi. Araba rahat rahat kanepenin arkasına kaymıştı. Klimalı yazıhanede bir gevşeme, bir rahatlama duygusu yaygındı... Yapılacak iş kalmamıştı. Yarını bekleyemeyecek bir telefon falan yoktu. Jack ağır oyuncak taksiyi sert lastik tekerleri üzerinde itiyor, bir yandan solo saksofonun müziği kulaklarını dolduruyordu. Siyah otomobil kanepenin ayaklarından birine çarptı, yan döndü, durdu. Jack onun peşi sıra kanepenin altına emekledi. Babası ayaklarını masanın üzerine kaldırmıştı. Morgan Amca da kanepenin karşısındaki koltuklardan birine kurulmuştu. İkisinin de ellerinde içkileri vardı. Neredeyse bardaklarını ellerinden bırakacaklar, pikabı kapayıp aşağıya, arabalarına ineceklerdi.

Hepimiz altı yaşındayken kimse başka yaşta değilken Kaliforniya'dayken...

"Kim çalıyor bu saksofonu?" diye soruyordu Morgan Amca. Yarı rüyada gibiydi. Değişik anlamda tanıdık bir sesti. O sesteki bir şey, Jack'in kulağında yılan gibi kıvrıldı. Oyuncak arabanın tepesine dokunduğunda araba parmaklarına buz gibi geldi. Sanki çelikten değil de buzdandı.

"Dexter Gordon çalıyor," diye cevap verdi babası. Onun sesi yine her zamanki gibi tembel ve dostçaydı. Jack avucuyla arabayı sıkıca kavradı.

"Güzel plak."

"Şarkının adı, *"Daddy Plays the Horn."* Eski ama güzel, değil mi?"

"Ben de arayayım." Jack birden Morgan Amca'nın sesindeki o garipliğin ne olduğunu anladı ... Morgan Amca caz müziğinden hiç hoşlanmazdı. Yalnızca Jack'in babasının yanında seviyor numarası yapardı. Jack, Morgan Sloat'la ilgili bu gerçeği ta çocukluğundan beri bilirdi. Babasının nasıl olup da fark edemeyişine şaşıyordu. Morgan Amca o plağı hiçbir zaman arayacak değildi. Niyeti yalnızca Phil Sawyer'a yağ çekmekti. Phil Sawyer'ın bunu fark edemeyişinin nedeni de belki herkes gibi onun da Morgan Sloat'a hiç dikkat etmemesindendi. Morgan Amca zeki ve sinsiydi. Lily onun için, akbaba kadar zeki, saray avukatı kadar sinsi, derdi. İnsanın gözünü aldatırdı Morgan Amca. Bakınca gözünüz onun üzerinden kayıverirdi. Çocukluğunda herhalde öğretmenleri onun adını hatırlamakta bile zorluk çekmişlerdir, diye düşünüyordu Jack.

Morgan Amca birden, "Bu adam öte tarafta nasıl olurdu, bir düşünsene," diyerek Jack'in tüm dikkatini kendi üzerinde topladı. Sesindeki sahtekârlık hâlâ hissediliyordu, ama Jack'in başını kaldırıp oyuncağını sıkıca kavramasına sebep bu değildi. Öte tarafta sözü beynine gülümseyerek girmişti Jack'in. Şimdi de çanlar çalıyordu beyninde. Öte taraf dedikleri yer, Jack'in hayallerinin yeriydi. Bunu bir anda kavramıştı. Babası ile Morgan Amca, onun kanepenin arkasında olduğunu unutmuşlardı. Hayallerden konuşacaklardı.

Babası biliyordu Hayaller Ülkesi'ni. Jack ne annesine ne de babasına Hayaller Ülkesi'nden asla söz edebilmiş değildi ama babası biliyordu, çünkü bilmek zorundaydı, iş o kadar basitti. Bu kadarla da kalmıyordu. Jack'in ifade edemediği duygulara göre, babası Hayaller'i güvenli halde tutmaya da yardımcı oluyordu.

Ama her nedense o duyguyu söze dökmek zordu. Morgan Sloat ile Hayaller arasında ilişki kurmaksa çocuğu daha da tedirgin etmekteydi.

"Hey!" dedi Morgan Amca. "Bu adam tam anlamıyla akıllarını başlarından alır onların, ne dersin? Belki onu bir bölgenin dükü falan yaparlar."

"Belki dük yapmazlar," dedi Phil Sawyer. "Bizim kadar severlerse yapmazlar."

Ama Morgan Amca onu sevmiyor, Baba, diye düşündü Jack. Bunun çok önemli olduğunu anlayıvermişti birden. *Onu hiç sevmiyor. Aslında sevmiyor. Bu müzik ona göre fazla yüksek sesli. Kendisinden bir şeyler götürdüğünü hissediyor...*

"Sen o konuda benden çok daha fazla şey bilirsin," dedi Morgan Amca. Sesi sakin ve huzurluymuş gibi çıktı.

"Eh, ben daha sık sık gittim oraya. Ama sen de arayı kapamayı iyi başarıyorsun." Jack, babasının sesinde gülümseme duyuyordu.

"Eh, ben de bir hayli şey öğrendim, Phil. Ama aslında, biliyor musun bana orayı gösterdiğin için sana hep minnet duyacağım." *Minnet* kelimesinin iki hecesi sanki dumanla, kırılan cam sesleriyle doluydu.

Ne olursa olsun, bu küçük uyarıların hiçbiri Jack'in o yoğun mutluluk duygusunu bozamadı. İki büyük bu odada oturmuş, Hayaller'den konuşuyorlardı. Böyle bir şeyin olabilmesi adeta sihir sayılırdı. Söylediklerini anlayamıyordu Jack. Kullandıkları kelimeler yetişkinlerin kelimeleriydi. Ama altı yaşındaki Jack yine de Hayal Ülkesi'nin o harika sevinç duygusunu hissediyordu. Konuşmaların ana çizgisini anlayabilecek yaşa da gelmişti. Hayaller gerçekti. Jacky her nasılsa o hayalleri babasıyla paylaşıyordu. Sevincinin yarısı bundan ileri gelmekteydi.

2

"Dur, bazı şeyleri iyice anlayayım," dedi Morgan Amca. Jacky bu *iyice* kelimesini birbirine dolanan yılanlara benzetti. "Bizde nasıl fizik varsa onlarda da sihir var, tamam mı? Söz konusu aslında tarıma dayalı bir mutlakiyet. Bilim yerine sihir kullanıyor."

"Tabii," dedi Phil Sawyer.

"Ve anlaşıldığına göre yüzyıllardır da böyle devam ediyorlar. Hayatları hemen hiç değişmemiş."

"Siyasal dalgalanmalar hariç, doğru."

O sırada Morgan Amca'nın sesi gerilim doldu, saklamaya çalıştığı heyecan, ağzından çıkan sessiz harflerin arasında çatırdadı. "O siyasal şeyleri unutalım. Biraz kendimizi düşünelim de değişiklik olsun. Phil, şimdi sen, Diyar konusunda kârlı iş yaptık diyeceksin, ben de sana hak vereceğim. Oraya değişiklik sokmaya kalkarken dikkatli olalım, diyeceksin. O konuda sana itiraz edecek değilim. Ben de aynı şeyi hissediyorum."

Jack, babasının sessizliğini hissedebiliyordu.

"Pekâlâ," diye devam ett Sloat. "Şöyle düşünelim. Kendimiz için yararlı bir tutumu benimseyip, yararları bizden yana olan kimselere de yayalım, diyelim. Çıkarımızı feda etmeyelim ama sağladığı şeyler konusunda açgözlülük de etmeyelim. Bu insanlara çok şey borçluyuz, Phil. Bak, bize neler sağladılar! Bence orada tam anlamıyla sinerjist bir duruma gelebili-

riz. Bizim enerjimiz onlarınkini besler, aklımıza bile gelmeyen şeyler çıkar ortaya, Phil. Ve sonunda cömert görünürüz; cömertiz de zaten. Ama bize de zararı dokunacak değil elbette." Belki kaşlarını çatıyordu o anda. Belki avuçlarını birbirine dayamıştı. "Tabii ben durumu apaçık görebiliyor değilim, bunu biliyorsun. Ama bence yalnızca sinerji bile yeterli bir fiyat sayılır. Ama Phil, onlara bir de elektrik verirsek, durumumuz ne kadar sağlamlaşır, düşünebiliyor musun? Modern silahları orada seçilmiş bazı insanların eline ulaştırırsak? Düşünebiliyor musun? Müthiş bir şey olur bence. *Müthiş!*" Nemli ellerini çırparken tuhaf bir ses çıktı. "Seni hazırlıksız avlamak istemem, ama bence böyle şeyler düşünmenin zamanı geldi; düşünmek yalnızca. Diyar'la ilgimizi sıklaştırmak açısından."

Phil Sawyer hâlâ bir şey söylemiyordu. Morgan Amca, ellerini tekrar çırptı. Sonunda Phil Sawyer onaylamayan bir ses tonuyla konuştu. "Sen ilişkimizi sıklaştırmak mı istiyorsun?"

"Bence seçilmesi gereken yol o, evet. Sana sebeplerini de anlatırdım ama gereği yok, Phil. Biz oraya birlikte gitmeye başlamadan önce durum nasıldı, hatırlıyorsundur. Bak, belki bu başarıyı kendi kendimize de sağlayabilirdik. Belki gerçekten yapabilirdik. Ama ben şahsen o eski zavallı müşterilerin temsilcisi olmadığımıza memnunum."

"Dur bir dakika," dedi Jack'in babası.

"Uçaklar," diyordu Morgan Amca. "Uçakları düşün."

"Dur bir dakika, yavaş ol, Morgan. Benim aklıma gelen düşünceler henüz senin aklına gelmemiş şeyler."

"Yeni fikirler her zaman hoşuma gider," dedi Morgan. Sesi yine dumanlıydı.

"Pekâlâ. Bence orada ne yaptığımız konusunda dikkatli olmamız gerek, ortak. Büyük şeyler yaparsak, büyük değişiklikler getirirsek, burada kendi kuyruğumuz tutuşur. Her şeyin doğurduğu farklı sonuçlar vardır. Bazı sonuçlar da hiç hoş şeyler olmayabilir."

"Ne gibi?" diye sordu Morgan Amca.

"Savaş gibi."

"Delisin sen, Phil. Öyle bir şey görmedik. Eğer ki Bledsoe'dan söz ediyorsan..."

"Tabii Bledsoe'dan söz ediyorum. O bir raslantı mıydı?"

Bledsoe mu? Jack meraklanmıştı. Bu adı daha önce de duymuştu ama belleği biraz bulanıktı.

"Eh, o işin savaşa benzer yanı yok. Açık konuşmak gerekirse ilişkiyi göremiyorum."

"Pekâlâ. Uzun süre önce orada bir Yabancı'nın nasıl kralı öldürdüğünü duymuş muydun? Hiç kulağına gelmiş miydi öyle bir şey?"

"Evet, sanırım," dedi Morgan Amca. Jack, onun sesindeki sahteliği tekrar hissetti.

Babasının koltuğu gıcırdadı. Ayaklarını masanın üzerinden indiriyor, başı öne doğru eğiliyordu. "O suikast orada ufak çapta bir savaşa yol açmıştı. Eski kralın taraftarları birkaç soylunun liderliğinde ayaklanmışlardı. Soylular bu fırsatla iktidarı devralma peşindeydiler. Arazi kapacak, zenginliklerini artıracak, düşmanlarını hapse arttıracaklardı."

"Hey, abartma," diye atıldı Morgan. "Bunları ben de duydum. Adamlar aynı zamanda o çılgın, işlemek bilmez sisteme biraz da düzen getirmek istiyorlardı. Bazen başlangıçta sert olmak şarttır. Buna hak verebiliyorum."

"Zaten onların politikasını yargılamak bize düşmez, o da doğru. Ama benim söylemek istediğim başka şey. Oradaki o küçük savaş yaklaşık üç hafta kadar sürdü. Bittiğinde neredeyse yüz kişi ölmüştü. Belki de daha az. Kimse sana o savaşın ne zaman başladığını söyledi mi? Yılı neydi, günü neydi, biliyor musun?"

"Hayır," dedi Morgan Amca. Sesi karanlıktı.

"1 Eylül 1939'du. Burada aynı günde Almanlar, Polonya'yı işgal etti." Babası birden sustu, Jacky, kanepenin arkasında siyah taksisini avuçlayıp sessizce esnedi.

"Saçma bu," dedi Morgan Amca sonunda. "Onların savaşı mı bizimkini başlattı? Sen buna gerçekten inanıyor musun?"

"İnanıyorum," dedi Jack'in babası. "Oradaki o üç haftalık patırtının burada altı yıl süren, milyonlarca kişinin ölümüne yol açan savaşın sebebi olduğuna inanıyorum, evet."

"Eh!.." Morgan Amca başka bir şey söylemedi. Jack onun sesinden, patlamaya hazır bir öfkeye kapıldığını anlıyordu.

"Dahası da var. Ben orada pek çok insanla konuştum bu konuyu. Edindiğim izlenime göre kralı öldüren yabancı, gerçek bir Yabancı'ymış. Ne demek istediğimi anlıyorsundur. Onu görenler, Diyar kıyafetinin üzerine iyi oturmadığını söylediler. Yöresel âdetleri bilmiyor gibi davranıyormuş, parayı başlangıçta pek bilemiyormuş."

"Ya."

"Evet. Kralı bıçakladıktan sonra onu hemen parça parça etmeselerdi, bu konuda kesinlikle emin olabilirdik. Ama ben yine de eminim ki o aslında..."

"Bizim gibi miydi?"

"Bizim gibiydi, evet. Bir ziyaretçi. Morgan, bence oraya çok fazla karışmamamız gerek. Çünkü etkilerinin ne olabileceğini bilemeyiz. Doğrusunu söylemek gerekirse bence biz her an Diyar'da olup bitenlerin etkisi altındayız. Hem bak, sana bir çılgın şey daha söyleyeyim."

"Söyle bari," dedi Sloat.

"Dışardaki tek dünya da orası değil."

3

"Saçma," dedi Sloat.

"Ciddiyim. Bir iki kere oraya gittiğimde, içimde daha başka bir yere çok yaklaştığıma dair bir duygu belirdi. Diyar'ın Diyar'ına..."

Evet, diye düşündü Jack. *Evet, doğru, öyle olmalı. Diyar'ın Diyarı. Daha bile güzel bir yer. Onun ötesinde de, Diyar'ın Diyarının Diyarı var. Onun ötesinden ondan bile güzel bir yer daha var...*

Diyar'ın Diyarı.

O sırada birden uykuya dalıverdi. Ağır taksi kucağındaydı. Tüm vücudu ağırlaşmıştı uykudan. Parke zemine iyice yapışmıştı ama öyle de hafif ve mutluydu ki!

Konuşma devam etmiş olmalıydı herhalde; Jacky'nin kaçırdığı çok şey söylenmiş olmalıydı. Jacky yükselip alçalıyor, bir ağırlaşıp bir hafifliyor, "Daddy Plays the Horn"un müziğiyle uçuyordu. Bu arada Morgan Sloat herhalde önce tartışmış olmalıydı. Yumuşak biçimde ama için için yumruklarını sıkarak, alnını kırıştırarak! Çünkü onun planı vardı. Sonra kendini ikna olmuş gibi göstermek zorunda kalmıştı. Konuşmanın sonunda, yani bugün Oatley-New York'la bilinmeyen bir Diyar kasabası arasında bir yerde bulunan on iki yaşındaki Jacky Sawyer açısından sonunda, Morgan Sloat mutlaka öğrendiklerine şükran duyduğunu belirtmiş ve konuyu kapatmıştı. Ama Jack uyandığı zaman ilk duyduğu şey babasının bir sorusu oldu. "Hey, Jack kayıp mı oldu ne?" Morgan Amca az sonra şöyle dedi. "Galiba haklısın, Phil. Sen olayların ta çekirdeğini görebilme yeteneğine sahipsin. Harika bir şey bu."

"Jack nerede?" dedi babası tekrar. Jack kanepenin altında kıpırdandı, bu sefer gerçekten uyandı. Siyah taksi kucağından yere düştü.

"Aha," dedi Morgan Amca. "Küçük adamda büyük kulak!"

Babası, "Orada mısın, yavrum?" diye seslendi. Koltukların çekilme sesi duyuldu, iki adam ayağa kalktılar.

Jack, "Ooooooh," dedi, taksiyi tekrar yavaşça kucağına aldı. Bacakları tutulmuş gibiydi. Pek rahatsızdı. Ayağa kalktığında neredeyse dizleri bükülecekti.

Babası güldü. Ayak sesleri Jack'e yaklaştı. Morgan Sloat'un kırmızı, şiş suratı kanepenin tepesinde belirdi. Jack esnedi, dizlerini kanepenin arka kısmına dayadı. Babasının suratı da Sloat'unkinin yanında belirdi.

Babası gülümsüyordu. Bir an için iki surat kanepenin yukarısında, havanın içinde yüzüyormuş gibi göründü. "Eve gidelim, uykucu," dedi babası. Çocuk, Morgan Amca'nın yüzüne baktığında o yüzde hesapçı bakışlar gördü. Bakışlar yavaşça tombul yanakların gerisine çekilip saklandı, sanki bir kayanın ardına yılan gibi kıvrıldı. Yeni baştan Richard Sloat'un babası olmuştu adam. Pahalı Noel armağanları getiren Morgan Amca olmuştu. Hep terleyen, kimsenin dikkat etmediği Morgan Amca. *Ama demin nasıldı? İnsanlaşmış bir deprem gibiydi. Gözlerinin gerisindeki fay hattında parçalanan bir adam gibiydi. Patlamayı bekleyen bir bomba gibiydi...*

"Eve giderken bir dondurmaya var mısın, Jack?" diye sordu Morgan Amca. "Hoşuna gider mi?"

"Hıı?" dedi Jack.

Babası, "Lobideki o yerde durur alırız," diye açıkladı.

Morgan Amca, "Şapır şupur," diye takıldı. "İşte şimdi tam 'sinerji'den konuşuyoruz." Jack'e bir kere daha gülümsedi.

Bu olay o altı yaşındayken olmuştu. Şimdi de boşlukta ağırlıksız düşerken yine oldu. Hızlı'nın o iğrenç mor iksiri boğazında yükseldi, burnunun arkasındaki kanallara girdi, altı yaşının o öğle sonrasını zihninde tekrar yaşamasına yol açtı. Sihirli iksir, belleğini tümden canlandırmış gibi hatırlıyordu. Öyle de hızla hatırladı ki, koca öğleden sonrayı birkaç saniye içinde yeni baştan yaşadı. Bu arada sihirli iksirin bu sefer kendisini kusturacağını da anladı.

Morgan Amca'nın gözlerinden dumanlar tütüyordu. Jack'in de içinde bir sorunun dumanı tütüyordu. Dışarı fırlamak için zorlanıyordu o sorular:

Kim

Değişiklikler, ne değişiklikler

Kim yapıyor o değişiklikleri, babacığım

Kim...

... öldürdü Jerry Bledsoe'yu? Sihirli iksir, çocuğun ağzından dışarı fırladı, burun kanallarını yaktı, aynı anda Jack altında yumuşak toprağı hissetti. Direnmekten vazgeçti, boğulmaktansa kusmayı tercih etti. Jerry Bledsoe'yu öldüren *şey neydi?* İğrenç mor sular, Jack'in ağzına dolup dışarı uğradı, çocuk kendini el yordamıyla geriye itti, kolları, bacakları yüksek, sert otlar arasında doğruldu. Jack emekler durumda kaldı, bekledi. Bir katır kadar sabırlıydı. İkinci öğürtüyü bekliyordu. Midesi kasıldı, daha o inlemeye vakit bulamadan mor sıvı göğsünü, boğazını tekrar yakıp fışkırdı. Dudaklarından sicim gibi pembe salyalar sallanıyordu. Jack

zayıf bir hareketle onları sildi, sonra ellerini pantolununa kuruladı. Jerry Bledsoe, evet. *Jerry.* Gömleğinin göğsünde adı yazardı hep. Benzin istasyonu işçileri gibi. Jerry öldüğünde... Çocuk başını iki yana salladı, ellerini tekrar ağzına götürüp dudaklarını sildi. Sonra testere biçimli otlara tükürdü. Anlayamadığı bir hayvansal güdü, yerdeki kusmukların üzerine toprak atmasına yol açtı. İkinci bir refleksle avuçlarını tekrar pantolonuna sildi, ancak ondan sonra başını kaldırdı.

Diz çöküp oturdu. Akşamın son ışıkları görünüyordu. Toprak bir yolun ucundaydı. Korkunç yaratık Elroy peşinden gelmemişti. Bunu hemen anladı. Kafeslere kapatılmış köpekler ona hırlıyor, parmaklıkları pençeliyorlardı. Kafeslerin karşı tarafında ahşap bir yapı vardı. Oradan da köpek seslerini andırır gürültüler yükseliyordu göklere. Bu besbelli Oatley Barı'ndan gelen seslerin tıpkısıydı. Birbirine bağıran sarhoşların sesleri. Bir bar. Burada adı herhalde "han" falan olacaktı. Ya da kafe. Hızlı'nın iksiri artık midesini bulandırmıyordu. Bulantı geçince çevredeki malt kokularını aldı. Bu handakilerin kendisini görmesine izin veremezdi.

Bir an köpeklerden kaçmanın nasıl bir şey olacağını düşündü, sonra ayağa kalktı. Gökyüzü başının üzerinde kapanıyor, kararıyordu. Geride, kendi dünyasında neler oluyordu peki? Oatley'in ortasında bir kıyamet mi kopuyordu? Belki bir sel, belki bir yangın mı? Jack yavaşça handan uzaklaştı, uzun otların arasında yan yan ilerledi. Altmış metre kadar sonra, gözüne ilişen diğer binaların pencerelerinde mumlar yakılmış olduğunu gördü. Yakınlarda bir yerden domuz kokusu geldi. Jack, han ile ilk ev arasındaki yolun yarısını alınca köpekler hırlamayı kestiler. Jack ağır adımlarla Batı Yolu'na doğru yürüdü. Gece karanlık ve mehtapsızdı.

Jerry Bledsoe.

4

Başka evler de vardı. Jack onları, önlerine gelinceye kadar göremedi. Geride bıraktığı handa içki içen gürültücü sarhoşlar hariç, Diyar halkı erkenden yatıyordu. Bu seferki küçük pencerelerde mumlar yakılmamıştı. Ufak, karanlık evler, Batı Yolu'nun kenarında şaşılacak bir yalnızlık içindeydi. Bir terslik vardı. Çocuk dergilerindeki bilmeceler gibi bir şey. Ama Jack onun ne olduğunu anlayamıyordu. Gördüklerinin hiçbiri başaşağı değildi, hiçbiri alev almamıştı, hiçbir şeyde dikkati çekecek bir gariplik yoktu. Evlerin çoğunun damı saman yığınıydı. Jack böyle kulübeleri duymuştu ama hiç görmemişti. *Morgan*, diye düşündü, birden paniğe kapıldı. *Orris'li Morgan.* Birden ikisi birden belirdi gözünün

önünde. Uzun saçlı, tek çizmesi dolgulu adamla, babasının ter içinde işkolik ortağı. İkisi bir an birleşti. Morgan Sloat, korsan saçlı, hafif aksak yürüyen adam. Ama Morgan, bu dünyanın Morgan'ı, Jack'in karşısında gördüğü Diyar'ın tek ters yanı değildi.

Jack şu anda küçük, tek katlı bir binanın önünden geçiyordu. Tavşan kulübesi gibi bir yerdi. Koyu renk tahtalar çapraz çakılmış, çılgın "X" desenleri oluşturuyordu üzerinde. Bunun da damında samanlar örtülüydü. Eğer şu anda Oatley'den çıkıyor olsa, daha doğrusu Oatley'den kaçıyor olsa, bu koca tavşan yuvasında ne bulmayı umabilirdi? Birden anladı. Bir televizyon ekranının ışığı görünmeliydi pencereden. Ama tabii Diyar'ın evlerinde televizyon yoktu. Onu şaşırtan şey aslında parlak ekranın yokluğu değildi. Başka bir şeydi. Genel manzarada bir eksiklik vardı. Ne olduğunu anlayamasa bile, eksikliği hissedebiliyordu insan.

Televizyon, televizyon alıcıları... Jack evin önünden geçti, yol boyunca kapıların sokak kenarına çok yakın olduğuna dikkat etti. İkinci evin damı saman değil, çalı çırpıydı. Jack kendi kendine gülümsedi. Bu minik köy ona Hibbiton'u hatırlatıyordu. Acaba buraya belediyenin adamları uğrar da şu köpek kulübesinin sahibine, "Han'fendi, bu bölgeye kablo çekiyoruz, çok düşük bir aylık ücret karşılığında size de bağlarız, on beş yeni kanal, spor karşılaşmaları, hava raporları, her istediğiniz prog..."

Bunu düşünürken birden anladı. Bu evlerin önlerinde elektrik direği yoktu. Kablo yoktu. Göklere televizyon antenleri uzanıp manzarayı karıştırmıyordu. Batı Yolu boyunca bir direkler ormanı yolu sınırlayıp gitmiyordu, çünkü Diyar'da elektrik yoktu. İşte bu yüzden neyin ters olduğunu anlamak istememişti Jack. Çünkü Jerry Bledsoe hiç değilse bir süre için Sawyer&Sloat'un elektrikçisi ve ustabaşıydı.

5

Babası ile Morgan Sloat o gün Bledsoe'nun adını andıklarında Jack o adı hiç duymadığını düşünmüştü. Oysa şimdi hatırlıyordu. Ustabaşının adını daha önce de bir iki kere duymuş olmalıydı. Ne var ki Jerry Bledsoe her zaman için *Jerry*'di. Tıpkı göğüs cebinde yazdığı gibi. "Jerry şu hava tertibatını düzeltemez mi?" "Jerry'ye söyle de şu kapının menteşelerini yağlasın, olmaz mı? Gıcırdaması beni deli ediyor." Jerry de, iş tulumu tertemiz, ütülü, kızıl renkli saçları yamyassı taralı, yuvarlak çerçeveli gözlüğüyle çıkagelir, bozuk olan her neyse tamir ederdi. Bir de Bayan Jerry vardı. Bahçıvan pantolonunun ütü katlarını böyle düzgün koruyan kadın oydu. Minik Jerry'ler de vardı. Sawyer&Sloat onları hep

hatırlardı. Noel'lerde. Jack'in yaşı çok küçük olduğundan, *Jerry* adını kedi Tom'un ezeli hasmıyla karıştırır, Jerry'leri dev bir fare deliğinde yaşıyorlar sanırdı. Duvarın altındaki süpürgeliğe oyulmuş yuvarlak bir delikte.

Ama kim öldürmüştü Jerry Bledsoe'yu? Neden babasıyla Morgan Sloat hep Noellerde o kadar tatlı davranıyorlardı Bledsoe'ların çocuklarına?

Jack, Batı Yolu'nun karanlığında ilerlerken, keşke Sawyer&Sloat'un ustabaşını unutabilseydim, diye düşündü. Keşke o gün kanepenin arkasına girdiği anda uyumaya başlasaydı.

Uykuya şu anda da çok ihtiyacı vardı. Altı yıl geriye giden o konuşmanın içinde uyandırdığı duygulardan uzaklaşmak için istiyordu uyumayı. Son evi üç kilometre kadar geçince kendine uyuyacak bir yer bulacağına dair söz verdi. Bir tarla belki. Hatta bir hendek. Bacakları artık kıpırdamak istemiyordu. Kasları, hatta kemikleri, her zamankinin iki katı ağırlığındaydı.

Jack'in kapalı bir yere babasının ardı sıra girip, Phil Sawyer'ın kayıplara karıştığını görmesi olaylarından birinin hemen arkasından yapılmıştı o konuşmalar. Daha sonra da olmuştu babasının öyle kaybolma olayları. Yatak odasından, yemek odasından, Sawyer&Sloat'taki konferans salonundan yok olmuştu kaç kere. O sefer de Rodeo Yolu üzerindeki evin garajında epey şaşırtıcı bir numara çekmişti.

Jack bahçedeki tümseğin ardında, göze görünmeden oturuyordu. Beverly Hills'in bu yöresinde "tepe" denmeye en layık yükseltiler bunlardı işte. Babasının evden çıktığını, cebinde bozuk para veya anahtarları şıngırdatarak çimenler üzerinden ilerleyip garaja yan kapıdan girdiğini gördü. Garajın önündeki beyaz kapının birkaç saniye sonra açılması gerekiyordu ama o kapı inatla kapalı kaldı. Jack o sıra babasının arabasının evin önündeki kaldırıma park etmiş olduğunu gördü. Lily'nin arabası ise evde yoktu. Lily az önce ağzına bir sigara kıstırmış, *Toprak Yol* filminin provasına gideceğini, kimsenin Tanrı aşkına kendisine bir şey sormamasını söyleyip arabasına binmiş, gitmişti. Jack birkaç dakika bekledi, hiçbir şey olmadı. Sonunda Jack çimenlik tepeyi dolaşıp ilerledi, garaja girdi. İçerisi bomboştu. Beton tabanda koyu renk yağ lekeleri vardı. Duvarlardaki kancalardan aletler sarkıyordu. Jack şaşkınlıkla inledi, "Baba?" diye seslendi, emin olmak için her tarafı tekrar aradı. Duvar dibindeki gölgede bir çekirge gördü. Bir an için kötü yürekli bir sihirbazın gelip babasını, derken çekirge görünmez bir çatlaktan girip kayboldu. Hayır, babası çekirge olamazdı. Elbette olamazdı. "Hey," dedi çocuk kendi kendine. Geri geri yan kapıya gitti, garajdan çıktı.

Rodeo Yolu'nun çimenlerine güneş vurmuştu. Birini çağırmak istiyordu ama kimi? Polisi mi? *Babam garaja girdi, ben onu orada bulamadım, korkuyorum...*

İki saat kadar sonra Phil Sawyer sokağın üst başından yürüyerek geldi. Ceketini omzuna atmış, tek parmağıyla taşıyordu. Kravatını gevşetmişti. Jack'in gözüne dünya gezisinden dönen bir adam gibi göründü.

Jack nöbet beklemekte olan tepecikten koptu, olanca hızıyla babasına uçtu. Onun dizlerine sarılırken Phil Sawyer, "Ne kadar da hızlı koşuyorsun, Gezgin Jack," dedi.

Eve yaklaşırken içerde telefonun çaldığını duydular. Jack'in içinde bir güdü, belki babasına yakın olma isteğinden doğan bir güdü, keşke telefon on iki kere çalmış olsa da, arayan babam yetişemeden kapatsa, diye dua etmesine yol açtı. Babası onun saçlarını okşadı, kocaman, sıcacık elini onun ensesine dayadı, sonra kapıyı açtı, beş koca adımda telefonun yanına vardı. "Evet, Morgan," dediğini duydu Jacky, babasının. "Öyle mi? Kötü haber mi? Eh, söylesen iyi olur bana. Evet." Uzun bir sessizlik oldu. Çocuk o arada telefondan Morgan Sloat'un kesik cümlelerini anlayamadan duyabiliyordu. "Ah, Jerry. Tanrım. Zavallı Jerry. Hemen geliyorum." Babası dosdoğru Jack'e baktı. Gülümsemiyordu. Göz de kırpmıyordu. Yalnızca bakıyordu öyle. "Geliyorum, Morgan. Jack'i de getirmek zorundayım ama o arabada bekleyebilir." Jack, kaslarının rahatladığını hissetti. Öyle memnun olmuştu ki, neden arabada beklemek zorunda olduğunu sormadı bile. Oysa başka zaman olsa sorardı.

Phil, arabayı Rodeo Yolu'ndan Beverly Hills'e sürdü, Sunset Bulvarı'na varınca sola saptı, büroya doğruldu. Hiçbir şey söylemiyordu.

Ters yöndeki trafiğin arasından geçip binanın yanındaki otoparka girdi. Orada daha şimdiden iki polis arabası, bir itfaiye arabası, Morgan Amca'nın küçük model beyaz Mercedes'i, ustabaşının paslı Plymouth'u duruyordu. Girişin hemen yanında Morgan Amca bir polisle konuşuyor, adam ağır ağır başını sallıyor, besbelli anlayış gösteriyordu. Morgan Sloat'un sağ kolu incecik genç bir kadının omzunu sıkıp durmaktaydı. Kadın üzerine büyük gelen bir elbise giymiş gibiydi. Yüzünü Morgan Amca'nın göğsüne gömmüştü. Bayan Jerry'ydi bu. Jack biliyordu. Beyaz bir mendili gözlerine bastırıyordu. Başlıklı, yağmurluklu bir itfaiyeci, içeri holdeki bir yığın kırık camı bir araya toplayıp bir küme yaptı. Phil, "Bir dakika burada otur, olur mu, Jacky?" deyip arabadan atladı, kapıya doğru koştu. Genç bir Çinli kadın, otoparkın ucundaki betonun orada bir polisle konuşmaktaydı. Önünde harap bir alet yığılıydı. Jack onun bisiklet olduğunu anladı. Soluğunu içine çekerken burnuna acı duman kokuları geldi.

Yirmi dakika sonra babası, Morgan Amca'yla birlikte binadan çıktı. Morgan Amca hâlâ Bayan Jerry'nin omzuna sarılmış durumda, Sawyer'lara el sallayarak veda etti. Kadını kendi arabasının yolcu koltuğuna bindirdi. Jack'in babası da arabasına bindi, otoparktan çıkıp Sunset trafiğine karıştı.

Jack, "Jerry'ye bir şey mi olmuş?" diye sordu.

Babası, "Akla gelmez bir kaza," dedi. "Elektrik; bütün bina yanabilirdi."

"Jerry'ye bir şey oldu mu?"

"Öyle kötü şeyler oldu ki, öldü zavallı," dedi babası.

Jack'le Richard Sloat'un kulaktan kaptıklarıyla hikâyeyi toparlayabilmeleri iki ay sürdü. Jack'in annesiyle Richard'ların ev hizmetçisi de eksik ayrıntıları tamamladılar. En kötü ayrıntılar hizmetçiden gelenlerdi.

Jerry Bledsoe, cumartesi günü binanın güvenlik sistemindeki bir arızayı onarmak üzere işe gelmişti. Hafta içi günlerde bu duyarlı sisteme el atarsa, yanlışlıkla alarmı çaldırabilir, binadaki kiracıları korkutabilirdi. Güvenlik sistemi, binanın ana elektrik panosuna bağlıydı. Pano giriş katı holünde, önü bir tahtayla kaplı yerdeydi. Jerry, aletlerini yere koymuş, tahta kapağı açmıştı. Binanın boş olduğunu, alarm çalarsa kimsenin telaşa kapılmayacağını biliyordu. Sonra bodruma inmiş, kendi çalışma odasından telefon açmış, bölge karakoluna kendisi bir daha telefon edinceye kadar Sawyer&Sloat binasından gelebilecek uyarılara aldırmamalarını söylemişti. Giriş katına çıktığında, yirmi üç yaşında, Lorette Chang adlı Çin kökenli kadın bisikletiyle binanın otoparkında dolaşıyor, on beş güne kadar açılacak yeni bir lokantanın ilanlarını arabalara dağıtıyormuş.

Bayan Chang sonradan polise verdiği ifadede binanın ön camından içeriye baktığında bir işçinin bodrum katından giriş katına çıkışını gördüğünü söylemişti. Daha işçi tornavidasını alıp panoya doğru kaldırmadan önce kadın otoparkın ayakları altında titrediğini hissetmişti. Herhalde küçük bir deprem olmalı, diye düşünmüştü. Ömrü boyunca Los Angeles'ta yaşamış biri olarak, ufak tefek sismik olaylardan telaşlanmazdı Loretta. Jerry Bledsoe'nun ayaklarını açıp yere sağlam bastığını görmüştü. Demek o da hissetti, diyordu. Sonra adam başını sallamış, tornavidasını yavaşça panoya uzatmıştı.

İşte o anda Sawyer&Sloat binasının giriş holü bir cehenneme dönmüştü.

Pano bir anda dikdörtgen biçiminde bir alev kitlesine dönüşmüştü. Panodan fırlayan şimşeğe benzer mavimsi sarı ışıklar işçinin çevresini sarmıştı. Elektronik düdükler ötüyor, ötüyordu. DA dİ dAdİ! DAADİ DAADİ! Duvardan neredeyse iki metre boyunda bir ateş parçası fırladı, zaten ölmüş olan Jerry Bledsoe'yu yana attı, koridor boyunca lobiye

doğru yuvarlandı, diye anlatıyordu Loretta Chang. Cam kapı tuzla buz olmuştu. Genç kadın, bisikletini fırlattığı gibi en yakın jetonlu telefona koşmuştu. Karşı kaldırımdaydı telefon. İtfaiyeye binanın adresini verirken bisikletinin kapıdan fırlayan o kuvvetin etkisiyle eğrilip bükülmüş olduğunu görmüştü. Jerry Bledsoe'nun yanmış cesedi hâlâ panonun önünde, ayakta sallanıp duruyordu. Binlerce volt bedenine akıyor, vücudu kıpırdayıp duruyordu. Ustabaşının tüm vücut tüyleri ve giysilerinin de büyük kısmı yanmış, yok olmuştu. Teni kül gibi, yer yer leke lekeydi. Gözlüğü erimiş, kahverengi çerçeve macun gibi burnunun üzerine yayılmıştı.

Jerry Bledsoe. *Kim yapıyor bu değişiklikleri, babacığım?* Jack kendini yürümeye zorladı, son evden sonra en az yarım saat daha yürüdü. Gökyüzünde tanımadığı yıldızlar değişik biçimlerde parıldıyordu. Okuyamadığı bir dilde mesajlardı bunlar.

– On İkinci Bölüm –

JACK PAZARA GİDİYOR

1

O gece Diyar'da, tatlı kokan bir saman yığını içinde uyudu. Önce yığının içine giren bir tünel açmıştı. Oradan temiz hava alabiliyordu. Bir süre kulak kabartıp tıkırtı dinledi. Tarla farelerinin saman yığınlarına bayıldığını duymuştu bir yerlerden. Bu yığında da fare varsa, herhalde Jack Sawyer adlı koca fareden korkmuş, sessizleşmiş olmalıydı. Yavaş yavaş sakinleşti. Sol elinin parmakları Hızlı'nın şişesini okşuyordu. Kaybolan kapağın yerine şişenin ağzını dereden bulduğu bir mantarla tıkamıştı. Belki mantardan kopan bir parça şişenin içine düşerdi. Belki düşmüştü bile. Ne yazık! O güzelim lezzet, bozulmuş muydu yoksa!

Samanların arasında yatıp özlediği sıcağın tadını çıkarırken içindeki duyguların en yoğunu rahatlama duygusuydu. Sanki sırtındaki yüz kiloluk yükü yere indirmişti. Diyar'daydı yine. Orris'li Morgan gibi, Kırbaçlı Osmond gibi, Yaratık Elroy gibi harika tiplerin vatanıydı burası. Her şey olabilirdi burada.

Ama Diyar güzel de olabilirdi. Bunu çocukluğundan hatırlıyordu. Herkes Kalifomiya'da otururken, kimse başka yerde oturmazken... Diyar güzel bir yer olabilirdi. Şu anda o güzellikleri çevresinde hissediyordu. Sakin, tatlı bir saman kokusu... Diyar'ın havası kadar tatlı.

Acaba bir sinek ya da yusufçuk, düştüğü tuzağı kıpırdatan bir rüzgâr çıkar da kurtulmasını sağlarsa böyle rahatlar mıydı? Jack bilemiyordu ama kendisi artık Oatley'den de, Güzel Hava Kulüplerinden de, çalıntı alışveriş arabaları için ağlayan gözü yaşlı, kusmuk kokulu ihtiyarlardan da kurtulmuştu. En önemlisi, Duman Updike'tan ve Oatley Barı'ndan kurtulmuştu.

Her şeye rağmen yolculuğuna bir süre Diyar'da devam edebileceğini düşünüyordu.

Bunu düşünerek uykuya daldı.

2

Ertesi sabah Batı Yolu üzerinde üç buçuk, hatta belki beş kilometre kadar yürüdü. Güneş pırıl pırıl, tarlaların kokusu yaz sonu hasat kokusuydu. O sırada bir araba belirdi, bıyıklı çiftçi yaklaşıp bağırdı.

"Pazara mı, evlat?"

Jack, ona ağzı açık baktı. Yarı yarıya paniğe kapılmıştı. Bu adam İngilizce konuşmuyordu. Eski İngilizce bile konuşmuyordu. *Hiç* İngilizce değildi söyledikleri.

Çiftçinin yanında bir kadın vardı. Üç yaşlarında bir çocuğu kucağında tutuyordu. Jack'e tatlı tatlı gülümsedi, kocasına gözlerini devirdi. "Çocuk aptal, Henry."

Bunlar İngilizce konuşmuyor ama her nece konuşuyorlarsa ben ne dediklerini anlıyorum. Hatta o dilde düşünüyorum. Hepsi o kadar da değil, o dilde görüyorum, o dille görüyorum. Her ne demekse o.

Jack aynı şeyi Diyar'a geçen gelişinde de yapmış olduğunu şimdi anlıyordu. Ama o sefer kafası fazlaca karışık olduğundan farkına varamamıştı. Her şey çok hızlı olup bitmişti. *Her şey* pek bir garip görünmüştü.

Çiftçi öne doğru eğildi, gülümsedi, korkunç dişlerini gösterdi. "Aptal mısın, çocuk?" diye sordu iyi yürekli bir tavırla.

"Hayır." Jack de elinden geldiği kadar gülümsedi. Aslında *hayır* dememiş. Diyar dilindeki karşılığını söylemişti. Geçişi yaparken dili, düşünceleri de değişiyordu. Kelime dağarcığında o sözcük yoktu ama ne demek olduğunu yine de biliyordu. Tıpkı giysilerinin değiştiği gibi *değişiyordu* bunların hepsi. "Aptal değilim. Annem yabancılarla konuşurken dikkatli ol dedi de..."

Bu sefer çiftçinin karısı gülümsedi. "Annen haklı," dedi. "Pazara mı gidiyorsun?"

"Evet. Batıya."

"Atla öyleyse arkaya," dedi Henry. "Vakit ilerliyor. Malımı satıp gün batarken dönmek istiyorum. Mısırlar tam olmamış ama mevsim sonu malı. Bu ay mısır çıktığına şükür yine de. Belki bir alıcısı çıkar."

"Sağ olun," dedi Jack. Arabanın arkasına tırmandı. Düzinelerce mısır, iplerle bağlanıp yığılmıştı buraya. Eğer bu mısırlar olmamışsa olmuşu nasıl olurdu acaba buralarda? Bunlar Jack'in ömründe gördüğü en

iri mısırlardı. Ayrıca küçük kabaklar, başka sebzeler de vardı. Köşedeki bal kabakları turuncu değil, kırmızımsıydı. Jack, onların gerçekten balkabağı olup olmadığını bilmiyordu ama tatları harika olmalıydı. Karnı guruldadı. Yola çıktı çıkalı, açlığın ne demek olduğunu da öğrenmişti. Gelip geçici bir şey değildi açlık. Okuldayken kendini birazcık aç hissedip bir bisküvi, bir Coca-Cola'yla bastırabilecek, giderilebilecek bir şey değildi. Yakın dostu olmuştu artık Jack'in. Bazen biraz uzaklaşıyor ama hiç temelli gitmiyordu.

Yüzü arkaya dönük, ayaklarını aşağıya sallandırıp oturmuştu. Sandaletleri toprağa değecekti neredeyse. Bu sabah yolda trafik pek yoğundu. Çoğu da pazara gidiyordu herhalde. Henry ikide bir yanından geçen tanıdıklara el sallıyor, bağırarak selam veriyordu.

Jack hâlâ bu elma renkli balkabaklarının tadını merak ediyordu. Acaba bir sonraki yemeği nereden gelecekti? Birden minik parmaklar saçlarına sarıldı, gözlerini yaşartacak bir kuvvetle başını arkaya çekti.

"Jason!" diye bağırdı bebeğin annesi. Ama hoşgören bir azarlamaydı bu aslında. *(Nasıl çekti çocuğun saçını, gördün mü? Aman ne kuvvetli oğlumuz var!)* "Jason, *ayıp* bu yaptığın!"

Jason sırıttı. Hiç bozulmamıştı. Yüzünde kocaman, güneş gibi parlak bir gülümseme vardı. Tatlı bir ifade. Jack da geri gülümsedi... Bunu hesaplayarak yapmamıştı ama Jason'ın annesinin dostluğunu da kazanıvermişti.

"Otur," dedi Jason, bu yeni ağabeye. Hâlâ sırıtıyordu.

"Hıı?"

"Kcak."

"Anlamıyorum, Jason."

"Otu...kcak."

"Anlamı?"

Yaşına göre oldukça yapılı olan Jason, kendini Jack'in kucağına attı. Hâlâ gülümsüyordu.

Otu...kcak... Ha anladım, diye düşündü Jack. Çocuğun ağırlığından karnı ağrır gibi oldu.

"Jason *kaka çocuk*!" diye bağırdı annesi. Ses tonunda yine, "Ne şeker, değil mi" havası vardı. Jason durumu kavradığından yine sırıttı.

Jack bebeğin altının ıslanmış olduğunu fark etti. İyice ıslatmıştı hem de. *Diyar'a hoş geldin, Jacky.*

Orada kucağında çocukla otururken ıslaklık yavaş yavaş kendi giysilerine geçmeye başladı. Jack güldü, yüzünü mavi gökyüzüne doğru çevirdi.

3

Birkaç dakika sonra Henry'nin karısı arka tarafa süzüldü, Jason'ı Jack'in kucağından aldı.

"Ahh, ıslak bebek, kaka bebek," dedi aynı hoşgören sesle. (*Benim Jason'ım ne de çok işiyor!*) Jack bunu düşününce güldü, kadın da onunla güldü.

Jason'un altını değiştirirken Jack'e bir sürü soru sordu. Sık sık sorulan sorulardı bunlar. Ama Diyar'dayken dikkatli olmak zorundaydı. Yabancıydı burada. Sorularda bazı tuzaklar olabilirdi. Babasının Morgan'la konuşan sesi geldi kulağına... *Gerçek bir Yabancı, ne demek istediğimi anlarsın.*

Kadının sorularına verdiği cevapları kocanın da dikkatle dinlediğini hissediyordu. Esas hikâyeyi biraz değiştirerek soruları cevapladı. İş ararken anlattığı hikâyeyi değil de, otostoplarda anlattığı hikâyeyi.

Tüm İşçiler köyündenim, dedi onlara. Jason'ın annesi bu köyün adını hayal meyal hatırlıyordu. Gerçekten o kadar çok mu yol aldım, diye düşündü. Kadın nereye gitmekte olduğunu sordu, Jack de, Kaliforniya adlı bir köye gideceğini söyledi. Orayı kadın hiç duymamıştı. Jack pek şaşırmadı ama karı kocanın, "Ne? Kaliforniya mı? Yok öyle bir yer! Sen kimi kandırmaya çalışıyorsun?" diye bir ağızdan bağırmadıklarına sevinmişti. Diyar'da da pek çok köy olmalıydı. Uzakta yaşayanlar hiç duymamış olabilirdi. Elektrik direği yoktu bir kere. Film yoktu. Televizyon yoktu. Bu halka Malibu'da, Sarasota'da neler olup bittiğini anlatan hiçbir şey yoktu. *Bunlar bir esrar perdesi ardında yaşıyor*, diye düşündü. *Öyle olunca da adını duymadıkları bir köyü merak etmiyorlar.*

Soru sormadıkları gibi, kuşkulanmadılar da. Jack onlara, babasının geçen yıl öldüğünü, annesinin çok hasta olduğunu söyledi. Neredeyse kraliçenin adamlarının gece yarısı gelip ahırdaki eşeğe el koyduğunu söyleyecekti ama sonra sırıttı, bunun akıllıca bir şey olmayacağına karar verdi. Annesi, ona verebildiği kadar para vermiş (o paralar cebinde *çubuk* oluvermişti şimdi), Kaliforniya köyüne, Helen teyzesinin yanına yollamıştı.

"Zor günler yaşıyoruz," dedi Bayan Henry, çocuğunu kucaklayarak.

"Tüm İşçiler yazlık saraya yakın, değil mi?" Henry ilk defa olarak konuşuyordu.

"Evet," dedi Jack. "Oldukça yakın yani."

"Babanın neden öldüğünü anlatmadın."

Başını da çevirmişti. Gözlerini kısmış, ölçen bakışlarla bakıyordu. Az önceki nezaketi gitmişti. Rüzgârda kalmış mumun alevi gibi sönmüştü. Evet, tuzaklar vardı bu konuda.

"Hasta mıydı?" diye sordu Bayan Henry. "Bugünlerde çok hastalık var, çiçek, veba... Zor günler yaşıyoruz."

Jack'in bir an aklından, *"Hayır, hasta değildi, Bayan Henry," demek geçti. "Hasta değildi, yüksek voltaj çarptı onu. Cumartesi günü işe gitmişti. Bayan Jerry ile küçük Jerry'leri, bu arada beni, evde bırakmıştı. Bu işler biz hepimiz süpürgeliğin dibindeki yuvarlak deliğin içinde yaşarken oldu. Kimse başka yerde oturmazdı o zamanlar. Hem biliyor musunuz, babam tornavidasını tellere dokundurduğu anda oldu olanlar. Bayan Feeny vardı. Richard Sloat'larda çalışırdı. Morgan Amca'nın telefonda konuştuğunu duymuş. Diyormuş ki, elektrik çarpmış onu. Pişirmiş. Gözlüğü eriyip burnuna akmış. Ama siz gözlük nedir bilmezsiniz; çünkü sizin burada gözlük yok. Gözlükçü de yok, elektrik de! Uçak da! Sakın sonunuz Bayan Jerry gibi olmasın Bayan Henry, sakın...*

Bıyıklı çiftçi, "Hasta olup olmadığını boş ver," dedi. "*Siyasetle* ilgisi var mıydı?"

Jack, ona baktı. Ağzı kıpırdıyordu ama sesi çıkmıyordu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Çok fazla tuzak vardı.

Henry başını salladı. Sorusuna cevap verilmiş gibi davrandı. "Atla arabadan, evlat. Pazar şu ileriki tepenin ardında. Buradan oraya yürüyebilirsin herhalde, değil mi?"

"Evet," dedi Jack. "Herhalde yürürüm."

Bayan Henry'nin aklı karışmış gibiydi; ama Jason'ı Jack'ten uzakta tutuyordu. Sanki bulaşıcı bir hastalığı vardı Jack'in.

Çiftçi hâlâ omzunun üzerinden geriye bakıyordu. Hüzünlü hüzünlü gülümsedi. "Üzgünüm. İyi bir çocuğa benziyorsun ama bizler basit insanlarız buralarda. Uzak yerlerde, deniz kıyılarında olup bitenleri çözmek, efendilerin işidir. Kraliçe ya ölür ya da ölmez; sonunda bir gün elbette ki ölecek. Tanrı çivilerini çakar er geç. Ama küçük insanlar, büyüklerin işine karışırlarsa canları yanar."

"Benim babam..."

"Babanı bilmek istemiyorum!" dedi Henry sert bir sesle. Karısı Jack'ten uzaklaştı. Jason'ı bağrına basıyordu. "İster iyi insan olsun, ister kötü insan. Bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Tek bildiğim, ölmüş olduğu. O konuda yalan söylediğini sanmıyorum. Oğlu ise zor günler yaşıyor, kaçıyormuş gibi görünüyor. Oğul pek buralı gibi görünmüyor. İn onun için arabadan. Benim de oğlum var, bak."

Jack indi. Genç kadının yüzündeki korku ifadesine üzülmüştü. Kendisi yaratmıştı o korku ifadesini. Çiftçinin hakkı vardı. Küçük insanlar, büyüklerin işine karışmamalıydı. Hakları yoktu. Akılları varsa karışmazlardı.

– On Üçüncü Bölüm –

GÖKTEKİ ADAMLAR

1

Kazanmak için öylesine ter döktüğü paraların birdenbire çubuklar haline gelmesi Jack'i tam anlamıyla şoka sürüklemişti. Beceriksiz ustaların elinden çıkmış minik yılanlara benziyordu paralar. Ama şok kısa süreli oldu, az sonra Jack kendi kendine güldü. Bu çubuklar paraydı burada elbette. Geçişi yaparken *her şey* değişiyordu. Gümüş dolar, buraya özgü bir sikke oluyor, tişört yelek oluyor, İngilizce buranın dili oluyor, bildiğimiz Amerikan parası da çubuklar haline geliyordu. Eklemlerle birbirine bağlı çubuklar. Cebindeki birinci grupta eklemlerle birbirine tutunmuş on dört çubuk vardı. İkincisindekilerin sayısı yirmiden fazlaydı. Demek böylesi denk geliyordu.

Sorun paranın ne kadar olduğu değildi; asıl sorun, neyin ucuz, neyin değerli olduğu konusunda hemen hiçbir şey bilmiyor oluşuydu. Pazarın içinde ilerlerken Jack kendisini *Kaç Para* yarışmasına katılmış bir yarışmacı gibi hissediyordu. Tek fark, orada hata yaparsa bir teselli ödülü olmadan, sunucunun sırtını nazikçe sıvazlaması ile gönderilecekken, burada yapacakları şey belki de... aslına bakılırsa *ne yapabileceklerini* bilmiyordu. Kovalarlar mıydı buralardan? Canını mı yakarlardı? Belki. Öldürürler miydi? Herhalde hayır; ama kesinlikle emin olmaya imkân yoktu. Küçük insanlardı bunlar. Politik tipler değildi. Jack ise bir yabancıydı.

Yavaş adımlarla kalabalık, gürültülü pazarın bir ucundan öteki ucuna kadar yürüdü. Bir tek sorunla mücadele ediyordu kafasında. O sorun da midesinde düğümleniyordu. Karnı fena halde açtı. Bir ara uzaktan Henry'nin keçi satan biriyle pazarlık etmekte olduğunu gördü. Bayan

Henry, kocasının yanıbaşında duruyordu. Biraz arkaya çekilmiş, erkeklere birbiriyle rahatça pazarlık edebilmeleri için yer açmıştı. Jack'e arkası dönüktü. Bebeği kollarında tutuyordu. *Jason*, diye düşündü Jack. *Minik Henry'lerden biri.* O sırada Jason onu gördü, tombul elini kaldırıp salladı. Jack hemen arkasını döndü, Henry'lerden uzaklaşmaya, kalabalığın öbür tarafına geçmeye çalıştı.

Her tarafta ızgara et kokuları tütüyordu. Satıcıların irili ufaklı kömür ateşleri üzerinde etleri çevirerek pişirip sattıklarına dikkat etti. Evde pişirilmiş ekmeğe benzer bir şeyin arasına koyup uzatıyorlardı müşteriye. Sanki açıkartırma yapılıyordu bu yiyecekler için. Alıcıların çoğu Henry gibi çiftçiydi. Fiyat söylendikçe tek ellerini, parmakları açık durumda havaya kaldırıp işaret veriyorlardı. Jack satışların birkaçını dikkatle izledi. Hepsinde para olarak o eklemli çubuklardan veriliyordu ... ama kaç tanesi yeterliydi? Hoş, önemi yoktu ya! Nasılsa bir şeyler yemek zorundaydı. Bu alışverişte kendisinin yabancı olduğunu anlasalar da, anlamasalar da, mecburdu buna.

Bir pantomim gösterisinin önünden geçti. Büyük bir kalabalık toplanmıştı ama Jack yine de pek dikkat etmedi. Kalabalık gülüyor, alkışlıyordu. Brandadan bir kulübenin önüne geldi. Orada irikıyım bir adam duruyordu. Pazularında dövmeler vardı. Önünde büyük bir kömür ateşi yakılmış, üzerine kocaman bir değnek konmuştu. Değneğe iri et parçaları geçirilmiş, iki uçtaki iki çocuk sürekli olarak çeviriyorlardı.

"Lezzetli etler!" diye bağırıyordu adam. "Güzel etler! Alın, yiyin güzel etlerimden! En güzel etler burada!" Kendisine yakın taraftaki çocuğa, "Kuvvetli çevir, canı çıkasıca," dedi, sonra yine bağırmaya koyuldu.

Oradan yanında kızıyla geçmekte olan bir çiftçi elini havaya kaldırdı, sonra baştan ikinci eti gösterdi. Değneği çeviren çocuklar bir an durdular, patronları o et parçasını çıkardı, bir ekmeğin arasına sıkıştırdı. Çocukların biri ekmeği alıp çiftçiye koştu, çiftçi eklemler destesinden iki buçuk koparıp uzattı. Çocuk koşarak patrona dönerken çiftçi geri kalan çubukları cebine soktu, koca sandviçten keyifle bir lokma ısırdı, kalanını kızına verdi. Kız da ısırırken hemen hemen babası kadar iştahlı görünüyordu.

Jack'in midesi buruluyor, guruldayordu. Görmesi gerekeni görmüştü. Ya da öyle umuyordu.

"Güzel etler! Güü-zeel etler! Güzel etlerimden açın." Koca adam birden susup Jack'e baktı. Ufak ama zeki gözleri üzerinde kaşları birbirine biraz yaklaştı. "Karnının şarkısı duyuluyor, dostum," dedi Jack'e. "Eğer paran varsa alışverişini kabul eder, bu gece senin için de dua ederim. Paran yoksa, o zaman o budala suratını karşımdan çek, toz ol."

Çırakların ikisi de güldüler. Oysa çok yorgun oldukları belliydi. Sanki kendilerini tutamıyorlarmış gibi güldüler yine de.

Ne var ki, giderek daha güzel kızaran etlerin kokusu Jack'in oradan ayrılmasına izin vermiyordu. Cebindeki çubuk destelerinden küçük olanını çıkardı, eliyle etlerin soldan ikincisini gösterdi. Konuşmadı. Konuşmamak daha güvenli gibi geliyordu ona. Satıcı homurtu gibi bir ses çıkardı, kemerinden bıçağını tekrar eline aldı, bir dilim kesti. Demin çiftçiye kestiği dilimden daha küçüktü bu seferki. Ama Jack'in midesi böyle şeyleri düşünecek durumda değildi. Çılgınca sesler çıkarıyordu.

Satıcı eti ekmeğin üzerine koydu, çocuklara vereceği yerde kendisi getirdi. Jack'in çubuk destesini kendi eline aldı, iki çubuk kıracağı yerde üç tane kırdı.

Jack'in beyninin içinde annesinin alaycı sesi çınlıyordu. *Tebrikler, Jacky, yedin kazığı bakıyorum!*

Satıcı, Jack'in yüzüne bakıyor, çürük dişleriyle sırıtıyor, yiğitse bir şey söylesin dermiş gibilerden meydan okuyordu. *Hepsini almadığıma, üç tanecik aldığıma şükret. Boynunda yafta var adeta senin, çocuk.* BEN YABANCIYIM VE BURADA YALNIZIM, diye bağırıyorsun koyun suratlı. Haydi bakalım, mesele çıkar istersen!

Jack ne hissederse etsin, mesele çıkaramazdı. İçinde yine o incecik, çaresizlik öfkesini hissetti.

"Git yoluna!" dedi satıcı. Usanmıştı artık Jack'ten. Elini çocuğun yüzüne doğru uzattı. Parmakları yaralıydı. Tırnaklarının altlarında kanlar birikmişti. "Yiyeceğini aldın. Git buradan artık."

Jack içinden düşünüyordu. Cebimden bir fener çıkarıp sana göstersem, şeytanlar kovalıyormuş gibi kaçardın. Sana bir uçak göstersem herhalde delirirdin. Belki de sandığın kadar güçlü değilsin, ahbap.

Gülümsedi Jack. Belki o gülümsemede satıcının hoşlanmadığı bir şey vardı. Koca adam Jack'ten iki adım uzaklaştı, yüzüne bir an için tedirgin bir ifade geldi. Kaşları tekrar çatıldı.

"Git buradan dedim sana!" diye kükredi. "Git, Jason belanı versin!" Jack bu sefer dönüp uzaklaştı.

2

Et çok lezzetliydi. Jack onu da, altındaki ekmeği de hemen mideye indirdi, yoluna devam ederken avuçlarına akan sularını da yaladı. Domuz eti tadı vardı ama biraz farklıydı. Tadı daha yoğun, kokusu daha başkaydı. Her ne eti olursa olsun, Jack'in içindeki boşluğu iyi doldur-

muştu. Okula giderken beslenme çantasında hep bunu götürse, bin yıl bıkmazdı Jack.

Artık midesini susturmayı başardığına ve hiç değilse bir süre için idare edebileceğine göre, çevresine daha bir ilgiyle bakabilecek hale gelmişti. Kendi pek farkında olmasa bile yavaş yavaş kalabalığın arasında erimeye de başlıyordu. Çevre köylerden pazara gelmiş herhangi biri gibiydi. Tezgâhlar arasında ağır adımlarla yürüyor, ne var ne yoksa bir anda görmeye çalışıyordu. Yavaş yavaş kendini yabancı hissetmekten kurtuldu. Herkes rahattı. Gülüyorlar, tartışıp çekişiyorlar, pazarlık ediyorlardı. Kimsenin *canı sıkılmış* hali yoktu.

Pazar yeri ona kraliçenin köşkünü hatırlatıyordu. Yalnız o gerilimi, o taşkın havası eksikti. Kokular burada da pek zengin bir karışımdı. En baskın olanları ızgara et ve bir de hayvan pisliği kokularıydı. İnsanların kılıkları yine renk renkti. Bazıları öyle şıktı ki Jack, ellerine su bile dökemezdi.

Halıcı tezgâhının başında duraladı. Burada satılan halılara kraliçenin portresi dokunmuştu. Jack birden Hank Scoffer'in annesini hatırladı, gülümsedi. Hank eskiden, Los Angeles'taki okulda Jack ile Richard Sloat'un arkadaşıydı. Bayan Scoffler'in ev dekorasyonu zevki de dünyada en özenti zevkti. O görse bayılırdı bu Laura DeLoessian portreli halılara. Saçları örülüp başına topuz yapılmış! Herhalde Scoffer'lerin duvarlarındaki o kadife üstüne Alaska taylarının resimlerinden, o seramik üç boyutlu "Son Yemek" tablosundan çok daha gösterişliydi.

Jack bakarken halılardaki surat değişir gibi oldu. Kraliçenin yüzü gitmiş, yerine kendi annesinin yüzü gelmişti. Gözleri fazla siyah, teni fazla beyaz.

Yuva özlemi Jack'in yakasına bir kere daha sarıldı. *Anne! Anneciğim! Tanrım, ne işim var burada benim!* Acaba ne yapıyordu annesi şu saniyede? Pencerede oturmuş, sigara içerek okyanusu mu seyrediyordu? Yatağının başucunda kitabı açık, onu mu bekliyordu? Televizyon mu seyrediyordu? Sinemada mıydı? Uyuyor muydu? Ölüyor muydu?

"Ölmek mi?" diye sordu kötü bir ses. Jack engel olamadan devam etti. *Öldü, Jack. Çoktan öldü o.*

Yeter artık.

Gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti.

"Neden bu kadar üzgünsün, küçük adam!"

Başını kaldırdı. Şaşalamıştı. Halıcı ona bakıyordu. O da et satıcısı kadar iriyarıydı. Onun da kolları dövmeliydi. Ama gülümsemesi açık ve güneşliydi. İçinde bir gaddarlık yoktu. Esas fark buydu.

"Bir şeyim yok," dedi Jack.

"Bir şey yoksa demek *bir şey* düşünüyorsun, oğlum."

"O kadar mı kötü görünüyordum?" diye birazcık gülümsedi Jack. O da rahatlamış, rahat konuşuyordu. En azından şu an için. Belki de konuşmasındaki yabancılığı halıcının fark edememesi bu yüzdendi.

"Delikanlı, sanki bir tek dostun varmış, onu da Vahşi Beyaz Kurt, gümüş kaşıkla dolunayda yemiş gibi bir halin vardı."

Jack yine gülümsedi. Halıcı döndü, büyük halının yan tarafına uzanıp bir şey aldı. Oval biçimli, ucunda sapı olan bir şey. Döndüğünde ışık yansıdı. Elindeki bir aynaydı. Küçük, ucuz bir şey gibi göründü Jack'e. Panayırda şişe devirmece oyununda ödül olarak verilen türde şeylerden.

"Al, delikanlı," dedi halıcı. "Bir bak bakalım, haklı mıymışım."

Jack aynaya baktı, ağız açık kaldı. Öyle şaşırdı ki, kalbi çarpmayı unuttu. Aynadaki kendisiydi. Ama daha çok bir Disney kahramanına benziyordu. Oyuncaklar Ülkesi'ndeki Pinokyo'nun eşeğe dönüşmüş hali. Yuvarlak mavi gözleri kahverengi olmuş, badem gibi uzamıştı. Saçları dümdüz, süpürge gibi, alnının ortasına sarkıyordu. Yeleye pek benzer bir hali vardı. Tek elini kaldırıp saçını arkaya atmak istediğinde, eli alnının çıplak tenine değdi, orada saç bulamadı. Satıcının keyifle güldüğünü gördü. En garibi o uzun eşek kulaklarıydı. İki yandan aşağıya sarkıyor, çene çizgisinin altına kadar iniyordu. Jack bakarken kulaklardan biri hafif kıpırdadı.

Birden hatırladı: *BENDE VARDI bunlardan bir tane!*

"Hayaller'de vardı öyle bir aynası. Öteki dünyada ise o, şeydi, şey...

Jack'in yaşı dörtten fazla olamazdı. Öteki dünyada (orayı *Normal* dünya diye düşünmekten vazgeçmişti hiç farkında olmaksızın) kocaman, mermer arkalı bir aynaydı. Arka ortasında bir pembelik vardı. Günlerden bir gün oynarken onu evin önündeki beton yola düşürmüş, ayna yuvarlanıp yolun ızgarasından içeriye düşmüştü. Ebediyen gitti diye düşünmüştü o zaman Jack. Yolun kenarına oturmuş, kirli avuçlarını yüzüne kapayıp ağlamıştı. Oysa ebediyen gitmemişti işte. Eski oyuncağına yine kavuşmuştu. Üç dört yaşındayken ne kadar hoşuna gitmişse şimdi de yine o kadar hoşuna gidiyordu. Sevinçle sırıttı. Aynadaki hayal değişti, eşek bu sefer kedi oldu. Kedi Jack. Gözleri yeşile dönüştü, kulakları kısaldı, gri, dik ve tüylü oldu.

"Böylesi daha iyi," dedi satıcı. "Daha iyisin şimdi, oğlum. Ben çocukları mutlu görmeyi severim. Mutlu çocuk, sağlıklı çocuktur. Sağlıklı çocuk da dünyada yolunu kolay budur. *İyi Çiftçilik Kitabı*'nda böyle yazıyor. Yazmıyorsa da yazmalı. Ben kendi evimdeki kitaba eklerim. Tabii para artırıp da evime bir kitap alabilirsem. Aynayı istiyor musun?"

"Evet!" diye bağırdı Jack. "Evet, harika olur!" Cebinde çubuklarını aradı. Kaygılarını unutmuştu. "Ne kadar?"

Satıcı kaşlarını çattı, kimse görüyor mu diye çevresine bakındı. "Koy cebine oğlum. Derin yerine koy. Aferin. Neyin varsa aynı şey. Birazını gösterdin mi topunu kaybedersin."

"Efendim?"

"Aldırma. Para istemem. Al aynayı. Zaten onuncu ayda dükkânıma götürürken arabada yarısı kırılacak. Anneler çocuklarını getirip baktırıyor, deniyor ama genellikle satın almıyorlar!"

"Eh, inkâr etmiyorsunuz bari," dedi Jack.

Satıcı ona biraz şaşırarak baktı, sonunda ikisi de gülmeye başladılar.

"Diken dilli bir mutlu çocuk," dedi satıcı. "Daha büyüyünce gel beni gör, evlat. Sende bu dil varken, kalkar güneye gideriz, satışımız üç katına çıkar."

Jack kıkırdadı. Yamandı adam.

"Teşekkür ederim," dediğinde aynadaki kendi suratına inanılmaz bir sırıtma ifadesi geldi. "Çok teşekkür ederim."

"Benim için dua et sen." Adam biraz düşündükten sonra ekledi. "Paranı da iyi kolla."

Jack aynayı cebine dikkatle yerleştirip ilerledi. Onu Hızlı'nın şişesinin yanına sokmuştu.

İki dakikada bir paralarını yokluyor, yerinde mi diye kontrol ediyordu. Buralarda hırsızların bol olduğunu anlıyordu.

3

Halıcıdan iki tezgâh sonra, tek gözünde bant bulunan, içki kokan bir adam, çiftçinin birine iri bir horoz satmaya uğraşıyordu. Bu horozu alıp tavuklarının kümesine koyarsa, on iki ay boyunca yumurtalarının hep iki sarılı olacağını söylüyordu.

Ama Jack'in ne horozu görecek gözü vardı ne de satıcıyı dinleyecek kulağı. Tek gözlü bir adamın gösterisini seyreden çocukların arasına karıştı. Büyük bir kafeste bir papağan vardı. Kocaman bir şeydi. Hemen hemen çocuklar grubundaki en küçüklerin boyunda vardı. Heineken bira şişeleri gibi düzgün, koyu yeşil bir rengi vardı. Parlak altın rengi gözleri ilk bakışta göze çarpıyordu; dört taneydi gözleri. Çünkü pavyonun ahırında gördüğü midilli gibi bu papağanın da iki başı vardı. Kafese sarı pençeleriyle sımsıkı tutunuyor, iki tarafa aynı anda bakıyor, tepesindeki ibikler birbirine dokunuyordu.

Kendi kendiyle konuşuyordu papağan. Çocuklar bu işe bayılmıştı. Jack dikkat edince çocukların pek hoşlanmalarına karşın, bu iki kafaya

pek de şaşmadıklarını anladı. Ömründe ilk defa sinemaya giden, koltukta sersemlemiş durumda oturan çocuklara benzemiyorlardı. Daha çok, her hafta seyrettikleri çizgi filmi bir daha seyredip eğlenir gibi bir halleri vardı. Evet, bu papağan harikaydı ama pek de olmadık bir şey değildi onlara göre. Zaten harikalara en çabuk alışanlar da en gençler olurdu.

"Guaark! Yukarısı ne kadar yüksek?" diye sordu sağdaki baş.

"Alçak alçak!" Bu da soldaki başın cevabıydı. Çocuklar kıkırdaştı.

Sağdaki baş bu sefer, "Guaark! Soyluların gerçeği nedir?" dedi.

"Kral ömrünce kraldır. Ama bir kere şövalye olmak herkese yeter!" Jack gülümsedi. Diğer çocuklardan bazıları gülüştü. En küçükler şaşkın ifadeliydi.

"Bayan Spratt'in dolabında ne var?" dedi sağdaki baş.

"Kimsenin göremeyeceği bir şey!" Soldaki başın bu cevabı Jack'in aklını karıştırırken öteki çocukların hepsi kahkahadan kırıldılar.

Papağan biraz doğrulup alttaki samanlara pisledi.

"Alan Destry gece yarısı neden korkup öldü?"

"Karısını banyodan çıkarken gördü, groovk!"

Çiftçi uzaklaşıyordu. Tek gözlü satıcı horozu ona satamamıştı. Bir hışımla çocuklara döndü. "Defolun buradan! Defolun ben tekmeyi basmadan!"

Çocuklar dağıldı. Jack de onlarla kaçtı. Koşarken başını çevirip harika papağana son bir kere baktı.

4

Bir başka tezgâhtan iki çubuğa bir elmayla bir kap süt aldı. Ömründe tattığı en nefis, en lezzetli süttü. Bizim orada böyle süt olsa, Nestlé de, Hershey de, bir haftaya kalmaz iflas eder, diye düşündü.

Sütünü bitirmek üzereyken Henry ailesinin ağır ağır ona doğru yaklaştıklarını gördü. Kabı tezgâhtaki kadına uzattı, kadın da alıp kalan sütü güğümün içine geri boşalttı. Jack üst dudağındaki sütten bıyığı silerek acele oradan uzaklaşırken, benden önce süt içenler arasında cüzam, uçuk falan olmasa, diye düşündü. Ama her nedense o tür şeylerin buralarda var olduğunu pek sanmıyordu.

Pazar köyünün ilerlerine doğru yürüdü, pantomimcileri, çömlek kap kacak (Diyar'ın Tupperware'leri diye düşünerek sırıttı) satan iki şişman kadını, iki başlı harika papağanı geçti. Papağanın sahibi artık hiç saklamadan toprak bir testiden içki içiyor, kulübenin bir yanından öbür yanına yalpa vuruyordu. Horozu boğazından yakalamış sallıyor, gele-

ne gidene sesleniyordu. Jack adamın kolunun horoz pisliğiyle leş gibi olduğunu gördü, yüzünü buruşturdu. Sonra çiftçilerin toplandığı açık meydandan geçti. Bir an orada merakla duraladı. Çiftçilerin çoğu kilden yapılma pipolar içiyorlardı. Ortada birkaç da toprak testi vardı. Onları elden ele geçiriyorlardı. Geniş, otlak bir alanda budala gözlü atlar başlarını eğmiş otluyordu.

Jack halıcının da önünden geçti. Adam onu görünce elini kaldırıp selamladı. Jack de elini kaldırıp selama karşılık verirken Jack de eliyle selama karşılık verirken *elini kullan, ama kötüye kullanma* demek istedi. Ama sonra vazgeçti. Kendini pek yalnız hissettiğinin farkına varmıştı birden. Yabancıydı. Tek başınaydı burada.

Kavşağa vardı. Kuzeye ve güneye giden yollar köy yolundan biraz daha iyiydi. Batı Yolu çok daha genişti.

"Ah, Gezgin Jack," dedi kendi kendine. Gülümsemeye çalıştı. Omuzlarını dikleştirirken Hızlı'nın şişesinin aynaya çarpıp tıngırdadığını, duydu. *İşte Gezgin Jack, Diyar'daki 90 No'lu Otoyol'a adım atıyor.* Ayaklarım, bana oyun oynamayın sakın!

Yürümeye başladı. Kısa zamanda o kocaman hayal ülkesi yutuverdi onu.

5

Dört saat kadar sonra, ikindi zamanı, Jack yüksek otların arasına, yolun kenarına oturdu, uzaktan böcek kadar görünen bir grup adamın, karşıdaki pek de sağlam görünmeyen kuleye tırmanışını seyretti. Dinlenip elmasını yemek için iyi bir yer seçmişti. Batı Yolu o kuleye en çok bu noktada yaklaşıyordu. Yine de arası en azından dört buçuk kilometre vardı. Belki daha bile fazlaydı (burada havanın o doğaüstü berraklığı mesafeleri anlamayı zorlaştırıyordu) tek bildiği, kuleyi bir saatten beri görebildiğiydi.

Jack elmasını yedi, yorgun ayaklarını dinlendirdi, o kulenin ne olabileceğini düşündü. Otluk bir alanın orta yerinde öylece tek başına durup duruyordu. Tabii o adamların oraya neden tırmandığını da merak ediyordu. Pazar köyünden ayrıldığından beri rüzgâr pek düzenli esiyordu. Kule, Jack'e göre rüzgâr altındaydı. Ama rüzgâr kesildikçe yine de adamların birbirine seslendiği duyulabiliyordu. Gülüşüyorlardı da. Bol bol gülüşüyorlardı aralarında.

Pazar köyünden ayrıldıktan yedi kilometre kadar sonra Jack bir başka köye girmişti. Tabii beş minik evle bir tek dükkânın oluşturduğu topluluğa

köy denilebilirse. Dükkân belli ki uzun süreden beri kapalıydı. Oradan beri başka köy çıkmamıştı karşısına. Kuleyi görünceye kadar, acaba Dış Bölge'ye mi vardım, diye merak etmişti. Yüzbaşı Farren'in söylediklerini iyi hatırlıyordu: *Dış Bölge'den öteye geçtin mi, Batı Yolu artık hiçbir yere gitmez; belki cehenneme gider. Tanrı'nın kendisinin bile Dış Bölge'nin dışına çıkmaya cesaret edemediğini duymuşluğum var.*

Jack biraz ürperdi.

Ama o kadar çok yol aldığına pek inanmıyordu. Daha önceki sefer, Morgan'ın arabasından saklanırken duyduğu rahatsızlıklardan eser yoktu bir kere içinde. O canlı, kıpırdayan ağaçlar besbelli Oatley'de geçireceği iğrenç günlerin bir ön habercisiydi.

Bu sefer, sabah saman yığınında uyandığından beri içi huzur doluydu. Henry adlı çiftçi ona arabadan inmesini söyleyinceye kadar en ufak bir tedirginlik hissetmemişti. Diyar'ın birtakım garipliklerine rağmen aslında iyi bir yer olduğu duygusu vardı içinde. Ne zaman isterse kendini buranın bir parçası gibi hissedebilirdi. Yabancı değildi burada.

Geçmişte de uzun süreler boyunca Diyar'ın bir parçası olduğunu anlıyordu artık. Tekrar Batı Yolu'na koyulduğunda aklına garip bir düşünce geldi. Yarı İngilizce, yarı Diyar dilinde bir düşünceydi: *Ben rüya görürken, gördüğümün rüya olduğunu ancak tam uyanmaya başladığım sırada anlıyorum. Rüyadan birdenbire uyanırsam, yani saat falan çalarsa, o zaman çok şaşkın uyanıyorum. Önce uyanıklık, rüyaymış gibi geliyor. Rüya koyulaştığı zaman, burada yabancı değilim. Demek istediğim bu mu? Pek sayılmaz ama yakın. Eminim ki babam da sık sık derin rüya görmüştür. Herhalde Morgan Amca hemen hiç derin rüya görmez.*

Tehlikeli bir durum hisseder etmez Hızlı'nın şişesinden bir yudum almakta kararlıydı. Hatta ürküntü verici bir şey görür görmez yapacaktı bu işi. Öyle bir şey olmazsa, bütün gün devam edecekti yoluna. Belki geceyi bile burada geçirmeye razı olurdu. Tabii o elmadan başka yiyecek bir şey bulursa. Ama bulamıyordu. Batı Yolu üzerinde hiç 7-Eleven ya da Stop-N-60 yoktu.

Pazar yerinden sonraki kavşakta ulu ağaçlar vardı ama son köyü de geçince artık o ağaçlar yerini çayırlara bırakmıştı. Jack kendini engin bir okyanusun ortasında yürüyormuş gibi hissediyordu. Güneş parlak, ama hava serindi. (Eylül sonu, elbet serin olur, diye düşündü.) Tek başınaydı. Yanından ne yaya ne de araba geçti. Rüzgâr oldukça düzenli esiyor, otlar okyanusunda içini çekiyor, otları dalgalandırıyordu.

Birisi, "Kendini nasıl hissediyorsun, Jack?" diye soracak olsa, "Oldukça iyi, teşekkürler. Neşem yerinde," diye cevap verirdi. *Neşe* ilk ak-

lına gelen kelime olurdu, *esrime* ise Blondie'nin aynı isimli meşhur pop şarkısı nedeniyle kendisiyle en rahat ilişkilendirebileceği bir kelimeydi. Eğer biraz önce çok az Amerikan çocuğunun görme şansına eriştiği bir manzara karşısında içerken ağlamış olduğunu söyleseler, şaşardı. Karşısındaki manzara, baş döndürücü genişlik ve derinlikte masmavi bir gökyüzünün altında uzanıp giden devasa büyüklükteki boş arazilerdi. Gökyüzü, ne kubbesinde jet izleri ne de eteklerinde kirli duman yığınları taşıyordu. Jack'e yepyeni gelen sesler, kokular ve görüntülerin duyuları üzerinde yarattığı tesir, kendisine olağanüstü bir deneyim yaşatıyordu. Alışageldiği duyular ise ilk defa ortadan yok oldular. Bir bakıma, çocukluğunda oldukça kültürlü olduğu söylenebilirdi. Los Angeles'lı bir ailede büyümüştü; annesi sinema oyuncusu, babası oyuncu menajeriydi. Haliyle saf bir çocuk olsaydı tuhaf olurdu ama sonuçta yine de çocuktu ve en azından böyle bir durumda çocukluk, onun lehine bir şeydi. O gün bu çayırlık arazide yapılan yalnız başına yolculuk, bir yetişkin için duyularına haddinden fazla yük bindirecek, belki bir parça delilik hissi ya da halüsinasyonlara yol açacaktı. Yetişkin biri, pazarın bulunduğu kasabadan batıya doğru bir saat, belki daha da bir kısa yolculuğun ardından Hızlı'nın şişesini aranıyor olurdu, hem de muhtemelen şişeyi tutmaya beceremeyecek kadar titreyen ellerle.

Jack'in durumunda ise bu güçlü etki neredeyse tamamen bilincinin içinden geçerek bilinçaltına doğru süzüldü. Haliyle mutluluktan kendinden geçip ağlamaya başladığında, gerçekten de gözyaşlarının farkında değildi. (Yalnızca çift gördüğü bir an bundan kuşkulandı ama sonra sebebin akan ter olduğuna kanaat getirdi.) *Tanrım, çok iyi hissediyorum... Ortalıkta kimseler yokken burada bulunmak korkutucu gelmeliydi ama gelmiyor*, diye düşündü kendi kendine.

Jack, gölgesi arkasına doğru uzayarak Batı Yolu'nda yalnız başına ilerlemeye devam ederken işte bu şekilde içinde bulunduğu esriklik halinin, iyi, neşeli bir histen başka bir şey olmadığını düşündü. Henüz on iki saat önce Updike'nin Oatley Tüneli'nde mahkûm olduğu ve o on iki saatten kısa bir süre önce zorlukla kaçıp bir çeşit keçi-adam olduğunu düşündüğü öldürücü bir canavarın elinden kurtulmasının ardından, ilk kez kendisi hariç hiçbir şey bulunmayan uçsuz bucaksız bir yolda, *yaşamı boyunca adımladığı her yol*'un aksine, çevrede Coca-Cola ya da Budweiser'ın tek bir reklam tabelasının ya da yol kenarından geçen garip kabloların bulunmadığı, Los Angeles Havaalanı'na yaklaşan 747'ler ya da Portsmouth Askeri Hava Üssü'ne inen F-111'ler gibi uçak seslerinin değil yalnızca kendi adımlarının ve kendi soluk alıp verişinin duyulduğu bir yolda yürüdüğü için bir duygusal patlama yaşadığı aklına gelmedi.

Şimdi de karşısına merak edebileceği bu kule çıkmıştı.

Oğlum, asla o şeye tırmanmaya kalkma, diye düşündü. Elmayı bitirmiş, koçanına gelmişti. Gözlerini kuleden ayırmaksızın yürüyordu. Ayağının burnuyla bir çukur açtı, elma koçanını oraya gömdü.

Kule tahtalardan yapılmıştı. En azından yüz altmış yüz yetmiş metre yüksekliğindeydi. İçi boş, kare tabanlıydı. Tahtaları X biçiminde çakılmıştı. Tepede bir platform vardı. Jack gözlerini kısıp baktı, adamlardan birkaçının orada dolaşmakta olduğunu gördü.

Yolun kenarına oturdu, dizlerini göğsüne çekip sarmaladı. Otlar bir kere daha kuleye doğru dalgalandı. Jack, kulenin de sallanması gerektiğini hesapladı, midesi bulanır gibi oldu.

Asla tırmanmam, diye düşündü tekrar. *Bir milyon verseler çıkmam.*

Derken adamları orada ilk gördüğü andan beri olacak diye korktuğu şeyi oluverdi. Bir tanesi kuleden düştü.

Jack ayağa fırladı. Yüzündeki ifade, sirklerde zor bir numara yapılırken yer alan kazaya tanık olmuş kimselerin o ağzı açık, üzgün ifadesiydi.

Lanet olsun, ah!..

Jack'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Çenesi bir an için daha bile aşağıya sarktı, hemen hemen göğüskemiğine değdi, ağzı şaşkın, inanmaz bir gülümseme ifadesiyle genişledi. Kulenin tepesinden düşmüş değildi adam! Rüzgâr falan da uçurmuş değildi onu. Platformun iki yanında dil gibi çıkıntılar vardı. Tramplene benzer şeylerdi. Adam birinin ucuna yürümüş, atlamıştı boşluğa. Yarı yolda adamdan birtakım çıkıntılar uzandı. Paraşüt olmalı, diye düşündü Jack. Ama açılmasına vakit kalmayacaktı.

Oysa paraşüt değildi.

Kanatlardı.

Adamın düşüşü yavaşladı, sonra yere on beş metre kadar yüksekte durdu, tersine döndü. Adam yukarıya doğru uçarak kuleden uzaklaşmaya başlamıştı. Kanatları yukarı yükseldiğinde o kadar çok kalkıyordu ki, birbirine değiyordu adeta. Sonra büyük bir güçle aşağıya iniyor, bir yüzücünün finiş kulacındaki gibi itiyordu havayı.

Vay canına, diye düşündü Jack. Şaşkınlığından bildiği tüm klişe ünlemleri sıraladı. Buna da pes denirdi artık! Bunun üstüne olmazdı! Vay canına, şuna bak, vay canına!

O sırada ikinci adam atladı, sonra üçüncüsü, sonra da dördüncüsü. Beş dakikadan kısa bir süre içinde, elli kadar insan uçuyordu gökyüzünde. İç içe ama belirgin rotalar çizerek uçuyorlardı. Kuleden uzaklaşıyor,

sekiz çiziyor, dönüp kulenin öte yanına geçiyor, bir sekiz daha çiziyor, platforma çıkıyor, aynı şeyi yeniden yapıyorlardı.

Gökte dans edip uçtular. Jack sevinçle gülmeye başladı. Eski Esther Williams filmlerindeki su balesini seyreder gibi bir duyguya kapılmıştı. O yüzücüler kolaymış gibi gösterirlerdi yaptıkları işi. Özellikle de Esther Williams. Sanki siz de arkadaşlarınızla aynı şeyi yapabilirmişsiniz gibi.

Ama bir farkı vardı. Uçan adamlarda hareketleri çabasız yapma duygusu yoktu. Havada kalmak için çok enerji harcadıkları belliydi. Jack bir an için onların canının da acıdığından emin oldu. Hani bazı zor beden eğitimi hareketlerinde olduğu gibi. Yakınan olursa antrenör, "Emeksiz yemek olmaz!" diye bağırırdı hani.

Aklına yeni bir şey geldi. Bir keresinde annesi, arkadaşı Myra'yı, o gerçek balerindi, görmeye giderken Jack'i de yanına almıştı. Kadın, bale stüdyosunda çalışmalarını yapıyordu. Jack onun grubunu bazı gösterilerde seyretmişti. Annesi hep götürürdü Jack'i. Aslında TV'de Sunrise Semester'da ya da kilisede seyretmesi sıkıcıydı. Ama Myrna'yı çalışırken hiç görmemişti; hele de yakından. Baleyi sahnede görmekle çalışmayı seyretmek arasında büyük fark vardı. Sahnede herkes çabasızca puantların* ucunda kayıyormuş gibi görünürdü. Stüdyoda ise müzik yoktu. Yalnızca koreografçının el çırparak tempo tutuşu, ikide bir eleştiriler haykırışı vardı. Asla aferin yoktu. Yalnızca eleştiri vardı. Sanatçının yüzü terle kaplıydı. Mayoları da ıslaktı. Koca oda ter kokuyordu. Kaslar titriyor, tendonlar kabarıyor, damarlar atıyordu. Koreografçının el çırpması ve despotça bağırması dışında tek ses, adımların sesi ve soluklardı. Jack bu sanatçıların yalnız ekmek parası peşinde olmadıklarını, zavallıların kendilerini neredeyse öldürmekte olduğunu o zaman anlamıştı. En çok da yüz ifadelerini hatırlıyordu. Yorgun bir konsantrasyon ve acı. O acının derinliklerinde de sevinci sezmişti. Evet, sevinç vardı o ifadenin altında. Jack'i korkutmuştu bu. Çünkü ona anlaşılmaz, açıklanmaz bir şey gibi gelmişti. Hangi insan kendini bu kadar acıya sokarak zevk alabilirdi ki?

Burada da gördüğüm şey yine acı, diye düşündü. Bunların acaba gerçekten kanatları mı vardı, yoksa takma kanat mı kullanıyorlardı? Eski Flaş Gordon dizisindeki gibi miydiler, yoksa Daidolos'un, İkaros'a yaptığı gibi miydi kanatları? Jack'e göre pek de fark etmezdi. Hiç değilse kendisi için fark etmezdi.

Sevinç.

Bir esrarengizlik içinde yaşıyorlar. Bu insanlar bir esrarengizlik içinde yaşıyor.

---

* Bale ayakkabısı. (ed.)

Onları ayakta tutan şey sevinç.

Önemli olan buydu. Onları ayakta tutan şey sevinçti. Kanatları ister sırtlarından gelişmiş olsun, ister oraya bağlarla, tokalarla tutturulmuş olsun. Uzaktan gördüğü bu görünümde de aynı şey vardı. Tüm enerjiyi yatırım yapıp doğal kanunları bir anlığına tersine çevirme çabası. Bu tersine dönüşün bu kadar kısa sürmesi ve bu kadar çok şey istemesi korkunçtu. İnsanların buna yine de heves etmesi ise, hem korkunç hem de harikuladeydi.

Ve hepsi de bir oyun, diye düşündü, bir anda bundan emin oldu. Bir oyun! Belki o bile değil. Belki bir oyunun *provası*. Az seyircisi olacak, çabucak sona erecek bir oyunun provası.

Sevinç, diye düşündü tekrar. Ayağa kalkmıştı. Yüzünü çevirmiş, uzakta uçan adamlara bakıyordu. Saçları rüzgârdan alnına yapışıyordu. Jack'in masumiyet dönemi hızla sonuna yaklaşıyordu. Sıkıştırsalar kendi bile kabul ederdi böyle bir sonun hızla yaklaşmakta olduğunu. Bir çocuk yollarda tek başına bunca zaman geçirip Oatley'de başına gelenlerden geçip, yine de masum kalmayı bekleyemezdi. Ama durup gökyüzüne baktığı o anda, masumiyet çepeçevre sarmış gibiydi onu. Her şey bir gökkuşağıydı o an onun gözünde.

Sevinç. İşe bak! Amma da neşeli bir kelimecik.

Bütün bu işlerin başlangıcından beri –o da ne zamandı, Tanrı bilir– kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Tekrar Batı Yolu'nda yürümeye başladı. Adımları hafif, yüzü güleçti. İkide bir dönüp arkasına bakıyordu. Uçan adamları uzan süre gördü. Diyar havası öyle duruydu ki, görüntüleri büyütüyor gibiydi. Onları göremez olduktan sonra bile içindeki sevinç duygusu bitmedi. Kafasının içinde bir gökkuşağı taşıyordu.

7

Güneş alçalmaya başladığında Jack geçiş yapmayı durmadan ertelediğini fark etti. Bunun tek nedeni sihirli iksirin o korkunç tadı da değildi. Buradan ayrılmak istemediği için erteliyordu geçişi.

Küçük bir dere akıyordu otların arasından. Ağaçlar da belirmeye başlamıştı. Tepeleri yassı, okaliptüse benzer ağaçlar. Biraz ilerde, sağ tarafta koskoca bir su birikintisi vardı. Öyle kocamandı ki, son bir saatten beri Jack, ona gökyüzünün bir parçası diye bakagelmişti. Ama değildi. Bir göldü. *Büyük bir göl* diye düşündü. Herhalde öteki dünyada Ontario Gölü olacaktı bu.

Kendini pek iyi hissetti. Doğru yöndeydi. Belki biraz fazla kuzeye

kaçmıştı ama Batı Yolu'nun yakında sapıp doğru biçimde ayarlanacağından emindi. Sevinç diye tanımladığı o coşkun neşe duygusu şimdi erimiş, tatlı bir dinginlik haline gelmişti. Diyar havası kadar duru bir duygu. Bu mutluluğunu gölgeleyen bir tek şey vardı. O da o anıydı.

(Altı, altı yaşında, Jacky altı yaşında...)

Joe Bledsoe. Neden zihni bir türlü istemiyordu onu hatırlamasını?

Hayır; bir anı değildi bu. İki anıydı. Düşündü. Önce ben ve Richard, Bayan Feeny'nin olayı kızkardeşine anlatışını dinliyoruz. Elektriğin nasıl akıp adamı haşladığını, gözlüğünü eritip burnuna yapıştırdığını, kadının nasıl bunu Bay Sloat telefonda anlatırken duyduğunu anlatışını dinliyoruz. Daha sonra bir de öteki anı var. Kanepenin arkasında, kulak kabartmak istemeksizin, babamın sözlerini duymak. "Her şeyin bir de sonucu vardır. Bazı sonuçlar hiç de hoş olmayabilir." Ve Jerry Bledsoe'yu da hoş olmayan bir şey etkilemişti, öyle değil mi? Bir insanın gözlüğü burnunun üstüne erirse, hoş denemezdi buna,

Jack durdu! Olduğu yerde kazık kesilmiş gibi durdu.

Ne demeye çalışıyorsun sen, diye sordu kendi kendine.

Ne demeye çalıştığını biliyorsun, Jack. Baban gitmişti o gün. O da, Morgan Amca da. İkisi birden gitmişlerdi. Buraya gelmişlerdi. Bu evrende Kaliforniya'ya karşılık neresi varsa orada olmalıydılar. Orada bir şey yapmışlardı herhalde. Ya da içlerinden biri yapmıştı. Belki büyük bir şey, belki de yalnızca irice bir taşı alıp fırlatmak gibi bir şey ya da belki bir elma koçanını toprağa gömmek gibi bir şey!!! Ve o hareket her nasılsa öteki evrene yansımıştı. Öteki evrene yansımış, orada Jerry Bledsoe'yu öldürmüştü.

Jack ürperdi. Anlıyordu zihninin bunu hatırlamayı neden istemediğini. O oyuncak otomobil, o erkek mırıltıları ... Dexter Gordon'ın saksofon çalışı... Jacky hatırlamak istememişti, çünkü...

(kim yapıyor değişiklikleri, babacığım)

...çünkü bundan çıkacak anlama göre, kendisinin bu evrendeyken yaptığı bir hareket, kendi dünyasında çok kötü sonuçlara yol açabilecekti. Üçüncü Dünya Savaşı'nı mı başlatacaktı? Belki o kadar da değil! Son zamanlarda kral falan öldürdüğünü hatırlamıyordu. Ama acaba Jerry Bledsoe'yu yakmak için ne kadar bir hareket yeterli olmuştu? Acaba Morgan Amca, Jerry'nin ikizini mi vurmuştu? (İkizi varsa tabii) Diyar kodamanlarından birine elektriğin ne olduğunu göstermeye mi çalışmıştı? Yoksa daha küçük bir sebep mi vardı? Belki bir pazar yerinde bir dilim et satın almak kadar küçük bir şey! Kim yapıyordu değişiklikleri? *Ne* yapıyordu?

Bir sel, bir yangın?

Jack'in ağzı birden kupkuru oldu.

Yolun yan tarafındaki dereye yürüdü, kıyısına diz çöktü, elini daldırıp bir avuç su aldı. Eli birden dondu. Suya, batmakta olan güneşin renkleri vurmuştu ama daha çok kırmızıydı renk. Sudan çok kana benziyordu. Derken kapkara kesildi, bir an sonra da saydamlaştı. Jack o suyun içinde bir hayal gördü.

Boğazından bir hırıltı yükseldi çocuğun. Morgan'ın arabasını görüyordu. Batı Yolu'nda koşuyordu atları. Arabacı yerinde de ayağa kalkmış, kırbacını şaklatıp duran Elroy vardı. Kırbacı tutan şey bir el değildi. Bir tür toynaktı. Elroy kullanıyordu o kâbus arabayı! Koca dişleriyle sırıtıyordu. Jack Sawyer'ı bir daha görebilmeye can atıyor, sabırsızlıktan ölüyordu Elroy. Bir pençede karnını yarmak, bağırsaklarını dışarıya çıkarmak istiyordu.

Jack, derenin yanına diz çökmüştü. Gözleri neredeyse yuvalarından uğrayacaktı. Dudakları korku ve dehşetle titriyordu. Bu görüntüde onu en çok korkutan bir tek şey vardı. Çok küçük bir şeydi aslında. Ama anlamı ve en korkunç olanı buydu. Atların gözlerinde ışıklar parlıyor, kızıllıklar yansıyordu. Karşılarında ışık vardı çünkü batan güneşin ışığı.

Araba bu yolun üzerinde, batıya doğru geliyordu ve onu kovalıyordu.

Jack emekleyerek sudan uzaklaştı. Ayağa kalkmak istese bile, başaracağından emin değildi. Yola doğru emekledi, yüzükoyun yere serildi. Hızlı'nın şişesi ile halıcının aynası karnına batar gibi oldu. Başını yana çevirip sağ yanağını yolun zeminine sımsıkı bastırdı.

Sert toprağın uğultusunu duyabiliyordu. Uzaktaydı henüz araba ... ama yaklaşıyordu.

Tepesinde Elroy... İçinde Morgan... Morgan Sloat mı? Orris'li Morgan mı? Önemi yoktu. İkisi de birdi.

Titreyen toprağın hipnotize edici etkisinden büyük çaba göstererek sıyrıldı, ayağa kalktı. Hızlı'nın şişesini çıkardı. O şişe iki evrende de hiç değişmiyordu. Tepesine kapattığı mantarı çekti. Mantar zerrelerinin şişenin içine dökülmesine aldırış bile etmedi. Şişedeki sıvının yüksekliği beş santim ancak vardı artık. Tedirgin bakışlarla sol tarafına baktı. Sanki arabanın ufukta her an belirmesini bekliyordu. Atların gözlerinde gurup ışıklarıyla! Elbette ki hiçbir şey görmedi. Diyar'da ufuklar öteki dünyada olduğundan çok daha yakındı. Sesler de daha uzağa gidebiliyordu. Morgan'ın arabası en azından on mil doğuda olmalıydı. Belki de yirmi.

Ama yine de peşimde, diye düşündü Jack. Şişeyi dudaklarına kaldırdı. Tam içeceği sırada zihni sanki bir çığlık attı. *Hey, dur bir dakika!*

Dur bir dakika, salak, ölmek mi istiyorsun sen? Öteki dünyada batı otoyolunun orta yerinde ortaya çıkmak komik olurdu herhalde. Sürat yapan TIR'ların ya da UPS kamyonlarının altında kalıvermek.

Jack, yolun kenarına doğru seyirtti. Sonra tedbirli olmak için otlar arasında bir on adım daha ilerledi, derin bir soluk aldı, bu yerin tatlı havasını kokladı, o huzur duygusunu, o gökkuşağı duygusunu bulmaya çalıştı.

Onun ne gibi bir duygu olduğunu hatırlamam gerek, diye düşündü. *İhtiyacım olabilir; belki buraya uzun süre dönemeyebilirim.*

Otların ilerisine baktı. Doğudan gece yaklaşıyordu artık. Rüzgâr serindi, ürpertiyordu ama yine hoş kokularla doluydu. Saçlarını uçuruyordu.

Hazır mısın, Jacky?

Gözlerini yumdu, kendini o iğrenç tada, arkasından gelecek kusmaya hazırlayarak çelikleştirdi.

"Sağlığıma," dedi ve içti.

– On Dördüncü Bölüm –

BUDDY PARKINS

1

Mor sıvıları kusarken suratı topraktan birkaç santim uzaktaydı. Dört şeritli koca otoyolun yan tarafındaki otların arasındaydı. Başını iki yana salladı, dizleri üzerinde doğruldu. Bu dünya kokuyordu. Fena kokuyordu. Jack kendini kenara çekip otlar üzerindeki mor sıvıdan uzaklaşmaya çalıştı. Koku biraz değiştiyse de yok olmadı. Havada gaz, benzin, diğer isimsiz zehirler dolaşıp duruyordu. Ayrıca havanın kendisi de yorgunluk, bezginlik kokuyordu. Otoyoldan gelen gürültüler bile etki ediyordu bu ölü havaya. Bir trafik levhasının arka yüzü, Jack'in tepesinde dev boyutlarda boş bir televizyon ekranı gibiydi. Zorlanıp ayağa kalktı. Yolun karşı tarafında, biraz ilerde çok büyük bir su görünüyordu. Rengi gri gibiydi. Yüzünde kötü bir karanlık vardı. Oradan da alttaki yorgunluğun ve madensel artıkların kokusu yükseliyordu. Ontorio Gölü. Şu ilerideki küçük kent de ya Olcott ya da Kendall olmalıydı. Kilometrelerce sapmıştı yolundan. Belki yüz elli yüz altmış kilometre kaybetmişti. Yani dört, dört buçuk günlük yol. Jack trafik levhasının ön tarafına doğru geçerken, dilerim durum sandığımdan daha kötü çıkmaz, diye umuyordu. Başını kaldırıp siyah harflere baktı, ağzını sildi, ANGOLA. Angola mı? Neredeydi orası? Dumanlı havanın arasından ilerdeki kente doğru baktı.

Değerli yol arkadaşı Rand McNally'nin atlası, ona bu koca suyun Erie Gölü olduğunu söylüyordu. Jack günler kaybettiğini sanırken aslında günler kazanmış durumdaydı.

Bu avantajı ona bir tek şey öğretiyordu. Demek tehlike geçer geç-

mez tekrar Diyar'a geçiş yapması doğru olurdu. Yani Morgan'ın arabası buralardan batıya doğru geçip gittikten hemen sonra. Ama onu yapmadan önce, hatta yapmayı düşünmeden önce, Jack Sawyer'ın şu görünen kente kadar gidip, öteki evrendeki hareketlerinden ötürü burada bir şeylere yol açıp açmadığını kontrol etmesi gerekiyordu. Ben hiçbir değişiklik yaptım mı Baba? Yamaçtan aşağı, kente doğru yürümeye başladı. On iki yaşında bir çocuk. Kot pantolonlu, kareli gömlekli. Yaşına göre boyu uzun. Kılığı şimdiden hırpanileşmeye başlamış. Yüzüne birdenbire büyük kaygıların ifadesi yerleşmiş bir çocuk.

Yamacın yarı yolunda, kafasında yine İngilizce düşünmeye başladığını fark etti.

2

Günler sonra, Ohio'nun Cambridge kentinden 40 No'lu Otoyol'a çıkan Buddy Parkins adında bir adam, yolda durup uzun boylu bir çocuğu arabasına aldı. Çocuk, adının Lewis Farren olduğunu söylüyordu. Yüzündeki kaygı ifadesi de pek geçici bir şeye benzemiyordu. Buddy'nin içinden çocuğa, *hafifle, oğlum, en azından kendi çıkarın için hafifle,* demek geldi. Ama çocuk konuşmaya başladığında, zavallının dertlerinin on kişiye yetecek kadar büyük olduğunu anladı. Anası hastaydı, babası ölmüştü, Buckeye Gölü'nün orada öğretmen olan teyzesine gidiyordu. Çok derdi vardı Lewis Farren'ın. Yıllardır cebinde beş doları bir arada görmemiş gibi bir hali vardı. Ama Buddy yine de bu çocuğun bir noktada kendisini kandırdığını hissediyordu.

Bir kere çocuğun üstünde çiftlik kokuları vardı, kent kokuları yoktu. Buddy Parkins ile kardeşleri, Amanda yakınlarında yirmi dönümlük bir çiftlik işletiyorlardı. Çiftlikleri Columbus'un elli kilometre kadar güneydoğusuna düşüyordu. Bu nedenle Buddy, koku konusunda yanılmış olamayacağını biliyordu. Çocuğun üzerinde köylük yerlerin kokusu vardı. Buddy de çiftlik kokuları arasında büyümüştü. Ambarın, gübrenin, mısırın, bezelyenin kokusunu iyi tanırdı. Yanındaki çocuğun yıkanmamış giysilerinde de o kokular vardı.

Sonra giysilerin ne tip giysiler olduğu konusu da önemliydi. Bayan Farren herhalde iyice hasta olmalı, diye düşünüyordu Buddy. Çocuğu böyle yırtık kot pantolonla, üzerine birikmiş kat kat kirlerden tunçlaşmış, sertleşmiş bir kotla yola çıkardığına göre! Ya pabuçlar? Lewis Farren'ın lastik pabuçları neredeyse ayağından dökülecekti. Bağları tirfil tirfil, kapkara, kumaşı yer yer yırtıktı.

"Demek babanın otomobilini aldılar, ha Lewis?" diye sordu Buddy.

"Evet, anlattığım gibi oldu. Pis korkaklar gece yarısından sonra gelip arabamızı garajdan çaldılar. Bence izin verilmemeli böyle şey yapılmasına. Hele de çok çalışan, ilk fırsatta taksitlerini yeniden ödemeye başlayacak olan kimselere. Sizce de öyle değil mi? Haklı değil miyim yani?"

Çocuğun o dürüst, güneş yanığı suratında belki Nixon Affı'ndan ya da Domuzlar Körfezi'nden bu yana en ciddi soruyu soruyor olmanın ifadesi vardı. Buddy'nin içinden onun dediğini kabul etmek geldi. Böyle çiftlik kokan bir çocuğun her iyi yürekli sözünü kabul ederdi zaten. Yapısı öyleydi Buddy'nin. "Herhalde her olayın iki cephesi var," dedi sonunda. Bunu söylerken çok da mutlu değildi. Çocuk gözlerini kırpıştırdı, başını tekrar ileriye çevirdi. Buddy içinde bir kaygı hissetti. Çocuğun o derin kederlerinin bir yansımasını hissetti. Lewis Farren'a o kadar ihtiyaç duyduğu cevabı vermemiş olduğu için pişmanlık duydu.

Onu biraz neşelendirebilmek amacıyla, konuyu geçmişten geleceğe çevirmeye çalıştı. "Herhalde teyzen Buckeye Gölü'nde ilkokul öğretmenidir," dedi.

"Evet, öyle. İlkokul öğretmeni. Helen Vaughan." Yüz ifadesi değişmemişti.

Ama Buddy aynı şeyi tekrar duyar gibi oldu. Gerçi Buddy kendini pek Henry Higgins saymazdı. O müzikli oyundaki profesör gibi insanların nereli olduğunu dilinden anladığını iddia edecek kadar ileri gitmezdi. Ama bu çocuğun Ohio'da doğup büyümediğinden hemen hemen emindi. Ses tonu yanlıştı bir kere. Sesin iniş çıkışları yanlıştı. Ohio sesi değildi bu ses. Hele de Ohio'nun kırsal kesiminden hiç değildi. Bir aksan vardı çocukta.

Belki çocuk Cambridge ya da başka bir büyük Ohio kentinde büyümüş, böyle konuşmasını orada öğrenmişti. Olabilir miydi? Buddy her nedense öyle olması gerektiğini kabul etti.

Beri yandan, Lewis Farren'ın bir türlü elinden bırakmadığı, sımsıkı tutup durduğu o gazete de Buddy Parkins'in en büyük korkularını onaylıyor gibiydi. Galiba bu güzel kokulu genç yol arkadaşı bir kaçaktı. Anlattıklarının hepsi de yalandı. Gazetenin adı, Buddy'nin görebildiği kadarıyla, The Angola Herald. Afrika'da vardı Angola diye bir yer. Bir yığın İngiliz bir zamanlar oraya paralı asker diye akmıştı. Bir de New York'taki Angola vardı. Erie Gölü'nün kıyısında. Son zamanlarda gazetelerde oraya ait resimler görmüştü ama nedenini pek hatırlayamıyordu.

"Sana bir soru sormak istiyorum, Lewis," dedi, hafif öksürüp boğazını temizledi.

"Evet?" deyip bekledi çocuk.

"40 numaralı otoyolun üzerindeki cici bir kentten gelen bir çocuk, nasıl oluyor da elinde bir Angola gazetesi taşıyor? Angola çok uzak bir yer. Merak ettim, oğlum."

Çocuk başını eğip koltuğuna sıkıştırdığı gazeteye baktı. "Ha, bunu buldum ben," dedi.

"Yok canım!"

"Evet, efendim. Bizim ordaki otobüs garajında, bir bankın üzerinde duruyordu."

"Bu sabah sen otobüs garajına mı gittin?"

"Parayı saklayıp otostopla gitmeye karar vermeden hemen önceydi, Bay Parkins. Siz beni Zanesville kavşağına yakın yerde indirirseniz yolum çok kısa kalır. Belki akşam yemeğinden önce teyzemin evine varırım bile."

"Olabilir," dedi Buddy. Birkaç millik yolu tedirgin bir sessizlik içinde aldı. Sonunda dayanamadı. Gözlerini yoldan ayırmaksızın, çok alçak sesle sordu. "Oğlum, sen evden mi kaçıyorsun?"

Lewis Farren gülümseyerek şaşırttı onu. Sırıtıyor denilemezdi. Sahte de değildi gülümsemesi. Gerçekten gülümsüyordu çocuk. Evden kaçma fikri komik geliyordu ona. Sanki gıdıklıyordu onu. Buddy, başını çevirdikten bir an sonra çocuk da ona baktı, gözleri karşılaştı.

Bir an, iki, üç... Ne kadar sürmüştü o etki? Buddy Parkins o süre içinde, yanında oturmakta olan pasaklı çocuğun çok güzel olduğunu fark etti. Gerçi dokuz aylıktan büyük hiçbir erkek için bu sıfatı kullanmaya yanaşmazdı, ama Lewis Farren'in çok güzel olduğunu anlıyordu. İçindeki mizah anlayışı bir an için kaygılarını öldürmüştü. O çehreden Buddy Parkins'e, üç yeniyetme oğlu olan bu elli iki yaşındaki adama parıldayan ifade, dürüst ve iyi bir ifadeydi. Başına alışılmadık şeyler gelmiş, iyi bir insanın ifadesi. On iki yaşında olduğunu söyleyen bu Lewis Farren'in Buddy Parkins'ten çok daha fazla görmüş geçirmişliği vardı. Onu güzelleştiren şey buydu.

"Hayır, kaçak değilim, Bay Parkins," dedi.

Sonra gözlerini kırpıştırdı, bakışları tekrar kendi içine döndü, parlaklığını kaybetti, içlerindeki ışık söndü, çocuk arkasına yaslandı, yığıldı. Tek dizini karnına çekti, tabanını ön panele dayadı, gazetesini koltuğuna daha bir iyi kıstırdı.

"Hayır, herhalde değilsin," dedi Buddy Parkins. Gözlerini tekrar yola çevirdi. Rahatlamış gibiydi. Nedenini pek anlayamıyordu. "Herhalde kaçak değilsin, Lewis. Başka bir şey var ama sende yine de."

Çocuk cevap vermedi.

"Çiftlikte mi çalıştın sen?"

Lewis şaşkın gözlerle ona baktı. "Evet, çalıştım. Üç günden beri. Saat iki dolardan."

Ve annen hastalığına ara verip şu üstündekileri bile yıkamadı seni teyzeme yollamadan, öyle mi? Böyle düşündü Buddy ama konuştuğunda başka şey söyledi. "Lewis, benimle evime gelmeni istiyorum. Sana kaçıyorsun falan demiyorum. Ama eğer sen sahiden Cambridge dolaylarında bir yerden geliyorsan, bu arabayı yemeye hazırım ben. Lastikleriyle, kaportasıyla, motoruyla hem de. Benim de üç oğlum var. En küçüğü Billy, senden üç yaş büyük ancak. Erkek çocukları nasıl beslemek gerektiğini iyi biliriz bizim evde. İstediğin kadar kalabilirsin. Kaç soruya cevap vermek istediğine bağlı tabii. Çünkü gelirsen sana o soruları sormak zorundayım. En azından, ilk defa karşılıklı oturup yemeğimizi yedikten sonra."

Tek eliyle kısa kesilmiş saçlarını sıvazladı, dönüp çocuğa baktı. Lewis Farren şu anda daha normal bir çocuk gibi görünüyordu. "Seni seve seve ağırlarız, evlat."

Çocuk gülümsedi. "Çok iyisiniz, Bay Parkins. Ama gelemem. Bir an önce gidip teyzeme..."

"Buckeye Gölü'ndeki teyzene mi?" diye yardımcı oldu Buddy.

Çocuk yutkundu, tekrar yolun ilerlerine baktı.

Buddy, "Yardıma ihtiyacın varsa ederim," dedi.

Lewis adamın koca pazusunu pat pat okşadı. "Beni arabanıza almanız yeterince büyük yardım. Doğru söylüyorum."

On dakika kadar süren bir sessizlikten sonra Parkins, çocuğun ince uzun siluetinin Zanesville kavşağında yürüyerek uzaklaşışını seyrediyordu. Bu pasaklı yabancı çocuğu eve yemek yemeye götürse, herhalde Emmie başının etini yerdi. Ama bir kere çocukla konuştuktan sonra, Emmie kesinlikle sofraya iyi takımları koyar, elinden geleni yapmaya çalışırdı. Buddy Parkins aslında Buckeye Gölü'nde Helen Vaughan diye bir kadın bulunduğuna inanmıyordu. Bu Lewis Farren denilen esrarengiz çocuğun bir annesi olduğuna bile tam anlamıyla inanamıyordu. Öyle çok öksüze benziyordu ki çocuk! Bir iş peşine giden öksüz! Buddy, çocuğun yol ayrımında gözden kayboluşuna baktı.

Bir an arabadan atlayıp çocuğun peşinden koşmak geldi içinden. Onu geri dönmeye zorlamak istedi; ancak gözünün önünde saat altı haberlerinde gösterilen o dumanlı manzara belirdi bir an için. Angola, New York. Bir kereden fazla değinilmeyi gerektirmeyecek boyutta, küçük bir felaket yer almıştı Angola'da. Gazetelerdeki haber yığınları altına gömülüp giden olaylardan biri. Buddy'nin birkaç saniyelik haberden anlayabildiğine göre, yerde açılan kuyu gibi delikten dumanlar tütüyordu,

insanlar çevredeki enkaz haline gelmiş arabalardaydı, arabaların üzerine bir şeyler devrilmişti. Sahne böyle bir şeydi. Buddy Parkins, çocuğun gözden kaybolduğu yere doğru bir kere daha baktı, sonra el frenini bıraktı, arabayı birinci vitese aldı.

3

Buddy Parkins'in belleği aslında sandığından daha iyi durumdaydı. Eğer Lewis Farren adlı o esrarengiz çocuğun öyle sıkı sıkı tutmakta olduğu Angola gazetesini görebilseydi, birinci sayfada şu haberi okuyacaktı:

GARİP DEPREM BEŞ KİŞİNİN ÖLÜMÜNE YOL AÇTI
Herald muhabiri Joseph Gargan bildiriyor.

Angola'nın en yüksek binası olacak olan ve inşaatı altı yıl sonra tamamlanacak olan Rainbird Towers'taki çalışmalara dün trajik bir nedenle ara verilmiş bulunmaktadır. Beklenmedik, garip bir yer sarsıntısı binanın iskelesini yıkmış, pek çok inşaat işçisini enkaz altına gömmüştür. Şu ana kadar enkaz altından beş ceset çıkarılmış, iki işçiye henüz ulaşılamamış olmasına rağmen, ölmüş olmaları gerektiğine hükmedilmiştir. İşçilerin yedisinin de Speiser İnşaat şirketinde kaynakçı olarak çalışmakta olduğu ve olay gerçekleştiği sırada bina iskeletinin en üst iki katında görev başında bulunduğu anlaşılmıştır.

Dünkü deprem, Angola'nın tarihi boyunca bilinen ilk depremdir. New York Üniversitesi Jeoloji kürsüsü başkanı Armin Van Pelt, muhabirimizin telefonla sorduğu soruya karşılık, garip depremi bir "sismik köpük" olarak nitelendirmiştir. Eyalet Güvenlik Komitesi temsilcileri olay yerini incelemeye devam etmekte olup uzman ekipler...

Ölen adamların adları Robert Heidel (23), Thomas Thielke (34), Jerome Wild (48), Michael Hagen (29) ve Bruce Davey (39) olarak sıralanıyordu. Kayıp durumda bulunanlar ise Arnold Schulkamp (54) ve Theodore Rasmussen (43) adlarındaki işçiler oluyordu. Jack artık bu adları hatırlamak için gazeteye bakmak zorunda değildi. Angola'nın tarihindeki ilk deprem, kendisinin Diyar'dan gelip o kentin kıyısına konduğu gün olmuştu. Jack Sawyer'ın yüreğindeki bir duygu, keşke Buddy Parkins'le birlikte evine gidebilseydim, diyordu. Keşke o aileyle mutfak masasında yemek yiyebilseydi. Biftek, patates, elmalı turta. Sonra da Parkins'lerin konuk yatağına yatıp uyurdu. Evde dikilmiş bir yorgan çekerdi üstüne.

Dört beş günden beri ilk kere sofraya oturmak için kalkardı yatağından. Ama bunu düşündükçe, gözünün önüne o mutfak masasının üzerine dökülmüş ekmek ve peynir kırıntıları geliyordu. Karşı duvarın altındaki süpürgeliğe de fare deliği biçiminde dev bir delik oyulmuştu. Parkins'lerin çocuklarının kot pantolonlarındaki deliklerden dışarıya nice kuyruklar çıkıyordu. Kim yapıyor bu Jerry Bledsoe değişikliklerini, Baba? *Heidel, Thielke, Wild, Hagen, Davey, Schulkamp* ve *Rasmussen.* Bu Jerry değişiklikleri! Biliyordu Jack onları kimin yaptığını.

4

Üzerinde koca harflerle BUCKEYE MALL yazılı sarılı morlu levha karşıda belirdi. Jack geçerken geride kaldı, sonra öbür tarafta tekrar ortaya çıktı. Jack o zaman levhanın bir otoparkın orta yerindeki sarı direğe çakılmış olduğunu gördü. Otopark, ayrı küçük binalardan oluşan bir konaklama yerine aitti. Jack, elini cebine attı, tüm servetini oluşturan yirmi üç dolara dokundu.

Sonbahar öğle sonrasının serin güneşi altında karşıya geçti, otoparka adımını attı.

Demin Buddy Parkins'le konuşmuş olmasa Jack otoyolda kalır, bir sonraki seksen kilometreyi de almanın çaresine bakardı. Illinois'e gitmek istiyordu o. Richard Sloat'un olduğu yere. İki üç gün içinde varmak niyetindeydi oraya. Elbert Palamountain'in çiftliğinde öle bayıla çalıştığı günlerde, yorgunluktan devrilmemesini sağlayan hep Richard'ı görme hevesi olmuştu. Gözlüklü, ciddi suratlı Richard Sloat, Illinois'un Springfield kentinde, Thayer Koleji'ndeydi. Jack'i ayakta tutan, Bayan Parlamountain'in verdiği yemekler kadar, Richard'a duyduğu özlemdi. Onu bir an önce görmek istiyordu. Ama Buddy Parkins'in daveti bir bakıma gerilimini azaltmış, gevşetmişti onu. Bir başka arabaya binip hikâyeyi yeni baştan anlatabilecek halde değildi. Hem zaten hikâye de artık inanılırlığını kaybediyordu. Karşısındaki alışveriş merkezi ve konaklama yeri, ona bir iki saatlik bir dinlenme sağlayabilirdi. Hele burada bir de sinema varsa. Jack şu anda saçma *Aşk Hikâyesi* filmini bile seyretmeye hazırdı.

Filmden önce (tabii sinema varsa) çoktan beri ertelediği iki şeyi bulup alacaktı. Demin Buddy Parkins'in sık sık ayağındaki pabuçlara baktığını fark etmişti. Ayağından dökülmek üzereydi Nike'leri. Taban kısmı da sertleşmiş, asfalt gibi bir şey olmuştu. Çok yürüdüğü ya da çok ayakta durduğu günlerde ayakları fena acıyordu.

İkinci işi de annesine telefon etmekti. İçi öyle suçluluk doluydu ki, bu duygusunun bilinçaltında çıkmasına izin vermek istemiyordu. Annesinin sesini duyunca gözyaşlarının akmasını engelleyebilecek miydi acaba? Ya sesi zayıf, dermansız gelirse? Ya çok hasta gibi gelirse? Lily o boğuk sesiyle ona, New Hampshire'a dön, diye yalvardığında, batıya gitmeye devam edebilecek miydi? Annesini çok arayacağını kendinden bile saklamak istiyordu. Gözünün önünde siyah, plastik, para atılarak çalışan telefonlar belirdi, o hayali zihninden silmeye çalıştı. Sanki Elroy ya da bir başka Diyar yaratığı telefon ahizesinin içinden uzanacak, Jack'in gırtlağına sarılacaktı.

O sırada Jack'ten iki üç yaş büyük üç tane kız, bir Subaru Brat'ın kasasından atlayıp çarşının kapısına yakın yerdeki boş park yerine dikkatsizce koştular. Bir an göze küçük prensesler gibi sevinç ve şaşkınlık pozu almış göründüler. Az sonra kendilerini toplayıp Jack'e meraksız bakışlarla baktılar, ellerini kaldırıp saçlarını düzelttiler. Kot taytlının bacakları uzundu. Gülerken elleriyle ağızlarını kapıyorlar, gülmeleri bile gülünecek bir şey gibi görünüyordu. Jack adımlarını uyurgezerler kadar yavaşlattı. Prenseslerden biri ona göz attı, yanındaki kumral kıza bir şeyler fısıldadı.

Ben farklıyım artık, diye düşündü Jack. *Onlar gibi değilim artık ben.*

Arabanın sürücü koltuğundan tıknaz, sarışın bir çocuk indi. Kolsuz mavi bir tişört giymişti. Kızlara hiç yüz vermiyormuş numarasıyla hepsini çabucak çevresine topladı. Herhalde onlardan bir iki sınıf daha büyüktü bu çocuk lisede. Jack'e bir kere baktı, başını çarşı girişine çevirdi. Uzun boylu, kumral kız, "Timmy?" diye seslendi. "Evet, anladık," dedi çocuk. "Burada bu kadar kötü kokan nedir diye baktık." Kızlara kibirli kibirli gülümsedi. Kumral kız, Jack'e alaycı bir bakışla baktı, sonra arkadaşlarıyla birlikte asfalta yöneldi. Öteki kızlarla Timmy onu izlediler.

Jack onlar iyice uzaklaşıncaya kadar bekledi, sonra çarşının cam kapısını otomatik olarak açan paspasa bastı.

İçerinin serin havası vücudunu sardı.

Çevresine banklar sıralanmış havuzun fıskiyesi iki katlı bir ev yüksekliğindeydi. Çarşının her iki katında dükkânların önü açıktı. Hardal rengi tavandan garip bir ışık giriyordu. Ortalığa patlamış mısır kokuları yayılmıştı. Jack, cam kapı arkasından kapanır kapanmaz ilk o kokuyu duydu. Kocaman bir arabada satılıyordu patlamış mısır. Sinema falan olmadığını hemen gördü Buckeye Mall'da. Timmy ile uzun bacaklı kızlar, yürüyen merdivenden çıkıyordu. Herhalde yukardaki hamburger ve sosis satan dükkâna gidiyorlardı. Lokantanın adı Captain's Table'dı.

Jack, ellerini pantolonunun ceplerine soktu, parmakları yine paralarına değdi. Hızlı'nın gitar penası ile Yüzbaşı Farren'ın parası cebinin dibindeydi. Bir avuç bozuk parayla birlikte.

Jack'in bulunduğu katta, pastaneyle içki satan dükkânın arasında bir ayakkabıcı vardı. Jack hemen oraya yöneldi. Tezgâhtaki görevli, kasanın üzerinden eğildi, Jack'in ayakkabıları elleyişine baktı. Besbelli bir şey çalacağından kuşkulanmıştı. Jack masada duran pabuçların markalarını hiç tanımıyordu. Nike'lar, Puma'lar yoktu burada. Spedster, Bullseye, Zooms gibi markalar vardı. Her çiftin bağları birbirine bağlanmıştı. Spor ayakkabıydı hepsi ama koşucu ayakkabısı değildi. Herhalde bunlar da yeter, diye düşündü Jack.

Ayağına uyanların en ucuzunu satın aldı. Mavi ketendendi. Yanlarında kırmızı zikzak çizgileri vardı. Masadaki diğer pabuçlardan pek farkı yoktu. Kasaya gidip altı tane kâğıt dolar saydı, satıcıya torba istemediğini söyledi.

Havuzun önündeki banklardan birine oturdu, eski Nike'larını, bağlarını açmaksızın, burnuyla topuğuna basarak çıkardı. Yenilerini ayağına giyince neredeyse sevinçle iç çekecekti. Banktan kalktı, eski pabuçlarını kenardaki çöp kutusuna attı. Kutunun üzerine beyaz boyayla ORTALIĞI KİRLETMEYİN diye yazılmış, altına daha küçük harflerle, *Tek yuvamız bu dünya,* diye eklenmişti.

Jack çarşı boyunca ilerleyip telefon aradı. Patlamış mısır satan arabanın önünde elli sent daha feda etti, yağlı tuzlu mısırdan koca bir kap dolusu vardı. Ona patlamış mısırı satan orta yaşlı, melon şapkalı, posbıyıklı adam, telefonların üst katta, 31 numaralı dükkânın köşesinde olduğunu söyledi, en yakın yürüyen merdivene doğru elini salladı.

Jack bir avuç mısırı ağzına tıkarak yirmi yaşlarında bir kadının peşi sıra merdivenden çıktı. Biraz daha önde, geniş kalçaları merdiveni kaplayan bir kadın daha vardı. Her ikisi de pantolon takım giymişlerdi.

Eğer Jack bu çarşının içinde geçiş yaparsa ya da bir üç kilometre uzakta geçiş yaparsa, burada duvarlar mı sarsılacak, tavanlar mı çökecekti yani? Kibirli üç kız ile Timmy'nin kafaları mı yarılacaktı? Diğer insanlar hastanelik mi olacaktı? Jack merdivenin orta yerindeyken böyle bir facia sahnesi canlandı gözünde. Çığlıkları bile duyabiliyordu. Aslında yok olan ama yine de var olan çığlıkları.

Angola. Rainbird Towers.

Jack, avuçlarının terlemeye başladığını hissetti, onları kotuna sildi.

Solda THIRTY-ONE FLAVORS'ın neon ışıklı tabelası pırıl pırıl parlıyordu. Jack sağa döndü, koridor boyunca ilerledi. Duvarlar ve yerler parlak kahverengi fayanslarla kaplıydı. Biraz ileride üç telefonu gördü.

Onun karşısında da ERKEKLER ve KADINLAR tuvaletlerinin kapıları vardı.

Jack ortadaki telefona yürüyüp sıfırı çevirdi, sonra bölge kodunu girdi, Alhambra'nın numarasını ekledi. Cevap veren santrale, "Dört yüz yedi ve dört yüz sekizdeki Bayan Sawyer'a ödemeli telefon," dedi. "Jack arıyor."

Santral telefonu süite bağladı. Jack'in göğsü sıkışıverdi. Telefon çaldı, sonra ikinci, üçüncü kere çaldı.

Az sonra annesinin sesi duyuldu. "Ah, Jack, sesini duyduğuma nasıl sevindim! Bu uzaktan annelik benim gibi birine zor geliyor. Sen yanımda olup garsonlara nasıl davranmam gerektiğini söylemeyince ne yapacağımı bilemiyor, seni çok özlüyorum."

"Sen o garsonlara göre fazla kibarsın da ondan," dedi Jack. Öyle rahatlamıştı ki, ağlamaya başlayacaktı neredeyse.

"İyi misin, Jack? Doğrusunu söyle bana."

"Tabii iyiyim. Evet, iyiyim. Bilmek istediğim, acaba sen, yani..."

Telefonda elektronik bir fısıltı oldu, kumsal rüzgârları gibi bir parazit duyuldu.

"Ben iyiyim," dedi Lily. "Harikayım. En azından, daha kötü değilim, eğer merak ettiğin buysa. Herhalde senin nerede olduğunu bilsem iyi olur."

Jack durakladı. Parazit yine duyuldu. "Şimdi Ohio'dayım. Yakında Richard'ı görebileceğim."

"Eve ne zaman dönüyorsun, Jacky?"

"Bilemem. Keşke bilebilsem."

"Demek bilemezsin. Bak, Jack, eğer baban sana o saçma adı takmamış olsaydı ya da sen benden o izni on dakika daha erken ya da on dakika daha geç istemiş olsan..."

Parazit arttı, annesinin sesini gölgeledi. Jack onun o kahvaltı salonundaki halini hatırladı. Yorgun ve zayıf. Yaşlı bir kadın. Parazit kesilince sordu. "Morgan Amca'yla başın derde giriyor mu? Seni rahatsız ediyor mu?"

Annesi, "Morgan Amca'nı çok tedirgin savdım buradan," diye güldü.

"Oraya mı geldi?" Geldi, ha? Seni hâlâ rahatsız ediyor mu?"

"Senin gidişinden iki gün sonra defettim onu, yavrum. Sen onun için kaygılanıp kendine dert çıkarma."

"Nereye gideceğini söyledi mi?" diye sordu Jack. Ama daha bu sözler ağzından çıkarken telefonda elektronik çığlıklar duyuldu. Düdükler kulağını tırmaladı Jack'in. Çocuk yüzünü buruşturdu, telefonu kulağından biraz uzaklaştırdı. Parazit öyle yüksek sesliydi ki, bu koridora kim

adımını atsa duyardı. "ANNE!" diye bağırdı Jack. Telefonu kulağına cesaret edebildiği kadar yaklaştırmıştı. Parazit, gıcırtı, düdükler daha da arttı. Sanki istasyonlar arasına ayarlanmış bir radyonun sesi fazla açılmış gibi dolu.

Birden hat sessizleşti, Jack telefonu kulağına yapıştırdı, yalnızca ölü havanın kapkara sessizliğini duydu. "Hey," dedi, telefonun kancasını tıkırdattı. Telefondaki sessizlik kulağına baskı yapıyor gibiydi.

Birden, sanki kancayla oynamak sebep olmuş gibi, çevir sesi düştü. Mantıklı bir şeydi bu hiç değilse. Jack sağ elini cebine attı, bir para daha aradı.

Ahizeyi sol eliyle tutuyor, sağıyla cebini yokluyordu ki, birden çevir sesinin kesilip boşluk verdiğini duydu, donakaldı.

Morgan Sloat'un sesi, sanki adam yanıbaşında duruyormuş gibi net bir tonda konuştu. "Eve dön, Jack." Havayı biçen bir neşterdi sanki o ses. "Sen bir an önce eve dön. Biz zorla götürmeden."

"Durun," diye yalvardı Jack. Kendisine zaman tanınması için yalvarıyordu. Aslında öyle korku içindeydi ki ağzından ne çıktığının farkında değildi.

"Daha fazla duramam, küçük dostum. Artık sen bir katilsin. Haklıyım, değil mi? Sen bir katilsin. Sana daha fazla şans tanıyamayız. Bir an önce New Hampshire'daki o yazlık yere dön. Hemen. Yoksa belki çuval içinde dönersin."

Jack, telefonun kapandığını duydu, ahizeyi elinden düşürdü. Duvardaki telefon sarsıldı, sonra yerinde oynadı, düştü. Önce tellere asılı kaldı, sonra gürültüyle yere çarptı.

Erkekler tuvaletinin kapısı açılıp duvara vurdu, Jack'in arkasından bir ses, "Yok artık!" diye bağırdı.

Jack döndü, yirmi yaşlarında bir gencin telefonlara bakmakta olduğunu gördü. Genç adamın önünde beyaz önlük, boynunda papyon kravat vardı. Dükkânların birinde çalıştığı belliydi.

"Ben yapmadım," dedi Jack. "Kendi kendine oldu."

"Yok artık!" Adam Jack'e bir an fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı.

Jack koridorda geri geri gitmeye başlamıştı. Merdivenlerin yarı yoluna vardığında genç adamın, "Bay Olafson! Telefon, Bay Olafson!" diye haykırdığını duydu, dönüp koşmaya başladı.

Dışarısı pırıl pırıl aydınlık, şaşılacak kadar rutubetliydi. Jack, gözleri kamaşmış durumda kaldırımda yürüdü. Otoparkın sekiz yüz metre kadar ilerisinde, siyahlı beyazlı bir polis arabasının köşeyi dönüp alışveriş merkezine doğru geldiğini gördü. Jack yan döndü, ilerlemeye devam

etti. Biraz ilerde altı kişilik bir aile, çarşının öbür kapısından bir bahçe koltuğunu çıkarmaya uğraşıyorlardı. Jack yavaşladı, karı kocanın koltuğu çapraz eğişini seyretti.

Küçük çocuklar işi daha da zorlaştırıyorlardı. Polis arabası tembel tembel ilerleyip otoparka girdi.

Uğraşan ailenin bulunduğu kapıyı geçtiğinde Jack yaşlı, siyahi bir adamın tahta bir sandığın üzerinde oturduğunu gördü. Kucağında bir gitar tutuyordu. Jack yaklaşırken, adamın ayaklarının dibindeki madeni kâseyi de gördü. Yüzü, kirli camlı kara gözlüklerle, geniş kenarlı, lekeli bir şapkayla saklanmıştı. Kot ceketinin kolu fil derisi gibi buruş buruştu.

Jack adamdan uzak geçebilmek için kaldırımın kenarına yanaştı, o sırada adamın boynundaki beyaz kartona yazılmış yazıları gördü. Rahatça okunabiliyordu.

DOĞUŞTAN KÖR
İSTEDİĞİNİZ ŞARKIYI ÇALAR
ALLAH RAZI OLSUN

Tam geçerken adamın fısıltıyla, "Yaa, öyle," dediğini duydu.

– On Beşinci Bölüm –

KARTOPU ŞARKI SÖYLÜYOR

1

Jack hemen siyahi adama doğru seyirtti. Yüreği gümbür gümbür atıyordu.

Hızlı?

Siyahi adam, eliyle yoklayarak kâsesini buldu, kaldırıp salladı. İçinde birkaç bozuk para şıngırdadı.

Bu Hızlı. O kara gözlüklerin ardındaki *aslında* Hızlı.

Jack emindi bundan. Ama bir an sonra da adamın Hızlı olmadığından emin oldu. Hızlı'nın omuzları bu kadar köşeli, bu kadar geniş değildi. Göğsü de bu kadar geniş değildi. Omuzları yuvarlak, biraz eğikti. Göğsü bu yüzden içine göçmüş gibi dururdu. Mississippi John Hurt gibiydi o, Ray Charles gibi değildi.

Şu gözlüklerini bir çıkarsa, o mu, değil mi emin olurdum.

Hızlı'nın adını yüksek sesle söylemek üzere ağzını açtığı sırada yaşlı adam birden gitarını çalmaya başladı. Buruşuk parmakları kurumuş cevizler gibiydi. Güzel çalıyordu. Jack az sonra melodiyi tanıdı. Babasının eski plaklarından biriydi. "Mississipi John Hurt'ün *Today!* adlı albümündendi. Kör adam şarkı söylemiyordu ama Jack sözleri biliyordu.

İyi yürekli dostlar, söyleyin bana,
Zor değil mi Lewis'i yepyeni bir mezarda görmek,
*Melekler gömdükten sonra...**

* Albümdeki "Louis Collins" adlı şarkıdan dizeler. (ed.)

O sırada sarışın gençle üç kız çarşının o kapısından çıktılar. Kızların ellerinde birer dondurma külahı vardı. Delikanlı sosisli sandviç yiyordu. Jack'in durduğu yere doğru ilerlediler. Tüm dikkatini yaşlı siyahiye vermiş olan Jack onları görmedi bile. Karşısındakinin Hızlı olduğu düşüncesine saplanmış kalmıştı. Hızlı de her nasılsa onun zihnini okuyor olmalıydı. Yoksa nasıl birdenbire Mississipi John Hurt şarkıları çalmaya başlayabilirdi? Hem de tam Jack'in aklından o şarkıcı geçerken... Üstelik şarkıda Jack'in yolculuk adı da geçiyordu.

Sarışın genç, sosisli sandvicini sol eline aldı, geçerken Jack'in sırtına elinden geldiği kadar hızlı bir tokat indirdi. Jack'in dişleri dilinin üzerine kapandı. Acısı dayanılacak gibi değildi.

"Fazla kırıtma, kokarca!" dedi delikanlı. Kızlar gülüşüp bağrıştılar.

Jack öne doğru sendelediğinde kör adamın kâsesine çarpmıştı. Bozuk paralar döküldü, yuvarlandı. Müziğin sesi de bu arada kesildi.

Örnek Amerikalı genç ile üç prensesi uzaklaşıyorlardı. Jack arkalarından baktı, artık alışmaya başladığı o çaresiz öfkeyi bir kere daha hissetti. Kendi başına olmaktan geliyordu bu duygu. İnsanların insafına kalmış sayılacak kadar gençti. Kolay lokmaydı. Ruh hastası Osmond'dan gaddar Elbert Palamountain'a kadar herkesin. Yaşlı çiftçiye göre gündeliğin hakkını vermek için insan ekim yağmurları altında tarlalarda on iki saat çalışmalı, öğle molasında kamyonun gölgesinde ayakta durmalı, soğanlı ekmek yiyip Kutsal Kitap'tan Eyub Peygamber'in sabrını okumalıydı.

Jack'in uzaklaşan gençlere yetişmek gibi bir niyeti yoktu. Yalnızca içindeki garip bir duygu, isterse yetişebileceğini söylüyordu ona. Bir çeşit gücü varmış gibi hissediyordu. Elektrik yükü gibi bir şey. Bazen bunu başkaları da anlıyormuş gibi geliyordu ona. Kendisine bakan suratlardan okuyordu anladıklarını. Ama şimdi canı bu insanlara yetişmek *istemiyordu*. Tek istediği rahat bırakılmaktı. Çünkü...

Kör adam elleriyle yoklayarak dökülen paralarını bulmaya uğraşıyordu. Elleri, kaldırımın üzerinde ağır ağır hareket ediyordu. Sanki okuyordu kaldırımı. Bir on sente rastladı, alıp kâseye attı. *Trink!*

Jack ta uzaktan, kızlardan birinin sesini duydu. "Neden izin veriyorlar orada kalmasına? Öyle kaba görünüşlü şey ki!"

Daha uzaktan ötekinin sesi geldi. "*Gerçekten* öyle!"

Jack diz çöküp yardım etmeye koyuldu. Bozuk paraları birer birer topluyor, adamın kâsesine koyuyordu. Yerde siyahi adamla yan yanayken ekşi ter kokusunu, küf kokusunu, baygın patlamış mısır kokusunu alabiliyordu. Şık giyinmiş çarşı müşterileri onların açığından geçiyordu.

"Sağ olun, sağ olun," diye mırıldanıyordu kör adam tekdüze bir ses-

le. Jack adamın soluğunda baharat kokuları aldı. "Sağ olun, Tanrı sizi korusun, sağ ol."

Bu adam Hızlı'ydı.

Yoo, Hızlı değildi.

Sonunda onu konuşmaya zorlayan, yanında ne kadar az sihirli iksir kaldığını hatırlaması oldu. Bunda da şaşılacak bir şey yoktu. İki yudumu ancak kalmıştı. Angola'da olup bitenlerden sonra bir daha Diyar'a gitmeye cesaret edip edemeyeceğini bilmiyordu gerçi. Ama annesinin hayatını kurtarmakta da hâlâ kararlıydı. Demek ki geçişi yapması da şarttı.

Tılsım dedikleri şey her ne olursa olsun, Jack'in onu almak için öteki tarafa geçmesi zorunluydu.

"Hızlı?"

"Sağ olun, teşekkürler, Tanrı sizi korusun, bir tanesi de şu tarafa yuvarlanmamış mıydı?" Adam parmağıyla gösterdi.

"Hızlı! Ben Jack!"

"Buralarda hızlı diye bir şey yok delikanlı. *Hayır efendim.*" Adamın elleri beton üzerinde demin işaret ettiği tarafa doğru kayıyordu. Sonunda beş senti bulup kâseye attı. Öteki eli şık giyinmiş bir kadının ayakkabısına değdi. Kadının güzel, boş ifadeli yüzü tiksintiye kırıştı, hemen oradan uzaklaştı.

Jack, son parayı çamurların içinden aldı. Gümüş bir dolardı ... Bir yüzünde Özgürlük Anıtı'nın başı vardı.

Gözlerinden yaşlar boşanmaya başladı. Kirli suratından akarken onları titreyen koluyla sildi. Jack o anda Thielke, Wild, Hagen, Davey ve Heidel için ağlıyordu. Annesi için ağlıyordu. Laura DeLoessian için ağlıyordu. Arabacının çamurlarda, cepleri boşaltılmış durumda yatan oğlu için ağlıyordu. Ama en çok da kendisi için ağlıyordu. Yollardan usanmıştı.

Belki insan Cadillac'la gidiyor olsa, hayallerdeki yolculuklar gibi olabilirdi; ama otostopla gidince hikâye uydura uydura gidince, elâlemin insafına sığınmış demekti. Bir sınavdı bu tür yolculuk. Jack artık yeterince sınavdan geçtiğini düşünüyordu. Ama ağlayarak kurtulabileceği bir şey değildi ki bu! Ağlayıp sızlanmaya kalkarsa annesi kanserden ölecek, Morgan Amca da *onun* hakkından gelecekti.

"Yapamayacağım galiba, Hızlı!" gibi ağladı. "İnanamıyorum, dostum."

Kör adam bu sefer dökülen paraları bırakıp elleriyle Jack'i aradı. Duyarlı, sezgili parmaklar Jack'in kolunu buldu, yakaladı. Jack her parmağın ucundaki nasırları hissedebiliyordu. Adam Jack'i kendine çekti, ter, sıcak ve baharat kokuları arasında Jack, yüzünü Hızlı'nın göğsüne dayadı.

"Haa, delikanlı! Ben Hızlı falan bilmem ama sen galiba ona çok güveniyorsun. Sen..."

"Annemi özlüyorum, Hızlı," diye ağladı Jack. "Sloat da peşimde. Çarşıdaki telefonda o vardı. Hem en kötüsü o kadarla kalmıyor. En kötüsü Angola'da oldu. Rainbird Towers. Deprem, beş kişi... *Ben, ben yaptım. Hızlı, ben öldürdüm onları. Bu dünyaya geçerken öldürdüm onları. Babamla Morgan nasıl Jerry Bledsoe'yu öldürdülerse öyle!"*

Baklayı çıkarmıştı ağzından artık. En kötüsünü. Boğazına ağırlık veren suçluluk duygusunu kusmuştu. Boğacaktı yoksa o duygu onu. Birden bir ağlama krizine tutuldu. Ama bu sefer korkudan değil, rahatlamış olmaktan ötürü ağlıyordu. Söylemişti artık. Katildi kendisi.

"Oo-ooo!" diye bağırdı siyahi adam. Sapıklar gibi zevklenmişti sanki. Jack'i ince, güçlü koluyla bağrına basıp salladı. "Sen pek ağır bir yük taşımaya çalışıyorsun, delikanlı. Öyle, evet. Belki birazını sırtından indirsen iyi edersin."

"Ben öldürdüm onları," diye fısıldadı Jack. "Thielke, Wild, Hagen, Davey..."

"Eğer dostun Hızlı burada olsaydı," diye söze başladı siyahi adam, "sana, 'Bütün dünyayı omuzlarında taşıyamazsın' derdi, oğlum. Yapamazsın bunu. Kimse yapamaz. Dünyayı sırtında taşımaya kalktın mı, önce sırtın kırılır, sonra da ruhun kırılır!"

"Ben onları öl..."

"Birilerinin kafasına tabanca dayayıp tetiği mi çektin?"

"Hayır, deprem, ben geçiş yaptım..."

"Ben öyle şeyleri anlamam," dedi siyahi adam. Jack ondan biraz uzaklaşmış, merakla yüzüne bakıyordu. Ama siyahi adam başını otoparka doğru çevirmişti. Eğer gerçekten körse... Polis arabasına bakıyordu çünkü. "Tek bildiğim, senin bu öldürme fikrini biraz geniş tuttuğun. Şimdi biz burada otururken karşımızda biri kalp krizinden ölse, ben öldürdüm diyeceksin. Ah, ben burada oturuyorum diye öldü, *aaah, vaaah,* diyeceksin, ha?" Yaşlı adam keyifle güldü.

"Hızlı..."

"Burada *Hızlı* diye bir şey yok dedim ya," diye tekrarladı siyahi adam. Sonra çarpık bir gülüşle sarı dişlerini gösterdi. "Bir tek, kendilerini suçlamakta acele eden tipler var. Belki başkalarının başlattığı şeylerin suçlarını üstleniyorlardır. Sen belki kaçıyorsun, belki de kovalanıyorsun, yavrum!"

Gitarında bir *la* akoru vurdu.

"Belki de akorun tutmuyor biraz."

Bu sefer *do* akoru vurdu. Jack, elinde olmadan gülümsedi.

"Belki de bir başkası el atıyordur senin alanına."

Tekrar *la* akoruna dönmüştü. Sonra gitarını kaldırıp bir kenara koydu. (Bir arada polis arabasındaki iki polis yazı tura atıyorlar, ihtiyar kartopu, polis arabasına binmek istemezse içlerinden hangisinin ona dokunmak zorunda kalacağını kararlaştırmaya çalışıyorlardı.)

İhtiyar tekrar güldü. "Belki sonunda mahvolmak, belki gam, belki şu, belki bu vardır," dedi. Sanki Jack'in korkuları ömründe duyduğu en komik şeymiş gibi davranıyordu.

"Ama neler olabileceğini bilemiyorum ki eğer..."

"Kimse bir hareketi yapınca ne olacağını bilemez, değil mi?" diye onun sözünü kesti belki Hızlı olan, belki de olmayan siyahi adam. "Hayır, kimse bilmez. Bunu düşünürsen hiç evinden çıkamazsın ki! Çıkmaya korkarsın! Senin sorunun nedir, bilmem, delikanlı. Bilmek de istemem. Depremlerden falan dem vurmak belki de çılgınlık. Ama bana yardım edip paraları topladığına, hiçbirini de çalmadığına göre (tıkırtıları saydım, oradan biliyorum) ben de sana bir öğüt vereyim istersen. Bazı şeylere engel olmak, insanın elinden gelmez. Bazen biri bir şey yaptı diye insanlar ölür ama belki o kişi o şeyi *yapmasaydı* çok daha fazla insan ölürdü. Ne demek istediğimi anlıyor musun, oğlum?"

Kirli güneş gözlükleri Jack'e doğru eğildi.

Jack, içinden derin bir rahatlama duygusu hissetti. Anlıyordu, evet. Kör adam zor seçeneklerden söz ediyordu. Zor seçenekler ile suç işleme arasında bir fark olduğunu söylüyordu. Belki bu işte bir suç yoktu.

Belki de suçlu az önce kendisine eve dönmesini söyleyen adamdı.

Kör adam elini uzatıp gitarda bir *re majör* akoru vurarak konuştu. "Hatta belki de her şey Tanrı'ya hizmet etmek içindir. Anacığımın bana dediği gibi, belki senin anacığının da sana dediği gibi. Tabii anacığın iyi bir kadınsa. Belki biz bir şeyi yapmayı düşünüyor, sonra başka bir şey yapıyoruzdur. Kutsal Kitap bir yığın şey söyler ama içlerinden kötüymüş gibi görünenler bile Tanrı'ya hizmettir. Ne dersin, delikanlı?"

"Bilemiyorum," dedi Jack dürüstlükle. Kafası karmakarışıktı. Gözlerini kapadığı anda telefonun duvardan kopup ucunda telleriyle manyak bir kukla gibi düşüşü geliyordu gözünün önüne.

"Eh, kokuya bakılırsa bu iş seni içmeye sürüklüyor galiba."

"Ne?" diye şaşaladı Jack. Sonra düşündü. *Ben zaten Hızlı'nın Mississippi John Hurt'e benzediğini hep düşünürdüm.* Bu adam da bir John Hurt şarkısı çalıyordu. Şimdi bana sihirli iksirden söz ediyor. Dikkatli davranıyor ama ondan söz ettiğinden eminim; öyle olmak zorunda!

Jack alçak sesle, "Zihin okuyorsun herhalde," dedi. "Öyle değil mi? Bunu Diyar'da mı öğrendin, Hızlı?"

"Zihin okumaktan anlamam," dedi kör adam. "Ama farlarım söneli

bu kasımda tam kırk iki yıl doluyor. Kırk iki yılda insanın burnu da, kulakları da epey keskinleşir. Senden ucuz şarap kokusu alıyorum. *Üstünden başından* tütüyor. Sanki saçlarını onunla yıkamışsın!"

Jack garip bir suçluluk duydu. Kendisi suçsuzken biri onu suçladı mı hep böyle bir duyguya kapılırdı zaten. Bu dünyaya geçiş yapmadan önce, hemen hemen boşalmış bir şişeye şöyle bir dokunmuştu, o kadar. Dokunmak bile dehşetle doldurmuştu içini. On dördüncü yüzyılda yaşayan bir Avrupa köylüsü İsa'nın gerildiği çarmıhın bir parçası olduğuna inandıkları bir tahta parçasına ya da bir azizden geriye kalan parmak kemiğine dokunduğu zaman ne hissediyorsa o da öyle hissediyordu. Sihirdi bu bal gibi. Güçlü sihirdi. Ve bazen insanların ölümüne sebep oluyordu.

"İçmedim aslında, gerçekten içmedim," diyebildi sonunda, "Yola çıkarken yanıma aldığım hemen hemen bitti sayılır. Onu yani tadını *sevmiyorum* bile!" Midesi korkuyla burkuluyordu. Sihirli iksiri düşünmek bile midesini bulandırıyordu. "Ama biraz daha gerekli. Ne olur ne olmaz diye."

"Yüce İsa adına, daha da ha? Sen yaşta bir çocuğa, ha?" Kör adam güldü, bir elini havada salladı. "Yahu, sana o gerekli değil. Hiçbir çocuğun ihtiyacı yok o zehre, yolculuk yapabilmek için."

"Ama..."

"Bak, seni neşelendirmek için bir şarkı söyleyeyim. Galiba ihtiyacın var."

Şarkıya başladı. Şarkı söylediği zaman sesi konuşurkenki sesine hiç benzemiyordu. Derin, tok, güçlü bir sesti. Konuşurkenki ince Zenci Jim tizleşmeleri yoktu. Hemen hemen eğitilmiş, kültürlü bir sesti. Opera şarkıcılarınınki gibi. Jack kollarında, sırtında tüylerinin dikleştiğini hissetti. Kaldırımda bulunanların başları o yana döndü.

Kırmızı kuş sekmeye başlayıncaaa
Gözyaşı duracak ötmeye başlayıncaaa*

Jack'in içinde bunu daha önce de duymuş gibi bir duygu uyandı. İhtiyar o sarı dişleriyle sırıtırken bu duygunun nereden geldiğini anladı. O başların neden döndüğünü de anladı. Bu seste harikulade güzel, yabancı bir duruluk vardı. Sekiz yüz metre ilerdeki turpun kokusunu getiren havanın duruluğu gibi bir şey. Şarkı bir Tin Pay Alley şarkısıydı, ama ses kesinlikle Diyar'a ait bir sesti.

* Harry M. Woods'un 1926'da yazıp bestelediği "Lyrics" adlı şarkıdan. (ed.)

Kalk ... kalk yatağından uykucuuu ... çık ... çık yatağından artıık,
yaşa, sev, gül, eğl ...

Uyan, uyan
Sen uykucu
Kalk, kalk haydi çık yatağından
Neşelen neşelen
Aşkı yaşa
Gül ve mut...

Gitar da, adamın sesi de birden kesildi. Dikkatle adamın yüzüne bakıp kirli gözlük camlarının gerisinden Hızlı Parker'ın gözlerini görmeye çalışan Jack, başını kaldırdı, ihtiyarın yanına dikilmiş duran iki polisi gördü.

Kör gitarcı birden konuştu. "Biliyorsun, gözüm görmüyor ama burnuma kesinlikle lacivert bir koku geliyor."

Polislerden biri, "Tanrı belanı versin, Kartopu!" diye bağırdı. "Bu çarşıda çalışmayacaksın demediler mi sana? Yargıç Hallas ne dediydi geçen defa seni kodese tıktığında? Merkez Caddesi ile Mural Caddesi arası, başka yer olmaz, demedi mi? Amma da bunadın artık! Şeyin çürüdü gitti, hâlâ da ..."

İkinci polis, elini arkadaşının omzuna dayayıp çenesiyle Jack'i gösterdi.

Birinci polis çocuğa döndü. "Git annenin yanına, çocuk!" dedi kısaca.

Jack kaldırım boyunca yürümeye başladı. Kalamazdı artık burada.

Yapabileceği bir şey olsa bile kalamazdı. Şansı vardı ki polisler bu "Kartopu" denilen adamla uğraşıyorlardı. Jack'e ikinci kere baksalar, kimliğini isterlerdi garanti. Ayağında ister yeni pabuç olsun, ister olmasın, kılığı yine de perişandı. Polislerin kaçak çocukları tanıması o kadar da zor iş değildi. Jack de tipik bir kaçaktı.

Kendini Zanesville Cezaevi'ne tıkılmış gördü. Buranın polisleri herhalde tertemiz giyinmiş, lacivert üniformalı gençlerdi. Hepsi Paul Harvey'i dinler, hepsi Başkan Reagan'ı tutardı. Jack'in kimin çocuğu olduğunu öğrenmeye çalışacaklardı.

Hayır, Zanesville polislerinin kendisine ikinci kere bakmasını istemiyordu.

Arkasından bir motor sesi yaklaştı.

Jack, çantasını omzunda düzeltti, başını eğip yeni pabuçlarına sanki çok ilgileniyormuş gibi baktı, gözucuyla polis arabasının yanından kayıp ilerlediğini gördü.

Araba ikinci şeride çıkarken kör adam birden kanepede başını çevirip arka camdan dosdoğru Jack'e baktı ...

Jack gerçi kirli gözlük camlarının ardını göremiyordu ama Lester "Hızlı" Parker'ın kendisine göz kırptığını kesinlikle biliyordu.

2

Jack rampadan inip köşeyi dönünceye kadar başka bir şey düşünmemeyi başardı. Otoyol kenarındaki levhalara bakıyordu. Dünyadaki tek kesin şey bunlardı.

(Dünyalar?)

Karanlık bir depresyon duygusu çocuğun çevresinde döneniyor, kararlılığını tüketmeye çalışıyordu. Bu depresyonun bir kısmının yuva özleminden geldiğinin kendisi de farkındaydı. Ama bu seferki duygu, önceki yuva özlemlerini çocukça gösteriyordu. Jack, kendini tümüyle havada hissediyor, tutunacak hiçbir sağlam dal bulamıyordu.

Trafik levhalarının altında dururken, intihar edecek durumda olduğunu biliyordu. Bir süreden beri yoluna devam edebilmeyi, Richard Sloat'u görme hevesine borçluydu. Belki Richard'ın kendisiyle birlikte batıya gelmek isteyeceği de belli belirsiz bir hayal gibi hep varlığını koruyordu. Bir Sawyer ile bir Sloat'un ilk garip gezisi bu olacak değildi herhalde. Ama Palamountain Çiftliği'ndeki o yorucu çalışmalar, sonra da Buckeye Mall'da olup bitenler, bunun yalnızca hayal olduğunu fısıldıyordu Jack'e.

Evine dön, Jack canın çıktı senin, diye fısıldadı bir ses kulağına. *Devam edersen canından olacaksın ve gelecek sefer elli kişi ölür belki de senin yüzünden. Ya da beş yüz.*

I-70 Doğu.

I-70 Batı.

Birden cebinde o parayı yokladı. Bu dünyada gümüş dolar olan parayı. Bu işe tanrılar karar versin, diye geçirdi içinden. Ne derlerse o olsun. Karan kendisi veremeyecek kadar bitkindi. Sırtında deminki delikanlının vurduğu yer hâlâ ağrıyordu. Tura gelirse doğuya yönelecek, evine dönecekti. Yazı gelirse devam edecekti; bir daha da ardına bakmayacaktı.

Banketin tozları arasında durdu, parayı serin ekim havasının yukarlarına doğru fırlattı. Para yükseldi, havada döndü, döndü, güneş ışınlarını yansıttı. Jack başını arkaya büküp onu gözleriyle izledi.

Eski bir steyşın arabayla oradan geçmekte olan bir aile çeneyi kesip

merakla Jack'e baktılar. Arabayı kullanan adam, kelleşmeye yüz tutmuş, muhasebeci tipli biriydi. Bazı geceler göğsünde ve sol kolunda batıcı ağrılarla uyanıyordu. Kafasından garip garip düşünceler geçiyordu öyle zamanlarda. Serüven. Tehlike. Soylu bir amacı izlemek. Korku ve şan, şeref hayalleri... Başını iki yana salladı, düşüncelerini netleştirmeye çalıştı adam. Artık arkada kalmış olan çocuğa dikiz aynasından baktı. Çocuk eğilmiş, yerdeki bir şeye bakıyordu.

Kendine gel, Larry, dedi adam kendi kendine. Kafan çocuklar için yazılmış serüven romanlarına döndü.

Larry trafiğin arasına daldı, arabanın hızını yüz on kilometreye çıkardı, kirli kot pantolonlu çocuğu unuttu. Saat üçte evine varabilirse maçı seyredebilirdi rahatlıkla.

* * *

Para yere düştü, Jack üzerine eğildi, yazı gelmişti; ama hepsi bununla da kalmıyordu.

Paranın üzerindeki yüz Özgürlük Anıtı'ndaki kadının yüzü değildi. Laura De-Loessian'dı. Diyar'ın kraliçesiydi. Ama o köşkte gördüğü, rengi kaçmış, ölü surattan ne kadar da farklıydı! Bu yüz zeki ve uyanıktı. Hevesliydi. Güzeldi. Klasik bir güzellik değildi ondaki. Çene hattı, yanak hattı yeterince kesin değildi. Ondaki güzellik, yeteneği kadar, iyi yürekliliğinin de belli olmasından geliyordu.

Annesinin yüzüne de o kadar çok benziyordu ki!

Jack'in gözlerine yaşlar dolar gibi oldu, gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı. Ağlamak istemiyordu. Bir gün için yeterince ağlamıştı. Aradığı cevap gelmişti işte. Ağlayacak bir şey değildi bu.

Gözlerini tekrar açtığında Laura DeLoessian gitmişti. Parada yine Özgürlük Anıtı'ndaki kadının yüzü vardı.

Ama cevap yine kesindi.

Jack eğildi, parayı tozların arasından aldı, cebine koydu, 70 No'lu Otoyol'un batıya giden tarafına doğru yokuş aşağı inmeye başladı.

3

Bir gün sonra gökyüzü bembeyazdı. Havada yağmuru haber veren bir serinlik vardı. Ohio-Indiana sınırına pek fazla bir yol kalmamıştı.

Jack, I-70 üzerinde bulunan ormanlık alandaki bir cepte yer alan Lewisburg yolcu konaklama yerindeydi. Ağaçlar arasına saklanmıştı. İri-

yarı, kel adamın Chevy Nova arabasına binip tekrar yola koyulmasını bekliyordu. Yağmur başlamadan gitmesi için dua ediyordu. Islanmadan da yeteri kadar üşüyordu çünkü. Genzi tıkalıydı sabahtan beri. Sesi nezleli çıkıyordu. Galiba nezle oluyordu sonunda.

Dik sesli, kel kafalı şişman adam kendini Emory W. Light olarak tanıtmıştı. Jack'i arabasına saat on birde, Dayton'ın biraz kuzeyinde almıştı. Jack biner binmez midesinde bir yumru hissetmişti hemen. Daha önce de Emory W. Light'ın arabasına binmiş olduğunu hissediyordu. Vermoont'da kendini Tom Ferguson diye tanıtmıştı adam. Ayakkabıcıda tezgâhtar olduğunu söylemişti. Pennsylvania'da ise adı Bob Dar-rent'tı. ("Splish Splash" isimli eğlenceli şarkıyı söyleyen şu şarkıcının ismi gibi) Lisede muavinlik yapıyordu. Bu seferki Light, Birinci Ticaret Bankası, Paradise Falls şubesi başkanıydı. Ferguson ince uzun ve esmerken Darrent yapılı, pembe yanaklıydı. Bu seferki şişman, baykuş gibiydi. Gözleri gözlük camlarının gerisinde haşlanmış yumurta gibi iri iriydi.

Ama bütün bu farklılıklar yalnızca yüzeydeydi. Jack her üçünün de, kendi anlattığı hikâyeyi soluksuz bir ilgiyle dinlemiş olduklarını hissetmişti. Hepsi ona kız arkadaşın var mı, diye sormuştu. Er ya da geç bir el (büyük çıplak bir el) onu hayalarından yakalayacaktı ve Jack dönüp de Ferguson/Darrent/Light'a baktığında (yarı çılgın bir suçlulukla karışık) yarı çılgın bir umut ifadesi görecekti. (Darrent'ın koyu bıyıklarından süzülen ter, çalılıkların arasından panldıyan küçük gözler gibi parıldıyordu.)

Ferguson ona, on dolar kazanmak isteyip istemediğini sormuştu.

Darrent yine dolardan dem vurmuştu.

Light ise elli dolara kadar yükseltmişti işi. Sol pabucunun bileğine her zaman bir elli dolar soktuğunu söylemişti. O parayı Bay Lewis Farren'a vermeye can atıyordu. Randolph yakınlarında gidebilecekleri bir yer vardı. Boş bir ambar.

Jack bu değişen Light'ların artan teklifleri ile yolculuğun tarzının değişmesi arasında bir bağlantı kurmuyordu. İlk defasında Ferguson elini bacağına attığında Jack hemen, "Hayır, sağ olun bayım, ben ilgilenmiyorum," demişti.

Daha önce de el atanlar olmuştu elbette. Sinemalarda genellikle. Bazen de mağazalarda kıyafet prova ederken. Jack hayır deyince, satıcı hemen, "Peki, bir de lacivert blazer deneyin," deyip konuyu kapatırdı.

Los Angeles'ın yakışıklı on iki yaş çocukları bu tür şeylere tahammül etmeyi erken öğrenirdi. Tıpkı güzel bir kadının metroda sıkıştırılmaya alışması gibi. İnsan sonunda, bu olayın günü mahvetmesine yol açmaksızın bir çare bulmayı öğreniyordu. Ferguson'unki gibi doğrudan yaklaşımlar yine tuzaklardan iyiydi. İnsan hayır deyip sıyrılıyordu bu türlüsünden.

Ya da Kaliforniya'da sıyrılıyordu. Doğulu erkekler besbelli ret cevabına karşı farklı tepki gösteriyordu.

Ferguson, ani bir frenle tekerlekleri bağırtarak arabayı durdurmuş, "Sen bana sapık mı diyorsun?" diye bağırmıştı! "Şu işe bak, çocuğun birini arabana alıyorsun, sana sapık diyor!"

Jack, ona şaşkın bakışlarla bakmıştı. Bu harekete hazırlıklı değildi. Araba aniden durunca kafasını da ön panele fena çarpmıştı. Demin ona kahverengi gözlerinde tatlı bakışlarla bakmakta olan Ferguson, şimdi onu öldürmeye hazırmış gibi bakıyordu.

"İn çabuk!" diye haykırmıştı. *"İbne olan sensin, ben değilim! Benim karım var! Çocuklarım var! Belki haberim olmayan piçlerim var! İbne değilim ben! İbne sensin, İN ÇABUK ARABAMDAN!"*

Osmond'la karşılaştığından bu yana bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu Jack. Ferguson onu indirdikten sonra hemen gazlayıp çevreye çakıllar saçarak uzaklaşmıştı. Jack iki adım gerilemiş, oturup sırtını oradaki taş duvara dayamış, gülmeye başlamıştı. BİR POLİTİKA izlemesi şarttı. Bir zamanlar babası, "Her ciddi sorun için BİR POLİTİKA hazırlamak gereklidir," demiş, Morgan da ona hevesle katılmıştı. Ama Jack, onun da aynı fikirde olmasının kendisini engellemesine izin verecek değildi.

Hazırladığı Bob Darrent olayında iyi sonuç vermiş olduğundan, Emory Light'ta da başarılı olacağından emindi ama bu arada üşüyor, burnu fena akıyordu. Keşke gitseydi Light buradan artık. Jack, ağaçların arasından bakınca onu görebiliyordu. Elleri ceplerinde, ileri geri dolaşıyordu adam. Arabasının egzozundan dumanlar çıkıyordu. Ağaçlar aslında seyrekti. Eyaletlerarası her konaklama yeri gibi ortalık çöp varilleriyle doluydu. Boş Doritos paketleri. Ezilmiş Big Mac kutuları. Pepsi ve Budweiser şişeleri her yandaydı. Wild Irish Rose ve Five O'clock cin şişeleri paramparçaydı. Yanlışlıkla insanın ayağı çarpsa, tangırdayarak yuvarlanmaya hazırdılar. Şu çalılara da bir kadın külotu atılmıştı. Orada bir lastik ... işe yaramaz şeyler de pek boldu. Zaten tuvaletin duvarları da yazı doluydu. Emory W. Light gibi birinin hoşlanacağı türden yazılar. KOCA SİK YALMAYI SEVİYORUM. GÖRDÜN EN İYİ SAKSO İÇİN 4TE BURDA OL. KIÇIMI DEL.Ve bir köşede de büyük arzular taşıyan bir gey şair vardı: İNSAN IRKININ TOPUNU SALSINLAR/HEPSİ GÜLEN YÜZÜME BOŞALSINLAR.

Diyar'ı özlüyorum, diye düşündü Jack. Buna hiç şaşmadı. Ohio'nun batısında, otoyol üzerinde, iki ağaç arasında durmuş titriyordu. Sırtında bir buçuk dolara aldığı ince bir kazak vardı. İri adamın bir an önce binip gitmesini bekliyordu.

Jack'in benimsediği POLİTİKA çok basitti. İri elli insanları kendine düşman etme!

Birden çocuk rahatlayarak içini çekti. Oluyordu işte. Emory W. Light'ın yüzüne yarı öfkeli yarı tiksinti dolu bir ifade gelmişti. Arabasına yürüyüp bindi, hızla geri giderken oradan geçen pikaba bindirmesine ramak kaldı, sonra da dönüp uzaklaştı.

Jack çevresine bir kere daha bakındı. *Çirkin, sefil.* Gözleri genel tuvaletin arka duvarındaydı. Burada bir ölüm duygusu var gibi geliyordu ona. Yalnız bu konaklama yerinde değil, içinden geçmekte olduğu tüm bölgede. Bazen gözüyle bile görebiliyormuş gibi oluyordu ölümü.

Yuva özlemi tekrar geri döndü. Diyar'a, o koyu mavi göklerin altına, o kıvrılan ufkun karşısına dönmek istiyordu.

Ama öyle yapmak da Jerry Bledsoe değişikliklerine yol açıyordu.

O konuda bir şey bilmem... Tek bildiğim, belki de sen öldürme fikrini biraz geniş tutuyorsun.

Tuvalete doğru ilerledi. Bu sefer gerçekten çişi gelmişti. Yolda üç kere hapşırdı. Yüzünü buruşturdu, boğazı karıncalandı. Hastalanıyordu, evet. Harika. Daha Indiana'ya bile gelmiş değildi. Hava soğuktu. Ormanın eşiğindeydi. Binecek araba bulamamıştı. Üstelik de has...

Düşünce yarıda kesildi. Jack park yerine baktı, çenesi sarktı, ağzı açıldı. Bir an için altını ıslatacağından korktu. Göğsünün aşağısında kalan tüm organları kasılıvermişti.

Yirmi kadar boş park yerinin ötesinde Morgan Amca'nın koyu yeşil BMW'si toz içinde duruyordu. Yanılmasına imkân yoktu. Hem de hiç yoktu. Kaliforniya özel plakası. MLS, yani Morgan Luther Sloat. Hızla yol almışa benziyordu araba.

Eğer uçakla New Hampshire'a gittiyse arabası nasıl burada olabilir? Jack sersemlemişti. *Bu bir rastlantı, Jack, yalnızca bir...*

O sırada, ankesörlü telefonun başındaki arkası dönük adamı gördü ve rastlantı olmadığını anladı. Sırtında ordu tarzı, büyük hacimli lacivert bir anorak vardı. İçi kürklüydü. Daha soğuk havaların ceketi. İster sırtı dönük olsun, ister olmasın, o geniş omuzları, o koca sırtı kimseyle karıştırmaya olanak yoktu.

Telefondaki adam bu yana dönmek üzere kıpırdadı. Telefonu kulağıyla omzu arasına kıstırmıştı.

Jack tekrar erkekler tuvaletinin köşesinden geriye çekildi.

Beni gördü mü?

Hayır, diye cevap verdi kendi kendine. Hayır sanmıyorum. Ama...

Ama Yüzbaşı Farren, ona Morgan'ın, yani öteki Morgan'ın koku alabildiğini, kediler nasıl farenin kokusunu alırsa, Jack'i öyle koklayabileceğini söylemişti. Koklamıştı da gerçekten adam onu. Jack o iğrenç ormanda saklandığı yerden adamın beyaz suratındaki o ifadeyi görebilmişti.

Bu Morgan da alırdı kokuyu. Zaman verilirse.

Köşeye doğru yaklaşan ayak sesleri.

Jack, suratı korkudan uyuşarak sırt çantasını çekti, yere düşürdü. Geç kaldığını biliyordu. Yavaş davranmıştı. Şimdi Morgan köşeyi dönecek, onu ensesinden yakalayıp gülümseyecekti. *Merhaba, Jacky. Oyun bitti artık, değil mi küçük velet!*

Uzun boylu, av ceketi giymiş bir adam köşenin önünden geçti, Jack'e ilgisiz bir bakışla baktı, su içmek için çeşmeye ilerledi.

Geri dönüyordu. Geri dönüyordu artık Jack. Suçluluk duymuyordu. En azından şimdilik. Yalnızca o korkuyu duyuyordu. Çantasını açtı. Hızlı'nın şişesi oradaydı. İçindeki sıvının yüksekliği üç dört santim ancak vardı.

(Hiçbir çocuğun yolculuk için o zehre ihtiyacı olmayabilir ama benim var Hızlı, benim var!)

Son yudumları kullanıyordu belki. Umurunda değildi. Geri dönüyordu oraya. Yüzüne bir gülümseme yayıldı, yüreğindeki korkuyu sanki inkâr etti. Dönüyordu artık.

Yine ayak sesleri. Bu seferki kesinlikle Morgan Amca'ydı. Adımları sert, biraz da düzensizdi. Ama korkmuyordu artık Jack. Morgan Amca bir koku almıştı. Oysa köşeyi dönünce orada kimseyi göremeyecekti.

Jack soluk aldı, egzoz kokularını içine çekti, şişeyi dudaklarına doğru eğdi, kalan iki yudumun birini içti. Sonra gözlerini sımsıkı yumdu ve...

– On Altıncı Bölüm –

KURT

1

Güçlü bir güneş ışığı kapalı gözlerine değdi.

Sihirli iksirin boğucu tatlı kokusunun arasında bir başka koku daha alıyordu; sıcak hayvan kokusu. Seslerini de duyuyordu. Çevresinde hayvanlar vardı.

Jack, gözlerini korkuyla açtı ama önce hiçbir şey göremedi. Işıktaki değişiklik öyle ani olmuştu ki, birisi apansız küçük bir odada ikiyüz vatlık bir ampul yakmış gibi olmuştu.

Yanına sıcak, post kaplı bir şey değdi. Ürkütecek gibi değmedi ya da Jack öyle umdu. Geçiyorum-acelem-var-hoşça kal dermiş gibi değdi. O sıra ayağa kalkmaya çalışan Jack tekrar yere devrildi.

"Hey! Hey! Uzaklaş ondan! Hemen dedim sana!" Gür, sağlıklı bir sesi, bir hayvan böğürmesi izledi. *"Hey Tanrım! Aklınız yok mu sizin! Uzaklaş ondan ben gözünü oymadan!"*

Jack'in gözleri Diyar ışığına alışmıştı artık. Hayvan sürüsünün orta yerinde duran dev gibi genç adamı gördü. Zarif hareketlerle hayvanların sağrılarına yavaşça vuruyor, onları dağıtmaya çalışıyordu. Jack doğrulup oturdu, hemen Hızlı'nın şişesini buldu. Şişede çok değerli o son yudum vardı. Onu yerine kaldırdı. Kendisine arkası dönük durmakta olan adamdan gözlerini hiç ayırmıyordu.

Uzun boyluydu. En azından bir seksen beş herhalde. Omuzları öyle genişti ki, bu boyuyla bile biraz oransız duruyordu. Upuzun, siyah, yağlı saçları, sırtında kürekkemiklerine kadar sarkmıştı. Hayvanların arasında kıpırdadığında kasları şişip açılıyordu. Sürüsünü Jack'ten uzağa, batı yoluna doğru sürmeye çalışıyordu.

Dikkat çeken bir tipti. Arkası dönük olduğu halde. Ama Jack'i esas şaşırtan kıyafetiydi. Diyar'da gördüğü herkes, bu arada kendisi, hep bol pantolon, tünik, yelek giyiyordu.

Bu adamın ise sırtında mavi bir kot tulum vardı.

Adam yüzünü dönünce Jack, korkunç bir şokun boğazına doğru yükseldiğini hissetti. Hemen ayağa fırladı.

Yaratık Elroy'du bu.

Sürünün çobanı Yaratık Elroy!

2

Ama belki de değildi!

Jack bunu fark edecek kadar bile kalmazdı orada aslında ama korkusunun büyüklüğünden olduğu yerde donakalmıştı. Karşısındakini iyice görebilmesi ve onu izleyen olaylar, sinema olayı, kulübe olayı, Günışığı Yurdu olayı hep bu yüzden birbirini izlemişti. Avcının feneri gözünü aldığı için kaçamayan geyikten farkı yoktu.

Tulumlu adam yaklaşırken Jack düşündü: *Elroy bu kadar uzun boylu, bu kadar geniş omuzlu değildi. Gözleri de sarıydı...* Bu yaratığın gözleri pırıl pırıl, inanılmaz bir turuncu tonundaydı. O gözlere bakmak, içinde mum yakılmış Cadılar Bayramı kabağına bakmak gibiydi. Hem Elroy'un gülümsemesinde delilik ve cinnet izleri varken, bu adamın suratı kocaman, neşeli ve zararsızdı.

Ayakları çıplak, kocaman, yayıktı. Ayak parmakları ikili üçlü gruplar halinde toplanmış duruyordu. Üstleri çok tüylüydü. Elroy'unkiler gibi toynak değildi. Jack şaşkınlık, korku ve gülme isteğiyle yarı sarhoştu.

O Jack'e arasındaki mesafeyi azaltıyordu.

(İnsanın mı? Yaratık mı?)

Gözleri daha da parlak bir turuncu olmuştu. Derken çamurlu bir ela renge dönüştü. Jack bu arada o yüzdeki gülümsemenin dostça olduğu kadar şaşkınlık yansıttığını gördü. İki şeyi aynı anda anladı. Birincisi, bu yaratıktan bir zarar gelmeyeceğiydi. Zerre kadar bile. İkincisi de, çok zeki değildi karşısındaki. Belki zayıf değildi, ama hızlı olmadığı kesindi.

"Kurt!" dedi kıllı vahşi çocuk sırıtarak. Dili uzun ve sivriydi. Jack ürpererek onun gerçekten tıpatıp kurda benzediğini düşündü. Keçiye falan değil, kurda benziyordu. *Dilerim zararsızdır diye düşünürken yanılmamışımdır*, dedi içinden. O konuda bir hata yaptımsa... artık başka hata yapar mıyım diye korkmama gerek kalmaz zaten. Hiçbir zaman. "Kurt, Kurt!" Elini uzatıyordu. Jack, ellerin de ayaklar gibi tüylerle

kaplı olduğunu gördü. Yalnız bu tüyler daha inceydi. Yakışıklıydı aslında. Avuçlarındaki tüyler daha gürdü. Renkleri de daha açıktı. Tayların kâkülleri gibi.

Tanrım, galiba benimle tokalaşmak istiyor!

Tedbirli davranıyordu ama aklına Tommy Amca gelmişti. Tommy Amca ona, insan el sıkışmayı asla reddetmemelidir, derdi. En kötü düşmanıyla bile. Sonradan istersen onunla ölümüne dövüş ama önce tokalaş. Jack elini uzattı, acaba kemiklerim kırılır mı diye düşündü ya da elimi yer mi bu benim?

"Kurt! Kurt! Tokalaşalım hemen! Hemen!" Çocuk yaratık sevinçle bağırıyordu. "Hemen! Aferin, Kurt! Hemen! *Kurt*!"

Tüm taşkın hevesine rağmen Kurt'un el sıkışı yumuşaktı. Avuç tüyleri de yastık gibi koruyordu insanın elini. Jack içinden, *Sibirya kurduna benzeyen, saman kokan bir yaratıkta bahçıvan pantolonu ve candan tokalaşma*, diye düşündü. *Daha neler! Yoksa beni pazara kendi kilisesine falan mı davet edecek?*

"Aferin Kurt'a! Hemen! Hemen!" Kurt koca kollarını kendi bedenine sardı, güldü. Kendinden pek memnundu. Sonra Jack'in eline tekrar sarıldı.

Bu sefer pompalar gibi sallıyordu elini Jack, benim de bir şey yapmam gerek, diye düşündü. Yoksa bu saf ve sevimli genç, güneş batıncaya kadar sıkacak elimi.

"Hemen! Aferin Kurt!" Bu sözler yeni dostunun en sevdiği sözlerdi galiba. Kurt bunları Jack'in ağzından duyar duymaz elini bıraktı. Jack rahatladı. Deniz tutar gibi bir şey hissetmişti.

"Yabancısın, değil mi?" dedi Kurt. Tüylü ellerini tulumunun yan ceplerine soktu.

"Evet," dedi Jack de. Bu kelimenin buralardaki anlamının ne olduğunu düşünüyordu. Apayrı bir anlamı vardı besbelli. Belirgin bir anlam. "Evet, herhalde yabancıyım."

"Tabii öyle! Kokundan belli. Hemen! Anladım. Fena kokmuyor ama biliyor musun, *komik* kokuyor. Kurt! Benim adım bu. Kurt! Kurt! Kurt!" Başını arkaya atıp güldü. Sesi uluma gibi çıktı.

"Jack," dedi Jack de. "Jack Saw..."

Eli tekrar yakalandı, sallanmaya başladı.

"Sawyer," diye bitirdi sözünü Jack eli serbest kalınca. Gülümsedi. Birisi kafasına bir şey indirmiş gibi hissediyordu. Beş dakika önce I-70 üzerindeki pis bir hela duvarının ardında duruyordu. Şimdi ise burada, insandan çok hayvana benzeyen bu gençle birlikteydi.

Üstelik nezlesi de geçmişti.

3

"Kurt, Jack'le tanıştı! Jack, Kurt'la tanıştı! Hemen! Tamam! İyi! Ah, Tanrım! Ah, Jason! İnekler yola çıktı! Amma da salaklar! Kurt! Kurt!"

Bağırarak tepeden aşağı, yola doğru koştu. Sürüsünün yarısı yoldaydı gerçekten. Hayvanlar şaşkın şaşkın çevrelerine bakınıyor, sanki "deminki otlar nereye gitti" diye soruyorlardı. Aslında inekle koyun arası bir şeylerdi. *Böyle bir melez soya ne denir acaba*, diye merak etti.

Birden gülme krizi tuttu. Jack oturup gülmeye başladı. Ellerini ağzına kapatmış, ses çıkarmamaya çalışıyordu.

Hayvanların en büyüğünün yüksekliği yüz yirmi santimi aşmıyordu. Postları kürk gibiydi ama Kurt'un gözlerinin o çamurlu rengindeydi. Yani turuncu olarak parlamadığı zamanlardaki gibi. Dört ayaklarının üzerinde boynuz gibi çıkıntılar vardı. Hiçbir işe yaramayan şeyler. Kurt onları yoldan içeri aldı. Hayvanlar korku göstermeksizin, uslu uslu geldiler. *Eğer bir inek ya da koyun bu herifi yarığın benim durduğum tarafından görseydi*, diye düşündü Jack, *yolundan çekilmek için kendisini öldürürdü.*

Jack hoşlanmıştı Kurt'tan. İlk görüşte hoşlanmıştı. Tıpkı Elroy'dan ilk görüşte korktuğu ve nefret ettiği gibi. Çelişki garipti; çünkü ikisi birbirine çok benziyordu. Tek farkı, Elroy'un daha çok keçiye, Kurt'unsa kurda benzemesiydi.

Jack ağır adımlarla Kurt'un sürüsünü otlatmakta olduğu yere yürüdü. Oatley Barı'nda arka koridorda ayaklarının ucuna basa basa ilerlerken Elroy'un kokusunu nasıl aldığını, onun varlığını nasıl hissettiğini hatırladı. Belki öteki dünyadaki bir koyun da Kurt'un kokusunu öyle alabilirdi. Elroy'un ellerinin nasıl kalınlaşıp kabuklaşmaya, biçim değiştirmeye başladığını hatırladı. Dişleri nasıl da uzuyor, siyah beneklerle dolu, sivri dişlere dönüşüyordu!

"Kurt!"

Kurt dönüp ona baktı. Gülümsüyordu. Gözleri yine parlak turuncuydu. Bir an gözüne hem vahşi hem de zeki göründü. Sonra gözlerdeki ışık söndü, o çamurlu renk, o her zamanki şaşkın ela gözler kaldı.

"Sen bir tür kurt adam mısın?"

"Tabii öyleyim," diye gülümsedi Kurt. "Üstüne bastın, Jack. Kurt!"

Jack bir kayaya oturdu, düşünceli gözlerle Kurt'a baktı. Artık hiçbir şeyin kendisini şaşırtamayacağını sanıyordu ama Kurt bu işi de pek güzel başarmıştı.

"Baban nasıl, Jack?" diye sordu o rahat sesiyle. "Phil ne âlemde bu günlerde? Kurt!"

4

Jack bağlantıyı kurmaya çalıştı. Sanki beyni boşalmış gibi oldu. Bir an kafası bomboş, oturakaldı; sonra Kurt'un yüzünün değiştiğini gördü. O mutlu, çocuksu merak ifadesi gitmiş, yerine bir hüzün gelmişti. Burun delikleri hızla açılıp kapanıyordu.

"Öldü, değil mi? Kurt! Üzüldüm, Jack. Ne budalayım! *Budalayım!*" Kurt, eliyle kendi alnına bir tokat attı, acısından bu sefer gerçek anlamıyla uludu. Çıkardığı ses, Jack'in kanını dondurdu. Sürünün çobanı tedirgin bakışlarla çevresine baktı.

"Ziyanı yok," dedi Jack. Kendi sesi kulağına sanki başkası konuşuyormuş gibi geldi. "Ama nereden bildin sen?"

"Kokun değişti," dedi Kurt rahatlıkla. "Öldüğünü senin çıkardığın kokudan anladım. Zavallı Phil! Ne iyi adamdı! Sana açıkça söyleyebilirim, Jack! Baban çok iyi adamdı! Kurt!"

"Evet," dedi Jack de. "Ama onu nereden tanıyorsun? Babam olduğunu nasıl anladın?"

Kurt sanki bu soru çok basitmiş de cevap gerektirmiyormuş gibi baktı Jack'e. "Onun da kokusunu hatırlıyorum elbette. Kurtlar tüm kokuları hatırlar. Senin kokun da onunki gibi."

Jack kendini yere atıp tepine bağıra gülmek istiyordu. İnsanlar ona gözlerinin, ağzının babasına benzediğini çok söylerlerdi. Ama babası gibi koktuğunu kimse söylememişti bugüne kadar. Herhalde bu işte çılgın bir mantık vardı.

"Onu nasıl tanıdın?" diye sordu.

Kurt şaşalamış göründü. "Ötekiyle birlikte geldi," dedi sonunda. "Orris'ten gelenle. Ben çok küçüktüm. Öteki kötüydü. Bizden bazılarını çaldı. Baban bilmiyordu." Bunu aceleyle eklemişti. Sanki Jack kızacakmış gibi geliyordu ona. "Kurt! Yoo! Baban iyiydi. Phil. Ama öteki..."

Başını ağır ağır iki yana sallıyordu. Yüzündeki ifade açıktı. Bir çocukluk kâbusu yaşıyordu.

"Kötü," dedi. "Bu dünyada kendine bir yer yaptı, demişti babam. Çoğu zaman İkizinin içindeydi ama senin dünyandan gelmeydi. Onun kötü olduğunu biliyorduk. Ama kim inanır kurtlara? Kimse! Baban da biliyordu onu kötü olduğunu. Ama kokusunu bizim kadar alamıyordu. Bu kadar çok kötü olduğunu bilemiyordu."

Kurt başını arkaya atıp tekrar uludu, sesi göklerde yankılandı.

– Ara Bölüm –

SLOAT BU DÜNYADA

II

Morgan Sloat bu parkayı satın alırken Kayalık Dağları'nın doğusunun 1 Ekim'den itibaren buzlar diyarı olduğunu sanıyordu. Şimdi ise vücudundan nehirler gibi terler boşanıyordu. Elini parkasının cebine attı, küçük çelik bir kutu çıkardı. Kilidinin altında on minik düğme vardı. Birkaçına dikkatle bastı, kutunun üzerindeki ekranda birtakım sayılar gözüktü. Dünyanın en küçük kasası, diye reklam ediliyordu bu alet. Onu Zürich'ten almıştı. Satan şirketin dediğine göre, ölü yakma fırınında bir hafta kalsa, karbon çelik gövdesi yine de erimeyecekti.

Kapak çıt diye açıldı.

Sloat iki minik kadife açtı, yirmi yıldan beri sakladığı bir şeye baktı. Bunca derde sebep olan o velet doğmadan çok öncesinden beri. Teneke bir anahtardı. Bir zamanlar bir oyuncak kurşun askerin kurma anahtarıydı. Sloat o oyuncağı Kaliforniya'nın Point Venuti denilen kasabasında, küçük bir dükkânın vitrininde görmüştü. Karşı koyamadığı, koymak da istemediği bir dürtüyle dükkâna girip askeri beş dolara satın almıştı. İstediği asker değildi zaten. Dikkatini çeken şey, anahtardı. Dükkândan çıkar çıkmaz anahtarı çıkarıp cebine atmış, askeri de sokaktaki çöp variline fırlatmıştı.

Lewisburg otoparkında, arabasının yanında dururken anahtarı kaldırıp baktı. Tıpkı Jack'in penası gibi, bu anahtar da Diyar'da bambaşka bir şey haline geliyordu. Bir keresinde Diyar'dan dönerken anahtarı işyeri binasının giriş holünde yere düşürmüştü. Herhalde içinde Diyar sihrinden biraz kalmış olmalıydı ki, bir saat sonra Jerry Bledsoe denilen o aptal orada ölüvermişti. Eline mi almıştı Jerry onu? Ya da belki üstü-

ne basmıştı. Sloat bilmiyordu. Aldırmıyordu da. Jerry'den hoşlanmazdı zaten. Ustabaşının çifte sigortası olduğuna göre karısının da durumu eskisinden iyiydi. Anahtarı bulan Phil Sawyer olmuştu sonunda. Morgan'a geri verirken, "Al, Morg, uğurundu galiba, değil mi?" demişti. "Zavallı Jerry, götürüldükten sonra lobide buldum."

Evet, lobide. Her şeyin yanık koktuğu lobide. Her şeyin yanıp kavrulduğu lobide.

Bir tek bu teneke anahtar sağlam kalmıştı orada.

Öteki dünyada garip bir yıldırım fırlatma aracı haline dönüşüyordu bu anahtar. Sloat onu ince bir gümüş zincirle boynuna astı.

"Sana geliyorum, Jacky," dedi hemen hemen şefkatli bir sesle. "Bu gülünç oyunu bir sona vardırmanın zamanı geldi artık."

– On Yedinci Bölüm –

KURT İLE SÜRÜ

1

Kurt birçok şey anlattı, bir ara ayağa kalkıp sürüden yol üstüne çıkan hayvanları geri çağırdı, sekiz yüz metre kadar batıdaki dereye doğru sürdü. Jack ona nerede oturduğunu sorunca Kurt, kolunu belli belirsiz kuzeye doğru salladı. Ailesiyle birlikte oturduğunu söyledi. Jack biraz açıklamasını isteyince şaşırmış göründü, karısı ve çocukları olmadığını belirtti. Kurt'un "Koca Dolunay" dedikleri döneme ulaşmasına daha bir iki yıl vardı. O günü sabırsızlıkla beklediği, yüzündeki o hevesli, saf gülümsemeden belliydi.

"Ama ailemle oturuyorum dedin!"

"Ha, ailem! Onlar! Kurt!" diye güldü Kurt. "Tabii. *Onlar!* Hep bir arada otururuz. Sürüyü kollamak gerek, anlarsın ya! Onun sürüsünü."

"Kraliçenin mi?"

"Evet. Hiçbir zaman ölmez kraliçemiz." Kurt sağ yumruğunu alnına dayayıp eğilerek garip bir selam çaktı.

Jack'in daha sonra sorduğu sorular, durumu biraz daha açıklar gibi oldu. Ya da Jack'e öyle geldi. Kurt bekârdı. Bu kelime ona pek yakışması da durum öyleydi. Sözünü ettiği aile pek kocaman bir aileydi. Açıkçası, Kurtlar ailesiydi. Göçebe ama sonuna kadar sadık bir ırktılar. Dış Bölge'nin doğusunda, yerleşme yerlerinin batısında bulunan boş alanda sağa sola göçerek yaşayıp gidiyorlardı.

Kurt'lar sağlam, güvenilir işçilerdi genellikle. Güçleri efsaneleşmişti. Cesaretleri ün salmıştı. İçlerinden bazıları doğuya, yerleşme yerlerine gitmiş, orada kraliçeye muhafız olarak, asker olarak, hatta özel muhafız olarak hizmet ediyordu. Kurt'un anlattığına göre hayatlarında iki önemli

şey vardı: Biri kraliçe, ikincisi de aileydi. Kurt'ların çoğu kraliçeye böyle sürü güderek hizmet ediyordu.

Bu inek-koyunlar Diyar'ın gerek et, gerek yün, gerekse yağ için en belli başlı kaynağıydı. Kurt bunu doğrudan söylemiyordu ama Jack, dinlediklerinden bu anlamı çıkarıyordu. Tüm sürüler kraliçeye aitti. Çobanlık işini, ta başlangıçtan beri hep Kurt'lar yapıyordu. İşleri buydu. Jack'in aklına Bufalo'larla kızılderililer gelmişti; tabii beyaz adam o bölgelere gelip dengeyi bozunca kadar.

Jack ellerini ensesinde kenetlemiş, sırtüstü yatıyordu. Benliğini harikulade bir barış ve huzur duygusu kaplamıştı.

"Ne oldu, Jack?"

"Hiçbir şey," diye gülümsedi Jack. "Kurt, Aydede yuvarlak olduğunda sen gerçekten kurt haline geliyor musun?"

"Elbette geliyorum!" diye karşılık verdi Kurt. Pek şaşırmışa benziyordu. Sanki Jack ona, tuvalete gittikten sonra pantolonunu çeker misin diye sormuşçasına şaşırmıştı. "Yabancılar öyle olmuyor, değil mi? Phil söylemişti bana olmadıklarını."

"Ya sürü?" diye sordu Jack. "Sen değişince onlar?.."

Kurt ciddi bir sesle anlattı. "Yo, değiştiğimiz zaman sürünün yanına gitmeyiz. Jason aşkına! Elbette gitmeyiz! Gidersek yeriz onları, anlamıyor musun? Sürüsünü yiyen Kurt ise öldürülerek cezalandırılır. *İyi Çiftçilik Kitabında* öyle yazılı. Kurt! Kurt? Ay yuvarlak olduğu zaman gidebileceğimiz yerler vardır. Sürünün gideceği yerler de vardır. Onlar aptaldır ama dolunayda bizden uzak durmasını bilirler. Kurt! Bildikleri de iyi tabii!"

"Ama eğer sürünün hayvanlarını yemiyorsanız, ne yiyorsunuz o halde?"

Kurt, «İyi yiyoruz,» demekle yetindi, konuyu uzatmaya yanaşmadı.

Diyar'daki herkes gibi Kurt da pek esrarengizdi. Hem harikulade hem de ürküntü verici bir esrar vardı onda da. Jack'in babasıyla Morgan Sloat'u tanıması, onların İkizlerini defalarca görmüş olması da esrarengizliğine katkıda bulunuyordu. Ama tüm sebep o değildi. Kurt'un her söylediği söz Jack'in aklına bir düzine yeni soru getiriyordu. O soruların da çoğuna Kurt ya cevap vermiyor ya da veremiyordu.

Philip Sawtell ile Orris'in ziyaretleri bunlardan biriydi. Onlar geldiklerinde Kurt daha "küçük ay" dönemindeydi. İki kızkardeşi ve annesiyle birlikte oturuyordu. Konuklar yalnızca oradan geçiyordu. Jack'in şimdi yaptığı gibi. Ama onlar doğudan batıya değil, batıdan doğuya gidiyorlardı. Kurt bunları anlatırken Jack'e, "Doğrusunu istersen bu kadar batıya gelmiş olduğu halde daha batıya giden ilk insan seni görüyorum," demişti.

Çocukluğunda gördüğü o konukların ikisi de neşeli insanlardı. Sorunlar sonradan çıkmıştı ortaya. Yani Orris'ten gelen sorunlar. Ancak Jack'in babasının ortağı kendine bu dünyada bir yer edindikten sonra çıkmıştı. Kurt bunu tekrar tekrar söylüyordu. Ama bu sefer galiba Sloat'tan söz ediyor, onun Orris gibi gözüktüğünü anlatıyordu. Kurt'un anlattığına göre Morgan, onun kızkardeşlerinden birini çalmıştı. Annesi, yavrunun çalındığını öğrendikten sonra bir ay boyunca hep kendi pençelerini ısırmış durmuştu. Zaman zaman başka Kurt'ları da çalıyordu Morgan. Kurt sesini alçalttı, yüzünde batıl korkularla dolu bir ifadeyle Jack'e topal adamın bu kurtları öteki dünyaya götürdüğünü, yani yabancıların diyarına götürdüğünü, onlara orada sürüyü yemesini öğrettiğini söylüyordu.

Jack, "Bu sizin gibiler için çok kötü bir şey, öyle değil mi?" diye sordu.

Kurt'un cevabı basitti. "Lanetlenir öyleleri!"

Jack başlangıçta Morgan'ın bu Kurt'ları kaçırdığını sanmıştı. Ama dinlerken, durumun pek de öyle olmadığını anladı. Çalınan aslında bu yaratıkların zihinleriydi. Yani kraliçeye bağlılıklarını bir kenara atıp Morgan'a bağlanıyorlardı. Morgan Sloat'a ya da Orris'li Morgan'a. Buradan doğal olarak aklına Elroy geldi.

Sürüsünü yiyen bir kurt öldürülerek cezalandırılır.

Sonra da yeşil arabalarını durdurup kendisine yol soran, şeker veren, onu arabalarına bindirmeye çalışan adamları hatırladı. O gözler. *Değişiyordu o gözler.*

Öyleleri lanetlenir.

O kendine bu dünyada bir yer edindi.

Şu ana kadar Jack kendini güvende ve sevinç içinde hissediyordu. Diyar'a döndüğüne, bu temiz havayı solduğuna memnundu. Ohio'nun o gri havasından çok daha hoştu burası. Sonra yanında da kocaman, dostça davranışlı Kurt vardı. Issız bir yöredeydiler. Çevrelerinde başka hiç kimse yoktu.

Kendine bu dünyalar bir yer edindi.

Kurt'a babasını sordu. Yani bu dünyadaki Philip Sawyer'ı. Ama Kurt yalnızca başını iki yana sallamakla yetindi. Az sonra, iyi adamdı, dedi. İkizi de vardı. Kendisi bir Yabancı'ydı. Ama Kurt'un bildiği bu kadarla kalıyordu. İkizi demek, bir tür kardeşlik demek oluyordu. Ondan ötesine aklı ermiyordu Kurt'un. Philip Sawyer'ı de tarif edemiyordu. Hatırlamıyordu çünkü. Bir tek kokusunu hatırlıyordu. Tüm yabancılar görünüşte iyi olurdu ama aslında gerçekten iyi olan bir tek Phil Sawyer'dı ona göre. Bir keresinde Kurt'la kardeşlerine hediyeler getirmişti. Geçiş yaparken değişmeyen bu hediyelerden biri de Kurt'un giydiği iş tulumuydu.

"Hep giyerim," diye anlatıyordu. "Beş yıl kadar giydikten sonra annem atmamı istedi. Eskidi artık dedi. Küçüldü dedi! Kurt! Ama ben vazgeçmedim. Sonunda annem bir davulcudan kumaş aldı. Batıya doğru gitmekte olan bir davulcudan. Kaç para verdi, bilmiyorum, doğrusu, Kurt, sormaya da korkuyorum, Jack. Kumaşı maviye boyadı, bana altı tulum dikti. Babanın getirdiklerini şimdi yatarken kullanıyorum. Kurt! Kurt! Yastık yapıyorum kendime." Kurt tatlı tatlı gülümsedi. Bu, Jack'e pek dokundu, uzanıp onun elini tuttu. Eski hayatında olsa bunu asla yapmazdı. Şu anda ise, yapmamakla bir şeyler kaybettiğine inanıyordu. Kurt'un sıcak, güçlü elini tutmak çok hoşuna gitmişti.

"Babamı sevdiğine memnun oldum, Kurt," dedi.

"Severdim! Severdim! Kurt! Kurt!"

Tam o sırada yer yerinden oynadı.

2

Kurt konuşmayı kesti, şaşkın bakışlarla çevresine baktı.

"Kurt? Ne olu..."

"Şişşşt!"

O sırada Jack de duydu. Kurt'un duyarlı kulakları sesi daha önce fark etmişti ama az sonra artmıştı ses. Çok geçmeden, sağır birinin bile duyabileceği hale gelmişti. Hayvanlar da çevrelerine baktılar, sonra sesin kaynağından uzaklaşmaya çalıştılar, birbirini ite kaka kaçıştılar. Sanki bir radyo oyununda birisinin çarşaf yırttığını anlatmak için yapılan efektti. Çok ağır yırtılan bir çarşaf. Ama ses artıyor, artıyordu. Sonunda Jack çıldıracağını sandı.

Kurt ayağa sıçradı. Şaşkın, aklı karışmış, korku içindeydi. Mırıltıya benzeyen yırtılma sesi daha da yükseldi, sürü de avazı çıktığı kadar melemeye koyuldu. Hayvanların bir kısmı dereye giriyordu. Jack içlerinden birinin pof diye suya devrildiğini gördü. Arkadaşları itiştirmişti onu. Hayvan kötü bir çığlık kopardı. Bir başka inek-koyun, onun üzerine devrildi. Derenin karşı yamacı alçak ve ıslaktı. Yeşil otlar, çamurlar kaplamıştı orayı. İnek-koyunlardan bazıları o tarafa varmayı başardı, hemen çamura bulandılar.

"Salak hayvanlar, Tanrının ayak sesleri" diye bağırdı Kurt onlara! Yamaçtan aşağı, dereye doğru koştu. Orada ilk devrilen hayvan zaten ölmek üzereydi.

"Kurt!" diye bağırdı Jack. Ama Kurt onu duyamıyordu. Yırtılma sesi öyle güçlenmişti ki Jack zaten kendi sesini bile zor duyuyordu. Başını hafif sağa çevirdi, derenin kendinden yana olan kıyısına baktı, ağzı şaş-

kınlıktan açık kaldı. Havaya bir şeyler oluyordu orada. Yerden bir metre yükseklikteki hava dönmeye, kıpırdamaya başlamıştı. Jack havanın içindeki o delikten Batı Yolu'nu görebiliyordu ama yol bulanıktı. Sıcak havada yerden yükselen buharların ardındaymış gibi titriyordu görüntü.

Havayı yara gibi çeken bir şey var –bir şey geliyor– bizim taraftan? Ah, Jason, ben de gelirken böyle mi yapıyorum? Ama o korkunun arasında bile biliyordu kendisinin böyle gelmediğini.

Böyle gelenin kim olabileceği hakkında da bir fikri vardı.

Hemen tepeden aşağı koşmaya başladı.

3

Yırtılma sesi devam edip gidiyordu. Kurt derede dizüstü çökmüştü. İkinci devrilen hayvanın ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Alttaki ilk devrilen, suyla sürüklenmeye başladı. Vücudu hareketsizdi.

"Kalk ayağa! Jason belanı versin! Kalk ayağa! Kurt!"

Hayvanı itiyor, kakıyor, kalkabilmesi için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Sonunda iki kolunu hayvanın karnına sarıp yukarıya doğru çekti. "Kurt! HEMEN, HAYDİ!" diye bağırdı. Gömleğinin kolları pazularının hizasından yarıldı. Her yanından sular saçılan Kurt, gözleri turuncu alevler gibi parlayarak ayağa fırladı. Mavi tulumu suyu emince siyah gibi olmuştu. Hayvanın burun deliklerinden sular boşanıyordu. Kurt, onu köpek yavrusu gibi bağrına bastı. Hayvanın gözleri ak ak bakıyordu.

"Kurt!" diye bağırdı Jack, "Morgan bu! Gelen..."

Kurt avazı çıktığı kadar, "*Sürü!*" diye geri bağırdı ona. "*Kurt! Kurt! Zavallı sürüm! Jack, sakın sen...*"

Gerisini duyulamadı. Yerleri titreten bir gökgürültüsünün arasında kayboldu. Gökgürültüsü bir an için o lanet olası, tekdüze yırtılma sesini bile bastırdı. Kurt'un hayvanları kadar şaşkın durumda olan Jack, başını kaldırıp masmavi, masum gökyüzüne baktı. Bir iki beyaz bulutçuktan başka bir şey yoktu gökte.

Gökgürültüsü, Kurt'un sürüsünü büsbütün paniğe uğrattı. Kaçmaya çalışırken aptallıkları yüzünden birbirine çarptılar, sulara yuvarlandılar. Jack kemik kırılması sesleri, peşinden melemeler, acılı çığlıklar duydu. Kurt öfkeyle bağırıyordu. Kurtarmaya çalıştığı hayvanı kucağından düşürdü, derenin karşı kıyısındaki çamurlara doğru koştu.

Daha o oraya ulaşmadan önce beş altı hayvan ona çarpıp devirdiler. Sular fışkırdı, ışıklandı. Jack zavallı Kurt'un o budala hayvanların ayakları altında ezilip boğulma tehlikesiyle yüz yüze olduğunu gördü.

Hemen dereye doğru koştu. Sular, kalkan çamurdan kapkara kesilmişti. Akıntı sürekli olarak Jack'i devirmeye çalışır gibiydi. Meleyen bir hayvan, gözleri yuvalarında dönerek yanıbaşından koştu, Jack'i de devirmesine ramak kaldı. Jack yüzüne sıçrayan suların gözlerine dolmasını engellemeye çalıştı.

Artık o bir tek ses tüm dünyayı doldurmuş gibiydi:

Kurt. Morgan'a aldırma. Hiç değilse şimdilik aldırma. Kurt'un başı dertte.

Kurt'un ıslak başı bir an suların üzerinde belirdi, sonra üç hayvan birden o yana seyirtti, Jack yalnızca o tüylü eli görebildi. Tekrar ilerledi. Hayvanların arasından geçmeye uğraşıyordu. Bazıları hâlâ ayaktaydı inek-koyunların. Bir kısmı da devrilmiş, boğuluyordu.

"Jack!" Bu ses yırtılma sesini de bastırdı. Jack'in tanıdığı bir sesti bu. Morgan Amca'nın sesi.

"Jack!"

Bir gökgürültüsü daha duyuldu. Bu seferki göklerde top atışları gibi yuvarlana yuvarlana uzaklaştı.

Jack soluk soluğa, ıslak saçları gözlerine girerken dönüp omzunun üzerinden geriye baktı. Lewisburg-Ohio yakınındaki konaklama yerine doğru bakıyordu aslında. Bozuk bir camın ardından görür gibi görüyordu orayı. Ama görüyordu yine de. Tuvaletin duvarı, dönüp duran havanın hemen solundaydı. Bir Chevrolet pikabın arka tamponu sağda gözüküyordu. Daha beş dakika önce Kurt'la ikisinin sakin sakin oturup konuştukları yerde duruyordu Chevrolet. İkisinin orta yerinde Morgan Sloat, tıpkı Amiral Byrd'in Güney Kutbu'na saldırısını hatırlatır biçimde dikilmişti. Kocaman, kırmızı suratı cinayet işleyecek kadar öfkeliydi. Öfke ve bir şey daha. Zafer mi? Evet. Jack emindi bu ifadenin zafer olduğundan.

Derenin ortasında, kasıklarına kadar gelen suda durdu. Yanından hayvanlar geçiyordu ikide bir. Meliyor, böğürüyorlardı. Jack'in iri iri açılmış gözleri gerçeğin dokusunda açılan o deliğe bakıyordu. Ağzı daha da fazla açılmıştı.

Beni buldu, ah Tanrım, beni buldu.

"Oradasın demek, taşkafa velet seni!" diye bağırdı Morgan ona. Sesi ulaşıyordu ama bir dünyanın gerçeğinden ötekinin gerçeğine gelirken biraz boğuklaşıyordu. Telefon kulübesinin içinde bağıran birinin sesini dinlemek gibiydi. "Şimdi göreceğiz, değil mi? *Değil mi?*"

Morgan bir adım attı. Yüzü yumuşak plastikten yapılmış gibi titriyordu. Jack onun avucunda bir şey tutmakta olduğunu gördü. Boynuna asılmış duran bir şeyi tutuyordu. Küçük, parlak, gümüş rengi bir şey.

Felç olmuş gibi duruyordu Jack. Sloat iki evren arasındaki delik-

ten ilerliyordu. Yaklaştıkça değişmeye başladı. Yatırımcı, toprak spekülatörü, Hollywood ajanı Morgan Sloat'tan, Orris'li Morgan'a doğru değişiyordu. Ölmekte olan kraliçenin tahtının vârisine. Kırmızı, sarkık yanakları inceldi, renkleri soldu. Saçları yeniden çıktı, alnını çerçeveledi. Morgan'ın ikizinin uzun saçları vardı. Omuzlarına kadar, siyah, ölü görünümlü saçlar. Ensesinde bir kurdeleyle bağlamıştı onları. Ama çoğu saç telleri kurdeleden kurtulmuştu.

Parkası titrer gibi oldu, bir an gözden kayboldu, sonra pelerin ve kapüşon halinde yeniden belirdi.

Morgan Sloat'un ayağındaki süet çizmeler, dizinden yukarıya varan koyu renk deri çizmelere dönüştü. Üst uçları kıvrılmıştı. Birinin kenarına bir de bıçak sokuluydu.

Avucunda tuttuğu ufacık, parlak şey ise bu arada mavi alevler püsküren bir yıldırım aletine dönüşmüştü.

Bir yıldırım çubuğu. Yüce İsa, bu bir...

"Jack!"

Bu seferki sesleniş, ağzı su dolu birinin sesiydi.

Jack olduğu yerde döndü, hayvanlardan birine çarpmaktan zor kurtuldu. Kurt'un başının tekrar battığını gördü. Ellerinin ikisi de havada sallanıyordu. Jack oraya atıldı. Yolda hayvanlardan birinin sağrısı ona fena çarptı. Jack devrildi, soluk alırken ciğerlerine su doldu. Çabucak tekrar ayağa kalktı. Öksürüyor, boğulmamaya uğraşıyordu. Bir eliyle koynunu yoklayıp şişeyi aradı. Belki suya düşmüştür diye korkuyordu. Yoo, hâlâ yerindeydi.

"Çocuk! Dön de bana bak, çocuk!"

Vakit yok, Morgan, üzgünüm! Senin yıldırımından kurtulmaya çalışmadan önce, Kurt'un sürüsü yüzünden boğulmaktan kurtulmaya bakmam gerek. Önce...

Mavi alev Jack'in omuz başından cızlayarak geçti. Derenin çamurlu kıyısında duran hayvanlardan birine çarptı, zavallı hayvan dinamit yutmuş gibi olduğu yerde patlayıverdi. Çevresine iğne gibi ince kan damlaları fışkırdı, Jack ortalığa et parçacıklarının yağmur gibi yağdığını gördü.

"Dön de bana bak, çocuk!" Bu emirdeki gücü hissedebiliyordu. Sesin kuvveti sanki Jack'in yüzünü avuçlarına almış, çevirmeye uğraşıyormuş gibiydi.

Kurt tekrar debelenip doğruldu. Saçları suratına yapışmıştı. Kamaşan gözleri İngiliz çoban köpekleri gibi bakıyordu. Öksürüyor, sendeliyor, sanki nerede olduğunu bilmiyordu.

"Kurt!" diye bağırdı Jack. Ama o anda gök gürültüsü tekrar patladı, onun sesini bastırdı.

Kurt eğildi, çamurlu sulara kustu. Bir an sonra bir hayvan daha gelip çarptı, Kurt bir daha sulara gömüldü.

Tamam artık, diye düşündü Jack umutsuzluk içinde. Bu seferki tamam, gitti artık. Öyle olmalı. Onu unutup buradan kaçmalıyım...

Ama yine de Kurt'a doğru gidiyordu. Yoluna çıkan hayvanları iterek yaklaşıyordu arkadaşına.

"Jason!" diye bağırdı Orris'li Morgan. Jack anladı. Diyar'ın tanrısına seslenmiyor, Jack'in adını haykırıyordu. Burada Jack değildi o. Jason'dı.

Ama kraliçenin oğlu bebekliğinde ölmüştü, ölmüştü o...

Tekrar o cızırtılı elektrik geçti yanından? Adeta saçlarının içinde geçti. Öteki kıyıya çarptı, Kurt'un hayvanlarından birini daha duman etti. Yoo, tam da yok etmemişti hayvanı. Bacaklar hâlâ oradaydı. Çamura dört tane direk gibi saplanmıştı. Jack bakarken dört yana devrildiler.

"DÖN DE BANA BAK, TANRI BELANI VERSİN!"

Sudayız. Neden suya atıp bizi kebap etmiyor? Beni de, Kurt'u da, bütün hayvanları da?

Birden beşinci sınıf fizik bilgisini hatırladı. Elektrik bir kere suya değdi mi her yana birden gidebilirdi; ilk çıktığı kaynağa bile.

Kurt'un sular altındaki yüzünü görmek zihninden o düşünceleri uzaklaştırdı. Hâlâ sağdı Kurt. Ama inek koyunlardan birinin altındaydı. Hayvan yaralı değildi. Yalnızca korkudan donakalmıştı olduğu yerde. Kurt'un elleri acıklı, umutsuz bir enerjiyle hareket halindeydi. Jack yaklaşırken ellerden biri hareketsizleşti, yüzmeye başladı.

Jack hiç yavaşlamadan sol omzunu alçalttı, inek-koyuna olanca hızıyla çarptırdı.

Hayvan yavru falan değildi. Jack belki onu yerinden bile kıpırdatamazdı. Hele de akıntı böyle ters gelirken. Ama Diyar hayvanları küçük olduğundan, Jack de olanca gücünü kullandığından, hayvan sendeledi, bir an için olduğu yere oturdu, sonra kıyıya doğru attı kendini. Jack, Kurt'un elini yakaladı, olanca kuvvetiyle asılıp çekti.

Kurt ağaç gövdesi gibi isteksizce çıktı yüze. Gözleri yarı kapalı, dalgın bakıyordu. Kulaklarından, burnundan, ağzından sular boşanmaktaydı. Dudakları mosmor kesilmişti.

Jack, Kurt'u tutmuş dururken sağlarından ve sollarından birer mavi alev daha geçti. İkisi derenin içinde vals yapmaya çalışan iki sarhoşa benziyorlardı. Çamurlu kıyıda bir hayvan daha parçalanıp havaya uçtu. Alevler çamurların üzerine saçıldı, sonra kuru yere uzandılar.

"Kurt!" diye bağırdı Jack, "Kurt! Tanrı aşkına!"

"Uuuuh!" diye inledi Kurt. Jack'in omzu üzerinden çamurlu sulara kustu. "Uuuuuhh!"

Jack artık Morgan'ı kıyıda görebiliyordu. Uzun boylu, siyah pelerinli biri. Kapüşonu o vampir suratını daha bir beyaz gösteriyordu. Diyar sihri burada bile belli ediyordu kendini. Morgan şişman değildi burada. Yüzü bile incelmiş, yakışıklı olmuştu. Elindeki yıldırımı uzattıkça hava mavi alevlerle yarılıyordu.

"Sen de, salak dostun da!" diye haykırdı Morgan. Dudakları bir zafer gülümsemesiyle yayılmıştı. Sarı dişleri, Jack'in bir an için hayal ettiği güzelliği de süpürüp götürdü.

Kurt bir çığlık atıp Jack'in kollarında sarsıldı. Morgan'a bakıyordu. Gözleri turuncu birer ateşti. Nefret ve korkuyla parlıyorlardı.

"Seni şeytan!" diye bağırdı Kurt. *"Seni şeytan! Kızkardeşim! Can kızkardeşim! Kurt! Kurt! Seni şeytan!"*

Jack şişeyi koynundan çekti. İçinde zaten bir tek yudum vardı. Tek koluyla Kurt'u tutamazdı. Zaten tutamıyordu da. Kurt da kendi kendine ayakta durabilecek halde değildi. Neyse, önemi yoktu. Onu zaten öteki dünyaya götüremezdi yanında; yoksa götürebilir miydi?

"Seni şeytan!" diye bağırdı Kurt yine. Ağlıyordu. Islak suratı Jack'in kolu üzerinden kayıyordu. Mavi tulumunun sırtı sularda balon gibi kabardı, yüzdü.

Ortalık yanık ot ve hayvan kokularıyla doluydu.

Gökgürültüleri kıyameti koparıyordu.

Bu sefer alev öylesine yakından geçti ki Jack, burun deliklerinin kıvrıldığını hissetti.

"EVET; İKİNİZ DE!" diye haykırdı Morgan. "YOLUMA ÇIKMAYI ÖĞRETECEĞİM SİZE! YAKIP KAVURACAĞIM İKİNİZİ DE! MAHVEDECEĞİM SİZİ!"

"Kurt, tutun," diye seslendi Jack. Arkadaşını doğrultma çabasından vazgeçti. Yalnızca elini kendi avucuna alıp sımsıkı tuttu. "Tutun bana, anladın mı?"

"Kurt!"

Jack şişeyi dudaklarına dikip kaldırdı, çürümüş üzümlerin o iğrenç tadı son defa olarak ağzına yayıldı. Şişe artık boştu. Yutkunurken Morgan'ın yıldırımlarından birinin şişenin camına çarptığını duydu ama cam kırılma sesi pek uzaktan geldi; bir elektrik çıtırtısı ibaret kaldı. Morgan'ın öfkeli haykırışları gibi...

Bir deliğe geri geri düşüyormuş gibi hissetti. Bir mezar belki. Kurt'un elini öyle sıkı tutuyordu ki, acısından inledi. Başı dönüyordu. Derken güneş ışığı yok oldu. Ekim ayının o gri ışığına dönüştü. Jack'in yüzüne soğuk yağmur damlaları çarptı. İçinde durmakta olduğu suyun deminkinden çok daha soğuk olduğunu hissetti. Uzaklardan bir uğultu duyulu-

yordu. Otoyoldaki motor gürültüsü. Ama tam tepesinden gelmekteydi ses.

İmkânsız, diye düşündü. Ama gerçekten imkânsız mıydı? Bir an hayalinde Diyar kamyonları belirdi ...

Döndüm, diye düşündü sonra. Aynı yere, aynı zamana döndüm.

Hapşırdı.

Nezlesi de geri dönmüştü.

Ama iki şey vardı ki onlar eskisinin aynısı değildi.

Tuvalet yoktu burada. Üstten geçen otoyolun altındaki buz gibi suyun içinde duruyorlardı.

Kurt da yanındaydı. İkinci değişiklik buydu.

Ve Kurt avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

– On Sekizinci Bölüm –

KURT SİNEMAYA GİDİYOR

1

Tepelerinden bir kamyon daha gürleyerek geçti, motorunu kükretti. Üst geçit sarsılıyordu. Kurt bir çığlık atıp Jack'e sarıldı, ikisinin birlikte suya devrilmelerine ramak kaldı.

"Kes artık!" diye bağırdı Jack. "Bırak beni, Kurt! Kamyon geçti altı tarafı! Bırak beni!"

Kurt'un suratına hiç istemeyerek bir tokat şaklattı. Kurt'un korkusu pek acıklıydı. Ama ister acıklı olsun, ister olmasın, Kurt, Jack'ten en aşağı kırk santim uzun, yetmiş kilo kadar da daha ağırdı. Dağ gibiydi tepesinde. Eğer devirir de ikisini birlikte bu buz gibi sulara gömerse en azından zatürree olacakları kesindi.

"Kurt! Hoşlanmadım! Kurt! Hoşlanmadım! Kurt! Kurt!"

Ama sarılışı biraz gevşemişti. Az sonra kolları iki yanına sarktı. Yeni bir kamyon tepelerinden gürleyerek geçerken Kurt büzüldü ama Jack'e sarılmamayı başardı. Çocuğa, *"Kurtar beni, lütfen kurtar beni. Ölsem daha iyi buraya gelmekten,"* diyen bakışlarla bakıyordu.

Ben de isterdim kurtulmayı, Kurt ama Morgan var ötede. O olmasa bile, zaten sihirli iksirim de bitti.

Başını eğip sol eline baktı. Hızlı'nın kırık şişesinin boynu hâlâ avucundaydı. Sıkı sıkı tutuyordu onu. Kurt'un öyle can havliyle sarıldığında bir yerini kesmemiş olması mucizeydi.

Jack kırık şişeyi fırlatıp attı. *Cup!*

Bu sefer iki kamyon geçti üstlerinden. Gürültü iki kat daha güçlü oldu. Kurt korkuyla bağırdı, ellerini kulaklarına kapattı. Jack geçişi ya-

pınca Kurt'un ellerindeki tüylerin çoğunun yok olduğunu fark etti. Ama hepsi yok olmamıştı yine de. Dikkatle bakınca arkadaşının işaret ve orta parmaklarının tıpatıp aynı boyda olduğunu da gördü.

"Yürü, Kurt," dedi kamyonların gürültüsü biraz uzaklaşınca. "Gidelim buradan. Vaftiz edilmeyi bekleyen iki serseme benziyoruz."

Kurt'u elinden tuttu, elinin ne kadar sıkı kavrandığını hissedince yüzünü buruşturdu. Kurt bunu gördü, elini biraz gevşetti.

"Beni bırakma, Jack," dedi Kurt. "Lütfen, lütfen bırakma beni!"

"Yo, Kurt, bırakmam," dedi Jack. İçin için, *nasıl sokuyorsun başını bu belalara, sersem* diye düşündü. *Ohio'nun batısında bir üstgeçidin altında, yanında sevgili kurdunla buluyorsun kendini. Nasıl beceriyorsun bunları? Kursuna mı gittin? Hem bu arada... Ay ne durumda acaba, Jacky? Hiç hatırlıyor musun onu da?*

Hatırlamak istemiyordu. Zaten gökyüzüne bulutlardan bir battaniye örtülmüştü. Yağmur bardaklardan boşanırcasına yağıyordu. Ay'ın ne halde olduğunu bilmeye olanak yoktu.

Şansı ne kadardı o zaman? Otuza bir miydi? Yirmi sekize bir miydi?

Şansı ne kadar olursa olsun yetmezdi. Bu gidiş de gidiş değildi.

"Hayır, seni bırakmayacağım," diye tekrarladı. Kurt'u suyun kenarına doğru yürüttü. Sığ yerde kırık bir oyuncak bebek sırtüstü yüzüyordu. Maviş gözleri kararan göklere doğru bakmaktaydı. Jack'in kol kasları Kurt'u çekmekten sızlamaya başlamıştı. Geçiş sırasında olanca gücüyle asılmak hiç de kolay olmamıştı. Omuz eklemi çürük diş gibi ağrıyordu.

Sudan çıkıp otluk, çöp dolu kıyıya adımlarını attılar, Jack hemen tekrar hapşırdı.

2

Bu sefer Jack'in Diyar'da aldığı yol batıya doğru yarım mil kadar olmuştu. Kurt'un sürüyü su içsinler diye götürdüğü, sonradan da içinde boğulmasına ramak kaldığı o dereye kadar. Burada ise kendini on mil daha batıda buluyordu anladığı kadarıyla. Kıyıya çıktılar. Sonunda Jack'i, Kurt çekerek çıkarmak zorunda kaldı. Günün son ışığında Jack ilerdeki otoyol çıkışında bir levha görebildi: ARCANUM-SON OHIO ÇIKIŞI-EYALET OTOYOLU 25 KM.

"Otostop yapmamız gerek," dedi Jack.

"Otostop mu?" Kurt'un sesi kuşkularla doluydu.

"Dur, sana bir bakalım."

İdare ederdi galiba Kurt. Hele de karanlıkta. Üzerinde hâlâ mavi

tulumu vardı. Tulumun yakasında OSHKOSH markası belirmişti. Ev dokuması gömleği, ordu artığı gömleklere benzemişti. Eskiden çıplak olan ayaklarında kocaman *loafer*'lar ve beyaz çoraplar vardı.

En garibi, Kurt'un kocaman yüzünün ortasındaki Jack Lennon tipi yuvarlak çelik çerçeveli gözlüktü.

"Kurt, sen görme zorluğu çeker miydin? Yani Diyar'da?"

"Çektiğimin farkında değildim," dedi Kurt, "Herhalde öyle olmalı. Kurt? Burada bu cam gözlerle çok daha iyi gördüğüm kesin. Kurt!" Başını çevirip üst geçidin trafiğine baktı. Jack bir an için onun orada neler gördüğünü tahmin etmeye çalıştı. Kocaman, çelik canavarlar, iri sarı gözleriyle ve inanılmaz bir hızla, kükreyerek geçiyordu. Kurt birden, "İstediğimden daha net görüyorum," diye bezgin bir ifadeyle bitirdi sözlerini.

3

İki gün sonra yorgunluktan canı çıkmış, ayakları şiş iki çocuk, 32 No'lu Otoyol'un sağındaki KENT SINIRI levhasıyla solundaki 10-4 konaklama yerini geçip Indiana'nın Muncie kentine adım atıyorlardı. Jack'in otuz sekiz derece ateşi vardı. Sürekli öksürüyordu. Kurt'un suratı şişmiş, beti benzi atmıştı. Boks maçında dayak yemişe benziyordu. Bir gün önce, buldukları bir ambarın yanında gözlerine ilişen ağaçtan elma toplamaya kalkışmıştı. Tam üst dallara vardığı sırada kovanlarını orada kurmuş olan bir grup arı üzerine saldırmıştı. Kurt çabucak inmişti tabii ağaçtan. Başının çevresinde dönüp duran kahverengi bir bulutla birlikte ama. Tek gözü hepten kapalı, burnu kocaman bir turp gibi şiş halde, yine de elmaların en irisini Jack'e yedirmekte direnmişti. Hiçbiri pek ahım şahım değildi elmaların. Tatsızdı, kurtluydu. Jack'in de canı zaten pek yemek istemiyordu, ama Kurt o elmaları toplamak için onca çileyi çektiğine göre, reddetmek yürek isterdi.

Yanıbaşlarından koca bir Camaro gürleyip geçti. İçinden biri, *"Hey, eşeklere bak!"* diye bağırdı, arkasından sarhoş kahkahaları duyuldu. Kurt bir çığlık daha kopardı. Jack'i yakaladı. Başlangıçta Jack, eninde sonunda Kurt, arabalara karşı duyduğu bu korkuyu yener diye düşünmüştü, ama şimdi epey güvensizdi bu konuda.

"Bir şey yok, Kurt," dedi bezgin bir sesle. Arkadaşının kolunu kendi omzundan o gün belki otuzuncu kere sıyırıp indirdi. "Gittiler, işte."

"Ne *gürültü!*" diye inliyordu Kurt. "Kurt! Kurt! Ne *gürültü*, Jack, *kulaklarım, kulaklarım!*"

Susturucu, diye düşündü birden Jack. *Kaliforniya ekspres yollarını*

görsen bayılırdın, Kurt! Oraya vardığımızda hâlâ birlikte yolculuk yapıyorsak bir bakarız. Sonra araba yarışlarına, motosiklet yarışlarına da gideriz. Bayılacaksın hepsine! "Bazı kimseler o sesten hoşlanır, biliyor musun?" dedi yüksek sesle. "Bazıları..." Birden yine öksürük tuttu, çocuk iki büklüm oldu. Bir an dünya gözünde kül rengi kesildi, sonra tekrar ağır ağır netleşti.

"Hoşlanmak mı?" diye mırıldandı Kurt. "Jason! Kim hoşlanabilir bundan, Jack? Ya hele *kokuları!..*"

Kurt için en kötü şey kokular olmalıydı... bunu anlıyordu Jack. Daha geleli dört saat dolmadan Kurt buraya Kötü Kokular Ülkesi demeye başlamıştı. En az on kere kusmuştu Kurt o ilk gece boyunca. Başlangıçta ilk çamurlu derenin sularını kusmuş, sonradan kuru kuru öğürmeye başlamıştı. "Kokudan," diye anlatmıştı sefil bir sesle. Jack'in bu kokulara nasıl dayanabildiğini anlayamıyordu. Kimsenin dayanabileceği şey değildi. İnsan, Diyar'dan ilk döndüğünde, içinde yaşarken farkına bile varmadığı kokuların saldırısına uğrardı burada. Bunu Jack de biliyordu. Dizel yakıtı, egzoz kokuları, sanayi artıkları, çöpler, kirli su, kimyasal maddeler... Sonra tekrar alışıyordu insan. Ya alışıyor ya da koku duyusu uyuşuyordu. Ama Kurt'a öyle bir şey olduğu yoktu. Otomobillerden nefret ediyordu; Jack hiç sanmıyordu onun alışacağını artık. Kurt'u bir an önce Diyar'a geri götürmezse, belki de çıldırırdı zavallı. *Çıldırırken* beni de *çıldırtırdı*, diye düşündü. *Zaten ramak kalmıştı öyle bir şeye.*

Yanlarından içi tavuklarla dolu bir çiftlik arabası geçti. Peşinde durmadan korna çalan bir dizi sabırsız otomobil vardı. Kurt kendini Jack'in kucağına atacaktı neredeyse. Jack hastalıktan dermansız olduğundan geriye doğru sendeledi, çöp dolu, dikenli hendeğe yuvarlandı, poposunun üzerine otururken dişleri birbirine vurdu.

"Üzgünüm, Jack," dedi Kurt sefil bir sesle. "Tanrı cezamı versin benim!"

"Senin suçun yok. Yoruldum. Beş dakikalık mola vakti geldi."

Kurt da gelip Jack'in yanına oturdu. Sessizdi. Jack'e kaygıyla bakıyordu. Çocuğun hayatını ne kadar zorlaştırdığının farkındaydı. Jack'in acelesi olduğunu seziyordu. Yalnız Morgan'dan kaçmak için değil, başka nedenlerle çabuk gitmek istediğini biliyordu. Çocuğun uykusunda annesini sayıkladığının, bazen ağladığının da farkındaydı. Ama uyanıkken ağlaması yalnızca ilk geçişi yaptıklarında, üstgeçidin altında Kurt çileden çıktığı zaman olmuştu. Jack o zaman anlatmıştı Kurt'a otostopun ne demek olduğunu. Kurt, kimsenin arabasına binmek istemediğini söyleyince Jack yolun kenarına oturmuş, yüzünü ellerine gömüp ağlamaya başlamıştı. Sonra kesmişti, ağlamayı. Bu iyiydi ama ellerinin arasından

arkadaşına baktığında yüzünde öyle bir ifade vardı ki, Kurt, onun kendisini bu Kötü Kokular Ülkesi'nde yalnız başına bırakacağından emin olmuştu. Jack yanında olmazsa hemen delirirdi Kurt.

4

Sonra kalkıp Arcanum sapağına yürümüşlerdi. Ne zaman yanlarından bir araba geçse Kurt irkiliyor, Jack'e sarılmaya çalışıyor, elini uzatıyordu. Bir kamyon şoförü onlara, "Arabanız nerede, hötöröfler?" diye seslendi. Jack bu sözü üzerinden suyunu silken köpek gibi silkti, yoluna devam etti. Kurt ne zaman geride kalsa ya da yandaki ormanlara doğrulma hevesi gösterse onu elinden tutup çekiyordu. En önemlisi, sapağa varmaktı. Otoyol üzerinde otostop yasaktı. Arcanum çıkışına geldiler mi, kolaydı. Bazı eyaletlerde otostop suç olmaktan çıkarılmıştı artık. Jack'in bir gece bir ambarda yan yana uyuduğu bir serseri söylemişti bunu. Ama suç sayılsa bile, otoyola çıkış rampasında yapılırsa polisler görseler bile göz yumuyorlardı bir dereceye kadar.

İlk iş rampaya varmaktı. Yolda karşılarına devriye arabası çıkmamasını diledi. Kurt hakkında ne düşüneceklerini aklına getirmek bile istemiyordu Jack. Herhalde Lennon gözlüklü Charles Manson seksenlerde hortladı sanacaklardı.

Rampaya varıp batıya giden şeridin tarafına geçtiler. On dakika kadar sonra eski püskü bir Chrysler yanaşıp yavaşladı. Sürücüsü kalın enseli, neşeli bir adamdı. Kasketinde ÖRNEK ÇİFTLİK CİHAZLARI yazan bir firmanın adı yazıyordu. Eğilip onlara kapıyı açtı.

"Atlayın gençler! Berbat bir gece, değil mi?"

"Sağ olun bayım, gerçekten öyle!" diye cevap verdi Jack neşeyle. Kafası çok meşguldü. Kurt'u hikâyenin neresine yerleştirebileceğini düşünüyordu. Bu yüzden Kurt'un yüzündeki ifadeyi göremedi.

Adam gördü ama.

Yüzü hemen katılaştı.

"Kötü bir koku mu var, oğlum?"

Bu ses tonu, Jack'i bir anda gerçeğe döndürdü. Nezaketten eser kalmamıştı bu seste. Yüz ifadesi kadar katıydı. Adam sanki Oatley Barı'na girmeye hazır bir müşteriydi.

Jack dönüp Kurt'a baktı.

Kurt'un burun delikleri açılıp açılıp kapanıyordu. Kokarca kokusu almış ayıya benziyordu. Dudakları yalnızca çekilip dişlerini meydanda bırakmakla kalmamış, üstelik kırış kırış olmuştu.

"Nesi var bunun? Geri zekâlı mı?" diye sordu ÖRNEK ÇİFTLİK CİHAZLARI kasketini takan adam Jack'e.

"Yo, şey, yalnızca..."

Kurt birden hırlamaya başladı.

Bir bu eksikti işte.

"Yüce İsa!" dedi adam. İnanamıyormuş gibi bir hali vardı. Gaza bastığı gibi çıkış rampasına atıldı, arka kapı kendi kendine çarpıp kapandı. Stop lambaları yağmurlu havada parıldadı, kırmızı ışığı oklar gibi iki çocuğun bulunduğu yana uçtu.

"Dostum, *bu harika!*" dedi Jack. Bir hışımla Kurt'a döndü. Kurt onun öfkesi karşısında büzüldü. "Bu harika işte! Adamın arabasında bir telsiz olsa şimdi polisi arıyor olurdu. Kanal Nineteen, Arcanum yolunda iki kaçığın otostop yapmaya çalıştığı haberini verirdi! Jason! Ya da Yüce İsa! Ya da her kimse! Vız gelir! Daha fazla bela mı açmak istiyorsun, Kurt? Bunu bir iki kere daha yaparsan *görürsün* neler olacağını! *Olan* bize olacak!"

Yorgun, şaşkın, çaresiz, tükenmiş durumda olan Jack, Kurt'un üstüne yürüdü. Bir tokatta Jack'in kellesini omuzları üzerinden ayırabilecek kadar güçlü olan Kurt durmadan geriliyordu.

"Bağırma, Jack!" diye inledi. "Kokular, oraya girmek, o *kokular* arasına kapanmak..."

"Ben koku moku almadım," diye haykırdı Jack. Bağırırken sesi çatlar gibi oldu. Boğazı her zamandan çok ağrıdı. Ama kendini tutamıyordu. Ya bağıracak ya delirecekti. Islak saçları gözlerine giriyordu. Başını silkeleyip saçlarını arkasına attı, Kurt'un omzuna bir tokat şaplattı. Bir çatırtı sesi duyuldu, Jack'in eli fena halde acıdı. Taşa vurmuştu sanki. Kurt bağırdı, Jack daha da kızdı. Kurt'un yalan söylemesine kızıyordu en çok. Bu seferki gidişinde Diyar'da altı saatten fazla kalmamıştı ama kesinlikle emin olduğu bir şey varsa, deminki adamın arabası vahşi hayvan ini gibi kokuyordu. Kahve, bira, hava temizleyicisi karışımı bir koku. Bir şey daha vardı. Daha karanlık, daha ıslak bir koku...

Boğuk sesiyle, "Hiç *koku yoktu?*" diye tekrar bağırdı. Kurt'un öteki omzuna da bir tokat attı. Kurt tekrar bağırdı, olduğu yerde döndü, babasından dayak diyen çocuk gibi davrandı. Jack, onun sırtına vurmaya başladı. Acıyan elleri, her vuruşta Kurt'un ıslak tulumundan sular sıçratıyordu. Kurt da her seferinde bağırıyordu. "Bir an önce alışsan iyi edersin! *Şırrrak!* Çünkü şimdi gelen araba polis de olabilir! *Şırrrak!* Ya da Bay Morgan Bloat olabilir! *Şırrrak!* Kusmuk yeşili BMW'siyle" *Şırrrak!* Bebeklik etmekte devam edersen çok canımız yanar! Şırrrak! Anlıyor musun bunları?"

Kurt hiçbir şey söylemedi. Yağmur altında, iki büklüm duruyor, Jack'e arkası dönük, titriyordu. Ağlıyordu da. Jack kendi boğazına bir yumrunun tıkandığını hissetti, gözleri batmaya başladı. Böyle olunca öfkesi daha da arttı. İçindeki korkunç bir duygu aslında kendi canını yakmak istiyordu. Kurt'un canını yakarsa kendi canını da yakabilirdi. Harika bir yoldu bu.

"Dön bu tarafa!"

Kurt döndü. Gözlüklerinin ardından yaşlar boşalıp duruyordu.

Burnu da akıyordu.

"Ne dediğimi anladın mı?"

"Evet," diye inledi Kurt. "Evet, anladım ama onunla aynı arabada gidemezdim, Jack."

"Nedenmiş o?" Jack ona öfkeyle bakıyordu. İki elini kalçalarına dayamıştı. Başı öğle ağrıyordu ki!

"Çünkü ölüyordu o adam," dedi Kurt alçak sesle.

Jack ona bakakaldı. Tüm öfkesi yok olmuştu.

"Jack, bilmiyor muydun?" diye sordu Kurt yavaşça, "Kurt! *Kokusunu* alamadın mı?"

"Hayır." Jack'in sesi incecik, alçacık çıkmıştı. Islık gibi. Çünkü evet, o da bir *koku* almıştı. Daha önce hiç duymadığı bir koku. Sanki bir karışım...

Hatırladı, gücü tükendi. Yan parmaklığın önüne oturuverdi, Kurt'a baktı.

Gübre ve çürük üzüm. Ona benziyordu koku. Yüzde yüz o değildi, ama iğrenç derecede yakındı.

Gübre ve çürük üzüm.

"Kokuların en kötüsü," dedi Kurt. "İnsanlar nasıl sağlıklı olacaklarını unuttukları zaman olur. Biz ona *–Kurt!–* 'kötü hastalık deriz. Adam kendinde o hastalığın olduğunu bilmiyordu bile sanırım. Hem, bu Yabancılar alamıyorlar o kokuyu, değil mi, Jack?"

"Hayır," diye fısıldadı çocuk. Şu anda bir kuvvet onu New Hampshire'a, annesinin Alhambra'daki odasına götürse, annesinden de aynı kokuyu mu alacaktı?

Evet, aynı kokuyu alacaktı. Teninin gözeneklerinden fışkırıyor olacaktı koku. Gübre ve çürük üzüm kokusu. Kötü Hastalık.

"Biz ona 'kanser' diyoruz," diye fısıldadı Jack. *Biz ona kanser diyoruz ve annemde de var.*

"Nasıl otostop yaparım, bilemiyorum," dedi Kurt. "İstersen tekrar denerim, Jack ama içerdeki kokular; gerçi dışarda, havada dolaşanlar da kötü ama içerdekiler..."

İşte Jack o zaman yüzünü ellerine gömüp ağlamaya başladı. Yarı umut-

suzluktan ama daha çok yorgunluktan. Evet, Kurt'un Jack baktığında yüzünde gördüğünü sandığı ifade de doğruydu. Bir an için Kurt'u oracıkta bırakmak gelmişti Jack'in içinden. Kaliforniya'ya vanp Tılsım'ı bulması ihtimali zaten uzaktı. Şimdi öyle uzaklaşmıştı ki, ufukta bir nokta olmuştu artık. Kurt bu işi yavaşlatmakta kalmayacaktı. Eninde sonunda ikisini de kodese tıktıracaktı. Hem de çok geçmeden. Nasıl açıklayabilirdi Jack durumu? Zaten Kurt'u o mantıklı Richard Sloat'a da nasıl açıklayabilirdi?

Kurt o anda Jack'in yüzünde o soğuk ve hesapçı ifadeyi görünce dizlerinin bağı çözülür gibi olmuştu. Hemen kendini dizüstü yere attı. Kötü Victoria çağı melodramlarındaki gibi Jack'in iki eline sarıldı.

"Gidip de beni yalnız bırakma Jack," diye ağladı. "Arkadaşın Kurt'u yalnız bırakma buralarda. Beni buraya sen getirdin, lütfen, lütfen yalnız bırakma beni..."

Bundan sonra artık bilinçli ve anlamlı kelimeler yok oldu. Kurt belki de konuşmaya çalışıyordu ama hıçkırmaktan başka bir şey yapmıyormuş gibiydi. Jack içinde derin bir bezginlik hissetti. Bu duygunun şu anki haline pek iyi uyduğunu fark etti. *Beni bırakma,* sen *getirdin beni buraya...*

Durum ortadaydı. Kurt artık Jack'in sorumluluğuydu. Evet. Hem de nasıl! Kurt'u elinden tutmuş, Diyar'dan Ohio'ya getirmişti. Omzunun sancısı yeterdi bunu hatırlatmaya. Başka çaresi yoktu tabii. Kurt boğuluyordu. Boğulmasa bile Morgan, yıldırımıyla yakacaktı onu sonunda. İsterse o anda Kurt'a dönüp sorabilirdi: *Hangisini tercih edersin, eski dostum? Burada olup korkmayı mı yoksa orada olup ölmeyi mi?*

Sorabilirdi, evet. Kurt da cevap veremezdi. Çünkü kafası pek de hızlı çalışmıyordu Kurt'un. Ama Tommy Amca'nın pek sık kullandığı bir Çin atasözü vardı: *Hayatını kurtardığın adam artık ölünceye kadar senin sorumluluğundadır.*

Tartışma bir yana, her şey bir yana. Kurt onun sorumluluğuydu.

"Beni bırakma Jack," diye ağlıyordu Kurt. "Kurt-Kurt! Lütfen bırakma beni. Sana yardım ederim, geceleri nöbet tutarım. Çok şey gelir elimden. Ama n'olur, n'olur."

"Ağlamayı kes de ayağa kalk," dedi Jack alçak sesle. "Seni bırakmayacağım. Ama şu deminki adamı buraya polis falan yollamadan hemen uzaklaşmamız gerek. Kıpırda."

5

"Şimdi ne yapacağımızı planladın mı, Jack?" diye sordu Kurt çekingen bir sesle. Yarım saatten beri Muncie kentinin dışındaki sapakta, yol ke-

narında oturuyorlardı. Jack, Kurt'a döndüğünde, Kurt onun gülümsemekte olduğunu görüp sevindi. Gerçi yorgun bir gülümsemeydi ama gözler altındaki koyu renk halkaları görmezden geliyordu Kurt. Jack'in kokusu daha da beterdi. Hasta kokusuydu resmen. Ama yine de gülümsüyordu hiç değilse.

"Galiba şu kentte ne yapmamız gerektiğini biliyorum," dedi Jack. "Daha, birkaç gün önce, yeni lastik pabuçlarımı aldığımda düşünmüştüm."

Ayaklarını kıvırdı, Kurt'la ikisi pabuçlara neşesiz bir sessizlik içinde baktılar. Mahvolmuş, kirlenmişti pabuçlar. Sol tekin tabanı ayrılmaya başlamıştı. Daha Jack bunları alalı –alnını kırıştırıp düşündü– ateşi olunca zor düşünüyordu insan. Üç gün. Daha üç gün olmuştu, evet. Oysa ne kadar eski görünüyorlardı.

"Neyse," diye içini çekti Jack. Sonra neşelenir gibi oldu. "Şu ilerdeki binayı görüyor musun, Kurt?"

Dediği bina, hiç de ilginç olmayan bir açılar kalabalığından oluşmuş gri tuğla bir yerdi. Dev bir otoparkın orta yerinde, bir adaya benziyordu. Kurt o otoparkın asfaltının nasıl kokacağını çok iyi biliyordu. Ölü, çürük hayvanlar gibi. Boğardı o koku onu. Jack ise farkına bile varmazdı.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, orada duran tabelada Town Line Sixplex yazıyor," dedi Jack. "Bir çeşit kahve markası gibi dursa da aslında altı bölümlük bir film. Bizim seveceğimiz bir tanesi mutlaka olmalı." *Ve akşamüstü orada fazla insan olmayacaktır, ki bu iyi; çünkü senin Sekizinci Bölge'ye gitmek gibi rahatsız edici bir huyun var, Kurt.* "Yapma hadi," derken ayakları üstüne dengesizce kalktı.

"Film nedir, Jack?" diye sordu Kurt. Jack'in başına fena halde dert olduğunu biliyordu. Bu yüzden artık pek itiraz da etmiyordu bir şeylere. Hatta tedirgin olduğunu bile belli etmemeye çalışıyordu. Ama bu sefer içinde korkunç sezgiler vardı. Film seyretmek ile otostop yapmak aynı derecede kötüymüş gibi geliyordu ona. Jack yolda hızla giden bu taşıtlara 'otomobil' demişti. Bazılarına da Chevy, Jartran, steyşın vagon falan diyordu. Bunlar herhalde Diyar'daki posta arabaları gibi olmalıydı. Yoksa arabalardan bazılarına da film mi deniyordu?

Olabilirdi de.

Jack birden, "Göstermek anlatmaktan daha kolay," deyiverdi. "Sanırım beğeneceksin. Gel."

Jack hendekten sendeleyen adımlarla çıktı, bir an dizüstü çöktü. "Jack, iyisin ya?" diye sordu Kurt kaygıyla.

Jack başını salladı. Otoparka doğru yürümeye başladılar. Asfalt gerçekten Kurt'un tahmin ettiği kadar kötü kokuyordu.

6

Jack Arcanum-Ohio'dan Muncie-Indiana'ya kadar olan elli altı kilometrelik yolun büyük kısmını Kurt'un o koca sırtı üzerinde gelmişti. Kurt otomobillerden korkuyor, kamyonlardan ödü kopuyor, her kokudan bulantılara uğruyordu. Aniden yüksek bir ses duyulursa avazı çıktığı kadar bağırıp koşmaya başlıyordu. *Ama beri yandan, yorulmak nedir bilmiyor,* diye düşündü Jack. Yorulduğunu görmemişti onun şu ana kadar.

Başlangıçta Jack öne düşmüş, yorgun bacaklarının elverdiği hızla Arcanum rampasından uzaklaşmışlardı. Başı zonkluyor, şakakları atıyordu çocuğun. Bir üşüyor, bir sıcaklar basıyordu. Kurt kolaylıkla onun soluna geçti. Adımları uzundu. Jack'e rahatlıkla yetişiyordu. Biri koşarken, öteki yalnızca hızlı yürüyor gibiydi. Jack içinden, belki de polis konusunda paranoya bu benimki, diye düşünüyordu. Ama deminki kasketinde ÖRNEK ÇİFTLİK CİHAZLARI yazan adam gerçekten çok korkmuştu. Çok da bozulmuştu.

Dört yüz metre yol aldıklarında Jack'in dalağına bir sancı girdi. Kurt'tan, kendisini biraz sırtına almasını rica etti.

"Hıı?" diye sordu Kurt.

Jack el işaretleriyle tarif etti.

Kurt'un suratına bir sırıtma ifadesi yayıldı. Sonunda anlayabildiği bir konu gelmişti ortaya. Yapabileceği bir şey çıkmıştı.

"*Ata biner* gibi mi?" diye sordu keyifle.

"Ah, Evet!"

"Tamam! Kurt! Hemen! Kardeşlerimi de alırdım sırtıma! Atla, Jack!" Kurt eğildi, ellerini kıvırıp üzengi gibi tuttu.

"Ağır gelmeye başlarsam beni hemen ind..."

Daha sözler ağzından çıkamadan Kurt, onu sırtına almış, şimşek hızıyla koşmaya başlamıştı. Gerçekten koşuyordu. Buz gibi, yağmurlu hava Jack'in saçlarını sıcak alnından geriye savuruyordu. "Kurt, kendini çok yoruyorsun!" diye bağırdı Jack.

"Hiç yorulmuyorum, Jack! Kurt! Kurt! Koşuyoruz şimdi!" Geçişi yaptıklarından bu yana Kurt ilk defa olarak mutluydu. İki saat boyunca koştu. Artık Arcanum'un batısına geçmiş, tek şeritli bir yolun kenarından, karanlıklar içinde koşuyorlardı. Jack yan tarafta boş bir ambar gördü. Bakımsız bir tarlanın kenarındaydı. Geceyi orada geçirdiler.

Kurt'un tek istediği, trafiğin kaynaştığı kent caddelerinden uzak durmaktı. Jack'in de niyeti yoktu oralara sokulmaya. Kurt hiç yorulmuyordu ama Jack bir kere onu mola vermeye zorladı. Indiana sınırına yakın yerde, Harrisville dışında bir yol üstü dükkânında. Kurt yolun kenarında

sabırsız sabırsız beklerken Jack bir gazete satın aldı, hava raporunu dikkatle okudu. Tüm meteoroloji haberleri o sayfadaydı. Dolunay 31 Ekim gününe rastlayacaktı. Cadılar Bayramı gününe. Pek de iyi uymuştu doğrusu. Jack gazetenin baş sayfasını çevirdi, günün tarihine baktı, dünkü gazeteydi bu. Dün 26 Ekim'di.

7

Jack cam kapılardan birini açıp koca binanın holüne adımını attı. Başını çevirip Kurt'a baktı. Kurt iyi gibiydi. Yani oldukça. Aslında Kurt'un iyimserliğinden geliyordu bu hali. Gerçi bir bina içinde olmaktan hoşlanmıyordu ama neyse, araba değildi hiç değilse. Hoş bir koku vardı burada. Hafif, lezzetli bir koku. Ya da daha doğrusu o altta yatan ekşi koku olmasa hoş olacaktı demek yerinde olurdu. Kurt sola doğru baktı, bir camın gerisindeki beyaz şeyleri gördü. Hoş koku onlardan geliyordu.

"Jack," diye fısıldadı.

"Hıı?"

"Şu beyaz şeylerden istiyorum, lütfen. Ama sidikten koymasınlar."

"Sidik mi? Neler zırvalıyorsun sen?"

Kurt istediğini ifade edebilmek için daha ciddi bir kelime aradı ve sonunda buldu.

"İdrar." Parmağını uzatıp, ışığın aydınlattığı şeyi gösterdi. Açık renk bir sıvı. Üzerinde "TEREYAĞI LEZZETİ" diye yazıyordu camın üzerinde. "Şu bir tür idrar, değil mi? Kokusuna bakılırsa öyle olmalı."

Jack'in yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. "Tereyağı aromalı yağlı patlamış mısır, evet," dedi. "Sakin ol biraz, tamam mı?"

"Tabii, Jack. Hemen." Kurt'un sesi pek uslu çıkıyordu.

Gişede bilet satan kızın ağzında kocaman bir sakız vardı. Çiğnemeyi kesti, önce Jack'e, sonra iriyarı arkadaşına baktı. Sakız yarı açık ağzında kocaman mor bir topak gibi dönüp duruyordu. Gözlerini devirip tekrar Jack'e baktı.

"İki koltuk, lütfen," dedi Jack. Cebinden rulo halindeki yırtık pırtık paralarını çıkarmıştı. Tek dolarlar ve en ortada da öksüz bir beşlik.

"Hangi filme?" Kızın bakışları bir Jack'e, bir Kurt'a kayıyordu. Tenis maçı seyreder hali vardı.

Jack, "Şimdi başlayan ne?" diye sordu.

Kız yan tarafa seloteyple tutturduğu kâğıda baktı. "Dördüncü Salon'da *Ejderin Dönüşü* var. Bir Kung-Fu filmi. Chuck Norris oynuyor." Gözleri ileri geri kıpırdıyordu. "Altıncı Salon'da iki film birden

var. İkisi de Ralp Bakshi çizgi filmi. Biri *Wizards,* öbürü de *Yüzüklerin Efendisi.*"

Jack'in içi rahatlamıştı. Kurt ne de olsa boyu fazla uzamış bir koca bebekten başka neydi ki? Çizgi filmlerden hoşlanırdı koca bebekler. Bu iş iyi olacaktı sonunda. Kurt, bu Kötü Kokular Diyarı'nda hiç değilse kendisini eğlendirecek bir şey bulmuş olacaktı. Jack de bu arada iki üç saatlik bir uyku kestirebilirdi.

"Çizgi filmlere olsun," dedi.

"Dört dolar lütfen. İndirimli sabah matineleri saat ikide bitti." Bir düğmeye bastı, mekanik bir ses eşliğinde iki karton bilet kutunun açıklığında düştü. Kurt küçük bir çığlık atıp geriye kaçtı.

Kız ona baktığında kaşlarını kaldırmıştı.

"Sinirli falan mısınız, bayım?"

"Hayır, ben Kurt'um," dedi Kurt. Gülümsediğinde bol sayıdaki dişleri gözüktü. Şimdi güldüğünde, bir gün öncekine göre daha fazla diş gösteriyordu Kurt. Kız o dişlere baktı. Yalanıp dudaklarını ıslattı.

Jack omuzlarını kaldırarak, "Bir şeyi yok," dedi. "Yalnızca biraz, şey, çiftlikten pek sık çıkmaz da..." Kıza beş doları uzattı. Kız sanki o pis parayı cımbızla tutmayı tercih edermiş gibi bir hareketle aldı.

"Yürü, Kurt."

İkisi patlamış mısır satılan yere doğru dönerken Jack, elini tekrar pantolon cebine daldırmıştı. Kız, yanı başında duran adama döndü. "Şunun burnuna bak," dedi.

Jack de dönüp baktı. Kurt'un burun kanatları ritmik hareketlerle açılıp kapanıyordu.

"Kes şunu," diye mırıldandı Jack.

"Neyi keseyim, Jack?"

"Burnunu öyle yapma."

"Çalışırım, Jack ama..."

"Şişşt."

"Yardımcı olabilir miyim oğlum?" diye sordu satıcı.

"Evet, lütfen. Bir Junior naneşekeri, bir paket draje şeker, biraz da patlamış mısır, en büyük boy. Yağ koymayın lütfen."

Adam istenenleri hazırladı, tezgâhın üzerinde onların önüne doğru itti. Kurt hemen mısırların durduğu karton kutuyu iki eliyle yakaladı, koca çenesini yaklaştırıp içinden yemeye başladı.

Adam ona sessizce baktı.

Jack, "Çiftlikten pek çıkmaz da," diye tekrarladı. İçinden, acaba gişedeki kızla bu adam gördüklerini fazla garip bulur da polis falan çağırırlar mı, diye kaygılanıyordu. Bu işte komik bir taraf bulunduğunu

hissediyordu. Bu duygu ilk defa gelmiyordu Jack'e. New York'ta ya da Los Angeles'ta olsalar, kimse dönüp Kurt'a ikinci kere bakmazdı. Hele üçüncü kere, asla bakmazdı. Besbelli hoşgörü kotası, ülkenin orta kısımlarında biraz düzey düşmesine uğruyordu. Ama beri yandan, eğer New York veya Los Angeles'ta olsalar Kurt da çoktan delirmiş olurdu.

Satıcı, "Herhalde ondan böyle olmuş," dedi. "2,80 vereceksin."

Jack parayı içi burkularak verdi. Bir öğle sonrasını sinemada geçirmek uğruna tüm servetinin dörtte birini gözden çıkardığını görüyordu.

Kurt, ağzını dolduran mısır patlakları arasından satıcıya gülümsüyordu. Jack bu ifadeyi Kurt'un bir numaralı dostça gülümsemesi olarak tanıdı, ama satıcının aynı kanıda olup olmadığından pek emin değildi. Öyle çok diş vardı ki gülümsemede, yüzlerce dişti sanki!

Üstelik Kurt'un burun delikleri de yine açılıp kapanmaya başlamıştı.

Jack çocuklardan çok yetişkinlere yakışacak bir kadercilikle, *lanet olsun, çağırsınlar polisi isterlerse*, diye düşündü. *Zaten gecikecekleri kadar gecikmişlerdi. Kurt kokuya dayanamadığı için otostop yapıp arabalara binemiyorlardı. Jack kendi kendine olsun gerçeği kabullenmeye karar verdi. Yakında geçecek, Kurt alışacak, deyip duruyordu, ama herhalde hiç alışamayacaktı arkadaşı bu dünyaya. Ne yapacaklardı o zaman? Indiana'yı yürüyerek mi aşacaklardı? Yoo, Kurt yürüyerek aşacak, Jack'i sırtında taşıyacaktı. Ama daha önce sinemaya girmeleri şarttı. İki film bitinceye ya da polisler gelinceye kadar bir uyku çekmeliydi Jack. O kadar.*

Satıcı, "Filmin tadını çıkarın," dedi.

"Herhalde," diye karşılık verdi Jack. Yürümeye başladığında, Kurt'un kendisini izlemediğini fark etti. Kurt satıcının başı üzerindeki bir şeye şaşkın bakışlarla bakıp duruyordu. Jack de başını kaldırdı. Duvarda Steven Spielberg'ün *Üçüncü Türden Yakınlaşmalar* filmiyle ilgili, üzerinde ışıklar oynaşan afişini gördü.

"Haydi, yürü, Kurt," dedi.

8

Kurt bir terslik olacağını daha kapıdan girerken hissetti.

Salon küçük, karanlık ve küf kokuluydu. Korkunçtu buradaki kokular. O anda Kurt'un burnuna gelen kokuları bir şair koklasa, "boşa çıkmış hayallerin kokusu" derdi. Kurt şair falan değildi ama. Onun gördüğü kadarıyla, hepsini bastıran koku, sidikli mısır patlağı kokusuydu. Birden içinden kusmak geldi.

Derken ışıklar daha da kararmaya başladı, ortalık bir mağaraya benzedi.

"Jack," diye inledi, arkadaşının koluna sarıldı. "Jack, buradan çıkmamız gerek, tamam mı?"

"Hoşuna gidecek, Kurt," diye mırıldandı Jack. Arkadaşının kaygılarını anlıyordu ama ne kadar derin olduklarını fark edemiyordu. Kurt her zaman mutsuzdu zaten. Bu dünyaya geldiğinden beri tek duygusu mutsuzluktu. "Bir dene," dedi Jack ona.

"Pekâlâ." Jack sözün kelime anlamını algıladıysa da alttaki o ince titreşimi kavrayamadı. O titreşim, Kurt'un artık iplik gibi incelmiş kontrol yeteneğine iki eliyle sıkı sıkı sarılmakta olduğunu belli ediyordu. Otururlarken Jack, arkadaşını yol kenarındaki koltuğa alma akıllılığını gösterdi. Koca yaratığın dizleri büküldü, bacakları aralığa sığabilmek için rahatsız bir poz aldı. Artık pek de istemediği mısır patlaklarını göğsüne bastırmıştı.

Tam önlerindeki koltukta bir kibrit alevi parlayıp söndü, Jack'in burnuna esrar kokusu geldi. Sinemalarda böyle şey o kadar olağandı ki, insan fark ettiği anda hemen unuturdu. Ama Kurt sanki bir orman yangınının kokusunu alıyordu.

"Jack!.."

"Şişşt, film başlıyor."

Ve ben de uyuklamaya başlıyorum, diye ekledi içinden.

Bundan sonraki birkaç dakika içinde Kurt'un ne büyük kahramanlıklar gösterdiğini Jack asla bilemeyecekti. Kurt'un kendisi de pek farkında değildi. Tek bildiği, Jack'in hatırı için bu kâbusa dayanması gerektiğiydi. *Herhalde bir terslik yok*, diyordu kendi kendine. *Jack uyuyor bile. Hem biliyorsun ki Jack seni tehlikeli bir yere götürmez. Dayan biraz, bekle Kurt!.. Bir şey olacak değil...*

Ama Kurt dönemsel bir yaratıktı. Üstelik aylık doruğuna da yaklaşıyordu o sıra. Sezgileri son derecede keskinleşmişti. Onlara karşı durmak artık çok zordu. Mantığı ona bir tehlike olmadığını söylüyordu. Olsa, Jack'in kendisini buraya getirmeyeceğini söylüyordu. Ama bu tıpkı hapşıracak bir adama, kilisede hapşırmanın ayıp olduğunu söylemek gibi bir şeydi.

Karanlıkta oturmuş, orman yangınının kokusunu burnuna çekip duruyordu. Bu karanlık, kokulu mağarada, ne zaman yanından bir gölge yürüyüp geçse, korkuyla büzülüyordu. Her an yukardaki karanlıklardan kafasına bir şey düşmesini bekliyor gibiydi. Derken mağaranın karşı tarafındaki sihirli pencere açıldı, Kurt korkudan terler dökerek, yüzünde dehşet dolu bir korku maskesiyle, karşısındaki otomobillerin devrilişini, binaların alev alev yanışını, insanların birbirini kovalayışını seyretti.

"Fragmanlar," diye mırıldandı Jack. "Seveceksin demiştim sana..."

Başka sesler de vardı. Biri "*Sigara içilmez*," diyor, diğeri, "*Yerlere çöp atmak yasak*," diyor, bir üçüncüsü, "Grup indirimi vardır," diyordu. Biri de, "*Matine fiyatları hafta içinde dörde kadar indirimli*," anonsu yapıyordu.

"Kurt, başımız dertte," diye mırıldandı Jack. Sonra bir şey daha söyleyecek oldu, ama ağzından yalnızca bir horlama sesi çıkabildi.

Geri plandaki seslerin sonuncusu, "*Şimdi dördüncü filmimizi sunuyoruz*," diye duyuruda bulunurken Kurt kontrolünü kaybetti. Bakshi'nin *Yüzüklerin Efendisi* filminin sesi çok yüksekti. Makinist de her gündüz seansında olduğu gibi sesi sonuna kadar açma talimatı almıştı. Gıcırtılar, akortsuz gürültüler çıkıyordu. Sihirli pencere tekrar açıldı ve Kurt orada ateşi gördü. Turuncu ve kırmızı renkler yer değiştirip duruyordu.

Böğürerek ayağı fırladı, yan uykulu haldeki Jack'i de çekiştirip kaldırdı. "*Jack!*" diye bağırdı. "*Kalk, çıkalım. Buradan kaçmamız şart! Kurt! Yangını görmüyor musun?* Kurt! Kurt!"

"Ön tarafta!" diye bağırdı biri.

Bir başkası, "Kessenize sesinizi!" diye haykırdı.

Altıncı Salon'un arka tarafındaki kapı açıldı. "Neler oluyor burada?"

"Kurt, sus," diye tısladı Jack. "Tanrı aşkına!"

"Uuuuuuuu-ooooooooo!" diye uludu Kurt.

Bir kadın, lobiden gelen beyaz ışıkta Kurt'a dikkatle baktı, avazı çıktığı kadar bağırdı, küçük oğlunu çekiştirerek kapıya doğru sürüklemeye kalktı. Çocuk dizlerinin üstüne çöktü, yerdeki patlamış mısır döküntülerinin üzerinde kaymaya başladı. Lastik pabuçlarından biri ayağından çıkmıştı.

"UUUUUUU-OOOOOOHHHHHOOOOOHHHHOOO!"

Önde oturan esrarkeş dönmüş, garip bir ilgiyle onlara bakıyordu. Bir elinde sigarası vardı. Yedek sigarası da kulağının arkasında kıstırılmış duruyordu. "Daha neler," diye mırıldandı. "Londra'yı inen kurtlar yine mi harekete geçti?"

Jack bu sefer, "Pekâlâ, çıkıyoruz," dedi. "Dert değil. Bir tek bağırma artık, tamam mı? Tamam mı, ha?"

Kurt'u kapıya doğru götürmeye başladı. Bezginlik duygusu tekrar esir almıştı Jack'i.

Lobinin ışığı gözlerini kamaştırdı. Demin çocuğunu salondan çıkaran kadın bir köşeye sinmiş, oğlunu kucaklamış, duruyordu. Jack ile hâlâ uluyan Kurt'un kapıdan lobiye çıktığını gördüğü anda çocuğu kaptığı gibi dış kapıya doğru atıldı.

Patlamış mısır satıcısı, gişedeki kız, makinist, uzun pardesü giymiş, müdür kılıklı bir adam belirdi.

Aynı lobiye açılan diğer sinemaların kapıları da aralanmıştı. Karan-

lıktan suratlar dışarı bakıyor, patırtının nedenini anlamaya çalışıyorlardı. Jack'in gözüne, deliğinden bakan fareler gibi göründüler.

Pardesülü adam, "Defolun!" diye bağırdı. "Defolun buradan! Polisi çığırdım bile. Beş dakikaya kadar gelirler!"

Çok çağırdın, diye geçirdi içinden Jack. Zihninde bir umut ışığı belirmişti. *Daha vakit bulamadın* ki *polis falan çağırmaya! Hem belki de çağırmayacaksın zaten.*

"Gidiyoruz zaten," dedi. "Bakın, özür dilerim. Ağabeyimde sara var, kriz geldi. İlacını yanımıza almayı unutmuşuz."

Sara sözü geçince gişeci kızla satıcı ürperdiler. Sanki Jack *cüzam* demiş gibi davrandılar.

"Haydi, yürü Kurt."

Müdürün bakışlarının indiğini, dudaklarının tiksintiyle kıvrıldığını gördü. Onun baktığı yere bakınca Kurt'un tulumunun arka tarafındaki kocaman lekeyi gördü. Altını ıslatmıştı!

Kurt da gördü. Gerçi Jack'in dünyasını pek tanımıyordu ama o tiksinti dolu bakışın ne anlama geldiğini biliyordu. Yüksek sesli, kişner gibi hıçkırıklara gömüldü.

"Jack, özür dilerim, Kurt, ÖZÜR diliyor, çok!"

Müdür, "Götür onu çabuk," deyip arkasını döndü, uzaklaştı.

Jack, kolunu Kurt'a sardı, tekrar kapıya doğru ilerledi. "Haydi, gel, Kurt," dedi. Alçak sesle, şefkatli bir tonda konuşuyordu. Kurt'a hiç bu kadar çok acımamıştı. "Benim suçum, senin değil. Gel, haydi."

"Özür dilerim," diye kesik kesik hıçkırdı Kurt. "Berbat bir şeyim ben, Tanrı belamı versin, işe yaramaz bir şeyim."

"Tersine, çok iyisin. Gel."

Kapıyı itip açtı, ekim ayının serin havasına çıktılar.

Çocuğuyla çıkan kadın yirmi metre kadar ilerdeydi. Jack'le Kurt'u görünce, arabasına doğru geri geri yanaştı. Çocuğunu önünde rehine tutan bir soyguncu gibi tutuyordu.

"Onu bana yaklaştırmayasın!" diye bağırdı. "O canavarın bebeğime yaklaşmasına izin vermeyin. Duyuyor musun? *Yaklaştırma onu bana!"*

Jack, onu yatıştırmak için bir şey söylemek istedi ama söyleyecek söz bulamadı. Çok fazla yorgundu.

Kurt'la ikisi dönüp uzaklaşmaya çalıştılar. Otoparkın içinden geçerlerken Jack sendeledi. Birden gözlerinin karardığını hissetti.

Kurt'un hemen kendisini kucağına aldığını fark etti. Bebek gibi taşıyordu onu. Bir yandan da ağlıyordu Kurt.

"Jack, çok üzgünüm. Lütfen Kurt'tan nefret etme. Ben iyi bir Kurt da olabilirim. Biraz bekle, göreceksin."

"Senden nefret etmiyorum," dedi Jack. "Biliyorum, sen çok iyi bir..."

Sözlerini bitiremeden tekrar uyuyakalmıştı. Uyandığında akşam oluyordu. Muncie çoktan arkalarında kalmıştı. Kurt anayoldan ayrılmış, örümce ağı gibi dolaşık çiftlik yollarına, toprak patikalara sapmıştı. Yönünü asla şaşırmadan ilerliyordu. Göçmen kuşların o güçlü sezgilerini andırır bir duyguyla habire batıya doğru gitmekteydi.

28 Ekim günüydü ve saat öğleye yaklaşıyordu. Jack birden Kurt'un avuçlarının kıl bürümüş olduğunu gördü.

– On Dokuzuncu Bölüm –

JACK HÜCREDE

1

O gece bir yanında yanmış bir tarla, bir yanında ormanlık olan bir kulübede kamp kurdular. Tarlanın ta öbür ucunda bir ev vardı ama Jack yine de kulübeden çıkmadıkça Kurt'la ikisi için pek bir tehlike olacağını sanmıyordu. Güneş battıktan sonra Kurt kalkıp ormana girdi. Çok yavaş hareket ediyordu. Yüzünü toprağa doğru eğmiş, yaklaştırmıştı. Jack onu gözden kaybetmeden önce, gözlüğünü kaybetmiş miyoplara benzediğini düşündü. Kendini pek tedirgin hissediyordu Jack. Hayalinde Kurt'u tuzağa basmış, kıvranırken görüyordu. Kurt dönerken dimdik yürüyordu. İki elinde, ormandan topladığı birtakım bitkiler vardı. Kökleri parmaklarının arasından sallanıyordu.

"Ne o getirdiklerin, Kurt?" diye sordu Jack.

"İlaç," dedi Kurt aksi bir sesle. "Ama çok etkilileri değil, Jack. *Kurt!* Bu dünyada *hiçbir şey* fazla iyi değil zaten!"

"İlaç mı? Ne demek istiyorsun?"

Ama Kurt başka açıklama yapmadı. Tulumunun cebinden iki tahta kibrit çıkardı, dumansız bir ateş yaktı, Jack'ten bir konserve kutusu bulmasını istedi. Jack yandaki hendekte bir bira tenekesi buldu. Kurt alıp kokladı, burnunu buruşturdu.

"Yine o leş kokular. Su lazım, Jack. Temiz su. Sen yorgunsun ben kendim gideyim."

"Kurt, ne peşinde olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben giderim," dedi Kurt o zaman. "Şu tarlanın karşısında bir çiftlik var. Kurt! Orada su da vardır. Sen dinlen."

Jack'in hayalinde bir sahne belirdi. Çiftçinin karısı mutfakta bula-

şıkları yıkarken pencereden bakıyor, Kurt'u görüyor, bir elinde bir bira kutusu, bir elinde kök bitkilerle.

"Yoo, ben giderim," dedi.

Çiftliğin uzaklığı iki yüz metre var yoktu. Evin pencerelerinden dökülen sarı ışıklar tarlayı yarısına kadar aydınlatıyordu. Jack bira tenekesini bahçedeki çeşmeden rahatça doldurdu, dönüş yoluna koyuldu. Yarı yolda, yerde kendi gölgesini görünce başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

Ay hemen hemen yuvarlaktı. Doğu ufkundan yükselmeye başlamıştı.

Jack içi kaygılarla dolu olarak kulübeye döndü, suyu Kurt'a verdi. Kurt alıp kokladı, yine yüzünü buruşturdu ama hiçbir şey söylemedi. Tenekeyi ateşin üstüne koydu, getirdiği kökleri kırıp ufalayarak içine atmaya başladı. Beş dakika kadar sonra iğrenç bir koku yükselmeye başladı. Bu sefer Jack yüzünü buruşturdu. Kurt'un o sıvıyı kendisine içirmeye kalkacağından kuşkusu yoktu. İçerse öleceğinden de kuşkusu yoktu. Ağır, acılı bir ölümle herhalde.

Gözlerini kapayıp yüksek sesle, numaradan horlamaya başladı. Kurt onu uyuyor sanırsa uyandırmazdı. Hasta bir insanı kimse uyandırmazdı zaten, öyle değil mi? Jack de gerçekten hastaydı. Ateşi tekrar yükselmişti. İkide bir ürperiyor, bir yandan da ter döküyordu.

Kirpiklerinin arasından gözetledi. Kurt'un tenekeyi ateşten alıp kenara koyduğunu gördü. Soğumasını bekliyordu. Bu arada Kurt gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı. Kıllı elleriyle dizlerini kucaklamıştı. Yüzü rüya görür gibi, çok da güzeldi. Değişik bir güzellik.

Ay'a bakıyor, diye düşündü Jack. İçinde bir korku kabardı.

Değiştiğimiz zaman sürünün yakınına sokulmayız. Hiç sokulur muyuz? Yeriz onları eğer sokulursak!

Kurt, söylesene bana, sürü ben miyim şimdi?

Jack ürperdi.

Beş dakika kadar sonra, tam Jack gerçekten uyuyacağı sırada Kurt tenekeye doğru eğildi, kokladı, başını salladı, kutuyu eline aldı, Jack'in duvara yaslanıp uzandığı tarafa doğru yürüdü. Jack gözlerini sımsıkı yumdu, tekrar horlamaya başladı.

"Hadi hadi, Jack," dedi Kurt neşeli bir sesle. "Uyanık olduğunu biliyorum. Kurt'u kandıramazsın."

Jack gözlerini açıp Kurt'a gücenik bakışlarla baktı. "Nereden bildin?" dedi.

"Yabancılar bile biliyordur herhalde farkını, değil mi?"

"Galiba bilmiyoruz," dedi Jack.

"Her neyse, şunu içmen gerek. İlaç bu. Hemen iç, Jack. Hemen."

"İstemiyorum." Tenekeden yükselen koku çürük gibi ekşi bir kokuydu.

"Jack," dedi Kurt, "Senden de hastalık kokusu geliyor."

Jack hiçbir şey söylemeden arkadaşına baktı.

"Evet, öyle," dedi Kurt. "Gittikçe de kötüleşiyor. Aslında pek fena düzeyde sayılmaz henüz ama *–Kurt!–* içmezsen yakında çok kötüleşebilir."

"Kurt, eminim ki Diyar'da otların kokusunu almakta birincisindir. Ama burası Kötü Kokular Ülkesi, unuttun mu? Belki de topladığın otların arasında zehirli otlar vardır, ben de içince..."

"Bunlar iyileri," dedi Kurt. "Yalnızca fazla güçlü değiller, lanet olsun!" Kurt üzgün gibiydi. "Burada da her şey pek o kadar kötü kokmuyor, Jack. İyi kokular da var. Ama iyi kokuların hepsi bu ilaç otları gibi zayıf yani. Sanırım bir zamanlar onlar da güçlüymüş."

Kurt hülyalı gözlerini tekrar Ay'a doğru kaldırdı, Jack eski tedirginliğinin geri döndüğünü hissetti.

"Herhalde burası bir zamanlar iyi bir yerdi," dedi Kurt. "Tertemiz, güçlü bir yer ..."

"Kurt!" diye sordu Jack alçak sesle. "Kurt? Avuçlarını yine tüyler bürüdü senin!"

Kurt irkildi, Jack'e baktı. Bir an için Jack'e aç gözlerle baktı ya da ateşli olduğu için Jack'e öyle geldi. Sonra silkindi, kötü bir rüyadan uyanır gibi oldu.

"Evet," dedi. "Ama o konuda konuşmak istemiyorum. Senin konuşmanı bile istemiyorum. Önemi yok. Yani henüz yok *–Kurt!–* sen ilacını iç, Jack. Tek yapman gereken bu."

Besbelli Kurt hayır cevabına razı olmayacaktı. Eğer Jack ilacı içmezse uzanıp ağzını açar, zorla içine dökerdi belki de.

Jack acı bir sesle, "Unutma, bu ilaç beni öldürürse sen de tek başına kalırsın ama" dedi, uzanıp tenekeyi aldı. Teneke hâlâ ılıktı.

Kurt'un yüzüne korkunç bir üzüntü ifadesi yayıldı. Yuvarlak çerçeveli gözlüğünü burnunun üzerinde yukarıya doğru itti. "Seni incitmek istemem, Jack. Kurt hiçbir zaman dostu Jack'i incitmek istemez." Yüzündeki ifade öyle sefildi ki, içtenliği olmasa gülünç duracaktı.

Jack teslim oldu, tenekedeki sıvıyı içti. O gücenik ve sefil ifadeye dayanamazdı çünkü. İlacın tadı da tahmin ettiği kadar kötü çıktı. *Bir an için dünya sarsılır gibi oldu. Sanki Diyar'a geçiş yapıyormuş gibi hissetti kendini.*

"Kurt!" diye bağırdı. *"Kurt, elimi tut benim!"*

Kurt tuttu. Kaygılı ve heyecanlı bir yüzü vardı. "Jack? Jacky? Ne oldu?"

İlacın tadı ağzından yavaş yavaş yok oluyordu. Aynı anda, annesinin

hastayken içirdiği konyak gibi bir sıcaklık sarmaya başladı içini. Dünya tekrar çevresinde belirlendi. Herhalde deminki sarsıntı da hayalindeydi ama Jack pek sanmıyordu öyle olduğunu.

Neredeyse gidiyorduk. Ramak kalmıştı. Belki de bu işi sihirli iksir olmadan da yapabilirim. Belki başarırım!

"Jack, ne oldu?"

Jack, "Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi, gülümsemeyi başardı. "Yalnızca kendimi daha iyi hissediyorum, o kadar."

"Korkun da daha iyi," dedi Kurt neşeyle, *"Kurt! Kurt!"*

2

Ertesi gün de iyileşmesi devam etti Jack'in. Ama hiç dermanı yoktu. Kurt onu sırtına alıp yola koyulduysa da pek az yol alabildiler. Ortalık kararırken geceyi geçirecek bir yer aramaya başladılar. Jack pis bir hendekte ahşap bir kulübe gördü. Çevresi çöp yığınlarıyla, eskimiş oto lastikleriyle doluydu. Kurt itiraz etmeden kabul etti. Bütün gün sessiz ve suratsızdı Kurt.

Jack hemen uyudu, gecenin on birinde tuvalete gitme ihtiyacıyla uyandı. Yanına baktığında Kurt'un yerini boş gördü. Herhalde yine ot toplamaya gitmiştir, diye düşündü. Burnunu buruşturdu. Ama eğer Kurt ona yine ilaç içirmek istese çoktan içirirdi zaten. İlacın iyi geldiği de inkâr edilemezdi.

Çıkıp kulübenin yan tarafına yürüdü. Üzerinde uzun bir şort, Sneakers ayakkabılar ve düğmeleri açık bir gömlek vardı. Tuvaletini yapması çok uzun sürdü. Bir yandan gökyüzüne bakıyordu. Ekim sonlarında ve kasım başlarında ülkenin orta-batı bölgesinde sık sık rastlanan o aldatıcı gecelerden biriydi. Kış tüm zalimliğiyle bastırmadan hemen önce. Ortalık yazdan kalma denecek kadar sıcaktı. Tatlı rüzgâr insanı sanki okşuyordu.

Tepede Ay görünüyordu. Beyaz, yuvarlak ve çok güzeldi. Yeryüzüne net ama yine de aldatıcı ışıklarını yolluyor, gözükenleri hem gösteriyor, hem de saklıyordu. Jack baktı, hipnotize olmuş gibi hissetti kendini. Hemen hemen hiç aldırmıyor gibiydi.

Değiştiğimiz zaman sürünün yanına gitmeyiz! Hayır! Jason aşkına!

Şimdi sürü ben miyim, Kurt!

Ay'ın bir suratı var gibiydi. Jack orada Kurt'un yüzünü görüyor ama pek şaşırmıyordu. Ne var ki Kurt'un oradaki suratı her zamanki gibi açık

ifadeli, biraz şaşkın değildi. Dar bir ifadeydi. Kapanıktı. Evet karanlıktı. Üzerindeki tüylerden ötürü karanlıktı belki. Ama yoo, tüylerin önemi yoktu. Niyetinden ötürü karanlıktı o ifade.

Yanlarına sokulmayız. Sokulsak onları yeriz, Jack, değiştiğimiz zaman biz...

Ay'daki surat kemikten oyma gibiydi. Hırlayan bir hayvanın suratıydı. Sıçramadan hemen önce yaptığı gibi başını hafif eğmişti. Ağzı açık, içi diş doluydu.

Yeriz, öldürürüz, öldürürüz, ÖLDÜRÜRÜZ, ÖLDÜRÜRÜZ.

Jack omzuna bir parmağın dokunduğunu hissetti, parmak yavaşça aşağıya, beline doğru kaydı.

Deminden beri duvar dibinde, eli penisinde öylece duran Jack bir anda tekrar işemeye başladı.

"Seni korkuttum galiba, Jack," dedi Kurt arkasından. "Özür dilerim, Jack. Hay Tanrı beni alsın."

Ama Jack bir an için Kurt'un bu işe üzüldüğüne pek de inanmadı.

Ona sanki Kurt bunları söylerken sırıtıyormuş gibi geldi.

Onun kendisini yiyeceğinden emin oldu.

Tuğla ev, diye düşündü birden. *Saklanabileceğim bir tuğla evim bile yok.*

Korku tekrar yakasına sarıldı, kupkuru bir korku, damarlarındaki ateşten daha sıcak dolaştı.

Kim korkar hain kurttan, hain kurttan, hain kurttan...

"Jack?"

Ben korkarım, ben korkarım, ah Tanrım, ben korkarım hain kurttan...

Yavaşça arkasını döndü.

Kurt'un yüzü, daha demin yan yana yatarlarken hafif tüylüyken şimdi o kadar uzayıp yüzünü kaplamıştı ki, hemen hemen şakaklarından aşağısı kapkaraydı. Gözleri pırıl pırıl ve turuncu bakıyordu.

"Kurt, bir şeyin yok ya?" diye sordu Jack boğuk bir fısıltıyla. Sesi ancak bu kadar çıkabiliyordu.

"Evet, iyiyim," dedi Kurt. "Ay'la birlikte koşuyordum. Çok güzeldi. Koştum, koştum, koştum ama bir şeyim yok, Jack." Kurt bunu kanıtlamak için gülümsediğinde, ağzındaki kocaman, dev dişler gözüktü. Jack korkuyla büzüldü. *Yaratık* filmindeki canavarın ağzına bakmak gibi bir şeydi bu.

Kurt, onun yüzündeki ifadeyi gördü, kabalaşmış yüz hatlarında bir üzüntü belirdi. Ama o üzüntünün altında, pek de çok altında değildi hatta başka bir ifade daha vardı. Sevinen, sırıtan, dişlerini gösteren bir

başka ifade. Avını kovalamaya, ağzından burnundan kan boşalıncaya kadar kovalamaya ve bundan zevk almaya hazır bir ifade. Seyrederken gülmeye hazır bir ifade.

Kendisi av olsa yine gülerdi!

Hele de kendisi avsa...

"Jack, üzgünüm," dedi. "Vakit geliyor artık. Bir çare düşünmemiz gerek. Belki yarın. Bir çare mecburuz." Göğe baktı, yüzüne o hipnotize olmuş bakışlar geldi.

Birden başını kaldırıp uludu.

Jack'e sanki Ay da ona cevap verircesine uluyormuş gibi geldi.

Benliğini bir dehşet kapladı. O gece bir daha uyuyamadı Jack.

3

Ertesi gün Kurt biraz daha iyiydi. Biraz, hiç değilse. Ama öyle gergindi ki, çatlayacaktı neredeyse. Jack'e ne yapmak gerektiğini dili döndüğü kadar anlatmaya çalışıyordu. Tam o sırada tepelerinden bir jet uçağı geçti. Kurt ayağa fırladı, koştu, ona uludu, yumruğunu kaldırıp salladı. Kıllı ayakları çıplaktı. Şişmiş, ucuz *loater*'larını patlatmıştı.

Jack'e ne yapmak gerektiğini anlatmaya uğraşıyordu ama söyledikleri ancak kulaktan dolma bilgilerdi. Kendi dünyasında bu değişiminin nasıl olduğunu çok iyi bilirdi. Ama burada bu iş çok daha kötü olurdu belki. Daha güçlü ve daha tehlikeli olurdu bu Yabancılar Diyarı'nda. Hissediyordu. O gücün kendi içine dolduğunu hissediyordu. Bu gece Ay doğduğunda o güç esir alacaktı kendisini.

Jack'e bir zarar vermek istemediğini durmadan tekrarlıyordu. Jack'in canını yakmaktansa kendini öldürmeyi tercih edeceğini söylüyordu.

4

Daleville, kasabadan çok köye benzeyen bir yerdi. Jack oraya öğle vakti vardı, nalbur dükkânına girdi. Bir elini pantolonunun cebine sokmuştu. Cebinde paralarını avuçluyordu.

"Bir şey mi istedin, yavrum?"

"Evet efendim," dedi Jack. "Bir asma kilit istiyordum."

"Şu tarafa gel, bir bakalım. Yale var, Mossler var, Lok-Tite var. Ne istersen var. Sen nasıl bir şey isterdin?"

"Büyük bir şey," dedi Jack. Satıcıya karanlık bakışlarla bakıyordu. Yüzü gergindi ama eski güzelliği büsbütün de yok olmuş değildi.

"Büyük bir şey," diye mırıldandı. "Niye istiyorsun, sorabilir miyim?"

"Köpeğim," diye başladı Jack. Hikâye. Yine bir hikâye uydurması gerekiyordu. Bu seferkini, son iki geceyi geçirdikleri kulübeden çıkmadan hazırlamıştı kafasında. "Köpeğim için lazım. Onu kilitlemem gerek. Isırıyor."

5

Seçtiği kilit on dolarlıktı. Bu durumda Jack'in cebinde yalnızca on dolar kalmış oluyordu. Bu kadar para harcamak gerçi içine oturdu, bir ara bir başka kilit seçmeyi de düşündü ama sonra aklına Kurt'un dün geceki hali geldi. Gözlerinden turuncu ışıklar saçarkenki hali.

On doları çıkarıp uzattı.

Kulübeye dönerken yolda durmadan gelip geçen arabalara baş parmağıyla işaret verdi ama tabii kimse durup onu almadı. Belki de görünüşü fazla çılgın, fazla garipti. Zaten o da kendini öyle hissediyordu. Nalbur dükkânında gördüğü gazetede, güneşin batma saatinin altı olduğu yazılıydı. Ay'ın kaçta doğacağı yazılı değildi, ama Jack en geç yedide doğmuş olacağını tahmin ediyordu. Şimdi zaten bir olmuştu saat. O gece Kurt'u nereye kapatacağı hakkında da zerre kadar fikri yoktu.

Beni kilitlemen gerek Jack, demişti Kurt ona. *İyice, sağlamca kilitlemen gerek. Çünkü eğer çıkarsam karşıma çıkanı, elime geçeni yok ederim. Seni bile, Jack. Seni bile. Bu yüzden beni sıkıca kilitlemen gerek. Ne yaparsam yapayım, ne dersem diyeyim, sakın açma kapımı. Üç gün, Jack. Ay tekrar küçülmeye başlayıncaya kadar. Üç gün, hatta belki dört. Emin değilsen.*

Evet, ama nereye kilitleyecekti? İnsanlardan uzak bir yer olması şarttı. Uluduğunu kimse duymasın diye. Ayrıca, yatıp kalktıkları o kulübeden çok daha sağlam bir yer olmasa da şarttı. Eğer Jack on dolarlık güzelim kilidini o kulübenin kapısına asmaya kalkarsa, Kurt rahatlıkla arka duvarı yıkıp çıkardı oradan.

Nereye peki?

Bilmiyordu. Ama bir şey bulmak için altı saati kaldığını biliyordu. Hatta belki de daha az...

6

Buraya gelinceye kadar birkaç boş ev görmüşlerdi, evet. Hatta bir iki tanesinde gecelemişlerdi bile. Daleville'den dönerken Jack'in gözü hep boş ev tabelalarında, levhalarındaydı. SATILIK EV ilanı gibi bir şey görür müyüm, diye bakınıyordu. Aslında Değişim'in üç günlük süresi boyunca Kurt'u bir çiftçinin yatak odasına falan kilitleyemeyeceğini kendisi de biliyordu. Ama eğer evlerden birinin şarap mahzeni falan varsa belki olabilirdi.

Peri masallarındakiler gibi sağlam bir taş duvara oturmuş meşe ağacından sağlam bir kapı. Yeraltında bir oda. Hiçbir yaratığın bir aydan önce kendine bir tünel kazıp çıkamayacağı türden bir yer. Kurt'u barındırabilirdi öyle bir yer. Toprak tabanla toprak duvarlar da bir yerini acıtmamasını sağlardı.

Ama boş mahzenli boş evler herhalde elli-altmış kilometre gerilerinde kalmış olmalıydı artık. Ay doğmadan o kadar yolu alıp geriye gidemezlerdi. Hem zaten, acaba Kurt böyle bir zamanda otuz kilometre koşmaya razı olur muydu? Sırf kendisini kilitleyebilmek için çabaladığını bile bile hem de?

Ya çok geç kalırlarsa? Ya Kurt artık kendisini kilitletmeye razı olmazsa? Ya o altta saklı hain kişiliği yüzeye çıkmaya başlamışsa, bu yeni dünyada çevresine bakınıp yiyeceklerin nerelerde bulunduğunu araştırmaya koyulmuşsa? O zaman Jack'in cep dikişlerini yırtacak kadar ağır gelen koca kilidin Değişim sürecinde hiçbir yararı da olmazdı.

Geri dönebileceğini düşündü birden Jack. Dönüp Daleville'e doğru yürüyebilir, sonra da yürümeye devam edebilirdi. Bir iki güne kadar Lapel'a, hatta Cicero'ya yaklaşmış olurdu. Belki öğleden sonra bir yem dükkânında çalışır ya da bir çiftlikte iş bulurdu. Sonra tekrar yola koyulur, birkaç günde Illinois sınırına varırdı. Ondan sonrası kolaydı. Nasıl yapacağını tam bilmemekle birlikte, sonunda Springfield'e varabileceğinden de emindi. Thayer Koleji'ne. Illinois'e girdiğinden bir gün sonra orada bulurdu kendini.

Kulübeye kadar olan son dört yüz metrelik yolu yürürken bir yandan da Kurt'u Richard Sloat'a nasıl açıklayacağını düşünüyordu. Eski arkadaşı Richard Sloat, gözlüklü, kravatlı, ciddi görünüşlü bir çocuktu. Çok mantıklı bir insandı. Çok zeki ve çok inatçı olmasına rağmen. Bir şeyi gözüyle görmezse inanmazdı. Çocukken bile peri masallarına pek ilgi göstermezdi Richard. Balkabaklarını atlı arabalara çeviren perilerin bulunduğu Disney filmleri hiç hoşuna gitmezdi. Aynasıyla konuşan kraliçeler ona hiç heyecan vermezdi. Böyle şeyler Richard'ın altı yaşındaykenki beynini yoramayacağı kadar saçma şeylerdi. Sekiz yaşında,

on yaşındayken, hiç aldırmazdı bunlara tabii. Onu daha çok, elektron mikroskobundaki bir görüntü ilgilendirirdi. Rubik Küpü'nü doksan saniyede çözüp yapardı. Jack, onun bir seksen boyunda bir kurdu kolay kolay kabullenebileceğini pek sanmıyordu.

Yolun üzerinde bir kararsızlık geçirdi. Kurt'u geride bırakıp yoluna devam etmeyi, Tılsım'ı bulmayı düşündü.

"Ya sürü bensem?" diye sordu kendine. Sonra birden Kurt'un korkan sürüsünü kurtarmak için yamaçlara tırmanışı, kendini sulara atışı gözünün önüne geldi.

7

Kulübe boştu. Kapının açık olduğunu gören Jack, Kurt'un çıkıp bir yere gitmiş olduğunu hemen anladı. İnanmaya inanmaya hendeği inip kulübeye doğru yaklaştı. Kurt kendi başına on beş adım bile uzaklaşamazdı buradan. "Ben döndüm," diye seslendi. "Hey, Kurt? Kilidi aldım?" Sesini kimsenin duymadığını hissediyordu. Kulübenin kapısından içeriye bakınca bu sezgilerinde haklı olduğunu anladı. Sırt çantası içerdeki kerevetin üzerindeydi. Yanında 1973 baskısı bir dergi duruyordu. Penceresiz kulübenin bir köşesine birkaç odun yığılmıştı. Başka bir şey yoktu içerde, Jack olduğu yerde döndü, çaresiz bakışlarla hendeğin üst kenarına baktı.

Her yanda eski lastikler vardı. Çöplerin arasından, eskiden dağıtılmış siyasi broşürler uçup duruyordu. Birinin üzerinde LUGAR'ın adı yazılıydı. Bir yerde çarpılmış bir Connecticut plakası ilişti gözüne. Bira şişeleri, üstlerindeki solmuş etiketler; ama Kurt görünürlerde yoktu. Jack ellerini ağzına boru gibi tuttu, "Hey, Kurt, ben döndüm!" diye bağırdı tekrar. Cevap beklediği yoktu. Zaten de alamadı. Kurt gitmişti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, ellerini kalçalarına dayadı. İçi çelişkili duygularla doluydu. Bir yandan rahatlama duygusu, bir yandan heyecan. Kurt herhalde Jack'in hayatını kurtarmak için uzaklaşmış, gitmişti. Anlamı bu olmalıydı bu gidişin. Jack, Daleville'e doğru yola çıkar çıkmaz, kaçıvermişti. O yorulmak bilmez bacakları kim bilir kaç kilometre ötelere götürmüştü onu! Oralarda Ay'ın doğmasını bekliyordu. Kim bilir hangi taraflardaydı!

Jack'in heyecanının birazı da bundan ileri geliyordu. Belki Kurt şu karşıda gözüken ormana da girebilir, orada bulduğu tavşanlarla, tarla fareleriyle, daha başka hayvanlarla karnını tıka basa doyurabilirdi. Fena da olmazdı. Ama belki Kurt'un burnu hayvan sürülerinin kokusunu alır,

onların peşine düşer, o zaman da kendisi tehlikelerle yüzleşirdi. Belki çiftçiyle ailesinin kokusunu bile alabilirdi. Daha da beteri, yakınlarda bir kasaba veya kent bulunduğunu hissedebilir, koklayabilirdi Kurt. Jack pek emin olamıyordu ama değişmiş halinde Kurt, belki kaldırımda rastladığı insanlardan bir düzinesinin hakkından gelebilirdi.

"Lanet, lanet, lanet olsun!" diye söylendi kendi kendine. Hendeğin kenarına tırmanmaya koyuldu. Kurt'u görmeyi pek ummuyordu aslında. Belki de bir daha hiç görecek değildi onu. Belki birkaç gün sonra bir gazetede korkunç bir kurdun sebep olduğu katliamı okuyacaktı. Bir kasabanın ana caddesinde, aç bir kurdun yaptıkları... Yine isimler sıralanacaktı gazetede. Tıpkı o zamanki gibi... Thielke, Heidel, Hagen...

Önce yola doğru baktı. Kurt'un siluetini doğuya doğru giderken görmeyi umuyordu sanki. Batıya gidemezdi. Daleville'den dönmekte olan Jack'la karşılaşmak istemezdi. Yol bomboştu zaten.

Tabii boş olacaktı.

Güneş de inişe geçmişti yukarda.

Jack bakışlarını yandaki tarlaya doğru çevirdi. Orada da kıpırtı yoktu.

KATİL KURDU AVLAMA ÇABALARI SÜRÜYOR, diyecekti gazete manşetleri birkaç gün sonra.

Tam o sırada ormanın kenarındaki koca kaya hareket eder gibi oldu. Jack birden onun kaya olmayıp Kurt olduğunu anladı. Topuklarının üzerinde çömelmiş, Jack'e doğru bakıyordu.

"Seni orospu çocuğu," dedi Jack. Rahatlamıştı ama bir yandan da demin Kurt'un gittiğine sevinmiş olduğunu unutamıyordu. Oraya doğru ilerledi.

Kurt hiç kıpırdamadı. O pozda donmuş, yoğunlaşmış gibiydi. Jack'in bir sonraki adımı daha da fazla cesaret gerektirdi.

Yirmi adım kadar attıktan sonra, Kurt'un bu arada değişmeye devam ettiğini fark etti. Saçları daha gürleşmiş, daha kabarık olmuştu. Sanki yıkanıp fön makinesiyle kurutulmuş gibiydi. Sakalı artık gözlerinin hemen altından başlıyordu. Bütün vücudu irileşmiş, daha bir güç kazanmıştı. Gözleri sıvı ışıklarla doluydu. Turuncu turuncu parlıyordu.

Jack kendini zorlayıp daha da yaklaştı. Bir ara Kurt'un ellerinin değişip pençe olduğunu sanınca duraladı ama sonradan ellerin üzerini tüylerin kaplamış olduğunu anladı. Kurt ateş saçan gözlerle ona bakmaya devam ediyordu. Jack aradaki uzaklığı tekrar yarıya indirdi, sonra durdu. Diyar'da Kurt'a ilk rastladığından bu yana, arkadaşının yüzündeki ifadeyi ilk defa okuyamıyordu. Belki Kurt çok fazla yabancılaşmıştı artık. Ya da belki o tüyler saklıyordu yüzünü. Tek kesin olan şey, Kurt'un artık güçlü bir duygunun elinde esir olduğuydu.

On iki adam kala Jack kesin olarak durdu, kendini zorlayıp o gözlere baktı.

"Az kaldı artık, Jacky," dedi Kurt. Ağzı açıldı, o korkunç gülümseme göründü.

"Kaçtın sanmıştım," dedi Jack.

"Burada oturdum, senin gelişini görmek istedim. Kurt!"

Jack bu sözün ne anlama geldiğini bilemedi. İçinden Kırmızı Şapkalı Kız'ın masalını hatırlıyordu. Kurt'un dişleri özellikle bol, keskin ve güçlü görünüyordu. "Kilidi aldım," dedi Jack. Cebinden çıkarıp gösterdi. "Ben yokken aklına bir fikir falan geldi mi, Kurt?"

Kurt'un bütün yüzü gözleri, dişleri, her şeyi birden parlıyordu.

"Artık sürü sensin, Jacky," dedi, sonra başını kaldırdı, ağzından upuzun, korkunç bir uluma sesi çıktı.

8

O anda orada daha az korkan bir Jack Sawyer olsa belki, "Kes zırvalamayı," derdi ya da belki "Böyle devam edersen tüm ülkenin köpekleri başımıza üşüşür," derdi. Ama bu sözlerin ikisi de boğazında kalakaldı. Bir şey söyleyemeyecek kadar korkuyordu. Kurt, ona yine bir numaralı gülümsemesini sundu, ağzı televizyonda gösterilen bir bıçak reklamına benzedi. Sonra pek bir çaba göstermeksizin ayağa kalktı. Gözündeki John Lennon gözlüğünü sakalı giderek daha yukarıya itiyordu. Jack'e boyu daha da uzamış gibi göründü. Oatley Barı'ndaki bira fıçıları kadar da kalınlaşmıştı.

"Bu dünyada güzel kokularınız da var, Jacky," dedi Kurt.

Jack sonunda onun ruhsal durumunu anlayabildi. Coşku doluydu Kurt. Zor şartlarla bir maç kazanmış gibiydi.

"İyi kokular! Kurt! Kurt!"

Jack bir adım geriledi, acaba onu ben mi kuruyorum, diye merak etti. "Bunu daha önce hiç söylememiştin, Kurt," diyebildi.

"Daha öncesi daha önceydi, şimdi ise şimdi," dedi Kurt. "İyi şeyler var. Pek çok iyi şeyler, çevremizde. Kurt bulacak onları görürsün."

Bu sözler durumu daha da beter ediyordu. Jack, onun içindeki o hayvansal açlığı hissediyor, parlayan kızıl gözlerden görebiliyordu. Yakaladığımı yerim, diyordu o gözler. Yakalar, yerim!

"Umarım o iyi şeylerin hiçbiri insan değildir, Kurt," dedi Jack alçak bir sesle.

Kurt kafasını kaldırdı, yarı uluyan, yarı gülen sesler çıkardı.

"Kurt'un canı yemek istiyor," dedi pek de neşeli olmayan bir sesle. "Ah, Jacky, kurtlar nasıl acıkır, bir bilsen! Yemek yemeleri şarttır! YEMEK! Kurt!"

"Seni o kulübeye kapatmam şart," dedi Jack. "Hatırlıyorsun, değil mi, Kurt? Kilidi aldım dedim ya! Kıramayasın diye dua etmekten başka çaremiz yok. Haydi, oraya doğru gidelim artık, Kurt. Beni çok korkutuyorsun!"

Bu seferki kahkaha Kurt'un göğsünden sanki balonlar halinde çıktı. "Korkutmak mı? Ya, *evet*, Kurt biliyor! Kurt biliyor, Jacky! Korku kokuyorsun!»

"Pek de şaşırmadım," dedi Jack. "Haydi, kulübeye gidelim artık, tamam mı?"

"Yoo, ben kulübeye girmem," dedi Kurt. Upuzun, sivri dili, dişlerinin arasından dışarıya doğru uzandı. "Ben girmem oraya, Jacky. Kurt girmez. Kurt kulübeye giremez." Çenesi açıldı, dişleri parıldadı. "Kurt hatırladı, Jacky. Kurt! Hemen hatırladı! Evet, Kurt hatırladı!"

Jack yine geriledi.

"Yine korku kokuyorsun. Pabuçlarında bile var. Pabuçlar, Jacky! Kurt!"

Pabuçların korku kokması besbelli pek komikti.

"Kulübeye gireceksin. Esas hatırlaman gereken o."

"Yanlış! Kurt! Sen gireceksin, Jacky! Kulübeye Jacky girecek! Hatırladım! Kurt!"

Kurdun gözleri turuncudan mora doğru dönüştü. "*İyi Çiftlik Kitabı*'nda vardı, Jacky. Sürüsünü incitmek istemeyen kurdun hikâyesinde. Hatırladın mı? Hatırladın mı Jacky? Ambara sürü giriyordu. Hatırlamıyor musun? Sonra kilit kapıya takılıyordu. Kurt değişmekte olduğunu anlayınca sürüyü ambara sokuyordu, sonra da kapıyı kilitliyordu. Sürüsüne bir zarar vermiyordu." Çene tekrar açıldı, koyu renk, uzun dil zevkle kıvrıldı. "Yapmıyor! Yapmıyor! Sürüsüne zarar vermiyor! Kurt! Hemen yapalım!"

"Üç gün o kulübede kapalı kalmamı mı istiyorsun?" diye sordu Jack.

"Benim yiyecek bulup yemem gerek, Jacky," Kurt son derece açık bir dille konuşuyordu. Çocuk onun gözlerinde rengin yine değiştiğine dikkat etti. "Ay beni yanına alınca yemem şart. Burada iyi kokular var, Jacky. Pek çok. Kurt için iyi yiyecekler var. Ay beni serbest bırakınca Jacky de kulübeden çıkar."

"Ya ben üç gün kapalı kalmak istemezsem?"

"O zaman Kurt, Jacky'yi öldürür. Sonra da lanetlenir Kurt."

"Bunların hepsi *İyi Çiftçilik Kitabı*'nda mı yazılı?"

Kurt başını evet anlamında salladı. "Hatırladım. Tam zamanında hatırladım, Jacky. Seni beklerken."

Jack hâlâ kendini Kurt'un önerisine alıştırmaya uğraşıyordu. Üç gün üç gece aç kalacaktı görünüşe göre. Kurt da serbestçe dolaşacaktı. Kendi hapisteyken Kurt, dünyada nereye isterse oraya gidecekti. Ama Kurt'un değişim süresini sağ salim sona erdirmenin tek yolu da buydu herhalde. İş üç gün aç kalmak ile ölmek gibi iki şık arasında seçim yapmaya gelince aç kalmaya elbette razı olurdu. Sonra birden, bu yer değiştirme işinin aslında hiçbir şeyi değiştirmediğini anladı. Kendisi kulübedeyken bile özgür sayılırdı. Kurt ise, serbestçe dolaşabildiği halde, yine de bir tutukluydu. Yalnızca onun kafesi, Jack'inden biraz daha büyüktü, o kadar. Kurt yine konuştu. "İyi ki *İyi Çiftçilik Kitabı* var, yoksa kendi kendime hiç düşünemezdim," dedi.

Gözleri tekrar parladı, başını özlem dolu bir ifadeyle göğe kaldırdı. "Çok kalmadı artık, Jack. Sürü sensin. Seni kilitlemem gerek."

"Pekâlâ," dedi Jack. "Herhalde bu şart."

Bu da Kurt'a çok komik geldi. Bir yandan gülerek kolunu Jack'in beline sardı, çocuğu havaya kaldırdı, tarlanın karşı tarafına kadar taşıdı. "Kurt sana iyi bakacak, Jacky," dedi. Sesi yumuşacıktı. Hendeğin kenarına gelince onu yere bıraktı.

"Kurt," dedi Jack.

"Kurt çenesini açtı, kasığını kaşımaya koyuldu.

"Asla insan öldürmemelisin, Kurt," dedi Jack. "Bunu unutma, o hikâyeyi hatırladığına göre, insan öldürmemen gerektiğini de hatırlarsın. Çünkü eğer öldürürsen seni kesinlikle avlarlar. Peşine bir sürü insan düşer; yakalarlar seni, Kurt. İnan bana. Derini yüzerler!"

"İnsan öldürmem, Jacky. Hayvanlar insanlardan daha iyi kokuyor. İnsan öldürmem. Kurt!"

Yamaçtan aşağı indiler. Jack, kilidi cebinden tekrar çıkardı, halkaya birkaç kere geçirip kapattı, anahtarın nasıl kullanılacağını Kurt'a gösterdi. "Sonra anahtarı kapının altından içeriye itersin, oldu mu?" diye sordu. "Sen eski haline gelince, ben anahtarı tekrar sana doğru kaydırırım." Jack kapının altına baktı. Beş santime yakın bir aralık vardı orada.

"Tabii, Jacky. Sen bana verirsin oradan."

"Eee, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Jack. "Hemen kulübeye gireyim mi?"

"Şuraya otur." Kurt kapının otuz santim berisindeki bir yeri gösteriyordu.

Jack ona merakla baktı, sonra kulübeye girdi, tam onun gösterdiği yere oturdu. Kurt açık duran kapının hemen dışında oturuyordu. Jack'e

bakmaksızın elini ona uzattı. Jack, uzatılan eli tuttu. Tavşan boyunda kıllı bir yaratığı tutar gibi oldu. Kurt minik eli öyle sıktı ki, Jack neredeyse bağıracaktı. Kurt yine yukarlara bakıyordu. Yüzü hülyalı, dalgın ve huzurluydu. Bir iki saniye sonra Jack, elini Kurt'un avucuna daha rahat bir pozda yerleştirebildi.

"Çok bekleyecek miyiz böyle?" diye sordu.

Kurt'un cevap vermesi bir dakika kadar sürdü. "Biraz," dedi, minik eli tekrar sıktı.

9

Öylece oturdular. Kapının iki yanında oturuyor, tek kelime söylemeden bekliyorlardı. Derken ortalık kararmaya başladı. Kurt son yirmi dakikadan beri belli belirsiz titremeler içindeydi. Ortalık karardıkça elindeki titreme daha da arttı. Bir yarış atının yarış başlamadan önceki titremesi gibi bir şey olmalıydı bu.

"Ay beni almaya başlıyor," dedi Kurt yumuşak bir sesle. "Yakında birlikte koşacağız onunla, Jack. Keşke sen de gelebilseydin bizimle."

Başını çevirip Jack'e baktı. Çocuk onun bu sözü içtenlikle söylediğini anladı. Ama beri yandan, *seninle yan yana koşabileceğim gibi, senin peşinden de koşabilirim, küçük dostum*, der gibiydi.

Jack, "Artık kapıyı kapatmamız gerek herhalde," dedi. Elini Kurt'unkinden kurtarıp çekmeye çalıştı ama o bırakmadan çekemedi.

"Jacky'yi kilitleyelim, Kurt'u da dışarı kilitleyelim." Kurt'un gözleri bir an Elroy'unkiler gibi parıldadı.

"Unutma, sürüyü koruyorsun," dedi Jack. Kulübeye arka arka girdi.

"Sürü ambara giriyor, kilit de kapıya asılıyor. Kurt sürüsüne zarar vermiyor." Kurt'un gözlerinden ateş saçılmaz oldu, renk yine turuncuya dönüştü.

"Kilidi kapıya tak."

"Ben de onu yapıyorum ya," dedi Kurt. "Takıyorum işte." Kapattı, Jack'i karanlıkta bıraktı. "Duydun mu, Jacky? İşte kilidin sesi," Jack duymuştu. Sonra anahtar çevrildi.

"Şimdi anahtarı şuradan kaydır," dedi Jack.

"İşte anahtar," Parıldayarak içeriye kayan maden gözüktü.

"Sağ ol," diye soludu Jack. Eğilip anahtara parmaklarını değdirdi, alıp avucunda öyle sıktı ki, neredeyse gömecekti onu tenine. Avucundaki çürük beş gün geçmeyecekti sonradan. Daha sonra, tutuklanma telaşı içinde, çürüğün geçtiğinin farkına bile varamayacaktı. Anahtarı cebine soktu. Dışarda Kurt soluk soluğa konuşuyordu.

"Bana kızdın mı, Kurt?" diye fısıldadı Jack kapıdan.

Bir yumruk kapıya indi, "Hayır! Kızmadım! Kurt!"

"Pekâlâ," dedi Jack. "İnsan öldürmeyeceksin, Kurt. Onu unutma. Yoksa seni yakalar, öldürürler."

"İnsan öldöööOOOOUUUU-OOOOOOHHHHOOOO!" Sözler sıvı bir hırıltıya dönüştü, Kurt'un koca gövdesi kapıya tosladı, tüylü ayakları aşağıdaki aralıktan gözüktü. Jack arkadaşının kapıya yaslanmış olduğunu anlıyordu. "Kızmadım, Jack!" diye fısıldadı Kurt. Demin uluduğu için utanmış gibiydi. "Kurt kızmadı, Kurt istiyor, Jacky. Az kaldı artık. *Öyle az kaldı ki!"*

"Biliyorum," dedi Jack. İçinden ağlamak geliyordu. Keşke Kurt'u kucaklayabilseydi. Keşke o çiftlik evinde olsalardı, kendisi dışarda, Kurt da güven içinde o mahzende olsaydı.

Kurt'un yine de hapsolduğu yolundaki o tedirgin edici düşünce tekrar geldi aklına.

Kurt'un ayakları kapının altında biraz kaydı. Jack'e sanki ayaklar daha uzamış, daralmış gibi geldi.

Kurt homurdandı, soludu, tekrar homurdandı. Kapıdan uzaklaştı, "Aaah!" dermiş gibi bir ses çıkardı.

"Kurt?" diye sordu Jack.

Kulakları sağır edici bir uluma yükseldi. Kurt hendeğin yamacına doğru tırmandı.

"Dikkatli ol!" Onun duyamayacağını biliyordu artık Jack. Duysa da anlayamayacağından korkuyordu.

Birkaç uluma daha duyuldu. Serbest bırakılmış bir yaratığın sesi olabileceği gibi, kendine geldiğinde hapiste olduğunu anlamış bir yaratığın umutsuz sesi de olabilirdi o ses. Jack pek hangisi olduğunu anlayamıyordu. Acılı, gerçekçi, garip şekilde güzel bir ses. Kurt, gecenin içinde uzaklaşıyordu. Jack kollarını göğsünde kavuşturuncaya kadar titrediğini fark etmedi.

Ulumalar uzaklaştı, ses hafifledi. Kurt artık Ay'la birlikte koşuyordu.

10

Üç gün üç gece boyunca Kurt durup dinlenmeksizin yiyecek aradı. Her sabah, şafak vakti yatıp öğleye kadar uyuyor, bu işi bir ağaç kovuğunda ya da kaya oyuğunda yapıyordu. Kendini kesinlikle hapiste gibi hissetmiyordu. Jack'in duyguları ne olursa olsun, onunkiler farklıydı. Tarlanın karşı tarafındaki orman geniş ve büyüktü. İçi Kurt'un doğal yiyecekle-

riyle doluydu. Fareler, tavşanlar, kediler, köpekler, sincaplar... Bunların hepsini kolaylıkla bulabiliyordu. Sırf o ormanda kalsa değişim süresi boyunca rahat rahat yetecek yiyeceği bulurdu.

Ama Kurt Ay'la birlikte koşuyordu. Kendini ormana hapsedemezdi. Değişimini nasıl engelleyemezse bunu da yapamazdı. Dolaştı durdu. Ay onu nereye götürürse oraya gitti. Bostanları, tarlaları, otlakları, ıssız yerlerdeki evleri, yapım halindeki yolları, yamaçları, kırları dolaştı. Yarı yeteneği, koku alabilme duyusundan geliyordu. Hiç şaşmıyordu burnu. Deha düzeyine erişmiş bir burundu. Sekiz kilometre öteden tavuk kümesinin kokusunu alıp sığır ve koyun kokusundan ayırt etmekle de kalmıyordu. O basit işti. Tavukların hareket ettiğini bile hissedebiliyordu Kurt. Uyuyan domuzlardan birinin bir ayağının yaralı olduğunu bile anlayabiliyordu.

Hem de bu dünyada; çünkü onu güden bu dünyadaki Ay değildi. Yoksa o muydu? Dünya artık kimyasal madde ve ölüm kokmuyordu Kurt'un burnuna. Bu gezileri sırasında daha ilkel bir yaşam karşılaşmıştı onu. Dünyanın o ilk tatlı kokusundan ne kalmışsa onu içine çekiyor, buranın Diyar'la bir zamanlar paylaştığı niteliklerin tadını çıkarıyordu. İnsanların yaşadığı bir eve yaklaşırken, evin köpeğinin belini bir pençede kırarken, vücudunu iki lokmada mideye indirirken bile, toprağın altından temiz suyu olan serin nehirlerin akmakta olduğunu hissediyordu Kurt. Batıdaki dağların güzelliğini sezebiliyordu. Değişim halindeki bir kurt için harikulade bir yerdi burası. İnsan öldürürse lanete uğrayacağını da biliyordu.

İnsan öldürmedi.

Hiç insan görmediği için öldürmedi. Üç günlük Değişim sırasında Kurt, Indiana'da bulunan diğer hayat türlerini öldürüp yedi. Bu arada bir kokarca ve birkaç vaşak da yedi. İlk gece alçaktan uçan birkaç yarasayı ağzıyla yakaladı, kafalarını ısırdı, vücutlarını yuttu. Bol bol evcil kedi ve köpeği yedi. Pek çok domuz avladı, öldürdü.

İki keresinde, peşine düştüğü avı öldürmemesi gerektiğini hissetti. Bu da kendini kendi diyarındaymış gibi hissetmesine yol açtı. Bunun birincisi, ormandaki bir açıklıkta bir tavşanı kovalarken oldu. İkincisi de çiftliğin birindeki bağlı bir köpekti. Bir anda omurgasında bir ürperti hissetti, o avdan vazgeçti. Buraları *antik* yerlerdi. *Antik* yerlerde, bir şey öldürmezdi Kurt'lar. Oradan uzaklaştı. Esrarengiz bir hayat yaşıyor, bu hayatı yaşarken kendini çok rahat hissediyordu.

Jack Sawyer'a olan borçlarını da asla unutmadı.

11

Kulübede kilitliyken Jack başka zamanlardan daha sakin düşünebildiğini fark etti.

Bu yerde eşya olarak bir tek tahta kerevet vardı. Eğlence için de ancak o eski dergiye bakabiliyordu. Penceresi olmayan bu yerde, ancak gün ışığı varken, kapı altındaki aralıkta görülebiliyordu resimler. Yazılar birer tırtıldan ibaretti. Okunmuyordu. Üç günü nasıl geçirebileceğini bilemiyordu Jack. Kerevete yürüdü, diziyle sertçe vurdu, dönüp oturdu, düşünmeye başladı.

İlk farkına vardığı, kulübenin içindeki zaman kavramının dışardakinden değişik olduğuydu. Dışarda saniyeler çabucak geçer, dakikaların içinde erir, onlar da saatlerin içinde erirdi. Koskoca günler metronomun ritmik vuruşları gibi haftalara dönüşürdü. Kulübede ise saniyeler inat ediyor, bir türlü ilerlemiyordu. Uzayıp uzayıp iğrenç canavar saniyeler haline geliyorlardı. Dışarda bir saat biterken içerde beş saniye bile geçmek bilmiyordu.

Jack'in farkına vardığı ikinci şey, zamanın ne kadar yavaş geçtiğini düşünmenin işi daha beter ettiğiydi. İnsan dikkatini saniyelere verince, onlar kıpırdamayı büsbütün reddediyordu. Jack kalkıp kulübenin içinde ileri geri yürümeye başladı, üç güne sığabilecek o sonsuz sayıdaki saniyeleri düşünmemeye çalıştı. Bir ayağını ötekinin önüne basıp adımlarını sayarak hücresinin ikiye üç metre kadar bir yer olduğunu hesapladı. Neyse bari, gece olunca uzanacak kadar yer var demekti.

Demek hücrenin çevresini dolaşsa, on metre kadar yol yürümüş olacaktı.

Yüz tur attığı zaman da bir kilometre yürümüş sayılacaktı.

Yemek yiyemiyordu belki, ama hiç değilse yürüyebilirdi. Jack kolundan saatini çıkardı, cebine koydu. O saate ancak kesinlikle mecbur olduğu zaman bakacağına yemin etti.

Birinci kilometrelik yolunun daha dörtte birini almıştı ki, hücrede hiç su bulunmadığını hatırladı. Ne yiyecek vardı ne de su. Herhalde susuzluktan ölmek üç dört günden uzun sürerdi. Kurt dönerse mesele yok demekti Yani mesele yok değil de ölmemiş olurdu en azından. Ama ya Kurt dönmezse? O zaman kapıyı kırmak zorunda kalacaktı.

O halde bu işi şimdi denese daha iyi ederdi. Gücü yerindeyken.

Kapıya yürüyüp iki eliyle itti. Sonra daha hızlı itti, menteşeler gıcırdadı. Jack denemek için omzuyla menteşe bulunmayan tarafa yüklendi, omzu acıdı, ama kapıya pek bir zarar geldiğini sanmıyordu. Omzunu daha hızlı çarptı. Menteşeler yine gıcırdadı ama kapı bir milimetre bile

kıpırdamadı. Kurt olsa o kapıyı tek eliyle koparırdı. Jack omuzlarını paramparça etse de kıpırdatamayacaktı. Tek çare Kurt'u beklemekti.

* * *

Gece yarısına kadar Jack yedi sekiz kilometre kadar yürümüştü. Kaç kere yüz yetmiş tur yaptığını şaşırmıştı çünkü. Yedi ya da sekiz olmalıydı. Yorgundu. Karnı gurulduyordu. Kulübenin içi idrar kokuyordu. Jack duvar dibine işemek zorunda kalmıştı. Duvar tahtaları arasında bir çatlak olan yere. Hiç değilse birazı dışarıya gitsin diye. Vücudu yorgundu ama uyuyabileceğini pek sanmıyordu. Bu kulübeye kapanalı beş saat ancak geçmişti. Kulübe zaman birimine göre ise yirmi dört saat sayılırdı. Yatmaya korkuyordu.

Kafası rahat değildi. Kafası izin vermiyordu uyumasına. Geçen bir yıl boyunca okuduğu kitapların bir listesini çıkarmaya çalıştı. Sonra, öğretmenlerinin listesini çıkardı. Sonra, Los Angeles Dodgers takımının oyuncularını hatırlamaya uğraştı. Ama tedirgin edici sahneler gözünün önünden gitmek bilmiyordu. Morgan Sloat'un havada bir delik açışını görüyordu. Kurt'un yüzünü nehrin suyu altında görüyordu. Jerry Bledsoe sarsılıyor, elektrik panosunun karşısında titriyor, gözlüğünün çerçevesi eriyip burnuna yayılıyordu. Bir adamın gözleri sarıya dönüyor, eli toynak haline geliyordu. Morgan Sloat yaklaşıyordu karşıdan. Kel kafasında siyah saçlar bitiyordu. Ama aslında Jack'e doğru değil, annesine doğru yürüyordu Morgan Sloat.

Karanlıkta bir tur daha atarken kendi kendine, "Fats Waller'ın şarkıları," diye söylendi, "'*Your Feets Too Big*' var; sonra, '*Ain't Misbehavin*' var, sonra '*Jitterburg Waltz*' vardı. Ha, bir de, '*Keepin Out on Mischief Now*' var."

Yaratık Elroy annesine doğru uzanıyordu. İğrenç bir şeyler fısıldıyor, elini annesinin kalçasına dayıyordu.

"Orta Amerika ülkelerinin adları, Nikaragua, Honduras, Guatemala, Kosta Rika..."

Çok yorulup yere uzandığı, çantasını başının altına çektiği zaman bile, Elroy ile Morgan Sloat kafasında fır dönmeye devam ettiler. Osmond kırbacını Lily Cavanaugh'nun sırtında şaklatıyor, gözlerini fıldır fıldır çeviriyordu. Kurt şaha kalkıyordu. Kocaman bir Kurt! Kesinlikle insan olmayan bir Kurt! Ve o anda kalbine bir kurşun giriyordu.

İlk ışıkla uyandı. Burnuna kan kokusu geliyordu. Bütün vücudu su diye haykırıyordu. Yiyecek istediği yoktu. İnledi. Böyle üç gece daha geçirmeye dayanılamazdı. Gün ışığının yatık gelmesi kulübenin duvarlarını ve tavanını da görebilmesini sağlıyordu. Dün gece sandığından daha büyük görünüyordu şimdi. Tekrar işemesi gerekiyordu. Oysa vücudundan o değerli suları ziyan etmenin kötü bir şey olduğunu da biliyordu. Sonunda kulübenin daha geniş görünmesinin, yerde yatmasından ötürü olduğunu anladı.

Burnuna tekrar kan kokusu geldi. Yan gözle kapıya doğru baktı. Kapı altındaki aralıktan bir tavşanın arka ayakları, derisi yüzülmüş olarak içeri itilmişti. Kanları sıza sıza yatıyorlardı tahtaların üzerinde. Pırıl pırıl da parlıyordu. Üstlerinin çizik çizik ve kirli olması, kapının altından zorlanarak sokulduğunu gösteriyordu. Kurt onu aç bırakmamaya uğraşıyordu.

"Tanrı aşkına," diye inledi Jack. Tavşanın butları insan bacağına pek fazla benziyordu. Jack'in midesi bulandı. Ama kusacağı yerde güldü, bu karşılaştırmaya için için şaştı. Kurt, sahibine her zaman av kuşu getiren av köpeğine benziyordu.

Jack, butları iki parmağıyla yavaşça aldı, kerevetin altına koydu. İçinden hâlâ gülmek geliyordu ama gözleri de yaşlıydı. Kurt birinci geceyi sağ çıkarmıştı. Jack de öyle.

Ertesi sabah kapının altından kemikli bir başka et parçası geldi.

12

Dördüncü günün sabahı Jack birinin hendeğin yamacından kayarak indiğini duydu. Ürken bir kuş ciyakladı, sonra kulübenin damından havalandı. Ağır ayak sesleri kapıya doğru yaklaştı. Jack dirsekleri üzerinde doğrulup karanlıkta gözleri kırpıştırdı.

Koca bir vücut kapıya çarptı, orada kaldı. Alttaki aralıktan bir çift lekeli pabuç görünüyordu.

"Kurt?" diye sordu Jack alçak sesle.

"Anahtarı ver, Jack."

Jack, elini cebine attı, anahtarı çıkardı, iki pabucun arasından dışarıya doğru itti. İri, kahverengi bir el belirdi, anahtarı aldı.

"Su getirdin mi?" diye sordu Jack. Kurt'un korkunç armağanlarından emebildiğini emmesine rağmen, vücudu tehlikeli şekilde kurumuştu. Dudakları şişmiş, çatlamış, dili ağzına sığmaz olmuş, sanki pişmişti. Anahtar kilide sokuldu, Jack kapının açıldığını duydu.

Derken kilit kapıdan çıkarıldı.

"Biraz," diye cevap verdi Kurt deminki soruya. "Gözlerini kapat, Jacky. Karanlığa alışkın gözlerin. Kamaşır sonra."

Jack kapı açılırken ellerini gözlerini kapadıysa da, içeriye dolan ışık yine de parmaklarının arasından girip gözlerini yakmaya yetti. Acıyla inledi. "Yakında geçer, dedi Kurt. Hemen yanıbaşındaydı. Jack'i kucaklayıp kaldırdı. "Sıkı kapa gözlerini," diye uyardı, sonra kulübeden arka arka çıktı.

Jack, "Su," diye sızanırken paslı bir kabın dudaklarına değdiğini hissetti. Kurt'un neden kulübeden hemen çıkmak istediğini de anladı. Dışarda hava çok temiz ve tatlı geliyordu burnuna. Sanki Diyar'dan yeni ithal edilmiş bir havaydı. İki yudum su içti, ömrünün en lezzetli yemeğini yemiş gibi oldu. Su boğazından kıvrılarak aşağıya doğru kaydı. Sanki kuruyan bir bitkiye su veriliyordu.

Kurt kabı onun dudaklarından çekti. Oysa Jack daha doyamamıştı. "Daha çok verirsem kusarsın," dedi Kurt, "Aç gözlerini, Jack. Ama azıcık aç."

Jack talimata uydu. Bir milyon ışık zerresi gözlerine doldu, acıdan bağırdı.

Kurt oturdu, Jack'i kollarıyla sardı. "İç biraz daha," deyip kabı tekrar uzattı. "Gözlerini de biraz daha aç."

Bu sefer ışık daha az acıttı. Jack, kirpiklerinin arasından bakarken yeni bir yudum su boğazından aşağıya kaydı.

"Ah," dedi Jack. "Suyu bu kadar lezzetli yapan nedir?"

"Batı rüzgârı," dedi Kurt hemen.

Jack gözlerini daha iri açtı. Hendeğin çevresindeki yeşil ve kahverengi karışımı renklere baktı. Başını, Kurt'un omzuna dayamıştı. Kurt'un midesi Jack'in sırtına dayanıyordu.

"İyi misin, Kurt?" diye sordu. "Karnın iyice doydu mu?"

"Kurt her zaman yiyecek bulur," dedi rahatça. Sonra çocuğun bacağını okşadı.

"Bana o etleri getirdiğin için teşekkür ederim."

"Söz verdim. Sürü sendin, unuttun mu?"

"Yo, unutmadım," dedi Jack. "O sudan biraz daha içebilir miyim?" Kurt'un kucağından kayıp yere indi, karşısında durdu.

Kurt kabı ona uzattı. John Lennon gözlüğü yerli yerindeydi. Sakalı yanaklarında pek hafif bir gölgeydi. Siyah saçları hâlâ uzun ve yağlıydı, ama omuzlarına kadar inmemişti. Yüzündeki ifade huzurlu ve dostça, hemen hemen yorgun gibiydi. Tulumunun üzerine gri bir eşofman üstü giymişti. Kendine iki beden küçük bir şeydi. Göğsünde INDIANA ÜNİVERSİTESİ ATLETİZM KULÜBÜ diye yazıyordu.

Tanıştıklarından bu yana, en çok insana benzediği an şu sıraydı. Gerçi en basit üniversite derslerini bile anlayabilecek gibi görünmüyordu ama lise takımının en yaman futbolcusu olabilirdi.

Jack bir yudum daha içti. Kurt, kabın bir kenarını tutmuş, bırakmıyordu. Jack büyük yudum alırsa çekmeye hazırdı. "Sahiden iyi misin?"

"Hem de nasıl," dedi Kurt. Eliyle karnını ovaladı. Şiş göbeği tulumunun üzerinden bile belli oluyordu. "Yalnızca yorgunum. Az uyudum, Jack."

"Kazağı nereden buldun?"

"Bir ipe asmışlardı," dedi Kurt. "Buraları soğuk, Jacky."

"İnsanlara zarar vermedin, değil mi?"

"Vermedim. Kurt! Suyu yavaş iç." Gözleri bir an turunculaşıp mutlu mutlu parıldadı, Jack onun hiçbir zaman tam anlamıyla insana benzeyemeyeceğini bir kere daha anladı. Kurt ağzını kocaman açıp esnedi. "Biraz uyku," dedi. Sırtını yamaca yerleştirdi, başını da yasladı. Anında uykuya daldı.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

DÜNYALARIN ÇARPIŞMASI

– Yirminci Bölüm –

YASA ADINA GÖZALTI

1

O gün öğleden sonra iki sularında bir buçuk kilometre daha batıya ulaşmışlardı. Jack Sawyer sanki kendisi de Ay'la birlikte koşuyormuş gibi hissediyordu... O kadar kolay olmuştu bu iş. Jack tüm açlığına rağmen, teneke kutudaki suyu yavaş yavaş yudumlamakla yetindi ve Kurt'un uyanmasını bekledi. Sonunda Kurt kıpırdadı, "Hazırım artık, Jack," dedi, çocuğu kapıp sırtına bindirdi ve Daleville'e doğru yola koyuldu.

Kurt kaldırımın kenarına oturup dikkati çekmemeye çalışırken Jack oradaki hamburgerci dükkânına girdi. Önce erkekler tuvaletine girip yarı beline kadar soyundu. Mutfaktan gelen ızgara kokuları tuvaletteyken bile ağzının sulanmasına yol açıyordu. Jack orada ellerini, kollarını, göğsünü ve yüzünü iyice yıkadı, sonra başını musluğun altına sokup saçlarını da oradaki sıvı sabunla yıkadı. Buruşturduğu kâğıt havlular birbiri ardından çöp sepetine düşüp duruyordu.

Sonunda büfenin başına dönebilecek hale gelmişti. Oradaki üniformalı kız siparişini alırken ona baktı. Islak saçlarına bakıyor olmalıydı. Jack siparişinin hazırlanmasını beklerken kız geri çekilip sırtını duvara yasladı, hiç çekinmeyen bakışlarla Jack'i incelemeye devam etti.

Jack kapıya doğru döndüğünde ilk hamburgerini ısırmaya başlamıştı bile. Salçası çenesinden sızıyordu. Karnı öyle açtı ki, çiğnemeye bile vakit ayıramıyordu. Üç lokmada koca sandvicin çoğu gitmişti. Tam ağzını kocaman açıp kalan kısmı bir lokmada bitirmeye uğraşırken camın dışında Kurt'un çevresine bir yığın çocuk toplanmış olduğunu gördü. Et lokması ağzında büyüdü, midesi kapanıverdi.

Jack derhal dışarıya çıktı. Bir yandan ağzındaki eti, ekmeği, turşuyu, salata yaprağını, domates lokmasını ve sosu yutmaya uğraşıyordu. Çocuklar sokakta Kurt'u üç yanından kuşatmışlardı. Demin garson kız Jack'e nasıl içtenlikle baktıysa onlar da Kurt'a aynı bakışlarla bakıyorlardı. Kurt kaldırımda elinden geldiği kadar iki büklüm oturmaya çalışıyordu. Başını eğmiş, boynunu kaplumbağalar gibi içine çekmişti. Kulakları sanki başına yapışmış gibi görünüyordu. Lokma, Jack'in boğazına oturdu, zorla yutkunduğunda ancak bir boğum aşağıya inebildi.

Kurt yan gözle ona baktı, gözle görülür şekilde rahatladı. Uzun boylu, kot pantolon giymiş, yirmi yaşlarında bir genç adam, park ettiği kırmızı pikabın kapısını açtı, dışarı sarkıp gülümseyerek baktı. Jack, elinden geldiği kadar rahat bir sesle, "Biraz hamburger al, Kurt," dedi. İçinde hamburger bulunan kutuyu uzattı. Kurt alıp kokladı, sonra başını eğdi, kutunun içinden koca bir lokma ısırdı, düzenli hareketlerle çiğnemeye başladı. Çocuklar şaşkın ve hayran, birer adım daha yanaştılar. İçlerinden birkaçı kıkırdaşıyorlardı. "Ne bu böyle?" diye fısıldadı sarışın bir kız arkadaşına. "Canavar mı ne?" Yedi sekiz yaşlarında bir oğlan çocuğu kızı itip önüne çıktı, "O gerçek Hulk. Hey! Hey! Huu!" "Hulk olmalı, dii mi? Tamam mı?"

Kurt ısırdığı sandviçten geri kalanını kutudan ağzıyla çekmeyi başardı. Tümünü ağzına sokup avucuyla içeri itti. Dizlerinin arasından yere kıyılmış salata parçaları düştü, mayonez ve etin suyu çenesine ve yanağına bulaştı. Ağzına girenler Kurt'un koca dişleri arasında çabucak kahverengi bir macuna dönüştü. Onu yuttuktan sonra kutuya bulaşanları yalamaya koyuldu.

Jack kutuyu yavaşça onun elinden aldı. "Hayır," dedi çocuklara, "O benim kuzenim. Canavar falan değil, adı da Hulk değil. Hadi, siz dağılın da bizi yalnız bırakın bakalım, hıı? Haydi, bizi yalnız bırakın dedim."

Çocuklar bakmaya devam ediyordu. Kurt, parmaklarını yalamaya koyulmuştu.

"Ona öyle bakıp durursanız kızdırırsınız. Kızarsa ne yapar, bilemem."

Deminki çocuk, televizyonda böyle şeyleri çok seyrettiği için, bu hamburger etoburunun kızarsa neler yapabileceği konusunda epey bir fikri vardı. Bir adım geriledi. Çocukların çoğu da onunla birlikte geriledi.

"Haydi, gidin," dedi Jack. Ama çocuklar tekrar donmuşlardı.

Kurt koca bir dağ gibi ayağa kalktı. Yumrukları sıkılıydı. "TANRI CEZANIZI VERSİN, BAKMAYIN BANA!" diye haykırdı. "KENDİMİ KOMİK HİSSETTİRMEYİN! HERKES KENDİMİ KOMİK HİSSETTİRİYOR!"

Çocuklar bir anda dağıldılar. Kurt soluk soluğa, suratı kıpkırmızı,

öylece durup onların köşeyi dönüşüne baktı. Onlar gözden kaybolduktan sonra kollarını göğsünde kavuşturdu, bakışlarını Jack'e çevirdi. Çok utanmıştı. "Kurt bağırmamalıydı," dedi. "Çocuktu bunlar daha."

"Korkutmak, adam olmalarını sağlar," diye bir ses duyuldu. İkisi birlikte döndüler. Kırmızı pikaptaki adamdı bu. Hâlâ onlara gülümsüyordu. "Ben de ömrümde böylesini görmedim," dedi. "Kuzen misiniz ikiniz?"

Jack kuşkulu kuşkulu başını salladı.

"Hey, niyetim burnumu sokmak değil." Adam bir adım yaklaştı. Rahat davranışlı, siyah saçlı bir gençti. Kolsuz yelek, içine de kareli gömlek giymişti. "Özellikle de kimseye kendini gülünç hissettirmek istemem, anlıyorsunuz, değil mi?" dedi, durakladı, iki elini kaldırıp boş avuçlarını gösterdi. "Aslında size ilk baktığımda, epey zamandan beri yolda bunlar herhalde, diye düşündüm."

Jack, Kurt'a baktı. O hâlâ utanmış durumda, elleriyle bedenini kucaklamış duruyordu, ama bir yandan da gözlerini bu yeni adamdan ayırmıyordu.

"Ben de yaptım aynı şeyi," diye devam etti adam. "Buradaki liseyi bitirdiğim yıldı. Otostopla ta kuzey Kaliforniya'ya kadar gittim, sonra da döndüm. Her neyse, yolunuz batıya doğruysa sizi biraz götürebilirim."

"Binemem, Jacky!" diye gürültülü şekilde fısıldadı Kurt.

Jack, "Ne kadar batıya?" diye sordu. "Biz Springfield'e gitmek istiyoruz. Orada arkadaşlarım var."

"No problema señor."* Adam ellerini tekrar kaldırdı. "Ben Cayuga'nın bu tarafına kadar gidiyorum. Illinois sınırının yanı başına. Bir dakika izin verin, bir hamburger alayım, hemen atlar gideriz. Dosdoğru. Bir buçuk saat falan sürer ... belki de daha az. Springfield'e kadar olan yolun yarısını almış olursunuz."

"Yapamam!" diye fısıldadı Kurt yine.

Adam devam ediyordu. "Bir tek sorun var. Ben ön kanapeye biraz eşya da koydum. Bir taneniz kamyonetin arkasında gitmek zorunda. Orası biraz rüzgârlı olur."

Jack, "Aman bu ne güzel şans," dedi içtenlikle. "Siz hamburgeri alıp dönün, bekliyoruz. Çok da teşekkür ederiz." Adam dükkâna girer girmez hemen Kurt'a döndü, bir şeyler fısıldadı.

Adı Bill "Papel" Thompson olan genç adam, elinde iki hamburgerle

* (İsp.) Sorun yok efendim. (ed.)

çıktığında, Kurt'u arkaya diz çökmüş, iki eliyle iki yana sarılmış, burnunu da havaya kaldırmış buldu. Jack ön kanapeye yerleşmişti. Selloteyple yapıştırılıp sonra tel zımbayla kapatılmış ve üzerine güzel bir koku sıkılmış naylon torbalar onun yanıbaşındaydı. Yo, koku sıkılmış değildi. Zaten de torbalarda çiçek tomurcuklarının bulunduğu yan taraftan gözüküyordu. Koku ondandı.

Adam geçerken bir hamburgeri Kurt'a fırlattı. "Bana hâlâ biraz aç gibi göründün de," dedi, sonra sürücü koltuğuna, naylon torbaların öbür yanına bindi. "Dişinin kovuğunda kalır gibi geldi. Kuzenine taş atıyorum sanma. Al, bu da senin. O kendininkini bitirdi bile."

Yüz altmış kilometre yol gittiler. Kurt saçlarını uçuran rüzgârdan ötürü pek mutluydu. Hız onu hipnotize ediyordu. Burnuna bu hızla gelip geçen kokular da ilginçti. Gözleri parıldayarak başını sağa sola çeviriyor, havayı koklayıp duruyordu.

"Papel" Thompson, kendini çiftçi olarak tanıtmıştı. Gaz pedalını yere yapıştırarak gittiği yetmiş beş dakika boyunca durmaksızın konuştu, Jack'e bir tek soru bile sormadı. Sonunda Cayuga'ya varıp arabayı bir toprak yola soktu, sonsuz gibi gözüken bir mısır tarlasının yanına park etti, elini cebine atıp kumaşa benzeyen beyaz kâğıda biraz düzensiz sarılmış bir sigara çıkardı. Jack'in eline tutuşturdu. "Gözü kararmak, gözü kızarmak falan duymuştum ama senin kuzenin çok gülünç," dedi. "Heyecanlandığı zaman bundan biraz içsin, emi? Doktorun tavsiyesi de."

Jack sigarayı dalgın bir hareketle gömlek cebine soktu, arabadan indi. "Sağ ol, Pape," dedi sürücüye.

Pape hâlâ konuşuyordu. "Onu yemek yerken görünce şaştım kaldım. Bir yerden bir yere gelmesini nasıl sağlıyorsun? *Mama, mama* diye mi sesleniyorsun?"

Kurt, yolculuğun bittiğini anlayınca kamyonetin arkasından atlayıp indi.

"Bir daha binelim," diye bağırdı. "Jacky, bir daha binelim."

"Keşke olabilseydi," diye karşılık verdi Jack. "Gel, biraz yürüyelim. Belki yine biri çıkar."

Artık şansının değiştiğine inanmaya başlamıştı. Göz açıp kapayıncaya kadar Illinois sınırına gireceklerdi. Bir kere Springfied'de, Thayer Koleji'ne, Richard'a ulaşırsa, her işin yolunda girmeye başlayacağından da emindi. Ama Jack'in kafası hâlâ kulübe zaman birimine göre çalışıyordu. Orada gerçekdışı çıkagelir, gerçeği çarpıtırdı. Nitekim kötü şeyler yeniden olmaya başladığında her şey öyle hızlandı ki, olaylar Jack'in kontrolünden çıktı. Jack'in Illinois'i görmesi için aradan epey zaman geçmesi gerekti. O süre içinde de Jack, kendini yeni baştan kulübede buldu.

2

Onları Güneşışığı Yurdu'na götürecek olaylar dizisi, çocuklar Cayuga levhasının bulunduğu yeri geçtikten on dakika sonra başladı. Levhada 'Cayuga-Nüfus 23.568' diye yazıyordu, ama kasabanın kendisi görünürlerde yoktu. Sağ taraflarında uçsuz bucaksız bir mısır tarlası uzanıyordu; solda boş bir tarla, ilerde yolun nasıl kavis yaptığını görmelerine izin veriyordu. Dümdüz bir arazideydiler. Jack otostop olanağı bulmak için herhalde kasabaya kadar yürümek zorunda olduklarını kavradığı sırada, yol üzerinde bir araba belirdi, hızla onlara doğru yaklaştı.

"Arkaya bineyim mi?" diye bağırdı Kurt. Sevinçle ellerini başının üzerine kaldırmıştı. "Kurt arkaya binsin! Hemen!"

Jack, "O araba ters yönde gidiyor," dedi. "Sakin ol, bırak yanımızdan geçsin, Kurt. Kollarını da indir. Yoksa kendisine işaret veriyorsun sanır."

Kurt isteksiz isteksiz kollarını indirdi. Araba yolun virajına yaklaşmıştı. Biraz daha ilerlese Jack ile Kurt'un yanından geçecekti. Kurt çocuksu bir sesle, "Arkaya binmek yok, ha?" diye sordu.

Jack, başını iki yana salladı. Arabanın yan kapısındaki oval biçimli armaya bakıyordu. O arma her şey olabilirdi. Yaban Hayatı Koruma Derneği'nden Eyalet Tarım İdaresi'ne kadar her şey. Ama araba virajı alınca Jack onun polis arabası olduğunu anladı.

"Polis o, Kurt," dedi. "Bir polis. Sen yürümeye devam et, uslu ol, kendini rahat bırak. Bu adamın durmasını istemiyoruz."

"Polis ne demek?" Kurt'un sesinde bir kararma seziliyordu. Arabanın dosdoğru kendi üstlerine geldiğini görüyordu. "Polisler, Kurt'ları öldürür mü?"

"Hayır," dedi Jack. "Kurt'ları hiçbir zaman öldürmezler. Kesinlikle." Ama bu sözlerin pek bir yararı olmadı. Kurt, arkadaşının elini yakaladı, titremeye başladı.

"Lütfen elimi bırak, Kurt," diye yalvardı Jack. "Adamın komiğine gidecek."

Kurt'un eli yanına sarktı.

Polis arabası onlara yaklaşırken Jack, direksiyon başındaki adama göz attı, sonra dönüp birkaç adım geri bitti, böylelikle Kurt'u kendi görüş alanı içine almaya çalıştı. Gördüğü manzara pek cesaret verici değildi. Arabayı kullanan polisin kocaman, etli, hamur gibi, tahakküm edici ifade yansıtan bir suratı vardı. Bir zamanlar elmacıkkemiklerinin bulunduğu yeri şimdi yağlar bürümüştü. Kurt'un korkusu da yüzünden açık seçik okunuyordu. Gözlerinden, açılıp kapanan burun deliklerinden dişlerini de gösteriyordu Kurt.

Jack, ona, "Kamyonetin arkasına binmek çok hoşuna gitti, değil mi?" diye sordu.

Kurt'un korkusu biraz silindi, yüzünde gülümsemeye pek yakın bir ifade belirdi. Polis arabası gürleyerek yanlarından geçti. Jack, sürücünün dönüp kendilerine baktığını hissetti. "Pekâlâ, geçti artık," dedi Jack. "Kurtulduk, Kurt."

Arabanın motor sesinin tekrar yükselmeye başladığını duyunca durup döndü.

"Polis geri mi geliyor?"

"Herhalde Cayuga'ya dönüyordur," dedi Jack. "Sen arkana bakmaktan vazgeç, ben ne yapıyorsam onu yap. Adama gözünü dikme."

Kurt ile Jack yürümeye devam ettiler, arabaya aldırış etmiyormuş gibi davranmaya çalıştılar. Araba inadına onların arkasında kalmaya çalışıyormuş gibiydi. Kurt yarı inilti, yarı homurtu gibi bir ses çıkardı.

Polis arabası onları solladı, yanlarından geçti, fren lambaları parıldadı, sonra yollarını çapraz keserek önlerinde durdu. Polis kapıyı açıp indi. Aşağı yukarı Jack'in boyundaydı. Tüm kilolarını suratında ve göbeğinde taşıyordu. Bacakları sıska, kolları ve omuzları ise normal bir insan kadardı. Göbeği dışarı fırlıyordu.

Kolunu kıvırıp açık duran kapıya dayandı. "Sabırsızlıktan ölüyorum," dedi çocuklara. "Neymiş bakalım sizin hikâyeniz? Anlatın."

Kurt, Jack'in arkasına geçti, omuzlarını sarkıttı, ellerini tulumunun ceplerine soktu.

Jack, "Biz Springfield'e gidiyoruz, memur bey," dedi. "Otostop yaptık, belki de yapmamamız gerekirdi."

"Demek belki yapmamanız gerekirdi. Vay canına! Şu arkana saklanmaya çalışan tip de ne? Kaçık falan mı?"

"O benim kuzenim." Jack bir an, telaş içinde, düşünmeye çalıştı. Her zaman anlattığı hikâyeyi, Kurt'u da içine alacak biçimde değiştirmesi, genişletmesi gerekiyordu. "Onu eve götürmem gerek. Springfield'de, Helen Teyzesiyle oturuyor. Yani benim Helen Teyzemle, öğretmen olan teyzemle, Springfield'de."

"Ne yapmış? Bir yerden mi kaçmış?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Yalnızca ..."

Polis ona ifadesiz gözlerle baktı. "Adlarınız."

Jack bu sefer bir ikileme sıkışmış oldu. Kurt çok geçmeden onu Jack diye çağırırdı. Kendisi polise ne isim söylerse söylesin, Jack olduğu ortaya çıkardı nasılsa. "Adım Jack Parker," dedi. "Bu da ..."

"Bir dakika. Kendi adını kendi söylesin istiyorum. Hey sen. Adının ne olduğunu hatırlıyor musun, taş kafa?"

Kurt, yine Jack'in arkasına sinmeye çalıştı. Başını eğmiş, çenesini göğsüne gömmüştü. Bir şey mırıldandı.

"Duyamıyorum, oğlum."

"Kurt," diye fısıldadı.

"Kurt. Tahmin etmeliydim herhalde. İlk adın ne? Yoksa ad yerine numara mı verdiler sana?"

Kurt gözlerini sımsıkı yumdu. Bacaklarını birbirine sürtüp duruyordu.

"Yürü, Phil," dedi Jack ona. Kurt herhalde bu ismi unutmamayı başarır, diye düşünüyordu.

Ama tam kelime ağzından çıkarken Kurt başını kaldırdı, sırtını dikleştirdi ve bağırdı. "JACK! JACK! JACK Kurt!"

Jack, hemen "Onu bazen de Jack diye çağırırız," dedi, ama iş işten geçmişti ve kendi de farkındaydı. "Beni çok sevdiği için ona bir tek ben söz geçirebiliyorum. Belki onu evine bıraktıktan sonra birkaç gün kendim de Springfield'de kalırım. Yerleşsin, alışsın diye."

"Senin sesini dinlemekten iyice usandım, oğlum Jack. Haydi şimdi sen de, kuzenin Phil-Jack de şu arka kanepeye binin, kente gidip her şeyi rayına oturtalım, olur mu?» Jack kıpırdamayınca polis, elini koca tabancasının kabzasına değdirdi. "Binin arabaya. Önce o binsin. Neden okula gideceğiniz yerde evinizden 160 kilometre uzağında dolaşıyormuşsunuz, anlamak istiyorum. Arabaya, hemen!"

"Ah, memur bey," diye başladı Jack. Ense kökünde Kurt soludu. "Hayır. Yapamam," diye bir fısıltı yükseldi ağzından.

"Kuzenimin bir sorunu var," dedi Jack. "Klostrofobi diyorlar. Dar yerlerden, arabaların içinden korkuyor, deli oluyor. Otostop yaptığımızda yalnız pikaplara, kamyonetlere binebiliyoruz ki o arkada gidebilsin."

"Arabaya binin dedim," diye gürledi polis. Bir adım ilerleyip arka kapıyı açtı.

"YAPAMAM!" diye bağırdı Kurt. "Kurt BİNEMEZ! Kokuyor, Jacky, kokuyor orası." Burnu ve dudağı kıvrıldı, buruş buruş oldu.

Polis, Jack'e, "Onu arabaya bindir, yoksa ben bindiririm," dedi.

Jack yalvarmaya başladı. "Kurt, çok sürmeyecek!" Uzanıp arkadaşının elini tuttu. Kurt, istemeyerek elinin tutulmasına razı oldu. Jack, onu polis arabasının arka kanepesine doğru çekti. Kurt resmen yolun asfaltında ayaklarını sürüyordu.

Bir iki saniye boyunca, sanki durumu kurtarabileceklermiş gibi göründü. Kurt kapının çerçevesine dokunacak kadar yaklaştı arabaya. O anda tüm vücudu sarsıldı. İki eliyle kapının üst kenarına sarıldı. Sanki arabanın üstünü ikiye bölecekti. Sirklerde gösteri yapan kuvvetli adamların numaralarına benzer bir şey.

"Lütfen," dedi Jack alçak sesle, "Mecburuz."

Ama Kurt korkular içindeydi. Burnuna gelen koku her neyse, ondan pek tiksiniyordu. Başını hırsla iki yana salladı. Ağzından akan salya da arabanın tepesine damladı.

Polis, Jack'in yanından dolandı, kemerinden bir şey çekip çıkardı. Jack bu çekilen şeyin tabanca olmadığını görmeye ancak vakit buldu. Polis copu, Kurt'un ensesine indirdi. Kurt'un üst bedeni arabanın arka kanepesine devrildi, sonra tüm vücudu yolun tozları üzerine kaydı, serildi.

"Sen öteki kapıdan bin," dedi polis Jack'e. Copu kemerine soktu. "Sonunda bu un çuvalını da içeri atabileceğiz."

İki üç dakika sonra Cayuga yoluna koyulmuşlardı. "Kuzenine ne olacağını biliyorum," dedi polis. "Kuzeninse tabii, ki hiç sanmıyorum." Dikiz aynasından Jack'e baktı. Gözleri kuru üzüm taneleri gibiydi.

Jack'in tüm kanı çekilir gibi oldu. Kalbi gümbür gümbür çarpmaya başladı. Gömleğinin göğüs cebindeki o sigarayı hatırlamıştı. Elini cebe dayadı, sonra polis bir şey diyemeden hemen çekti.

"Ona pabuçlarını giydirmem gerek," dedi Jack. "Ayağından fırlayacak haldeler."

"Boş ver," dedi polis. Ama Jack eğildiğinde itiraz etmedi. Dikiz aynasındaki görüntüden kurtulduğu anda Jack önce Kurt'un birinci pabucunu topuğundan geçirdi, sonra hemen sigarayı çıkarıp kendi ağzına attı, ısırdı, garip lezzeti olan kuru otlar diline yayıldı. Jack çiğnemeye başladı. Boğazına bir şey batar gibi oldu. Birden doğruldu, elini ağzına kapattı, dudaklarını aralamadan öksürmeye çalıştı. Boğazı temizlenince ıslanmış otları, daha doğrusu esrarı yuttu. Diliyle dişlerini yaladı, kalan izleri yok etmeye çalıştı.

Polis, "Sizi bazı sürprizler bekliyor," dedi. "Ruhunuza biraz 'Güneşışığı' girecek."

"Ruhuma güneş ışığı mı girecek?" diye sordu Jack. Acaba polis esrarı ağzıma attığımı gördü mü, diye meraklanmıştı.

"Kafanda da bir iki şişlik belirecek." Polis, Jack'in dikiz aynasındaki görüntüsüne sırıttı.

Cayuga Belediye binası, karanlık koridorlardan, dar merdivenlerden oluşmuş bir yerdi. Borulardaki suların sesi gurul gurul duyuluyordu. Polis onları sağdaki son merdivene yöneltirken, "Size bir şey anlatayım, çocuklar," dedi. "Tutuklu değilsiniz. Bunu anladınız mı? Sorgu için göz al-

tındasınız. Bir telefon hakkımız var diye mavallar duymak istemiyorum. Kim olduğunuzu, niyetinizin ne olduğunu bize doğru dürüst söyleyinceye kadar kurtulamazsınız. Duydunuz mu? Şimdi Yargıç Fairchild'ı göreceğiz. Doğruyu söylemezseniz sonucunu ağır ödersiniz. Yukarı. Haydi!" Merdivenin üst başına vardıklarında polis bir kapıyı itip açtı, orta yaşlı, tel çerçeveli gözlük takmış, siyah elbise giymiş bir kadın önündeki daktilodan başını kaldırdı. "İki kaçak daha," dedi polis. "Yargıca geldiğimizi söyle."

Kadın başını salladı, telefonun kulaklığını eline aldı, bir iki kelime konuştu. "Girebilirsiniz," derken gözleri bir Kurt'a, bir Jack'e gidip geliyordu.

Polis onları bitişik odaya doğru itti. Kapıyı açtığında, o odanın ilkinden iki kat büyük olduğu gözüktü. Upuzun bir duvar boyunca kitap rafları vardı. Öteki duvara çerçeveli fotoğraflar, diplomalar, sertifikalar asılmıştı. Pancurlar inikti. İnce uzun, sıska, koyu renk elbise giymiş bir adam masanın başında oturuyordu. Gömleği buruşuktu. İnce bir kravat takmıştı. Onlar girerken koca masanın başından ayağa kalktı. Suratı harita gibi çizgi doluydu. Saçları öyle siyahtı ki, ancak boya olabilirdi. Odada sigara dumanları dolaşıp duruyordu. "Ee, ne getirdin bakalım, oyuncularının "French Lick Yolu'nda bulduğum iki çocuk. Thompson'ın çiftliğinin oralardaydılar."

Yargıç Fairchild'ın yüz çizgileri bir gülümsemeye işaret eder biçimde büküldü, gözleri Jack'e döndü. "Üstünüzde kimlik var mı, çocuğum?"

"Hayır efendim," dedi Jack.

"Memur Williams'a her şeyin doğrusunu anlattınız mı? Anlattığınızı sanmıyor olmalı, yoksa sizi buraya getirmezdi."

"Evet, efendim," dedi Jack.

"O halde bana anlatın hikâyenizi." Masanın çevresinden dönerken sigara dumanlarının arasından geçti, köşeye elini dayayıp yan yaslandı, yarı oturdu. Gözlerini kırpıştırarak yeni bir sigara yaktı. Jack yargıcın çukur mavi gözlerine baktığında, bu adamın kendisine hiç acımayacağını hemen anladı.

Yine başı dertteydi.

Jack derince bir nefes aldı. "Benim adım Jack Parker. Bu benim kuzenim. Onun da adı Jack. Jack Kurt. Ama asıl adı Philip. Daleville'de bizim evde kalıyordu. Çünkü babası öldü, annesi de hastaydı. Ben onu Springfield'e geri götürüyorum."

"Biraz geri zekâlı mı?"

"Biraz yavaş," dedi Jack. Bir yandan Kurt'a baktı. Arkadaşı hiçbir şeyin farkında değilmiş gibiydi.

"Annenin adı ne?" diye sordu Yargıç, Kurt'a. Kurt hiçbir cevap vermedi. Gözleri sımsıkı kapalı, elleri ceplerine sokuluydu.

"Helen," dedi Jack. "Helen Vaughan."

Yargıç masanın köşesinden kalktı, yavaşça Jack'e doğru yürüdü. "Sen içki mi içtin, oğlum? Biraz dengen bozuk gibi."

"Hayır."

Yargıç Fairchild Jack'e iyice yaklaştı, aralarında otuz santim kalınca eğildi. "Soluğunu ver," dedi.

Jack ağzını açıp soluk verdi.

"Hayır. İçki yok." Yargıç tekrar doğruldu. "Ama bana söyldiklerinin arasında tek doğru olan şey de buydu, öyle değil mi? Beni işletmeye mi çalışıyorsun, çocuk?"

"Otostop yaptığımız için üzgünüm," dedi Jack. Çok dikkatli konuşması gerektiğinin farkındaydı. Ağzından çıkanların, serbest kalmalarını sağlayabilmek bir yana, zaten kelimeleri telaffuz etmekte de zorluk çekiyordu. Her şey çok yavaş oluyormuş gibi geliyordu ona. Tıpkı kulübedeyken olduğu gibi, saniyeler metronomun temposundan ayrılmıştı. "Aslında hiç otostop yapamıyoruz gibi bir şey, çünkü Kurt yani Jack, arabalara binmekten nefret ediyor. Bir daha asla yapmayız. Bir suç işlemedik, efendim, doğru söylüyorum."

"Anlamıyorsun, oğlum," dedi Yargıç. Uzaklara dalmış gözleri tekrar parıldadı. Jack içinden, *bundan zevk alıyor*, diye düşündü. Adam masasının arkasına geçti. "Mesele otostop yapmakta değil. Siz bu yaşınızda yollardasınız, tek başınıza. Ne geldiğiniz yer belli, ne de gittiğiniz yer. Bu durumda belaya çanak tutuyorsunuz." Sesi koyu renk bir bal gibiydi. "Bizim bu eyalette size garip gelecek bir kuruluşumuz var, eyalet makamlarınca onaylanmış, finansmanı eyaletçe yapılan bir kuruluş, sırf sizin durumunuzdaki çocukların yararına olsun diye kurulmuş bir yer. Adı, 'Başıboş Çocuklar için Güneşışığı *Gardener* İnanç Yurdu.' Bay Gardener'ın gençler için yaptığı çalışmaların sonuçları mucize sayılabilir. Biz ona en inatçı çocukları yolladık, göz açıp kapayıncaya kadar diz çökmüş, İsa Peygamber'den yardım ister hale geldiler. Bence bu çok harikulade bir şey, değil mi?"

Jack yutkundu. Ağzı kulübedeyken olduğundan daha bile kuruydu. "Ah, efendim, Springfield'e çok acele varmamız gerek. Herkes merak ed..."

"Bundan kuşku duyarım," diye gülümsedi Yargıç. Yüzündeki tüm kırışıklar derinleşti. "Ama, bakın size bir şey söyleyeyim. Siz Güneşışığı Yurdu'na giderken ben de Springfield'e bir telefon açar, bu Helen Kurt muydu soyadı? Yoksa Helen Vaughan mı?"

"Vaughan," dedi Jack. Yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Evet?" dedi Yargıç.

Kurt, başını iki yana salladı, sonra elini Jack'in omzuna dayadı.

Yargıç ona, "Kendine mi geliyorsun, evladım," dedi. "Bana yaşını söyleyebilir misin?"

Kurt gözlerini tekrar kırpıştırdı, Jack'e baktı.

Jack, "On altı," dedi.

"Ya sen?"

"On iki."

"Ya. Seni çok daha büyük sanmıştım. Başınız derde girmeden yardım görmeniz için bir sebep daha işte. Değil mi, Franky?"

"Amin," diye cevap verdi polis.

Yargıç, "Bir ay sonra buraya yine geleceksiniz," dedi. "Bakalım bellekleriniz o zaman biraz yerine gelmiş olur mu! Gözleriniz niye böyle kanlanmış sizin?"

Jack, "Biraz yanıyor," deyince polis arkalarında bir havlama sesi çıkardı. Jack onun gülüyor olduğunu ancak bir saniye sonra anlayabildi.

"Götür onları, Franky," dedi Yargıç. Elini telefona uzatmıştı bile. "Otuz gün sonra çok farklı çocuklar olacaksınız. İnanın bana."

Kırmızı tuğlalı Belediye binasının merdivenlerinden inerken Jack, Franky Williams'a, yargıcın neden yaşlarını bilmek istediğini sordu. Polis en alt basamakta durakladı, dönüp Jack'e ateş saçan gözlerle baktı. "Bizim Bay Gardener genellikle onları on iki yaşında alır, on dokuz yaşında bırakır," dedi, sırıttı. "Onu radyoda hiç mi dinlemediniz? Buralarda çok ünlüdür. Eminim ta Daleville'dekiler bile tanıyordur onu." Dişleri rengi solmuş, aralıklı dizilmiş mandallar gibiydi.

3

Yirmi dakika daha geçtiğinde, kendilerini yeni baştan kırlık yerlerde buldular.

Kurt, arabanın arkasına binerken şaşılacak kadar az sızlanmıştı. Franky Williams, copunu kemerinden çekip, "Yine mi bunu istiyorsun, manyak! Belli olmaz, belki de aklını başına getirir," der demez, vücudu titremiş, burnu kırışmış, ama Jack'in peşi sıra arabaya binmişti. Bindikten sonra hemen eliyle burnunu kapatmış, ağzından soluk almaya başlamıştı. Jack onun kulağına, "Kaçarız oradan, Kurt," diye fısıldadı.

"İki gün yeter, bir yolunu buluruz." Ön koltuktan, "Çene çalmak yok!" diye bir ses geldi.

Jack garip şekilde rahatlamıştı. Kaçmanın bir yolunu bulacaklrından emindi. Plastik kanepenin arkasına yaslandığında, Kurt'un eli uzanıp onun elini buldu, birlikte yanlarından akıp geçen tarlaları seyretmeye başladılar.

"İşte orası!" diye seslendi Franky bir ara. "Bir sonraki eviniz."

Jack, tarlaların arasında gerçeküstü bir yapı gibi yükselen tuğla duvarları gördü. Üstlerine dikenli teller döşenmiş, çimentosuna cam kırıkları karıştırılmıştı. Araba şimdi de duvarın iç tarafındaki dikenli tel çitle kuşatılmış alandan ilerliyordu.

Williams, "İki yüz elli dönüm arazisi var," dedi. Hepsi de ya duvarla, ya da çitle çevrili. İnansanız iyi edersiniz. Buradaki çocukların kendileri yaptı hepsini.»

Tuğla duvardaki geniş demir kapıdan girdiler. Arabanın burnu oraya döner dönmez, kendiliğinden açılmıştı kapı. "Elektronik sinyal; şurada da kamera," diye açıkladı polis. "Sizi bekliyorlar, iki yeni balığı."

Jack eğilip suratını cana dayadı. İki yandaki tarlalarda kot ceketli çocuklar çalışıyor, çekçek arabalarını itip duruyorlardı.

Williams, "Siz iki salak bana yirmi papel kazandırdınız," dedi onlara. "Ayrıca bir yirmi de Yargıç Fairchild'a. Harika, değil mi?"

– Yirmi Birinci Bölüm –

GÜNEŞIŞIĞI YURDU

1

Yurt, çocukların oynadıkları küp küp bloklardan yapılmış gibi bir şeydi. Rastgele kurulmuş bir binaydı. Yeni yer gerektikçe binaya ek yapmışlardı. Birdenbire, çok sayıdaki pencerelerde demir bulunduğunu fark etti. Bina gözüne bir cezaevi gibi gözüktü, o çocuksu izlenim kayboldu.

Tarlalardaki çocukların çoğu aletlerini ellerinden bırakmış, polis arabasının geçişini seyrediyorlardı.

Franky Williams, bina önündeki meydanı döndü, durdu, motoru susturdu. Binanın ön kapısından uzun boylu bir adam çıktı, en üst basamakta durup onlara baktı. İki elini göğsünün önünde kenetlemişti. Uzun beyaz saçlarının altında yüzü inanılamayacak kadar genç görünüyordu. Hatları sanki estetik cerrahi ürünüydü. Kime neyi isterse satabilecek bir insanın tipik yüzü. Giysileri de saçları kadar beyazdı. Beyaz takım elbise, beyaz pabuçlar, beyaz gömlek, boynunda da beyaz bir fular. Jack ile Kurt arka kanepeden inerlerken adam yeşil bir güneş gözlüğü çıkarıp gözüne taktı, gülümsemeden önce iki çocuğu inceliyormuş gibi göründü. Sonra gözlüğü çıkarıp tekrar cebine soktu.

"Vay vay vay," dedi. "Siz olmasanız halimiz nice olurdu, Memur Bey?"

"İyi günler, Peder Gardener," dedi polis de ona.

"Her zamanki durum mu, yoksa bu iki çocuk gerçek bir suç mu işlediler."

"Başıboş çocuklar," diye karşılık verdi polis. Ellerini kalçalarına daya-

yıp pedere gözlerini kısarak bakıyor, sanki o beyazlık gözlerini kamaştırıyormuş gibi davranıyordu. "Fairchild'a gerçek adlarını söylemediler. Bu büyük olanı," diyerek parmağıyla Kurt'u gösterdi. "Bu hiç konuşmadı. Arabaya bindirmek için bile kafasına vurmak zorunda kaldım."

Gardener, başını acıklı bir ifadeyle iki yana salladı. "Onları getirin de kendilerini takdim etsinler. Sonra formalitelere bakarız. Bunların bu kadar şaşkın davranması için bir sebep var mı?"

"Yalnızca büyüğünün kulak arkasına vurdum."

"Hımmm." Gardener parmaklarını birbirine geçirip iyice kenetleyerek bir adım geri çekildi.

Williams, çocukları uzun taraçaya çıkan merdivene yürütürken Gardener, başını yana eğip, iki çocuğu süzdü. Jack'le Kurt üst basamağa vardılar, taraçaya ilk adımlarını attılar. Franky Williams alnındaki terleri sildi, onların yanında durdu. Gardener belli belirsiz gülümsüyordu; ama gözleri çocukların bir birine, bir öbürüne gidip geliyordu. Bir an için gözlerinden sert, soğuk, tanıdık bir bakış fışkırır gibi oldu, Jack'e yöneldi. Peder tekrar gözlüğünü cebinden çıkarıp taktı. Gülümsemesi yine öyle belli belirsiz ve zarifti ama Jack, bu sahte güven duygusuna kendini kaptırmış olmasına rağmen o deminki bakışla olduğu yerde donduğunu fark etti; çünkü aynı bakışı daha önce de görmüştü.

Peder Gardener, gözlüğünü burnunun üzerinde biraz aşağıya kaydırdı, çerçeveleriyle oynadı. "Adları? Adları? Beyler, bize adlarınızı verebilir misiniz?"

"Ben Jack," dedi çocuk, sonra birden sustu. Mecbur olmadıkça bir kelime daha söylemek istemiyordu. Gözlerinin önünde bir hayal belirdi, kendini yine Diyar'daymış gibi gördü. Ama bu sefer Diyar kötü ve korkunçtu. Dumanlar, alevler, işkence gören vücutlar vardı etrafta.

Güçlü bir el onu dirseğinden yakaladı, doğrulttu. Jack duman kokusu yerine kolonya kokusu aldı. Bol bol sürülmüş bir kolonya. Bir çift melankolik göz dosdoğru çocuğun gözlerine bakıyordu.

"Sen kötü bir çocuk musun, Jack? Çok kötü bir çocuk musun?"

"Yo, biz yalnızca otostop yaptık ve..."

"Bence biraz sarhoşsun sen," dedi Peder Gardner. "Sana özel bir özen gösterilmesini sağlayalım, olmaz mı?" Eli çocuğun dirseğini bıraktı. Gardener yavaşça uzaklaştı, gözlüğünü tekrar burnunun üzerinde yukarıya itti. "Herhalde bir soyadın da vardır," dedi.

"Parker," dedi cevap verdi Jack.

"Evvvveett!" Gardener tekrar gözlüğü çıkardı, dans eder gibi bir yarım dönüş yaptı, gözlerini Kurt'a dikti. Jack'e inanıp inanmadığını belli edecek bir şey yapmamıştı.

"Aman ne güçlü bir yapı, değil mi?" dedi. "Harika bir şey. Buralarda senin gibi güçlü kuvvetli bir çocuk elbette ki çok işe yarar, Tanrı'ya şükür. Sizden de Bay Jack Parker'ın örneğine uymanızı ve adınızı vermenizi rica edebilir miyim?"

Jack tedirgin bakışlarla Kurt'a baktı. Kurt başını eğmiş, hızlı hızlı soluyordu. Ağzının yan tarafından çenesine doğru salyası sızmaktaydı. Çalıntı kazağının göğsünde yarı kir, yarı yağ bir leke vardı. Kurt, başını iki yana salladı ama bu harekette bir anlam yoktu, sinek kovarmış gibi sallıyordu başını.

"Adın, oğlum? Adın? Adın? Bill mi diyorlar sana? Paul mu? Art mı? Sammy mi? Hiçbiri mi değil? Daha tumturaklı bir isim mi? George mu öyleyse?"

"Kurt," dedi Kurt.

"Ah, bu çok güzel." Gardener ikisine birden sırıttı. "Bay Parker'le bay Kurt. İçeriye kadar onlara eşlik etmek ister miydiniz, Memur Williams! Şansımız varmış ki Bay Bast da burada kalıyor. Bay Hector Bast bizde asistanlık yapıyor. Onun sayesinde Bay Kurt'u da soyup giydirebileceğiz demektir." Gözlük çerçevesinin üzerinden iki çocuğa baktı. "Bizim inançlarımıza göre, Tanrı'nın askerleri en iyi yürüyüşlerini üniformalıyken yapar. Hector Bast da hemen hemen dostumuz Kurt kadar iridir, küçük Jack Parker. Gerek kıyafet, gerekse disiplin bakımından iyi hizmet verebileceğiz demektir. Rahat olacak."

"Jack," diye fısıldadı Kurt alçak sesle.

"Evet."

"Başım acıyor, Jack. Fena acıyor."

"Başınız size ıstırap mı veriyor, Bay Kurt?" diye sordu Güneşışığı Gardener. Dans eden adımlarla Kurt'a doğru ilerledi, kolunu çekti. Kurt'un yüzünde abartmalı bir tiksinti refleksi okundu. Kolonyanın kokusundandı, Jack biliyordu. Böyle kokular Kurt'a amonyak gibi geliyor olmalıydı.

"Aldırma oğlum." Gardener, Kurt'un gösterdiği tepkiden hiç etkilenmemiş gibiydi. "Bay Bast veya Bay Singer; hatta belki de öteki yardımcılardan biri içerde onun çaresine bakar. Frank, galiba sana bunları yurda götür demiştim."

Memur Williams, sırtına iğne batırılmış gibi tepki gösterdi. Yüzü daha da kızardı, garip vücudu binanın kapısına yöneldi.

Güneşışığı Gardener'ın gözleri tekrar Jack'e ışıklar saçtı, çocuk o bakışlarda yalnızca eğlenen bir ifade gördü. Bu beyazlı adam aslında deliydi. Gardener'ın kolunda kalın bir altın zincir sallanıyordu. Ucu baş parmağına sarılmıştı. Jack'in zihninde, şaklayan kırbacın sesi canlandı ve bu sefer Gardener'ın koyu gri gözlerini tanıdı.

Gardener, Osmond'un ikiziydi.

Peder Gardener yarı eğilerek onlara açık duran kapıyı gösterdi. "İçeriye, delikanlılar," dedi.

2

İçeriye girdiklerinde Gardener, "Acaba daha önce hiç karşılaşmış mıydık, Bay Parker?" diye sordu Jack'e. "Bana bu kadar tanıdık gelmenizin bir nedeni olmalı, öyle değil mi?"

"Bilmem," dedi Jack. Bir yandan dikkatle binanın içini inceliyordu.

Duvar dibindeki uzun kanepeler lacivert kadife kaplıydı. Halı yaprak yeşili gibiydi. Üzeri deri kaplı iki koca masa vardı. Onlar da karşı duvarın dibine konulmuşlardı. Birinde oturan sivilceli genç başını kaldırdı, Jack'e düşmanca, saldırgan bakışlarla baktı. İnce, siyah saçlı, dar yüzlü, zeki ve huysuz görünüşlü biriydi. Beyaz balıkçı yakalı kazağının cebine isim etiketi iğnelenmişti: SINGER.

"Ama bir yerde karşılaşmış olduğumuzu sanıyorum, sence de öyle değil mi, oğlum? Emin ol ki karşılaşmışızdır. Ben unutmam. Bir kere gördüğüm bir çocuğun yüzünü asla unutmam. Başın bundan önce de derde girdi mi, Jack?"

Jack buna cevap olarak, "Sizi daha önce hiç görmedim," dedi.

Birinci genç yerinden kalkmış, hazır olda duruyordu. O da beyaz balıkçı yakalı kazak giymiş, göğsüne askerler gibi isim etiketi takmıştı. İri yapılıydı. Elleri sinirli hareketlerle iki yanından kemerine, kotunun ceplerine, sonra tekrar iki yanına gidip geliyordu. Boyu en azından bir doksan beş vardı. Ağırlığı da yüz kilo olmalıydı. Suratı sivilce doluydu. Bast, bu olmalıydı herhalde.

"Eh, belki sonra hatırlarım," dedi Gardener. "Heck, gel de yeni gelenlere muamelede yardımcı ol, olmaz mı?"

Bast öne doğru ilerlerken kaşları çatıktı. Kurt'a iyice yaklaşıp yanından öyle geçmeye özen gösterdi. Kaşları daha bile çok çatıldı. Kurt'un gözleri hep kapalıydı. Eğer gözlerini açmış olsa, Bast'in ay gibi alnını, zalim küçük gözlerini görebilecekti. Bast, bakışlarını Jack'e çevirdi, "Gel," diye mırıldandı, elini masaya doğru salladı.

Gardener monoton bir sesle, "Kayıtlarını yap, sonra çamaşırhaneye götür, kıyafet bul," dedi. Jack'e pırıl pırıl gülümsedi. "Jack Parker," dedi alçak sesle. "Aslında kim olduğunu çok merak ediyorum, Jack Parker. Bast, ceplerini iyice boşaltmalarına dikkat et."

Bast sırıttı.

Güneşışığı Gardener odanın ortasından Franky Williams'a doğru ilerledi. Polis artık oldukça sabırsız haldeydi. Peder, cebinden cüzdanını çekti. Jack, onun paraları polisin avucuna saymaya başladığını gördü.

"Sen buraya dikkat et, ukala," dedi masadaki çocuk. Jack hemen ona döndü. Çocuk, elindeki kurşunkalemle oynuyordu. Yüzünde doğal öfkesini pek saklayamayan alaycı bir sırıtma ifadesi vardı. "Yazı yazmasını bilir mi?"

"Pek sanmıyorum," dedi Jack.

"O halde onunkini de sen doldur." Singer iki form uzattı. "Üste küçük harfle, alta elyazısıyla yaz. Şu 'X' işaretlerinin olduğu yere." Arkasına yaslandı, kalemi dudaklarına kaldırdı. Jack, delikanlının bu hareketi Güneşışığı Gardner'dan öğrenmiş olması gerektiğini düşündü.

JACK PARKER, diye yazdı, öteki forma da PHILIP JACK Kurt adını doldurdu, altlarını imzaladı.

"Şimdi Indiana eyaletinin koruması altındasınız. Otuz gün boyunca da öyle kalacaksınız. Kendiniz daha uzun kalmaya karar verirseniz, o başka tabii." Singer kâğıtları tekrar kendi önüne çekti. "Siz şimdi..."

"Karar vermek mi?" diye sordu Jack. "Ne demek karar vermek?"

Singer'ın yanaklarında hafif bir kırmızılık belirdi. Başını yana eğip gülümsedi. "Herhalde bilmiyorsunuz. Buradaki çocukların yüzde altmışından fazlası kendi isteği üzerine kalıyor. O da mümkün, evet. Burada kalmaya karar verebilirsiniz."

Jack, yüzünü ifadesiz tutmaya uğraştı.

Singer'ın dudakları tiki varmış gibi kıpırdıyordu. "İyi yerdir burası. Kötülediğinizi duyarsam dayaktan gebertirim. Ömrünüzde gördüğünüz en iyi yerdir, ondan eminim. Hem size bir şey daha söyleyeyim mi? Başka çareniz de yok zaten. Güneşışığı Yurdu'na saygı göstermek zorundasınız. Anladınız mı?"

Jack başını salladı.

"Ya o? O da anladı mı?"

Jack başını kaldırıp Kurt'a baktı. Kurt ağzından soluk alıp vermeye başlamıştı yine.

"Sanıyorum."

"Pekâlâ. İkiniz ranza arkadaşı olacaksınız. Sabahları beşte kalkılır, şapelde toplanılır. Yedide tarla işi, sonra yemek salonunda kahvaltı. Tekrar tarlaya, öğleye kadar çalışma. Öğleyin hem yemek hem İncil okuma. Herkes sırayla okur, neyi seçip okuyacağınıza önceden karar verseniz fena olmaz. Şarkılar bölümünden o edepsiz kısımlar yasak, başka yerden seçeceksiniz. Yoksa disiplin ne demekmiş, öğrenirsiniz. Öğle yemeğinden sonra tekrar çalışma."

Başını kaldırıp keskin gözlerle Jack'e baktı. "Hey, Güneşışığı Yurdu'nda bedava çalışılır sanmayın. Eyaletle anlaşma yapıldı. Herkese saat ücreti ödenir. Burada kalış giderleriniz, kıyafet, yiyecek, elektrik, ısınma falanla denkleştirilir. Hesabınıza saat başına elli sent işlenir. Yani haftada otuz dolar. Pazarları Güneşışığı şapelinde geçirilir. Yalnızca bir saatlik Güneşışığı Gardener Dua Saati vardır."

Yüzündeki kırmızılık geçti, Jack anladığını belirtircesine başını salladı. Mecburdu buna bir bakıma.

"Eğer iyi çıkarsınız ya da insan gibi konuşabiliyorsanız –ki çoğu beceremez– o zaman DE'ye girersiniz. Yani Dışarı Ekibi'ne. İki DE vardır. Biri sokaklarda, öteki havaalanında çalışır. Her neyse, otuz gününüz var. Bu süre içinde size, buraya gelmeden önce ne kadar pis serseriler olduğunuzu, hayatınızın ne kadar kötü olduğunu göstereceğiz. Buna da hemen, şu anda başlıyoruz."

Singer ayağa kalktı. Yüzü sonbahar yapraklarının rengindeydi. Parmak uçlarını masanın üzerine zarif bir hareketle dayadı. "Ceplerinizi boşaltın. Hemen."

"Hemen!" diye yansıladı Kurt.

"BOŞALTIN!" diye bağırdı Singer. HEPSİNİ GÖRMEK İSTİYORUM!"

Bast, Kurt'un yanına gelip durdu. Peter Gardener, polisi arabasına kadar geçirip dönmüş, Jack'e yaklaşmıştı. Kulağına mırıldandı:

"Kişisel eşyaların çocukları geçmişlerine çok fazla bağladığını bulguladık. Yıkıcı oluyor. Bu yöntemi çok yararlı görüyoruz."

"BOŞALTIN CEPLERİ!" diye haykırdı Singer tekrar. Bu sefer öfkesini açıktan açığa gösteriyordu.

Jack, cebinden yol boyu biriktirdiği şeyleri çıkardı. Elbert Palamountain'ın karısının ona burnunu koluna silmesin diye verdiği kırmızı mendil, iki kibrit kutusu, birkaç dolar, biraz bozuk para. Hepsi altı dolar kırk iki sent ediyordu. Sonra Alhambra Oteli 407 numaralı odanın anahtarı vardı. Kendinde kalmasını istediği üç eşyasını avucunda sıktı. "Herhalde sırt çantamı da isteyeceksiniz," dedi.

Singer, "Elbette, budala!" diye kızdı. "Elbette isteriz. Ama daha önce o saklamaya çalıştıklarını görelim. Hemen."

Jack istemeye istemeye Hızlı'nın gitar penasını, bilyeyi ve gümüş dolan cebinden çıkarıp mendilinin üzerine bıraktı. "Bunlar uğur yalnızca," dedi.

Singer penayı kaptı. "Hey, bu da ne? Yani neye yarar?"

"Pena."

"Demek pena?" Singer elinde çevirdi, kokladı. Isırmaya kalksa Jack ona bir yumruk atacaktı. "Demek pena. Yalan atmıyorsun ya?"

"Bir arkadaşım verdi onu bana." Jack kendini pek yapayalnız hissediyordu. Alışveriş merkezinin dışında rastladığı Kartopu'nu düşündü. Kendisine Hızlı'nın gözleriyle bakan Kartopu'nu. Hızlı Parker! Onun soyadını şimdi kendi soyadı olarak seçmişti Jack.

"Herhalde çalmıştır," dedi Singer. Havaya konuşuyordu. Penayı da mendilin yanına bıraktı. "Şimdi sırt çantası," dedi. Jack çantayı sırtından indirince Singer birkaç dakika boyunca, gittikçe sıkılarak içini aradı. Sıkıntısı, Jack'in son kalan giysilerinin kirli durumundan ileri geliyor, sabırsızlığı da uyuşturucu bulamamaktan kaynaklanıyordu.

Hızlı, nerelerdesin şimdi?

"Üstünde yok," diye yakındı Singer. "Vücudunu da arayalım mı?"

Gardener başını iki yana salladı. "Bakalım Bay Kurt'tan ne öğrenebileceğiz," dedi.

Bast biraz daha yanaştı. Singer, "Eee?" diye sordu.

Jack, "Onun cebinde bir şey yok," diye atıldı.

"O cepleri BOŞ istiyorum, BOŞ! Her şey masaya!"

Kurt, ellerini tulumun askılarına taktı, gözlerini yumdu.

Jack, "Senin ceplerinde bir şey yok, değil mi?" diye sordu.

Kurt, başını evet anlamında, bir tek kere, pek ağır salladı.

"O taşıyor! Mal onda!" diye bağırdı Singer. "Gel buraya koca salak, dök masaya hepsini." Ellerini iki kere çırptı. Bunu Fairchild aramamış! Williams da aramamış! İnanılmaz bir şey, rezil olacaklar ikisi de!"

Bast, suratını Kurt'unkine yaklaştırıp hırladı. "Ceplerini masaya hemen boşaltmazsan suratını parçalarım."

Jack yavaşça, "Yap, Kurt," dedi.

Kurt inledi. Sonra top yaptığı sağ elini tulumun cebinden çıkardı, masaya eğildi, parmaklarını açtı. İki tahta kibritle iki parlak, minik çakıltaşı göründü. Taşlar renkliydi. Sol elini açtığında iki taş daha ötekilerin yanına yuvarlandı.

Singer, "Hap!" diye bağırıp taşlara atıldı.

Gardener ona, "Aptallaşma, Sonny," dedi.

Sonunda üst kata çıkmak üzere merdivenlere yürüdüklerinde Singer, "Beni aptal durumuna düşürdünüz," dedi yavaş ama öfkeli bir sesle. Basamaklar, eskimiş pembe bir güllü halıyla kaplıydı.

Süslü kısım yalnızca alt kattaki kabul odalarıydı. Gerisi eski ve bakımsızdı. "Buna pişman edeceğim sizi. Ahdim olsun. Burada hiç kimse Sonny Singer'ı aptal durumuna düşüremez. Burayı hemen hemen ben

yönetirim, budalalar. Hey Tanrım!" İnce suratını Jack'inkine yaklaştırdı. "Amma numara, ha! Koca salak ve çakıltaşları. Bunun bedelini ödemeniz uzun sürecek."

Jack, "Cebinde bir şey olduğunu bilmiyordum," dedi.

Jack ile Kurt'un bir adım önünde Singer birden durdu, gözleri daraldı, yüzü gerildi. Daha Singer'ın tokadı şaklamadan önce anlamıştı Jack ne olacağını.

Kurt, "Jack?" diye fısıldadı. "İyiyim," dedi Jack.

"Siz benim canımı yakarsanız, ben sizin canınızı iki kat yakarım," dedi Singer, Jack'e. "Ama Peder Gardener'ın önünde canımı yakarsanız, o zaman dört kat canınızı yakarım, anladınız mı?"

"Tamam," dedi Jack. "Sanıyorum anladım. Bize kıyafet verilmeyecek mi?"

Singer dönüp merdivenleri çıkmaya başladı. Jack bir an durup çocuğun zayıf sırtına baktı. *Sen de*, dedi içinden. *Sen ve Osmond. Günün birinde.* Sonra ilerledi, Kurt da onu izledi.

İçine kutular yığılmış upuzun bir odada Singer kapıda beklerken, uzun boylu, ifadesiz yüzlü bir çocuk, uyurgezer gibi hareketlerle rafları arıyordu.

"Ayakkabı da ver. Üniforma ayakkabısı olsun, yoksa bütün gün kürek sallatırım sana," dedi Singer kapı dibinden. Çalışan çocuğa bakmıyordu bile. Bu bıkkın ifade Güneşışığı Gardener'dan öğrendiği derslerden biri olmalıydı.

Çocuk sonunda odanın bir ucundan kocaman, siyah bir çift bağlı pabuç buldu, Jack da bunları Kurt'un ayağına giydirdi. Singer onları daha üstteki kata, yatakhane katına çıkardı. Burada Güneşışığı Yurdu'nun gerçek kimliğini saklamak için hiç çaba gösterilmemişti. Dar bir koridor vardı. Boyu yirmi metreyi aşıyordu. İki yanındaki oda kapılarında, göz hizasına gözetleme delikleri yapılmıştı. Jack'in gözüne cezaevi gibi görünüyordu bu yatakhane.

Singer onları biraz yürüttü, kapılardan birinin önünde durdu. "İlk geldiği gün kimse çalışmaz. Yarın programa başlarsınız. Şimdi buraya girin, İncillerinize bakın, beşe kadar kendinizi oyalayın. Ben gelip sizi günah çıkarma seansına götüreceğim. Yeni üniformaları da giyin, ha!"

Jack, "Yani bizi üç saatlığına buraya kilitleyecek misin?" diye sordu.

"Ben de yanında oturup elini mi tutayım?" diye patladı Singer. "Bana bak, buraya gönüllü gelmiş olsaydınız, serbest bırakırdım, etrafı görüp tanırdınız. Ama sizi eyalet gözaltına aldı, polis buraya getirdi. Suçlu sayılmazsanız da farkınız bir adım. Belki otuz günden sonra gönüllü olursunuz, şansınız varsa. Bu arada odanıza girin, hayvan gibi değil

de insan gibi davranmaya çalışın." Sabırsız bir hareketle anahtarı kilide soktu, kapıyı açtı, yanında durdu. "Girin haydi. Yapılacak işlerim var."

"Eşyalarımız ne olacak?"

Singer rol yapıyormuş gibi içine çekti. "Seni densiz, malını mı çalacaktık?"

Jack kendini tuttu, cevap vermedi.

Singer tekrar içini çekti. "Pekâlâ. Sizin adınıza saklayacağız. Dosyaya koyup üzerine adınızı yazacağız. Alt katta, Peder Gardener'ın çalışma odasında. Paralarınız da orada duracak. Serbest bırakıldığınız güne kadar, tamam mı? Şimdi sizi itaatsizlikten rapor etmeden girin şuraya. Yaparım dedim mi yaparım."

Kurt'la Jack küçük odaya girdiler. Singer kapıyı kapadığı anda tavandaki ışık otomatik olarak yandı, penceresiz oda ve demir ranza göründü. Köşede bir lavabo, bir de alüminyum sandalye vardı. Başka hiçbir şey yoktu. Duvarlarda, burada eski kalanların yapıştırdıkları resimlerin bant izleri görünüyordu. Kapının kilidi döndü. Jack ile Kurt kapıya bakıp gözetleme penceresinde Singer'ın suratını gördüler. "Uslu durun," diyerek sırıttı, sonra kayboldu.

"Yo, Jacky," dedi Kurt. Tavan zavallının başından iki santim yüksekti. "Kurt burada kalamaz."

"Otursan iyi edersin," dedi Jack. "Üst yatağı mı istersin, alttakini mi?"

"Hı?"

"Alttakine geç, otur. Burada başımız dertte."

"Kurt biliyor, Jacky. Kurt biliyor. Burası kötü bir yer. Kalamayız."

"Neden kötü bir yer? Yani nereden biliyorsun?"

Kurt, kendini atıp alt yatağa oturdu, yeni giysilerini yanına koydu, oraya konulmuş olan bir kitapla iki broşürü eline aldı. Kitap İncil'di. Mavi suni deri ciltliydi. Jack kendi yatağında duran broşürlere göz attı. "Ebedi Sevaba Giden Yüksek Yol" ve "Tanrı Sizi Seviyor." "Kurt biliyor. Sen de biliyorsun, Jacky." Kurt ona baktı. Kaşları çatıktı. Sonra tekrar elindeki kitaplara baktı, sayfalarını taradı. Herhalde ömründe ilk defa kitap görüyordu.

"Beyaz adam," dedi Kurt. Sesi o kadar hafif çıktı ki Jack zor duydu.

"Beyaz adam mı?"

Kurt, broşürlerden birini havaya kaldırıp tuttu. Arka kapağında Güneşışığı Gardener'in siyah beyaz bir fotoğrafı vardı. Güzelim saçları rüzgârda uçuyordu. Kollarını iki yana açmıştı. Tanrı'nın sevdiği sevap işleyen adam!

"Bu," dedi Kurt. "Öldürür bu adam, Jacky. Kırbaçla. Burası onun yerlerinden biri. Yoo, Kurt, onun yerlerinden birinde asla kalmamalı. Jack Sawyer de kalmamalı. Asla. Buradan kaçmamız gerek, Jacky."

"Kaçacağız," dedi Jack. "Sana söz veriyorum. Bugün olmaz, yarın da olmaz; plan yapmalıyız. Ama çabuk kaçacağız."

Kurt'un ayakları yataktan dışarı uzanıyordu. "Yakında."

3

Söz vermişti "Yakında" diye. Kurt çok korkuyordu. Jack onun Diyar'da Osmond'ı görüp görmediğini bilmiyordu ama duyduğundan emindi. Osmond çok ünlüydü Diyar'da. Hele de Kurt'un ailesi, Morgan'dan çok ondan nefret ediyor ve korkuyordu. Jack de, Kurt da bu adamın Osmond olduğunu anladıkları halde, o onları tanıyamamıştı. Bu durumda iki ihtimal vardı. Ya Gardener oyun olsun diye onları tanımamazlıktan geliyordu ya da tıpkı Jack'in annesi gibi, bir ikizi vardı. Yani Diyar'da bir eşi olduğunun farkında değildi.

Bu doğruysa, o zaman Jack ile Kurt kaçmak için uygun zamanı bekleyebilirlerdi. Vakitleri vardı. Dikkat eder, öğrenirlerdi.

Jack haşır haşır yeni giysileri giydi. Siyah, küt burunlu pabuçlar sanki on kiloydu. Her biri iki ayağa da giyilebilir cinstendi. Kurt'u da üniforma giymeye binbir zorlukla razı etti. Sonra ikisi de yataklarına uzandılar. Jack, arkadaşının hemen horlamaya başladığını duydu, bir süre sonra kendi de daldı. Rüyasında annesi karanlık bir yerdeydi. Yardım istiyor, imdat, imdat, imdat diye bağırıyordu.

– Yirmi İkinci Bölüm –

VAAZ

1

Öğleden sonra saat beşte koridorda bir zil sesi duyuldu. Upuzun, tonsuz bir sesti. Kurt yatağından fırlarken kafasını üst yatağa öyle hızlı çarptı ki Jack'i de uyandırdı.

Zil on beş saniye kadar çaldıktan sonra sustu, Kurt yatışmadı.

Elleriyle kafasını tutarak odanın köşesine doğru yürüdü.

"Kötü bir yer, Jack!" diye bağırdı. *"Kötü bir yer, hem de çok. Kaçmalıyız.* Kaçmalıyız, BURADAN VE HEMEN!"

Duvarların yumruklandığı duyuldu.

"Sustur şu salağı!"

Dışardan tiz, kişner gibi bir gülme sesi duyuldu. "Şimdi ruhlarınıza "güneş ışığı, dolacak, çocuklar! O koca herifin sesine bakılırsa, ona *iyi* de gelecek!" Kıkırdaşmalar, yine o kişneyen kahkaha ... korku dolu bir çığlığa benzeyen gülüş!

"Kötü Jack! Kurt! Jason! Kötü! Kötü, kötü..."

Koridora çıkan kapılar açılıp duruyordu. Jack, sert pabuçların sesini duydu.

Kendini zorlayarak üst ranzadaki yatağından aşağıya indi. Uykuyla uyanıklık arası bir durumdaydı. Bu minik odanın içinde Kurt'a doğru yürümek, havanın içinden değil de balın içinden geçmek gibiydi.

Kendini öyle yorgun hissediyordu ki, öyle çok yorgun...

"Kurt," dedi "Kurt, kes artık."

"Yapamam, Jacky!" diye hıçkırdı Kurt. Hâlâ kafasını tutuyordu. Sanki patlamasını engellemeye çalışmaktaydı.

"Mecbursun, Kurt. Şimdi koridora çıkmak zorundayız."

"Yapamam, Jack!" Kurt hâlâ hıçkırıyordu. "Kötü yer burası, kötü kokular..."

Koridordan birinin seslendiği duyuldu. Heck Bast'tı galiba. "Herkes günah çıkarmayaaa!"

"Herkes günah çıkarmaya" diye bir başkası da aynı çığlığı yansıladı, sonra hepsi bir ağızdan, koro halinde söylemeye başladılar. *Herkes günah çıkarmaya! Herkes günah çıkarmaya!* Garip bir maç tezahüratı gibiydi.

"Buradan sağ kurtulacaksak soğukkanlı olmalıyız."

"Yapamıyorum, Jacky, soğukkanlı olamıyorum. Kötü..."

Onların da kapısı neredeyse açılacaktı. Ya Bast ya da Sonny Singer görünecekti; hatta belki de ikisi birden. Jack ile Kurt'un günah çıkarmaya niyetleri yoktu. Jack'in düşünebildiği kadarıyla, belki yeni gelenlere birkaç hata yapma hoşgörüsü tanınıyor olabilirdi ama ne kadar çabuk araya karışırlarsa, sonunda kaçmaları o kadar daha kolay olurdu. Yanında Kurt varken kalabalığa karışmak da pek kolay olacak değildi herhalde. İçinden, *Tanrım koca adam, seni bu yere düşürdüğüm için beni bağışla,* dedi. *Ama durum böyle. Biz durumu yenmezsek durum bizi yener. Sana sert davranırsam, yine senin kendi iyiliğin içindir.* Sonra kendi kendine ekledi: *Umarım.*

"Kurt," diye fısıldadı. "Singer'ın beni yine dövmesini ister misin?"

"Yo, Jack, hayır!.."

"O halde benimle koridora çıksan iyi edersin. Unutma ki senin davranışın, Bast ile Singer'ın bana davranışını etkileyecek. Singer bana senin çakıltaşların için vurmuştu."

"Biri ona da vurabilir," dedi Kurt. Sesi kısık, pestendi ama gözleri birden daralmış, turunculaşmıştı. Jack bir an o dudakların arasında dişleri gördü. Kurt sırıtmış değildi ama dişleri büyümüştü sanki.

"Onu aklına bile getirme," dedi Jack. "Durumu daha beter etmekten başka şeye yaramaz."

Kurt, ellerini başından indirdi. "Jack, bilemiyorum..."

"Lütfen dener misin?" diye sordu Jack. Kapıya telaşla bir kere daha baktı.

Kurt titreyen bir sesle, "Denerim," dedi. Gözlerinde yaşlar panldıyordu.

2

Üst kat koridoruna akşam ışığı girmesi gerekiyordu ama girdiği pencerelere ışık süzgeci konulmuş gibiydi. Çocuklar dışarda güneşi görebiliyor

olsalar da, o ışık pek içeriye giremiyordu. Koca pencerelerin pervazında bitiveriyordu ışık.

Yirmi kapının önünde kırk erkek çocuk duruyordu. Kapıların onu bir yanda, onu öbür yandaydı. Jack ile Kurt en son çıkanlar olmuştu ama geç kalışlarına kimse pek dikkat etmedi. Singer, Bast ve başka iki çocuk, azarlayacak bir başkasını bulmuşlardı.

Kurbanları dar bedenli, gözlüklü, on beş yaşlarında bir çocuktu. Hazır ol pozunun karikatürü gibi bir halde duruyordu. Pantolonu postallarının bileklerine yığılmıştı. İç donu yoktu.

"Vazgeçmedin mi sen daha bundan?" diye sordu Singer.

"Ben..."

"Kes sesini!" Bağıran bir başka yardımcıydı. Dördü de kot giymişti. Diğer çocuklar gibi kanvas pantolon yoktu üstlerinde. Jack sonradan, bu bağıranın Warwick olduğunu öğrendi. Dördüncüsü de Casey'ydi.

"Biz konuşurken biz sorarız!" diye haykırdı Warwick. "Hâlâ elin aletinde mi, Morton?"

Morton titredi, bir şey söylemedi.

"CEVAP VER ONA!" diye hırladı Casey.

Morton, "Hayır," diye fısıldadı.

"NE? BAĞIRSANA!" Bu Singer'dı.

"Hayır," diye inledi Morton.

"Bir hafta yapmazsan iç donunu geri alabilirsin." Singer bunu büyük bir iyilik yapıyormuş gibi söylüyordu. "Şimdi çek pantolonunu, sersem."

Morton burnunu çekerek pantolonunu toparladı.

Çocuklar hep birlikte günah çıkarmaya ve akşam yemeğine gittiler.

3

Günah çıkarma, yemekhanenin karşısındaki kocaman, çıplak duvarlı odadaydı. Karşıdan fasulye ve sosislerin kışkırtıcı kokuları geliyor, Jack ise Kurt'un burun deliklerinin kıpırdadığını görebiliyordu. Koca gün boyunca, Kurt'un gözlerindeki donukluk ilk defa kayboldu. Gözler ilgiyle parıldamaya başladı.

Jack aslında bu günah çıkarma işinden pek korkuyordu. Kurt'a belli ettiğinden daha çok korkuyordu. Yatağında sırtüstü yatarken tavanda, köşede bir kara leke görmüştü. Önce onu ölü bir böcek sanmış, biraz yaklaşırsa böceği yakalayan örümcek ağını da görebileceğine inanmıştı. Ama böcek falan değildi o. Mikrofondu resmen. Eski model dinleme aygıtı. Ucundan teli çıkıyor, sıvanın içinde görünmez oluyordu. Saklamak

için pek bir çaba gösterilmemişti. Bu da hizmetin bir parçası, çocuklar. Güneşışığı Gardener herkesten iyi dinler.

Jack mikrofonu görüp sonradan koridorda Morton'la olan o çirkin sahneyi de seyrettikten sonra, bu günah çıkarma seansının pek haşin ve korkutucu olacağını düşünmüştü. Birisi çıkacaktı ortaya. Belki Güneşışığı Gardener, belki Bast veya Singer. Ona uyuşturucu kullandığını zorla itiraf ettirmeye çalışacaktı. Hırsızlık ettiğini, yerlere tükürdüğünü, geceleri mastürbasyon yaptığını söyletmeye çalışacaktı. Bunları yapmamışsa bile, itiraf ettirinceye kadar üstüne varacaklardı. Jack buna dayanabileceğini sanıyordu ama Kurt'un dayanacağından pek o kadar emin değildi.

Ama günah çıkarma seansının ilginç yanı, çevredeki çocukların bu seansı pek hevesle karşılamalarıydı.

İç kadro, yani kot pantolonlu ve beyaz balıkçı kazaklı çocuklar salonda ön tarafa yakın oturdular. Jack çevresine bakındı, diğerlerinin açık duran kapıya beklenti içinde bakmakta olduklarını gördü. Gelen kokular gerçekten güzeldi. Hele de günlerdir karınlarını ara sıra bir hamburgerle doyurmaya çalışmış olanlar için. Derken Güneşışığı Gardener salona zinde adımlarla girdi. Jack, yüzlerdeki ifadenin memnuniyete dönüştüğünü gördü. Demek özledikleri, yemek değildi aslında. Daha demin yukarda pantolonsuz titreyen Morton bile sevinçten kendinden geçmiş gibiydi.

Çocuklar ayağa kalktılar. Kurt oturuyordu. Burun delikleri açılıp kapanıyor, korkusu belli oluyordu. Sonunda Jack, onun gömleğine sarılıp çekerek ayağı kaldırdı.

"Onlar ne yaparsa aynını yap, Kurt," diye mırıldandı.

Gardener gülümseyerek, "Oturun, çocuklar," dedi. "Oturun lütfen."

Oturdular. Gardener, ayağına solmuş bir kot, üzerine insanın gözünü alacak kadar kar beyaz bir gömlek giymişti. Gülümseyerek çocuklara baktı. Çocuklar da ona genellikle tapan bakışlarla bakıyorlardı. Jack'in gözüne bir çocuk ilişti. Dalgalı kumral saçları vardı. Alnına rastlayanlar bukle gibi kabarıyordu. Çenesi gerideydi. Minik elleri Tommy Amca, nınkilere benziyordu. Çocuk yan döndü, güldüğünü saklamak için elini ağzına kapattı, Jack bundan biraz cesaretlendi. Besbelli burada olup bitenler pek de herkesi etkilemiş sayılmazdı. Ama çoğu etkilenmişti yine de. Kapılmış gitmişlerdi. Hele dişlek bir çocuk, tam anlamıyla hayran bakışlarla bakıyordu Güneşışığı Gardener'a.

"Dua edelim. Heck, bize rehberlik eder misin?"

Heck rehberlik etti. Hızla ve mekanik bir sesle duayı söyledi. Kasetten dua dinler gibi bir etki yayıldı. Tanrı'dan, önce, gelecek günler ve haftalar içinde kendilerine destek olmasını istediler, sonra kusurlarını bağışlamasını ve daha iyi bir insan olabilmeleri için kendilerine yardım

etmesini istediler. Heck sözlerini, "İsa'nın hatırı için, amin," diye bitirdi, yerine oturdu.

"Teşekkür ederim, Heck," dedi Gardener. Bir sandalyeyi alıp ters çevirmiş, üzerine ata biner gibi oturmuştu. Bu gece en çekici hali üzerindeydi. Jack'in sabah tanık olduğu o çılgınlığından eser yoktu. "Şimdi bir düzine günah çıkarma dinleyelim. Daha fazla olmasın. Andy, bize rehberlik eder misin?"

Warwick, yüzünde dindar bir ifadeyle Heck'in yerini aldı.

"Teşekkür ederim, Peder Gardener," dedi sonra çocuklara döndü. "Günahlar," dedi. "Kim başlıyor?"

Bir hareket oldu, sonra eller kalkmaya başladı. İki, altı, sonra dokuz el kalktı.

"Roy Owdersfelt," dedi Warwick. Roy Owdersfelt uzun boylu, burnunun ucunda tümör gibi koca bir beni olan bir gençti. Kemikli ellerini ovuşturup duruyordu. "Geçen yıl annemin çantasından on dolar para çaldım," dedi o tiz, cırtlak sesiyle. Tek eli yüzüne gitti, benine dokundu, tutup büktü. "Parayı alıp lunaparka gittim, bozdurdum, langırt oynadım, para bitti! Annem o parayı gaz faturasını ödemek için saklamıştı. Bu yüzden bir süre kaloriferimizi söndürdüler!" Gözlerini kırpıştırarak çevresine baktı. "Küçük kardeşim o yüzden hastalandı, zatürree olup Indianapolis Hastanesi'ne kaldırıldı. Ben parayı çaldığım için!"

"Benim itirafım bu!"

Roy Owdersfelt oturdu.

Güneşışığı Gardener sordu. "Roy bağışlanabilir mi?" Çocuklar bir ağızdan, *"Roy bağışlanabilir,"* dediler.

"Aramızdan biri onu bağışlayabilir mi, çocuklar?"

"Buradakiler bağışlayamaz."

"Kim bağışlayabilir onu?"

"Tanrı, tek oğlu İsa'nın gücü aracılığıyla."

Güneşışığı Gardener bu sefer Roy Owdersfelt'e döndü. "İsa'ya aracılık etmesi için dua edecek misin?"

"Tabii edeceğim." Roy Owdersfelt dengesiz bir sesle bağırırken tekrar benini büktü. Jack, onun ağladığını fark etti.

"Annen bir daha geldiğinde, ona karşı ve kardeşine karşı günah işlemiş oludğunu anladığını söyle. Tanrı'dan bağışlanmayı dilediğini, çok üzgün olduğunu anlat. Yapacak mısın?"

"Hem de nasıl!"

Güneşışığı Gardener, Andy Warwick'e başını salladı.

"Başka günah," dedi Warwick.

Saat altı olup seans bitinceye kadar, salonda Jack ile Kurt hariç he-

men her çocuğun eli havaya kalkmıştı. Günahlarından birini buradakilere anlatmaya hevesleniyordu hepsi. Çoğu hırsızlıktan söz etti, bir kısmı içki çalıp kusuncaya kadar içtiklerini anlattılar. Tabii bol bol da uyuşturucu hikâyesi dinlendi.

Sözü Warwick veriyordu ama onlar anlattıkça Güneşışığı Gardener'dan aferin bekliyor, döküldükçe dökülüyor, anlattıkça anlatıyorlardı.

Jack *günahlarını* sevdiriyor *onlara*, diye düşündü. *Adama bayılıyorlar. Onun onaylamasını istiyorlar. Onayı da yalnızca itiraf ettikleri zaman veriyor. Bir kısmı belki de uyduruyordur bu günahları...*

Yemekhaneden gelen kokular giderek güçleniyor, Kurt'un karnı durmadan guruldiyordu. Bir ara çocuğun biri *Penthouse* dergisindeki *iğrenç* dediği seksi kadın resimlerine nasıl baktığını anlatırken Kurt'un karnı öyle yüksek sesle guruldadı ki, Jack onu dürtmek zorunda kaldı.

Akşamın son itirafından sonra Güneşışığı Gardener kısa bir ilahi sundu, sonra kapıda durdu, çocuklar önünden geçerek çıkmaya başladılar. Jack ile Kurt geçerken adam, Jack'i bileğinden tuttu.

"Seninle daha önce karşılaştım." Gözleri sanki *itiraf et,* diyordu.

Jack'in içinden de etmek geldi.

Evet, karşılaştık, tanışıyoruz, evet. Sırtımı kırbaçla kanattın.

"Hayır," dedi.

"Yo, evet. Evet. Seninle karşılaştım. Kaliforniya'da mı? Maine mi? Oklahoma mı? Nerede?"

İtiraf et.

"Sizi tanımıyorum," dedi Jack.

Gardener kıkır kıkır güldü. Jack birden anladı. Gardener içinden seviniyor, zıplıyor, dans ediyor, kırbacını şaklatıyordu. "Havari Petrus'a da İsa'yı göster dediklerinde öyle söylemişti. Ama Petrus yalan söylüyordu. Bence sen de yalan söylüyorsun. Texsas'ta mıydı, Jack? El Paso mu? Bir başka hayatta, Kudüs'te mi karşılaştık yoksa? Ya da Golgota'da, kafatasında mı?"*

"Size dedim ki..."

"Evet, evet biliyorum, ilk defa karşılaşıyoruz dedin." Yine güldü. Kurt kapıdan ve Gardener'dan mümkün olduğu kadar uzak duruyordu. Kokudan... Jack anlıyordu. Adamın o tıraş losyonunun boğucu kokusundan. Ve onun altında da deliliğin kokusundan.

"Ben kimsenin yüzünü unutmam, Jack. Ne yüz unuturum ne de yer. Hatırlayacağım nerede karşılaştığımızı."

* (Aramca Gulgulta: Kafatası) İncil'e göre, Kudüs'te İsa Peygamber'in çarmıha gerildiği tepe. Şekli kafatasına benzer. (ed.)

Gözleri, Jack'ten Kurt'a döndü. Kurt hafif inleyip geriledi, adam yine Jack'e döndü.

"Yemeğini afiyetle ye, Jack. Sen de Kurt. Güneşışığı Yurdu'nda asıl yaşamınız yarın başlıyor."

Merdivene giden yolun yarısında dönüp tekrar arkasına baktı.

"Ben yüz ve yer unutmam, Jack. Hatırlayacağım."

Jack içinden buz kesti. *Tanrım, dilerim hatırlayamaz,* diye düşündü. *Ben bu lanet yerden kurtulup üç bin kilometre uzaklaşıncaya kadar.*

Sırtına bir şey fena halde çarptı, Jack koridora uçarken dengesini bulabilmek için kollarını deli gibi havada çevirdi, sonunda kafasını yerin betonuna çarptı, gözünde yıldızlar uçuştu.

Doğrulup oturduğunda Singer ile Bast yan yana durmuş sırıtıyorlardı. Arkalarında Casey vardı. Kurt uzaktan Singer ile Bast'a bakıyordu. Duruşundaki hava Jack'i telaşlandırdı.

"Hayır, Kurt," dedi kesin bir sesle.

Kurt'un dikleşmiş omuzları indi.

Heck Bast biraz gülerek, "Yo, bırak yapsın," dedi. "Dinleme onu, koca ayı. Gel de bir dene. Yemekten önce ısınmaktan hep hoşlanmışımdır."

Singer, Kurt'a baktı. "Bırak salağı, Heck," dedi. "O et yığını yalnızca." Başını Jack'e doğru salladı. "*Kafa* burada. Değiştirmemiz gereken *kafa* bu." Ellerini dizlerine dayayıp iyi niyetli büyüklerin çocuklarla konuşurken yaptıkları gibi Jack'e doğru eğildi. "Ve değiştireceğiz de Bay Parker. Buna inanın."

Jack bilerek, kararlı bir sesle, "Siktir, git, zorba pislik," dedi.

Singer tokat yemiş gibi irkildi, yakasından boynuna ve suratına bir kırmızılık yükseldi. Heck Bast hırlayarak ilerledi.

Singer, Bast'in koluna sarıldı. Gözlerini Jack'ten ayırmaksızın, "Şimdi olmaz, sonra," dedi.

Jack ayağa kalktı. İkisine birlikte alçak sesle, "Benden korksanız iyi edersiniz," dedi. Hector Bast yalnızca kızgın kızgın baktı, ama Sonny Singer enikonu korkmuş gibiydi. Bir an Jack Sawyer'ın yüzünde bir şey görmüştü. Güçlü ve yasaklayıcı bir şey. İki ay önce yoktu öyle bir şey Jack'in yüzünde. Arcadia Plajı'ndan yola çıkıncaya kadar küçük bir çocuktu Jack.

4

Jack'e göre bu yemeği Tommy Amca tarif etse, tipik Amerikan yatılı okul yemeği der, haksızlık etmiş de sayılmazdı. Çocuklar uzun masalarda yiyorlardı. Her masaya içlerinden dördü servis yapıyordu. Günah çıkarma seansından sonra temiz beyazlar giymişti bu görevliler.

Sofra duası edildikten sonra yemekler geldi. Koca cam kâseler içinde kuru fasulyeler dört uzun masada elden ele geçirildi. Ardından tabaklarda dumanı tüten ucuz kırmızı sosisler, ananas konservesi, karton kutu içinde sütler. Hepsinin üzerinde *BAĞIŞTIR, PARAYLA SATILMAZ* VE *INDIANA EYALETİ SÜT ÜRÜNLERİ KURUMU* DİYE YAZILIYDI.

Kurt tüm dikkatini vererek ciddi ciddi yiyordu. Başını eğmiş, bir elinde her an bir ekmek parçası, onu lokmayı itmek ya da tabaktaki sosu silmek için kullanıyordu. Jack'in bakışları altında beş sosisle üç kâse fasulyeyi mideye indirdi. Jack o minicik, penceresiz odayı düşününce, acaba bu gece uyurken bana gaz maskesi mi gerekecek, diye merak etmekten kendini alamadı. Herhalde gerekecekti. Ama öyle bir şey verileceği yoktu Jack'e. Kurt'un dördüncü kere tabağına fasulye alışına üzgün gözlerle baktı.

Yemekten sonra bütün çocuklar ayağa kalkıp sıra oldular, sofraları topladılar. Jack tabakları, kurt kemirmişe benzeyen ekmeği ve süt kutularını mutfağa taşırken gözünü açık tutuyordu. Süt kutularının etiketleri bir şeyi anlamasına yol açıyordu.

Bu yer bir cezaevi değildi. Çalışma kampıydı burası. Herhalde yatılı okul falan gibi gösteriliyordu. Yasa besbelli burayı bir takım müfettişlerin denetimi altında tutuyordu. En sık teftiş edilen de mutfak olmalıydı. Üst kat pencerelerinde demir parmaklıklar vardı, tamam. Ya mutfak pencerelerinde? Jack pek sanmıyordu. Parmaklık takılırsa soru soran çok olurdu sonra.

Mutfak herhalde iyi bir kaçış yolu olabilirdi. Jack orayı dikkatle inceledi.

Kaliforniya'daki okulun mutfağına çok benziyordu. Yerler ve duvarlar fayans, musluk taşları kocaman, tezgâhlar paslanmaz çelikti. Dolaplar sebze kilerleri olacak boydaydı. Eski model, yürüyen bantlı bir bulaşık makinesi, bir duvara dayalı duruyordu. Çocuklardan üçü, beyazlar giymiş bir adamın denetiminde o makineyi çalıştırmaya başlamışlardı bile. Adam ince, solgun, fare suratlı biriydi. Üstdudağına filtresiz bir sigara yapışmış duruyordu. Jack onu bir bakışta muhtemel bir işbirlikçi olarak nitelendirdi. Güneşışığı Gardener'in kendi adamlarına sigara içme izni vereceğini pek sanmıyordu çünkü.

Duvarda asılı çerçeveli sertifikada, bu mutfağın Indiana eyaleti ve ABD standartlarına uygun olduğu belirtiliyordu.

Ve pencerelerde parmaklık falan yoktu.

Fare suratlı adam; Jack'e baktı, sigarasını altdudağından söktü, lavabolardan birinin içine doğru fırlattı.

"İkiniz yenisiniz, ha?" dedi. "Eh, yakında eskirsiniz, Güneşışığı Yurdu'nda herkes çabucak eskir. Öyle değil mi, Sonny?"

Sonny Singer'a küstah küstah sırıttı. Singer'ın ise, böyle bir gülümseme karşısında ne yapacağını hiç bilmediği ortadaydı. Kafası karışmış gibi göründü. Özgüveni kalmamıştı. Çocuk olmuştu yeni baştan.

"Çocuklarla konuşman yasak, biliyorsun, Rudolf," dedi.

"Sen o yasağı dür bük de kıçına..." dedi Rudolf. Bakışları Singer'ın üzerinde tembel tembel geziniyordu. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Singer ona bakarken dudakları titriyordu. Ağzını kararlı bir hareketle sımsıkı kapayıp o titremeyi engelledi.

Sonra birden döndü, olanca sesiyle, "Gece duası!" diye bağırdı. "Haydi, gidiyoruz! Sofraları toplayıp koridora çıkın, geç kaldık! Gece duası!"

5

Çocuklar tel kafese alınmış çıplak ampullerin aydınlattığı merdiven aralığına doluştular. Duvarlar ıslak sıvaydı. Kurt'un gözlerinin sağa sola devrilişi Jack'in hiç de hoşuna gitmiyordu.

Bu yolculuktan sonra bodrum şapeli hoş bir sürpriz oldu. Bodrum katının büyük kısmı, modern bir yedek kilise haline getirilmişti. Havası temizdi. Ne fazla sıcak ne de fazla soğuk. Oksijeni bol bir havaydı. Jack'in kulağına havalandırmanın uğultusu geliyordu. Şapel, bir orta yolun iki yanına dizilmiş beşer sıradan oluşuyordu. Karşıda yüksek bir kürsü ve arkadaki mor perdenin önünde de basit, ahşap bir haç göze çarpıyordu.

Bir yerlerden org sesi geliyordu.

Çocuklar sessizce sıralara geçip oturdular. Kürsüdeki mikrofonun ucunda kocaman, profesyonel havalı bir koruyucu kafes vardı. Jack vaktiyle annesinin yanı sıra film seslendirmelerine falan gitmiş biri olduğundan, bunun konuşmacı fazla yaklaşıp sesi bozmasın, diye kullanıldığını biliyordu. Başıboş çocuklar yurdunda böyle bir aygıta rastlamak ona biraz garip geldi. Kürsünün iki yanında video kameraları duruyordu. Biri Güneşışığı Gardener'ın sağ profilini, öteki sol profilini almak üzere ayarlanmıştı. Bu gece ikisi de kapalıydı. Duvarlarda hep kalın mor perdeler vardı. Sağ taraftaki perde hiç kesintisiz devam ediyordu. Ama sol duvarda cam bir dikdörtgen göze

çarpıyordu. Casey orada profesyonel görünümlü birer ses panelinin başında oturuyor, parmağı teybin düğmesinde, hazır bekliyordu. Jack bakarken Casey masadan kulaklıkları aldı, kulaklarına geçirdi.

Şapelde sütunlar üzerine oturmuş altı tane kavisli ahşap kiriş göze çarpmaktaydı. Bu altı arkın arası, beyaz, ses geçirmez bir panelle kaplıydı. Evet, burası şapeldi, ama aynı zamanda bir radyo-televizyon stüdyosuydu. Jack'in gözünün önünde Jimmy Swaggart, Rex Humbard, Jack Van Impe sanki geçit töreni yapıyorlardı.

Arkadaşlar, elinizi evinizdeki televizyona dayayın, sizi TEDAVİ edeceğiz. Birden içinden bağıra bağıra gülmek geldi.

Sahnenin sol tarafındaki kapı açıldı. Güneşışığı Gardener göründü. Baştan aşağı beyazlar giymişti. Jack, çocuklardan çoğunun suratında, hayranlıktan tapınmaya doğru giden ifadeler gördü; gülmesini yine zor tuttu. Mikrofona doğru yürümekte olan beyaz hayalet ona küçükken reklamlarda seyrettiği Glad Adamı'nı* hatırlatıyordu.

Kurt ona dönüp boğuk bir sesle fısıldadı. "Ne oldu, Jack? Çok komik kokmaya başladın."

Jack, elini ağzına kapayıp öyle püskürdü ki, burnundan fışkıranlar parmaklarına bulaştı.

Güneşışığı Gardener, yüzüne sağlıklı parıltılarla elindeki İncil'in sayfalarını çevirdi. Besbelli derin meditasyon halindeydi. Jack bu arada Heck Bast'in yüzündeki o yangın sonrası arazi görünümünü, Sonny Singer'ın kuşkulu bakışlarını gördü, çabucak kendini toparladı.

Cam ardındaki kontrol odasında Casey dikleşmiş, Güneşışığı Gardener'e uyanık bakışlarını dikmişti. Gardener yakışıklı suratını İncil'inden kaldırıp o bulutlu, hülyalı, tümüyle deli gözlerini karşısındaki cemaate yönelttiğinde, Casey bir düğmeye bastı, koca bir kayıt cihazının bobinleri ağır ağır dönmeye başladı.

6

"Kötülük edenler için siz üzülmeyin."

Bu sözleri söylerken

Güneşışığı Gardener'ın sesi alçak, ahenkli ve düşünceliydi.

---

* ABD'de Glad çöp torbaları firmasının reklamlarında firmanın yüzü olan beyaz saçlı, beyaz giysili genç adam. (ed.)

Kötülük edenlere kızıp üzülme,
Suç işleyenlere özenme!
Çünkü onlar ot gibi hemen solacak,
Yeşil bitki gibi kuruyup gidecek
Sen güven, iyilik yap
Diyar'da otur, sadakatle çalış.

(JACK'in sözü)

RAB'den zevk al,
O senin yüreğinin dileklerini
Her şeyi RAB'BE bırak
O'na güven, O gerekeni yapar,
O senin doğruluğunu ışık gibi
Hakkını öğle güneşi gibi
Aydınlığa çıkarır
RAB'bin önünde sakin dur, sabırla bekle
Kızıp üzülme işi yolunda olanlara,
Kötü amaçlarına ulaşanlara
Kızmaktan kaçın, bırak öfkeyi
Üzülme, yalnız kötülüğe sürükler bu seni
Çünkü kötülerin kökü kazınacak
Ama RAB'be umut bağlayanlar
Diyar'ı miras alacak.*

Güneşışığı Gardener elindeki İncil'i kapattı.

"Tanrı'nın kutsaması bu kutsal sözleri okuyanların üstüne olsun," dedi.

Uzun süre kendi ellerine baktı. Casey'nin kabininde koca bobinler dönüyordu. Gardener gözlerini kaldırdı; birden Jack, adamın için için haykırdığını duyar gibi oldu. *"Kings-land şarabı mı yoksa? Koca bir araba dolusu Kings-land şarabını mı devirdin, salak herif? Bana bunu mu söylemeye çalışıyorsuuuuuun?"*

Güneşışığı Gardener, karşısındaki genç erkek cemaatini dikkatle inceledi, o suratlar da ona bakmayı sürdürdü: yuvarlak yüzler, ince yüzler, çürükleri olan yüzler, sivilceli, ergenlikli yüzler, sinsi yüzler, açık yüzler, genç yüzler, güzel yüzler...

"Bunun anlamı ne, çocuklar? Otuz yedinci ayeti anlıyor musunuz? O güzel şarkıyı anlıyor musunuz?"

---

* Kutsal Kitap, Eski Ahit, Mezmurlar, 37: 1-11. (ed.)

Hayır, diyordu çocukların yüzleri. Sinsisi, açığı, tatlısı, sivilcelisi. Pek anlamıyorum. Ben beşinci sınıfa kadar okudum, sonra yolculuk yaptım, serserilik ettim, başım derde girdi. Sen anlat, sen anlat bana.

Birden Gardener, mikrofona avazı çıktığı kadar bağırıp şok yarattı: "DERT ETMEYİN DEMEK!"

Kurt yerinde büzüldü, hafifçe inledi.

"Şimdi anladınız ne demek olduğunu, değil mi? O sözü duymuşsunuzdur, değil mi?"

Jack'in arkasında oturan biri, "Evet," deyiverdi.

Güneşışığı Gardener, "Elbette," diye sırıttı. "Dert etmeyin! İyi laf, değil mi? Çok iyi laf, evet!"

"Evet! EVET!"

"Bu ayete göre, kötü amaçlarına ulaşanlar için kızıp üzülmeyeceksiniz. DERT ETMEYECEKSİNİZ! EVET! Günah işleyenler için gamlanmayacaksınız! Tanrı'yla yürüyüp Tanrı'yla konuşursanız her şey iyi olacak, diyor. Bunu anlıyor musunuz, çocuklar? Bunu anlayabilecek kulağınız var mı?"

"Evet!"

Heck Bast, *"Haleluya!"* diye bağırdı, yüzünde ilahi bir gülümseme belirdi.

Büyüteç gibi gözlük takmış tembel bir çocuk, *"Amin,"* diye ekledi.

Güneşışığı Gardener mikrofonu alışkın bir tavırla eline aldı, Jack bir kere daha sahnede gösteri yapanları hatırladı. Gardener sahne üzerinde hızlı adımlarla bir sağa, bir sola yürüyordu. Arada yarım adımla bir dans figürü yapıyordu. Bir an Dizzy Gillespie, bir an Jerry Lee Lewis, bir an Stan Kenton, bir an Gene Vincent oluyordu. İlahi bir dansta kendini kaybetmiş gibiydi.

"Demek korkmamıza gerek yok! Hiç yok! Size ayıp resimler göstermek isteyen çocuk için kendinizi rahatsız etmeyin! Bir soluk esrar bir şey yapmaz, almazsan korkaksın diyen için de kaygılanmayın! Hem de hiç! *ÇÜNKÜ TANRI'YA ULAŞTINIZ MI ONUNLA BİRLİKTE YÜRÜYECEKSİNİZ. HAKLI MIYIM?"*

"EVET!"

"EVET TABİİ! VE TANRI'YA ULAŞTINIZ MI ONUNLA KONUŞACAKSINIZ. HAKLI MIYIM?"

"EVET!"

"SİZİ DUYAMIYORUM! HAKLI MIYIM?"

"EVET!!!" diye bağırırken bir kısmı heyecanla öne arkaya sallanıyordu.

"HAKLIYSAM HALELUYA DEYİN!"

"HALELUYA!"

"HAKLIYSAM EVET DEYİN!"

"EVET!"

Bir öne bir arkaya sallanıp duruyorlardı. Jack ile Kurt da onlarla birlikte sallandılar. Çaresizdiler. Jack, çocuklarda bazılarının resmen ağlamakta olduğunu görüyordu.

"Şimdi bana şunu söyleyin," dedi Gardener. Onlara sıcak bakışlarla bakıyordu. "Burada, Güneşışığı Yurdu'nda, kötülük yapana yer var mı? Ha? Ne dersiniz?"

"Yok efendim" diye haykırdı dişlek çocuk.

"Bu doğru!" Güneşışığı Gardener konuşmacı kürsüsüne bir kere daha yaklaştı. Mikrofonu ustaca silkeleyip bacağına dolanan kabloyu yana aldı. "İşte sizin biletiniz bu. Burada yalancılara ve eşitsiz çalışanlara yer yok. Bana *haleluya* diyebilir misiniz!"

"Haleluya!" diye karşılık verdi çocuklar.

Güneşışığı Gardener, "Amin," dedi. "Tanrı diyor ki, Yeşaya kitabında diyor. RAB'be umut bağlayanlar taze güce kavuşur," diyor. Yaa, öyle "Kanat açıp yükselirler kartallar gibi; koşar ama zayıf düşmez, yürür ama yorulmazlar,"* diyor. Ben de size diyorum ki, SUNLIGHT YURDU, KARTAL YUVASIDIR; BUNA EVET DER MİSİNİZ?"

"EVET!!!"

Bir sessizlik daha oldu, Güneşışığı Gardener kürsünün iki yanına sarıldı, başını dua ediyormuş gibi eğdi, beyaz saçları biçimli biçimli sarktı. Yeniden konuştuğunda sesi pestendi. Başını kaldırmadı. Çocuklar soluksuz dinlediler.

"Ama düşmanlarımız var," dedi Güneşışığı Gardener sonunda. Fısıltıdan bir ton yüksekti sesi. Mikrofon oncacık sesi kaptı, bir güzel taşıdı.

Çocuklar iç çektiler; ortalıkta sonbahar yapraklarının hışırtısı dolaştı.

Heck Bast donuk gözlerle çevresine bakınıyor, ergenlik sivilceleri birer alev kıvılcımı oluyordu. Tropik bir hastalığa tutulmuşa benziyordu çocuk. Yüzünden, *"Düşmanı bana gösterin, bakın ne oluyor ona!"* sözleri okunuyordu.

Gardener başını kaldırdı. Deli bakan gözlerinde yaşlar vardı.

"Evet, düşmanlarımız var," diye tekrarladı. "Indiana eyaleti burayı iki kere kapatmaya kalktı. Biliyor musunuz, radikal hümanistler benim burada, Güneşışığı Yurdu'nda çocuklara İsa'yı ve vatanlarını sevmeyi öğretişime tahammül edemiyorlar. Bu onları kızdırıyor. Hem, bir şey daha bilmek istiyor musunuz, çocuklar? Karanlık bir sırrı bilmek istiyor musunuz?"

---

* Kutsal Kitap, Eski Ahit, Yeşaya, 40: 31 (ed.)

Hepsi öne doğru eğildiler. Gözleri Güneşışığı Gardener'a çakılmıştı.

"Biz onları yalnız kızdırmakla kalmıyoruz," dedi Gardener boğuk bir fısıltıyla. "Biz onları aynı zamanda korkutuyoruuuuuz!"

"Haleluya!"

"Eveeeeet!"

"Amin!"

Güneşışığı Gardener, mikrofonu bir çırpıda tekrar kaptı, gezintisine başladı! Sağa sola, ileri geri! Dans adımlarıyla gidip gidip geliyordu! Bir kelime haykırıyor, kelimeyi kolunu kaldırarak destekliyor, göklere doğru bakıyor, orada koltuğuna kurulmuş dinlemekte olan Tanrı'ya hitap ediyordu.

Biz onları korkutuyoruz, evet! Öyle çok korkuyorlar ki, bir içki daha içmek, bir esrar daha çekmek, bir kokain daha koklamak zorunda kalıyorlar! Onları korkutuyoruz! Çünkü onlar gibi Tanrı'yı inkâr eden, İsa'dan nefret eden radikal hümanistler bile gerçek Tanrı sevgisinin kokusunu alabilir, alınca da kafalarına tokmağın ineceğini bilirler!

Bu yüzden buraya ek müfettişler yollar, mutfak tezgâhlarının altına gizlice çöp atar ya da unumuza hamamböceği salarlar! Burada çocukların nasıl dövüldüğüne dair saçma dedikodular yayarlar. *Siz dayak yiyor musunuz?"*

"HAYIR!" diye bağırdı çocuklar gücenik bir sesle. Morton'ın da kafasını herkesle birlikte iki yana sallayıp hevesle inkâr etmesi Jack'i epey şaşırttı. Oysa yanağı çürümeye başlamıştı bile çocuğun.

"Bize hümanist televizyon programlarından işgüzar muhabirler yolluyorlar!" diye tiksintiyle bağırdı Güneşışığı Gardener. "Onlar geliyor, kime komplo kuracaklarını arıyorlar. Daha önce böyle şeyleri çok yapmışlar, uzmanı olmuşlar, dürüst insanlara çamur atmışlar, evlerine esrar ve uyuşturucu saklamışlar.

Ama biz onları da kandırdık, değil mi, çocuklar?

Uğultulu onaylamalar yer aldı.

"Ne kimseyi bir sırığa bağlanıp zincire vurulmuş halde buldular ne de kimseye deli gömleği giydirilmiş buldular. Duydukları dedikodular doğru çıkmadı, değil mi? Hiçbir çocuğun tırnağı da sökülmemişti, saçı tıraş da edilmemişti! Ancak birkaç çocuk onlara, tokat yedik, dediler! Yemişler miydi? Evet! Bunu kendim, alnım açık, Tanrı'nın huzurunda söyleyebilirim! Kutsal Kitap bile diyor ki, 'Oğlundan değneği esirgeyen, onu sevmiyor demektir.'* Bana inananlar *Haleluya* desin, çocuklar!"

"HALELUYA!"

* Kutsal Kitap, Eski Ahit, Süleyman'ın Özdeyişleri, 13: 24. (ed.)

"Indiana Eyalet Eğitim Kurumu benden kurtulmayı, şeytana yer açmayı çok istemesine rağmen, iş tokada gelince Tanrı'nın buyruğuyla eyaletin yasasının paralel olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar, değneği esirgemenin eksik çocuğu şımartacağını bildiler!

Burada MUTLU çocuklar gördüler! SAĞLIKLI çocuklar gördüler! Tanrı'yla YÜRÜYEN, Tanrı'yla KONUŞAN, *Haleluya* diyebilen çocuklar gördüler!"

Çocuklar yine *Haleluya* diyebildiler.

"Evet diyebilir misiniz?"

Onu da başardılar.

Güneşışığı Gardener kürsüye döndü.

"Tanrı kendisini sevenleri korur. Yorgun, kafası karışık çocuklara bir dinlenme yeri olan bu yeri bir avuç esrar çeken, komünist âşığı hümaniste feda edecek değil.

Gazeteci ve televizyonculara uydurma hikâyeler anlatacak birkaç çocuk var. Programda o yalanları dinledim. Çocuklar yüzlerini ekranda göstermeyecek kadar korkaktı ama ben onların seslerini tanıyordum! İnsan bir çocuğu besledi mi, gece annesini özleyip ağladığı zaman başını kendi göğsüne yasladı mı, onun sesini unutmaz artık.

O çocuklar artık gitti. Tanrı günahlarını bağışlasın. Umarım bağışlar; evet ama Güneşışığı Gardener adil bir insandır.

Bunun ne utanç verici bir itiraf olduğunu belli etmek için başını da eğdi, kaldırdığında gözleri öfke saçıyordu.

"Güneşışığı Gardener, bağışlamaz onları, bağışlayamaz. Güneşışığı Gardener, onları tekrar yollara saldı. Onlar şimdi Diyar'a yollandı. Ama orada karınları doyurulmayacak. Orada onları ağaçlar bile yiyebilir. Canavar gibidir ağaçlar."

Salonu dehşet dolu bir sessizlik kapladı. Cam panelin ardında Casey bile solgun ve bir garip görünüyordu.

"Kutsal Kitap diyor ki, 'Kabil RAB'bin huzurundan ayrıldı, Cennet Bahçesi'nin doğusunda, Nod topraklarına yerleşti.'* Yollara salınmak da tıpkı öyledir, çocuklarım. Burada sizin güvenli bir cennetiniz var."

Hepsini bakışlarıyla taradı.

"Ama zayıf olursanız, yalan söylerseniz, o zaman vay halinize. Cehennem sizi bekliyor, tıpkı isteyerek oraya gidenleri beklediği gibi.

Unutmayın, çocuklar.

Unutmayın.

Dua edelim.

---

* Kutsal Kitap, Eski Ahit, Yaratılış, 4: 16. (ed.)

– Yirmi Üçüncü Bölüm –

FERD JANKLOW

1

Güneşışığı Yurdu'ndan tek kurtulma yolunun Diyar'a geri dönmek olduğu Jack'in kafasına bir hafta dolmadan dank etti. Güneşışığı Yurdu'ndan kurtulmanın bir başka yolu daha olsa her tehlikeyi göze alır, önce onu denerdi.

Böyle hissetmesinin somut bir nedeni yoktu. Yalnızca içinden bir ses, burada kötü olanın, orada hiç dayanılmaz olacağını fısıldıyordu. Belki de burası her dünyada kötü olan bir noktaydı. Hani elmadaki bir çürük içeriye uzanır, ta çekirdeğe kadar gider ya, tıpkı öyle. Güneşışığı Yurdu yeterince kötüydü. Bunun Diyar'daki karşılığının nasıl bir yer olduğunu görmeye de pek hevesi yoktu; mecbur olmadıkça.

Ama belki bir yolu olabilirdi.

Kurt, Jack ve Dış Ekip'e girecek kadar şanslı olmayan diğer çocuklar (çoğu öyleydi) günlerini "Uzak Tarla" denilen yerde geçiriyorlardı. Orası yolun iki buçuk kilometre kadar ilerisinde, Gardener arazisinin ucundaydı. Çocuklar orada taş topluyorlardı. Yılın bu mevsiminde yapılabilecek başka tarla işi yoktu. Son ürünler ekim sonlarında hasat edilmişti. Ama Güneşışığı Gardener'ın sabah dualarında sık sık tekrarladığı gibi, taş toplamak her mevsimin işiydi.

Jack sabahleyin Yurt'un iki eski kamyonundan birinin arkasına binmiş giderken, yanında Kurt'la birlikte Uzak Tarla'yı inceledi. Bu bölgede sonbahar yağışlı geçiyordu. Uzak tarla çamur içinde, yapış yapıştı. Önceki gün bir çocuk kısık bir sesle tarlaya bir küfür savurmuş, "İnsanın çizmesini yutar burası," demişti.

Jack, acaba kaçabilir miyiz, diye, belki kırkıncı kere düşündü. Haydi, ileri, diye bağırıp Kurt'la ikimiz bir koşu koparabilir miyiz? Nereye? Kuzey tarafa, şu ağaçların oraya. Taş duvarın oraya. Arazi orada bitiyor.

Belki bir çit olabilirdi ama orada!

Tırmanırlardı. Kurt çite varınca Jack'i öte yana fırlatırdı gerekirse.

Tel belki dikenliydi.

Altından geçerlerdi o zaman da ya da...

Ya da Kurt çıplak eliyle koparırdı teli. Jack bunu düşünmek bile istemiyordu ama Kurt'un kuvveti yeterdi, onu biliyordu. Kendisi isterse, Kurt yapardı. Elleri yırtılırdı ama şimdi benliği yıkılıyordu, bu daha beterdi.

Ya sonra?

Diyar'a geçiş tabii. İçindeki ses, eğer Güneşışığı Gardener'a ait alandan çıkabilirlerse bir şansları olabileceğini fısıldıyordu.

Ve Singer'la Bast de onları kamyonlarla izleyemezlerdi. Aralık ayı gelip her taraf buz tutuncaya kadar Uzak Tarla'da dönecek ilk tekerlekler batardı bu mevsimde.

Koşu olacak, basit ve ilkel. Denemek gerek. Yurt binasında denemekten iyi. Hem...

Jack'i iten yalnızca Kurt'un umutsuz durumu değildi. Lily'yi de çok merak etmeye başlamıştı. Jack mecburi *Haleluya*'lar çekerken, yavaş yavaş ölüyordu o.

Bir dene. Sihirli iksir olsa da, olmasa da. Denemek şart.

Ama Jack kendini hazırlayamadan önce, Ferd Janklow denedi.

Aklın yolu birdir, amin diyebilir misiniz?

2

İş her zamankinden hızlı oldu. Jack bir ara Ferd Janklow'un saçmalarını dinlerken oğlan birden fırlayıp kuzeye, taş duvara doğru bir koşu kopardı. O ana kadar, o gün de her gün gibi iğrenç bir gündü. Hava soğuk ve renksizdi. Yağmur, hatta kar kokusu vardı. Jack ağrıyan sırtını doğrultup Sonny Singer yakınlarda mı, diye baktı. Sonny, Jack'e eziyet etmekten hoşlanırdı. Ayağına basmak, merdivende itmek, sofrada tabağını fırlatmak gibi eşek şakaları yapardı. Sonunda Jack kendini kasıp düşmemeyi, dikkatli olmayı öğrenmişti.

Neden Sonny'nin arkadaşlarını toplayıp kendisini bir iyi dövmediğini

anlayamıyordu Jack. Belki Güneşışığı Gardener yeni çocuğa ilgi gösterdiği içindi. Bunu düşünmek istemiyor, hatta düşünmekten korkuyordu ama büyük ihtimalle doğruydu. Sonny Singer'ın tepesine binmemesi, Gardener'ın ona tembihlemiş olmasındandı belki. O zaman buradan bir an önce kaçmakta yarar vardı.

Sağına baktı. Yirmi metre kadar ilerde Kurt taş topluyordu. Daha yakında o dişlek çocuk vardı; Donald Keegan. Donny, Jack'e hayran bakışlarla sırıttı, ağzından salyası aktı, Jack hemen başka tarafa baktı.

Ferd Wanklow solundaydı. Alnında buklesi olan çocuktu o. Bir haftadır iyi arkadaş olmuşlardı Ferd'le.

Ferd alaycı bir ifadeyle sırıtıyordu.

"Donny sana âşık," dedi.

Jack, "Kes zırvalamayı," diye çıkıştı. Yanaklarının kızardığını hissediyordu.

"Sen izin versen aşk yaşardı seninle. Yapmaz mıydın, Donny?"

Donny Keegan o çatlak sesiyle güldü. Ne dendiğini anlamamıştı bile.

Jack, "Kessen iyi edersin," dedi. Kendini pek rahatsız hissediyordu.

Donny sana âşık.

İşin kötü yanı, Donny denilen geri zekâlı galiba sahiden âşıktı ona. Hem tek âşık olan Donny de değildi. Jack, kendisini arabasına alıp eve götürmeyi teklif eden, sonra cayıp Zanesville yakınındaki alışveriş merkezinde indiren adamı hatırladı. *İlk fark eden o adam oldu*, diye geçirdi içinden. *Bendeki değişme her neyse onu ilk o adam gördü.*

Ferd, "Buralarda çok popüler oldun, Jack," dedi. "Heck Bast bile ilgilenir sanırım."

Jack kızararak, "Hastasın sen," dedi.

Ferd birden elindeki taşı bırakıp doğruldu, hızla çevresine bakındı, balıkçı kazaklılardan hiçbirinin kendisine bakmadığını anladı, Jack'e döndü. "Bu can sıkıcı sohbeti keselim; çünkü ben artık gidiyorum, hayatım," dedi.

Öpücük yollar gibi sesler çıkardı. Yüzü pek heyecanlı ve ışıl ışıldı. Bir yandan da koşmaya başladı. Taş duvara doğru. Dev adımlarla, çabalaya çabalaya gidiyordu.

Muhafızları faka bastırmıştı gerçekten. En azından, bir dereceye kadar. Pedersen, Warwick'e kızlardan söz ediyordu. Peabody adlı, at suratlı Dış Ekip başı da bir süre için bu çocukların başına getirilmişti. Heck Bast'e, Güneşışığı Gardener'la birlikte bir iş için Muncie'ye gitme onuru tanınmıştı. Ferd epey yol almıştı ki, şaşkın bir çığlığın yükseldiği duyuldu.

"Hey, hey biri kaçıyor!"

Jack, Ferd'in ardından ağzı açık bakıyordu. Yıldırım gibi gidiyordu çocuk. Kendi planının elinden alınmış olmasına rağmen, Jack sevinçli bir heyecan içindeydi. Ona iyi şanslar diliyordu içinden. *Git! Koş! Yolun açık olsun, alaycı itoğlu! Git, Jason aşkına!*

Donny Keegan, "Ferd Janklow bu!" diye mırıldandı, sonra yine her zamanki kahkahasını attı.

3

Çocuklar o akşam da günah çıkarma salonunda toplandılar. Bu tören her akşam yapılıyordu zaten. Andy Warwick salona girdi, seansın ertelendiğini söyledi, yemekten önce bir saat aralarında sohbet edebileceklerini açıkladı, sonra da dönüp çıktı.

Jack, Andy'nin tüm havasına rağmen korku içinde olduğunu hissetti.

Ferd Janklow da görünürlerde yoktu.

Jack çevresine bakındı. Hiç ses çıkmıyordu. Eğer dostluk sohbeti buysa, ya sessiz oturun denilse ne yapacaklardı? Dokuz ile on yedi yaş arası otuz çocuk salonda oturmuş, ellerine bakıyor, tırnaklarını yiyor, surat asıyorlardı. Aynı olayın kurbanı olmuşlardı. Gösteri ellerinden alınmıştı. Onlar itiraf dinlemek istiyorlardı. Daha çok istedikleri de itirafta bulunmaktı.

Kimse Ferd Janklow'dan söz etmedi. Sanki Ferd, o mimikleri, o esprileriyle hiçbir zaman aralarında bulunmamıştı.

Jack'in içinden ayağa kalkıp çocuklara haykırmak geldi. Ama yapmadı. Bunun yerine, ömründe yapmadığı kadar dikkatle düşünmeye uğraştı.

Çocuk burada yok; çünkü onu öldürdüler. Bunların hepsi deli. Delilik bulaşıcı değil midir sanıyorsun sen? Güney Amerika'daki o çılgın yerde neler oldu, baksana! Renkli gözlük takan herif, onlara zehirli içkiyi içmelerini emretti, baş üstüne patron, deyip hepsi dikip içtiler.

Jack çevresindeki yorgun, ifadesiz yüzlere baktı. Güneşışığı Gardener şu anda içeriye girse hepsinin nasıl canlanacağını, nasıl neşeleneceğini düşündü.

Güneşışığı Gardener emretse yaparlardı. İçerlerdi zehri. Jack'le Kurt'u kollarından tutar, onların da ağzına zorla boşaltırlardı. Ferd'in hakkı vardı. Jack'in yüzünde bir şey görüyordu bunlar. Diyar'dan gelme bir şey ve belki seviyorlardı onu biraz; Heck Bast'i etkileyen de bu olmalıydı. Bast hiç kimseyi ve hiçbir şeyi sevmeye

alışkın değildi. Evet, belki beni biraz seviyorlar, diye düşündü. Ama onu, Gardener'ı daha çok seviyorlardı. Yaparlardı. Deliydi bunlar.

Ferd de burada olsa, aynı şeyi söyleyebilirdi ona. Söylerdi.

Bir ara Jack'e, kendisini Güneşışığı Yurdu'na annesiyle babasının getirdiğini söylemişti. Çok dindar Hristiyan'dı annesiyle babası. Ne zaman Hıristiyan kanalındaki meşhur "700 Kulübü" programında birileri dua okumaya başlasa hemen kendilerini dizüstü bulan türden kimselerdi. İkisi de Ferd'i anlayamıyorlardı. O başka mayadan bir insandı. Herhalde Ferd şeytanın çocuğu, diye düşünmekteydiler. Komünist, radikal bir hümanist. Dördüncü kere evden kaçıp Franky Williams tarafından yakalandığında, annesiyle babası onu Güneşışığı Yurdu'na getirip bırakmışlardı. Anneyle baba tabii Güneşışığı Gardener'a bir görüşte bayılmışlardı. Zeki, sorunlu, asi çocuklarını Tanrı yolunda eğitecekti. Güneşışığı Gardener, ona girdiği bu yolun yanlış olduğunu gösterecekti. Güneşışığı Gardener onu evinden, kentin sokaklarından kurtaracaktı.

Ferd ayrıca Jack'e, *Sunday Report*'ta çıkan yurtla ilgili o yazıyı annesiyle babasının da gördüğünü anlatmıştı. Sonra anneyle baba oğullarına bir kart postalamışlar, üzerine, "Tanrı yalancıları ve sahte peygamberleri bir alev gölünde yakar," diye yazmışlardı. Ferd de onlara bir mektup yazmış, mutfaktaki Rudolf o mektubu gizlice postalamıştı. "İyi adamdır Dolph," diyordu Ferd. Sonra bir an susmuş, "Ferd Janklow'a göre iyi adam nedir, biliyor musun, Jack?" diye sormuştu.

"Hayır?"

"Satın alınmış olarak kalan adamdır." Ferd o alaycı, acı kahkahasını patlatmıştı sonra. "Posta servisleri için Dolph'a iki dolar vermek yeter. Ben de eve yazdığım mektupta, eğer bu dediğiniz doğruysa umarım Güneşışığı Gardener öteki dünyada kendine yanmaz bir tulum bulur, çünkü burada olup bitenler hakkında öyle hızlı yalanlar söylüyor ki yarış atları ona yetişemez, diye yazdım. *Sunday Report*'ta yazılan dedikodular da, deli gömlekleri de, hücre de hepsi doğruydu. Tabii kanıtlanamazdı. Bu herif kaçık, Jack ama zeki bir kaçık. Bu konuda bir hata yaparsan senin de, Phil Kurt'un da canını fena yakar."

Jack bunun üzerine, "*Sunday Report* muhabirleri insanları suçüstü yakalayıp olayları ortaya çıkarmakta pek beceriklidir ama," demişti. "Annem hep öyle der."

"Eh, bizimki de epey korktu. Sesi tizleşti, ciyak ciyak çıkmaya başladı. Sen Humprey Bogart'ı *Denizde İsyan* filminde görmüş müydün? Muhabirler gelmeden önce bir hafta boyunca hep öyleydi Gardener. Onlar gelir gelmez *bal kaymak* kesildi. Mantığına kusur bulamazdın. Oysa ondan önceki hafta felaketti. Bay Kaymak o sıra altına etti, inan

bana. Benny Woodruff'ı elinde *Superman* dergisiyle yakaladı diye üçüncü katın merdivenlerinden tekmeyle aşağıya attığı hafta da o haftaydı. Benny üç saat baygın kaldı. Akşama kadar da kendisinin kim olduğunu, nerede olduğunu hatırlayamadı."

Ferd duraklamıştı bir an.

"Geleceklerini biliyordu. Eyalet müfettişlerinin ne zaman sürpriz teftişe geleceğini de hep bilir. Deli gömleklerini tavan arasına saklar, hücreyi de saman kurutma kulübesi diye yutturur."

Yine aynı alaycı acı kahkahasını atmıştı.

"Annemle babam ne yaptı, biliyor musun, Jack? Mektubumu Xerox'la Sunny Gardener'a faksladılar. Babam, bana yazdığı bir sonraki mektupta, bunu benim iyiliğim için yaptıklarını söylüyordu. Sonra ne oldu dersin? Ferd'in hücre sırası geldi; öz anamla babamın sayesinde!"

Aynı gücenik gülüş.

"Sana bir başka şey daha söyleyeyim. Gece duasında söyledikleri yalan değil. *Sunday Report* muhabirleriyle konuşan çocukların hepsi ortadan kayboldu... yani yakalayabildikleri."

Jack içinden, *Ferd'in de şimdi yok olduğu gibi*, diye düşündü. Kurt'u seyrediyordu bir yandan. Ürperdi. Elleri buz gibi soğuktu.

Arkadaşın Phil Kurt, Korkusuz Kurt Çocuk.

Kurt'un tüyleri mi uzuyordu yine? Bu kadar çabuk mu uzardı? Olamazdı herhalde. Ama o da yaklaşıyordu tabii. Denizlerdeki gelgit kadar kaçınılmazdı.

Hem, Jack, biz burada oturup dururken, burada oturup durmanın tehlikelerinden söz ederken, annen nasıl acaba? Kraliçe Lily nasıl? Kilo mu veriyor? Sen bu garip hapishanede kök salarken o, acıları birer diş gibi hissetmeye mi başlıyor? Morgan yıldırımını ateşleyip kanseri azdırmaya mı kalkışıyor?

Ferd'in deli gömlekleriyle ilgili sözleri şoka uğratmıştı Jack'i. Hücreyi gerçi görmüştü. Yurdun arka bahçesinde tek başına duran, buzdolabını andırır, çirkin, demirden bir şeydi. Ama Gardener'ın çocukları oraya kapattığına inanamamıştı. Ferd'in ağırbaşlı konuşması onu yavaş yavaş inandırdı. Bu sohbeti Uzak Tarla'nın taşlarını ayıklarken yapıyorlardı.

"Burada düzen tıkırında," demişti Ferd. "Para basıyor adeta. Dinsel gösterileri hem radyoya yayınlanıyor hem de kapalı devre TV yayınları için kaset olarak satıyor. Tüm ülkeye. Biz onun tutuklu dinleyicileriyiz. Radyoda bir sesiz, televizyonda harika görüntüleriz. Roy Owdersfelt burnundaki o benden süt sağmadığı zamanlarda yani. Casey var bir kere. Gardener'ın özel radyo ve TV yapımcısı. Casey her sabah vaazını, her akşam duasını kasede alır. Sonra keser, atar, montajını yapar,

Gardener'ı Bill Graham'a benzetir, biz de maç tezahüratı yapan stattaki insanlar gibi oluruz. Casey'nin yaptığı bu kadarla da kalmaz. Bu düzenin dâhisidir o. Odandaki mikrofonu gördün mü? Onları Casey yerleştirmiştir. Her şey onun kontrol odasına gider. O odaya da ancak Gardener'ın özel çalışma odasından geçilir. Mikrofonlar sesle harekete geçtiği için boşuna bant ziyan etmez. İlginç bir şey oldu mu kaydedip Güneşışığı Gardener'a saklar. Gardener'ın telefonuna da bir mavi kutu monte etmiş, herif şehirlerarası telefonlarını beleş edebiliyormuş. Televizyon kablolu yayınını da kaçak alıyor. Zor bir vaaz gösterisinden sonra Bay Kaymak'ın yan gelip Pay TV'den uygunsuz filmler seyredişini düşünebiliyor musun? Hoş, değil mi? Herif sapına kadar sahtekâr, Jack. Ve burada, Indiana'da, liselilerin basketbol aşkı gibi bayılıyorlar ona."

Ferd bundan sonra yüzünü buruşturmuş, başını çevirmiş, yere tükürmüştü.

"Şaka ediyorsun," demişti Jack.

Ferd o zaman en ciddi sesiyle, "Ferd Janklow, Güneşışığı Yurdu'nun kukla ordusu konusunda asla şaka yapmaz," diye karşılık vermişti. "Herif zengin. Maliyeye bir şey bildirmek zorunda değil. Yerel Eğitim Kurulu'nu kafaya almış. Ondan ödleri kopuyor. Hele içlerinde bir kadın var, nasıl korktuğu gözünden belli, hep *tetikte.* Sürpriz teftişleri de hep önceden bilir, söylemiştim sana. Burayı dipten bucağa temizleriz öyle zamanlarda. Piç Bast kalkar, çuval bezinden ceketleri toplayıp tavanarasına kaldırır, hücreye ambardaki samanları getirip doldururlar. Herifler gelince bizi hep sınıfta bulurlar. Sen bu Aşk Gemisi'ne geleli kaç kere sınıfa girdin, Jack?"

"Hiç," demişti Jack.

"Hiç yaa!" Ferd'in bakışlarında sevinç okunmuştu. Aynı acı gülümseme belirmişti yüzünde. O gülümsemenin ne demek istediği belliydi; "*Sekiz yaşıma geldiğimde neyin farkına vardım, biliyor musun? Hayat bana kalleş davranıyordu ve durumun çabucak değişeceği de yoktu. Belki de hiç değişmeyecekti. İçim yanıyor, ama bunun bir komik yanı da yok değil. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi, jelibon?*"

4

Jack oturmuş bunları düşünürken, ensesine sert parmakların sarılıp onu yukarı doğru kaldırdığını hissetti. Pis soluk kokuları arasında yüzü döndürüldü ve karşısında Heck Bast'in suratı belirdi.

"Pederle ben Muncie'deyken o fesatçı dostunu hastaneye getirdiler,"

diye anlattı. Parmakları bir yandan sıkıyor, sıkıyordu. Acısı dayanılır gibi değildi. Jack inledi, Heck sırıttı. Sırıtınca ağzından leş kokan soluğu geldi. "Peder haberi telsizinden aldı. Janklow fırında kırk beş dakika kalmış tako gibi olmuştu. Tedavi etmeleri epey zaman alacak."

Sırf bana anlatmıyor, diye düşündü Jack. *Buradaki herkese anlatıyor. Bizi Ferd'in hâlâ yaşadığına inandırmak istiyor.*

"Sen pis yalancının birisin," dedi Heck'e. "Ferd aslında..."

Heck Bast ona bir tokat patlattı, Jack yere serildi. Çocuklar çevresinden kaçıştılar. Bir yerlerden Donny Keegan'ın gülüşü çınladı.

Bir öfke kükremesi duyuldu. Jack başını kaldırdı. Gözleri kamaşmıştı. Net görebilmek için başını iki yana salladı. Heck döndüğünde, Kurt'u Jack'in başına korurcasına dikilmiş buldu. Üstdudağı geri çekilmiş tepeden gelen ışık gözlük camlarına garip turuncu bir renk vurdurmuştu.

Heck, "Demek taş kafa sonunda dansa kalktı," deyip sırıtmaya başladı. "Eh, bence hava hoş! Dansı *severim*. Gel bakalım, Kenefsurat'lı! Gel de dans edelim seninle."

Kurt hâlâ hırlayarak, alt dudağından salyaları akarak ilerlemeye başladı. Heck onunla karşılaşmak üzere bir adım attı. Herkes onlara yer açmak için kaçışırken sandalyelerin marley üzerinde çekilme sesi duyuldu.

"Neler oluyor bur..."

Ses kapıdan geliyordu. Sonny Singer. Sorusunu bitirmesine gerek kalmamıştı. Neler olduğunu görüyordu. Gülümseyerek kapıyı kapattı, sırtını yasladı, kollarını göğsünde kavuşturup karanlık suratı sevinçle parlayarak seyretmeye koyuldu.

Jack'in bakışları tekrar Kurt'la Heck'e döndü.

"Kurt, dikkatli ol!" diye bağırdı.

"Dikkatli olacağım, Jack." Kurt'un sesi hırıltıya benziyordu!

"Hadi, *dans edelim*, eşek herif!" diye homurdandı Heck Bast. Olduğu yerde bir kovboy dönüşü yaptı, yumruğu Kurt'un sağ elmacık kemiğine çarptı, üç dört adım gerilemesine yol açtı. Donny Keegan o tiz sesiyle güldü. Jack, bu sesin sevinç kadar hüzün sesi olduğunu biliyordu artık.

Yumruk sağlam bir yumruktu. Başka durum olsa, kavga o anda bitmiş olurdu. Ama Hector Bast'in şansı kesattı. Atabildiği tek yumruk o kadarla kaldı.

Kendine güvenerek tekrar ilerledi. Koca yumrukları göğsü hizasındaydı. Bu sefer Kurt'un eli o yumruklara doğru uzandı ve Kurt, Heck'in yumruğunu avucuyla yakaladı. Heck'in eli kocamandı. Kurt'un eli daha kocamandı.

Kurt'un yumruğu Heck'inkini yutuverdi.

Kurt'un yumruğu sıkıştı.

İçerden ince kuru dalların önce çatlamasına, sonra kırılmasına benzer sesler geldi.

Heck'in güvenli gülümsemesi de önce biraz kıvrıldı, sonra kaskatı dondu. Bir an sonra acıyla haykırmaya başladı.

"Sürüye fenalık etmeyecektin, salak," diye fısıldadı Kurt. "İncil şuymuş, İncil buymuş. –Kurt!– *İyi Çiftlik Kitabı*'ndan altı satır okusan bilirdin ki..." *Çatır!..*

"... asla..."

Kütür!...

"... ASLA sürüye zarar verilmez."

Heck Bast dizleri üzerine çöktü. Haykırıyor, ağlıyordu. Kurt, onun yumruğunu hâlâ kendi yumruğu içinde tutuyordu. Heck'in kolu yukarı doğru uzanıyordu. Heck o anda *Heil Hitler* selamı çakan bir Nazi'ye benziyordu. Kurt'un kolu taş gibi katıydı ama yüzünden pek bir çaba gösterdiğinin izleri falan okunmuyordu. Ateş saçan gözler hariç, yüzü hemen hemen sakindi.

Kurt'un avucundan kanlar damlamaya başladı.

"Kurt, yeter! O kadarı yeterli!"

Jack hızla çevresine bakındı, Sonny'nin gitmiş olduğunu gördü. Kapı açık duruyordu. Çocukların hemen hepsi ayaktaydı. Kurt'tan mümkün olduğu kadar uzaklaşmaya çalışmışlardı. Yüzleri dehşet ve korku yansıtıyordu. Odanın ortasındaki hareketsiz tablo hiç değişmiyordu. Heck Bast dizlerinin üstünde, kolunu yukarı doğru uzatmış, yumruğu Kurt'unkinin içinde ve yumruktan yere kanlar damlıyor.

Dışardan millet kapıya yığılmaya başlamıştı. Casey, Warwick, Sonny Singer, üç iri adam daha. Güneşışığı Gardener de geldi. Elinde küçük, siyah bir çanta vardı. Gözlük kılıfından biraz kabaca bir şey.

"Yeter dedim sana!" Jack yeni gelenlere bir göz attı, Kurt'a doğru atıldı. *"Hemen bırak! Hemen dedim!"*

"Tamam," dedi Kurt alçak sesle. Heck'in elini bıraktığında Jack ezilmiş, biçimini kaybetmiş bir topak görebildi. Heck'in parmak eklemleri çıkmış, parmaklar olmayacak yönlere doğrulmuştu. Elini göğsünde tutuyor, inleyip ağlıyordu.

"Tamam, Jack."

Gelenlerin altısı birden koşup Kurt'u tuttular. Kurt olduğu yerde yan döndü, tek kolunu silkip kurtardı, itti, Warwick bir anda duvara savruldu. Biri bir çığlık attı.

Tutun onu," diye bağırdı Gardener. "Yakalayın onu! Tutun İsa aşkına!" Yassı siyah çantasını açıyordu.

"Hayır, Kurt," diye bağırdı Jack. *"Yapma, yeter!"*

Kurt bir an daha mücadele etti, sonra kendini bıraktı, sırtını duvara dayamalarına izin verdi. Jack'in gözüne hepsi Güliver'e saldıran cüceler gibi gözüküyorlardı. Sonny nihayet Kurt'tan korkmaya başlamıştı.

"Tutun onu," diye tekrarladı Gardener. Çantadan bir hipdermik enjektör çıkarmıştı. Sinsi gülümsemesi yüzüne tekrar yerleşti. "Tutun, İsa aşkına!"

Jack, "O iğneye ihtiyacın yok senin!" diye bağırdı Kurt'a.

"Jack!" Kurt birden korkmuştu. "Jack? *Jack?"*

Gardener dönüp Kurt'a yöneldi, Jack'i yolundan itti. İtişi güçlüydü. Jack topaç gibi dönüp Morton'a çarptı, o bağırdı, Jack'te mikrop varmış gibi kaçtı. Kurt geç kalmış olmakla birlikte tekrar mücadele etmeye başladı ama onlar altı kişiydi. Fazlaydı. Belki Kurt'un değiştiği zamana rastlasa fazla sayılmayabilirdi.

"Jack!" diye bağırdı. *"Jack! Jack!"*

"Tutun onu, Tanrı aşkına!" diye fısıldadı Gardener. Dudakları gerilmiş, dişlerini açıkta bırakmıştı. İğneyi Kurt'un koluna daldırdı.

Kurt kaskatı kesildi, başını arkaya atıp uludu.

Geberteceğim seni, piç kurusu diye düşündü Jack içinden. *Geberteceğim seni, geberteceğim!*

Kurt çabaladı, kaybetti. Gardener geri çekildi, soğuk gözlerle baktı. Kurt tek dizini kaldırıp Casey'nin koca göbeğine çarptırdı Casey'nin içindeki *tüm hava* ağzından çıktı. Adam geriledi, sonra tekrar yanaştı. Bir iki dakika sonra Kurt önce sarsılmaya başladı sonra çöktü.

Jack ayağa kalktı. Öfkeden ağlıyordu. Arkadaşını yakalayan beyaz kazaklılara doğru atılmak istedi. O anda Casey'nin yumruğunu Kurt'un suratına savurduğunu gördü. Kurt'un burnundan kan boşanmaya başladı.

Eller uzanıp Jack'i geri tuttu. O mücadele etti, sonra çevresine baktı, Uzak Tarla'da birlikte taş topladığı çocukların korku dolu suratlarını gördü.

"Onu hücrede görmek istiyorum," dedi Gardener. Kurt o sıra yere kapaklanmak üzereydi. Yavaşça Jack'e dönen Gardener, "Tabii Bay Parker bana daha önce nerede karşılaştığımızı söylerse, o başka," diye ekledi.

Jack durmuş, kendi ayaklarına bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Gözleri yanıyor, sıcacık yaşlar canını yakıyordu.

"Hücreye o halde," dedi Gardener." Arkadaşının sesi çıkmaya başlayınca kararın değişebilir, Bay Parker."

Gardener dönüp salondan çıktı.

5

Jack'le öteki çocuklar sabah duasına inerken Kurt hâlâ bağırıyordu. Güneşışığı Gardener'ın gözleri Jack'in solgun, gergin suratındaydı. "Şimdi söyleyecek misin, Bay Parker?" demek istiyordu.

Kurt, o annem için annem için.

Jack'le öteki çocuklar iki grup halinde kamyonlara giderken Kurt hâlâ bağırıyordu. Hücrenin yanından geçerken Jack, elleriyle kulaklannı kapatmamak için kendini güç tuttu. O homurtular, o çığlıklar, o hıçkırık sesleri!

Birden Sonny Singer omuz başında beliriverdi.

"Peder Gardener, odasında senin itirafını bekliyor, şu anda, Kenefsurat!" dedi Sonny. "Bilmek istediği şeyi ona söylediğin anda salağı hücreden salacakmış, sana haber vermemi istedi." Sonny'nin sesi ipek gibiydi. Yüzü de tehlikeliydi.

Kurt'un hücreden çıkmak için attığı çığlıklar, demir duvarlara vurması, duvarları sarsması ...

Ah, Kurt, o benim ANNEM...

Jack, "Ona bilmek istediği şeyi söyleyemem," dedi. Birden yüzünü Sonny'ye doğru çevirdi. Diyar'dan edindiği güç her neyse, ona konsantre olup Sonny'ye yöneltti. Sonny iki büyük adım geriledi. Yüzü bozuldu, bir korku ifadesine büründü. Sanki hastalanıvermişti. Kendi ayağına dolanıp tökezledi, yandaki kamyona tutundu. Kamyon orada olmasa, yere düşecekti.

"Pekâlâ," dedi Sonny. Sesi inilti gibi çıkıyordu. "Pekâlâ, unut dediğimi." İnce yüzü tekrar küstahlaştı. "Peder Gardener hatırlatmamı istedi. Arkadaşının çığlıkları sanaymış. Anlıyor musun?"

"Kime bağırdığını biliyorum."

"Binin kamyona!" dedi Pedersen ciddi bir sesle. Ama Sonny'nin yanından geçerken Pedersen, burnuna kötü bir koku gelmiş gibi yüzünü buruşturdu.

Jack, kamyon yola koyulduktan sonra bile Kurt'un çığlıklarını duyabiliyordu. Motorlar çok gürültülü çalıştığı halde hem de. Kurt'un çığlıkları bir türlü dinmek bilmedi. Artık Jack'in zihni, Kurt'un zihniyle bir bağlantı kurmuştu. Uzak Tarla'ya vardıktan sonra bile duyabiliyordu o çığlıkları. Sesin kendi kafasından geldiğini bilmek hiç yardımcı olmuyordu duruma.

Öğle yemeği saatine yakın, Jack birdenbire Kurt'un çığlıklarının kesildiğini kesinlikle anladı. Gardener onu hücreden çıkartmıştı, kuşku yoktu. Bu çığlıklar fazla dikkat çekerdi çünkü. Ferd'e olanlardan sonra, Güneşışığı Yurdu'na dikkat çekilmesini istemezdi.

Akşama doğru çalışma grupları dönerken, hücrenin kapısı açık, içi de boştu. Jack üst kata, odaya çıktığında Kurt'u alt yatağa yatmış buldu. Jack içeri girince Kurt ona gülümsedi.

"Başın acıyor mu, Jack? Çürüğü biraz daha iyi gibi. Kurt!"

"Kurt, iyi misin?"

"Bağırdım, değil mi? Kendimi tutamadım."

"Kurt, üzgünüm," dedi Jack. Kurt'un bir garip hali vardı, teni çok beyazdı. Kendisi küçülmüş gibiydi.

Ölüyor, diye düşündü Jack. Yo, diye düzeltti zihni. Kurt zaten Morgan'dan kaçmak için bu dünyaya geçiş yaptıklarından beri ölüyordu. Ama şimdi daha hızlı ölüyordu. Çok beyaz, ufalmış, ama...

Jack'in içine buz gibi bir duygu yayıldı.

Kurt'un çıplak bacaklarıyla kolları aslında çıplak falan değildi. Üstlerini bir tüy tabakası kaplamıştı. İki gece önce bu tüyler yoktu. Jack bundan emindi.

Pencereye koşup dışarı bakmak, Ay'ın yuvarlak olup olmadığını kontrol etmek geldi içinden. On yedi gün yanılmış olabilir miydi?

Kurt yatağından, "Henüz değişme vakti değil, Jacky," dedi. Sesi kuru ve boğuktu. Hasta sesi gibiydi. "Ama beni kapattıkları o karanlık, kokulu yerde değişmeye başladım. Kurt! Evet, değişmeye başladım. Kızmıştım, korkuyordum da ondan. Bağırıyordum da ondan. Bağırmak kendiliğinden *Değişiklik* getirebilir. Uzun süre bağırırsam!" Kurt bacaklarındaki kılları sıvazladı. "Geçer yakında," dedi.

"Gardener seni salıvermek için pazarlık önerdi," diye anlattı Jack. "Ama ben istediği fiyatı ödeyemedim. İstedim ama ama Kurt ... annem..."

Sesi söndü, gözyaşları arasında boğuldu.

"Şişşt. Jacky. Kurt biliyor. Çok iyi biliyor." Kurt ona gülümsedi, uzanıp elini tuttu.

– Yirmi Dördüncü Bölüm –

JACK GEZEGENLERİ SAYIYOR

1

Güneşışığı Yurdu'nda bir hafta daha, Tanrı yardım etsin! Ay da giderek büyüyordu.

Pazartesi günü Güneşışığı Gardener çocuklara gülümsedi, başlarını eğip dostları Ferdinand Janklow'un iyileşmesinden ötürü Tanrı'ya şükretmelerini istedi. Ferd hastanede kaldığı sırada Tanrı yolunu seçmişti Gardener'ın söylediğine göre. Bunları yüzü gülerek anlattı. Annesiyle babasını hastaneden ödemeli olarak aramış, onlar da şehirlerarası telefonda oğullarının doğru yola gelmesinden ötürü şükürler etmişlerdi. Ve o gün gelip oğullarını almışlardı. *Indiana toprağının altında bir yerlerde gömülü olmalı. Ya da Diyar'da neresi Indiana'ya karşılık geliyorsa orada... oraya Eyalet Devriyesi de hiç gitmez!*

Salı günü tarlada çalışılmayacak kadar soğuk ve yağışlıydı. Çocukların çoğuna odalarında kalıp uyumaları ya da okumaları için izin verildi. Ama Jack ile Kurt'a eziyet günleri artık başlamıştı. Kurt ambardaki çöpleri varil varil taşıyıp atıyor, sonra sağnak yağmur altında yol kenarındaki kulübelerin içlerini de temizlemek zorunda bırakılıyordu. Jack'e ise tuvaletleri temizleme görevi verilmişti. Warwick ile Casey, ona kötülük yaptıklarını sanıyorlardı. Oatley Barı'nın tuvaletini hiç görmemiş oldukları nasıl da belliydi?

Güneşışığı Yurdu'nda bir tek haftanız kaldı, evet diyebilir misiniz!

Hector Bast, çarşamba günü döndü. Eli dirseğine kadar alçıya alınmıştı. Kocaman, hamur gibi suratı öyle solgundu ki, sivilceleri kıpkırmızı duruyordu üzerinde.

"Doktorlar belki de sağ elini hiçbir zaman kullanamazsın diyor," diye anlattı. "Sen ve kaçık arkadaşın, bunun cevabını vereceksiniz, Parker!"

Jack ona, "Aynı şey öteki eline de mi olsun istiyorsun?" diye sordu. Ama aslında korkuyordu. Heck'in gözlerinde gördüğü şey yalnızca intikam hıncı değildi. Öldürme isteği parlıyordu o gözlerde.

"Ben ondan korkmuyorum," dedi Heck. "Sonny diyor ki hücrede gaddarlığının çoğu gitmiş. Sonny'ye göre, bir daha oraya takılmamak için ne olsa yaparmış. Sana gelince..."

Heck'in sol yumruğu savruldu. Solu aslında sağı kadar bile becerekli değildi. Ama Jack koca adamın hıncına şaşırmış olduğundan hazırlıksız yakalandı. Yumruk suratında patlayınca dudakları garip bir gülümsemeyi hatırlatır biçimde ayrıldı, sonra da patladı. Gerileyip duvara tosladı.

Bir kapı açıldı. Bill Adams dışarı baktı.

Heck ona, *"Kapat o kapıyı yoksa sen de yumruğu yersin!"* diye haykırdı. Adams, dayak yemeğe hevesli olmadığından kapıyı hemen kapattı.

Heck, Jack'e doğru ilerledi. Jack duvarı itip doğruldu, yumruklarını kaldırdı. Heck durdu.

"Hoşuna gidecek, değil mi?" dedi Jack'e. "Tek elli biriyle kavga etmek hoşuna gider elbette!" Suratına bir kırmızılık yayıldı.

Üçüncü kat koridorunda ayak sesleri duyuldu, merdivenlere yöneldi. Heck, Jack'e baktı. "Gelen Sonny. Haydi, durma. Sıvış buradan. Nasılsa senin canına okuyacağız, dostum. Senin de, koca salağın da. Peter Gardener yapabileceğimizi söylüyor. Meğer ki sen ona bilmek istediği şeyi söyleyesin."

Heck sırıttı.

"Bana bir iyilik yap da söyleme ona, e mi, Kenefsurat!"

2

Hücrede Kurt'un *bir şeylerinin* eksildiği doğru, diye düşünüyordu Jack. Koridorda Hect Bast'la karşılaştığından bu yana altı saat geçmişti. Neredeyse günah çıkarma seansının zili çalacaktı. Ama Kurt hâlâ alt yatakta horul horul uyuyordu. Dışarda da yağmur Güneşışığı Yurdu'nun damlarını ve arazisini dövmeye devam ediyordu.

Gaddarlık değildi Kurt'un kaybettiği. Zaten onu yok eden de yalnız hücre değildi. Jack emindi bundan. Güneşışığı Yurdu bile değildi. Bu dünyanın tümüydü. Kurt, sıla özlemi çekiyordu. Canlılığının çoğunu kaybetmişti. Seyrek gülümsüyor, hiçbir zaman kahkaha atmıyordu.

Worwick, ona yemeğini parmaklarıyla yiyor diye bağırdığı zaman Kurt siniyordu.

Vakit kaybetmemek gerek, Jacky. Çünkü ölüyorum ben. Kurt ölüyor.

Heck Bast, Kurt'tan korkmadığını söylemişti. Gerçekten de korkacak bir şey kalmamış gibi görünüyordu. Heck'in elini ezmek, Kurt'un yapabildiği son kuvvet gösterisiydi galiba.

Günah çıkarma seansının zili çaldı.

O gece seanstan, yemekten ve duadan sonra Jack ile Kurt odalarına döndüklerinde, her iki yatağı da sırılsıklam, sidik kokar buldular. Jack kapıya gitti, tutup açtı, Sonny, Warwick ve Van Zandt denilen devi karşıda durmuş sırıtır gördü.

Sonny, "Herhalde yanlış odaya girdik, Kenefsurat," dedi Sonny ona. "Tuvalet sandık. Orada çok bok bulunduğu için olsa gerek."

Van Zandt gülmekten çatlayacaktı.

Jack onlara uzun uzun baktı, Van Zandt'ın gülmesi birden kesildi.

"Kime bakıyorsun öyle, sersem? Burnun mu kırılsın istiyorsun?"

Jack kapıyı kapattı, döndü, Kurt'u giyimli halde ıslak yatağa yatmış uyur gördü. Sakalı çıkmaya başlamıştı Kurt'un. Ama yüzü hâlâ solgundu. Teni gergin ve parlaktı. Hasta suratıydı tam.

Bırak onu, uyusun, diye geçirdi içinden Jack. *O kadar yorgunsa, uyusun orada.*

Hayır, o leş yatakta uyumasına izin veremezsin. Veremezsin!

Jack yorgun adımlarla yaklaştı, Kurt'u sarsarak yarı uyandırdı, kokan şilteden kaldırdı, tulumunu üzerinden soydu. Kıvrılıp yerde uyudular.

Sabaha karşı dörtte kapı açıldı, Sonny, Heck'le birlikte içeriye girdi, Jack'i yarı çekip yarı sürükleyerek Gardener'ın bodrumdaki çalışma odasına indirdiler.

Gardener köşedeki masanın başına oturmuş, ayaklarını da kaldırıp masaya dayamıştı. Bu saatte bile giyinikti. Tam arkasında İsa'yı Taberiye Gölü'nün üzerinde yürürken gösteren bir resim asılıydı. Havarileri ağızları açık bakıyorlardı. Gardener'ın sağındaki pencere camı, karanlık stüdyoyu gösteriyordu. Casey'nin o çılgın aygıtlarla çalıştığı yerdi orası. Gardener'ın kemer britlerinden birine ağır bir anahtar zinciri takılmıştı. Ucunda asılı olan bir yığın anahtarı avucunda tutuyordu. Konuşurken bir yandan onlarla oynuyordu.

"Buraya geldiğinden beri bir kere bile günah çıkarmadın, Jack," dedi Güneşışığı Gardener. Sesinde hafif bir sitem seziliyordu. "İtiraf, ruha iyi gelir. Günahını itiraf etmeyenin ruhu kurtulamaz. Ben Katoliklerin o aptalça, putperest günah çıkarma yöntemlerini kastetmiyorum. Kardeşlerinin ve Kurtarıcı İsa'nın önünde günah çıkarmaktan söz ediyorum."

“Sizce bir sakıncası yoksa ben de bu iş Kurtarıcımla aramda kalsın istiyorum,” dedi Jack dengeli bir sesle. Korkusuna, şaşkınlığına rağmen, Gardener’in yüzüne yayılan öfke ifadesinin de tadını çıkarmayı bildi.

“Bence sakıncası var!” diye haykırdı Peder Gardener. Jack in böbreklerine bir acı saplandı, dizüstü yere kapaklandı.

Sonny arkasından, “Peder Gardener’a ne dediğini kulağın duysun, Kenefsurat!” dedi. “Bazılarımız onu koruruz burada.”

Gardener ciddi bir sesle, “Güvenin ve sevgin için Tanrı senden razı olsun, Sonny,” dedi, sonra dikkatini tekrar Jack’e çevirdi.

“Kalk ayağa, oğlum.”

Jack kalkmayı başardı, kalkarken Güneşışığı Gardaner'in pahalı, açık renk tahtadan yapılmış masasına tutundu.

“Asıl adın ne?”

“Jack Parker.”

Gardener’ın başını belli belirsiz salladığını gördü, dönmeye çalıştı ama bir an geç kalmıştı. Böbreklerinde yeni bir acı daha patladı. Jack bağırdı, tekrar yere yıkıldı, alnında rengi yeni yeni solmakta olan çürüğü, düşerken masanın köşesine çarptı.

“Nerelisin, yalancı, küstah şeytan evladı!”

“Pennsylvania.”

Acı bu sefer sol uyluğunun üst kısmında patladı. Yerdeki halının üzerine fetüs pozisyonunda gibi kıvrıldı, dizlerini karnına çaktı.

“Kaldırın ayağa.”

Sonny ile Heck, Jack’i kaldırdılar.

Gardener, elini beyaz ceketinin cebine attı, bir Zippo çakmak çıkardı. Parmağıyla vurup upuzun, sarı bir alev yaktı, onu yavaşça Jack'in yüzüne yaklaştırdı.

Yirmi beş santim. Benzinin kokusu geliyordu burnuna. On beş santim. Sıcaklığı da hissedebilmeye başladı. Sekiz santim. Sonra bir santim daha, belki yarım santim; o noktaya geldi mi, rahatsızlığın yerini acı alacaktı. Güneşışığı Gardener’ın gözleri dumanlı ve mutluydu. Dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi oynaşıyordu.

“Yaa!” Heck’in soluğu sıcaktı. Leş gibi de kokuyordu. “Evet, yakın!”

“Nerelisin?”

Jack, “Sizi daha önce hiç görmedim,” diye soludu.

Alev daha yaklaştı, Jack’in gözleri sulanmaya başladı. Teninin kavrulduğunu hissediyordu. Başını geri çekmeye uğraştı. Sonny Singer ileri itti.

“Nerede gördüm seni?” diye soludu Gardener. Çakmağın alevi kara gözbebeklerinde dans ediyordu. İkizler gibi. “Son şansın!”

Söyle ona, Tanrı aşkına, söyle ona!

"Karşılaştıksa bile hatırlamıyorum," diye soludu Jack de. "Belki Kaliforniya'dadır..."

Zippo bir çıtırdıyla söndü, Jack rahatlayarak hıçkırdı.

"Geri götürün onu," dedi Gardener.

Jack'i kapıya doğru sürüklediler.

Güneşışığı Gardener, "Bir işine yaramayacak," diyordu. Arkasını dönmüş, İsa'nın su üzerinde yürüyen resmine dalmış gitmişti. "Bunun acısını senden çıkarırım. Bu gece değilse yarın gece. Yarın değilse öbürsü gece. Neden kendi işini kolaylaştırmıyorsun, Jack?

Jack hiçbir şey söylemedi. Bir an sonra kolunu kürekkemiğine kadar büktüler. İnledi.

"Söyle ona," diye fısıldadı Sonny.

Jack'in de benliğinin yarısı söylemek istiyordu. Canı yandığı için değil ama... *itiraf ruha iyi geldiği için.*

O çamurlu avluyu hatırladı. Aynı adam, başka bir görünüm içinde, ona yine kim olduğunu soruyordu. Kendi kafasından o anda geçmiş olan düşünceleri hatırladı. *Bana o deli gözlerle bakmayı kesersen, sana ne istersen söylerim. Çünkü ben çocuğum daha. Çocuklar öyle yapar. Her şeyi söyler.*

Birden annesinin sesini de hatırladı. Sert sesini. Bu herife içini mi dökeceksin, diye soruyordu.

"Bilmediğim şeyi size söyleyemem," dedi.

Gardener'in dudakları kuru bir gülümsemeyle ayrıldı. "Odasına götürün onu," dedi.

3

Güneşışığı Yurdu'nda yalnızca bir tek hafta daha... Amin diyebilir misiniz kardeşler! Bir tek upuzun hafta daha.

Herkes kahvaltı tabaklarını bırakıp çıktıktan sonra Jack mutfakta oyalanıp duruyordu ama bu sefer önemsiz görünüyordu gözüne. Daha üç saat önce Güneşışığı Gardener neredeyse dudaklarını yakıyordu. Adamın çılgın gözlerini görmüş, çılgın yüreğini hissetmişti. Böyle bir olaydan sonra dayak tehlikesi gerçekten önemsizdi.

Rudolf'un aşçıbaşı kıyafeti de dışardaki kasım gökleri gibi gri bir tona dönüşüyordu. Jack fısıltıyla adını çağırınca Rudolf kanlanmış, alaycı gözlerini ona çevirdi. Soluğu leş gibi ucuz viski kokuyordu.

"Buradan uza bakalım, yeni yavru. Seni iyi kolluyorlar."

Bilmiyor muyum sanıyorsun!

Jack ürkek bakışlarını çok eski model bulaşık makinesine çevirdi. Makine takırdıyor, tıslıyor, kap kacağı içine dolduran çocuklara buhar üfürüyordu. Çocuklar, Jack ile Rudolph'a bakmıyor gibi görünüyorlarsa da bu yalnız görünüşteydi. Jack de bunu çok iyi biliyordu. Dedikodular yayılacaktı elbette. Hem de nasıl! Güneşışığı Yurdu'nda insanın parasını elinden alırlar, para yerine ortada dedikodular dolaşımda olurdu.

"Buradan kaçmam gerek," dedi Jack. "Ben ve iri yarı arkadaşım. Biz şu arka kapıdan çıkarken başka tarafa bakmak için kaç para istersin?"

"Geldiğinde üstünde olan para şimdi sende olsaydı bile ödeyemezdin, arkadaş," dedi Rudolf. Sözleri katıydı ama Jack'e anlayışlı gözlerle bakıyordu.

Doğruydu. Her şeyi gitmişti. Gitar mızrabı da, gümüş dolar da bilye de altı dolar da... Hepsi gitmişti. Bir zarfa konup mühürlenmiş, bir yerde saklanıyordu. Herhalde Gardener'ın alt kattaki çalışma odasında. Ama...

"Bak, sana bir senet veririm."

Rudolf sırıttı. "Bu hırsızlar, keşler yuvasında yatıp kalkan birinin senedi komik şey," dedi. "Senedin yerinde kalsın, budala."

Jack, yeni edindiği güçleri olanca kuvvetiyle Rudolf'a çevirdi. Bu gücü saklamanın yolları da vardı, bir dereceye kadar en azından ama Jack bu sefer hepsini ortaya döktü. Rudolf bir adım geri çekildi. Yüzünde bir an için kargaşa ve şaşkınlık okundu.

"Benim senedim sağlamdır ve sanırım sen de bunu biliyorsun," dedi Jack alçak sesle. "Bana bir adres ver, paranı yollarım. Kaç para? Ferd Janklow iki dolara mektup postaladığını söyledi. Biz çıkarken başka tarafa bakman için on dolar yeter mi?"

"Ne on yeter, ne yirmi, ne de yüz," dedi Rudolf. Jack'in yüzüne onu çok korkutan bir hüzünle bakıyordu. Kurt'la ikisinin nasıl bir açmaza sıkıştığını anlamasına asıl bu bakış yol açtı. "Evet, böyle şeyleri daha önce de yaptım. Bazen beş dolara. Bazen de, ister inan ister inanma, ama bedava bile yaptım. Ferdie Janklow için de bedava yapardım. İyi çocuktu. Bu itoğulları..."

Rudolf, su ve deterjandan kızarmış yumruğunu havaya kaldırıp yeşil fayans duvara doğru salladı. O sırada Morton'ın baktığını gördü, ona ateş saçan bakışlarını dikip korkutmaya çalıştı, Morton hemen gözlerini kaçırdı.

"O halde neden *hayır* diyorsun?" diye sordu Jack umutsuzluk içinde.

"Çünkü korkuyorum, budala," dedi Rudolf.

"Ne demek istiyorsun? İlk geldiğim gece Sonny, sana çıkışmaya başladığında..."

"Singer!" Rudolf, bir elini tiksinmiş gibi havada salladı. "Ben Singer'dan korkmam. Bast'dan da, ne kadar iri olursa olsun, yine korkmam. Benim asıl korktuğum o!"

"Gardener mı?"

"O cehennemden gelme bir zebani, bir şeytan," dedi Rudolf. Bir kararsızlık geçirdi, sonra ekledi. "Bak, hiç kimseye söylemediğim bir şey söyleyeyim sana. Bir seferinde bana haftalık zarfımı vermekte geç kalmıştı. Odasına gittim. Genellikle gitmem. Oraya gitmekten hoşlanmam. Ama bu sefer mecbur kaldım, görmem şarttı adamı. Paraya acele ihtiyacım vardı, anlıyorsun ya! Koridorda yürüyordu. Odasına girdi. Yani orada olduğunu kesinlikle biliyordum. Gidip kapısını vurdum, kapı kendiliğinden açıldı. Kilitlenmemişti. Ne görsem beğenirsin? *Adam içerde yoktu."*

Rudolf'un sesi daha da hafiflemişti. Sonunda Jack, aşçının dediklerini makinenin gürültüsü arasında zorlukta duyar hale gelmişti. Ayrıca adamın gözleri korkulu rüya görmüş çocukların gözü gibi açılmıştı.

"Belki kayıt stüdyosundadır, dedim ama yoktu. Şapele de geçmemişti çünkü orayla arada kapı yoktu. Odasından dışarıya açılan bir kapı vardır. O da içerden kilitlenmiş ve sürgülenmiş durumdaydı. Nereye gitmişti o halde, ha? *Nereye gitmişti?"*

Cevabı çok iyi bilen Jack, Rudolf'a donmuş gibi bakıyordu.

"Bence adam cehennemden gelme bir şeytan. Herhalde lanet olasıca bir asansöre binip yer altına, merkeze indi," dedi Rudolf. "Sana yardım etmek isterdim ama yapamam. Güneşışığı denen herife kalleşlik etmemi sağlayacak kadar para Fort Knox'ta* bile yoktur. Artık git buradan. Belki yokluğunu henüz fark etmemişlerdir."

Ama etmişlerdi tabii. Jack iki yana sallanan kapıdan çıkarken Warwick arkasından yanaştı, kenetlediği iki eliyle Jack'in sırtının ortasına vurdu. Jack boş yemekhanede yere devrilirken Casey hiç yoktan ortaya çıktı, ayağını uzatıp çelme taktı. Jack duramadı. Çelmeye takıldı, ayakları havalandı, sandalyelerin arasına devrildi. Utanç ve öfke gözyaşlarını engellemeye çalışarak ayağa kalktı.

Casey, "Tabaklarını amma yavaş bırakıyorsun mutfağa, Kenefsurat," dedi. "Bir yerine bir şey olur sonra."

Warwick sırıttı. "Öyle. Şimdi yukarı çık. Kamyonlar kalkacak... bekliyorlar."

---

* ABD'nin altın rezervlerinin büyük bölümünün korunduğu yapı. (ed.)

4

Ertesi sabah dörtte yine uyandırılıp Güneşışığı Gardener'ın bodrumdaki odasına götürüldü.

Gardener, okumakta olduğu İncil'den başanı kaldırdı, onu karşısında görünce şaşırmış gibi yaptı.

"İtiraf etmeye hazır mısın, Jack Parker?"

"Benim itiraf edilecek..."

Yine çakmak çaktı. Alev burnunun üç santim ilerisinde dans etmeye başladı.

"İtiraf et. Nerede karşılaştık?" Alev daha da yaklaştı. "Ağzından alacağım, Jack. Nerede? *Nerede?*"

"*Satürn!*"de diye bağırdı Jack. Aklına bir tek bu gelmişti. "Uranüs'te! Merkür'de! Asteroitlerin birinde! İo'da! Ganymede'de! Dei..."

Acı bu sefer olanca gücüyle karnının alt kısmında patladı. Hector Bast sağlam eliyle Jack'in bacaklarının arasına uzanmış, hayalarını sıkmıştı.

"İşte," diye neşeyle güldü Heck Bast. "Olacağı buydu, espri kumkuması!"

Jack hıçkırarak yere yığıldı.

Güneşışığı Gardener yavaşça eğildi. Yüzü sabır yansıtıyordu. Hatları pek güzelleşmişti. "Gelecek sefer buraya arkadaşını getireceğiz," dedi yumuşacık sesiyle. "O olunca tereddüt de etmem. Bunu bir düşün, Jack. Yarın geceye kadar."

Jack yarın gece Kurt'la ikisinin burada bulunmaması gerektiğinde kararlıydı. Eğer tek gidebilecekleri yer Diyar'sa, Diyar olsun bakalım... Geçişi yapabilirse tabii.

– Yirmi Beşinci Bölüm –

JACK İLE KURT CEHENNEME GİDİYOR

1

Geçişi alt kattan yapmak zorundaydılar. Jack geçip geçemeyeceklerini düşünmekten çok bunu düşünüyordu. Odadayken yapmak daha kolay olurdu, ama Kurt'la paylaştıkları o sefil kovuk üçüncü kattaydı. Yerden onsekiz metre yüksekti. Jack, Diyar coğrafyasını ve topografyasını bilmediğinden, Indiana'nın karşıtının ne durumda olduğunu da bilemezdi. Bu konuda riske girmeyi göze almayacaktı. Bir yerden düşerlerse kafalarını kırarlardı sonra.

Ne yapacaklarını Kurt'a anlattı.

"Anladın mı?"

"Evet," dedi Kurt hevessiz bir sesle.

"Yine de tekrarla bana."

"Kahvaltıdan sonra salonun karşısındaki tuvaletlere gideceğim. Birincisine gireceğim. Kimse gittiğimi fark etmezse sen de gelip gireceksin. Oradan Diyar'a geçeceğiz. Tamam mı, Jack?"

"Tamam," dedi Jack. Elini, Kurt'un omzuna dayayıp sıktı. Kurt hafif gülümsedi. Jack bir kararsızlık geçirdi; sonra, "Seni bu işe soktuğum için üzgünüm," dedi. "Hepsi benim suçum."

"Değil, Jack," dedi Kurt anlayışla. "Bunu deneriz. Belki..." Kurt'un gözlerinde ufacık bir umut parıldar gibi oldu.

"Evet," dedi Jack. "Belki."

2

Jack kahvaltı edemeyecek kadar korkuyordu. Çok da heyecanlıydı. Ama yemezse dikkati çekmekten de çekiniyordu. Yumurtaları, talaş tadındaki patatesleri zorla yuttu, hatta tabağındaki bir parça domuz pastırması bile yedi.

Hava açıyordu. Gece don vardı. Uzak Tarla'daki taşlar katılaşmış, plastik gibi yapmış olacaktı herhalde yere.

Tabaklar mutfağa taşındı.

Sonny Singer, Hector Bast ve Andy Warwick, günlük programları alırken çocukların büyük salona girmesine izin vardı.

Yayılıp oturdular, boş boş baktılar. Pedersen'ın elinde, Gardener kuruluşunun yayımladığı bir derginin yeni sayısı vardı. *İsa'nın Güneşışığı.* Sayfalarını tembel tembel çeviriyor, ikide bir başını kaldırıp çocukları süzüyordu.

Kurt, soru soran bakışlarını Jack'e çevirdi, Jack başını salladı. Kurt kalktı, salondan çıktı. Pedersen başını kaldırıp baktı, Kurt'un holden geçip karşıdaki tuvaletlere girdiğini gördü, tekrar başını dergiye eğdi.

Jack, içinden altmışa kadar saydı, bir kere daha saymak için kendini zorladı. Ömrünün en uzun iki dakikasını yaşadı. Sonny ile Hector gelip milleti kamyonlara götürecek, diye ödü kopuyordu. Ondan önce kendini tuvalete atmak zorundaydı. Ama Pedersen aptal değildi. Jack eğer Kurt'un hemen peşinden giderse, Pedersen bir şeylerden kuşkulanırdı.

Sonunda Jack ayağa kalktı, kapıya yöneldi. Kapı ne kadar da uzaktaydı! Ayakları da ağırlaşmış gibiydi. Yürüyor yürüyor, kapı bir türlü yaklaşmıyordu. Bir seraptı sanki.

Pedersen başını kaldırdı. "Nereye gidiyorsun, Kenefsurat?"

"Tuvalete," dedi Jack. Dili kupkuruydu. Korkunca insanların *ağzının* kuruduğunu duymuştu, ama *dil* kuruması?

"Neredeyse gelirler," diye başını pencereye doğru salladı Pedersen, "Kendini tut da Uzak Tarla'da yaparsın."

"Büyük tuvaletim var," diye sızlandı Jack.

Tabii. Belki de koca arkadaşınla oynaşmak istiyorsunuzdur orada. Neşelenmek için. Dön, otur yerine.

"Git o halde," dedi Pedersen kızarak. "Orada durup ne sızlanıyorsun?"

Tekrar dergisine döndü. Jack holü geçti, tuvalet bölümüne adımını attı.

3

Kurt yanlış tuvalete girmişti. Ortalardakilerden birine. Kapının altından gözüken o koca postallar başkasının olamazdı. Jack kapıyı itti. İçerisi ikisine pek ufaktı. Kurt'un o güçlü hayvan kokusu da müthişti.

"Pekâlâ," dedi Jack. "Şimdi deneyelim."

"Jack, korkuyorum."

Jack sinirli sinirli güldü. "Ben de korkuyorum."

"Ama biz nasıl..."

"Bilmiyorum. Elini ver bana." Bu iyi bir başlangıçtı herhalde.

Kurt kıllı ellerini (hemen hemen pençe denebilirdi artık o ellere) Jack'in avucuna uzattı. Jack o ellerden kendisine doğru esrarengiz bir gücün aktığını hissetti. Kurt'un gücü tükenmemişti demek henüz. Yalnızca yeraltına girmişti. Kaynak sularının sıcak havalarda bazen yaptığı gibi.

Jack gözlerini yumdu.

"Dönmek *iste*," dedi. "Dönmek *iste*, Kurt. *Yardım et bana!*"

"İstiyorum," diye soludu Kurt. "Elimden gelirse yaparım! Kurt!"

"Hemen."

"Hemen."

Jack, Kurt'un ellerini daha sıkı kavradı. Burnuna Lizol kokusu geliyordu. Bir yerlerden geçen bir arabanın sesi duyuluyordu. Bir telefon çaldı. Jack içinden, *sihirli suyu içiyorum*, diye düşündü. *Zihnimde içiyorum onu, hemen. İçiyorum. Kokusunu alıyorum. Mosmor, yoğun ve taze. Tadı ağzımda. İşte boğazımdan geç...*

O tat ağzını ve boğazını doldurdu, dünya altlarında sallandı, Kurt, "Jack, oluyor!" diye bağırdı.

Bu ses, Jacky'nin konsantrasyonunu sarstı, bir an için bu yaptığının bir hile olduğunu anladı. Koyun sayarak uyumaya çalışmak gibi bir şeydi bu. Dünya çevresinde tekrar denge kazandı. Lizol kokusu geri döndü, birinin telefona cevap verdiği duyuldu. "Alo, kim arıyor?"

Aldırma, hile değil, hiç değil, sihir bu. Bu sihri ben küçükken de yapmışım. Şimdi de yaparım. Hızlı de öyle dedi, kör şarkıcı Kartopu da öyle dedi. SİHİRLİ SU BENİM ZİHNİMDE...

Olanca gücüyle denedi, tüm iradesini kullandı... Geçişi o kadar kolay yaptılar ki ikisi de şaşırıp kaldı. Sanki yumruklarını bir granite indiriyorlardı, ama o granit aslında kâğıt hamurundan bir kopyaydı. Parmak eklemlerini kıracağı yerde, tersine, hiç hissetmiyorlardı bile onu.

4

Gözleri sımsıkı kapalı olan Jack'e, yer ayaklarının altından kayıyor, sonra da büsbütün yok oluyor, gibi geldi.

Lanet olsun, yine de düşüyoruz, diye düşündü keyfi kaçarak.

Ama düşme değildi bu. Yalnızca hafif bir kaymaydı. Az sonra Kurt'la ikisi sağlam yere basıp durdular. Tuvaletin taşlarına değil, toprağa basıyorlardı.

Burunlarına kükürt ve lağım karışımı bir koku geliyordu. Ölümcül bir kokuydu. Bir felaketti. Jack, bu koku karşısında tüm umutlarının yok olduğunu hissetti.

"Jason! Ne bu *koku* böyle?" diye homurdandı Kurt. "Ah, Jason, bu *koku!* Burada kalamayız! Jacky, kalamayız..."

Jack'in gözleri bir anda açıldı. Kurt da aynı anda Jack'in ellerini bırakıp gözleri kapalı durumda sendeleyerek ilerlemeye başladı. Jack arkadaşının üstüne uymayan o kanvas pantolonuyla Oshkosh armalı kareli gömleğinin yerine yine ilk karşılaştıklarında üstünde olan bahçıvan pantolonunun geldiğini gördü. John Lennon gözlüğü yoktu. Ve...

... ve Kurt bir uçurumun kenarına gidiyordu. Arada bir metre var yoktu.

"Kurt!" Jack atıldı, kollarını Kurt'un beline doladı. *"Kurt, hayır!"*

"Jacky, kalamam," diye inledi Kurt. "Bu bir Çukur. O çukurlardan biri. Morgan açtırdı buraları. Duydum onun açtırdığını. Kokusu gelir..."

"Kurt, uçurum var, düşeceksin!"

Kurt'un gözleri açıldı, ayaklarının dibinden başlayan dumanlı bacayı görünce çenesi düştü. Koca çukurun dumanlı derinliklerinde kıpkırmızı bir ateş, hastalıklı bir göz gibi parıldıyordu.

"Bir Çukur," diye inledi Kurt. "Ah, Jacky, bir Çukur burası. Kara Yürek'in fırınlarından biri. Kara Yürek, dünyanın ortasıdır. Kalamayız, Jacky, kötülerin en kötüsü bu işte."

Jack'in ilk soğuk düşüncesi, Diyar coğrafyasıyla Indiana coğrafyasının farklı olduğuydu. Güneşışığı Yurdu'nda bu yükseltiye, bu iğrenç kuyuya karşıt bir şey yoktu.

Bir buçuk metre sağda olsaydık, diye ürperdi Jack. *İçi bulanır gibi oldu. Aslında geçişi ilk tuvaletten yapacaklardı. Eğer Kurt söz dinleseydi...*

Söz dinleseydi, kendilerini yükseltinin dışında, uçurumun yukarısında bulacaklardı.

Bacaklarındaki kuvvet kesilir gibi oldu. Kurt'a tutundu. Bu sefer destek bulmak için tutundu.

Kurt onu dalgın dalgın kucakladı. Gözleri iri iri açılmış, rengi turunculaşmıştı. Yüzünde yoğun bir korku vardı. "Bu bir *Çukur*, Jacky."

Üç yıl önce annesiyle Colorado'ya gittiklerinde gördükleri molibden maden ocağına benziyordu burası. Vail'e, kayak yapmaya gitmişlerdi. Bir gün hava fazla soğuk diye, otobüs turuna yazılmışlardı. Turda görmüşlerdi molibden madenini. Sidewinder kenti dışında.

"Bence Gehenna'ya* benziyor, Jack," demişti annesi. Otobüsün penceresinden bakan yüzü hüzünlüydü. "Keşke böyle yerleri kapatsalar. Hepsini. Topraktan ateş ve ölüm çıkarıyorlar. Gehenna bu bal gibi işte."

Çukurdan yoğun dumanlar yükseliyordu. Bacanın yanları zehirli bir gri madenle kaplıydı. Çapı yaklaşık yarım mil kadardı. İçinde dar bir yol, duvarlarda döne döne aşağıya iniyordu. Jack o yolda yukarı çıkan, aşağı inen işçileri gördü.

Bir tür hapishaneydi burası. Güneşışığı Yurdu nasıl hapishaneyse, bu da öyleydi. Bu karşıda gördükleri de hükümlüler ve onların gardiyanlarıydı. Hükümlüler çıplaktı. İkişer ikişer arabalara, aletlere koşulmuşlardı. Arabalarda o iğrenç, yağlı yeşil cevherden koca bloklar yüklüydü. İnsanların yüzleri acıyla buruşmuştu. Kirlerden leke içindeydi o yüzler. Kırmızı yaralar vardı yüzlerinde.

Gardiyanlar da onların yanında çalışıp uğraşıyordu. Jack onların insan olmadıklarını hemen gördü. Vücutları çarpık çurpuktu. Elleri pençeydi. Kulakları Mister Spock'ın gibi sivriydi. *Bunlar Gargoyle,* diye düşündü birden. *Fransa katedrallerinin duvarlarına kabartma olarak işlenen, gece yarısı canlanan o taş yaratıklar! Annemdeki kitapta resimleri vardı. Gezip hepsini görecektik ama benim rüyama girip de gece yatağımı ıslattığımı fark edince vazgeçmiştik. Buradan mı gelmişti* o *yaratıklar? Birisi gelip burada mı görmüştü onları? Ortaçağ'dan biri geçiş mi yapmıştı? Burayı görmüş, bunu cehennemin bir türlü mü sanmıştı?*

Ama bu bir hayal değildi ki!

Gargoyle'ların elinde kırbaçlar vardı. Tekerlek seslerinin, iniltilerin üstüne, o kavurucu sıcak da tüy dikiyordu. Jack o kırbaçların şakırtısını kapsüllerden duyuyordu. Kurt'la ikisi bakarlarken bir ekip, tırmanma yokuşunun üst başında duraladı. Başları eğik, boyun tendonları fırlaktı. Bacakları yorgunluktan tir tir titriyordu.

Başlarındaki canavar eğri büğrüydü. Omurgasını kıllar bürümüştü.

---

* Cehennem sözcüğünün kökeni. İncil'de kötülerin ölümden sonra yanarak yok olacağı yer. Ammonoğullarının tanrısı Molek'e kurban edilen çocukların yakıldığı vadi. (ed.)

Kuyruğu bacaklarına dolanıyordu. Kırbacını işçilerinin bir birine, bir öbürüne indirmeye başladı. Bağırıyor, Jack'in beynini delen iğrenç bir dilde birtakım sözler haykırıyordu. Osmond'ın kırbacının ucundaki metal kapsüllerden bununkinde de vardı. Göz açıp kapayıncaya kadar bir işçinin kolu yarıldı, ötekinin ensesi patladı.

Adamlar bağırdılar, daha da çok eğildiler. Kanları yerlere damladı. Yaratık sesler çıkardı, sağ kolunu savurdu, kırbacını işçilerin başı üzerinden geçirdi. Son bir çabayla yüklenip arabayı uçurumun kenarından düze çıkardılar. Bir tanesi dizüstü kapaklandı. Tükenmişti. Araba öne doğru gelince o hareket onu yüzükoyun yere serdi, tekerlerden biri sırtından geçti. Jack zavallının omurgasının kırılma sesini duydu. Yarış hakeminin sıktığı tabanca gibi bir sesti.

Gargoyle kudurmuş gibi haykırdı, araba sarsıldı, sonra devrildi, içindeki yük etrafa saçtı. Yaratık, yerdeki işçinin yanına iki adımda vardı, kırbacını kaldırdı. Tam o anda, ölmekte olan işçi, başını çevirip dosdoğru Jack'in gözlerine baktı.

Ferd Janklow'du.

Kurt da gördü.

Birbirlerine sarıldılar.

Ve gerisingeri geçiş yaptılar.

5

Daracık, sımsıkı bir yerdeydiler. Tuvaletin içinde... Jack hiç soluk almıyordu. Kurt'un kolları sımsıkı sarmıştı çünkü onu. Bir ayağı da sırılsıklamdı. Her nasılsa, tuvaletin içine basmıştı ayağını. Harika! *Böyle şeyler Barbar Conan'ın başına hiç gelmiyordu.*

"Jack, *hayır*, Jack, *hayır*, *Çukur, Çukur'du* o, *hayır* Jack..."

"Yapma, yapma Kurt! Döndük!"

"Hayır, hayır, ha..."

Kurt kollarını yavaşça çekti, gözlerini araladı.

"Döndük mü?"

"Elbette. Hemen. Bırak beni, kaburgalarımı kıracaksın. Zaten ayağım da şu lanet olası..."

Tuvaletler bölümünün kapısı gümbürtüyle açıldı, fayanslı iç duvara çarptı, neredeyse buzlu camlar kırılacaktı.

Tuvaletin de kapısı açıldı. Andy Warwick bir göz attı, sonra tiksinti dolu iki kelime çıktı ağzından:

"Sizi sapıklar!"

Sersemlemiş Kurt'u kareli gömleğinin göğsünden yakaladı, dışarı çekti. Kurt'un pantolonu tuvalet kâğıdının asılı olduğu çiviye takıldı, çiviyi duvardan söktü. Tuvalet kâğıdı açıla açıla yerde yuvarlandı. Warwick, Kurt'u musluklara doğru itti. Musluklar tam kasığına çarpacak hizadaydı. Kurt yere devrildi, elleri kasığına uçtu.

Warwick, Jack'e döndü. O sırada tuvaletin kapısında Sonny Singer de belirdi. İçeri uzanıp Jack'i yakasından çeken o oldu.

"Ee, sapık seni," diye başladı Sonny ama ancak o kadar söyleyebildi. Jack buraya düştü düşeli gözüne kestirmişti Sonny Singer'ı. O sinsi karanlık yüzüyle, Güneşışığı Gardener'ı taklit etmeye çalışmasıyla, kendisine *Kenefsurat* adını takmasıyla, yatağa işeme fikrini bulmasıyla...

Jack'in sağ yumruğu uçtu. Heck Bast usulü vahşice uçmadı da, dirsekten doğru, düzgün ve güçlü biçimde uçtu. Birinci uçuşunda Sonny'nin burnunu buldu. Rahatça duyulabilen bir çıtırtı oldu. Jack'in o anki keyfine diyecek yoktu.

"İşte!" diye bağırdı Jack. Ayağını tuvaletin içinden çekti. Yüzüne nefis bir gülümseme yayıldı, kafasında Kurt'a elinden geldiği kadar kuvvetle bir düşünce yöneltti: *Durumumuz fena değil, Kurt, sen bir piçin elini kırdın, ben diğer piçin burnunu...*

Sonny geri geri sendeledi. Bağırıyor, burnundan kanlar fışkırıyordu.

Jack tuvaletten çıktı. John L. Sullivan* pozunda, yumruklarını sıkmış ileri uzatmıştı. "Beni kolla demiştim sana, Sonny. Şimdi de sana *haleluya* demesini öğreteceğim."

"Heck!" diye bağırdı Sonny. "Andy! Casey! Birisi gelsin!"

O anda bir şey, sanki tuğla dolu ağır bir şey düştü Jack'in ensesine. Jack muslukların üzerindeki aynalara doğru uçtu. Aynalar cam olsa hemen kırılır, Jack'in orasını burasını keserdi. Ama burada aynalar cilalı çelikti. İntihara fırsat tanınmazdı Güneşışığı Yurdu'nda.

Jack bir kolunu kaldırıp çarpmayı bir dereceye kadar yumuşatmayı başardı. Ama dönüp Heck Bast'in kendisine sırıttığını gördüğünde, gözleri hâlâ bulanık görüyordu. Heck Bast, sağ elindeki alçıyla vurmuştu ona.

Heck'e bakarken Jack birden anladı ve içi bulanır gibi oldu. *O, sendin!"*

"Canım yandı," dedi Heck alçısını sol eliyle tutarak. "Ama değdi, Kenefsurat!" Öne doğru bir adım attı.

Sendin o! Öteki dünyada Ferd'in başına dikilip onu ölünceye kadar döven sendin. Sendin o, Gargoyle'dun sen, o senin ikizindi!

---

* John L. Sullivan (1858-1918) ünlü ağır siklet boks şampiyonu. (ed.)

Jack'in içini öyle dayanılmaz bir öfke kapladı ki, Heck yaklaşırken iki eliyle arkasındaki musluğun kenarlarına sarıldı, iki ayağını birden karşısına savurdu. Ayakları, Heck'in tam göğsüne çarptı, onu ilerde kapısı açık duran tuvalete savurdu. Indiana'ya döndüğünde tuvaletin içine basan pabucun izi Heck'in beyaz kazağının göğsünde leke gibi görünüyordu. Heck tuvalete güm diye oturdu, şaşkın göründü. Kolundaki alçı, porselene çarpıp kötü bir ses çıkardı.

Artık ötekiler de içeri doluyorlardı. Kurt ayağa kalkmaya uğraşıyordu. Saçları alnına dökülmüş, yüzüne yapışmıştı. Sonny, onun üstüne ilerliyordu. Bir eli hâlâ burnundaydı. Niyeti Kurt'u tekmeleyip tekrar devirmekti.

Jack alçak sesle, "Evet, git, dokun bakalım ona, Sonny," dedi. Sonny olduğu yerde durdu.

Jack, Kurt'un bir koluna sarıldı, kalkmasına yardım etti. Kurt'un her zamankinden kıllı olduğunu rüyadaymış gibi, hayal meyal fark etti. *Bu olaylar onda fazla gerilim yaratıyor. Değişimi getiriyor ona, bu hiç bitmeyecek, hiç...*

Kurt'la ikisi gerilediler... Warwick, Casey, Pedersen, Peabody, Singer üstlerine doğru geliyorlardı. Heck de düştüğü tuvaletten çıkmaya çalışıyordu. Jack bir şeyi daha fark etti. Onlar dördüncü tuvaletten geçiş yapmışlardı. Heck Bast beşincisinden çıkıyordu. Demek öteki dünyada ancak yandaki tuvalete dönecek kadar kıpırdamışlardı.

Sonny, "Şu tuvalette oyşaşıyorlardı," diye bağırdı. Sesi genizden geliyordu. "Geri zekâlı ile güzel çocuk! Warwick'le ikimiz onları şeyleri dışarda yakaladık!"

Jack'in kalçası buz gibi duvara değdi. Kaçacak başka yer yoktu. Kurt'u bıraktı, Kurt'un omuzları sarktı. Gözleri kamaşmış, durumu kötüydü. Jack yumruklarını kaldırdı.

"Gelin bakalım," dedi. "Birinci kim?"

Pedersen, "Hepimizle mi kapışacaksın?" diye sordu.

"Mecbur kalırsam yaparım," dedi Jack. "Ne yapacaksınız? Beni İsa'ya mı kurban edeceksiniz? Gelin!"

Pedersen'ın yüzünden bir sıkıntı ifadesi geçti. Casey'nin bakışları korku yansıttı. Durdular, resmen durdular. Jack'in içinden bir anlık vahşi, budalaca bir umut yükseldi. Çocuklar ona, kuduz köpeğe bakar gibi bakıyorlardı. Köpeği sonunda elbete haklayacaklardı ama arada birini ısıralabilirdi.

"Yana çekilin, çocuklar," dedi yumuşak, güçlü bir ses. Hepsi sevinerek yana çekildiler. Yüzlerine rahatlamış bir ifade geldi. Gelen Peder Gardener'dı. Peder Gardener bilirdi ne yapmak gerektiğini.

Yaklaşıp çocukları köşeye kıstırdı. Bu sabah siyah pantolon, beyaz saten gömlek giymişti. Gömleğin kolları bol ve büzgülüydü. Lord Byron'a yakışacak tarzdı. Elinde yine hipodermik çantasını tutuyordu.

Jack'e bakıp içini çekti. "İncil'de homoseksüellik konusunda ne deniyor, biliyor musun, Jack?"

Jack, ona dişlerini gösterdi.

Gardener, başını hüzünlü hüzünlü salladı. Ben de bunu bekliyordum, dermiş gibi davrandı.

"Eh, bütün çocuklar kötüdür. Aksiyomatik bu."

Çantayı açtı, hipo parıldadı.

Gardener aynı sakin sesiyle konuşmaya devam etti. "Ama bence sen ve arkadaşın sapıklıktan daha kötü bir şey yapıyordunuz. Büyüklerinize ait yerlere gidiyordunuz belki de."

Sonny Singer ile Hector Bast şaşkın, tedirgin bakışlarla bakıştılar.

"Sanıyorum bu kötülüğün, bu sapıklığın birazı da benim suçum." Enjektörü çıkardı, baktı, sonra ampulü eline aldı. Çantayı Warwick'e uzatıp ilacı doldurdu. "Çocuklarımı itirafa zorlamaya hiçbir zaman inanmam ben. Ama itiraf olmazsa, İsa yolunda karar kılınamaz. İsa yolunda karar kılınamayınca da kötülük büyümeye devam eder. Ne kadar üzülüyor olursam olayım, sanırım artık rica etme zamanı doldu, Tanrı adına talep etme zamanı geldi. Pedersen. Peabody. Warwick. Casey. Tutun onları!"

"Oda bed vurayıb!" diye bağırdı Sonny yeni, genizden sesiyle. Herkesi dirsekleriyle itip öne geçmeye çalışıyor, gözlerinde nefret parıldıyordu. "Oda vurbak istiyorub!"

"Şimdi olmaz," dedi Gardener. "Belki daha sonra. Bunun için dua ederiz, değil mi, Sonny?"

"Evet." Sonny'nin gözlerindeki pırıltı pek ateşlenmişti. "Bütüd güd dua edeceğib."

Kurt derin bir uykudan uyanan adam gibi homurdandı, çevresine bakındı. Jack'i tutmuş olduklarını gördü, enjektörü gördü, Pedersen'in kolunu, Jack'in kolundan kolaylıkla sıyırdı. Boğazından şaşılacak kadar güçlü bir homurtu yükseldi.

"Hayır! Bırakın onu!"

Gardener, Kurt'un görmez yanına sokuldu. Osmond gibi zarifti hareketleri. Dans eder gibiydi. İğne parıldadı ve daldı. Kurt döndü. Bir yerine bir şey batmış gibi böğürdü, zaten de batmıştı. Elini iğneye attı ama Gardener o darbeden ustaca kaçtı.

Kamaşmış gözleriyle, rüya görür gibi bakan çocuklar telaşla kapıya doğruldular. Kurt'un öfkesine tanık olmak istemiyorlardı.

"Bırakın ONU!... Bıra-kın..."

"Kurt!"

"Jack... Jacky..."

Kurt, arkadaşına şaşkın gözlerle baktı, gözlerin rengi kaleydoskop gibi değişiyordu. Ela iken turuncu, sonra çamurlu bir kırmızı oldu. Tüylü ellerini Jack'e uzattı. O sırada Hector Bast arkadan yaklaştı, ensesine vurup onu yere yıktı.

"Kurt! Kurt!" Jack, Hector'a ıslak, öfkeli gözlerle baktı. "Eğer onu öldürdünse, itoğlu..."

"Şişşt, Bay Parker," diye fısıldadı Gardener, Jack'in kulağına. Jack iğnenin koluna battığını hissetti. "Sakin olun şimdi. Ruhunuza biraz güneşışığı sokalım. Ondan sonra, yüklü bir arabayı dönen yokuştan yukarı itmek istiyor musunuz, bakarız. *Haleluya* diyebilir misiniz?"

O tek kelime, kendinden geçinceye kadar kafasında dolaştı durdu.

Haleluya... Haleluya... Haleluya...

– Yirmi Altıncı Bölüm –

KURT HÜCREDE

1

Onlar Jack'in ayıldığını fark etmeden çok önce Jack kendine gelmiş, uzun süre ayık yatmıştı. Ama kendisinin kim olduğunu, neden bu halde olduğunu, durumunun ne olduğunu ancak derece derece anlayabildi. Bombardımandan kurtulmuş bir asker gibiydi. Kolunda iğnenin girdiği yer acıyordu. Başı öylesine ağrıyordu ki, gözleri nabız gibi atmaya başlamıştı. Susuzluktan da ölmek üzereydi.

Bilinç merdiveninde bir basamak daha yukarı çıktı, sol eliyle sağ kolundaki acıyan yere dokunmaya çalıştı, yapamadı. Yapamayışının nedeni, kollarının kendi bedenine sarılmış durumda olmasındandı. Burnuna eski, tozlu bez kokusu geliyordu. Yıllarca tavan arasında beklemiş eski bir izci çadırının kokusu gibiydi. On dakikadır kirpiklerinin arasından bakmakta olduğu halde, o anda ancak anladı ne giymiş olduğunu. Deli gömleği!

Ferd olsa bunu çok daha çabuk anlardı, oğlum Jack, diye düşündü. Ferd'i düşünmek, başağrısına rağmen zihninin odaklaşmasını sağladı. Biraz kıpırdadı, başındaki batıcı acılar ve kolundaki zonklama, inlemesine sebep oldu. Engel olamadı.

Heck Bast, "Ayılıyor," dedi.

Güneşışığı Gardener, "Olamaz," diye karşılık verdi. "Ona verdiğim doz erkek timsahı bile felç eder. En erken akşam dokuzda ayılır. Heck, bu akşam çocukların günahlarını senin dinlemeni istiyorum. Akşam duası olmayacağını da söyle onlara. Uçağa yetişmem gerek. Uzun bir gece olacak. Sonny, sen kal, bana bu defterlerde yardım et."

Heck, "*Sesi* ayılıyor gibiydi ama," dedi.

Güneşışığı, "Haydi, git, Heck. Boby Peabody de hücreye baksın, Kurt'u bir kontrol etsin."

Sonny kıkırdadı. "Oraya tıkılmayı pek sevmiyor, değil mi?"

Ah, Kurt, seni yine hücreye tıkdılar, diye sızlandı Jack. *Üzgünüm, benim suçum, hepsi benim suçum...*

O sırada Güneşışığı'nın cevabını duydu: "Cehennemlikler, selameti sağlayacak yollardan pek hoşlanmaz. İçlerindeki şeytanlar ölmeye başlayınca haykırmaya kalkarlar. Evet, sen git, Heck."

"Baş üstüne, Peder Gardener."

Jack, Heck'in çıkışını duydu, ama görmedi. Henüz gözlerini açıp bakmaya cesaret edemiyordu.

2

Kaba yapılmış, kaba monte edilmiş, bebek mezarına benzeyen hücrede Kurt bütün günü haykırarak geçiriyor, yumruklarını duvarlara indiriyor, iki ayağıyla tabandaki fırın kapağı gibi yere tekmeler atıyor, bacakları ta kasıklarını kadar sızlıyordu. Böyle yumruklamakla, tekmelemekle buradan kurtulamayacağını o da biliyordu. Bağırdı diye serbest bırakacakları da yoktu elbette onu. Ama başka türlüsü elinden gelmiyordu. Kurtların en nefret etti şey böyle kapatılmaktı.

Bağırtıları, Güneşışığı Yurdunun arazisinde çınlıyor, bitişik tarlalara bile yayılıyordu. Bu sesi duyan çocuklar ürkek ürkek birbirlerine bakıyor, hiçbir şey söylemiyorlardı.

Roy Owdersfelt alçak sesle Morton'a, "Bu sabah onu tuvalette gördüm, gaddarlaştı," diye fısıldadı.

Morton, "Sahiden Sonny'nin dediği gibi sapıklık mı yapıyorlardı?" diye sordu.

Demir kafesten bir Kurt uluması daha yükseldi, iki çocuk da o yana baktılar.

"Hem de nasıl!" dedi Roy hevesle. "Ben pek göremedim; çünkü boyum kısa. Ama Buster Oates önümdeydi. Koca oğlanın yangın söndürme aleti kadar şeyi varmış diyor."

Morton saygılı bir sesle, "Yüce İsa!" dedi. Belki de 'standart altı' boydaki kendi şeyini düşünüyordu.

Kurt bütün gün bağırdı ama güneş batmaya başlarken sustu. Çocuklar bu yeni sessizliği ürküntü verici buldular. Sık sık birbirlerine bakıyorlardı. Daha bile sık bakmaya başlamışlardı. Gözleri demir kafesten pek ayrılmıyordu. Hücrenin boyu iki metre, yüksekliği bir metreydi. Batıya

bakan kenardaki kare biçimi parmaklıklı kapak dışında, tam bir demir tabuttu. Neler oluyordu o tabudun içinde? Çocuklar merak içindeydi. Günah çıkarma seansında her akşam kendinden geçen bu oğlancıklar, o sıra bile gözlerini salonun tek penceresinden pek ayıramıyorlardı. Pencere ön bahçeye baktığı, hücre arka bahçede olduğu halde.

Neler oluyordu orada?

Hector Bast kimsenin aklını itiraflara vermediğini hissediyor, çileden çıkıyordu. Ama duruma bir çare bulamıyordu. Çünkü bunun neden böyle olduğunu tam kavrayamıyordu. Çocukları buz gibi bir beklenti duygusu sarmıştı. Yüzleri her zamankinden solgundu. Gözleri uyuşturucu kullananlarındaki gibi parıldıyordu.

Neler oluyordu orada?

Neler olduğu son derece basitti. Kurt, Ay'la birlikteydi o anda.

Hava deliğinden giren güneş ışığı yükselirken hissetmişti bunu. Işık giderek kızarmaya başlıyordu. Ay'la birlikte olmak için vakit daha erkendi. Vücudu hazır değildi. Bu iş canını yakacaktı. Ama olacaktı yine de. Her Kurt'a olurdu er geç. Çok fazla baskı altında kaldıklarında, mevsimli veya mevsimsiz, mutlaka olurdu. Kurt çok uzun süreden beri kendini tutmuştu. Jack öyle istediği için yapmıştı bunu. Bu dünyada Jack'in hatırı için çok büyük kahramanlıklar göstermişti. Bazılarını Jack pek az bilecek, derinliğini, kapsamını asla anlayamayacaktı.

Ama artık ölüyordu Kurt. Ve Ay'la birlikte gidiyordu. Ay'la gitmek, ölmeyi daha dayanılır, adeta kutsal bir hale getirirdi. Kurt da bu yüzden bir rahatlık, bir memnuniyet duyuyordu. Artık mücadele etmemek harikulade bir duyguydu.

Ağzı birden koca koca dişlerle dolmuştu.

3

Heck çıktıktan sonra koca odada bir süre yalnızca yazıhane sesleri duyuldu. Güneşışığı Gardener'ın belindeki anahtarların şıngırtısı, bir dosya dolabının açılıp kapanması...

"Abelson. İki yüz kırk dolar, otuz sent."

Tuşlara basıldı. Peter Abelson dış ekipte çalışan bir çocuktu. Tüm dış ekip elemanları gibi zeki, kişilik sahibi, fiziksel kusuru olmayan biriydi. Jack, ancak birkaç kere görmüştü, ama *Dondi'deki** büyük gözlü evsiz barksız tiplere benzetiyordu.

---

* 1955-1986 yılları arasında pek çok gazetede serüvenleri yayımlanan bir çizgi roman. (ed.)

"Clark. Altmış iki dolar on yedi sent."

Tuşlara yine basıldı. Sonny *Toplam* düğmesine basınca makine sarsıldı.

"Düşüş yapmış," diye yorumda bulundu Sonny.

"Ben onunla konuşurum, sen aldırma. Şimdi lütfen beni lafa tutma, Sonny. Bay Sloat, onu çeyrek geçe Muncie'ye varmış olacak, yolumuz da uzun. Geç kalmak istemiyorum.

"Özür dilerim, Peder Gardener."

Gardener'ın verdiği cevabı Jack duyamadı bile. Sloat adı onda büyük bir şok yaratmıştı. Ama yine de benliğinin yarısı pek şaşırmamıştı bu işe. Bunun da ortaya çıkacağını biliyordu bilinçaltından. Gardener baştan beri kuşku içindeydi. Besbelli patronun canını ayrıntılarla sıkmak istememişti. Belki de Jack'i yardımsız konuşturamayacağını kabullenmek istememişti. Ama sonunda etmişti o telefonu. Nereye? Doğuya mı? Batıya mı? Jack bunu bilmek için neler vermezdi! Morgan, Los Angeles'tan geliyordu, yoksa New Hampshire'dan mı?

Alo, Bay Sloat. Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur ama yerel polis bana bir çocuk getirdi; daha doğrusu iki çocuk, ama ben zeki olanıyla ilgileniyorum. Onu tanıyor gibiyim. Ya da belki bana öy... Yani belki öbür benliğim tanıyordur. Adını Jack Parker olarak veriyor ama efendim? Tarif mi edeyim? Peki...

Ve balon patlamıştı tabii.

Beni lafa tutma, Sonny. Bay Sloat onu çeyrek geçe Muncie'de olacak...

Süre sonuna yaklaşıyordu.

Sana bir an önce eve dön demiştim, Jack... Artık çok geç.

Bütün çocuklar kötüdür. Aksiyomatik bu.

Jack başını biraz kaldırdı, odanın karşı tarafına baktı. Gardener ile Sonny Singer, Gardener'ın masasının öte tarafına oturmuşlardı. Sonny, hesap makinesinin tuşlarına basıyor; Gardener, ona rakamları söylüyordu. Hep dış ekipte çalışanların adları geçiyordu. Alfabetik sıraya göre. Güneşışığı Gardener'ın önünde bir muhasebe defteri, çelik bir klasman kutusu, bir yığın da düzensiz zarf duruyordu. Jack bir zarfın arkasını görebiliyordu. İki mutlu çocuk resmi vardı zarfın arkasında. Her birinin elinde bir İncil. Hoplaya zıplaya şapele doğru gitmekteydiler. El ele tutuşmuşlardı. Resmin altında, "İSA'NIN GÜNEŞ IŞINI OLACAĞIM" diye yazılıydı.

"Temkin. Yüz altı dolar ve denk." O zarf da çelik çekmeyece girdi.

Sonny, "Yine kaytarıyor galiba," dedi.

"Tanrı gerçeği görür ama bekler. Victor iyidir. Şimdi sus da bu işi altıdan önce bitirelim."

Sonny tuşlara bastı.

İsa'nın gölde yürüyen resmi açık duruyor, ardındaki kasanın içi görünüyordu.

Jack, Güneşışığı Gardener'ın masasında başka ilginç şeyler de olduğunu gördü. İki zarf vardı. Birinin üzerine JACK PARKER, ötekinde PHILIP JACK KurtE diye yazılıydı. Kendi sırt çantası da oradaydı.

Üçüncü ilginç şey de Güneşışığı Gardener'ın anahtar destesiydi.

Jack'in gözleri anahtarlardan, odanın sol tarafındaki kilitli kapıya döndü. Bu kapı Gardener'in dışarıya çıkış özel kapısıydı. Belliydi. Ah bir yolu olsa da...

"Yellin. Altmış iki dolar on dokuz seni."

Gardener içini çekti, son zarfı da çelik çekmeceye koydu, muhasebe defterini kapadı. "Anlaşılan Heck haklıymış. Sanırım sevgili dostumuz Bay Jack Parker uyandı," Gardener, masanın çevresinden dolaşıp yaklaştı. Deli, sisli gözleri parlıyordu. Elini cebine attı, çakmağını çıkardı. Jack içinden panik duygusunun yükseldiğini hissetti. "Ama senin adın Jack Parker değil, değil mi sevgili yavrum? Asıl adın Jack Sawyer, değil mi? Ya, evet, Sawyer. Ve sana çok ilgi gösteren birisi pek yakında geliyor. Ona anlatacak bir yığın ilginç şeyimiz olacak, öyle değil mi?"

Güneşışığı Gardener güldü, Zippo'nun kapağını açtı, kara tekeri, islerin karartığı fitili ortaya çıkardı.

"İtiraf ruha iyi gelir," diye fısıldayıp çakmağı çaktı.

4

Güm!

"Neydi o?" diye sordu Rudolf. Fırından başını kaldırmış, dinliyordu. Akşam yemeği hemen hemen hazırdı. On beş büyük boy hindili pay. İyi kızarıyorlardı.

"Ne neydi?" diye sordu George Irwinson.

Donny Keegan, musluk başında patates soyarken yine, "Yihh, Yihh," diye güldü.

Irwinson, "Ben bir şey duymadım," dedi.

Donny yine güldü.

Rudolf, ona tedirgin bakışlarla baktı. "Patatesleri soya soya bitircek-sin, aptal."

"Yihh, yihh, yihh!"

Güm!

"İşte. Bu sefer duydun herhalde, değil mi?"

Irwinson başını iki yana salladı.

Rudolf birden korktuğunu hissetti. Bu sesler hücreden geliyordu. Yani saman kurutma yeri sanılması gereken hücreden. Ne saman ama! Koca çocuk vardı hücrede. Bu sabah arkadaşıyla sapıklık yaparken yakalandı denilen koca çocuk. Arkadaşı da dün Rudolf'a rüşvet teklif edendi. Söylentilere göre Koca Oğlan, Bast kafasına vurmadan önce gaddarlaşmıştı. Bazılarına göre Koca Oğlan, Bast'in elini de kırmıştı. *Sıkarak* kırdı, diyorlardı. Yalandı tabii. Yalan olmak zorundaydı, ama ...

GÜM!

Bu sefer Irwinson başını kaldırıp çevresine bakındı. Rudolf tuvalete gitme gereğini duydu. Belki ta üçüncü kattaki tuvalete giderdi. Üç saat inmezdi belki aşağıya. Kötü bir şey olacak gibiydi. Çok kötü bir şeyler.

GÜM! GÜM!

Hindili paylara da...

Rudolf önlüğünü çıkardı, tezgâhın üstüne fırlattı, kapıya doğruldu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Irwinson. Sesi birden pek fazla tizleşmişti. Titriyordu da. Donny Keegan patatesleri hırsla soymaya devam etti. Futbol topu boyundaki patatesler o soyunca golf topu boyuna iniyordu. Siyah saçları yüzüne dökülüyordu çocuğun.

GÜM! GÜM! GÜM-GÜM-GÜM!

Rudolf soruya cevap vermedi. İkinci kat merdivenlerine vardığında koşuyordu. Indiana'da zor günler yaşanıyordu o sıra. İş bulmak zordu. Güneşışığı Gardener ise peşin ve nakit ödüyordu.

Rudolf yine de, başka iş arama zamanı gelmedi mi, diye düşünüyordu. Buradan kurtulmalıydı!

5

GÜM!

Hücrenin fırın kapağı gibi kapısı ikiye yarıldı. Bir an, hücreyle kapağın arasında kara bir boşluk belirdi.

Bir süre sessizlik. Sonra, *GÜM!*

Alt sürgü gıcırdadı, yamuldu.

GÜM!

Sürgü kırıldı.

Hücrenin kapısı kocaman menteşelerini gıcırdatarak açıldı. İki kocaman, kara, tüylü ayak dışarıya uzandı. Tabanları karşıya dönüktü. Uzun parmakları toprağa doğru alçaldı.

Kurt yavaş yavaş dışarıya kaymaya başladı.

6

Alev, Jack'in gözleri önünde ileri geri gidip geliyordu. İleri geri, ileri geri. Güneşışığı Gardener, gece yarısı yayınlanan *talk-shaw*'larda sahne sihirbazı ile âlim rolü yapan aktör arası bir şeye benziyordu. Paul Muni rolleri gibi. Komikti hali. Jack bu kadar korkuyor olmasa gülerdi. Belki yine de gülecekti.

"Şimdi sana birkaç sorum var, sen de cevaplayacaksın," dedi Gardener. "Bay Morgan, bunların cevaplarını senden çok kolaylıkla alabilir. Kesin. Ama ben ona zahmet vermek istemiyorum. Evet, ne zamandan beri bu göç yolculuklarını yapabiliyorsun?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Diyar'a ne zamandan beri gidebiliyorsun?"

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum."

Alev yaklaştı.

"Zenci nerede?"

"Kim!"

"Zenci. Kara herif!" diye bağırdı Gardener. "Parker mi, Parkus mu, adı her neyse! Nerede o?"

"Kimden söz ettiğinizi bilmiyorum."

"Sonny! Andy!" diye haykırdı Gardener. "Sol elini çözün. Bana uzatıp tutun."

Warwick, Jack'in omzundan uzanıp bir şeyler yaptı. Az sonra Jack'in elini sırtından önüne doğru kaydırıyorlardı. Fena halde uyuşmuş olan kola iğneler batar gibi oldu. Jack mücadele etmeye çalıştı ama yararı yoktu. Eli uzattılar.

"Parmaklarını açın."

Sonny, Jack'in yüzük parmağını bir yana çekerken Warwick de orta parmağını öbür yana çekti. Gardener hemen Zippo'sunun alevini iki parmak arasında oluşan 'V' gibi yerin yumuşak dokusuna tuttu. Acı çok fazlaydı. Sol kolundan yukarı vuruyor, tüm vücuduna yayılıyordu. Tatlı bir ızgara kokusu yükseldi. Kendisi. Yanıyordu. Kendisi.

Ona sonsuz gibi gelen bir zamandan sonra Gardener, Zippo'yu geri çekti, şrak diye kapattı. Alnını boncuk boncuk terler kaplamıştı. Soluk soluğaydı.

"Şeytanlar vücuttan çıkarken bağırır," dedi. "Evet, bağırır. Bağırmaz mı, çocuklar?"

"Evet, Tanrı'ya şükür," dedi Warwick.

Sonny, "Sizin sayenizde," diye katkıda bulundu.

"Ya, evet biliyorum. Gerçekten biliyorum. Çocukların da, şeytan-

ların da sırlarını iyi bilirim." Gardener kıkırdadı, sonra eğildi, yüzünü Jack'inkine iyice yaklaştırdı, arada birkaç santim kaldı. Tıraş losyonunun kokusu Jack'in burnunu doldurdu. Koku bir felaketti ama yine de kendi derisinin yanma kokusundan iyiydi. "Bak, Jack. Ne zamandan beri Diyar'a gidip geliyorsun? Zenci nerede? Annen ne kadar biliyor? Kimlere söyledin? Zenci sana neler söyledi? Önce bu kadarıyla başlayalım."

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum."

Gardener sırıtıp dişlerini gösterdi.

"Çocuklar," dedi. "Bu çocuğun ruhuna biraz daha güneşışığı sokacağız. Sol elini tekrar bağlayın, sağını çözün."

Güneşışığı Gardener çakmağını tekrar açtı, emirlerin yerine gelmesini bekledi. Parmağı, çakmağın üzerinde hazırdı.

7

George Irwinson ile Donny Keegan hâlâ mutfaktaydı.

"Dışarda biri var," dedi George sinirli sinirli.

Donny bir şey söylemedi. Patates soymayı bitirmiş, fırının yanında duruyor, ısınmaya çalışıyordu. Ne yapacağını pek bilmiyordu. Koridorun ilerisinde itiraf seansı yapılıyordu. Onu biliyordu. Kendisi de orada olmak istiyordu. İtiraf demek, güvenlik demekti. Burada, mutfakta kendini pek ürkek hissediyordu ama Rudolf, onlara gitmeleri için izin vermemişti. En iyisi burada kalmaktı.

"Bir ses duydum," dedi George.

Donny güldü. *"Yihh! Yihh! Yihh!"* "Tanrım! Şu senin gülüşün var ya deli ediyor insanı," dedi George. "Yatağımda, yastığımın altında *Kaptan Amerika* çizgi romanı var. Dışarda kim var diye bir bakarsan sonra sana o kitaptan okurum."

Donny başını iki yana salladı, yine o eşek gülüşüyle güldü.

George kapıya ilerledi. Sesler. Tırmalamalar. Tırmalama sesine benziyordu. Birisi kapıyı tırmalıyor olmalıydı. İçeri alınmak isteyen bir köpek vardı sanki orada. Evini, yuvasını kaybetmiş bir yavru köpek. Ama hangi yavru köpek iki metrelik kapının ta tepesini tırmalardı ki?

George pencereye yöneldi, dışarıya baktı. Karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu. Hücre de o karanlıkların arasında daha kara bir gölgeden ibaretti.

George tekrar kapıya doğru döndü.

8

Jack öyle hızlı bağırdı ki boğazının yırtılacağını sandı. Casey de yanlarına gelmişti. Göbeği dışarıya taşan Casey. İyi de olmuştu onlara göre. Şimdi Jack'in kolunu zaptetmeye üç kişi birden uğraşıyorlardı. Casey, Warwick ve Sonny Singer. Parmakları açıp eli alevin üzerinde tutuyorlardı.

Gardener, çakmağı çekince Jack'in elinde bozuk para büyüklüğünde siyah, üzeri köpük köpük bir yara görüldü.

Gardener ayağa kalktı, üzerinde JACK PARKER yazan zarfı masadan aldı, getirdi. Zarftan gitar penasını çıkardı.

"Ne bu?"

"Gitar penası," diyebildi Jack. Elleri alev alev bir acı deniziydi.

"Diyar'da ne?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bu ne?"

"Bilye. Kör müsün?"

"Diyar'da bu bir oyuncak mı?"

"Ne dem..."

"Bir ayna mı?"

"...Mek ist..."

"Hızlı çevirince gözden kaybolan bir topaç mı?"

"... tdiğini..."

"BİLİYORSUN! BAL GİBİ BİLİYORSUN; SAPIK PİÇ KURUSU SENİ!"

"..anlamıyorum!"

Gardener, elini Jack'in yanağına şaklattı.

Gümüş doları çıkardı. Gözleri parlıyordu.

"Bu ne?"

"Helen Teyzemin verdiği bir uğur."

"Diyar'da ne?"

"Bir kutu pirinç gevreği."

Gardener çakmağı uzattı. "Son şansın, çocuk."

"Vibrafon oluyor, Crazy Rhythm çalıyor."

"Sağ elini yine uzatın," dedi Gardener.

Jack mücadele etti ama sonunda elini uzatmayı başardılar.

9

Fırında hindili paylar yanmaya başlamıştı. George Irwinson yaklaşık beş dakikadan beri kapı dibinde duruyor, açacak cesareti bulamıyordu. Kapı bir daha tırmalanmamıştı.

"Korkacak bir şey olmadığını göstereceğim sana, tavuk bağırsağı!" dedi George hevesle, "İnsan, Tanrı'ya inanıyorsa, korkacak bir şey yoktur!"

Bu koca laftan sonra kapıyı tutup açtı. Eşikte dev gibi, kara, gölgeli bir şey duruyor, göz yuvalarından kırmızı ateşler saçılıyordu. George'un gözleri havaya kalkıp birden inen tüylü eli izledi. Yirmi santime varan parmak ve tırnaklar o pençenin ucundaydı. O parmaklar George Irwinson'un kafasını boynundan kopardı, kafa odanın ortasına doğru uçtu, kanları akmaya başladı. Gülmekte olan Donny Keegan'ın pabuçlarının burnuna çarptı. Deliler gibi gülüyordu Donny Keegan.

Kurt kendini dört ayak üstü mutfağa attı. Donny Keegan'ın yanından hiç bakmadan geçti, hole çıktı.

10

Kurt! Kurt! Hemen şimdi!

Jack'in zihnindeki Kurt'un sesiydi, ama daha tok, daha derin, daha hâkim bir sesti. Beynindeki acıları bıçak gibi yarıyordu.

Kurt Ay'la gidiyor, diye düşündü. Bunu bilinçlendirmek ona hem bir zafer duygusu hem de bir hüzün verdi.

Güneşışığı Gardener yukarıya doğru bakıyordu. Gözlerini kısmıştı. O anda o da hayvana benziyordu. Tehlike kokusu alan bir hayvan.

"Peder?" diye sordu Sonny. Sesli sesli soluyordu. Gözbebekleri irileşmişti çocuğun. Jack, *o da zevk alıyor*, diye düşündü. *Konuşmaya başlarsam, işkence yarım kaldı diye üzülecek Sonny.*

Gardener, "Bir ses duydum," dedi. "Casey, git mutfağı ve büyük salonu dinle bakayım."

"Peki." Casey çıktı.

Gardener, Jack'e baktı. "Ben yakında Muncie'ye doğru yola çıkmak zorundayım," dedi. "Bay Morgan'la buluşunca ona derhal bazı bilgiler vermek istiyorum. Bu yüzden, benimle hemen konuşman gerek, Jack. Kendini daha fazla acı çekmeye zorlama."

Jack ona baktı, kalbimin nasıl çarptığı boynumdaki damardan belli olmasa, diye düşündü. Eğer Kurt hücreden çıkmışa...

Gardener, Hızlı'nın verdiği penayı tek eliyle havaya kaldırdı. Bir elinde de Yüzbaşı Farren'ın verdiği para vardı. "Ne bunlar?"

"Geçiş yaptığımda bunlar kaplumbağa yumurtalığı oluyor." Jack, bunu söyledikten sonra vahşi bir isteri kahkahası patlattı.

Gardener'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi.

"Tekrar bağlayın kollarını," dedi Sonny ile Andy'ye. "Kollarını bağlayın, sonra pantolonunu indirin bu piç kurusunun. Yumurtalıklarını yakınca ne olacakmış, bir bakalım."

11

Heck Bast itiraf seansında sıkıntıdan patlamak üzereydi. Bu söylenenlerin hepsini daha önce de duymuştu. Hepsi sıradan günahlardı bunların. Annemin çantasından para aşırdım, okulun bahçesinde esrar çektim, kesekâğıdına zamk sıkar koklardık, onu yapardık, bunu yapardık... Çocukça şeyler... Heyecanı yoktu bunların. Elinin sancısını aklından uzaklaştıracak bir heyecan getirmiyorlardı. Heck'in canı bodrumda, Sawyer denen çocukla uğraşmak istiyordu. Sonra da sıra koca oğlana gelir, kendisini her nasılsa şaşırtan, sağlam sağ elini haşat eden o ayının hakkından gelirlerdi. Evet, o geri zekâlıyla uğraşmak zevli olacaktı. Belki demir keskisi falan kullanmak gerekirdi.

Vernon Skarda adındaki çocuk konuşuyordu o sıra. Sesi tekdüzeydi.

"... sonra ikimiz anahtarların orada olduğunu gördük, tamam mı? O dedi ki, haydi atlayalım, şu binanın çevresinde bir dolaşalım, dedi. Ama ben bunun yanlış olduğunu biliyordum, ona da söyledim. O dedi ki..."

Ah, Yüce İsa, diye düşündü Heck. Elinin acısı adeta çığlık atıyordu. Sancı hapları odasındaydı. Salonun arka tarafında Peabody'nin ağzını bir karış açıp esnediğini gördü.

"Böylece atlayıp turu yaptık, sonra o dedi ki, dedi ki..."

Kapı birden öyle hızla açıldı ki menteşelerinden çıktı, duvara çarptı, sekti, Tom Cassidy adlı çocuğa çarptı, onu yere yıktı, üzerine devrildi. Salona bir şey daldı. Heck Bast önce onu ömründe gördüğü en kocaman köpek sandı. Çocuklar bağrıştılar, sandalyelerinden fırladılar, sonra oldukları yerde dondular. Gözleri fal taşı gibi açılmış, inanmaz bakışlarla o grimsi siyah hayvana bakıyorlardı. Kurt ayaklarının üzerinde doğruldu. Kanvas pantolonuyla kareli gömleği hâlâ üzerindeydi. Biraz dar geliyordu.

Vernon Skarda baktı, gözleri yuvalarından uğradı, çenesi aşağıya sarktı.

Kurt kükredi. Çocuklar çevresinden uzaklaşırken o onlara ateş saçan bakışlarla baktı. Pedersen kapıya seyirtti. Kurt öyle kocaman duruyordu ki, kafası tavana değecekti neredeyse. Sıvılara özgü bir hızla harekete geçti, ambar kirişi gibi kalın kolunu savurdu. Pençeleri Pedersen'in sırtında bir kanal açtı. Bir an çocuğun omurgası ortaya çıktı. Kanlanmış bir kabloya benziyordu. Etler ve kanlar duvarlara saçıldı. Pedersen sendeleyen adımını hole attı, oracığa devrildi kaldı.

Kurt döndü, parıldayan gözleri Heck Bast'a dikildi. Heck, sinirleri felç olmuş bacakları üzerinde ayağa kalktı, bu kırmızı gözlü, tüylü canavara baktı. Kim olduğunu biliyordu onun, daha doğrusu, eskiden kim olduğunu biliyordu.

Şu anda tekrar canının sıkılıyor olabilmesi için neler vermezdi Heck!

12

Jack tekrar sandalyeye oturtulmuştu. Yanık, zonklayan elleri yine sırtına kıvrılmış, deli gömleği sımsıkı bağlanmıştı. Sonny gömleğin bağlarını insanı deli edecek kadar sıkı bağlamış, sonra Jack'in kanvas pantolonuyla donunu indirmişti.

Gardener Zippo'yu Jack'in görebileceği bir yerde tutarak, "Şimdi beni dinle, Jack," dedi. "Hem de iyi dinle. Sana tekrar sorular sormaya başlayacağım. Doğru dürüst cevap vermezsen, bir daha ömrünün sonuna kadar cinsel günah işlemekten korkmazsın."

Sonny Singer buna kahkahalarla güldü. O çamurlu, yarı ölü şehvetli bakışı geri dönmüştü gözlerine. Jack'in yüzüne hastalıklı bir hevesle bakıyordu.

"Peder Gardener! Peder Gardener!" Bu Casey'nin sesiydi. Telaşlı gibiydi. Jack gözlerini tekrar açtı. "Yukarda müthiş bir patırtıdır gidiyor!"

"Şimdi rahatsız edilmek istemiyorum."

"Donny Keegan mutfakta delirmiş gibi gülüyor! Sonra..."

Sonny, "Şimdi rahatsız edilmek istemediğini söyledi," dedi. "Duymadın mı?"

Ama Casey susamayacak kadar kaygılıydı. "Sonra büyük salonda da sanki isyan çıkmış gibi sesler vardı! Bağırtılar! Çığlıklar! Sanki bir..."

Birden Jack'in zihni inanılmaz güçte bir kükremeyle doldu:

Jacky! Neredesin! Kurt! Neredesin, söyle hemen!

"Sanki bir köpek sürüsü falan salınmış gibiydi!"

Gardener gözlerini kısmış, Casey'ye bakıyordu. İnce dudakları bir çizgi olmuştu.

Gardener'ın çalışma odası! Bodrumdaki! Daha önce geldiğimiz yer!

YANDAN mı inilecek, Jacky?

Merdivenlerden! MERDİVEN, Kurt!

Tamam! Hemen!

O kadardı. Kurt, Jack'in zihninden çıktı. Üst kattan Jack, ayak sesleri ve bağırtılar duydu.

"Peder Gardener?" diye sordu Casey. Her zaman pek kırmızı olan suratı şimdi bembeyazdı. "Peder Gardener, ne oluyor? Ne..."

"Sus!" dedi Gardener. Casey tokat yemiş gibi sindi. Gözleri iri iri açılmış, korkulu bakıyordu. Koca çenesi titremeye başlamıştı. Gardener, onun yanından geçti, kasaya yürüdü. Oradan koca bir tabanca çıkarıp beline soktu. Peder Güneşışığı Gardener ömründe ilk defa korkuyormuş, şaşkınmış gibi görünüyordu.

Yukardan cam kırılmasına benzer sesler geldi, sonra onu bir gıcırtı izledi. Singer, Warwick ve Casey'nin gözleri yukarıya doğru döndü, sığınağa saklanıp alarm sesini dinleyen insanlara benziyorlardı.

Gardener, Jack'e baktı. Yüzüne bir sırıtma ifadesi geldi, ağzının köşeleri sanki sicimle bağlıymış, usta bir kuklacı o sicimleri çekiyormuş gibi kıpırdadı.

"Buraya gelecek, değil mi?" dedi Güneşışığı Gardener. Sanki Jack cevap vermiş gibi başını salladı sonra. "Gelecek ama buradan çıkabileceğini sanmıyorum."

13

Kurt sıçradı. Heck Bast alçılı sağ kolunu onun boğazının önüne tutmayı başarmıştı. Müthiş bir acıyla birlikte bir çatırtı duyuldu. Kurt havaya tozlar uçurarak alçıyı ve içindeki eli ısırdı... kopardı. Heck budala gibi durmuş, eskiden elinin bulunduğu yere bakıyordu. Bileğinden kanlar akıyordu. Beyaz balıkçı kazağını canlı, sıcak bir renge boyuyordu o kanlar.

"Lütfen," diye inledi Heck. "Lütfen, lütfen, yapma..."

Kurt, ağzındaki eli tükürdü. Yılan hızıyla yaklaşmıştı. Dişleri boğazına geçerken Heck garip bir duyguya kapıldı, ondan sonrasını bilemedi.

14

Peabody, salondan fırlarken Pedersen'ın kanlarına basıp kaydı, tek dizi üstüne çöktü, tekrar kalktı, giriş katı koridoru boyunca koşmaya başladı. Koşarken bir yandan üstüne başına kusup duruyordu. Çocuklar dört bir yana doğru kaçıyor, panik içinde bağrışıyorlardı. Peabody'nin paniği pek onlarınki kadar değildi. Olağanüstü durumlarda ne yapması gerektiğini hatırlıyordu. Hoş, hiçbir durumun bu derece olağanüstü olacağı da kimsenin aklına gelmemişti elbette. Herhalde Peder Gardener *olağanüstü* derken, çocuklardan birinin fıttırıp bir başka çocuğu bıçaklamasını falan düşünmüş olmalıydı, o kadar.

Yeni gelenlerin kaydının yapıldığı odanın arka tarafında, Gardener'ın "yardımcılarım" dediği kabadayıların toplandığı bir oda vardı.

Peabody oraya girip kapıyı kilitledi, telefonu açıp imdat numarasını çevirdi. Az sonra Franky Williams'la konuşuyordu.

"Güneşışığı Yurdu'ndan Peabody," dedi. "Yanınıza mümkün olduğu kadar çok adam alıp hemen buraya gelmeniz gerek, Memur Williams. Burası cehennemin..."

Dışardan acı bir çığlık, ardından da tahta kırılma sesi duyuldu. Bir hırlama, bir havalama ve kükreme. Çığlık kesildi.

"... dik âlâsı... kıyamet kopuyor!" diye bitirdi sözlerini.

"Ne tür kıyamet?" diye sordu Williams sabırsız bir sesle. "Gardener'ı ver bana."

"Pederin nerede olduğunu bilmiyorum, ama sizi buraya ister, onu biliyorum. İnsanlar öldü. *Çocuklar* öldü."

"Ne?"

"Siz çok adam alıp gelin, yeter," dedi Peabody. "Çok da silah alın."

Bir çığlık daha koptu, ağır bir şey düştü. Galiba ön holdeki koca ayna devrilmişti.

"Makineli tüfek getirin bulabilirseniz."

Holün kristal avizesi düştü. Peabody yüzünü buruşturdu. Canavar galiba her yanı çıplak elleriyle yıkacaktı.

"Varsa atom bombası getirin," diye ekledi Peabody. Saçmalamaya başlamıştı.

"Ne..."

Peabody telefonu hemen kapattı. Masanın altındaki boşluğa emekledi, kollarını başının çevresine sardı, bunlar rüya olmasını dileyerek dua etmeye başladı. Ömründe gördüğü en korkunç kâbus.

15

Kurt birinci kat koridoru boyunca ön kapıya doğru, kudurmuşçasına koşuyordu. Yalnızca aynayı devirmek ve avizeyi alaşağı etmek için duraladı. Avizeye asıldı, Tarzan gibi sallandı ve bunu avize yerinden sökülünceye kadar sürdürdü. Koridor halısının üzerine kristal damlaları saçıldı.

AŞAĞI taraf... Jack *AŞAĞI taraftaydı.* Şimdi, ne taraftı aşağısı?

O yaratığın gitmesini artık bekleyemeyen bir çocuk, saklandığı dolabın kapısını açtığı gibi fırladı, merdivenlerden yukarıya atıldı. Kurt onu yakaladı, koridora fırlattı. Çocuk kapalı duran mutfak kapısına çarptı, kemiklerinin kırılma sesi duyuldu, yere yığıldı kaldı.

Kurt'un beyninde, dökülen taze kanların kokusu yüzüyordu. Saçları kanlı bukleler halinde sarkıyordu. Sakallarına, burnuna kan bulaşmıştı. Kafasındaki düşünceye sahip olmaya uğraşıyordu ama bu zordu. Çok zordu, Jacky'yi çok çabuk bulması gerekiyordu. Düşünme yeteneğini tümden kaybetmeden önce.

Son hızla tekrar mutfağa atıldı. İçeriye buradan girmişti. Dört ayak üzerine indi. O pozda daha hızlı hareket edebiliyordu. Kapalı bir kapının önünden geçerken birden hatırladı. O dar yer. Mezara iner gibiydi. Kokusu ıslak ve ağır gelmişti boğazına ...

AŞAĞI taraf. O kapının ardında. Hemen!

"Kurt!" diye bağırdı. Birinci ve ikinci katlarda dolaplara saklanmış bekleşen çocuklar bu sesi bir uluma gibi duydular. Kurt direk gibi iki kolunu kaldırdı, kapıya indirdi. Kapı orta yerinden yarılıp açıldı, arkadaki merdivene tahta parçaları ve kıymıklar kustu. Kurt içinden geçti. Evet, o dar yer burasıydı. Boğaz gibiydi. Beyaz adamın söylediği yalanları, Jack ile Güçsüz Kurt orada dinlemek zorunda kalmışlardı.

Jack şimdi de oradaydı. Kurt, onun kokusunu alabiliyordu.

Ama Beyaz Adam'ın kokusunu da alabiliyordu. Barut kokusunu da!

Dikkat...

Ya, öyle. Kurt'lar dikkatliydi. Kurt'lar koşar, parçalar, öldürürdü ama gerektiği zaman dikkatliydiler.

Merdivenleri dört ayak üzerinde indi. Duman kadar sessizdi. Gözleri stop lambaları gibi kırmızı parlıyordu.

16

Gardener giderek daha sinirli oluyordu. Jack'e delirmek üzereymiş gibi görünüyordu. Gözleri bir o yana, bir bu yana dönüp duruyordu. Casey'nin Jack'i dinlemekte olduğu stüdyodan kapalı kapıya, sonra Jack'e.

Üst kattan gelen gürültüler bir süreden beri kesilmişti.

Sonny Singer kalkıp kapıya yöneldi. "Çıkıp baksam mı acaba?.."

"Hiçbir yere gidecek değilsin! Dön buraya!"

Sonny, Gardener'dan tokat yemiş gibi büzüldü.

"Ne oldu, Peder Gardener?" diye sordu Jack. "Biraz sinirli gibisiniz."

Sonny onu bir tokatla kötü sarstı. "Ağzından çıkana dikkat et, Kenefsurat! Dikkat et, o kadar!"

"Sen de sihirli gibisin, Sonny. Sen de Warwick. Şu içerdeki Casey de..."

"Susturun şunu!" diye bağırdı Gardener birden. *"Hiçbir şey yapamaz mısınız siz? Her şeyi ben kendim mi yapmalıyım burada?"*

Sonny, Jack'e bir tokat daha attı. Bu seferki çok daha sertti. Jack'in burnu kanamaya başladı ama gülümsedi. Kurt çok yakındaydı artık ve Kurt dikkatli davranıyordu. Jack'in içinde buradan sağ kurtulabileceğine dair çılgın bir umut uyandı.

Casey birden doğruldu, kulaklarındaki kulaklıkları fırlattı, interkomun düğmesine bastı.

"Peder Gardener! Dış mikrofonlardan siren sesleri alıyorum!"

Gardener'ın gözleri fal taşı gibi açılıp Casey'e döndü.

"Ne? Kaç tane? Ne kadar uzakta?"

"Sayısı çok gibi," dedi Casey. "Henüz yaklaşmış değiller. Ama buraya geliyorlar. Ona kuşku yok."

Gardener'ın sinirleri o zaman boşaldı. Jack bunu hemen fark etti. Adam bir an kararsız oturdu, sonra elinin yan tarafıyla ağzını pek zarif bir hareketle sildi.

Mesele yukarda olup bitenler değil, yalnızca siren sesleri de değil. Kurt'un yakında olduğunu biliyor. O da kendine göre onun kokusunu alabiliyor, bu işten hiç hoşlanmıyor. Kurt, bir şansımız olabilir? Hâlâ kurtulabiliriz!

Gardener, tabancayı Sonny Singer'a uzattı. "Benim ne polisle konuşacak ne de yukarda olup bitenlerle uğraşacak vaktim var şimdi," dedi. "En önemlisi Morgan Sloat. Ben Muncie'ye gidiyorum. Sen ve Andy, benimle geleceksiniz. Sonny. Bu tabancayı dostumuz Jack'ten ayırma. Ben arabayı garajdan çıkarayım. Kornayı çaldığım zaman ikiniz gelin."

"Ya Casey?" diye mırıldandı Warwick.

"Evet, tamam, Casey de gelsin," diye kabullendi Gardener hemen.

Jack içinden, *sizi bırakıp kaçıyor*, diye düşündü. *Salaklar sizi! Kaçıyor işte. Gün gibi ortada. Göremiyorsanız beyniniz sulanmış sizin. O kornayı yıllarca beklersiniz burada. Yiyeceklerle tuvalet kâğıtları yeterse tabii o süre boyunca.*

Gardener ayağa kalktı. Sonny Singer, yüzüne yeni gelen kasıntı ifadeyle onun masasına oturdu, tabancayı Jack'e çevirdi. Gardener, "Eğer geri zekâlı arkadaşı gelirse, vur onu," dedi.

Sonny, "Nasıl gelebilir?" diye sordu. "Hücrede o."

"Boş ver," dedi Gardener. "Kötü o. İkisi de kötü bunların. Kesin bu. Aksiyomatik. Geri zekâlı gelirse onu vur. İkisini de vur."

Destesindeki anahtarları karıştırdı, bir tanesini seçti. "Korna sesini duyunca gelin," dedi. Kapıyı açıp çıktı. Jack kulaklarını dikip sirenleri duymaya çalıştı ama duyamadı.

Kapı, Güneşışığı Gardener'ın arkasından kapandı.

17

Zaman uzayıp gidiyordu.

Bir dakika sanki iki dakika gibi geçiyor, iki dakikanın boyu on dakikaya varıyordu. Dört dakika en azından bir saat kadardı. Gardener'ın üç yardımcısı "tıp" oynuyor gibiydi. Sonny, Güneşışığı Gardener'ın masasında baston yutmuş gibi oturuyordu. Bu yeri çok gözünde büyütürdü Sonny. Tabancayı Jack'in burnuna nişanlamıştı. Warwick, hole açılan kapının yanında duruyor. Casey ışıklı stüdyoda, kulağına kulaklıkları geri takmış, dinliyordu. Gözleri cam pencereden yandaki şapelin karanlığına bakıyor, hiçbir şey görmüyor, yalnızca boş boş bakmaya devam ediyordu.

"Sizi yanında götürmeyecek, biliyorsunuz, değil mi?" dedi Jack birden. Ağzından çıkan ses kendisini bile biraz şaşırttı. Dengeli ve korkusuz bir sesti.

"Kes sesini, Kenefsurat!" dedi Sonny.

Jack, "Sakın kornayı duyuncaya kadar soluğunu tutmaya kalkışma, mosmor kesilirsin," dedi.

"Bir söz daha söylerse burnunu kır, Andy."

Jack, "Tabii, kır burnumu, Andy," dedi. "Sen de vur beni, Sonny. Polisler geliyor. Gardener gitti. Sizin üçünüzü, deli gömleği giymiş bir cesedin başında bulacaklar." Sustu, sözünü düzeltti. "Deli gömleği giymiş, burnu kırık bir cesedin."

"Vur ona Andy," dedi Sonny.

Andy Warwick, kapının oradan Jacky'nin oturduğu yere doğru yürüdü. Jack'in deli gömleği sımsıkı bağlanmış, pantolonuyla donu ayak bileklerine yığılmıştı.

Jack yüzünü Warwick'e doğru kaldırdı.

"Tamam, Andy, vur bana. Hiç kıpırdamam. Öyle dururum. Yaman hedef."

Andy Warwick yumruğunu sıktı, geriye doğru kaldırdı, sonra bir kararsızlık geçirdi. Gözlerini kırpıştırdı.

Gardener'ın masasında bir saat vardı. Jack'in gözleri bir an oraya döndü, sonra tekrar Warwick'e baktı. "Dört dakika oldu. Andy. Bir insanın arabayı garajdan çıkarması ne kadar sürer? Hele de acelesi varsa?"

Sonny Singer, Güneşışığı Gardener'ın koltuğundan fırladı, masanın çevresinden dolaşıp Jack'e vuracakmış gibi yaptı ama daha iri olan Warwick onu doldurdu. Warwick'in yüzünde kaygı okunuyordu. Derin bir kaygı.

"Dur," dedi.

"Bunları dinlemek zorunda değilim! Ben asla..."

Jack, "Casey'ye sorsana, sirenler ne kadar yaklaşmış?" dedi. Warwick'in kaşları daha da çatıldı. "Siz kapana kısıldınız, anlamıyor musunuz? Resmini mi çizmem gerek? Durum kötü burada. O anladı. Kokusunu aldı! Sizi kapanda bırakıp kaçtı. Yukardan gelen seslere bakılırsa..."

Singer, kendini Waıwick'in gönülsüz kıskacından kurtardı, Jack'in yanağına bir yumruk patlattı. Jack'in başı bir yana döndü, sonra yavaşça tekrar doğruldu.

"... durumunuz çok kötü," diye bitirdi deminki sözünü.

Sonny, "Sus yoksa gebertirim," diye tısladı.

Saat ilerliyordu.

"Beş dakika oldu," dedi Jack.

"Sonny." Warwick'in sesinde bir gariplik vardı. "Şunun sırtından gömleği çıkaralım."

"Olmaz!" Sonny'nin çığlığı gücenik ve öfkeliydi. İçinde korku da vardı.

"Peder ne demişti, biliyorsun," diye açıkladı Waıwick hızla. "Daha önce, televizyoncular geldiğinde. Kimse deli gömleklerini görmeyecek dedi. Anlamazlar, dedi. Onlar görürse..."

Klik! Bu enterkomdu.

"Sonny! Andy! Casey'nin sesi panik içindeydi. "Yaklaşıyorlar! Sirenler! Tanrım! Ne yapmamız gerek?"

"Şunu hemen çözelim!" Warwick'in teni iyice solmuştu. Yalnızca yanaklarında iki pembe benek vardı.

"Hem Peder Gardener dedi ki..."

"Ne dediği bana vız gelir!" Warwick'in sesi alçaldı, çok korkan bir çocuğun tipik sözleri döküldü ağzından "Yakalanacağız, Sonny! Yakalanacağız!"

Jack'e sirenleri şu anda duyabiliyormuş gibi geldi. Belki de hayalinde duyuyordu.

Sonny'nin gözleri kararsız, korkunç bakışlarla Jack'e döndü. Tabancayı yarı doğrulttu, Jack bir an için Sonny'nin kendisini gerçekten vuracağını sandı.

Ama artık altı dakika dolmuştu. Patrondan hızır gibi imdatlarına yetişecek Muncie yoluna çıkışı bildiren korna sesi hâlâ gelmiyordu.

"Sen çöz onu," dedi Sonny suratını asarak, "Ben ona elimi sürmek istemiyorum. O bir günahkâr. Hem de sapık."

Sonny tekrar masaya dönerken Andy Warwick'in parmakları deli gömleğinin düğmeleriyle uğraşıyordu.

"Bir şey söyleme aklın varsa," diye soluyordu bir yandan. "Yoksa seni kendi ellerimle öldürürüm."

Sağ kol serbest kaldı.

Sol kol serbest kaldı.

Kollar, içinde hiç kemik yokmuş gibi kucağına yığıldılar. Her noktasına iğneler batıyordu.

Warwick, iğrenç gömleği çekip büsbütün çıkardı, başını eğip elindeki gömleğe baktı, yüzünü buruşturdu. Karşı duvara koştu, ceketi Güneşışığı Gardener'ın kasasına sokmaya uğraştı.

"Çek pantolonunu," dedi Sony, "seni mi seyredeceğiz burada?"

Jack uçkuru buldu, çekti, elinden kaçırıp tekrar düşürdü, yeniden buldu, çekti.

Klik! Yine enterkom.

"Sonny! Andy!" Casey'nin sesi panik içindeydi. "Bir şey *duyuyorum!*"

"Virajdan mı sapıyorlar?" diye bağırdı Sonny. Warwick deli gömleğini kasaya tıkma çabalarına daha bir hız verdi. "Ön kapıya mı dönüyor..."

"Hayır! Şapelde! Bir şey göremiyorum ama orada bir şey..."

Önce bir patlama sesi, sonra cam kırılması duyuldu, Kurt camekânı kırıp şapel tarafından stüdyoya atladı.

Mikrofon, Casey'nin çığlıklarını iğrenç biçimde abartıyor, yükseltiyordu.

Stüdyonun içinde kısa bir cam fırtınası yer aldı. Kurt dört ayak üstü, eğik kontrol panelinin üzerine düştü, kayarak, tırmanarak indi. Gözlerinden kırmızı ışıklar saçılıyordu. Uzun pençeleri düğmelere rastgele bastı. Sonny teybin bobini dönmeye başladı.

"KOMÜNİSTLER!" diye haykırdı Güneşışığı Gardener'ın sesi. Ton en yükseğe dönmüştü. Casey'nin çığlıklarını, Warwick'in, "Vur! Vur!" emirlerini bastırıyor, duyulmaz hale getiriyordu. Ama Gardener'ın sesi de yalnız değildi. Geri planda, bir cehennem müziği gibi, ön kapıya yaklaşan polis sirenleri duyuluyordu.

"ONLAR SİZE O AYIP KİTAPLARA BAKMAKTAN BİR ZARAR GELMEYECEĞİNİ SÖYLEYECEKLERDİR. DEVLET OKULLARINDA DUA ETMENİN YASAK OLMASININ ÖNEMİ YOK DİYECEKLERDİR. HATTA ON İKİ ABD MİLLETVEKİLİ İLE İKİ SENATÖRÜN KANITLANMIŞ HOMOSEKSÜELLİĞİNİN DE ÖNEMİ YOK DİYECEKLERDİR. ONLAR SİZE DİYECEKLER Kİ..."

Casey'nin sandalyesi, odaya bakan cama doğru devrildi. Başı o tarafa dönünce bir an hepsi çocuğun acıyla yuvalarından fırlamış gözlerini görebildiler. Kurt kontrol panelinin kenarından sıçradığında başı, Casey'nin karnına çarpmıştı. Hemen o karına daldı. Çenesi bir makine hızıyla açılıp kapanmaya başladı.

"Vur onu, Sonny! Vur o lanet yaratığı!" diye böğürdü Warwick.

Sonny, "Bence bunu vurmak daha iyi," deyip Jack'e döndü. Önemli cevabı bulmuş bir adamın güveni vardı seninle. Başını yukarı aşağı salladı, sırıtmaya başladı.

"...GÜNÜ GELİYOR, ÇOCUKLAR! YA, EVET, O GÜN BÜYÜK GÜN! O GÜN O CEHENNEMLİK KOMÜNİST HÜMANİSTLER, O ATEİSTLER ANLAYACAKLAR, GÖRECEKLER Kİ KAYALAR BİLE SİPER OLAMAYACAK ONLARA! HEPSİ GÖRECEKLER... AH, EVET, *HALELUYA* DEYİN, HEPSİ GÖRE..."

Kurt hırlıyor, yırtıyordu.

Güneşışığı Gardener, devlet okullarına duayı sokmamakta direnen komünist hümanist cehennemliklere ateş püskürüp duruyordu.

Dışardan siren sesleri, çarpan otomobil kapıları, birbirine, "Yavaş ol, çocuk korkuyor," diyen sesler duyuluyordu.

"Evet, hep senin başının altından çıktı. Sen yarattın bütün bunları."

Sonny kırkbeşliği kaldırdı. Namlu, Oatley Tüneli'nin ağzı kadar kocaman göründü.

Stüdyoyla oda arasındaki cam içeriye doğru patladı. Grimsi siyah, tüylü bir şekil odaya sıçradı. Burnu camın kesmesinden ötürü hemen hemen ikiye yarılmıştı. Ayakları kan içindeydi. İnsan sesine benzeyen bir sesle bağırdı. Jack'in kafasındaki düşünce öyle güçlüydü ki, onu geriye doğru sendeletti.

SÜRÜYE ZARAR VERMEYECEKSİN!

"Kurt!" diye bağırdı Jack. *"Dikkat et! Dikkat et, elinde tab..."*

Sonny kırkbeşliğin tetiğini çekti. İki kere üst üste çekti. Kapalı yerde patlama sağır edici oldu. Kurşunlar Kurt'a nişanlanmamıştı. Jack'e nişanlanmıştı. Ama Kurt'un vücuduna girdiler. Çünkü o anda Kurt iki çocuğun arasında, havada, sıçrar durumdaydı. Jack, arkadaşının yan tarafında, kurşunların çıktığı yerde iri, kanlı delikler açıldığını gördü. Kurşunların yolu sapmıştı. Kurt'un kaburgaları da bu arada tuzla buz olmuştu. İki kurşun da Jack'e değmedi, yalnızca bir tanesi yanağının hemen yanından geçti.

"Kurt!"

Kurt'un çevik sıçraması bir garip oldu. Sağ omzu öne doğru büküldü, vücudu duvara çarptı. Kanları fışkırırken duvardan Güneşışığı Gardener'ın çerçeveli resmi yere düştü.

Sony Singer gülerek Kurt'a döndü, onu bir daha vurdu. Tabancayı iki eliyle tutuyordu. Geri tepmenin etkisiyle omuzları sarsılıyordu. Durgun havada barutun dumanı uzun süre dağılmadan kaldı. Kurt dört ayak üstü doğruldu, sonra her nasılsa ayağa kalktı. Tüyler ürperten, acı dolu, yaralı bir kükreme, Güneşışığı Gardener'ın hoparlördeki sesini bile bastırdı.

Sonny, Kurt'u dördüncü kere vurdu. Bu sefer kurşun sol kolda bir delik açtı, kan ve et parçaları uçtu.

JACKY! JACKY! AH JACKY! ACIYOR; CANIM ÇOK ACIYOR ...

Jack sendeleyerek ilerledi, Gardener'ın masa saatini kaptı. El altındaki en yakın şey oydu.

"Sonny, dikkat et!" diye bağırdı Warwick. "Bak..." O anda Kurt, karnı kıpkırmızı kanlar içinde, Warwick'in üzerine atıldı. Birbirlerine sarıldılar, bir an için dans ediyormuş gibi göründüler.

"... EBEDİYEN BİR ATEŞ GÖLÜ İÇİNDE YANACAKLARDIR! ÇÜNKÜ İNCİL BİZE DİYOR Kİ..."

Jack, saati Sonny'nin kafasına olanca gücüyle indirdi. O anda Sonny de dönmeye çalışıyordu. Plastik kırıldı, saatin rakamları rastgele parlayıp sönmeye başladılar.

Sonny döndü, tabancayı doğrultmaya çalıştı. Jack saati bir daha savurdu. Yatay olarak, koluna bir yay çizdirerek savurdu ve Sonny'nin

ağzını buldu. Sonny'nin dudakları iğrenç bir gülümsemeyle ayrıldı. Dişleri kırılırken kötü bir çatırtı duyuldu. Parmağı tetiği tekrar çekti. Kurşun kendi iki ayağının arasına saplandı.

Sonny duvara çarptı, döndü, kanlı ağzıyla Jack'e sırıttı, tabancayı doğrultmaya çalıştı.

"Seni cehen..."

Kurt, Warwick'i fırlattı. Warwick havada rahatlıkla uçtu, tam Sonny ateş ederken Sonny'nin sırtına çarptı. Kurşun sapıttı, teybin dönen bobinlerinden birine çarptı, onu dağıttı. Güneşışığı Gardener'ın haykıran sesi sustu. Hoparlörlerden dev bir uğultu gelmeye başladı.

Kurt kükreyerek, sendeleyerek Sonny Singer'ın üzerine yürüdü. Sonny, kırkbeşliği ona çevirdi, tetiği çekti. Kuru, güçsüz bir "çıt" sesi duyuldu. Sonny'nin sırıtma ifadesi sarsıldı.

"Yo," dedi alçak sesle. Tetiği teker çekti, bir daha, bir daha denedi. Kurt, onun yanına vardığında tabancayı elinden fırlattı, Gardener'ın koca masasının öbür yanına kaçmaya çalıştı. Tabanca, Kurt'un kafasına çarpıp sekti, Kurt son derlediği güçle masanın öbür yanındaki Sonny'ye atıldı, uçarken masadaki her şeyi dağıttı. Sonny geriledi, ama Kurt onun kolunu yakalamayı başardı.

"Hayııır" diye bağırdı Sonny. "Yapmasan iyi olur, tekrar hücreye kapatılırsın! Burada benim sözüm geçer, BEN, BEN, BENNNNN!.."

Kurt, Sonny'nin kolunu büktü. Bir yırtılma sesi duyuldu. Sanki çocuğun biri bir tavuğun kızarmış budunu yerinden söküyordu. Bir anda Sonny'nin kolu Kurt'un dev pençesinde kaldı. Sony geriye doğru sendeledi. Omzundan kanlar fışkırıp duruyordu. Jack orada beyaz bir kemiğin ucunu gördü. Hemen döndü, deliler gibi kusmaya başladı.

Bir an için bütün dünya gri oldu gözünde.

19

Tekrar dönüp baktığında Kurt karmakarışık odanın orta yerinde sallanarak duruyordu. Gözleri soluk sarı bir renge dönüşmüştü. Sönmekte olan mumlar gibiydi. Yüzüne de bir şey oluyordu. Kolları, bacakları da değişmekteydi. Tekrar Kurt oluyordu. Jack bunu gördü, sonra ne anlama geldiğini anladı. Efsaneler ve destanlar, "Kurt adamlara yalnızca gümüş mermiler işler," derken yalan söylüyorlardı. Ama bazı noktalarda, büsbütün yalan değildi söyledikleri. Kurt değişiyordu; çünkü ölüyordu şu anda.

"Kurt, hayır!" diye bağırdı Jack. Ayağa kalkmayı başardı. Kurt'a

doğru yarı yolu yürüdüğünde, ayağı yerdeki bir kam gölünde kaydı, tek dizi üstüne çöktü, ama yine ayağa kalktı. *"Hayır!"*

"Jacky..." Sesi pesten, genizden, hırıltı gibi çıktı ama anlaşılabiliyordu.

Üstelik, inanılmaz bir şeydi ama Kurt gülümsemeye çalışıyordu.

Warwick, Gardener'ın kapısını açmayı başarmıştı. Geri geri merdivenlerden çıkıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, bakışları büyük bir şaşkınlık içindeydi.

"Defol!" diye bağırdı Jack ona. *"Defol buradan!"*

Andy Warwick korkak bir tavşan gibi kaçtı.

Enterkomdan bir ses duyuldu. Frank Williams'ın sesiydi. Paraziti bastırdı. Korku dolu bir sesti ama aşırı bir heyecanla da doluydu. "Tanrım, şuna bak! Sanki biri kıyma makinesini kapmış ve delirmiş! Birkaçınız mutfağı kontrol edin!"

"Jacky..."

Kurt, devrilen bir ağaç gibi düştü.

Jack diz çöktü, onu tutup çevirdi. Kurt'un yanaklarındaki tüyler yok oluyordu. Gözleri yine elaydı. Çok yorgun görünüyordu.

"Jacky." Kurt kanlı elini kaldırıp Jack'in yanağına dokundu. "Vurdu mu seni?"

"Hayır," dedi Jack. Arkadaşının elini avucuna aldı. "Hayır, Kurt, bana hiç değmedi. Bir tanesi bile."

"Ben..." Kurt'un gözleri kapandı, sonra yavaşça tekrar açıldı. İnanılmaz bir tatlılıkla gülümsedi, her kelimenin üzerine basa basa konuştu. Bu sözleri mutlaka söylemek istediği belliydi. "Sürüyü korudum."

"Evet, korudun," dedi Jack. Gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Yakıyordu yaşlar gözlerini. Kurt'un yorgun başını bağrına yaslanıp ağladı. "Elbette korudun; hem de nasıl korudun, dostum Kurt..."

"Sevgili Jacky."

"Kurt, ben üst kata çıkıyorum. Polisler var, cankurtaran..."

"Yo!" Kurt büyük bir çabayla kendini tekrar topladı. "Devam et, sen devam et..."

"Sensiz gitmem, Kurt!" Bütün ışıklar çift olmuştu gözünde. Kurt'un başını yanık elleri arasında tutuyordu. "Sensiz gitmem, asla..."

"Kurt, bu dünyada yaşamak istemiyor." Parçalanmış, koca göğsüne derin bir soluk çekti, yine gülümsemeye çalıştı. "Kokuyor, çok kötü kokuyor."

"Kurt, dinle, Kurt..."

Kurt, başını yavaşça salladı. Jack, arkadaşının avuçlarındaki tüylerin de yok olmaya başladığını gördü. Korkunç bir görünümdü bu.

"Seni seviyorum, Jacky."

"Ben de seni seviyorum, Kurt," dedi Jack. "Hem de nasıl!"

Kurt gülümsedi.

"Geri dönüyorum, Jacky, hissediyorum. Geri dönüyorum..."

Kurt'un elleri Jack'in avuçlarında birden varlığını kaybetti.

"Kurt!" diye bağırdı Jack.

"Eve dönüyorum..."

"Kurt, hayır!" Kalbinin burkulduğunu hissetti. Yarılacaktı kalbi neredeyse. Evet, kırılabilirdi demek kalpler. Bunu çok iyi hissediyordu. *"Kurt, geri dön, seni seviyorum!"* Kurt'a bir hafiflik gelmişti. Sanki pelteye dönüşüyordu, bir hayal oluyordu, bir *Hayal!*

"Hoşça kal..."

Kurt soluyor, yok oluyordu. Yok oluyordu...

"Kurt!"

"... seviyorum..."

Gitmişti Kurt. Yalnızca demin yattığı yerdeki kan izi kalmıştı.

"Tanrım," diye inledi Jack, "Ah, Tanrım, Tanrım!"

Kollarını bedenine sardı, inleyerek öne arkaya sallanmaya başladı.

– Yirmi Yedinci Bölüm –

JACK YİNE YOLLARA DÜŞÜYOR

1

Zaman geçiyor, Jack geçen zamanın kısa mı yoksa uzun mu olduğunu bilemiyordu. Kollarıyla bedenini kucaklamış, öylece oturuyordu. Sanki deli gömleği hâlâ üzerindeymiş gibi. Bir öne, bir arkaya sallanıyor, durmadan inliyor, acaba Kurt gerçekten gitmiş olabilir mi, diye kaygılanıyordu.

Gitti. Ah, evet gitti. Bilin bakalım onu kim öldürdü? Kim öldürdü, Jack?

Bir ara parazit sesi biraz haşinleşti, onun hemen arkasından bir çatırtı oldu, seslerin hepsi birden arttı. Parazit de, üst kattaki konuşmalar da, binanın önündeki otomobil motorları da. Jack hayal meyal farkına vardı.

Devam et. Kurt sana devam et, dedi.

Yapamam. Yapamam. Yorgunum, ne yapsam yanlış oluyor. İnsanlar öldü...

Kes artık, kendine acıyıp durma, salak! Anneni düşün, Jack.

Hayır! Yorgunum. Rahat bırak beni.

Ya Kraliçe?

Lütfen, rahat bırak beni...

Sonunda merdivenlerin üst başındaki kapının açıldığını duydu. Bu onu yerinden kaldırmaya yetti. Burada görülmek istemiyordu. Onu arka bahçede yakalasalar olurdu. Ama bu kırık dökük, kan lekeli, dumanlı odada, kendisine işkence edilen, arkadaşının öldürüldüğü bu odada ele geçmek istemiyordu.

Ne yaptığının farkına bile varmaksızın üzerinde JACK PARKER yazılı zarfı aldı. İçine baktığında gitar mızrabını, gümüş doları, eskimiş cüzdanını, Rand McNally dünya atlasını gördü. Zarfı yana eğince bilyeyi de gördü. Hepsini sırt çantasına soktu, omzuna aldı. Kendini hipnotize gibi hissediyordu.

Merdivende tedbirli ayak sesleri.

"... nerede buranın lanet olası ışığı..."

"... garip bir koku... hayvanat bahçesi gibi..."

"... dikkat edin, çocuklar..."

Jack'in gözüne çelik dosya çekmecesi ilişti. İçinde zarflar düzenli biçimde yerleşmiş duruyordu. Her birinin arkasında İSA'NIN IŞIĞI OLACAĞIM diye yazılıydı. Onlardan da iki tanesini aldı.

Şimdi tam şu kapıdan çıkarken seni yakalarlarsa yalnız cinayetten değil, hırsızlıktan da tutuklarlar.

Önemi yoktu. Şu anda zaten sırf hareket etmiş olmak için hareket ediyordu.

Arka bahçe bomboştu. Jack merdivenlerin en üstünde durdu, inanamayarak çevresine baktı. Ön taraftan sesler geliyor, ışıkların parlayıp söndüğü belli oluyor. Polis telsizlerinin paraziti duyuluyor, ıslıkları yayılıyordu. Ama arka bahçe bomboştu. Hiç mantık yoktu bu işte. Herhalde kafaları fazla karışmıştı adamların. İçerde buldukları şeyler şaşkına çevirmişti onları...

Boğuk bir ses, Jack'in yedi sekiz metre solundan duyuldu. "Tanrım! İnanabiliyor musun buna?"

Jack'in başı o yana döndü. Orada demir devrinden kalma bir tabut gibi duran şey... Hücreydi. İçine bir fener tutulmuştu. Jack, dışarıya uzanan pabuçları görebiliyordu. Birisi uzanmış, inceliyordu hücreyi.

Kapıya bakan seslendi. "Bu kapağın sürgüsü kırılmış, menteşeleri kopmuş. Kim yapabilir bunu? Menşeteler çelik. Ama bak, kıvrılmışlar!"

Boğuk ses tekrar konuştu. "Boş versene menteşeleri, buraya çocukları kapatmışlar, Paulie! Bence gerçekten kapatmışlar! *Çocuklar!* Duvarlarda adları kazınmış!"

Işık hareket etti.

"İncil'den de cümleler var..."

Işık tekrar kıpırdadı.

"... Resimler de var. Küçük resimler. Çöp adamlar, kadınlar... Çocukların çizdiği gibi... Tanrım, Williams biliyor muydu bunu sence?"

"Herhalde," dedi Paulie. O hâlâ kıvrık menteşelerle sürgüleri inceliyordu.

Paulie içeriye uzanıyor, arkadaşı geriliyordu. Jack hiç saklanmak-

sızın avlunun ortasına doğru yürüdü, onların arkasından geçti. Garajın yanından ilerleyip yolun kenarına çıktı. Buradan binanın önünde duran polis arabalarını görebiliyordu. Durmuş bakarken, bir cankurtaran avaz avaz yaklaştı. Işıkları dönüyor, sireni yankılanıyordu.

"Seni çok sevdim, Kurt," diye mırıldandı Jack. Gözyaşlarını koluyla sildi. Karanlıkta yol boyunca ilerlemeye başladı. Bir buçuk kilometre kadar batıya ulaşamadan yakalarlar beni herhalde, diye düşünüyordu.

Ama üç saat geçtiğinde hâlâ yürüyordu Jack. Besbelli polislerin binadaki işleri henüz bitmemişti.

2

İleride otoyol gözüktü. Ya ilk tepenin ya da ikinci tepenin ardında. Turuncu far ışıklarından ve rüzgârın getirdiği motor seslerinden belliydi.

Çöp yığılı bir su başında durdu, kaynaktan fışkıran incecik suyla yüzünü, ellerini yıkadı. Su insanı felç edecek kadar soğuktu ama ellerindeki zonklamayı bir süre için kesmeye yaradı. Eski tedbirli davranışını yavaş yavaş yeniden buluyordu.

Bir an olduğu yerde, Indiana göklerinin altında durdu, koca kamyonların sesini dinledi.

Ağaçlarda mırıldanan rüzgâr saçlarını havaya kaldırdı. Yüreği Kurt'un kaybıyla ağırlaşmıştı; ama özgür olmanın zevkini bu bile silemiyordu.

Bir saat kadar sonra bir kamyon yavaşladı, kenarda durmuş başparmağıyla işaret veren yorgun, solgun çocuğu aldı. Jack bindi.

"Ne tarafa, evlat?" diye sordu sürücü.

Jack, hikâye anlatamayacak kadar yorgun ve üzgündü. Zaten hayal meyal hatırlıyordu o hikâyeyi de. Herhalde zamanla hatırlarım, diye düşündü.

"Batıya," dedi. "Nereye kadar gidiyorsanız."

"Eyaletin ortalarına kadar."

"Güzel," dedi Jack. Sonra hemen uyuyakaldı.

Koca kamyon buz gibi Indiana gecesinde ilerledi. Teypte, Charlie Daniels çalıyordu. Batıya doğru, Illinois'e doğru farlarını kovalayıp durdular.

– Yirmi Sekizinci Bölüm –

JACK'İN RÜYASI

1

Tabii Kurt'u her an ruhunda taşıyordu. Kurt evine dönmüştü ama Illinois otoyollarında ilerleyen kamyonlarda, tozlu arabalarda, Wolkswagen'lerde her an Jack'in yanındaydı. Bu gülümseyen hayalet Jack'in yüreğini deliyordu. Ara sıra Kurt'un o koca kıllı cüssesini yanıbaşında oturmuş, arabanın sarsıntısıyla sallanır halde görür gibi oluyordu. Sonunda özgür kalmış olan Kurt, balkabağı renkli gözlerinin içi gülerek bakıyordu ona. Jack, başını çevirdiği zaman avucunda Kurt'un elini özlüyordu. Kurt'a karşı nasıl sabırsız davrandığını hatırlamak onu utandırıyor, yüzünün kızarmasına sebep oluyordu. Kaç kere Kurt'u terk etmeyi düşünmüştü yollarda! Ayıp, ayıp! Kurt gerçek anlamda... Jack zorlukla buldu kelimeyi; gerçek anlamda *soyluydu.* Bu dünyaya hiç yakışmayan bu soylu kişi, Jack'in uğrunda ölmüştü.

Sürümü korudum. Jack Sawyer artık sürü değildi. *Sürümü korudum.* Zaman zaman bu garip, etkileyici çocuğu arabalarına almış olan kamyon sürücüleri ve sigorta satıcıları –çocuğu üstünün başının kirine rağmen, daha önce ömürlerinde otostopçu almamış olmalarına rağmen almış olan bu insanlar– yan gözle baktıklarında çocuğun yutkunup gözlerindeki yaşları geri tutmaya çabaladığını fark ediyorlardı.

Illinois yollarında hızla ilerlerken Kurt'un yasını tutuyordu Jack. Bu eyalete girdikten sonra otostopta sıkıntı çekmeyeceğini önceden biliyordu her nasılsa. Doğru çıkmıştı. Baş parmağını kaldırıp yaklaşan sürücünün gözlerine baktığı anda tamamdı. Hemen durup alıyordu onu. Sürücülerin çoğu hikâyeyi bile anlattırmıyordu. Jack yalnız başına yol-

culuk yapışını açıklamak için bir iki cümle söylüyor, bu onlara yetiyordu. "Springfield'daki bir arkadaşımı görmeye gidiyorum." "Bir arabayı oradan alıp eve götüreceğim." "Harika, harika," diyordu sürücüler. Belki de dinlemiyorlardı bile Jack'in ne dediğini. Jack anlayıp anlamadıklarının farkında bile değildi. Onun gözünün önünde Kurt, Diyar hayvanlarından olan sürüsünü kurtarmak için nehre atılıyor; Kurt, hamburger kutusuna burnunu daldırıyor; Kurt, kulübenin kapısının altından içeriye yiyecek itiyor; ses kayıt stüdyosuna camları kırarak giriyor; kurşunları yiyip, eriyerek gidiyordu... Jack, bu sahneleri tekrar tekrar görmek istemiyordu ama mecbur kalıyordu. Bunları görmek, gözlerinin yaşlardan yanmasına yol açıyordu.

Danville'in biraz dışında, kısa boylu, ellilik, kır saçlı, ciddi ifadeli bir adam onu arabasına almıştı. Adam yirmi yıldan beri ilkokul beşinci sınıfta öğretmenlik yapıyordu. Direksiyonu çevirirken gizliden gizliye ikide bir, yan yan Jack'e bakıyordu. "Üşümüyor musun, ahbap? O ceketten daha kalın bir şey giymen gerekirdi."

"Biraz üşüyorum galiba," dedi Jack. Güneşışığı Gardener herhalde kot ceketlerin kış boyu tarlada çalışmaya yeteceğini sanıyordu. Ama artık hava iyice ürpertici olmaya başlamış, insanın teninin gözeneklerini yakıyordu.

"Arka kanepede bir kabanım var," dedi Adam. "Al onu. Hayır, itiraz etmeye kalkışma. O kaban senin artık. İnan bana, ben onsuz kalınca donacak değilim."

"Ama..."

"Senin bu konuda seçme şansın yok. O artık senin palton. Giy de dene."

Jack arka kanapeye uzandı, koca kabanı çekip kucağına aldı. Önce palto ona şekilsiz, kişiliksiz göründü. Çevirmeye çalışırken üstten dikişli cebini, sonra koca düğmesini gördü. Üstüne pipo tütününün kokusu sinmişti.

"Bu eski kabanım," dedi adam. "Arabada tutuyorum; çünkü ne yapacağımı bilemiyorum; geçen yıl çocuklar bana kaz tüyü bir tane aldılar. Bu da senin oldu."

Jack paltoyu giydi. Kot ceketini çıkarmadan, üstüne giydi. "Aman Tanrım," dedi. Sanki koca bir ayı kucaklamıştı onu.

"İyi," dedi adam. "Bundan böyle buz gibi rüzgâr altında, yol kenarında durduğun zaman, Oglen-Illinois'lu Myles P. Kiger'e teşekkür edebilirsin. Canını kurtardı diye. Senin ci..." Myles P. Kiger bir şey daha söyleyecekmiş gibi göründü ama kelime bir an dudaklarında duraladı. Adam hâlâ gülümsüyordu. Gülümsemesine utangaç bir hava sinmişti.

Kiger, başını önüne çevirdi. Sabahın gri ışığında Jack adamın yanaklarına bir kırmızılık yayıldığını gördü.

Senin (başına nasıl bir sıfat takacaktı?)

Ooo, hayır.

Güzel cildin. Dokunulası, öpülesi, sevilesi... Jack, ellerini koca ceplere sokup paltoya daha sıkı sarındı. Myles P. Kiger gözlerini yoldan ayırmıyordu.

"Öhöm," dedi Kiger. Karikatür kitaplarındaki adamlar gibi davranıyordu.

Jack, "Paltoya teşekkürler," dedi. "Gerçekten. Ne zaman giysem size minnet duyacağım."

"İyi. Bir şey değil," dedi Kiger. "Unut gitsin." Ama bir an için yüzü zavallı Donny Keegan'ın yüzüne benzemişti. "İleride bir yer var," dedi Kiger. Sesi kesik, sahte bir sükûnetle doluydu. "Öğle yemeği yiyebiliriz istersen."

"Bende para kalmadı." Jack'in bu sözü gerçek olmaktan iki dolar otuz sent uzaktı.

"Düşünme," dedi Kiger. Sağ sinyalini yakıp söndürmeye başlamıştı bile.

Tren vagonu gibi gri bir binanın önündeki otoparka saptılar. Orta kapının üzerinde neon ışıkla EMPIRE LOKANTASI yazılıydı. Kiger binanın uzun pencerelerinden birinin önünde durdu, arabadan indi. Jack bu paltonun kendisini sıcak tutacağını anlamıştı. Kolları, göğsü soğuktan korunmuş durumda, yanıp sönen ışığın altındaki kapıya doğru yürüdü sırada, Kiger'ın hâlâ arabanın yanında durmakta olduğunu fark etti. Kır saçlı adam Jack'ten ancak beş altı santim uzundu. Arabanın üzerinden ona bakıyordu.

"Bak," dedi Kiger.

Jack hemen, "Paltonuzu geri isterseniz hemen veririm," deyiverdi.

"Yo, artık o senin. Ama karnımın pek aç olmadığını anladım. Hemen yola devam edersem zamandan kazanırım, eve biraz daha erken varırım."

"Tabii," dedi Jack.

"Sen buradan kolaylıkla yeni bir araba bulursun. Kolaylıkla. Eminim. Çakılıp kalacağın bir yerde indirmezdim seni."

"İyi."

"Dur bir dakika," dedi adam. "Sana öğle yemeği ısmarlayacağım, demiştim, ısmarlayacağım yine de." Elini pantolonunun cebine attı, bir kâğıt para çıkarıp arabanın üzerinden Jack'e uzattı. Rüzgâr saçlarını uçuruyor, alnına yapıştırıyordu.

"Yo, sağ olun," dedi Jack. "Benim bir iki dolarım var."

"Sen kendine iyi bir biftek söyle." Kiger arabanın üzerinden eğiliyor, kâğıt parayı bir can yeleği uzatır gibi uzatıyordu. Ya da bir can yeleğine uzanır gibi.

Jack isteksiz adımlarla yaklaştı, parayı Kiger'ın parmaklarından aldı. On dolardı. "Teşekkür ederim. Gerçekten."

"Bak, şu gazeteyi de alsana. Okuyacak bir şeyin olur, ha? Beklemek zorunda kalırsan falan." Kiger kapıyı açıp arabanın içine uzanmış, arka kanepedeki gazeteyi almıştı. "Ben okudum çoktan," dedi, Jack'e doğru attı.

Kalın paltonun kolları öyle boldu ki, Jack gazeteyi kollardan birinin içine kolaylıkla sokmayı başardı.

Myles P. Kiger bir an arabanın açık kapısı yanında durdu, gözlerini kısıp Jack'e baktı. "Nasıl söyleyeyim, ilginç bir hayat süreceksin," dedi.

"Şimdiden yeterince ilginç." Jack doğru söylüyordu.

Salisbury bifteği beş dolar kırk sentti. Yanında patates kızartması da vardı. Jack Amerikan barın kenarına oturdu, gazeteyi açtı. Haber ikinci sayfadaydı. Bir gün önce, bir Indiana gazetesinin baş sayfasında okumuştu Jack aynı şeyi. KORKUNÇ CİNAYETLERLE İLGİLİ TUTUKLAMALAR YAPILDI: Cayuga-Indiana Sulh Hâkimi Ernest Fairchild ile polis memuru Frank B. Williams, devletin parasını kötüye kullanmaktan ve rüşvet kabul etmekten tutuklanmıştı. Konu, Güneşışığı Gardener Yurdu'nda altı çocuğun ölü bulunmasıyla ilgiliydi. Tanınmış din adamı Robert "Güneşışığı" Gardener, görünüşe göre polisin gelmesinden az önce kaçmıştı. Henüz tutuklanması için emir çıkarılmamış olmakla birlikte... ACABA KENDİSİ İKİNCİ BİR JIM JONES* MUYDU? Gardener'in resmi altındaki satırda bu soru soruluyordu. Resimde Gardener en cakalı pozundaydı. İki elini göklere kaldırmış saçları kusursuz bukleler halinde dökülüyordu. Polis köpekleri tam elektrikli çitlerin kenarında, bazı çocukların törensiz gömülmüş olduğu mezarları bulup ortaya çıkarmıştı. Beş ceset. Çoğu çürümüş olduğundan kimlik saptamak mümkün olamamıştı. Ama Ferd Janklow'u tanıyabileceklerdi besbelli. Annesiyle babası onu gerçek bir törenle gömebileceklerdi. Bu arada da kendi İsa sevgilerinin zeki, asî çocuklarını nasıl olup da böyle bir sona götürdüğüne şaşıp duracaklardı.

---

* Halkın Tapınağı kilisesini kuran ve 1978'de Guyana'da 911 müridiyle birlikte aynı anda intihar eden ABD'li vaiz. (ed.)

Salisbury bifteği geldiğinde tadı hem tuzlu hem de çok yumuşaktı ama Jack yine de her lokmasını yedi. Ekmeğini koyu sosa batırıp onu da bitirdi. Tabağında bir tek patates bırakmadı. Tam yemeğini bitirdiği sırada, başında Detroit Tiger takımının kasketiyle bir kamyon şoförü geldi. Sırtında bir parka vardı. Ağzında kocaman bir puro göze çarpıyordu. "Yolun batıyaysa götüreyim, evlat," dedi. "Ben Decatur'a gidiyorum." Böylelikle Springfield yolunun yarısını bir çırpıda almış olacaktı Jack.

2

O gece, kamyoncunun tavsiye ettiği üç dolarlık bir otel odasında Jack, iki belirgin rüya gördü. Ya da gördüğü birçok rüyadan ancak bu ikisini hatırladı. Belki de ikisi, upuzun bir rüyanın iki bölümüydü. Jack odaya girince kapıyı kilitlemiş, köşedeki lavaboya göz atmış, sırt çantasını yastığının altına sokmuş, sonra Diyar'da ayna olan bilyeyi avuçlayıp derhal uykuya dalmıştı. Rüyası müzikli, tam bir sinema filmi gibiydi. Trompet ve saksofon sesleri iyice duyuluyordu. *Richard*, diye düşündü Jack mahmur mahmur. *Yarın Richard Sloat'u göreceğim.* Sonra uykunun bilinçsizliğinde eridi.

İğrenç, dumanlar tüttüren bir arazide Kurt kendisine doğru koşuyordu. İkisini birbirinden çirkin bir dikenli tel ayırmıştı. Arazide derin hendekler de vardı. Kurt bunlardan birini kolaylıkla aştı, neredeyse tellere toslayacaktı.

"Dikkat et," diye bağırdı Jack.

Kurt tellere düşmeden kendini toparladı. Koca pençelerinden birini sallayıp Jack'e yaralanmadığını anlatmaya çalıştı; sonra tedbirli bir adımla telleri aştı.

Jack içinde inanılmaz bir rahatlama hissetti. Kurt ölmemişti. Kurt yine bulacaktı Jack'i.

Kurt, teli aştıktan sonra yine ileri doğru koşmaya başladı. İki çocuğun arasındaki arazinin boyu esrarengiz biçimde uzayıp iki katına çıktı. Hendeklerden gri dumanlar yükseliyor, yaklaşan koca cüsseyi bulanık gösteriyordu.

"Jason!" diye bağırdı Kurt. "Jason! Jason!"

"Ben hâlâ buradayım," diye seslendi Jack.

"Ulaşamıyorum, Jason! Kurt ulaşamıyor!"

"Dene sen," diye bağırdı Jack. "Lanet olsun, vazgeçme!"

Kurt bitmek bilmeyen dolaşık tellerin yeni bir yığını önünde duraladı. Jack, dumanların arasından onun dört ayak üstüne indiğini, ileri geri dolaştığını gördü. Tellerde bir aralık arıyordu. Bir yandan bir yana gidip

geliyor, her geçen saniye biraz daha tedirginleşiyordu. Sonunda Kurt tekrar ayağa kalktı, ellerini koca tellere dayadı, itti. "Kurt yapamıyor, Jason! Kurt yapamıyor!"

"Seni seviyorum, Kurt!" diye bağırdı Jack dumanlı ovanın ötelerine.

"JASON!" diye haykırdı Kurt da. "DİKKATLİ OL! Onlar, senin için GELİYORLAR! Sayıları ÇOK!"

Jack, "Ne kadar çok?" diye sormak istedi ama soramadı. Biliyordu.

O sırada, ya rüyanın niteliği değişti ya da yeni bir rüya başladı. Kendisi yine o harap olmuş ses kayıt stüdyosundaydı. Güneşışığı Yurdu'nda. Ortalık barut ve yanık et kokuyordu. Singer'ın parçalanmış vücudu yerde yatıyordu. Casey'nin cesedi kırık camlardan dışarı sarkıyordu. Jack yerde oturmuş, Kurt'u kucağında tutuyordu. Kurt'un ölmek üzere olduğunu bir kere daha anladı. Ama Kurt o anda Kurt değildi.

Jack, kucağında Richard Sloat'un titreyen vücudunu tutuyordu. Ölmekte olan Richard'dı. O ciddi, siyah çerçeveli gözlüğün ardında Richard'ın gözleri amaçsız, acılı bir biçimde parlıyordu. Yo, hayır, hayır, hayır, diye soludu Jack dehşet içinde. Richard'ın kolu parça parçaydı. Göğsünde bir yara vardı. Kanları gömleğini boyuyordu. Orasında burasında beyaz kemikler birer diş gibi parlıyordu.

"Ölmek istemiyorum," dedi Richard. Her kelime ağzından insanüstü bir çabayla çıkıyordu. Jason, yapmamalısın, yapmamalıydın.

"Sen de ölüyor olamazsın," diye yalvardı Jack. "Bir de sen..."

Richard'ın üst bedeni Jack'in kollarında sarsıldı, boğazından uzun, sulu bir soluk yükseldi. Birden sakinleşen gözleri Jack'inkileri buldu. "Jason!" Bu çok uygun isim, leş kokan havanın içinde asılı kaldı. *"Beni sen öldürdün,"* diye soludu Richard. Gözleri bulanıp tekrar netleşti, vücudu Jack'in kollarında daha bir ağırlık kazandı. Artık hayat yoktu o vücutta. Jason DeLoessian şoka uğramış bakışlarını kaldırdı...

3

...ve Jack Sawyer bu Decatur Oteli'nin soğuk, yabancı yatağında kendine geldi. Pencereden vuran sarı sokak ışığında, kendi soluğunun buğusunu gördü. Bağırmamak için ellerini birbirine kenetledi, ceviz kıracakmış gibi sıktı. Ciğerlerinden bir tutam buhar daha çıktı.

Richard.

Kurt o ölü arazide koşuyor, sesleniyordu; ne diyordu?

Jason.

Çocuğun yüreği yerinde sekti, bir çiti aşan yarış atı gibi tepti.

– Yirmi Dokuzuncu Bölüm –

RICHARD THAYER'DA

1

Ertesi sabah saat on birde yorgun haldeki Jack Sawyer, kurumuş, sararmış çimlerle dolu spor sahasının başında sırt çantasını omzundan kaydırdı. Ta ilerde kareli ceket ve beyzbol kepi giymiş iki kişi ellerinde makinelerle binaların önündeki yola dökülmüş yaprakları temizliyordu. Jack'in solunda, Thayer Kütüphanesi'nin hemen arkasında, öğretmenlerin otoparkı vardı. Okulun koca kapısından girilince araba yolu dönerek ilerliyor, patikalar sahaların arasına girip sonra bu yolla birleşiyordu. Koca okulun en etkileyici binası kütüphaneydi. Çelik, cam ve tuğla karışımı bir bina.

Jack, kütüphanenin bahçesine açılan ikinci kapıyı da görmüştü. O bahçe epey genişti. Arka tarafında çöp konteynırlarının olduğu yer vardı. Alçak bir tepeye tırmanıldığında futbol sahasına varılıyordu.

Jack önündeki çimenlik üzerinden dersliklerin olduğu binaların arka tarafına doğru yürümeye başladı. Öğrenciler yemekhaneye doğruldukları sırada kendisi de Richard'ın odasına varacaktı. Nelson Binası, Beşinci Kapı.

Kurumuş otlara basa basa ilerliyordu. Myles P. Kiger'ın paltosuna daha sıkı sarıldı. Jack pek öğrenciye benzemiyorsa bile, palto benziyordu en azından. Thayer binası ile Spencer Evi denilen yatakhane binası arasında yoluna devam etti. Spencer binasının pencerelerinden yemeğe hazırlanan çocukların tembel sesleri geliyordu.

2

Jack yana doğru baktı, yaşlıca bir adam heykeli gördü. Hafif kamburdu. Masa yüksekliğinde bir kaide üzerinde durmuş, elindeki kitabın kapağını inceliyordu. Ciltli, kocaman bir kitap. Elder Thayer, diye karar verdi Jack. Kolalı yaka, papyon kravat, frak ceketi giymişti New England'lı transandantalist. Elder Thayer, pirinç başını elindeki kitaba eğmiş, sanki dershane binalarını işaret ediyordu.

Jack çatala varınca sağa giden patikaya saptı. Birden ilerideki üst pencerelerden bir gürültü koptu. Çocuklar tempo tutarak bağırıyor, "Etheridge! Etheridge!" gibi bir ismi tekrarlıyorlardı. Derken bağırtılar, çığlıklar koptu, eşyaların çekilmesini andırır sesler duyuldu. *"Etheridge!"*

Jack arkasında kalan bir kapının kapandığını duydu, başını çevirip baktı, koyu sarı saçlı, uzun boylu bir çocuğun Spencer binası merdivenlerinden aşağı koştuğunu gördü. Onu soğuktan yalnızca boynundaki uzun mavi kaşkolü koruyordu. Uzun yüzü hem yorgun hem de küstahtı. Öfkeli bir son sınıf öğrencisi... Tipik! Jack, kabanının kapüşonunu başına çekti, patikada yoluna devam etti.

Penceredeki ses, "Kimse kıpırdamasın!" diye bağırdı. "İlk sınıf öğrencileri, hareketsiz durun!"

Jack öteki binaya doğru ilerlemeyi sürdürdü.

"Sandalyeleri kıpırdatıyorsunuz!" diye haykırıyordu arkasından aynı ses. "Duyuyorum! KESİN!" Birden Jack arkasındaki öfkeli son sınıf öğrencisinin kendisine seslendiğini duydu.

"HEMEN Nelson binasına git. Kim olursan ol, hemen gitmezsen seni müdüre şikâyet ederim!"

"Baş üstüne," dedi Jack. Olduğu yerde döndü, çocuğun gösterdiği yönde ilerlemeye koyuldu.

"En az yedi dakika geç kaldın!" diye bağırdı Etheridge arkasından. Jack şaşırdı, koşmaya başladı. *"Koş diyorum sana!"* Jack hızını arttırdı.

Yolu birden yokuş aşağı inmeye başladı. Umarım doğru yoldayımdır, diye düşündü. Doğru yoldaydı. O sırada siyah bir araba –bir limuzin– belirdi. Ana kapıdan yeni girmiş, yaklaşıyordu. Jack içinden, belki de o arabadaki, normal bir veli falan değildir, diye düşündü.

Siyah araba kibirli bir ağırlıkla yaklaştı.

Hayır, diye karar verdi Jack. Kuruntu yapıyorum.

Ama yine de yerine çakılmış, kıpırdayamıyordu. Araba avluya vardı, durdu, motorunu kapatmadı. Siyah bir şoför indi, arka kapıyı açtı. Yaşlı, ak saçlı bir adam çıktı. Bir yabancı. Yaşlı olduğu için zor hareket ediyordu. Sırtında siyah, kalın bir palto vardı. Gömleği kusursuz kolalı, kravatı

siyahtı. Şoförüne başını salladı, ana binaya doğru yürüdü. Jack'e doğru hiç bakmadı. Şoför başını kaldırıp yukarıya baktı, acaba kar yağacak mı, diye düşünüyormuş gibi göründü. Jack bir adım geriledi, yaşlı adamın Thayer binasına girişini seyretti. Şoför hâlâ göklere bakıyordu. Jack patikanın içinde sanki eridi. Geriledi, binanın köşesini siper aldı, sonra geri dönüp koşmaya başladı.

Nelson binası üç katlı tuğla bir binaydı. Alt kattaki iki pencereden, bir grup son sınıf öğrencisinin sıralara yayılmış, bir şeyler okumakta olduğunu gördü. Böyle imtiyazlar yalnızca son sınıf öğrencilerine özgüydü okullarda. Bir kısmı da masalar üzerinde iskambil oynuyordu. Televizyon seyredenler de vardı.

Görünmeyen bir kapının kapanma sesi duyuldu, Jack ilerdeki bir kapıdan çıkan uzun boylu, sarışın son sınıf öğrencisini gördü. Etheridge. Çocuk kendi kaldığı binaya doğru ilerlemeye başladı.

Jack 5. KAPI'ya giderken rüzgâr onu neredeyse uçuracaktı. Sonunda dar ahşap kapıyı buldu. O kapıdan sonra, köşeye kadar pencereler uzanıyordu.

Buranın üçüncü penceresine varınca rahatladı. Richard Sloat vardı burada. Gözlüğü kulaklarına sağlamca oturmuş, kravatının düğümü biçimli, ellerinde hafif mürekkep lekeleri... Masasında oturmuş, koca bir kitabı sanki hayatı ona bağlıymış gibi okuyordu. Jack'e doğru yan dönmüştü. Jack bu fırsattan yararlanıp Richard'ın o sevgili profilini bir süre seyretti, sonra elini kaldırıp camı tıkırdattı.

Richard'ın başı kitaptan kalktı, gözleri telaşla çevresinde dolaştı. Bu anî ses onu korkutmuş, şaşırtmıştı.

"Richard," diye seslendi Jack yavaşça. Arkadaşının şaşkın suratı ona döndü. Richard öyle afallamıştı ki, sersem gibi görünüyordu tam anlamıyla.

"Pencereyi aç," dedi Jack. Dudaklarını yavaş yavaş kıpırdatıyordu, Richard'ın ne demek istediğini, duyamasa bile, anlamasını istiyordu.

Richard masasından kalktı. Şaşkınlığın etkisiyle hâlâ yavaş hareket ediyordu. Jack pencereyi yukarıya iter gibi bir işaret yaptı. Richard pencereye varınca bir an pervazı tuttu. Jack'e ciddi gözlerle baktı. O kısacık, eleştirici bakıştan Jack kendi kirli suratını, yıkanmamış saçlarını, ziyaretinin garipliğini, daha da bir sürü şeyi anladı. *Yine neler peşindesin sen?* Sonunda Richard pencereyi açtı.

"Çoğu insanlar kapıdan gelir," dedi Richard.

Jack hemen hemen gülerek, "Harika," diye karşılık verdi. "Ben de çoğu insanlara benzediğim zaman kapıdan gelirim. Şimdi biraz geri çekil, tamam mı?"

Richard daha tam kendini toparlayamamış gibi iki adım geriledi.

Jack kendini çekip pervaza tırmandı, sonra balıklama pencereden girdi. "Uff!"

"İyi, hoş geldin," dedi Richard. "Galiba seni gördüğüme sevindim bile. Ama neredeyse öğle yemeğine gitmek zorundayım. Sen de bir duş yap. Herkes yemekhaneye inmiştir herhalde." Sustu. Ne çok konuştuğuna şaşırmış hali vardı.

Jack birden Richard'a özenle davranmak gerektiğini hissetti. "Bana da biraz yiyecek getirebilir misin?" diye sordu. "Açlıktan ölüyorum."

"Harika," dedi Richard, "Önce herkesi, bu arada babamı meraktan deliye çeviriyorsun, hiç gereği yokken kaçıyorsun, sonra buraya hırsız gibi giriyor, benden karnını doyurmak için yiyecek çalmamı istiyorsun. Tamam, tabii, yaparım. Harika."

"Konuşacak çok şeyimiz var," dedi Jack.

"Eğer," dedi Richard elleri cebinde hafif öne eğilerek. "Eğer bugün hemen New Hampshire'a dönmek üzere yola çıkarsan ya da babama telefon etmeme, gelip seni almasını söylememe izin verirsen, sana yiyecek getirmeye çalışırım."

"Seninle her şeyi konuşmaya hazırım, Richie, oğlum. Her şeyi. Geri dönmeyi de tabii."

Richard başını salladı. "Nerelerdeydin sen?" Kalın camlı gözlüklerin gerisinde gözleri alev alevdi. Birden gözünü kırpıştırdı. "Hem annenle ikinizin babama davranış biçimini nasıl haklı gösterebileceksin sen? Lanet olsun, Jack... Bence gerçekten hemen New Hampshire'a dönmelisin."

"Döneceğim zaten," dedi Jack. "Sana söz veriyorum. Ama daha önce gidip bir şey almam gerek. Bir yere oturabilir miyim? Çok yorgunum da!"

Richard başıyla kendi yatağını gösterdi, sonra –ona en uyan hareketi yaptı– elini yazı masasının başındaki sandalyeye doğru salladı. Orası Jack'e daha yakındı.

Holde bir kapı çarptı, birileri bağırarak Richard'ın kapısı önünden geçtiler, ayak sesleri duyuldu.

Jack, "Güneşışığı Yurdu haberlerini hiç okudun mu?" diye sordu. "Ben de oradaydım. İki arkadaşım öldü Güneşışığı Yurdu'nda. Hem, sözüme inan Richard, ikincisi bir kurt adamdı."

Richard'ın yüzü geriliverdi. "İşte bu inanılmaz bir raslantı; çünkü..."

"Ben gerçekten Güneşışığı Yurdu'ndaydım, Richard."

"Anlaşılıyor," dedi Richard. "Pekâlâ, yarım saate kadar gelir, sana yiyecek getiririm. Ondan sonra da sana bitişik odada kimin kaldığını anlatmam gerek. Ama bunların hepsi Seabrook Adası masalları, öyle değil mi? Doğruyu söyle bana."

"Eh, herhalde öyle," Jack, Myles P. Kiger'in paltosunu omuzlarından kaydırdı, sandalyenin arkasına yığılmasına aldırmadı.

"Döneceğim birazdan," dedi Richard. Jack'e güvensiz bir hareketle el sallayıp kapıdan çıktı.

Jack pabuçlarını bir tekmede ayağından çıkardı, gözlerini kapadı.

3

Richard'ın "Seabrook Adası" masalları demesinin nedenini Jack iyi hatırlıyordu. O adaya son kere tatile gittikleri zamandan kalmaydı bu deyim.

İki aile yıllık tatillerini hemen her yıl bir arada geçirirdi. Tabii Phil Sawyer hayattayken. O öldükten sonraki yaz, Morgan Sloat ile Lily Sawyer bu geleneği sürdürmeyi denemiş, Seabrook Adası'nda (Güney Carolina açıklarında) dört kişilik yer ayırtmışlardı. Orası en mutlu yazlarını geçirdikleri yerdi. Ama bu son deneyleri pek iyi sonuç vermemişti.

Çocuklar birbirinin dostluğuna ve yakınlığına alışkındılar. Seabrook Adası gibi yerlere de alışkındılar. Richard Sloat ile Jack Sawyer tüm çocukluklarını böyle tatil otellerinin kumsallarında geçirmişlerdi. Ama bu sefer genel hava esrarengiz biçimde değişmişti. Hayatlarına beklenmedik bir ciddilik girmişti. Bir gariplik vardı.

Phil Sawyer'ın ölümü geleceğin rengini değiştirmişti. Jack ilk defa o yaz, babasının masasının arkasındaki sandalyeye yerleşip oturmak istemediğini hissetmişti. Hayattan daha fazla şey bekliyordu. Daha fazla ne? Onu biliyordu. Bildiği pek az şeyden biri de oydu. Bu fazlalık, her zamanki Hayal'leriyle ilgiliydi. Kendinde bunu hissettiği zaman, bir başka şeyin daha farkına varmıştı. Arkadaşı Richard hem bu "fazlalık" duygusunu hissedemiyor hem de bunun tam tersini istiyordu. Richard daha az şey istiyordu. Saygı duyamayacağı hiçbir şeyi istemiyordu Richard.

Jack ile Richard tatil tembelliği içinde gezip dolaşıyor, çene çalıyorlardı. Pek uzaklara gitmiyorlardı aslında. Motelin arkasındaki tepede çamlık bir orman vardı. En çok o ormanın kenarına tırmanırlardı. Aşağıda motelin koca havuzu pırıl pırıl parlardı. Lily Cavanaugh Sawyer o havuz boyunca yorulup usanmadan yüzer dururdu. Masalardan birinde

de Richard'ın babası otururdu. Sırtında bornozuyla orada sandviç yer, bir yandan da elindeki fişli telefonla konuşurdu.

"Böyle şeyler mi senin istediğin?" diye sordu Jack, arkadaşına. Richard elindeki *Thomas Edison'ın Hayatı* kitabını yanı başına bırakmıştı.

"İstediğim mi? Yani büyüyünce mi?" Richard bu sorudan pek sarsılmamıştı. "Güzel bir şey herhalde. İster miyim, istemez miyim, onu pek bilemem."

"Sen ne istediğini biliyor musun, Richard? Hep kimyager olacağım diyorsun. Neden diyorsun bunu? Yani ne demek bu?"

"Kimyager olmak istiyorum demek," diye gülümsedi Richard.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Kimyager olmanın ne *anlamı* var? Zevkli bir iş olduğu için mi? Yoksa kanserin çaresini bulup milyonlarca insanı kurtarmak mı istiyorsun?"

Richard ona net bir bakışla baktı. Gözlük camları, gözlerini olduğundan iri gösteriyordu. Dört aydır takmaya başlamıştı o gözlüğü. "Kanseri tedavi edebileceğimi sanmıyorum, hayır. Ama mesele orada değil. Mesele olayların nasıl oluştuğunu anlamakta. Aslında her şey bir düzene göre işliyor. Görünüşe rağmen hem de. İnsan ararsa o düzeni bulabilir."

"Düzen."

"Evet, ne gülüyorsun?"

Jack sırıttı. "Belki şimdi beni deli sanacaksın. Ben bu zengin adamların golf toplarını kovalamalarını, telefonlara haykırmalarını gülünç gösterecek bir şey bulmak istiyorum."

"O zaten garip," dedi Richard. Niyeti komiklik yapmak değildi.

"Ama sence hayatta düzenden daha fazla bir şeyler daha yok mu?" Jack, Richard'ın masum, kuşkucu suratına baktı. "Birazcık da sihir istemiyor musun, Richard?"

"Biliyor musun, bence sen aslında boşluk istiyorsun. Bir kaos," dedi Richard. Yüzü biraz kızarmıştı. "Galiba benimle alay ediyorsun. Eğer sihir istiyorsan, inandığım her şeyi mahvedersin. Sihir isteyen, gerçeği mahveder."

"Belki de gerçek tek değildir."

"Alis Harikalar Ülkesinde değil elbette," dedi Richard kızarak.

Çamların arasından yürüyüp uzaklaştı. Jack ilk defa olarak bu konunun arkadaşını kızdırdığını hissetti. Uzun bacakları Richard'a çabucak yetişmesini sağladı. "Seninle alay etmiyordum," dedi. "Yalnızca neden kimyagerlik istediğini merak ettim."

Richard durdu, Jack'e ciddi bakışlarla baktı.

"Böyle konularla beni deli etmekten vazgeç," dedi. "Bunlar Seabrook Adası masalları. Ülkenin altı yedi aklı başında adamından biri olmak zaten zor. Bir de en iyi dostumun fıttırmasını istemem."

Ondan sonra Richard Sloat ne zaman Jack'te hayalcilik belirtileri görse, "Seabrook Adası Masalları" deme huyunu edinmişti.

4

Richard yemekhaneden dönünceye kadar Jack duşunu almış, ıslak saçları başına yapışarak masadaki kitapları gözden geçirmeye başlamıştı. Richard elinde yağlı bir kâğıt peçete içinde bol yiyecekle kapıdan girdiğinde, Jack içinden, acaba hangi kitaptan söz etsem konuşmaya daha iyi başlamış olurum, diye karar vermeye çalışıyordu. *Yüzüklerin Efendisi* ve *Watership Tepesi* yerine *Organik Kimya* ve *Matematiksel Bulmacalar* vardı.

"Neydi yemek?" diye sordu Jack.

"Şansın varmış. Galeta ununda kızarmış tavuk. Buranın mutfağında pişirilen yemekler arasında, ölen hayvana acımaksızın yiyebileceğin tek yemek." Yağlı peçeteyi Jack'e uzattı. Dört piliç parçasından inanılmaz güzellikte ve yoğunlukta kokular yükseliyordu. Jack hemen yumuldu.

"Ne zamandan beri domuzlar gibi yiyorsun sen?" Richard, yatağın kenarına oturmuş, gözlüğünü burnunun üzerinde yukarıya doğru itiyordu. Tüvit ceketinin içine kahverengi V yaka kazak giymiş, kazağı pantolonunun içine sokmuştu.

Jack içinden, acaba kazağının eteklerini bile pantolonunun içine sokacak kadar düzenli birine insana Diyar konusunda nasıl laf anlatır, diye merak etti.

"En son dün öğlen yemek yedim. Biraz acıktım, Richard," diye açıkladı. "Bana piliç getirdiğin için teşekkür ederim. Harika bir şey. Ömrümde yediğim en güzel piliç. Sen kusursuz bir insansın. Okuldan kovulmayı göze aldın bu uğurda."

"Sana şaka geliyor, değil mi?" Richard, kazağını çekiştirip kaşlarını çattı. "Eğer biri gelir de seni burada bulursa beni herhalde gerçekten kovarlar. Bu yüzden şakayı kes. Seni nasıl New Hampshire'a göndereceğimizi konuşalım."

Bir anlık sessizlik oldu. Jack'ten meraklı bir bakış, Richard'dan ciddi bir bakış.

Sonunda Jack, "Biliyorum, ne yapmakta olduğumu anlatmamı istiyorsun, Richard," dedi ağzında lokmasıyla. "Ama inan bana, kolay bir şey değil bu istediğin."

Richard, "Değişmişsin, biliyor musun," dedi. "Biraz daha büyümüş görünüyorsun. Ama hepsi bu kadar değil. Çok değişmişsin."

“Değiştimi biliyorum. Sen de eylülden beri benimle birlikte olsan, sen de değiştirdin.” Jack gülümsedi, Richard’ın çatık kaşlarına, cici çocuk kılığına baktı, ona asla babasının nasıl biri olduğunu anlatamayacağına karar verdi. Yapamazdı bunu. Olaylar anlatırsa anlatsın. Ama Jack’te öyle cellat damarı yoktu.

Arkadaşı, Jack’e kaşlarını çatmaya devam ediyordu. Besbelli hikâyenin başlamasını bekliyordu.

Jack bu mantıklı dostunu inanılmaza inandırmaya kalkışmadan önce bir dakika daha kazanmak amacıyla sordu. “Bitişik odadaki çocuk okuldan mı ayrılıyor? Bavullarını kapının dışına koymuştu.”

“Evet. O konu çok ilginç,” dedi Richard. “Yani senin sözlerine göre ilginç. Çocuk gidiyor. Hatta gitti bile. Biri gelip eşyalarını alacak herhalde. Bu söyleyeceklerimden kim bilir nasıl anlamlar çıkaracaksın ama o çocuk Reuel Gardener’dı. Kaçtığını iddia ettiğin o yurdu yöneten papazın oğlu.” Richard, Jack’in birdenbire bir öksürük nöbetine tutulmasına aldırış etmedi. “Birçok bakımdan Reuel normal bir arkadaş sayılmazdı doğrusu. Kimse onun gidişine üzülecek değildir sanırım. Babasının yönettiği yerde çocukların öldüğü yolunda haberler duyulmaya başladığı sırada ona bir telgraf geldi, Thayer’dan ayrılması istendi.”

Jack boğazına kaçıp kendisini boğmaya çalışan piliç lokmasını çıkarmayı başarmıştı. “Güneşışığı Gardener’ın oğlu mu? Onun bir oğlu mu vardı? *Burada* mıydı?”

“Dönem başında gelmişti,” dedi Richard sakin sakin. “Sana bunu anlatmaya çalışıyordum.”

Thayer Koleji, birden Jack’in gözüne Richard’ın asla anlayamayacağı kadar tehlikeli görünmeye başlamıştı. “*Nasıl* bir çocuktu?”

“Sadistin biri,” dedi Jack. “Bazen odasından gerçekten garip sesler gelirdi. Bir keresinde şu arkadaki çöp varilinde ölü bir kedi gördüm, gözleri de, kulakları da yoktu. Çocuğa baktığın anda, tam kedilere işkence edecek biri, diye düşünürsün zaten. Eski İngiliz tütünleri gibi kokardı.” Richard bir an sessiz kaldı, zamanı ayarladı, sonra sordu. “Sen gerçekten Güneşışığı Yurdu’nda mıydın?”

“Otuz gün boyunca. Cehennemdi. Ya da cehennemin bitişik komşusuydu.” Jack soluk aldı, Richard’ın çatık ama hiç değilse yarı inanmış suratına baktı. “Bunu anlamak sana zor gelecek, Richard, farkındayım. Ama yanımdaki arkadaşım kurt adamdı. Beni kurtarmak uğruna ölmeseydi, şu anda da yanımda olacaktı.”

“Bir kurt adam. Avuçlarında kıllarla. Her dolunayda değişe değişe.” Richard gülen gözlerle çevresine bakındı.

Jack onun bakışlarının kendisine dönmesini bekledi.

"Ne yaptığımı bilmek istiyor musun? Neden ülkeyi bir başından bir başına otostopla dolaşmaya kalktığımı öğrenmek istiyor musun?"

"Anlatmazsan avazım çıktığı kadar bağıracağım," dedi Richard.

"Ben annemin hayatını kurtarmaya çalışıyorum." Ağzından çıkan bu cümle, ona göre çok açık seçik bir anlam taşıyordu.

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye patladı Richard. "Annen herhalde kanser. Babamın sana durmadan anlatmaya çalıştığı gibi, onun doktorlara, bilime ihtiyacı var; sen ise kalkıp yollara düşüyorsun! Anneni neyin yardımıyla kurtaracaksın, Jack? Sihir yardımıyla mı?"

Jack'in gözleri yanmaya başladı. "Doğru bildin, Richard, dostum." Kolunu kaldırdı, ceketin dirseğini nemli gözlerine bastırdı.

"Hey, sakin ol, hey, bana bak..." Richard, onun kolunu telaşla çekti. "Ağlama, Jack, ne olursun. Biliyorum, korkunç bir şey. Niyetim asla seni, yani, işte." Richard sessizce yaklaşmış, Jack'in omzunu okşuyordu.

"Bir şeyim yok," dedi Jack. Kolunu indirdi. "Bu çılgın bir hayal değil, Richard. Sana nasıl görünürse görünsün, değil." Doğrulup dikleşti. "Babam bana 'Gezgin Jack,' derdi. Arcadia Plajı'ndaki bir ihtiyar da öyle diyordu bana." Jack içinden, umarım, Richard'ın acıma duygularının aradaki kapıları açtığı konusunda yanılmıyorumdur, diye düşünüyordu. Arkadaşının yüzüne baktığı anda yanılmadığını anladı. Richard kaygılı, şefkatli görünüyordu.

Jack hikâyesine başladı.

5

Çevrelerinde Nelson Binası yaşamı devam ediyordu. Her yatılı okul gibi hem sakin hem gürültülüydü. Arada bağırtılar, gülme sesleri duyuluyordu. Kapının önünden gelip geçen ayak sesleri duyuluyor, ama hiçbiri durmuyordu. Üst kattaki odadan hem adımlar, hem müzik sesi duyuluyordu. Jack sonunda çalınan Blue Öyster Cult'ın şarkısını tanıdı. Richard'a Hayaller'i anlatmaya başladı. Hayaller'den Hızlı Parker'a geçti. Yerde, kumlarda döne döne açılan bacadan kendisine seslenen sesi anlattı. Sonra Richard'a Hızlı'nın sihirli iksirini nasıl alıp Diyar'a geçiş yaptığını tarif etti.

"Ama bence verdiği şey ucuz bir şaraptı," dedi Jack. "Daha sonra, iksir bittikten sonra, geçiş için ona ihtiyacım olmadığını anladım. Kendi kendime de yapabiliyordum."

"Pekâlâ," dedi Richard ifadesiz bir sesle.

Jack Diyar'ın nasıl bir yer olduğunu Richard'a anlatmaya uğraştı.

Hayvanların çektiği arabaları, yaz köşkünün görünümünü, oradaki zamansızlığı ve garip niteliği. Sonra, Yüzbaşı Farren'ı anlattı, ölmekte olan kraliçeyi anlattı, oradan da konu *İkizlere* geldi. Osmond. Tüm İşçiler köyündeki o sahne. Dış Bölge yolu, yani Batı Yolu, Richard'a yanında taşıdığı o kutsal şeyleri gösterdi. Gitar penasını ve parayı. Richard onları alıp parmakları arasında çevirdi, bir şey söylemeksizin geri uzattı. Jack bundan sonra Oatley'de geçirdiği o feci zamanı yeniden yaşadı. Richard, arkadaşının Oatley serüvenini sessizce ama gözlerini fal taşı gibi açarak dinledi.

Jack Lewisbury konaklama yerindeki tuvalet faslını anlatırken morgan Sloat ile Orris'li Morgan'ı hikâyeden ustaca çıkardı.

Sonra Kurt'u ilk gördüğü zamanki halini tarif etmeye koyuldu. Onun güleç yüzünü giydiği tulumu... Gözlerine yine yaşlar hücum ediyordu. Kurt'u otomobillere bindirirken neler çektiğini anlattığı sırada ağlaması Richard'ı gerçekten şaşırttı. Jack o sırada hissettiği sabırsızlığı ve tahammülsüzlüğü suçluluk duyarak anlatıyordu. Bir ara, artık ağlamamaya karar verdi, uzun süre de sözünü tutmayı başardı. Kurt'un ilk değişmesini boğazı sıkışmadan dile getirebildi. Ondan sonra yine duygulandı. Öfkeyle hikâyesine devam etti, Ferd Janklow'a kadar geldi, o sıra gözleri yine yanmaya başladı.

Richard uzun süre hiçbir şey söylemedi. Ayağa kalktı, çekmeceden bir temiz mendil alıp getirdi. Jack burnunu gürültüyle sildi.

"İşte olanlar bunlar," dedi Jack. "Çoğu bu yani."

"Sen neler okuyorsun? Ne filmler gördün?"

"Lanet olsun," dedi Jack. O da kalktı, sırt çantasını almak üzere ilerledi. Ama Richard uzanıp onu kolundan yakaladı, çekti. "Uydurdun demiyorum. Bence hiçbirini uydurmuş değilsin."

"Öyle mi?"

"Evet. Aslında ne düşündüğümü tam bilmiyorum. Ama bana bilerek ve isteyerek yalan söylediğin kanısında değilim." Eli yanına sarktı. "Güneşışığı Yurdu'ndaydın, ona inanıyorum. Ona kesin inanıyorum. Kurt adlı bir arkadaşın vardı, orada öldü, ona da inanıyorum. Üzgünüm ama bu Diyar dediğin yeri ciddiye alamıyorum. Arkadaşının kurt adam olduğunu da kabul edemiyorum."

"Yani beni deli sanıyorsun," dedi Jack.

"Bence başın dertte. Durumun kötü. Ama babama telefon etmeyeceğim. Seni de buradan kovmayacağım. Bu gece burada, şu yatakta yatmak zorundasın. Bay Haywood'un yatak kontrolu yapmaya geldiğini duyarsak, yatağın altına saklanırsın."

Richard'a genel müdür gibi bir hava gelmişti. Ellerini kalçalarına da-

yadı, odayı eleştirici bakışlarla süzdü. "Biraz dinlenmen gerek. Eminim ki sorunun büyük nedeni oradan kaynaklanıyor. O korkunç yerde ölesiye çalıştırmışlar seni. Zihnin çarpılmış. Şimdi dinlenmeye ihtiyacın var."

"Evet, var," dedi Jack.

Richard gözlerini tavana devirdi. "Benim birazdan basket çalışmasına gitmem gerek ama sen burada saklanabilirsin. Daha sonra yemekhaneden sana yiyecek de getiririm. Önemli olan, dinlenmeye ihtiyacın olması. Bir de eve dönmeye ihtiyacın var."

"New Hampshire ev değil," dedi Jack.

– Otuzuncu Bölüm –

THAYER GARİPLEŞİYOR

1

Jack pencereden paltolarına sımsıkı sarınmış, binalar arasında gidip gelen çocukları görebiliyordu. Etheridge de geçti. Kaşkolü arkasında dalgalanarak kayboldu.

Richard, yatağın yanındaki dar dolaptan bir tüvit ceket çıkardı. "Ne söylesen New Hampshire'a dönmen gerektiği konusundaki fikrimi değiştirmem," dedi. "Benim şimdi baskete gitmem gerek. Gitmezsem Koç Frazer döndüğünde bana on ceza turu koşturur. Bugün onun yerine başka bir koç çalıştıracak bizi. Frazer, kaçanın canına okurum, dedi. Sen buradan temiz giyecek ister misin? Bir gömleğim var, sana uyar; babam New York'tan yollamıştı. Brooks Brothers yanlış beden yollamış."

"Görelim," dedi Jack. Sırtındakiler kesinlikle berbat durumdaydı. Kirden öyle katılaşmışlardı ki Jack, kendini domuz ahırında yaşayan, herkesin horladığı bir yaratık gibi hissediyordu. Richard, ona naylon kılıfının içinde bir beyaz gömlek uzattı. "Harika, sağ ol," dedi Jack. Gömleği torbadan çıkardı, toplu iğnelerini ayıklamaya koyuldu. Üstüne olacaktı gömlek.

"Bir de ceket var, onu da deneyebilirsin," dedi Richard. "Dolapta en son yerde asılı, blazer. Prova et, olur mu? Kravatlarımdan da birini al bari. Biri gelirse, St. Louis gündüzlü okulundan Gazete Değiştokuşu için geldim, dersin. Yılda iki üç kere öyle bir şey yapılıyor. Bizim çocuklar oraya gidiyor, onlarınkiler buraya geliyor, birbirimizin gazetesini çıkarıyoruz." Kapıya yürüdü. "Yemekten önce uğrar, nasılsın diye bakarım."

Ceket cebine iki tükenmez takılmıştı. Ayrıca ceketinin her düğmesi de ikiliydi.

Birkaç dakika içinde Nelson Binası son derece sakin bir yer oldu. Jack, Richard'ın penceresinden baktığında, kütüphane binasının pencerelerinden masalarda oturmuş çocukları görebiliyordu. Patikalarda ve bahçenin geri kalan kısmında kimse yoktu. Israrlı bir zil çalıp duruyor, dördüncü dersin başlayacağını duyuruyordu. Jack gerindi ve esnedi. İçine bir güvenlik duygusu döndü... bir okuldu bu çevresindeki. Ziller çalıyor, derslere giriliyor, basket antrenmanları yapılıyordu. Belki burada bir gün daha kalabilirdi. Belki holdeki paralı telefonların birinden annesini bile arayabilirdi. Uyku açığını kapayabileceği kesin gibiydi.

Dolaba yürüdü, blazeri buldu. Kolundaki etiket hâlâ çıkarılmamıştı. Sloat bunu da New York'tan yollamıştı oğluna. Ama Richard hiç giymemişti. Gömlek gibi, ceket de bir beden küçüktü Jack'e. Omuzları pek geriliyordu. Ama kesimi rahat olduğundan, kollarının ucundan gömleğin manşeti ancak bir santim çıkıyor, iyi duruyordu.

Jack bir de kravat çıkardı. Kırmızı beyaz çizgili, üzerinde mavi çapalar. Takıp bağladı, aynada kendine baktı, yüksek sesle güldü. Sonunda başarmıştı. Nefis yeni blazer, şık kravat, kar gibi gömlek, altta da buruşuk kot. Evet, tam bir lise öğrencisiydi.

2

Richard bu arada herhalde John McPhee ve Lewis Thomas hayranı olmuştu. Jack raflara bakıp bir kitap seçmeye çalıştı. *Panda'nın Başparmağı*'nı adından ötürü beğendi, alıp yatağa uzandı.

Richard basket antrenmanından bir türlü dönmek bilmiyordu. Jack odada dolaştı. Richard'ın neden bu kadar geç kaldığını anlayamıyor, aklına peş peşe felaket ihtimalleri gelip duruyordu.

Jack beşinci ya da altıncı kere saatine baktığı sırada, bahçede artık hiç öğrenci göremediğini fark etti.

Richard'ın başına gelen her neyse bütün okulun başına gelmişti herhalde.

Vakit akşama yaklaştı. Richard ölmüş müydü yoksa! Belki de tüm Thayer Koleji halkı ölmüştü. Ölümcül hastalığı getiren de kendisiydi. Richard'ın getirdiği piliç dışında bütün gün bir şey yememişti ama karnı aç değildi: Sefil durumda oturuyordu Jack. Nereye gitse hep felaket mi götürecekti?

3

Derken koridorda bir kere daha ayak sesleri duyuldu.

Jack üst kattan kontrbas müziğinin *dum dum dumunu* belli belirsiz duydu, plak olduğunu anladı. Ayak sesleri kapının dışında durdu, Jack hızla kapıya doğruldu.

Eşikte Richard duruyordu. Mısır püskülü saçlı iki çocuk geçerken odaya baktılar, sonra ilerlediler. Müzik koridora daha çok geliyordu.

"Neredeydin bütün öğleden sonra?" diye sordu Jack.

Richard, "Biraz garipti doğrusu," dedi. "Öğleden sonraki dersleri iptal ettiler. Bay Duffrey, çocukların dolaplarına bile gitmelerine izin vermedi. Hepimiz basket antrenmanına götürüldük. Antrenman daha bile garip oldu."

"Bay Dufrey kim?"

Richard onun anlamamasına şaşıyormuş gibi baktı. "Bay Dufrey mi kim? Bay Dufrey Müdür. Bu okul hakkında hiç mi bir şey bilmiyorsun sen?"

"Hayır ama yavaş yavaş öğreniyorum. Antrenmanın nesi garipti?"

"Hani sana Koç Frazer'ın bir arkadaşı gelecek demiştim ya! Hani, kaçanı cezalandırırım, demişti. Biz de Al Maguire tipi yaman bir basketçi bekliyorduk. Thayer Koleji'nin atletik faaliyetleri pek parlak değildir. Bu yeni gelen özel bir şey olmalı, diyorduk."

"Dur, ben tahmin edeyim. Adam spor konusunda hiçbir şey bilmiyordu."

Richard şaşkınlıkla çenesini kaldırdı. "Evet evet, bilmiyordu." Jack'e düşünceli gözlerle baktı. "Ağzında her an sigara vardı. Saçları uzun ve yağlıydı. Koç'a falan benzer yeri yoktu. Koçların selam bile vermeyeceği bir tipti. Gözleri de bir tuhaftı. Bahse girerim esrar da çekiyordur." Richard kazağını çekiştirdi. "Basketten hiç anlamıyordu gibi geldi bana. Bizi çalıştırmadı bile. Isınmadan sonra biz genellikle markaj çalışırız. Bu sefer rastgele koşup potaya basket attık durduk. O da bize bağırdı habire. Gülüyordu. Sanki çocukların basket oynaması ömründe gördüğü en garip şeydi. Sporu komik bulan bir koç gördün mü sen ömründe? Isınma süresi bile garipti. Bize, şnav çekin diyor, kendisi sigarasını tüttürüyordu. Ne sayı sayıyor ne tempo veriyor. Herkes kendi kendine yapıyordu. Sonra, haydi biraz koşun, dedi. Gerçekten deli gibi bir adamdı. Yarın Koç Frazer'e şikâyet etsem iyi olacak."

"Ben olsam, ne ona, ne de müdüre şikâyet ederdim," dedi Jack.

Richard, "Ha, anlıyorum," diye karşı çıktı. "*Bay Duffrey* de onlardan biri, değil mi? Diyar'dan gelme biri."

"Ya da onlar hesabına çalışıyor," dedi Jack.

"Her şeye böyle kulp takılabilir, anlamıyor musun sen? Yanlış giden *her şey* için... Fazla kolay... Bu yolla her şeyi açıklarsın. Delilik böyle olur işte. Gerçek olmayan bağlantılar kurarsın kafanda."

"Ve gerçekte var olmayan şeyleri görürsün."

Richard omuzlarını kaldırdı ama suratında sefil bir ifade vardı. "Kendin söyledin," dedi.

Jack, "Bir dakika," dedi ona. "Sana Angola'daki binaların yıkılmasını anlatmıştım, hatırlıyorsun, değil mi?"

"Rainbird Towers."

"Yaman belleğin var. Sanıyorum o kaza benim suçumdu."

"Jack, sen gerçekten..."

"Deliyim, biliyorum. Bak, içeri geçip akşam haberlerini seyretsek beni kimse ele verir mi dersin?"

"Sanmam. Çocukların çoğu ders çalışıyorlardır şu sıra zaten."

Çünkü burada neler olup bittiğini bilmiyorlar, diye düşündü Jack. Ama söylemedi. *Cici küçük yangınlar, sevimli depremcikler, Birilerinin gelmekte olduğunun işaretleri... Beni almaya, bizi* almaya...

"Benim biraz değişikliğe ihtiyacım var ahbap," dedi Jack. Richard'ın peşinden yeşil badanalı koridora çıktı.

– Otuz Birinci Bölüm –

THAYER CEHENNEME DÖNÜYOR

1

Değişikliği ilk Jack fark etti ve ne olduğunu anladı. Daha önce de olmuştu. Richard odaya dönmeden. Jack artık sezmeyi öğrenmişti.

Üst kattan gelen Blue Öyster Cult'ın "Tatto Vampire" şarkısı susmuştu. Büyük salondaki televizyonda ne haberler ne de film "Hogan Kahramanları" filmi vardı. Televizyon uyku halindeydi.

Richard, Jack'e döndü, bir şey söylemek üzereyken Jack daha hızlı davrandı.

"Hoşlanmadım, ahbap," dedi. "Yerli tamtamları susmuş. Her taraf fazla sessiz."

"Hah hah ha!" Richard'ın sesi aşırı ince çıkmıştı.

"Richard, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii, sor."

"Korkuyor musun?"

Richard'ın yüzü, en çok istediği şeyin, '*Hayır, ne münasebet*' diyebilmek olduğunu gösteriyordu. *Hayır, Nelson Binası akşamları bu saatte hep böyle olur*, diyebilmek istiyordu. Ama ne yazık ki Richard yalan söylemeyi beceremezdi. Sevgili Richard... Jack içinden bir sevgi dalgasının kabardığını duydu.

"Evet," dedi Richard. "Biraz korkuyorum."

"Bir şey daha sorabilir miyim?"

"Herhalde."

"Neden ikimiz de fısıltıyla konuşuyoruz?"

Richard ona uzun uzun baktı, bir şey söylemedi. Sonra tekrar yeşil koridora saptı, yürümeye başladı.

Odaların kapıları ya aralık ya da ardına kadar açıktı. Jack, 4 numaralı odadan tanıdık bir koku duydu, kapıyı parmaklarıyla itti.

"Hangisi keş bunların?" diye sordu.

"Ne?" Richard sarsılmıştı.

Jack sesli sesli kokladı. "Gel sen de kokla!"

Richard odaya uzanıp baktı. Çalışma lambalarının ikisi de yanıktı. Bir masada tarih kitabı açık duruyor, ötekinde Kimya kitabı hazır bekliyordu. Duvarlara Heavy Metal posterleri yapıştırılmıştı. Costa del Sol, Frodo ve Sam, Eddie Van Helen. Kimya kitabının üzerine bırakılmış kulaklıktan pek hafif bir Heavy Metal sesi gelmekteydi.

"Eğer yatağın altına arkadaş sakladığın için kovulabiliyorsan, esrar içeni rahat kovarlar, değil mi?" diye sordu Jack.

"Tabii kovarlar," dedi Richard. Tablada duran esrarlı sigaraya büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu. Jack ona parmakları arasındaki yanıkları gösterdiği zaman bile bu kadar şoka kapılmamıştı.

"Nelson binası boş," dedi Jack.

"Gülünç olma!" Richard'ın sesi sertti.

"Boş ama." Jack eliyle koridoru gösterdi. "Bir biz ikimiz kaldık. Otuz çocuğu sessiz boşaltmak da kolay iş değildir. Çocuklar çıkmadı. Kayboldu."

"Diyar'a gittiler demek istiyorsun herhalde."

"Bilemem," dedi Jack. "Belki hâlâ buradalardır. Ama biraz farklı düzeydelerdir. Belki de oradadırlar. Belki Cleveland'a gitmişlerdir. Ama bizim bulunduğumuz bu yerde değiller."

"Kapat o kapıyı," dedi Richard birden. Jack yeterince hızlı hareket edemeyince kendisi uzanıp kapattı.

"O yanan sigarayı söndürmeyecek mi?.."

"Elimi bile sürmem," dedi Richard. "Onları şikâyet etmem gerek. Bay Haywood'a."

"Yapar mısın bunu?" Jack hayranlıkla soruyordu.

Richard bozuldu. "Hayır, herhalde yapamam," dedi. "Ama hoşlanmıyorum."

"Düzene mi aykırı?" diye sordu Jack.

"Öyle." Richard'ın gözleri gözlük camlarının gerisinden meydan okuyordu. Tekrar koridorda yürümeye başladı. "Buralarda neler oluyor, anlamak istiyorum," dedi. "Hem inan bana, anlayacağım da."

Jack içinden, *bu belki sağlığa esrardan bile zararlıdır. Richie oğlum,* diye düşündü; sonra arkadaşının peşinden yürüdü.

2

Holde durmuş dışarı bakıyorlardı. Richard, çimlik meydanı gösterdi. Günün son ışıkları altında Jack, bir grup çocuğun Elder Thayer heykeli altında toplanmış durmakta olduklarını gördü.

"Sigara içiyorlar!" diye bağırdı Richard öfkeyle. "Çimenin ortasında *sigara içiyorlar.*"

Jack birden deminki odadaki esrar kokusunu düşündü.

"İçiyorlar, evet," dedi Richard'a. "Hem sigara makinesinden çıkma sigara da değil!"

Richard parmak eklemleriyle cama öfkeli öfkeli vurdu. Jack onun garip şekilde boşalmış yatakhaneyi unutuverdiğini görüyordu. Deri ceketli, sigara tiryakisi yedek koç da unutulmuştu. Jack'in deliliği bile unutulmuştu. Richard'ın yüzündeki ifade bir tek şey söylüyordu: *Bu çocukların böyle okulun kurucusunun heykeli dibinde sigara içmesi, dünyanın düz olduğunu söylemek kadar, asal sayıların ikiye bölünebileceğini söylemek kadar saçma!*

"Richard," dedi. "O çocuklar Thayer Koleji'nden değil, değil mi?"

"Sen tam delirmişsin, Jack. Bunlar son sınıf. Hepsini tanıyorum. O komik deri külahı giymiş olanı Norrington. Yeşil pantolonlusu Buckley. Garson da orada, Littlefield de, kaşkollusu Etheridge," diye bitirdi sözlerini.

"Onun Etheridge olduğundan *emin* misin?"

"Elbette eminim!" diye bağırdı Richard. Birden döndü, pencerenin camını yukarıya itti, soğuğa doğru sarktı.

Jack onu geri çekti. "Richard, lütfen, beni dinle..."

Richard dinlemek istemiyordu. Dönüp tekrar sarktı pencereden.

"Hey!"

Yo, dikkatlerini çekme, Richard, Tanrı aşkına...

"Hey, çocuklar! Etheridge! Norrington! Littlefield! *Neler oluyor orada?"*

Gülüşmeler ve konuşmalar birden kesildi. Etheridge'in kaşkolunu takmış olan çocuk döndü, Richard'a baktı. Görebilmek için başını hafifçe kaldırmıştı. Kütüphanenin ışığıyla batan güneşin son ışıkları yüzüne düştü. Richard'ın eli ağzına doğru uçtu.

Çocuğun yüzünün sağ tarafı Etheridge'e biraz benziyordu, daha yaşlıydı, uslu çocukların gitmediği nice yerde bulunmuş bir Etheridge'ti. Yüzünün öbür yanı bir yaralar topluluğuydu. Alnındaki kraterin altından hilal gibi bir göz bakıyordu. Ağzının köşesinden bir tek diş dışarıya uzanmıştı.

İkizi, diye düşündü Jack kesin biçimde. *Bu Etheridge'in ikizi. Hepsi mi ikiz bunların? Littlefield'in ikizi, Norrington'un ikizi, Buckley'in ikizi falan?.. Ama bu olamaz, yoksa olabilir mi?*

"Sloat!" diye bağırdı Yaratık Etheridge. Nelson Binası'na doğru iki adım attı. Işıklar yüzünün yaralı tarafını aydınlattı.

"Kapa pencereyi," diye fısıldadı Richard. "Kapı pencereyi. Yanılmışım. Etheridge'e çok benziyor ama o değil. Belki ağabeyi. Belki biri ağabeyinin suratına asit atmıştır. O da delirmiştir öyle olunca. Ama Etheridge değil, *kapa pencereyi Jack, hemen kapa...*"

Aşağıda Yaratık Etheridge, onlara bir adım daha yaklaştı, sırıttı. Dili iğrenç şekilde uzundu. Ağzından sarktı.

"Sloat!" diye bağırdı tekrar. "Bize yolcunu ver!"

Jack ile Richard yerlerinden sıçrayıp birbirlerine baktılar.

Geceyi bir uluma sesi yırttı, gece olmuştu, evet. Son ışıklar bitmişti.

Richard, Jack'e baktı, Jack bir an arkadaşının gözlerinde gerçek bir nefret gördü. Babasının gözleri. *Buraya neden geldin, Jack? Hıı? Neden beni bulaştırdın bu pisliğe? Neden bu saçma Seabrook Adası masallarını getirdin başıma?*

"Gitmemi ister misin?" diye sordu Jack yavaşça.

Bir an Richard'ın gözlerinde öfke kıvılcımları tutuştu, sonra yine eski iyiliği geri döndü.

"Hayır," dedi, elini dalgın bir hareketle saçlarından geçirdi. "Hayır, hiçbir yere gidecek değilsin. Etrafta, etrafta vahşi köpekler var. Vahşi köpekler, Jack. Thayer bahçesinde! Gördün mü sen onları?"

"Evet, gördüm, Richie oğlum," dedi Jack yavaşça. Richard, saçlarını elleriyle düzelteyim derken bozdu. Jack'in kusursuz arkadaşı biraz derbeder görünmeye başlıyordu.

"Boynton'a telefon etmeli. Güvenliğe. Onu yapmalı," dedi Richard. "Ya Boynton'a ya kent polisine ya da..."

Çayırın karşı tarafındaki ağaçlardan bir uluma sesi yükseldi. Hemen hemen insan sesine benzer bir uluma. Richard o tarafa baktı. Dudakları titriyordu. Hasta gibiydi. Yalvaran gözlerini Jack'e çevirdi.

"Pencereyi kapı, olmaz mı, Jack? Ateşim var galiba. Sanıyorum soğuk almışım."

"Herhalde, Richard," dedi Jack. Pencereyi indirdi, uluma sesini kesmeye çalıştı.

– Otuz İkinci Bölüm –

"YOLCUNU DIŞARI YOLLA!"

1

"Yardım et bana, Richard," diye soludu Jack.

"Çekmeceli dolabı kıpırdatmak istemiyorum, Jack," Richard'ın sesi çocuksu ve inatçıydı. Gözlerinin altındaki mor halkalar demin salonda olduğundan daha belirginleşmişti şimdi. "Yeri orası değil onun."

Dışardaki bahçede ulumalar yine yükseldi.

Yatak, kapının önüne çekilmişti. Richard'ın odasındaki tüm eşyalar yer değiştirmiş durumdaydı. Richard durmuş, çevresindeki bu düzensizliğe gözlerini kırpıştırarak bakıyordu. Yatağa yürüyüp battaniyeleri aldı, birini hiç konuşmadan Jack'e uzattı, ötekini yere serdi. Bozuk paralarıyla cüzdanını cebinden çıkardı, düzgün biçimde masanın üzerine koydu, sonra battaniyeye uzandı, yanlarını kaldırıp bedenine sardı. Gözlükleri hâlâ gözünde, yüzü sessiz bir mutsuzluğu yansıtıyordu.

Dışardaki sessizlik yoğun ve rüya gibiydi. Yalnızca ara sıra uzaklardan yükselen uluma sesleri vardı. Nelson Binası da esrarengiz biçimde sessizdi.

"Dışarda olanlar hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Richard. "Öyle kalsın istiyorum!"

"Peki Richard," dedi Jack. "Onun hakkında konuşmayız."

"İyi geceler, Jack."

"İyi geceler, Richard."

Richard ona belirsiz, çok yorgun bir gülümseme yöneltti. Ama o gülümsemede yine de Jack'in yüreğini hem ısıtacak hem burkacak kadar sıcaklık vardı. Richard, "Bunların hepsini sabaha konuşuruz," dedi. "O

zaman daha anlamlı ve mantıklı gelir, eminim. Ateşim de düşer herhalde o zamana kadar."

Sonra yan dönüp gözlerini kapadı. Beş dakika sonra, sert yerde yatmasına rağmen derin bir uykuya dalmıştı.

Jack uzun süre oturdu, dışardaki karanlığa baktı. Bazen Springfield Caddesi'nden geçen arabaların ışıklarını görüyordu ama bazen de ışıklar ve arabalar bile yok oluyor, sanki Thayer Koleji gerçeğin dışına kayıp orada tek başına duruyormuş gibi yalnız kalıyordu.

Rüzgâr hızlanıyordu. Jack bahçedeki ağaçların son donmuş yapraklarının kıpırdarken çıkardığı çıtırtıyı duyuyordu. Dallar birbirine vurdukça kemik gibi sesler çıkarıyordu. Binaların arasında uğulduyordu buz gibi rüzgâr.

2

"Geliyor," dedi Jack gergin bir sesle. Aradan bir saate yakın süre geçmişti. "Etheridge'in ikizi."

"Kim o?"

"Boş ver," dedi Jack. "Sen uyu. Görmek istemezsin."

Ama Richard doğruluyordu. Gözleri binaya doğru yürüyen gölgeye ilişmeden önce bahçeye doğru baktı. Sanki bir şoka uğradı, bir korkuya kapıldı.

Karşı binayı saran sarmaşıklar daha bu sabah yapraksız, pek açık yeşilken, şimdi çirkin bir hal almıştı. Parlak bir sarı renge dönüşmüştü. *"Sloat! Yolcunu bize ver!"*

Birden Richard her şeyden çok uyumayı istedi. Bu grip geçinceye kadar uyuyacaktı aralıksız. Zaten hastalığının grip olduğuna daha uyandığında karar vermişti. Soğuk algınlığı falan değil, resmen gripti. Ondan görüyordu bu iğrenç hayalleri. Açık pencerede durmasaydı keşke. Ya da daha önce Jack'i pencereden içeri almasaydı keşke. Richard, bunu düşündüğü için bir anda pişman oldu, derin bir utanç duydu.

3

Jack yan gözle Richard'a baktı. O solgun ten, o dışarı uğramış gözler, Richard'ın gittikçe sapıttığını anlatıyordu.

Pencerenin dışındaki yaratık kısa boyluydu. Buzlu çimenlerin üze-

rinde dururken uzun, kıvrık parmaklı elleri ta dizlerinin hizasına kadar geliyordu. Üzerinde ordu malı bir parka vardı. Sol göğüs cebine keçe kalemle *Etheridge* diye yazmıştı. Ceketin fermuarı çekilmemişti. Önü açık duruyordu. İçinden yırtık, buruşuk bir gömlek görünüyordu. Bir yanında kan veya kusmuk lekesine benzer bir leke vardı. Buruşuk lacivert kravatına E markası işlenmişti. Kravata iki diken, kravat iğnesi gibi takılmış duruyordu.

Bu yeni Etheridge'in yüzünün yalnızca yarısı işlev görüyordu. Saçlarında kirler vardı.

"Sloat! Yolcunu bize ver!"

Jack, Etheridge'in manyak ikizine tekrar baktı, gözleri takıldı. Yaratığın gözleri yuvalarında titredi. Diyapazon gibi titriyordu gözbebekleri. Jack, bakışlarını kaçırmak için çaba harcamak zorunda kaldı.

"Richard," diye inledi Jack. "Gözlerine bakma."

Richard cevap vermedi. Garip bir ilgiyle Etheridge'in sırıtan kopyasına bakıyordu.

Jack korktu, arkadaşını omzuyla dürttü.

"Ah," dedi Richard. Birden Jack'in eline sarıldı, kendi alnına götürdü. "Sıcak mıyım?" diye sordu.

Jack, elini Richard'ın alnından çekti. Alnı biraz ılıktı ama o kadar.

"Epey sıcak," diye yalan söyledi.

"Biliyordum." Richard rahatlamıştı. "Birazdan revire gideceğim, Jack. Sanırım bana bir antibiyotik gerek."

"Onu bize ver, Sloat!"

"Çekmeceli dolabı pencerenin önüne çekelim," dedi Jack.

"Sen tehlikede değilsin, Sloat!" diye seslendi. Etheridge. Güven vermek istercesine sırıtıyordu. Yani yüzünün sağı öyle sırıtıyordu. Solu aynı ölü bakışla bakmaktaydı.

Etheridge'e nasıl bu kadar çok benzeyebilir?" diye sordu Richard garip bir sükûnetle "Sesi camdan nasıl bu kadar net duyulabilir? Yüzünde ne var?" Son soruyu sorarken sesi tizleşmiş, deminki telaşına tekrar ulaşmıştı. O son soru şu anda en önemli soru gibi geliyordu Richard Sloat'a. "Etheridge'in kravatını nereden bulmuş Jack?"

"Bilmiyorum," dedi Jack. İçinden, şu anda kesinlikle Seabrook Ada-sı'ndayız, Richie oğlum, diye düşündü. Bu iş seni kusturuncaya kadar sürecek.

"Ver onu bize, Sloat, yoksa gelir alırız!"

Yaratık Etheridge, yamyam gibi sırıtıp tek uzun dişini gösterdi.

"Yolcunu dışarı yolla, Sloat, o ölmüş zaten. O ölmüş! Eğer yollamazsan yakında kokusunu duyacaksın!"

Jack, "Yardım et de dolabı çekeyim," diye tısladı.

"Evet," dedi Richard. "Evet, peki. Onu çekelim, sonra ben yatıyorum. Belki birazdan revire giderim. Ne dersin, Jack? Ne dersin? İyi bir plan mı? Yüzü Jack'e evet desin diye yalvarıyordu.

"Bakarız," dedi Jack. "Sırayla. Önce dolap. Belki taş atarlar."

4

Az sonra Richard yine uyumuş, uykusunda mırıldanmaya başlamıştı. Bu da yeterince kötüydü ama gözlerinden yaşlar akmaya başlayınca iş daha beter oldu.

"Onu feda edemem," diye inliyordu Richard. Beş yaşındakilerin şaşkın sesiyle konuşuyordu. Jack ona baktı. Teni buz gibi kesildi. "Onu feda edemem, babamı istiyorum, lütfen biri, babam nerede, söylesin, daha şimdi dolaba girdi, ama dolapta yok, babamı istiyorum, o bana ne yapacağımı söyler, lütfen..."

Koca bir taş, camı kırıp odaya daldı, Jack avazı çıktığı kadar bağırdı.

Taş, dolabın arkasına çarptı. Dolabı tam pencerenin önüne çekmişlerdi çünkü. Birkaç kırık cam etrafa saçıldı, sağa ve sola düştü, daha da parçalandı.

"Yolcunu bize ver, Sloat!"

"Yapamam," diye kıvrandı. Richard battaniyenin altında.

"Ver onu bize!" Gülen, uluyan bir ses yükseldi dışardan. *"Onu Seabrook Adası'na geri götüreceğiz, Richard! Seabrook Adası'na... Yeri orası!"*

Bir taş daha. Jack içgüdüsel bir hareketle başını eğdi. Bu taş da dolabın arkasına çarptı. Köpekler uluyor, havlıyor, hırlıyordu.

"Seabrook Adası olmaz!" diye mırıldandı Richard rüyasında. "Babam nerede? Dolaptan çıkmasını istiyorum! Lütfen, *lütfen, Seabrook Adası* masalları olmaz. LÜTFEN..."

Jack dizüstü çöktü, Richard'ı elinden geldiği kadar hızla sarstı, uyanmasını söyledi, o bir rüya, dedi, uyan Tanrı aşkına, *uyan*, dedi.

"Lütfen-lütfen-lütfen." Boğuk, insan sesine benzemeyen bir koro yükseldi dışarda. *Wells'in Doktor Moreau'nun Adası*'ndaki hayvanlar korosundan geliyordu sanki sesler.

"Uuuu-yan, uuuu-yan, uuuu-yan!" diye ikinci bir koro karşılık verdi.

Köpekler havladı.

Taşlar tekrar uçtu, pencerenin camın birazını daha kırdı, dolabın arkasına çarptı, dolabı sarstı.

"BABAM DOLAPTA!" diye bağırdı Richard. "BABA, ÇIK ORADAN, LÜTFEN ÇIK, KORKUYORUM!"

"Lüüüt-feeeen-lüüüt-feeen-lüüüüt-feeen!"

"Uuuuu-yaaaan-uuuuu-yaaaan-uuuu-yaaan!"

Richard'ın elleri havada savruluyordu.

Taşlar uçup dolaba çarpıyordu. Yakında büyük bir taş gelecek, ucuz mobilyayı ya parçalayacak ya da üstlerine devirecekti.

Dışardakiler gülüyor, bağırıyor, iğrenç şarkılarına devam ediyorlardı. Köpekler kalabalıklaşmıştı. Onlar da hırlayıp havlıyordu.

"BABAAAAAA!..." Richard tüyler ürperten tiz bir çığlık attı.

Jack onun yanağına bir tokat savurdu.

Richard'ın gözleri açılıverdi. Bir an Jack'e hiç tanımayan, korkunç bakışlarla baktı. Sanki gördüğü rüya aklını başından almış gibiydi. Sonra upuzun, titrek bir soluk çekti, içini çeker gibi saldı.

"Kâbus," dedi. "Ateşten herhalde. Korkunç. Ama neydi, tam hatırlamıyorum!" Bunu pek acele eklemişti. Jack'in böyle bir soru soracağından korkmuş olmalıydı.

"Richard, bu odadan çıksak iyi olur bence," dedi Jack.

"Bu oda?..." Richard, Jack'e onu deli sanıyormuş gibi baktı. "Bunu yapamam, Jack. Ateşim çok yüksek. En azından kırk olmalı, belki kırk bir, kırk iki... Ben asla..."

"Richard, ateşin bir derece ya yükselmiştir ya da yükselmemiştir bile," dedi Jack sakin sakin. "O kadar bile olduğunu sanmıyorum..."

"Yanıyorum ben," diye itiraz etti Richard.

"Taş atıyorlar, Richard."

"Hayaller taş atamaz, Jack." Sanki bir ruh hastasına basit ama önemli bir gerçeği açıklıyordu. "Bunlar hepsi Seabrook Adası masalı. Bu yalnızca..."

Pencereye bir avuç taş daha çarptı.

"Yolcunu dışarı yolla, Sloat!"

"Gel, Richard," dedi Jack. Arkadaşını omuzlarından tutup ayağa kaldırdı, kapıya yürütüp koridora çıkardı. Çok acıyordu Richard'a. Belki Kurt'a acıdığı kadar değil ama yakındı.

"Hayır... Hastayım... Ateşim... Yapamam..."

Arkalarında dolaba bir avuç iri taş daha çarptı.

Richard bir çığlık attı, boğulmak üzere olan bir çocuk gibi Jack'e sarıldı.

Dışardan vahşi, çığlıklı gülme sesleri duyuldu. Köpekler uludu, birbiriyle boğuştu.

Jack, Richard'ın yüzünün daha da beyazlaştığını gördü. Çocuk ayak-

ları üzerinde sallanıyordu. Jack atıldı ama Richard'ı yakalayacak kadar çabuk davranamadı... Richard bir anda Reuel Gardener'in odasının açık duran kapısından içeri devrildi.

5

Basit bir baygınlıktı. Jack başparmağı ile işaretparmağı arasındaki bağlantı noktasını çimdikleyince Richard hemen ayıldı. Dışarda olup bitenler hakkında hiç konuşmuyordu. Jack'in neden söz ettiğini anlamazlıktan geliyordu.

Koridorda tedbirli adımlarla merdivenlere doğru ilerlediler. Büyük salona vardıklarında Jack, başını içeri uzatıp bir ıslık çaldı. "Richard, şuraya bak!"

Richard isteksizce baktı. Salon altüst olmuştu. Sandalyeler devrilmiş koltukların yastıkları bıçaklarla yarılıp içleri açılmıştı. Elder Thayer'ın duvarda asılı duran yağlıboya portresinin suratı kazınmış, birisi kalemle adamın beyaz saçları arasına bir çift boynuz çizmiş, bir başkası burnunun altına bir bıyık eklemiş, bir üçüncüsü de bacaklarının arasına kaba bir *fallus* kondurmuştu. Kupa dolabının camı da binbir parça halinde yerde yatıyordu.

Jack, arkadaşının yüzündeki o sarhoş gibi, inanmaz korku ifadesinden pek hoşlanmadı. Richard için tanıdığı, sevdiği Thayer Koleji'nin böyle değişmesindense koridorda cinlerin cirit atması, canavarların mekik dokuması bile bir bakıma daha kolay kabul edilecek şeylerdi. Thayer Koleji'ni Richard, belli ki soylu ve iyi bir yer diye kabul ediyordu. Hiçbir şeyin değerinin kalmadığı saçma bir dünyada, sağlam bir kaleydi Richard'a göre orası. Dolaba giren babalar bile çıkmayabiliyordu bu dünyada.

"Kim yapmış bunu?" diye sordu Richard öfkeyle. "Manyaklar yapmış!" Bu cevabı kendi kendine vermişti. "Öyle olmalı." Jack'e baktı. Yüzüne bir kuşku ifadesi bulut gibi yerleşti. "Belki Kolombiyalılardır," dedi birden. "Belki Kolombiyalılardır. Bu bir uyuşturucu savaşıyla ilgilidir belki, Jack. Bu aklına gelmiş miydi?"

Jack'in içinden bir kahkaha patlatmak geldi. İşte bu ancak Richard Sloat'un aklına gelebilecek bir açıklamaydı. Kolombiyalılar. Kokain savaşı onları Illinois'un Springfield kentindeki Thayer Koleji'ne getirmiş, sevgili dostum Watson... Bu sorunun çözüm şansı yüzde yedi buçuk.

"Her şey mümkün herhalde," dedi Jack. "Biz üst kata bir bakalım."

"Ne diye, Tanrı aşkına?"

"Şey... Belki birini buluruz orada." Aslında Jack, buna kendi de inanmıyordu ama söyleyebileceği bir sözdü en azından. "Belki orada saklanan biri vardır. Bizim gibi normal biri."

Richard, Jack'e baktı, salondaki döküntüye bir kere daha baktı, yüzüne o acı ifadesi tekrar geldi. Sanki demek istiyordu ki, *ben bu sahneye daha fazla bakmak istemiyorum ama nedense yalnız buna bakmak geliyor içimden. Limon dilimini ısırmak gibi, kara tahtayı tırnağımla çizmek gibi, çatalı fayansa sürtmek istemek gibi bir zorlantı.*

"Ülkede uyuşturucu bol," dedi Richard konferans verir gibi. "Geçende *The New Rebuplic*'te o konuda bir yazı okudum, Jack. Belki dışardaki o tipler 'keş'tir! Belki hepsi..."

"Yürü Richard," dedi Jack alçak sesle.

"Merdivenleri çıkabilir miyim, bilemiyorum." Richard o zayıf itirazlarından vazgeçmiyordu. "Belki çıkamayacak kadar ateşliyimdir."

"Eh, iyi bir Thayer öğrencisine yakışır biçimde çaba göstersen," dedi Jack. Onu merdivenlere doğru yürüttü.

6

İkinci kat sahanlığına vardıklarında, sanki dışarda birkaç düzine değil de yüzlerce kişilik bir kalabalık varmış gibi sesler duyulmaya başlamıştı. Şapelin çanları delice sesler çıkararak çalıyordu.

Bu çan sesleri başıboş köpeklerin bahçede deli gibi koşmasına yol açtı. Birbirlerine saldırıyor, çimler üzerinde yuvarlanıyordu köpekler. Çimler çok bozulmuş, yer yer kelleşmiş, renkleri atmıştı. Jack pencereden bakarken bir köpek oradaki ağaca doğru saldırdı, bir başkası Elder Thayer'ın heykelinin üzerine atıldı. Köpeğin dişleri kapanırken bronz heykelden kanlar akmaya başladı.

Jack içi bulanarak başını çevirdi. "Haydi gel Richard," dedi.

Richard itiraz etmeden yürüdü.

7

İkinci katta tüm mobilyalar devrilmiş, pencere camları kırılmış, yer taş parçalarıyla dolu, plaklar sağa sola uçmuş, rastgele duruyordu. Elbiseler de her tarafa saçılmıştı.

Üçüncü katta hava buhar dolu, dumanlıydı. Tropik iklim gibi de sı-

cak bir nem vardı. DUŞLAR diye yazılı kapıya yaklaştıklarında içerden korkunç bir sıcaklık hissettiler. Sauna gibi.

"Burada kal," dedi Jack. "Beni bekle."

"Tabii, Jack." Richard'ın sesi sakindi. Duşlardan akan suya rağmen duyulabilecek kadar bir sesi ancak çıkarıyordu. Gözlük camları buğulanmıştı. Silmek için bir çaba göstermiyordu.

Jack kapıyı itip içeriye girdi. İçerde sıcaklık yapış yapış ve yoğundu. Üstü başı bir anda terden ve nemden sırılsıklam oldu. Fayans duvarlar suyun sesini yankılayıp uğulduyordu. Duşların yirmisi de açıktı. Hepsinin suyu, orta yerde yığılı spor kıyafetlerine doğru çevrilmişti. Sular o giysilerden yavaşça akıyor, yerde gölleniyordu. Jack pabuçlarını çıkardı, kenardan dolaştı. Duşların dibinden gidiyor, ıslanmamaya, haşlanmamaya çalışıyordu. Bu muslukları kim açtıysa, soğuk suyu açma zahmetine katlanmamıştı besbelli. Jack hepsini birer birer kapattı. Aslında bunu yapması için bir neden yoktu. Hiçbir neden yoktu. Vakit kaybettiği için kendi kendini azarlıyordu bir yandan. Buradan kurtulmak için bir yol arıyor, düşünüyor olması gerekirdi. Nelson Binası'ndan ve Thayer Koleji bahçesinden bir an önce, balta kafalarına inmeden kurtulmaları şarttı.

Evet, bir nedeni yoktu. Belki de kaostan düzen yaratma ihtiyacını duyan tek kişi Richard değildi.

Tekrar koridora çıktığında Richard'ı bulamadı.

"Richard?" Yüreğinin göğsünü parçalamak istercesine çarptığını duydu.

Cevap gelmedi. "Richard!"

Havada kolonya kokuları vardı. Bol miktarda.

"Richard hangi cehennemdesin!"

Richard'ın eli Jack'in omzuna dokundu, Jack bir çığlık attı.

8

Daha sonra Richard ona, "Niye öyle bağırdın, anlayamıyorum," dedi. "Bendim, alt tarafı."

"Sinirlerim bozuk da ondan," diye açıkladı Jack.

Üçüncü katta, Albert Humbert diye kafiyeli adı olan bir çocuğun odasında oturuyorlardı. Richard o çocuğa "Göbiş Albert" diye isim takmış olduklarını anlatıyordu. Okulun en şişko çocuğuydu. Jack buna inanıyordu. Odanın içi şaşılacak kadar bol abur cuburla doluydu. Çocuğun en korkulu rüyası belli ki basket takımından atılmak ya da trigonometri testini geçememek değil, gece uyandığında Ring Dings çokomeller ve

Reese's fıstık ezmeli çikolata bulamamaktı. Yiyeceklerin çoğu sağa sola atılmıştı. Marşmelov kreması kavanozları kırılmış, içindekiler dökülmüştü. Dolabın üst katında kavanoz kavanoz şekerlemeler duruyordu. Birinin üzerindeki kartta, *"Annenden mutlu doğum günü dilekleriyle, sevgili oğlum"* diye yazılıydı.

Demek bazı seven anneler çubuk meyan şekeri yolluyor, bazı seven babalar da Brooks Brothers'tan blazer ceketler yolluyor, diye düşündü Jack. Bunların arasında bir fark var mı, yok mu, onu da Jason bilir ancak.

Göbiş Albert'ın odasında, kendilerine çılgın bir ziyafet çekecek kadar yiyecek buldular. Çikolatalı barlar, dilim dilim salamlar, sirkeli yağda kızartılmış patates cipsleri... Jack, Albert'ın koltuğunu koridordan bulup getirmiş, pencerenin önüne koymuş, oturuyordu... Richard, Albert'ın yatağına yerleşmişti.

"Evet, kesinlikle sinirlisin," dedi Richard. Jack ona bir kurabiye daha ikram ettiğinde başını iki yana salladı. "Paranoyak gibisin. Son iki ayı yollarda geçirdiğin için olmalı. Eve, annenin yanına dönünce bir şeyin kalmaz, Jack."

Jack, boşalan kurabiye kutusunu elinden fırlatarak, "Richard," dedi. "Numarayı bırakalım. Dışarda, okulun bahçesinde neler olduğunu görebiliyor musun?"

Richard dudaklarını yaladı. "Onu sana açıklamıştım," dedi. "Ateşim var benim. Büyük ihtimalle bunların hiçbiri olmuyordur aslında. Düzen yine yerindedir. Benim zihnim eğip büküyor durumu. O bir ihtimal. İkinci ihtimal de, şey, uyuşturucu satıcıları..."

Richard, Göbiş yatağı üzerinde öne eğildi.

"*Sen* uyuşturucu falan kullanmayı denemedin, değil mi, Jack? Yollardayken?" Zeki bakışlar parıldıyordu Richard'ın gözlerinde. *İşte bu da bir ihtimal*, diyordu aklından. *Bu da deliliğin bir yolu. Jack belki çılgın bir uyuşturucu oyununa karışmıştır. Bu insanlar onu izlemek için doluşmuştur buraya.*

"Hayır," dedi Jack yorgun bir sesle. "Ben *seni* hep gerçekçiliğin simgesi sayardım, Richard. Olayları saptırmak için kendi beynini kullanacağın hiç aklıma gelmezdi."

"Jack bu kelime oyunu; kendin de bal gibi farkındasın."

"Springfield-Illinois'da uyuşturucu savaşları, ha?" dedi Jack. "Seabrook Adası masalı anlatan hangimiz şimdi?"

Tam o anda Albert Humbert'in penceresinden içeri iri bir taş uçtu, pencerenin camı parçalanıp yerlere saçıldı.

– Otuz Üçüncü Bölüm –

RICHARD KARANLIKTA

1

Richard bağırdı, kolunu yüzüne siper etti. Camlar her yana uçuyordu. *"Yolla onu dışarı, Sloat!"*

Jack ayağa kalktı. İçini donuk bir öfke doldurmuştu.

Richard, onun koluna sarıldı. "Jack, hayır! Uzak dur o pencereden!"

"Lanet olsun!" diye hırladı Jack. "Benden yenilecek bir pizza'ymışım gibi söz edilmesinden bıktım usandım."

Yaratık Etheridge bahçe yolunun ortasında durmuştu. Çimleri ayıran kaldırımdan onlara bakıyordu.

"Defol oradan!" diye bağırdı Jack ona. Beynine birden bir ilham dolmuştu. Bir an kararsızlık geçirdi, sonra tekrar haykırdı. *"Sana oradan defolmanı emrediyorum! Annem kraliçe adına emrediyorum! Hepinize!"*

Yaratık Etheridge suratına kırbaç yemiş gibi irkildi, sonra şaşkınlığı geçti ve sırıttı. "O öldü, Sawyer!" diye seslendi. Ama Jack'in gözleri daha bir keskinleşmişti son serüvenlerinden bu yana. Yaratığın suratındaki sahte zaferin altındaki tedirginlik duygusunu sezebiliyordu. "Kraliçe Laura öldü, senin annen de öldü. New Hampshire'da... Öldü ve kokuştu bile..."

"Defol!" diye bağırdı Jack. Yaratık Etheridge'in yine büzüldüğünü gördü.

Richard da Jack'in yanına, pencerenin önüne gelmişti. "Neye bağırışıyorsunuz ikiniz?" diye sordu. Aşağıdaki sırıtan yaratığa bakıp duruyordu. "Etheridge, nereden biliyor senin annenin New Hampshire'da olduğunu?"

"Sloat!" diye bağırdı yaratık. *"Kravatın nerede?"*

Richard'ın suratına suçlu bir ifade gelip yerleşti, eli gömleğinin açık yakasına uçtu.

"Bu seferlik bağışlarız, yolcunu bize yollarsan, Sloat!" diye haykırdı yaratık. *"Onu yollarsan her şey eski haline döner! Bunu istersin, değil mi?"*

Richard, başını evet anlamında sallaya sallaya yaratığa bakıyordu. Jack onun başını salladığından emindi. Bakmadığı halde. Richard'ın yüzünde sefil bir ifade vardı. Gözleri akamayan yaşlarla parıldıyordu. Her şeyin eski haline dönmesini o kadar çok istiyordu ki!

"Bu okulu seviyor musun, Sloat?" diye bağırdı yaratık yukarıya.

"Evet," diye kekeledi Richard. Hıçkırığını yutmaya çalıştı. "Evet, *tabii* seviyorum!"

"Bu okulu sevmeyen serserilere ne yaparız, biliyorsun, değil mi? Ver onu bize! Her şey sanki o buraya hiç gelmemiş gibi olsun!"

Richard yavaşça döndü, Jack'e korkunç boş gözlerle baktı.

"Sen karar ver, Richie oğlum" dedi Jack yumuşak bir sesle.

"Üstünde uyuşturucu taşıyor, Richard," diye seslendi yaratık. "Dört beş çeşit! Kokain, esrar, melek tozu! Batıya yolculuğunun parasını çıkarmak için hepsini satıyor! Sana geldiği zaman sırtında olan o güzel paltoyu nereden aldı sanıyorsun?"

"Uyuşturucu!" diye mırıldandı Richard ürperip rahatlayarak. "Biliyordum."

"Ama buna inanmıyorsun," dedi Jack. "Senin okulunu değiştiren şey uyuşturucu değil, Richard. Hele şu köpekler..."

"Onu dışarı yolla Sl..." Yaratık Etheridge'in sesi hafifliyor, uzaklaşıyordu.

İki çocuk tekrar aşağıya baktıklarında onu göremediler.

Jack yavaşça, "Baban nereye gitmişti dersin?" diye sordu. "Dolaptan çıkmadığı zaman nereye gitmişti sence, Richard?"

Richard dönüp ona baktı. Her zaman sakin, zeki ve rahat olan yüzü sanki parça parça oluyormuş gibi sefildi. Göğsü inip kalkmaya başladı, birden Jack'in kollarına yığıldı, panik içinde ona sarıldı. "Anneme dokundu!" diye bağırdı Jack'e. Tüm vücudu titriyordu. Neredeyse çökecekti. "Bana dokundu, bana dokundu... Oradaki bir şey bana dokundu ve NE OLDUĞUNU DA BİLEMİYORUM!

2

Richard yanan alnını Jack'in omzuna dayayıp yıllardır içinde tuttuğu hikâyeyi nihayet ağzından çıkardı. Sözler, biçimi bozulmuş mermiler gibi, külçeler halinde çıkıyordu ağzından. Jack, onu dinlerken kendi babasının nasıl garaja girip kaybolduğunu, iki saat sonra nasıl ilerdeki köşeyi dönüp geldiğini hatırladı. O olay da yeterince kötüydü ama Richard'ın başına gelen bin beterdi. Richard'ın ille gerçek diye tutturup ona demir pençeyle sarılması da bu olayla açıklanmış oluyordu. "Gerçek, bütün gerçek ve yalnızca gerçek," deyip duruyordu Richard. Hiçbir hayali, hatta bilimkurguyu bile istemeyişi de açıklanmış oluyordu. Jack okuldan da hatırlardı. Richard gibiler ne Heinlein'a, ne Asimov'a, ne Arthur C. Clarke'a ne de Larry Niven'a yüz verirdi. Robert Silverberg ve Barry Malzberg gibi bilimkurgu yazarları saçmalıktı. Onun yerine kosinüsleri, logaritmaları tıksırana kadar yutmaya hazırlardı. Richard ise hepsinden beterdi. Onun "hayal"den nefreti o kadar derindi ki, ödev olarak okunması gerekmiyorsa eline roman aldığı görülmemişti. Çocukken özeti çıkacak kitapları Jack'e seçtirir, ne olduklarına aldırmaz, eline alınca mısır gevreği yiyormuş gibi çiğneyip yutardı. Jack için Richard'ın beğeneceği bir hikâye bulmak iddia haline gelmişti. Onu oyalayacak, ilgilendirecek, ayaklarını yerden kesecek bir şey... Jack'e öyle olurdu bazen iyi bir roman okuduğunda. Romanların iyileri hemen hemen Hayaller kadar iyi olurdu ona göre. Diyar'ın bir açıdan görünümünü anlatır gibi olurdu her biri. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Richard'ın içinde bir kıvılcım tutuşturamamıştı. İster *Al Midilli* olsun, ister *Dragstrip Demon,* ister *Çavdar Tarlasında Çocuklar,* ister *Ben, Efsane*... Richard'ın tepkisi hep aynıydı. Kaşlarını çatar, dikkatle okur, sonunda da çatık kaşlı, dikkatli bir kitap ödevi yazardı. Ödev ya beş altı gibi bir not alır ya da İngilizce öğretmeni o gün pek cömert bir günündeyse belki yedi alırdı. Richard'ın teşekküre geçme onurunu ara sıra kaçırmasının sorumlusu hep bu beşler ile altılardı.

Jack, William Golding'in *Sineklerin Tanrısı*'nı bitirdiğinde vücudunu ateşler basıyor, ürperiyordu. Bir yandan hayranlık duyuyor bir yandan korkuyordu. Güzel kitaplar bittiğinde hep duyduğu duyguyu duyuyordu yine... keşke bitmese, diyordu. Keşke devam etse... tıpkı hayat gibi... Ama hayat o güzel romanlardan o kadar daha sıkıcı, o kadar daha amaçsızdı ki! Richard'ın o sıra bir kitap ödevi hazırlaması gerektiğini bildiği için ona vermişti *Sineklerin Tanrısı*'nı. Bu kayıp çocukların vahşiliğe dönüş hikâyesinin Richard'ı sarsacağından emindi. Ama Richard o kitabı da diğer kitaplar gibi dan dan okumuş, sonra da otopsi

yapar gibi bir ödev daha hazırlamıştı. *Neyin var senin?* diye patlamıştı Jack o zaman. *Güzel bir hikâye neden ulaşamıyor sana, Richard?* Richard, ona şaşkın şaşkın bakmış, Jack'in öfkesini bir türlü anlayamamıştı. Sonunda, "Eh, uydurma hikâyenin iyisi olmaz, öyle değil mi?" deyivermişti.

O gün Jack iyice şaşalamıştı Richard'ın her tür hayal ürününü reddetmesine. Ama şimdi biraz daha iyi anlıyordu. Anlamak istediğinden de daha iyi belki. Herhalde Richard'a bir kitabın kapaığını açmak, *o* dolabın kapağını açmak gibi geliyordu. Belki her renkli kitap kapağı ona canından bezdiği o sabahı hatırlatıyordu.

3

Richard, babasını, öndeki büyük yatak odasının bölme şeklinde ayrılmış dolabına girerken görmüştü. Babası kapıyı da ardından kapatmıştı. Richard beş, belki altı yaşındaydı. Yedi olmadığı kesindi. Beş dakika beklemiş, sonra on dakika beklemiş, babası dolaptan hâlâ çıkmayınca biraz korkmaya başlamıştı. Seslenmişti ona.

Babası cevap vermeyince dolaba yaklaşıp giderek daha yüksek bir sesle tekrar tekrar seslendi, seslendikçe dolaba daha çok yaklaştı. Aradan on beş dakika geçip babasından hâlâ ses soluk gelmeyince Richard dolabın kapısını açıp içeriye yürümüştü. İçerisi mağara gibi karanlıktı.

Ve bir şey olmuştu o anda.

Kalın tüvit ceketleri, pamuklu gömlekleri, ipekleri ite ite ilerlerken dolabın o tozlu, güve kokusunun yerine bir başka koku gelmeye başlamıştı. Sıcak, ateşli bir koku. Richard önünü görmeden ilerlemeyi sürdürmüştü. Babasının adını haykırıyor, dolabın dibinde yangın çıktığını, babasının yanmakta olduğunu düşünüyordu. Koku yangın kokusuydu çünkü. Birden bastığı tahtaların ayağının altında yok olduğunu hissetmişti. Toprağa basıyordu. Garip kara sinekler uçuyordu çevresinde. Pabuçlarının üzerine konuyordu o sinekler. Gözleri de duyargalarının ucundaydı. "Baba!" diye bağırıyordu Richard. Ceketlerle takım elbiseler de gitmişti. Ama ayaklarının altında bembeyaz karlar yoktu. Kapkara, kirli bir toprak vardı. Leş kokan bir toprak. Herhalde bu iğrenç sinekler o topraktan çıkıyordu bu yer Narnia'nın hayali gibiydi. Richard'ın çığlıklarına başka çığlıklar cevap veriyordu; çığlıklar ve delice kahkahalar. Çevresinde dumanlar dolanıyordu. Richard dönüp sendeleyerek geldiği tarafa doğru

ilerlemeye başlamıştı. Körler gibi ellerini öne uzatıyordu. Ceketleri arıyor, o toz kokusunu, o güve kokusunu arıyordu.

Birden bileğine bir el sarılmıştı.

"Baba!" diye sormuştu Richard. Başını eğip baktığında bileğine sarılan elin insan eli olmayıp kabuklu, yeşil bir kol olduğunu görmüştü. O yeşil kol, bir başka uzun hortuma bağlıydı. Hortumun ucu karanlıkta kayboluyor, o tarafta yalnızca karanlıktan bakan bir çift sarı, yukarıya doğru çekik göz görünüyordu. Aç aç bakıyordu gözleri Richard'a.

Richard haykırarak kendini kurtarıp kör gibi karanlıklara atılmıştı. Arayan parmakları babasının spor ceketlerini, takım elbiselerini yeniden bulduğu, kulakları askıların tokuşmasından çıkan o mantıklı sesi işittiği sırada, yeşil uzantı bu sefer ensesine sarılmıştı ve sonra da kaybolmuştu.

Richard, yüzü kül gibi, titreyerek beklemişti o dolabın dışında. Tam üç saat beklemişti. Dona dona. Tekrar içeriye girmeye korkuyordu. O sarı gözlerden korkuyordu. Babasının ölmüş olduğundan giderek daha çok emin oluyordu. Dördüncü saatin sonunda babası odaya dönmüştü. Ama dolaptan değil, odanın kapısından –Richard'ın arkasındaki kapı– girmişti. O andan sonra Richard hayal denilen şeyden kesinlikle uzak durmuştu artık. Hayalle hiçbir ilişkisi olsun istemiyordu. O günkü ona yetmişti. Bütün ömrü boyunca yeterdi bu kadarı. Hemen ayağa fırlayıp babasına koşmuştu. Sevgili Morgan Sloat'a. Onu öyle sımsıkı kucaklamıştı ki, kolları bir hafta ağrımıştı. Morgan onu kaldırıp kucağına almış, ona gülmüş, neden bu kadar solgun oludğunu sormuştu. Richard da gülümsemiş, herhalde kahvaltıda yediği bir şeyin dokunduğunu, şimdi kendini daha iyi hissettiğini söylemiş, babasının yanağını öpüp kokusunu içine çekmişti. Aynı gün öğleden sonra bütün masal kitaplarını, pop-up kitaplarını, küçükler için okuma kitaplarını, Dr. Seuss kitaplarını, peri masalı kitaplarını toplamış, bir kutuya doldurmuş, bodruma indirip bırakmıştı. İçinden, "Deprem olup yer açılsa, bu kutuyu yutsa üzülmem, hatta sevinirim," diye düşünmüştü. Öyle bir şey olmamıştı ama Richard kitaplarını karanlığa kapattığı için memnundu yine de. Bir daha bakmamıştı onlara. Babasının dolabına da girmemişti. Ara sıra rüyasında, yatağının altında biri varmış gibi görürdü. Ya da odasının dolabında. Sarı, çekik gözlü biri. Ama bileğine sarılan yeşil uzantıyı asla düşünmemişti. Thayer Koleji'nde o gün arkadaşı Jack Sawyer'ın kollarına yığılıp ağlayıncaya kadar.

Ona yeterdi ebediyen.

4

Jack aslında Richard'ın, hikâyesini anlattıktan ve rahatça ağladıktan sonra tekrar aşağı yukarı normal haline, o mantıklı kişiliğine döneceğini ummuştu. Richard'ın işi sonuna kadar götürmek istemiyordu. Çılgınlığın en dış ucunu kabullenecek kadar taviz verse, o müthiş zekâsını bir kurtuluş yolu bulmak için Jack'e yardım etmeye yöneltebilirdi. Thayer Koleji'nden kurtuluş yolunu, hiç değilse. Jack o zaman Richard'ı tümüyle deli etmeden onun hayatından çıkıp gidebilirdi.

Ama öyle olmadı. Jack onunla konuşmaya, ona kendi babası Phil'in garaja nasıl girip kayolduğunu anlatmaya çalıştığında, Richard dinlemeyi reddetti. O geçmiş günde, o dolapta olup bitenlerin hikâyesi açığa çıkmıştı ama (Richard hâlâ inatla o işin bir hayal olduğunda direniyordu), yine daha fazlasını istemiyordu Richard. Hiçbir zaman.

Ertesi sabah Jack alt kata indi, kendi eşyalarıyla Richard'ın ihtiyaç duyacağını sandığı şeyleri toparladı... diş fırçası, ders kitapları, defterler, bir değişimlik kıyafet. O günü Göbiş Albert'ın odasında geçirmeye karar vermişti Jack. Oradan bahçeyi ve dış kapıyı kollayacaklardı. Gece bastırınca belki kaçabilirlerdi.

5

Jack, Albert'ın masasını aradı, bir şişe bebe Aspirini buldu. Bir süre şişeye baktı, bu minik turuncu hapların Albert'ın sevgili annesi konusunda tıpkı o şekerler kadar tanıtıcı bilgi verdiğini düşündü. Şişeden bir düzine kadar hap aldı, götürüp Richard'a verdi, o da dalgın dalgın yuttu. "Gel de şuraya uzan," dedi Jack.

Richard, "Olmaz," dedi. Ses tonu aksi, tedirgin ve son derecede mutsuzdu. Pencereye döndü. "Nöbet tutmam gerek, Jack. Eğer böyle bir olay olacaksa, birinin nöbette olması şart. Çünkü Mütevelli Heyeti'ne komple bir rapor vermek gerek. Daha sonra."

Jack elini hafifçe Richard'ın alnına dokundurdu. Alnı serindi. Hatta hemen hemen soğuktu. Ama Jack yine de, "Ateşin daha da yükselmiş. Richard," dedi. "O aspirinler etki yapıncaya kadar uzansan iyi edersin."

"Yükselmiş mi?" Richard ona acıklı bir minnetle baktı. "Sahi yükselmiş mi?"

"Evet, öyle," dedi Jack ciddi ciddi. "Gel de yat."

Richard yattıktan beş dakika sonra uyumuştu. Jack, Göbiş Albert'ın

koltuğunda oturuyordu. Koltuğun da ortası yatağın şiltesi gibi çökmüştü. Richard'ın solgun yüzü, ağaran günle birlikte mum gibi parlamaya başladı.

6

Gün her nasılsa geçti. Saat dört dolaylarında Jack de uyuyakaldı. Uyandığında ortalık kararmıştı. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, rüya görmediğiydi. Buna şükrediyordu. Richard tedirgin tedirgin kıpırdanıp duruyordu. Jack onun da yakında uyanacağını tahmin etti. Kalkıp gerindi, sırtının nasıl da tutulmuş olduğuna şaştı. Pencereye yürüyüp dışarıya baktı, hareketsiz durdu, gözleri fal taşı gibi açıldı. İlk aklından geçen düşünce, *Richard'ı uyandırmak istemiyorum,* demek oldu. *Bunu görmesini istemem.*

Ah, Tanrım, buradan kurtulmamız gerek. Hem de mümkün olduğu kadar çabuk. Jack iyice korkmuştu. *Ne sebepten olduğu bilinmez, doğrudan üzerimize gelmekten korkuyorlar ama yine de kaçmamız gerek.*

Richard'ı gerçekten götürecek miydi yanında? Onlar pek sanmıyordu herhalde. Belliydi sanmadıkları. Jack'in, arkadaşını daha fazla çılgınlıklara maruz bırakmak istemeyeceğini varsayıyorlardı.

Geçiş yap, Jack, oğlum. Mecbursun ve kendin de biliyorsun. Richard'ı da almak zorundasın, çünkü burası tam bir cehennem oluyor.

Yapamam. Diyar'a geçmek Richard'ı tam anlamıyla delirtir.

Ziyanı yok. Mecbursun. Yapabileceğin şeylerin en iyisi bu. Belki de tek yapabileceğin bu. Çünkü onlar bunu beklemiyor.

"Jack?" Richard doğrulmuş, oturuyordu. Yüzünde garip, çıplak bir bakış vardı. Gözlüğü yoktu çünkü. "Jack, bitti mi? Rüya mıymış?"

Jack yatağın kenarına oturdu, kolunu Richard'ın omzuna attı. Pesten, avutucu bir sesle, "Hayır," dedi. "Henüz bitmedi Richard."

"Sanırım ateşim daha da yükseldi," diye açıklamada bulundu Richard. Jack'ten uzaklaştı, pencereye yürüdü. Gözlüğünü sağ eliyle kulpundan tutmuştu. Takıp dışarıya baktı. Pırıl pırıl gözlü yaratıklar gezinip duruyordu. Richard pencerede uzun süre durdu, sonra o kadar kendinden umulmayan bir şey yaptı ki, Jack anlamakta bile güçlük çekti. Richard gözlüğünü bilinçli bir hareketle gözünden çıkarıp yere attı. Buz gibi bir ses çıktı, merceklerden biri kırıldı. Richard bu sefer gözlüğün üzerine basıp iki camı da tuzla buz etti.

Yerden aldı, baktı, aldırmaz bir tavırla Albert'in çöp sepetine fırlattı. Karavana. Richard'ın yüzüne inatçı bir ifade gelmişti. Yüzü sanki, *artık görmek istemiyorum*, diyordu. *O halde, görmeyeceğim. Çaresine baktım. O da yeter. Ebediyen.*

"Şuna bak," dedi sakin, şaşırmamış bir sesle. "Gözlüğümü kırdım. Bir gözlüğüm daha vardı ama onu da iki hafta önce jimnastik dersinde kırmıştım. Gözlüğüm olmadı mı kör gibiyimdir."

Jack bunun doğru olmadığını biliyordu. Ama bir şey söyleyemeyecek kadar afallamıştı. Richard'ın yaptığı bu radikal harekete uygun bir cevap bulamıyordu. Deliliğe karşı son direniş eylemine öyle çok benziyordu ki!

"Ateşim de yükseldi sanıyorum," dedi Richard. "Daha aspirinin var mı, Jack?"

Jack tek kelime söylemeden masanın çekmecesine açtı, şişeyi Richard'a uzattı. Richard altı ya da sekiz tane daha yuttu, sonra tekrar uzandı.

7

Gece bastırırken, durumu konuşmaya defalarca söz veren Richard defalarca sözünden döndü. Buradan gitmek konusunu konuşamazdı. Bu olup bitenleri de konuşamazdı. Yani şimdi konuşamazdı. Ateşi tekrar yükselmişti. Kendini çok daha kötü hissediyordu. Belki kırk dereceydi ateşi. Uyumaya ihtiyacı vardı.

"Richard, Tanrı aşkına!" diye kükredi Jack. "Bana numara yapıyorsun! Senden hiç beklemezdim!"

"Saçmalama," dedi Richard, kendini Albert'ın yatağına atarken. "Ben hastayım, Jack. Hastayken bu çılgınca şeyleri tartışmamı bekleyemezsin."

"Richard, gidip seni yalnız bırakmamı ister misin?"

Richard başını çevirip bir an Jack'e baktı, gözlerini ağır ağır kırpıştırdı. "Yapmazsın," dedi, sonra tekrar uykuya daldı.

8

Saat dokuz sularında bahçe yine o esrarengiz sessizliklerinden birine gömüldü. Richard sendeleyen sağduyusuna daha az yük bineceğini sezmiş gibi hemen uyandı, ayaklarını yatağın yan tarafından aşağıya sallandırdı.

Duvarlarda kahverengi birtakım lekeler belirmişti. Onlara bakıp duruyordu. Sonunda Jack ona yaklaştı, Richard da onu gördü.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum, Jack," dedi hemen. "Ama buradan gitmeyi konuşmanın bize hiçbir yararı olmaz. Ortalık karanlık ve..."

"Bu gece gitmemiz gerek," dedi Jack ciddi bir sesle. "Onlar dışarda bizim işimizin bitmesini bekliyorlar. Sırf bekleseler yeter. Duvarlarda küfler oluşmaya başladı. Görmedim diyemezsin herhalde."

Richard hoşgörüyle gülümsedi, Jack çileden çıktı. Richard'ı çok severdi ama şu anda onu bir yumrukta o küf kaplı duvara yapıştırmak geliyordu içinden.

Tam o anda kocaman beyaz böcekler Göbiş Albert'ın odasına girmeye başladı. Duvardaki mantar lekelerinin içinden çıkıyorlardı. Sanki o kahverengi lekeler doğuruyordu onları. Kıvrılıyor, bükülüyor, vücutlarının yarısı içerde, yarısı dışarda kıvranıyor, sonra lekenin ortasından kurtulup yere düşüyor, kör gibi yatağa doğru ilerliyorlardı.

Jack, acaba Richard'ın gözleri benim sandığımdan da mı bozuk, diye merak etmeye başlamıştı. Yoksa son görüştüklerinden bu yana mı bozulmuştu? Çok geçmeden, ilk kanısında haklı olduğunu anladı. Richard enikonu iyi görüyordu. Duvarlardan çıkan o jelatin gibi yaratıkları kesinlikle gördüğü belliydi. Avazı çıktığı kadar bağırıp Jack'e yaslandı. Yüzü tiksintiyle kıvrılmıştı.

"Böcekler, Jack! Ah, Tanrım! Böcekler! Böcekler!"

"Bir şey olmayacak, değil mi Richard?" diye sordu Jack. Arkadaşını kendinde var olduğunu bilmediği bir kuvvetle yerinde tutabiliyordu. "Sabahı bekleriz, değil mi? Sorun yok, değil mi?"

Böcekler düzinelerle fışkırıyordu. Sonra yüzlere dönüştü. Tombul, balmumu gibi beyaz, fazla iri kurtlar. Bir kısmı yere düşünce çatlayıp yarılıyor, bir kısmı toparlanıp onlara doğru ilerliyordu.

"Böcekler, Tanrım, kaçmalıyız, mecburuz..."

"Tanrı'ya şükür, bu çocuk sonunda ışığı gördü," dedi Jack.

Sırt çantasını sol koluna taktı, sağıyla Richard'ın dirseğini yakaladı, onu kaldırıp kapıya sürükledi. Beyaz böcekler pabuçlarının altında ezilip duruyordu. Artık yer döşemelerinin arasından da çıkmaya başlamışlardı. İğrenç bir çoğalma vardı. Albert'ın odasında. Tavandaki bir çatlaktan nehir gibi böcekler dökülüp Jack'in saçlarına, omuzlarına kondular, orada kıpırdanmaya başladılar. Jack, onları elinden geldiği kadar silkeledi, bir yandan avaz avaz bağıran Richard'ı kapıya doğru sürükledi.

Galiba gidiyoruz, diye düşündü Jack. *Tanrı yardımcımız olsun, sanırım gidiyoruz.*

9

Yine büyük salondaydılar. Thayer Koleji'nden nasıl kaçabilecekleri konusunda Richard'ın Jack kadar bile fikir sahibi olmadığı kısa zamanda ortaya çıktı. Jack bir tek şeyi çok iyi biliyordu. Şu anda Nelson Binası'nın kapısı dışında hüküm süren o aldatıcı sessizliğe güvenecek değildi.

Büyük salonun penceresinden bakarken Jack ilerde sekizgen biçiminde bir tuğla bina gördü.

"O nedir, Richard?"

"Hıı?" Richard'ın gözleri bahçeyi kaplayan kara çamurlardaydı.

"Şu tuğla bina. Buradan zar zor görünüyor."

"O mu? O ikmal deposu."

"İkmal deposu ne demek yani?"

"Adının anlamı yok artık," dedi Richard. Gözleri hâlâ çamurdaydı. "Revir gibi. Bizim revire de *Kremlik* derler. Eskiden o bina bir mandıraymış da ondan. 1910'a kadar. Gelenek, Jack en önemli şey o. Thayer'ı sevmemin nedenlerinden biri de bu."

Richard çamurlu bahçeye bir daha baktı, "Yani eskiden sevmemim," dedi.

"Kremliği anladım. İkmal deposu neden peki?"

Richard yavaş yavaş *Thayer ve Gelenek* yaklaşımına ısınmaya başlamıştı.

"Springfield bölgesi demiryolunun başlangıcıydı eskiden," dedi. "Hatta öyle ki..."

"Hangi eski günlerden söz ediyorsun sen, Richard?"

"Bin sekizyüz seksenler, doksanlar. Bak, aslında..."

Richard'ın sesi zayıfladı. Miyop gözleri salonun çevresinde dolanıyor, yeni beyaz böcekler arıyordu herhalde. Yoktu burada. Henüz yoktu yani. Ama duvarlarda birkaç kahverengi leke belirmeye başlamıştı. Böcekler henüz gelmemişse bile, yakında gelirlerdi.

"Haydi, Richard," dedi Jack. "Seni zorla konuşturmak gerekmezdi eskiden."

Richard biraz gülümsedi, gözleri Jack'e döndü. "Springfield, on dokuzuncu yüzyılın son yirmi yılında Amerika'nın en büyük üç dört demiryolu kavşak merkezinden biriydi. Coğrafi durumu uygundu." Sağ elini yüzüne götürdü, işaretparmağıyla, olmayan gözlüğünü yukarı itmek ister gibi yaptı, sonra elini indirdi, biraz utanmış göründü. "Springfield'den her yöne trenler kalkardı. Bu okulun kurulma nedeni de, Andrew Thayer'ın imkânları görebilmiş olması. Doğuya olduğu kadar batıya da mal ikmalinin potansiyelini ilk gören oydu."

Jack'in zihninde birden parlak bir ışık yandı, tüm düşünceleri aydınlanıverdi.

"Batı kıyısına mı?" Midesi bir takla attı. Zihnindeki parlak ışığın gösterdiği yolu henüz tam kavrayamıyordu ama aklına ilk gelen kelime pırıl pırıl ve çok netti.

Tılsım!

"Batı kıyısı mı dedin?"

"Elbette dedim." Richard, Jack'e garip garip bakıyordu. "Jack, sağır mı oluyorsun sen?"

"Hayır," dedi Jack. *Springfield, Amerika'nın en büyük demiryolu kavşaklarından biriydi...* "Hayır, iyiyim," *Batıya mal ikmalinin potansiyelini ilk gören oydu...*

"Bir an için çok garip göründün de."

Kendisi bir bakıma Dış Bölge'ye trenle mal yollamanın potansiyelini ilk görendi.

Jack biliyordu, kesinlikle *biliyordu.* Springfield hâlâ bir tür önem taşıyordu. Belki hâlâ ikmal merkeziydi. Belki de Morgan'ın sihrinin burada bu kadar iyi işlemesi bundandı.

Richard anlatıyordu "Burada kömür stokları bulunurdu. Vagon depoları vardı. Milyonlarca kilometrelik demiryolu hatları buradan başladı. Tüm alan bugün Thayer Koleji'nin bahçesi içinde. Toprağı birkaç metre kazsan, hemen çeşit çeşit raylar bulursun. Ama bina olarak bir tek o gördüğün kalmış. İkmal deposu. Aslında gerçek depo falan değilmiş. Bir kere, fazla küçük. İlk bakışta belli. Orası demiryolu merkez bürosuymuş. İstasyon müdürüyle esas patron, işlerini orada yaparlarmış."

"Ne çok şey biliyorsun," dedi Jack. Otomatik olarak konuşuyor gibiydi. Kafası hâlâ o garip yeni ışıkla doluydu.

"Thayer geleneğinin parçası orası," dedi Richard.

"Şimdi ne olarak kullanılıyor?"

"İçinde küçük bir tiyatro var. Tiyatro Kulübü bazen eserler sahnelerse diye. Ama son birkaç yıldır Tiyatro Kulübü pek faal değil."

"Kilitli midir dersin?"

"Depoyu neden kilitlesinler?" diye sordu Richard. "Eski zaman oyunlarının dekorlarından parça mı çalınacak yani?"

"Demek içeriye girebiliriz, öyle mi?"

"Sanırım evet. Ama neden..."

Jack ping-pong masalarının ilerisindeki kapıyı gösterdi. "Orada ne var?"

"Ocaklar. Yiyecek ısıtmak için bir mikrodalga fırın. Jack..."

"Yürü."

"Jack, galiba ateşim tekrar çıkıyor." Richard zayıf zayıf gülümsedi. "Belki bir süre burada kalsam iyi olur. Bu gece şu banklara uzanırız..."

Jack ciddi bir sesle, "Duvarlardaki kahverengi lekeleri görüyor musun?" deyip parmağıyla işaret etti.

"Hayır. Gözlüğüm olmadan nereden göreyim?"

"Eh, lekeler belirdi. Bir saate kalmaz, beyaz böcekler de çıkı..."

"Peki," dedi Richard aceleyle.

10

Ocakların, fırınların bulunduğu yer kokuyordu. Besbelli içlerine yemekler konulmuş, sonra bozulmuştu. Ortada duran yiyecekler de küf içindeydi.

Jack, Richard'ı pencereye doğru çekti, dışarı baktı. İkmal deposu buradan çok iyi görünüyordu. Onun gerisinde çit ve dışarı kıvrılan çıkış yolu vardı.

"Birkaç saniyeye kadar dışarı çıkıyoruz," diye fısıldadı Jack. Pencerenin mandalını açıp camı yukarıya itti.

Okulun varlığının nedeni, Andrew Thayer'ın imkânları görmüş olması... Sen de görebiliyor musun imkânları, Jack, oğlum?

Belki de görüyorum, diye düşündü.

Richard ürkek bir sesle, "O insanlardan mı var dışarda?" diye sordu.

"Yok." Jack şöyle bir bakmıştı. Varmış, yokmuş, pek de fark etmiyordu artık.

Amerika'nın üç dört büyük demiryolu kavşağından biri... *Demiryolu nakliyesi işinde servet vardı... Çoğu batı kıyısına... Kendisi batıya mal sevk etmenin potansiyelini ilk gören adamdı; batıya, batıya, batıya...*

Pencereden içeriye koyu bir yosun kokusuyla çöp kokusu karışımı girdi. Jack, tek bacağını pencere pervazının kenarından atıp Richard'ın eline sarıldı. "Haydi, gel," dedi.

Richard geri çekildi. Yüzü korkudan pek bir uzamıştı.

"Jack, bilemiyorum..."

"Burası çöküyor," dedi Jack. "Yakında böceklerle dolacağı da ayrı. Yürü haydi. Biri beni bu pencerede otururken görürse fareler gibi oraya koşabilme şansımızı da kaybederiz."

"Bunların hiçbirini anlamıyorum!" diye bağırdı Richard. "Burada neler olup bittiğini zerre kadar anlamıyorum!"

"Sus ve yürü. Yoksa seni bırakırım, Richard. Yemin ederim bırakırım. Seni çok severim ama annem ölüyor benim. Kendi dertlerini kendin çöz, diye bırakırım."

Richard, Jack'in yüzüne baktı ve gözlüğü olmamasına rağmen onun doğruyu söylediğini görebildi. Jack'in elini tuttu. "Tanrım, korkuyorum," diye fısıldadı.

"Kim korkmuyor ki?" dedi Jack. Kendini itti. Ayakları bir saniye sonra yerin balçık çamuruna bastı. Richard da yanına atladı.

"İkmal deposuna koşacağız," diye fısıldadı Jack. "Elli metre falan sanırım. Kilitli değilse içeriye gireceğiz, kilitliyse, Nelson'a bakan tarafta elimizden geldiği kadar saklanacağız. Kimsenin bizi görmediğinden ve ortalığın sakin olduğundan emin olunca..."

"Çite kadar gideceğiz."

"Tamam." Belki de geçiş yapmak zorunda kalırız ama şimdilik onu boş ver, diye düşündü Jack. "Arkadaki o servis yoluna. Bana öyle geliyor ki, biz Thayer Koleji'nden çıktığımız anda burada işler yoluna girecek. Sekiz yüz metre gittik mi arkamıza bakıp yatakhanelerin ve kütüphanenin ışıklarını görebileceğiz herhalde, Richard."

"O çok iyi olur," dedi Richard. Sesi insanın yüreğini yakıyordu.

"Tamam. Hazır mısın?"

"Sanırım."

"Depoya koş. Bu taraftaki duvara dayan ve dur. Eğil ki çalılar saklasın. Çalıları görüyor musun?"

"Evet."

"Tamam. Marş!"

Nelson Binası'ndan fırlayıp depoya doğru koşmaya başladılar.

11

Onlar yolun yarısında, ağızlarından buhar çıkararak, çamurlara bata çıka koşarken, şapelin çanları iğrenç bir sesle çalmaya başladı. Köpeklerin koro halinde uluması da çanlara cevap verdi.

Dönmüşlerdi hepsi, büyük sınıf öğrencileri. Jack, Richard'ın eline uzanırken o da onunkine uzandı. Eller kenetlendi.

Richard bağırıp Jack'i sola çekmeye uğraştı. Parmakları Jack'in elini felç edercesine sıkmıştı. İnce, beyaz bir kurt, deponun arkasından ortaya çıktı, onlara doğru koşmaya başladı. Kurtların Yönetim Kurulu başkanıydı bu. Jack onun o gün limuzin arabadan inen yaşlı adam olduğunu tanıdı. Öteki kurtlarla köpekler de onun peşindeydi. Jack birden bun-

lardan bazılarının köpek olmadığını anladı. Bir kısmı öğrencilerdi. Şekil değiştirmişlerdi. Bazıları da yetişkin insanlardı. Öğretmenlerdi herhalde.

"Bay Dufrey!" diye bağırdı Richard. Parmağıyla işaret ediyordu. *(Gözlüksüz de iyi görüyorsun, Richie, oğlum*, diye düşündü. *Jack)*. *"Bay Dufrey! Tanrım, bu Bay Dufrey! Bay Dufrey! Bay Dufrey!"*

Böylece Jack de Thayer Koleji'nin müdürünü ilk defa olarak görmüş oldu. Ufak tefek bir ihtiyardı. Kır saçlıydı. Kocaman, kanca bir burnu vardı. Yüzü buruşuk, maymun gibiydi. Köpeklerle birlikte dört ayak üstünde koşuyor, kepi başında oynayıp duruyor, bir türlü yere düşmüyordu. Jack'e sırıttı, Richard'a da sırıttı. Upuzun dili ağzından sarktı, nikotinden sararmış dişleri göründü.

"Bay Dufrey! Ah Tanrım! Ah, sevgili Tanrım! Bay Dufrey! Bay Du..."

Jack'i daha hızlı, daha hızlı çekiyordu sola doğru. Jack daha iriydi ama Richard'ın kuvveti, kapıldığı panikten geliyordu. Havada patlamalar oluyordu. O kötü çöp kokusu giderek güçlendi. Jack çamurun yerden fışkırma seslerini duyuyordu. Sürünün önündeki beyaz kurt iyice yaklaşmıştı. Richard ondan uzaklaşmaya, çite yaklaşmaya uğraşıyordu. Haklıydı ama yanlıştı bu. Yanlıştı; çünkü ulaşmaları gereken yer ikmal deposuydu, çit değil. Depo önemliydi. Çünkü orası Amerika'nın üç dört demiryolu merkezinden biriydi ve çünkü Andrew Thayer, batıya sevkiyatın önemini ilk gören adamdı. Şu anda Jack da bazı imkânlar görüyordu. Bunların hepsi sezgiydi tabii. Ama Jack artık bu evrensel konularda güvenebileceği tek şeyin sezgileri olduğunu öğrenmişti.

"Yolcunu bırak, Sloat!" diye homurdanıyordu Dufrey. *"Yolcunu bırak! O sana göre fazla güzel!"*

Ama yolcu da ne demek? Bunu merak etti Jack. Richard, onu kör gibi çitlere çekmeye çalışırken Jack de onu öğrenci öğretmen karması sürüye doğru çekti. Yani depoya doğru. *Yolcu ne demek, belli. Yolcu, bir şeye binip giden demek. Nereden biner yolcu? Depodan...*

"Jack, ısıracak!" diye bağırdı Richard.

Öndeki Kurt, Dufrey'le arayı çok açmıştı. Üstlerine atladı. Ağzı kocaman açıktı. Arkalarında bir çatırtı oldu, Nelson binası, çürük kantalup kavunu gibi yarılıverdi.

Bu sefer Richard'ın parmaklarını kıracak kadar sıkan Jack'ti. Çılgın çanlar çalarken, havai fişekler gibi sesler çıkarırken o Richard'ı çekerek koşmaya çalışıyordu.

"Bana tutun!" diye haykırdı. "Tutun Richard, gidiyoruz!"

Düşünmeye vakit bulmuştu; *Roller değişti artık. Şimdi sürü Richard oldu. O benim yolcum. İkimize de Tanrı yardım etsin!*

"Jack, ne oluyor?" diye haykırdı Richard. "*Ne yapıyorsun? Kes artık! KES ARTIK! KES...*"

Richard hâlâ bağırıyordu, ama Jack artık onu duymuyordu. Birden o felaket duygusu kara bir yumurta kabuğu gibi açıldı, beyni ışıklarla doldu. Hafif, tatlı bir hava... Bir buçuk kilometre ilerdeki tarladan çıkarılan turpun kokusunu duyabileceğiniz kadar temiz bir hava. Jack bir hız alsa, tüm bahçeyi aşabileceğini hissetti. Belki uçardı bile. Sırtlarına kanat takıp uçan o adamlar gibi.

O pis kokunun yerini şimdi ışık ve duru hava dolduruyordu. Bir an için her şey gözüne net ve temiz göründü. Bir an için her şey gökkuşağıydı.

Böylece Jack Sawyer bir kere daha Diyar'a geçiş yaptı. Bu sefer yıkılıp dökülen Thayer Koleji'nin bahçesinde, başını eğmiş olanca hızıyla koşarken, köpekler çevresinde hırlaşırken yaptı geçişi.

Ve bu sefer Morgan Sloat'un oğlu Richard'ı da yanında götürdü.

– Ara Bölüm –

BU DÜNYADA SLOAT/
DİYAR'DA ORRIS

III

Jack ile Richard'ın Thayer'dan geçiş yaptığı gecenin sabahı, saat yedide, Morgan Sloat da Thayer Koleji'nin ana kapısı dışında park etti. Arabasını bıraktığı yerde YALNIZCA SAKATLAR İÇİN diye bir levha vardı ama Sloat ona önem vermeden baktı, elini cebine attı, bir kokain kutusu çıkardı, birazını burnuna çekti. Harika bir maddeydi bu. Acaba Diyar'da da yetiştirilebilir mi, diye merak etti. Orada da etkili olur muydu acaba?

Gecenin ikisinde Gardener, Sloat'un Beverley Hills'teki evine telefon edip onu uyandırmış, olup biteni anlatmıştı. O sıra Springfield'de vakit gece yarısıydı. Gardener'ın sesi titriyordu. Morgan'ın öfkeleneceğinden, Jack Sawyer'ı bir saat arayla kaçırdığı için ona kızacağından korktuğu belliydi.

"O çocuk, o kötü, kötü çocuk..."

Sloat öfkeye kapılmamıştı. Tersine, kendini olağanüstü sakin hissediyordu. Benliğinin öteki yarısından gelen önsezisi doğru çıkmış gibiydi. Yani içindeki *Orris* tarafından.

"Sakin ol," diye avuttu Gardener'ı. "Ben mümkün olduğu kadar çabuk oraya geliyorum. Bekle beni, yavrum."

Gardener başka bir söyleyemeden, Morgan kapatmıştı telefonu. Yatağında uzanıp yatmıştı bir süre. Ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturup

gözlerini yumunca vücudunun hiç ağırlığı kalmadığını hissetmişti, bir an için sonra altında bir hareket duydu. Tekerleklerin gıcırtısı, nalların sesi, arabacının küfürleri.

Gözlerini Orris'li Morgan olarak açtı.

Her zamanki gibi sevinç duydu. Bu duygunun yanında kokain, bebe Asprini gibi kalırdı. Göğsü daralmış, kilosu azalmıştı. Morgan Sloat'un kalp vuruşları dakikada seksen beş ile yüz yirmi arasında değişir, canı sıkkın olduğu zamanlar hep yüksek olurdu. Orris'inki ise altmıştan yetmişten yukarı pek çıkmazdı. Morgan Sloat'un görme testi 20/20 sonuç verirdi ama Orris'li Morgan daha da iyi görürdü. Arabanın yan duvarındaki her minik çatlağın yönünü görebilir, rüzgârda uçan incecik perdelerin dokusuna hayran olabilirdi. Kokain, Sloat'un burnundaki koku alma hassasiyetini köreltmişti. Orris'in burnu tertemizdi. Tozun, toprağın, havanın kokusunu çok iyi alırdı. Her bir molekülü hissedip değerini anlıyormuş gibiydi.

Sloat geride boş bir yatak bırakmıştı. Yatakta kocaman, ağır vücudunun çökerttiği yer hâlâ belli oluyordu. Ama kendisi şu anda herhangi bir Rolls-Royce'un koltuğundan daha rahat olan o atlı arabanın koltuğunda oturuyordu. Dış Bölge'nin son durağına doğru gidiyordu. Dış Bölge Deposu denilen yere. Andres diye bir adamla konuşmaya. Sloat bunların hepsini biliyor, o anda hangi noktada bulunduğunu anlıyordu; çünkü Orris de hâlâ oradaydı. Kafasının içindeydi. Beynine anlatıyordu Orris bunları onun. Hayallerde beyne nasıl bilgi verilebilirse öyle anlatıyordu. Alçak sesle ama çok net olarak. Sloat nice kere konuşmuştu Orris'le bu yolla. Orris bu dünyaya geldiğinde. İnsan geçiş yapar da ikizinin vücuduna girerse, sonuç iyi niyetli bir bileşim oluyordu. Sloat gerçi daha şiddetli tahakküm olayları hakkında da bir şeyler okumuştu. Konu kendisini pek ilgilendirmiyordu ama anlaşılan bazı zayıf tipler diğer dünyalardan gelenlerin elinde oyuncak olabiliyorlardı. Nitekim Orris de Morgan'ın ilk birkaç ziyaretinden kötü etkilenmişti. Çok heyecanlanmış, korkuya kapılmıştı.

Araba fena halde sarsıldı. Dış Bölge'de yolların durumu pek parlak değildi. İnsan yol bulduğuna şükretmeliydi. Orris koltuğunda kıpırdadı, sakat ayağı fena halde acıdı.

Arabacı, "Rahat dur, Tanrı'nın cezası!" diye haykırdı atlardan birine. Kırbacı havada şakladı. "Deh, orospu çocukları! Deh diyorum size!"

Sloat burada olmanın sevinciyle sırıttı. Birkaç saniyeliğine bile olsa. İstediklerini öğrenmişti. Orris'in sesi ona mırıltıyla anlatmıştı hepsini. Araba Dış Bölge'ye, –diğer dünyada Thayer Koleji olan yere– sabahtan önce varacaktı. Çocuklar oralarda oyalanırsa onları yakalamak müm-

kündü. Yok eğer oyalanmazlarsa o zaman da Lanetli Topraklar bekliyordu onları. Richard'ın da şu anda o Sawyer piçiyle birlikte olması Sloat'u kızdırıp öfkelendiriyordu ama eğer bir kurban gerekiyorsa eh, Orris'in de oğlu ölmüş, o dayanmıştı.

Jack'in bunca zamandır hayatta kalmasının tek nedeni, insanı çileden çıkaran o tek varlık olma niteliğiydi. Bir yere geçiş yaptığı zaman, nereden yola çıktıysa onun karşılığı olan yere inebiliyordu. Oysa Sloat her seferinde Orris'in bulunduğu yerde buluyordu kendini. O yer belki Sloat'un gitmek istediği yerden kilometrelerce uzakta olabiliyordu. Şu anda olduğu gibi. O tuvaletlerin yanında şansı tutmuştu... Ama Sawyer'ın şansı daha iyi tutmuştu.

"Şansın yakında tükenecek, küçük dostum," diye mırıldandı Orris. Araba bir daha sarsıldı, o yüzünü buruşturdu, sonra sırıttı. Durum basitleşiyordu artık. Son karşılaşma yaklaşıyor, önem kazanıyordu.

Yeterdi.

Gözlerini kapayıp kollarını göğsünde çaprazladı. Ayağının altında bir sarsıntı daha hissetti... Sloat gözlerini açtığında, kendi oturduğu apartman dairesinin tavanına bakıyordu. Fazla kilolarını bir an içi bulanarak hissetti, kalbi şaşırıp çift vuruş yaptı, sonra hızlandı.

Kalkıp Batı Kıyısı Ticari Jet şirketini aradı. Yetmiş dakika sonra uçağını kiralamış, Los Angeles Uluslararası Havalimanı'ndan yola çıkmıştı. Lear jetinin her kalkışındaki gibi, poposuna meşale tutuluyor sandı. Springfield'e on yedi ellide iniş yaptılar. Orris, Diyar'daki Dış Bölge Deposu'na yaklaşırken, Sloat bir Hertz sedan kiraladı ve işte şu anda okulun kapısındaydı. Amerika'da yolculuk yapmanın avantajları da inkâr edilemezdi doğrusu.

Arabadan indiğinde sabah çanları da çalmaya başladı. Oğlunun kısa bir süre önce ayrıldığı Thayer kampusuna adımını attı.

Her şey Thayer'ın normal bir hafta içi gününde olması gerektiği gibiydi. Çanlar *Te Deum** gibi alışılagelmiş ezgilerini çalıyor, öğrenciler bahçede Sloat'un yanından gelip geçiyor, yemekhaneye ya da spor yapmaya gidiyorlardı. Her zamankine göre belki biraz daha sessizdiler bu sabah. Yüzleri solgun, gözleri biraz şaşkındı. Rahatsız bir rüyayı paylaşmışlar gibi.

Tabii paylaştılar, diye düşündü Sloat. Nelson Binası'nın önünde bir an durdu, düşünceli gözlerle oraya baktı. Dünyalar arasındaki duyarlı yörelerde yaşayan tüm insanlar gibi, bunlar da bilmiyorlardı kendilerinin ne kadar gerçek dışı olduğunu. Yan tarafa yürüdü, bir hademenin yer-

---

* (Lat.) Tanrım. Erken Hıristiyanlık döneminden kalma bir ilahi. (ed.)

den birtakım cam kırıklarını topladığı gördü. Camlar elmas gibi parlıyordu. Onun eğik sırtı üzerinden Sloat, Nelson Binası'nın büyük salonunu görebildi. Göbiş Albert son derecede sessiz oturmuş, bir *Bugs Bunny* kitabına bakıyordu.

Sloat depoya doğruldu. Düşünceleri Orris'in bu dünyaya ilk geçiş yaptığı zamana döndü. O günü özlemle hatırladı. Özlem duyması iğrençti. Neredeyse ölüyordu çünkü o gün. İkisi de neredeyse ölüyorlardı. Ellilerin ortalarıydı. Şimdi kendi yaşı ellilerin ortasına gelmişti. Çok farklıydı ikisi.

Bürodan dönüyordu. Los Angeles'ta güneş batmak üzereydi. Ufuk morlu sarılıydı. Los Angeles sisinin koyulaşmaya, yoğunlaşmaya başlamasından bir gün önce olmuştu o olay. Kendisi Sunset Bulvarı'nda durmuş, yeni Peggy Lee plağının reklamına bakarken, zihninde bir soğukluk hissetmişti. Sanki bir kaynak açılmış da, bilinçaltına birtakım garipilikler boşaltıyordu; sanki, sanki...

(meni gibi)

... Tam ne gibi olduğunu bilemiyordu. Tek bildiği, o varlığın çabucak ısındığı, bilinçlendirildiğiydi. Tam bunun o olduğunu, yani Orris olduğunu anladığı anda, her şey birden altüst oldu. Tıpkı odasındaki gizli kapı gibi. Bir yanında kitap rafı, öbür yüzünde Chippendale tarzı konsol bulunan, ikisi de o iki odaya çok yakışan kapıdaki gibi... O anda 1952 modeli Ford'un direksiyonunda oturan Orris'ti. Kruvaze ceketi giymiş olan, John Penske kravatı takmış olan, Orris'ti. Elini kasığına uzatan, acı duymadığı halde, bu rahatsızlık nereden geliyor diye yoklayan, Orris'ti. Ömründe içine don bile giymiş değildi daha önce Orris!

Bir an içinde Ford neredeyse kaldırıma çıkıyordu. Zaten pek de altta kalmamış olan Morgan Sloat o zaman işi ele almış, Orris de kendi yoluna gitmek üzere serbest kalmıştı. Şaşkın bakışlarla her yana bakıyor, sevinçten deliye dönüyordu. Morgan Sloat'dan geriye kalan kısım da sevinçliydi. Bir konuğuna evini gezdiren, onun da evi kendisi kadar beğendiğini gören ev sahibi gibi sevinçliydi.

Orris, otomobillere servis yapılan Fat Boy'a yanaşmıştı. Morgan'ın kendisine yabancı gelen paralarıyla bir süre uğraştıktan sonra kendine bir hamburger, bir porsiyon patates kızartması, bir bardak çikolatalı süt söylemiş, siparişi ağzından çıkarırken pek de zorluk çekmemişti. Zihnin alt tarafındaki kuyudan kaynak fışkırır gibi çıkıvermişti hepsi. Orris hamburgerden ilk lokmayı çekinerek ısırmış, sonra geri kalanını kaşla göz arasında kurtlar gibi yutmuştu. Patatesleri ağzına bir eliyle tıkarken, öbürüyle de arabanın radyosunu kurcalamış, bir Perry Como şarkısı bulmuş, bu arada sütü bitirmiş, sonra her şeyden birer tane daha ısmarlamıştı.

İkinci hamburgerin yarısına vardığında, Sloat da, Orris de, midelerinin bulanmaya başladığını hissetmişti. Hamburgerin içindeki kızarmış soğan halkaları pek ağır gelmişti birden. Arabanın egzoz kokusu da her yanı kaplamış gibiydi. Avuçları fena halde kaşınmaya başladı. Kruvaze ceketi sırtından attı, (bu arada ikinci süt devrilip arabanın kanepesini sırılsıklam etti) gözleri kollarına döndü. Kollarında çirkin kırmızı lekeler başlamış, büyüyordu. Midesi tekrar ağzına geldi, başını pencereden çıkardı, camın kenarına takılı tepsinin içine kustu. Orris'in hemen kaçıp kendi dünyasına döndüğünü hissetti.

"Size yardımcı olabilir miyim, efendim?"

"Hımmm?" Sloat rüyasından uyanıp çevresine baktı. İnce uzun, sarışın bir çocuk. Herhalde büyük sınıf öğrencilerindendi. Kılığı tipik okulluydu. Kusursuz lacivert blazer, içinde yakası açık kareli gömlek, altta da soluk kot pantolon.

Gözlerine düşen saçları eliyle kaldırdığında, dalgın, rüyadaymış gibi bakışları belli oldu. "Adım Etheridge, efendim. Acaba yardımcı olabilir miyim diye merak ettim. Haliniz, kaybolmuş gibi de..."

Sloat gülümsedi. Çocuğa, *asıl kaybolmuş gibi görünen sensin*, demek geldi içinden. Ama söylemedi. Her şey yolundaydı. Sawyer piçi hâlâ serbestti ama Sloat onun nereye gitmekte olduğunu biliyordu. Demek ki Jacky bir zincirin ucunda gidiyordu. Görünmez bir zincir ama zincir yine de.

"Geçmişin hayalleri arasında kaybolmuşum," dedi. "Eski günler. Ben buraların yabancısı değilim, Bay Etheridge. Eğer merak ettiğiniz buysa, etmeyin. Oğlum burada öğrenci. Richard Sloat."

Etheridge'in gözleri bir an için daha derin hayallere dalmış gibi oldu. Şaşkın, kaybolmuş bir öğrenci. Sonra bakışları netleşti. "Tabii. Richard!" diye bağırdı.

"Birazdan gidip müdürle konuşacağım. Önce biraz dolaşmak istedim."

"Eh, herhalde bir sakıncası olamaz." Etheridge kolundaki saate baktı. "Benim bu sabah servis nöbetim var. Eğer gerçekten bir şeye ihtiyacınız yoksa..."

"Teşekkür ederim."

Etheridge onu başıyla selamladı, sonra uzaklaştı.

Sloat arkasından baktı, sonra Nelson Binası'yla arada kalan uzaklığı bakışlarıyla taradı. Kırık pencere yine gözüne çarptı. Taş atılmıştı. Tam isabet. Nelson Binası ile şu sekizgen bina arasındaki bir yerde iki çocuğun Diyar'a geçiş yaptığını varsaymak gerekiyor demekti. İsterse o da peşlerinden gidebilirdi. Kapıyı açar, geçişi yapardı. Kilitli değildi ya! Şu

anda Orris'in bedeni neredeyse orada bulurdu kendini. Yakınlarda bir yerde olmalıydı. Hatta belki de depo bekçisiyle karşı karşıya. Diyar'da yüz altmış kilometre uzak bir yere iniş yapıp da aradaki yolculuğu arabayla yapmak gibi sorunlar çıkmayacaktı bu sefer.

Çocuklar büyük ihtimalle yola koyulmuş olmalıydı. Lanetli Topraklar'a. Eğer durum öyleyse, Lanetli Topraklar onların işini bitirirdi nasılsa. Güneşışığı Gardener'ın ikizi Osmond da, Anders'ın ağzından bildiği her şeyi nasılsa alabilecek yetenekteydi. Osmond'la o korkunç oğlu. Kendisinin geçiş yapmasına hiçbir gerek yoktu.

Yalnızca belki bir göz atmak için. Tekrardan Orris olmanın keyfi için. Birkaç saniyeliğine bile olsa.

Bir de emin olmak için tabii. Çocukluğundan itibaren tüm hayatı hep emin olmanın bir uygulaması gibi geçmişti.

Çevresine bakındı, Etheridge'in oralarda olmadığını gördü, sonra deponun kapısını açıp içeriye girdi.

İçerinin kokusu kötü, karanlık, inanılmaz denecek kadar eskiyi hatırlatan bir kokuydu. Eskimiş makyaj malzemelerinin, brandadan yapılma dekorların kokusu. Bir an için, acaba geçiş yapmaktan daha inanılmaz bir şey mi yaptım diye çılgın bir kuşku girdi aklına. Sanki zaman içinde geriye gitmiş, Phil Sawyer'la ikisinin öğrenci olduğunu günlere dönmüştü.

Yavaş yavaş gözleri içerinin karanlığına alıştı, dekorları görebilmeye başladı. Bir an durdu, toz kokusunu içine çekti, gözlerini pencereden giren ışığa çevirdi. Işık titredi, daha koyu altın rengine döndü. Lamba ışığı gibi oldu. Diyar'daydı. Şıp diye geçmişti Diyar'a. Değişikliğin hızı, sarsıcı bir sevinç doldurdu içine. Genellikle bir duraklama olurdu. Bir yerden bir yere kayış duygusu olurdu. Onun nedeni, iki bedeni arasındaki uzaklıktan kaynaklanıyordu. Yani Sloat ile Orris'in nerede olduklarına göre değişiyordu. Bir keresinde Japonya'da bir Hollywood romanını plase etmek için temaslar yaparken geçiş yaptığında, duraklama öyle uzun sürmüştü ki, dünyalar arasındaki o mantıksız boşlukta kaybolduğunu sanıp korkmaya bile başlamıştı. Ama bu seferki öyle yakın, öyle yakındı ki! Hani bazen ona öyle gelirdi ki…

(Orris'e öyle gelirdi ki…)

… Bir erkekle bir kadın seks halindeyken aynı anda orgazma ulaşıyorlarmış, sonra da seksin içinde ölüp gidiyorlarmış gibi.

Kurumuş boya ve branda kokusunun yerine, Diyar'ın lamba yağının yanma kokusu geliyordu şimdi. Masanın üzerindeki lambadan dumanlar yükseliyordu. Sol tarafta bir masa duruyordu. Kaba tabaklar içinde bir yemeğin artıkları vardı. Üç tabak.

Orris bir adım attı, sakat ayağını sürükledi. Tabaklardan birini eğip ışığın yağlarda parıldamısını sağladı. *Bundan kim yemişti? Anders mı? Jason mı? Yoksa Richard mı? Kendi oğlum yaşasaydı, Rushton olacaktı, o Richard şimdi!*

Rushton, Büyük Ev'in yakınındaki gölcükte yüzerken boğulmuştu. Pikniğe gitmişlerdi. Orris'le karısı biraz şarap içmişlerdi. Güneş de pek sıcaktı. Henüz çok küçük olan oğulları uyuyordu. Orris'le karısı önce sevişmiş, sonra uyuyakalmışlardı güneşin altında. Derken çocuğun çığlıklarıyla uyanmıştı. Ruhston sulara doğru gitmişti anlaşılan uyandığında. Birkaç kulaç atacak kadar yüzmeyi biliyordu. Korkuya kapılmaksızın boyunu aşacak kadar. Orris topallayarak suya girmiş, dalmış, çocuğun olduğu tarafa elinden geldiği kadar hızla yüzmüştü. Ayağından, hep o lanet olası ayağından... O yüzden gecikmiş, bu da oğlunun ölümüne sebep olmuştu. Çocuğun yanına vardığında, çocuk batıyordu. Orris onu yakalayıp saçlarından çeke çeke kıyıya getirmişti.

Ne yazık ki Rushton o zamana kadar mosmor kesilmiş ve ölmüştü.

Altı hafta sonra da Margaret kendini öldürmüştü.

Bu olaydan yedi ay sonra Morgan Sloat'un çocuğu da yüzme dersi sırasında neredeyse boğuluyordu. O da sudan tıpkı Rushton gibi mosmor çıkarılmıştı. Ama cankurtaran görevlisi hayat öpücüğü vererek yapay solunum uygulamış, Richard Sloat da dünyaya geri dönmüştü.

Tanrı çivilerini çakar, diye düşündü Orris. Tam o sırada bir horlama sesi duyup başını çevirdi.

Depo bekçisi Anders, köşedeki postun üzerine kıvrılmış, yatıyordu. Yanında bir şarap testisi devrilmiş, şarabın çoğu saçlarına bulaşmıştı.

Bir daha horladı, sonra inledi. Kötü rüyalar görüyor gibiydi.

Orris içinden, *gördüğün hiçbir rüya gerçek geleceğin kadar kötü olmaz*, diye geçirdi. Bir adım daha yaklaştı, pelerini vücuduna sarıldı. Anders'a acımayan gözlerle baktı.

Sloat, cinayet planlamasını bilirdi ama o cinayetleri hep Orris gelip işlerdi. Jack Sawyer bebekken ağzına yastığı kapatıp onu boğmaya çalıştığında, Sloat'un vücudunda Orris vardı. Utah'da Phil Sawyer'ın öldürülmesini de yönetmişti (Phil Sawyer'ın ikizi Prens Philip Sawtelle'in Diyar'da öldürülmesi gibi).

Sloat kandan hoşlanırdı ama ama iş uygulamaya geldiğinde, alerjisi vardı kana. Tıpkı Orris'in Amerikan yemeklerine alerjisi olduğu gibi. Bu yüzden Sloat'un planladığı kötü işleri uygulamak hep ona kalıyordu.

Benim oğlum öldü, onunki hâlâ yaşıyor. Sawtelle'in oğlu öldü, Sawyer'ınki hâlâ yaşıyor. Ama bunlar telafi edilebilir. Edilecek de. Size tılsım yok, küçük dostlarım. Sizin sonunuz, Oatley'in radyo-

aktif karşılığı. Adalet terazisine ikiniz de birer ölüm borçlusunuz. Tanrı çivilerini çakar.

"Eğer Tanrı çakmazsa, ben çakarım, kuşkusuz olmasın," dedi yüksek sesle.

Yerdeki adam tekrar inledi. Sanki duymuştu bu sözleri. Orris ona bir adım daha yaklaştı. Belki onu bir tekmeyle uyandırmak niyetindeydi. Sonra başını hafifçe yana eğdi. Uzaktan nal sesleri geliyordu. Teker gıcırtıları da vardı.

Osmond geliyordu herhalde. Güzel. Buradaki işi Osmond yapsın, daha iyi olur, diye düşündü. Akşamdan kalma bir adamı sorguya çekmeye hevesi yoktu. Hele de adamın ne diyeceğini biliyorsa!

Orris kapıya doğru gitti, tutup açtı, şeftali rengi Diyar şafağına baktı. Yaklaşan sesler de o taraftan, doğu tarafından geliyordu. Bir an o güzel ışıkları seyretti, sonra tekrar batıya döndü. Orada gökyüzü hâlâ mordu. Çürük gibi. Toprak da koyu renkti. Bir tek, güneşi yansıtan iki paralel çizgi aydınlıktı, o kadar.

"Çocuklar siz ölümünüze doğru gittiniz," diye düşündü Orris mutlu mutlu...

O sırada aklına gelen düşünce onu daha da mutlu etti. Belki de şimdiden ölmüşlerdi o çocuklar.

"İyi," dedi Orris. Gözlerini yumdu.

Bir an sonra Morgan Sloat, Thayer Koleji tiyatrosunun kapı tokmağını tutmuş durumda kendi gözlerini açtı, batıya yapacağı yolculuğu planlamaya koyuldu.

Belki de bir bellek yolculuğu yapmanın zamanı gelmişti. Kalifomiya'da Point Venuti denilen küçük bir kasabaya. Belki daha önce doğuya bir yolculuk... Kraliçeyi ziyaret, sonra da...

Yanında duran heykele, "Deniz havası bana iyi gelir," dedi.

Gerisingeri ikmal deposuna girdi, cebindeki minik kutudan biraz daha kokain çekti, böylece zindeleşmiş olarak yokuş aşağı, arabasına doğru yürümeye başladı.

DÖRDÜNCÜ KİTAP

TILSIM

– Otuz Dördüncü Bölüm –

ANDERS

1

Jack birden farkına vardı. Gerçi hâlâ koşuyordu ama ince bir hava tabakasına basarak koşuyordu. Çizgi filmlerde yere düşmeden önce havada iki takla atmaya vakit bulan komik tipler gibiydi. Ama aşağısı öyle beş yüz metre falan değildi. Altında toprak bulunmadığını anlamaya ancak vakit bulmuştu ki, bir buçuk metre kadar düştü, kendini yine koşar durumda buldu. Sendeleyip doğruldu, o sırada Richard üzerine düştü, ikisi birlikte yuvarlandılar.

"Dikkat et, Jack!" diye bağırıyordu Richard. Ama kendi öğüdünü kendi dinlemek niyetinde olmadığı belliydi. Gözleri sımsıkı kapalıydı. *"Kurda dikkat et! Bay Dufrey'e dikkat et! Dik..."*

"Kes artık, Richard!" Bu soluksuz bağırtılar onu her şeyden çok korkutuyordu. Richard tam bir deli gibiydi. Tam bir deli gibi. "Kes diyorum, iyiyiz! Gittiler onlar!"

"Etheridge'e dikkat et! Böceklere dikkat et. Dikkat et, Jack!"

"Richard, onlar gitti diyorum! Çevrene bak, Jason aşkına!" Jack bu dediğini kendisi yapmaya vakit bulamamıştı henüz. Ama geçişi başarıyla yaptıklarından emindi. Hava durgun ve tatlıydı. Gece çok sessizdi. Bir tek, ılık rüzgârın sesi vardı.

"Dikkat et, Jack! Dikkat et, Jack! Dikkat et, dikkat..."

Kafasının içinde kötü bir yankı gibi, Nelson Binası'nın dışındaki köpek çocukların korosunu duyuyordu: *U-yan, u-yan, u-yan. Lüütfen, lüütfen, lüütfen!*

"Dikkat et, Jack!" diye bağırıyordu Richard. Yüzü toprağa kapandı.

Allah'tan şefaat dileyen bir Müslümana benzedi. *"DİKKAT ET! KURT! BÜYÜK SINIF ÖĞRENCİLERİ! MÜDÜR! DİKK..."*

Jack, Richard'ın gerçekten çıldırdığı korkusuna kapılıp arkadaşının yakasına sarılarak başını doğrulttu ve suratına bir tokat aşk etti.

Richard'ın sözleri yarıda kesiliverdi. Jack'e boş gözlerle baktı, Jack, çocuğun solgun yanağında kendi beş parmağının izinin kızarmaya başladığını gördü. Duyduğu utanç yarıda kesildi, nasıl bir yerde bulunduklarını anlama merakı öne çıktı. Işık vardı burada demek. Yoksa o beş parmağın izini göremezdi.

Bu sorunun kısmî cevabı kendi içinden geldi. Kesin bir cevaptı. Hiç değilse bir noktaya kadar.

Dış Bölge, Jacky, oğlum. Dış Bölge'desin şimdi.

Ama bunu düşünmeye vakit ayırmadan önce Richard'ı toparlamalıydı.

"İyi misin, Richie?"

Çocuk Jack'e donuk ve gücenik bir ifadeyle bakıyordu. "Bana vurdun, Jack."

"Tokat attım. İsteriye kapılan insanlara öyle yapılır."

"Ben isteriye kapılmamıştım! Ben ömrümde is..." Richard sustu, ayağa fırladı, vahşi bakışlarla çevresine baktı. "Kurt! Kurda dikkat etmemiz gerek, Jack! Çiti aşarsak bizi yakalayamaz!"

Bir anda fırlayıp karanlığa doğru koşabilirdi. Başka bir dünyada kalmış olan çite doğru koşmaya çalışabilirdi... Tabii Jack onu hemen yakalamasaydı.

"Kurt gitti, Richard."

"Hıı?"

"Başardık."

"Sen neden söz ediy..."

"Diyar, Richard! Biz Diyar'dayız! Geçiş yaptık!" *Ve yaparken sen de neredeyse kolumun omzumdan çıkmasına sebep oluyordun, seni dinsiz,* diye düşündü Jack. Bir yandan, zonklayan omzunu ovalıyordu. *Bir daha sefere birini yanımda sürüklersem bir çocuk seçeceğim. Noel Baba'ya, Paskalya tavşanına hâlâ inanan bir çocuk.*

"Gülünç bu!" dedi Richard ağır ağır. "Diyar diye bir şey yoktur, Jack."

Jack en ciddi sesiyle, "Eğer yoksa nasıl oluyor da kocaman beyaz kurt şu anda kıçını ısırmıyor?" diye sordu. "Ya da lanet olası müdürün neden ısırmıyor seni?"

Richard, Jack'e baktı, ağzını bir şey söyleyecek gibi açtı, sonra tekrar kapadı. Çevresine bu sefer daha bir dikkatle baktı (ya da Jack öyle

umdu). Jack de aynı şeyi yaptı, bir yandan sıcaklığın ve temiz havanın tadını çıkarmaya çalıştı. Morgan'la o deliler grubu her an buraya geçebilirdi ama şu an için buraya dönmenin o doğal zevkinden yararlanmamaya imkân yoktu.

Bir tarladaydılar. Yüksek, sarımsı otlar vardı. Başakları saçaklıydı –buğday değildi bunlar ama buğday gibi bir şeydi, yenilebilecek bir tahıl tarlası her yana doğru göz alabildiğince uzanıp gidiyordu. Tatlı rüzgâr otları yumuşacık dalgalar halinde kıpırdatıyordu. Sağ tarafta ahşap bir bina göze çarpıyordu. Önündeki direğe bir lamba asılmıştı. Bakıldığında göz kamaştıracak bir sarı alevle parlıyordu. Jack, binanın sekizgen biçiminde olduğunu gördü. İki çocuk, ışık halkasının kenarına iniş yapmışlardı. Halkanın öbür tarafında da bir şey vardı. Metalden bir şey. Lambanın ışığını yansıtıyor, parıldıyordu. Jack gözlerini kıstı, o gümüş yansımaya baktı ve sonra anladı. İçindeki duygu, beklentisinin doğru çıktığı yolundaydı. Bilmecenin iki parçası böylelikle yerine oturmuş oluyordu.

Demiryolu hattıydı bu. Yönünü karanlıkta anlamaya olanak yoktu ama Jack o rayların ne tarafa gittiğini tahmin etmişti:

Batıya.

2

"Yürü," dedi Jack.

Richard, "Oraya gitmek istemiyorum," diye karşılık verdi.

"Neden o?"

"Çok çılgınca şeyler oluyor." Richard dudaklarını yaladı. "O binada da her şey olabilir. Köpekler. Deliler." Dudaklarını tekrar yaladı. "Böcekler."

"Sana artık Diyar'dayız dedim. Delilikler bitti. Burası temiz. Öff, Richard, *kokusunu* da mı alamıyorsun?"

"*Diyar* diye bir şey yoktur." Richard'ın sesi pek zayıf çıkıyordu.

"Çevrene bak."

"Hayır," dedi Richard. Sesi daha da zayıflamıştı. İnatçı bir çocuğun sesiydi.

Jack otlardan bir tutam yoldu. "Şunlara bak!"

Richard başını çevirdi.

Jack onu sarsma isteğine zor engel oldu.

Bunu yapacağı yerde otları fırlatıp attı, içinden ona kadar saydı, sonra tepeye doğru yürümeye başladı. Başını eğdiğinde, deri bir kıyafet giymekte olduğunu gördü. Richard da öyle bir kılıktaydı. Başında kır-

mızı bir bandana vardı. Frederick Remington tablolarından fırlama bir şeye benziyordu. Jack kendi boynunda da benzer bir bandana olduğunu hissetti. Ellerini üstünden kaydıran Jack, Myles P. Kiger'ın sıcacık paltosunun bir Meksika pançosu ya da ona benzer bir şeye dönüşmüş olduğunu gördü. Herhalde Taco Bell reklamlarındaki tiplere benziyorum, diye düşünüp sırıttı.

Jack uzaklaşırken Richard'ın yüzüne bir panik ifadesi gelmişti.

"Nereye gidiyorsun?"

Jack geri döndü. Ellerini, Richard'ın omuzlarına koydu, gözlerine ciddi bakışlarla baktı.

"Burada kalamayız," dedi. "Onlardan bazıları peşimizden gelebilir. Belki hemen gelemezler, belki de gelebilirler, bilemiyorum. Bizi yöneten kanunlar hakkında bildiklerim, ufacık bir çocuğun mıknatıs hakkında bildikleri kadar. Mıknatıslar bazen çeker, bazen iter, hepsi bu. Ama şimdilik bilmem gereken de bu zaten. Buradan kaçmamız gerek. Hepsi bu kadar."

"Bunları ben rüyamda görüyorum. Eminim rüyamda gördüğümden."

Jack başını yıkık dökük ahşap binaya doğru salladı. "İster içeriye gel, ister burada kal. Kalmak istersen ben sonra gelir seni alırım. Oraya bir baktıktan sonra."

"Bunlar aslında olmuyor," dedi Richard. Gözlüksüz, çıplak gözleri iri iri açılmış, bakışları boş, sanki tozlu gibiydi. Bir an kapkara Diyar göklerine, oradaki yabancı düzendeki yıldızlara baktı, sonra başını çevirdi. "Ateşim var. Gribim. Grip çok salgındı. Bu bir sayıklama dönemi. Sen benim sayıklamamda başrolü oynuyorsun, Jack."

"Eh, elime fırsat geçince Sayıklama Aktörleri Sendikası'na birini yollar üyelik kartımı aldırırım," dedi Jack. "Bu arada, istersen sen burada kal, Richard. Madem bütün bunlar aslında olmuyor, o halde korkacak bir şeyin yok demektir."

Tekrar yürümeye başladı. Richard'la birkaç böyle konuşma daha yapsa, çocuk kendisinin de deli olduğuna iyice inanacaktı galiba.

Tepenin yarısına vardığında Richard da ona yetişti.

"Seni almaya gelirdim," dedi Jack.

"Biliyorum. Ama ben de geleyim dedim. Mademki nasılsa hepsi rüya..."

"Eh, orada kimse varsa sen çeneni kapalı tut. Sanırım biri olmalı. Demin biri pencereden bana bakıyor gibi gelmişti."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Richard.

Jack gülümsedi. "Kaygılanmayacağım, Richie, oğlum," dedi. "New Hampshire'dan ayrıldığımdan beri tek yaptığım bu. Kaygılanmıyorum."

3

Binanın önündeki balkonlu kısma vardılar. Richard duyduğu panikten gelen bir kuvvetle Jack'in omzuna sarıldı, sıktı. Jack bezgin bezgin ona döndü. Richard'ın bu ptentli Kansas City Clutch kavrama hareketleri son hızla bezdiriyordu onu.

"Ne var?" diye sordu.

"Bu bir rüya," dedi Richard. "Kanıtlayabilirim."

"Nasıl?"

"Artık İngilizce konuşmuyoruz, Jack! Bir başka dili çok iyi konuşuyoruz ama, bu İngilizce değil."

"Evet," dedi Jack. "Garip, değil mi?"

Basamakları çıkmaya başladı, Richard'ı tek başına, ağzı açık, bıraktı.

4

Bir iki saniye sonra Richard kendini toparladı, Jack'in peşinden yetişti. Ahşap merdivenin basamakları aşınmış, oynak ve kıymıklıydı. Bazılarının aralıklarından zemindeki otlar baş vermişti. Ötelerin karanlığından çocukların kulağına uykulu böceklerin tekdüze uğultusu geliyordu. Ağustosböceklerinin cır cır sesi değildi bu. Çok daha tatlı bir sesti Jack'e göre.

Kapının dışındaki lamba artık arkalarında kalmıştı. Gölgeleri önlerine düşüyordu. Kapının üzerinde eskiden kalma, solgun bir işaret vardı. Jack onu bir an için Kiril alfabesinden harflerle yazılmış sandı. Rusça kadar okunmaz bir şeydi. Yaklaşınca yazının İKMAL DEPOSU olduğunu okuyabildi.

Jack kapıyı vurmak üzere elini kaldırırken başını iki yana salladı ve durdu. Hayır. Vurmayacaktı. Burası özel bir ev değildi. Kapıda İKMAL DEPOSU diye yazılıydı. Demek burası kamuya ait bir binaydı. Otobüs, tren garları gibi bir şey.

Kapıyı itip açtı. Dostça bir lamba ışığıyla, pek dostça olmayan bir ses, balkona aynı anda ulaştı.

"Defol, şeytan!" diye gıcırdadı çatlak ses. "Defol, zaten sabaha gidiyorum! Yemin ederim! Tren yerinde hazır! Git buradan! Gideceğime yemin ettim ve gidiyorum, onun için git artık buradan... Git ve beni huzur içinde yalnız bırak!"

Jack kaşlarını çattı, Richard yine şaşkınlıkla ağzını açtı. İç oda te-

mizdi ama pek eskiydi. Yerdeki tahtaları öyle eskimişti ki, buruşmuş gibi görünüyordu. Duvarlar da öyleydi. Bir duvarda balina gemisi kadar kocaman bir atlı arabanın resmi asılıydı. Resim de eskimiş, buruş buruştu. Yıkılmak üzere bir tezgâh odayı ikiye bölüyordu. Onun gerisinde, karşıya gelen duvardaki panonun bir yanında GELİŞ, ötekinde GİDİŞ diye yazılıydı. Uzun süreden beri o tabloya bir şey yazılmamış olduğu belliydi. Jack'e göre birisi oraya en yumuşak tebeşirle bile bir şey yazmaya kalkışsa, tahta kırılıp dökülürdü.

Ortadaki tezgâhın yan tarafında Jack'in ömründe gördüğü en kocaman kum saati duruyordu. En büyük boy şampanya şişesi kadardı ve içi yeşil bir kumla doluydu.

"Beni rahat bıraksana! Sana söz verdim, yapacağım! Lütfen Morgan! Yalvarırım! Söz verdim diyorum. İnanmıyorsan, hangara bak. Tren hazır. Yemin ederim, hazır tren!"

Aynı tür konuşmalar sürüp gidiyordu. İriyarı, yaşlı adam, odanın sağ köşesinde eğrilip bükülüyordu. Jack adamın boyunun en azından bir doksan olduğunu tahmin etti. Eğik durmasına rağmen yine de belliydi. Deponun açık tavanı, başının tepesinden on santim yukardaydı. Yaşı yetmiş de olabilirdi, dinç bir seksen de olabilirdi. Kar gibi beyaz sakalı gözlerinin hemen altından başlıyor, ta göğsüne kadar iniyor, uçları bebek saçları gibi inceliyordu. Omuzları genişti; şimdi eğik olmasına rağmen, yıllar boyunca ona ağır yükler taşıtıp kırılmasına yol açılmış gibi gözüküyorlardı. Gözlerinin kenarlarındaki kazayakları, yelpaze gibi yayılıyordu. Alnı kırış kırıştı. Teni balmumu gibi bir sarıydı. Üzerinde kırmızı çizgili beyaz bir İskoç eteği vardı. Çok korktuğu belliydi. Sesini üst perdeden çıkarmaya uğraşıyordu ama hiçbir gücü ve yetkisi olmadığı açıkça anlaşılıyordu.

Jack dönüp Richard'a baktı. İhtiyar onun babasının adını söylediğinde ne tepki gösterdiğini merak etmişti. Ama Richard, şu anda böyle ince noktalara dikkat edecek durumda değildi.

"Ben sandığın insan değilim," diyerek ihtiyara yaklaştı.

"Uzaklaş!" diye haykırdı adam. *"Numaralarına karnım tok! Şeytan kendine sevimli bir surat da edinebilir! Defol! Yapacağım! Tren yola çıkmaya hazır. Sabah erkenden! Yapacağım dedim mi yapacağım demektir. Artık git buradan, tamam mı?"*

Sırt çantası Jack'in koluna takılmış, sallanıyordu. Jack tezgâha yaklaşıp çantanın içini araştırdı, aynayı ve para çubuklarını bir kenara itti. Parmakları aradığı şeyi bulup avuçladı. Yüzbaşı Farren'ın verdiği madeni paraydı bu. Üzerinde kraliçenin resmi olan para. Onu tezgâhın üzerine pat diye koydu, odanın yumuşak ışığı Laura DeLoessian'ın gü-

zel profilini aydınlattı; Jack, annesiyle aradaki benzerliğe bir kere daha şaştı. *Başlangıçta da o kadar çok mu benziyorlardı? Yoksa ben onları daha çok düşündükçe benzerlikleri daha mı çok görebiliyorum? Onları bir bakıma ben mi bir araya getiriyor, tek varlık yapıyorum?*

Jack tezgâha yaklaşırken ihtiyar daha bile geri çekilmişti. Sanki niyeti duvardan dışarı çıkmaktı. Sözler ağzından isterik bir sel gibi dökülmeye başladı. Ama Jack parayı tezgâha, kovboy filmlerinde barmenden içki isteyen kötü adamlar gibi tıklatınca, o da konuşmayı kesti. Paraya baktı, gözleri iri iri açıldı, ağzının tükürükten ıslanmış köşeleri titredi. Fal taşı gibi açılmış gözleri Jack'in yüzüne döndü ve sonunda onu ilk defa görebildi.

"Jason," diye fısıldadı titreyen bir sesle. Deminki sızlanması sona ermişti. Bu sefer sesi korkudan değil, dehşetten titriyordu. "Jason!"

"Hayır, benim adım..." Jack birden sustu. O dilde dudaklarına yükselen kelime Jack değil, yine Jason'dı.

"Jason!" diye bağırdı yaşlı adam. Sonra kendini dizüstü yere attı. "Jason, sen geldin! Sen geldin ve artık her şeyi iyi olacak, evet, her şey iyi olacak, her şey iyi olacak ve her türlü şey de iyi olacak!"

"Hey," dedi Jack. "Hey, aslında..."

"Jason! Jason geldi, Kraliçe iyileşecek ve her türlü şey de iyi olacak!"

Jack bu gözyaşı dolu tapınmaya, ihtiyarın deminki aksilenmelerinden daha bile az hazırdı. Richard'a döndü ama oradan da bir yardım gelmedi. Richard kapının sol tarafına, yere uzanmış ya da uyumuştu ya da çok iyi uyku taklidi yapıyordu.

"Öff, lanet olsun," dedi Jack.

İhtiyar dizlerinin üstündeydi. Bir şeyler geveliyor, ağlıyordu. Durum önce gülünçken sonradan evrensel bir komiklik düzeyine ulaştı. Jack, tezgâhın kapağını buldu, kaldırıp arkasına geçti.

"Ayağa kalk, ey iyi ve sadık kul," dedi Jack. Acaba İsa ile Buddha'nın karşısına hiç bu tür sorunlar çıkıyor muydu, diye merak ediyordu. "Kalk ayağa, efendi."

"Jason! Jason!" diye hıçkırdı ihtiyar. Beyaz saçları, Jack'in sandaletli ayaklarının üzerine eğilmişti. Birden ayaklarını öpmeye başladı. Ufaktan tefekten de öpmüyordu. Kocaman, şapırdaya şapırdaya, sesli sesli öpüyordu. Jack çaresizlik içinde gülmeye başladı. Illinois'den kurtulmayı başarmıştı. Şu anda kocaman bir tahıl tarlasının orta yerinde, salaş bir ikmal deposunun içindeydiler. Dış Bölge'de bir yerlerde. Richard kapının yanında uyuyordu. Bu garip ihtiyar da Jack'in ayaklarını öpüyor, sakalları fena halde gıdıklıyordu.

"Kalk!" diye bağırdı Jack kıkırdayarak. Bir adım geri gitmeye çalıştı ama beli tezgâha dayandı. *"Kalk ayağa, sadık kul! Bas ayaklarının üstüne, yeter artık!"*

"Jason! Mucuk! Her şey iyi olacak! Mucuk, mucuk!"

Jack deliler gibi, *"Ve her türlü şey de iyi olacak,"* diye düşündü; ihtiyar, sandaletlerinden çıkan ayak parmaklarını öperken tekrar kıkırdadı. *"Burada, Diyar'da da Robert Burns* okuduklarını bilmezdim ama demek ki okuyorlarmış..."*

Mucuk, mucuk, mucuk!

Öf, yeter artık, dayanamıyorum.

"KALK!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar. İhtiyar sonunda kalkıp onun karşısında durdu. Titriyor, ağlıyor, Jack'in gözlerine bakamıyordu. Ama inanılmaz genişlikteki omuzları biraz doğrulmuştu. O ezik görünümden kurtulmuştu. Jack buna memnun oldu.

5

Jack ihtiyarla anlamlı bir konuşma *başlatıncaya* kadar aradan bir saat geçmesi gerekti. Bir iki kelime konuşmalarına kalmıyor, ihtiyar yeni baştan, "Jason, ah, Sevgili Jason, ne büyüksün" faslına başlıyordu. Peşinden yine ayak öpmeye geçecekti herhalde. Jack, ihtiyardan hoşlanmış, ona acımıştı yine de. Acımak için, kendini okul yemekhanesinin kuyruğunda hayal ediyor, birden oraya İsa ya da Buddha geliverse ne hale geleceğini düşünüyordu. Sonra kabullenmesi gereken bir şey daha vardı. Benliğinin bir yanı Anders'ın bu davranışına hiç de şaşırmıyordu. Evet, kendini Jack gibi hissediyordu, ama yavaş yavaş biraz öteki gibi de hissetmeye başlamıştı.

Ama o ölmüştü.

Doğruydu, evet. İnkâr edilmez biçimde doğruydu. Jason ölmüştü. Herhalde ölmesinde Orris'li Morgan'ın epey rolü vardı. Ama Jason gibi tiplerin geri gelmek gibi bir huyu oluyordu, öyle değil mi?

Jack, Anders'ı doğru dürüst konuşturmak için geçen süreyli iyi değerlendirilmiş sayıyordu. Hiç değilse Richard'ın uyku konusunda numara yapmadığını anlamıştı. Gerçekten uyuyordu Richard. Bu da iyi sayılırdı çünkü Anders'ın Morgan'la ilgili söyleyeceği çok şey vardı.

Bir zamanlar buranın, dünyanın en sonundaki ikmal deposu olduğunu söylüyordu. Buradan sonra dünyanın canavarca bir yer haline dönüştüğünü anlatıyordu.

---

* 1759-1796 yılları arasında yaşamış, İskoçya'nın milli şairi. (ed.)

"Nasıl canavarca?" diye sordu Jack.

Anders piposunu yakarken, "Bilmiyorum," dedi. Karanlığa doğru baktığında yüzü bir tuhaftı. "Lanetli Topraklar'la ilgili pek çok hikâye anlatılır ama her biri ötekinden farklıdır. Hepsi de aynı şekilde başlar. 'Benim tanıdığım biri, Lanetli Topraklar'ın kenarında üç gün kaybolan birine rastlamış,' diye başlarlar sözlerine. Hiç kimsenin, 'Ben kendim Lanetli Topraklar'da üç gün kayboldum,' dediğini duymadım. Farkı anlıyor musunuz, Jason, efendim?"

"Anlıyorum," dedi Jack yavaşça, *Lanetli Topraklar.* Adı bile ensesindeki saçların diken diken olmasına yetiyordu. "Kimse bilmiyor o halde nasıl bir yer olduğunu."

"Kesin bilen yok," dedi Anders. "Ama anlatılanların bir çeyreği bile doğruysa..."

"Neler anlatıyorlar?"

"Oradaki felaketlerin, Orris'in cevher ocaklarındakileri bile normal gibi göstereceğini. Tepelerden ve boş yerlerden yuvarlanarak uçan ateş topları varmış. Peşlerinde uzun, siyah izler bırakıyorlarmış. Gündüzleri siyahmış o izler. Geceleri pırıl pırıl parladıklarını duydum. İnsan o ateş toplarından birine fazla yaklaşırsa feci biçimde hasta oluyormuş. Saçları dökülüyor, bütün vücudunda yaralar açılıyormuş. Sonra kusmaya başlıyormuş. Kırk yılda bir iyileşen de oluyormuş ama çoğunlukla kusa kusa sonunda midesi yırtılıyor, boğazı patlıyormuş, sonra da..."

Anders ayağa kalktı.

"Efendim! Neden öyle bakıyorsunuz? Pencereden bir şey mi gördünüz? O rayların üzerinde bir şey mi var?"

Anders vahşi bakışlarını pencereye çevirdi.

Radyasyon zehirlenmesi, diye düşünüyordu Jack. *O bilmiyor ama radyasyon zehirlenmesinin belirtilerini harfi harfine anlatıyor.*

Okulda bir yıl önce fizik dersinde hem nükleer silahları hem de radyasyona maruz kalmanın etkilerini okumuşlardı. Annesi hem nükleer silahlanmayı önleme hem de nükleer tesislerin çevre kirliliğine yol açmalarını önleme derneklerinde faal olarak çalıştığından Jack, bu derslere özellikle dikkat etmişti.

Lanetli Topraklar fikrine radyasyon zehirlenmesi ne de güzel uyuyor, diye düşündü. Sonra bir şey daha geldi aklına. İlk testler batıda yapılmıştı. Hiroşima'ya atılan bombanın prototipi bir kuleden asılarak sallandırılmış, sonra patlatılmış, cansız mankenlerin yerleştirildiği çevre mahallelerde öyle büyük zarara yol açmıştı ki, ordu nükleer patlamanın ve yaratacağı ateş fırtınasının nelere yol açacağı konusunda enikonu fikir sahibi olmuştu. Sonunda Utah ile Nevada'ya taşımışlardı testleri.

Sonra da yeraltına indirmişlerdi. O boş yerlerde bol devlet arazisi vardı. Oralarda denedikleri tek şey de bombalar değildi.

Eğer kraliçe ölürse, Sloat, o pisliğin ne kadarını getirirdi buraya acaba? *Şimdiye kadar* ne kadarını getirmişti? Bu *dekovil* hattı, o tür mallar için bir nakliye sistemi miydi?

"İyi görünmüyorsunuz efendim, hiç iyi görünmüyorsunuz. Yüzünüz kâğıt gibi bembeyaz kesildi. Yemin ederim!"

"Bir şeyim yok," dedi Jack yavaşça. "Otur. Hikâyene devam et. Piponu da yak. Sönmüş."

Anders piposunu ağzından çekti, yeniden yaktı, gözlerini Jack'ten tekrar pencereye çevirdi. Bu sefer bakışları öyle boş değildi. Korkularla doluydu. "Ama hikâyelerin doğru olup olmadığını herhalde yakında kendim de öğreneceğim."

"O neden?"

"Çünkü yarın sabah Lanetli Toprakları içinden bir yolculuğa çıkıyorum. Şafakla birlikte," dedi Anders. "Orris'li Morgan'ın şeytan makinesini kullanacağım. İçine de kim bilir hangi iğrenç şeytan malları yüklenmiş olacak."

Jack ona baktı. Yüreği gümbür gümbür atıyordu. Kanı, kafasının içinde uğuldamaktaydı.

"Nereye? Ne kadar uzağa? Okyanusa mı? Kocaman suya mı?"

Anders başını yavaş yavaş evet anlamında salladı. "Öyle," dedi. "Suya. Hem de..." Sesi alçaldı, güçsüz bir fısıltı oldu. Gözleri karanlık pencereye doğru devrildi. Oradan isimsiz bir şeyin kendilerini gözetlediğinden, sözlerine kulak misafiri olduğundan korkuyordu sanki.

"Orada Morgan benimle buluşacak. Mallarını oradan öteye götüreceğiz."

"Öteye nereye?" diye sordu Jack.

"Kara Otel'e," diye fısıldadı Anders titrek bir fısıltıyla.

6

Jack'in içinden tekrar kahkahalarla gülmek geldi. *Kara Otel;* tıpkı korku romanlarının adları gibi bir şey! Ama beri yandan zaten bu olaylar zinciri bir otelde başlamış değil miydi? Alhambra'da! New Hampshire'da, Atlas Okyanusu kıyısındaki otelde. Büyük Okyanus kıyısında da bir otel daha mı vardı? Belki eskimiş, Victoria çağı manastırlarına benzer, korkunç bir otel! Bu upuzun, garip serüven orada mı son bulacaktı? Alhambra'nın karşıtı olan, yakınında da garip bir lunapark bulunan bir yerde mi? Bu

fikir son derece uygundu. Garip biçimde uygundu. İkizler ve ikizlemeler fikrinden ilham alıyormuş gibiydi...

"Bana neden öyle bakıyorsunuz efendim?"

Anders heyecanlı ve tedirgin gibiydi. Jack bakışlarının yönünü hemen değiştirdi. "Özür dilerim," dedi, "Düşünüyordum." Gülümsedi, adam da ona çekinerek gülümsedi.

"Hem bana öyle demekten vazgeçsen keşke."

"Ne demekten efendim?"

"Efendim."

"Efendim?" Anders şaşırmış gibiydi. Jack'in sözünü tekrar etmiyor, açıklama istiyordu. Jack bunu üstelerse işi büsbütün karıştıracağını hissetti.

"Boş ver," dedi. Öne doğru eğildi. "Bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Çalışırım efendim," dedi Anders.

7

Sözler başlangıçta ağzından yavaş yavaş çıkıyordu. Bütün ömrünü Dış Bölge'de tek başına geçirmiş bir adamdı. Fazla konuşmaya alışkın değildi. Şimdi karşısında kendisine konuşmasını emreden çocuk, en azından hanedan sülalesindendi. Belki de tanrı gibi bir şeydi. Ama yavaş yavaş ihtiyar açıldı, konuşması rahatladı, hızlandı. Sonu gelmeyen, ama son derecede tahrik edici hikâyesinin ileri kısımlarına ulaştığında sözleriyle yarışıyordu. Adamın aksanına rağmen Jack, söylenenleri rahatça izleyebiliyordu. Bir yandan da düşünüyordu.

Anders, Morgan'ı tanıyordu. Çünkü Morgan, ne de olsa Dış Bölge'nin lorduydu. Gerçek unvanı, yani Orris'li Morgan adı pek şatafatlı bir ad sayılmazdı ama aslında ona ne deseniz aynı anlama geliyordu. Orris denilen yer, Dış Bölge'nin en doğusunda kalan yerleşme yeriydi. Koca otluk alanın tek düzenli kesimiydi. Morgan, Orris'in yönetimini elinde bulundurduğu için, Dış Bölge'nin diğer kısımlarını da dolayısıyla yönetiyordu. Ayrıca son on beş yıldan beri kötü Kurt'lar Morgan'dan yana meyletmeye başlamışlardı. Önceleri bunun pek önemi yokmuş gibi geliyordu. Kötüler azınlıktaydı. (Anders, *kötü* kelimesini kullanırken, kendi dilinde *kuduz* anlamına gelen kelimeye pek benzer biçimde telaffuz ediyordu.) Ama sonraları kötü kurtların sayısı giderek artmıştı. Anders'in kulağına gelenler doğruysa, kraliçe hastalandıktan bu yana çobanlar ulusunun yarısından fazlası tutulmuş durumdaydı bu hastalığa.

Üstelik Morgan'ın komutasındaki tek yaratıklar onlar değildi. Başkaları da vardı. Daha kötüleri, insanı bir tek bakışla deli edebilenleri.

Jack hemen Elroy'u düşündü. Oatley Barı'ndaki yaratığı. Tüyleri ürperdi.

"Dış Bölge'nin bu tarafının bir adı var mı?" diye sordu Jack.

"Efendim?"

"Bizim şu anda bulunduğumuz tarafı."

"Tam bir adı yok, efendim. Ama insanlar buraya Ellis-Breaks derler."

"Ellis-Breaks," diye tekrarladı Jack. Zihninde artık Diyar'ın kabataslak bir haritası canlanmaya başlıyordu. Bir kere, asıl *Diyar* vardı. Orası Amerika'daki doğu bölgesinin karşılığıydı. Dış Bölge demek, orta-batı eyaletlerine karşılık gelen kısım demekti. Büyük ovalar (Ellis-Break mi? Illinois mu? Nebraska mı?) sonra da Lanetli Topraklar, yani Amerika'daki batı bölgesi.

Anders'a o kadar uzun süre, öyle sabit bakışlarla baktı ki, adam bir kere daha tedirgin oldu. "Özür dilerim," dedi Jack. "Devam et."

Anders'ın anlattığına göre, babası Dış Bölge Deposu'ndan doğuya araba süren en son arabacıydı. Anders de ona çıraklık etmişti. Ama doğuda daha o günlerde bile karışıklıklar, ayaklanmalar vardı. Eski kralın öldürülmesi ve onu izleyen kısa savaş, o ayaklanmaların başlangıcı olmuştu. Savaş bittiğinde tahta Kraliçe Laura geçmişti ama isyanların sonu gelmemişti bir türlü. Giderek daha doğuya, daha doğuya yayılıyorlardı. Lanetli Topraklar'dan fırlayıp yayılan bir salgın gibiydiler. Bazılarına göre, kötülüklerin hepsi batıdan kaynaklanıyordu.

Jack, "Ne demek istediğini anlayabildiğimden pek emin değilim," dedi. Ama yüreği anlıyordu aslında.

"Kara parçasının sonundan," dedi Anders. "Büyük Su'yun kenarından. Benim gideceğim yerden."

Yani kısacası, her şey, benim babamın geldiği yerden başlıyor. Babamın, benim, Richard'ın ve Morgan'ın!

Anders'a göre karışıklıklar Dış Bölge'ye varmış, şimdi de Kurt kabilesinin kısmen bozulmasına yol açmıştı. Ne kadar bozulduklarını kimse kesin olarak bilemezdi ama kurtlar, bu gidiş durdurulmazsa sonlarının geleceğinden korkuyordu. Kargaşalık sonradan burayı aşıp daha doğuya da yayılmıştı. Kraliçenin hasta yattığı, ölüme yaklaştığı söylenen yerlere.

"Bu doğru değil, değil mi, efendim?" diye sordu Anders... Yalvarıyordu adeta.

Jack ona baktı. "Bunun cevabını bileceğime mi inanıyorsun?" diye sordu.

"Elbette," dedi Anders. "Onun oğlu değil misiniz?"

Bir an için Jack'e dünya çok sessizmiş gibi geldi. Dışarda böceklerin uğultusu susmuştu. Richard, sesli soluklarının arasında, zaman zaman sessiz kalıyordu.

Kendi kalbi bile durmuş gibiydi Jack'in. Belki en durgun şey de oydu.

Az sonra kendi sesi, son derece sakin, konuştu. "Evet, ben onun oğluyum. Ve dediğin doğru. Kendisi çok hasta."

"Ama ölüyor mu?" diye direndi Anders. Gözleri resmen yalvarıyordu. "Ölüyor mu, efendim?"

Jack biraz gülümsedi, sonra cevap verdi. "Orasını göreceğiz bakalım."

8

Anders'ın anlattığına göre kargaşalık başlayıncaya kadar Orris'li Morgan, az tanınmış bir sınır lordundan başka bir şey değildi. Bu komik unvan ona, leş kokulu, yağlı adamın biri olan babasından kalmıştı. Morgan'ın babası, sağlığında herkesin alay ettiği biriydi. Ölümü de öyle komik olmuştu.

"Bir gün şeftali şarabı içip ishal oldu, kenefte can verdi."

İnsanlar yaşlı adamın oğlunu da bir soytarıya çevirmeye pek hazırdı. Ama Orris'te idamlar başlayınca gülmeler hemen kesilmişti. Kralın ölümünden sonra kargaşalıklar sırasında Morgan yükselmişti... Bir uğursuzluk yıldızının yükselmesi gibi.

Bunların Dış Bölge gibi bir yerde pek önemi yoktu. Anders'ın dediğine göre, geniş ve boş alanlar politikayı insana önemsizmiş gibi gösteriyordu. Onlar için tek önemli olan, Kurt kabilesindeki değişiklikti. Kötü kurtların çoğu Öteki Taraf'a gittiğine göre, onun bile buranın halkına etkisi pek fazla değildi.

Kraliçenin hastalık haberi buralara ulaştıktan bir süre sonra, Morgan hemen maden ocaklarından doğuya birtakım iğrenç, eğri büğrü esir adamlar yollamıştı. Bu esirlere kötü kurtlar ve başka garip yaratıklar göz kulak oluyordu. Başlarında, elinde kırbaç taşıyan korkunç bir adam vardı. İşin yeni başladığı sıralarda sık sık buralarda bulunuyordu, ama sonra ortadan kaybolmuştu. Korkunç haftaları ve ayları buradan sekiz kilometre kadar güneydeki evinde geçiren Anders, onun gidişini görmekten pek memnun kalmıştı. Dedikodulara göre Morgan, o kırbaçlı adamı doğuya çağırmıştı. Orada olaylar pek coşkundu. Anders bunun doğru olup olmadığını bilmediği gibi, pek aldırmıyordu da. Yalnızca o adamın gittiğine seviniyordu. Yanında sıska, iğrenç ve korkunç bir çocuk gezdirirdi kırbaçlı adam.

"Adı?" diye sordu Jack. "Adı neydi?"

"Efendim, bilemiyorum. Kurt'lar ona *Kırbaçlı* derdi. Esirler yalnızca *Şeytan* derdi. Bence ikisi de haklıydılar."

"Züppeler gibi mi giyiniyordu? Kadife ceketler? Üzeri tokalı parlak pabuçlar?"

Anders başını evet anlamında sallayıp duruyordu.

"Çok keskin bir koku sürer miydi?"

"Evet, evet, sürerdi!"

"Kırbacının ucunda deriden sicimler, onların ucunda da metal kapsüller var mıydı?"

"Evet, efendim, korkunç bir kırbaçtı. Adam da çok ustaydı onu kullanmakta. Çok!"

Osmond'dı bu. Güneşışığı Gardener'dı. Burada, Morgan'ın hesabına bir projeyi yürütüyordu... O sırada kraliçe hastalanmış, Osmond da gerisin geriye yazlık saraya çağrılmıştı. Ve Jack orada rastlamıştı ona.

"Oğlu nasıl bir şeydi?" diye sordu Jack.

"Sıska," dedi Anders yavaşça. "Bir gözü patlaktı. Hatırladığım o kadar. Ona... Efendim, Kırbaçlı'nın oğluna bakmak kolay bir şey değildi. Kurt'lar babadan çok oğuldan korkuyor gibiydiler. Oğulda kırbaç olmadığı halde. Baktığınızda da kolay göremiyordunuz onu. *Karanlık* bir tipti."

"Karanlık mı?" dedi Jack.

"Evet. Kurt'lar kolay görülemeyenlere öyle derler. Bakar bakar, göremezsiniz. Büsbütün gözükmemeye imkân yokmuş kurtlara göre. Ama insan usulünü, hilesini bilirse, kendini görülmesi zor biri yapabilirmiş. Kurt'ların da çoğu bilir. Bu orospu çocuğu da biliyordu. Bu yüzden tek hatırladığım, çok zayıf olduğu, kara günahlar kadar da çirkin olduğu."

Anders durakladı.

"Can yakmaktan hoşlanırdı. Ufacık şeylerin canını yakardı. Hayvanları balkonun altına götürürdü. Oradan en korkunç çığlıkları duyardım..." Anders ürperdi. "Evime kapanmamın nedenlerinden biri de buydu, anlarsınız. Ufacık hayvanların acı çektiğini görmek istemem. Bana çok kötü duygular verir."

Anders'ın her söylediği, Jack'in zihninde yeni yeni sorular doğuruyordu. Özellikler Kurt'lar konusunda, Anders ne biliyorsa öğrenmek istiyordu. Onların adını duymak bile yüreğinde bir yandan zevk, bir yandan da kendi Kurt'u için derin bir özlem uyanmasına yol açmaktaydı.

Ama zaman kısaydı. Bu adam şafakla birlikte Lanetli Topraklar'a doğru yola çıkıyordu. Morgan yakında, peşinde o deli öğrencilerle çıkagelebilirdi. Richard uyanabilir, durmadan sözünü ettikleri bu Morgan'ın

kim olduğunu sorabilirdi... O *karanlık* çocuğun kim olduğunu da sorabilirdi... Nelson Binası'nda komşuluk ettiği tipe fazlasıyla benzeyen o karanlık çocuğun...

"Geldiler," diye mırıldandı Jack. "Gruplar halinde geldiler. Osmond da onların başıydı. Buradan çağrılıncaya kadar ya da Indiana'da dua seansları düzenlemek zorunda kalıncaya kadar..."

"Efendim?" Anders'ın yüzü yine şaşkındı.

"Geldiler ve ne yaptılar peki?" Jack sorduğu bu sorunun cevabını zaten bildiğini hissediyordu. Ama Anders'ın söylemesini istiyordu.

"Demiryolunu tabii," dedi Anders. "Batıya. Lanetli Topraklar'a giden hatları. Yarın benim de üzerinde yolculuğa başlayacağım rayları."

"Olmaz," dedi Jack. Göğsünde sımsıcak, korkunç bir heyecan, bomba gibi patlayıvermişti. Ayağa kalktı. Kafasında bir şimşek çakmıştı birden. Önemli şeylerin birleşip bütünleştiğini hissediyordu.

Anders kendini dizüstü yere attığında Jack'in yüzüne de çok güzel, harikulade bir ışık gelmişti. Richard bu sesle kıpırdadı, uykulu uykulu doğrulup oturdu.

"Sen değil," dedi Jack. "Ben. Ben ve o." Parmağıyla Richard'ı gösterdi.

"Jack?" Richard, ona mahmur gözlerle, miyop miyop bakıyordu. "Neden söz ediyorsunuz? Bu adam neden yerleri koklayıp duruyor?"

"Efendim, emriniz başım üstüne ama anlayamıyorum..."

"Sen değil," dedi Jack. "Biz. Treni biz götüreceğiz senin yerine."

"Ama efendim, neden?" diyebildi Anders. Başını kaldırmaya cesareti yoktu.

Jack Sawyer karanlıklara doğru baktı.

"Çünkü," dedi. "O hattın sonunda bir şey var. Onu almak zorundayım."

– Ara Bölüm –

SLOAT BU DÜNYADA

IV

Aralık ayının onunda, paltosuna sımsıkı sarınmış bir Morgan Sloat, Lily Sawyer'ın yatağının yanındaki ahşap sandalyede oturuyordu. Üşüyordu. Kaşmir paltosuna sıkı sıkı sarılıyor, ellerini ceplerine sokuyordu. Ama görünüşünün aksine, epey keyifliydi. Lily ölüyordu. Uzaklaşıyor, uzaklaşıyordu. Kimsenin asla geri dönemediği yere doğru. Futbol sahası boyunda bir yatakta yatan kraliçeler bile dönemezdi oradan.

Lily'nin yatağı o kadar büyük değildi. Kendisinin de kraliçeye benzer yanı yoktu. Hastalık tüm güzelliğini yok etmişti. Yüzü çökmüş, yirmi yıl yaşlanmıştı. Sloat onun elmacıkkemiklerini süzdü. Sivri birer çıkıntıydı o kemikler. Alnı kaplumbağa kabuğu gibi olmuştu. Hap kadar kalmış vücudu battaniyelerin altında pek küçük bir tümsek yapıyordu. Sloat, bu otelin Lily Cavanaugh Sawyer'ı kendi haline bırakmak için para aldığını biliyordu. Ödeyen kendisiydi çünkü. Artık odasındaki kalorifer kapatılmıştı. Zaten otelin tek müşterisi Lily'ydi. Resepsiyoncudan ve aşçıdan başka, otelin müstahdemleri yalnızca Portekizli oda hizmetçileriydi. Onlar da tüm vakitlerini lobiyi temizlemekle geçiriyorlardı. Herhalde Lily'nin üzerine bunca battaniyeyi örten o hizmetçiler olmalıydı. Sloat geldiğinde koridorun karşı tarafındaki odaya yerleşmişti. Resepsiyoncuyla hizmetçilere de Lily'ye göz kulak olmalarını tembihlemişti.

Acaba gözlerini açacak mı, diye merakından, bir söz söyledi. "Daha iyi görünüyorsun, Lily. Bence gerçekten iyileşme belirtileri var."

Lily, ağzından başka yerini kıpırdatmaksızın, "Neden insan taklidi yapıyorsun, anlamıyorum Sloat," dedi.

Sloat, "En iyi dostun benim," diye karşılık verdi.

Bu sefer Lily gözlerini açtı. Bakışları Morgan'ın umduğu kadar da mat değildi. "Defol buradan," diye fısıldadı. "Utanmaz bir yaratıksın sen!"

"Sana yardım etmeye çalışıyorum. Keşke bunu hatırlasan. Bütün evrak hazır, Lily. Tek yapacağın, imzanı atmak. Attın mı, senin de, oğlunun da hayatı tamamdır." Sloat, Lily'ye memnun bir hüzünle baktı. "Jack'in yerini saptayamadığımı da söyleyeyim. Son zamanlarda konuştun mu onunla?"

"Konuşmadığımı biliyorsun." Lily ağlamadı. Sloat'u sevindirmeye niyeti yoktu.

"Bence çocuğun gerçekten buraya dönmesi gerek. Sence de öyle değil mi?"

"Cehennemin dibine git," dedi Lily.

"İzninle banyonu kullanacağım," Morgan ayağa kalktı. Lily ona aldırmadan tekrar gözlerini yumdu. Sloat, "Umarım başını belaya sokmuyordur," dedi yatağın yanına doğru yürürken. "Yollara düşen çocukların başına çok korkunç şeyler geliyor." Lily cevap vermedi. "Düşünmek istemediğim şeyler." Yatağın ucuna varmıştı. Banyoya doğru yoluna devam etti. Lily, çarşafların ve battaniyelerin altında buruşmuş bir kâğıt mendil gibi yatıyordu. Sloat banyoya girdi.

İçerde ellerini ovaladı, kapıyı yavaşça kapadı, iki musluğu da açtı. Ceketinin cebinden küçük, kahverengi bir kutu çıkardı. İki gramlıktı kutu. Sonra iç cebine uzandı, bir deri çanta içindeki aynayı, jileti, kısa emme sazını da çıkardı. Aynanın üzerine sekizde bir gram kadar saf, Peru malı, iri taneli kokaini döktü, jiletiyle kıydı, sazın içinden burnuna çekti, boğulur gibi oldu, derin bir soluk aldı, soluğunu iki saniye kadar tuttu. "Aaah!" Burun kanalları tüneller gibi açıldı. Genizden mal içine doğru yayıldı. Sloat ellerini suyun altına tuttu, başparmağı ile işaretparmağını nemlendirdi, burun deliklerine soktu. Sonra ellerini ve yüzünü kuruladı.

O güzelim tren, diye düşündü. *O sevimli, güzel tren... Oğlumdan çok o trenden gurur duyuyorum galiba.*

Hayalindeki trenin görüntüsüne hayranlık duyuyordu Morgan Sloat. İki dünyada da aynıydı o tren. Diyar'a teknoloji götürme planının ilk başarılı sonucuydu. Yararlı yüküyle Point Venuti'ye kadar gidiyordu. Sloat gülümsedi. Kokain beynine ulaşmış, her şeyin iyi olacağı mesajını vermişti oraya. Küçük Jacky Sawyer, o küçük Point Venuti kasabasından sağ çıkabilirse çok şanslı bir çocuk sayılırdı doğrusu. Zaten oraya varması bile büyük şanstı. Lanetli Topraklar'dan geçmesi gerektiğine göre! Ama Sloat için için çocuğun o tehlikeli Point Venuti kasabasına

varmasını istemiyor da değildi. Hatta Kara Otel'e bile girip sağ çıkmasını istiyordu. O otel binası yalnızca tahtadan çividen ve taştan tuğladan değildi. Aynı zamanda canlıydı... Sloat çocuğun oradan sağ çıkmasını istiyordu; çünkü çıktığı zaman o hırsızın elinde belki de Tılsım olurdu. Eğer bu gerçekleşirse...

Evet, o harikulade olay gerçekleşirse, her şey tam anlamıyla iyi olacak demekti.

Jack Sawyer de, Tılsım da, ikiye bölünüvereceklerdi o binadan çıkınca.

Morgan Sloat da yeteneklerinin kendisine hak kazandırdığı yere ulaşmış olacaktı. Gözünde kendi hayali belirdi bir an için. İki kolunu yıldızlı gökyüzüne açmış... Dünyalara doğru... Tılsımın koruduğu her şeye doğru. Yıllar önce Agincourt'u satın alırken umduğu her şeye doğru. Jack kazandırabilirdi ona bütün bunları. Mükemmel!

Bu düşünceyi kutlamak için kutuyu tekrar çıkardı, ayna ve jilet törenine gerek görmeksizin, minik bir kaşıkla beyaz tozu önce bir burun deliğine, sonra ötekine çekti. Tatlı! Hımmmm!

Burnunu çekerek tekrar yatak odasına döndü. Lily biraz daha canlı gibiydi, ama Morgan Sloat'un keyfi o kadar yerindeydi ki, kadındaki hayat belirtileri bile onun ruhunu karartmadı. Çukur gözler içindeki parıltı, Sloat'u izliyordu. "Bloat Amca yeni bir alışkanlık edinmiş," dedi Lily.

"Sen de ölüyorsun," diye karşılık verdi Sloat. "Hangisini tercih ederdin?"

"Ondan çekmeye devam edersen sen de ölürsün."

Sloat onun düşmanlığına aldırmaksızın sandalyeye tekrar yerleşti. "Tanrı aşkına, büyü artık, Lily," dedi. "Herkes kokain çekiyor artık. Sen toplumla bağını kaybetmişsin. Yıllardır kaybettin. Biraz denemek ister misin?" Kutuyu çıkarıp ucundaki zincirle kaşığı salladı.

"Defol buradan."

Sloat, kutuyu onun yüzüne daha yaklaştırıp yine salladı.

Lily, yatağında sokmaya hazırlanan bir yılan gibi doğrulup onun yüzüne tükürdü.

"Orospu!" Sloat çekildi, yanağından tükürük süzülürken mendiline sarıldı.

"O pis toz o kadar harika bir şeyse ne diye çekmek için tuvalete saklanıyorsun? Sus, cevap verme, yalnız bırak beni. Seni bir daha görmek istemiyorum, Sloat. Defol buradan koca şişko."

“Tek başına öleceksin, Lily.” Morgan’ın içi buz gibi bir neşeyle dolmuştu. “Tek başına öleceksin. Bu komik küçük kasabada, fakirler gibi, cenazeni Belediye kaldıracak. Oğlun da ölecek; çünkü kendisini bekleyen olaylarla başa çıkamayacak. İkinizin de adını bir daha hiç kimse duymayacak.” Sırıttı. Tombul elleri bembeyaz, kıllı birer yumruk olmuştu. “Asher Dondorf’u hatırlıyor musun, Lily? Müşterimizdi hani, *Flanagan* ve *Flanagan* filminde yan rollerden birindeydi. Geçende *Hollywood Reporter* dergisinde onun hakkında bir yazı okuduk. Birkaç hafta oluyor. Kendini evinin salonunda tabancayla vurmuş. Ama iyi nişan alıp patlatmış, şimdi komadaymış. Yıllarca öylece yaşayabilirmiş. Çürüyünceye kadar.” Yatağa doğru eğildi, alnı kırış kırış oldu. “Bana öyle geliyor ki Asher’la senin pek çok ortak yanınız var.”

Lily ona taş gibi bakışlarla baktı. Gözleri sanki kafasının içine doğru kaçmıştı. O anda Lily bir elinde tüfek, bir elinde İncil, sınırlarda çarpışan o demir kadınlara benziyordu. “Oğlum benim hayatımı kurtaracak,” dedi. “Jack, benim hayatımı kurtaracak ve sen de ona engel olamayacaksın.”

“Eh, göreceğiz bakalım, öyle değil mi?” dedi Sloat. “Göreceğiz ne olacağını!”

– Otuz Beşinci Bölüm –

LANETLİ TOPRAKLAR

1

"Ama güvende olur musunuz, efendim?" diye sordu Anders. Jack'in önünde diz çökmüş, kırmızılı beyazlı eteği çevresine yayılmıştı.

"Jack?" diye sordu Richard. Sesi yine sızlanır gibiydi.

"Sen güvende olur musun?" diye sordu Jack de adama.

Anders, beyaz saçlı başını kaldırdı, gözlerini kısarak Jack'e baktı. Sanki kendisine bir bilmece sorulmuştu. Kocaman, şaşkın bir köpeğe benziyordu.

"Sen ne kadar güvendeysen ben de o kadar güvende olurum, onu demek istiyorum."

"Ama efendim..."

"Jack?" Richard'ın kavgacı sesi tekrar duyuldu. "Uyuyakalmışım, şimdi uyanmış olmalıyım ama bakıyorum hâlâ bu garip yerdeyiz. Demek hâlâ rüya görüyorum ama uyanmak istiyorum, Jack. Bu rüyayı görmek istemiyorum artık. Hayır, istemiyorum."

Evet, zaten gözlüğünü de o yüzden kırmıştın, dedi Jack içinden. Yüksek sesle. "Bu rüya değil, Richie, oğlum," dedi. "Yola çıkmak üzereyiz. Bir tren gezisi yapacağız."

"Hı?" Richard yüzünü ovalayarak doğruldu. Eğer Anders etek giymiş koca bir köpeğe benziyorsa Richard da tam anlamıyla uykudan yeni uyanmış bebeğe benziyordu.

"Jason Efendim," dedi Anders. Ağlayacakmış gibi bir hali vardı. Rahatlamıştı adam. O yüzden ağlamak üzereydi. "Böyle mi istiyorsu-

nuz? O şeytan makinesini Lanetli Topraklar'dan geçirmek mi istiyorsunuz?"

"Evet öyle," dedi Jack.

Richard, "Neredeyiz?" diye sordu. "Bizi izlemediklerinden emin misin?"

Jack, ona döndü. Richard sarı döşeme tahtalarının üzerinde oturuyor, gözlerini hızla kırpıştırıyor, çevresini hâlâ korkunun bir sis gibi sarmış olduğu belli oluyordu. "Pekâlâ," dedi Jack. "Soruna cevap vereceğim. Diyar'ın Ellis-Breaks denilen yerindeyiz..."

"Başım ağrıyor," dedi Richard. Gözlerini tekrar kapamıştı.

Jack devam etti. "Ve şimdi bu adamın trenine binip Lanetli Topraklar'ı geçerek Kara Otel'e ya da ona en yakın yere kadar gideceğiz. Hepsi bu, Richard. İster inan ister inanma. Yola ne kadar çabuk çıkarsak bizi kovalayanlardan da o kadar çabuk kurtulmuş oluruz."

"Etheridge," diye fısıldadı Richard. "Bay Dufrey," Deponun duvarlarına baktı, sanki peşlerine düşenlerin o duvarlardan fırlayarak içeriye doluşmasını bekledi. Son derecede mantıklı bir sesle Jack'e, "Beyin tümörü bu, anladım," dedi. "Ondandır, başımın ağrısı."

"Efendim Jason," diyordu Anders. Öyle eğiliyordu ki, dökülen saçları yere değiyordu. "Ne kadar iyisiniz. Yüce efendim, hizmetkârınıza ne kadar iyi davranıyorsunuz. Kutsal varlığınızı hak etmeyenlere karşı ne kadar iyisiniz..." Öne doğru yanaştı. Jack, onun tekrar ayak öpmeye kalkışacağını anlayıp dehşete kapıldı.

Richard, "Hem tümör epey ilerlemiş durumda," dedi.

"Ayağa kalk lütfen, Anders." Jack bir adım geriledi. "Kalk dedim, haydi, yeter artık." İhtiyar öne doğru emeklemeye devam ediyor, Lanetli Topraklar'a gitmekten kurtulduğu için nasıl rahatladığını ifade ediyordu. "KALK!" diye patladı Jack.

Anders başını kaldırdığında alnı kırış kırıştı. "Peki efendim." Yavaşça kalktı.

"Beyin tümörünü buraya getiriver, Richard," dedi Jack. "Bu lanet olasıca treni kullanabilecek miyiz, bir bakalım."

2

Anders tezgâhın arkasına geçmiş, bir çekmeceyi açıyordu. "Sanırım şeytanlar çalıştırıyor o treni, Efendim," dedi. "Garip şeytanlar, hepsi bir arada çalıştırıyor. Canlı değillermiş gibi görünüyorlar ama canlılar, evet." Çekmeceden Jack'in ömründe görmediği en uzun, en kalın mumu çıkardı. Tezgâhın üzerindeki kutudan Anders otuz santim bo-

yunda, dar, yumuşak tahtadan bir levha seçti, bir ucunu yanan lambaya yaklaştırdı. Tahtanın ucu alev aldı. Anders onunla elindeki dev mumu yaktı, sonra "kibrit"ini silkeleyip söndürdü, alev bitince bir süre de dumanlar yükseldi.

"Şeytanlar mı?" diye sordu Jack.

"Garip, dört köşe şeyler... Sanıyorum içinde şeytanlar var. Bazen tükürüyor, bazen kıvılcım saçıyorlar! Size gösterebilirim, Jason Efendim."

Başka bir şey söylemeden kapıya yöneldi. Mumun tatlı ışığı bir an için yüzünün kırışıklıklarını sakladı. Jack onun peşinden yürüyordu. Birden, Hızlı Parker'ın ofisindeki duvarda gördüğü çerçeveli fotoğrafı hatırladı. O zaman bile açıklanmaz bir güçle doluymuş gibi görünen fotoğrafı. Uzakta o resimdekine benzer bir dağ yükseliyordu. Eteğinden başlayan tahıl tarlaları her yana uzanıyordu. Richard Sloat kararsız adımlarla Jack'in peşinden gelmişti. Eliyle alnını ovalayıp duruyordu. Gümüş rengi raylar, manzaranın geri kalanıyla uyumsuz, batıya doğru uzanıp gidiyordu.

"Trenin garajı arkada efendim," dedi Anders. Hemen hemen utangaç bir hareketle Depo'nun yan tarafına döndü. Jack uzaktaki dağa bir kere daha baktı. Bu sefer Hızlı'nın resmindeki dağa pek benzetemedi. Bu daha yeniydi. Genç bir dağdı. Doğu dağı değil, batı dağıydı.

"Bu Jason lafı da ne oluyor?" diye fısıldadı Richard kulağına. "Seni tanıdığını sanıyor."

"Anlatması zor," dedi Jack.

Richard başındaki bandanaya dokundu, sonra Jack'in koluna sarıldı. "Okula ne oldu, Jack?" Köpeklere ne oldu? Neredeyiz?"

"Yürü sen," dedi Jack. "Herhalde hâlâ rüya görüyorsundur."

"Evet." Richard'ın sesinde açık bir rahatlama vardı. "Evet, öyle olmalı, değil mi? Hâlâ uyuyorum. Bana Diyar'la ilgili o çılgın şeyleri anlattın, şimdi de hepsini rüyamda görmeye başladım."

"Öyle" dedi Jack. Anders'ı izlemeye başladı. İhtiyar, koca mumu elinde bir meşale gibi tutarak sekizgen binanın köşelerini peş peşe dönüyordu. İki çocuk yüksek, sarı otlar arasında onu izledi. Derken ışık ikinci bir binanın üzerine düştü, orayı iki ucu açık, koridor gibi bir yer olarak gösterdi. Gümüş rengi raylar bir kapıdan girip ötekinden çıkıyordu. Anders oraya varınca dönüp çocukları bekledi. Havaya kaldırdığı mumun ışığında uzun sakallı, garip kıyafetiyle efsanelerden fırlamış bir büyücüye benziyordu.

"Burada işte, geldiğinden beri burada duruyor, bundan sonra da şeytanlar kullansın onu," dedi Anders. Kaşlarını çatarak çocuklara baktı, kırışıklıklar derinleşti. "Cehennem icadı. Kötü bir icat." Çocuklar önüne

geçtiğinde o yine dönüp arkasına baktı. Jack ile Anders, o trenle bir arada o binada bulunmaktan bile hoşlanmıyorlardı "Yükünün yarısı yüklendi. Leş gibi kokan şeyler."

Jack içeriye girdi, Anders'ı da kendisini izlemeye zorladı. Richard gözlerini ovuşturarak peşlerinden geldi. Küçük tren, burnunu batıya çevirmiş, rayların üzerinde bekliyordu. Garip bir lokomotifi vardı. Ardında kontrol kabini, onun ardında da üzeri branda örtülü bir tek vagon. Anders'in hoşlanmadığı koku o vagondan geliyordu. Yanlış bir kokuydu. Diyar kokusu değildi. Madeni, yağlı bir kokuydu.

Richard hemen yana doğru ilerledi, yere oturdu, sırtını duvara dayayıp gözlerini kapadı.

"Nasıl çalıştığını anlıyor musunuz efendim," diye sordu Anders alçak sesle.

Jack başını iki yana salladı, rayların yanı sıra trenin burnuna doğru yürüdü. Evet, Anders'in şeytanları oradaydı. Jack'in tahmin ettiği gibi, dört köşe akülerdi bunlar. On altı tanesi iki sıra halinde yan yana dizilmiş, lokomotifin en ön dört tekerinin üzerindeki kasaya oturtulmuştu. Lokomotifin ön tarafı, bakkalın çırağının kullandığı motorlu bisikletin önündeki yük kasasına benziyordu. Ama bisikletin oturma yerinin bulunması gereken yerde, Jack'e bambaşka bir şeyi hatırlatan kontrol kabini vardı; neyi hatırlattığını bilemiyordu şu anda.

"Şeytanlar dik duran değnekle konuşuyor," dedi Anders.

Jack küçük kabine tırmandı. Değnek dediği vites koluydu. Üç vitesliydi. O zaman bu kabinin neye benzediğini hatırladı Jack. Bu trenin işleme sistemi, golf sahalarında kullanılan o minik otomobillerin tıpkısıydı. Aküyle çalışan, üç vitesli minik bir taşıt. Viteslerin biri ileri, biri boş, bir de geri. Diyar'da çalışabilecek tek tren de buydu herhalde. Morgan Sloat özel imal ettirmiş olmalıydı bunu.

"Kutulardaki şeytanlar tükürüp kıvılcım saçıyor, değnekle konuşuyor, sonra değnek de treni hareket ettiriyor efendim," diye anlattı Anders omzunun başından hevesle. Yüzündeki kırışıklıklar şaşılacak kadar artmıştı.

"Sabaha mı yola çıkacaktın?" diye sordu Jack ihtiyara.

"Evet."

"Ama tren şimdiden hazır, değil mi?"

"Evet efendim."

Jack başını salladı, aşağıya atladı. "Yükü nedir?"

"Şeytan işleri," dedi Anders ciddi ciddi. "Kötü Kurtlar için. Kara Otel'e götürsünler diye."

Jack içinden, eğer şimdi yola çıkarsak Morgan'ın bir adım önünde

olurum, diye düşündü. Tedirgin bakışları Richard'a döndü. O yine uykuya dalmayı başarmıştı. Eğer dik başlı, hastalık hastası Richard olmasa, Jack hiçbir zaman Sloat'un çufçufuna rastlamayacaktı. O zaman Sloat da bu şeytan silahlarını ona karşı kullanırdı. Kara Otel'e yaklaştığında. Çünkü o otel, bu yolculuğun sonuydu. Jack artık emindi bundan. Bu da gösteriyordu ki, Richard bütün o çaresizliğine ve can sıkıcılığına rağmen, bu yolculukta çok önemli olacaktı. Jack'in sandığından fazla. Sawyer'ın oğlu ile Sloat'un oğlu: Prens Philip Sawtelle'in oğlu ile Orris'li Morgan'ın oğlu. Bir an dünya, Jack'in çevresinde döner gibi oldu, yapacağı şeyler için Richard'ın şart olduğuna dair içinde bir duygu uyandı. Kara Otel'de. O sırada Richard kıpırdandı, ağzı açıldı, deminki duygu Jack'ten uzaklaştı.

"Şu şeytan mallarına bir bakalım," deyip trenin arka tarafına yürüdü. Yolda ilerlerken, taban döşemelerinin iki ayrı parçadan oluştuğunu gördü. Büyük kısım, daire biçiminde ve ortadaydı. Çevreyi oluşturan bir açıklıktan sonra, dış döşeme duvarlara kadar varıyordu. Jack dönen sahne diye bir şey görmemişti, ama prensibi anlıyordu. Bu daire taban, yüz seksen derece dönebiliyordu. Normal olarak trenler doğudan geliyor, sonra taban dönüp burunlarını tekrar doğuya çeviriyordu.

Branda koyu kahverengi kalın bir iple bağlanmıştı. İp öyle tüylüydü ki, çelik yünü gibi görünüyordu. Jack bir ucunu kaldırmak için uğraştı, altına göz attı, yalnızca bir karanlık çıktı karşısına. "Yardım et bana," dedi Anders'a.

İhtiyar yaklaştı, kaşlarını çattı, güçlü kolunun bir hareketiyle düğümü çözdü. Branda gevşedi ve sarktı. Jack, ucunu bu sefer kaldırdığında vagonun yarısının yassı tahta kutularla dolu olduğunu gördü. Üzerlerinde MAKİNE PARÇALARI diye yazılıydı. *Silahlar*, diye geçirdi aklından. Morgan, asi Kurt'larını silahlandırıyor. Vagonun öbür yarısına da iri dikdörtgen kutular istiflenmişti. İçinde naylon torbalara doldurulmuş, yapışkan görünümlü bir madde vardı. Jack bunun ne olabileceğini düşünemiyordu ama masum bir şey olmadığından emindi. Brandayı bırakıp geri çekildi, Anders ipi çekti, düğümü tekrar attı.

"Bu gece gidiyoruz," dedi Jack. Buna şimdi karar vermişti.

"Ama, Jason efendim, Lanetli Topraklar... Geceleyin, acaba..."

"Fark etmez," dedi Jack. "Tüm şaşırtma hilelerini uygulamam gerek. Morgan'la birlikte, kurtların 'Kırbaçlı' dediği öteki adam gelip beni arayacak. Üstelik oraya bu treni beklediklerinden on iki saat önce götürebilirsem, belki Richard ile ikimizin sağ kurtulma umudumuz doğar."

Anders gamlı gamlı başını salladı, yine iri bir köpeğe benzedi.

Jack, Richard'a baktı. Oturduğu yerde, ağzı açık uyuyordu. Anders,

Jack'in kafasından geçenleri biliyormuş gibi uyuyan Richard'a baktı. "Orris'li Morgan'ın bir oğlu var mıydı?" diye sordu Jack.

"Vardı efendim. Morgan'ın kısa evliliğinden Rushton adında bir erkek çocuk dünyaya gelmişti."

"Sonra ne oldu bu Rushton'a?" Sanki tahmin edemiyormuşum gibi, diye düşündü Jack.

"Öldü," dedi Anders. "Orris'li Morgan'ın kaderinde baba olmak yoktu."

Jack ürperdi. Düşmanının nasıl havayı sarsarak geçiş yaptığını, Kurt'un bütün sürüsünü öldürmesine nasıl ramak kaldığını hatırlamıştı.

"Gidiyoruz!" dedi. "Lütfen bana yardım et de Richard'ı kabine bindirelim, Anders."

"Efendim..." Anders başını eğdi, sonra kaldırdı. Jack'e hemen hemen babaca bir kaygıyla baktı. "Yolculuk en az iki gün sürecek, belki de üç. Batı kıyısına ancak o zaman varabilirsiniz. Yiyeceğiniz var mı? Akşam yemeğimi paylaşmak ister misiniz?"

Jack başını iki yana salladı. Tılsıma giden yolculuğun bu son bölümüne bir an önce başlayabilmek için acele ediyordu. Ama tam o sırada karnı fena halde guruldadı, ona en son yemeğini epey önce Göbiş Albert'ın odasında yediğini, yemeğin de artık bisküvi ve şekerlerden oluştuğunu hatırlattı. "Eh, herhalde yarım saatten bir şey çıkmaz," dedi. "Teşekkür ederim. Anders, Yardım et de Richard'ı ayağa kaldıralım, olmaz mı?" İçinden, belki de Lanetli Topraklar'a dalmaya ben de o kadar hevesli değilim, diye düşünüyorum.

İkisi birlikte Richard'ı çekip ayağa kaldırdılar. O uyuyan bir fare gibi gözlerini açtı, gülümsedi, ayaküstü tekrar uykuya daldı. "Yemek," dedi Jack. "Gerçek bir yemek. Canın istiyor mu, arkadaş?"

Richard gerçeküstü bir mantıkla, "Rüyalarımda hiç yemek yemem," dedi. Esnedi, gözlerini sildi. Sonunda ayaklarına basabildi. Artık Anders ile Jack'e dayanmıyordu. "Ama karnım oldukça aç doğrusu. Çok uzun bir rüya görüyorum, değil mi, Jack?" Bundan hemen hemen gurur duyuyor gibiydi.

"Öyle," dedi Jack.

"Hey, bineceğimiz tren bu mu? Karikatür gibi bir şey."

"Öyle."

"Onu sürebilecek misin, Jack? Biliyorum rüyadayım ama..."

"Evdeki oyuncak treni çalıştırmak ne kadar zorsa bu da ancak o kadar zor," dedi Jack. "Ben de kullanabilirim, sen de kullanabilirsin."

"Ben kullanmak istemiyorum." Richard büzülmüştü. Sızlanma tonu sesine geri döndü. "O trene hiç binmek istemiyorum. Odama dönmek istiyorum."

“Gel de biraz yemek ye.” Jack, Richard’ı tutup dışarıya yürüttü. “Sonra Kalifomiya yoluna koyulacağız.”

*

Böylelikle Lanetli Topraklara girmeden önce Diyar, bu çocuklara en güzel yanlarından birini daha göstermiş oldu. Anders, onlara, çevredeki tarlalarda yetişen tahıldan yapılmış lezzetli bir ekmek, yumuşacık pişmiş kebaplar, sebze yemekleri, içmek için de baharatlı, pembe bir içki sundu. Jack’e bu papaya gibi geldi ama aslında olmadığını biliyordu. Richard mutlu bir transa girmiş gibi çiğneyip duruyordu. Yemeğin suları çenesinden akarken Jack uzanıp sildi. “Kaliforniya,” dedi Richard birden. “Tahmin etmeliydim.” Jack onun Kaliforniya’nın bilinen delilik şöhretinden söz etmekte olduğunu sandı, soru sormadı. O şu anda Anders’ın zaten pek fakir olan kilerini nasıl boşaltmakta oldukları için kaygılanıyordu. Ama yaşlı adam, tezgâhın karşı tarafındaki sobaya gidip geliyor, her seferinde yeni yiyecekler getiriyordu. Odun sobasıydı o soba. Anders’in babası kurmuştu onu buraya. Yeni gelen yiyecekler, mısır unundan börek, dana incik jöleli, tavuk buduna benzeyen ama tadı farklı olan... neydi o tat? Çiçek mi? Dilinin üzerinde patlar gibi oluyordu o lezzet. Jack, ağzının suyunun akacağından korktu.

Üçü küçük bir masanın çevresine oturdular, mumun yumuşak ışığı altında yemeye başladılar. Yemeğin sonunda Anders hemen hemen utanarak, içi yarıya kadar kırmızı şarap dolu bir testi getirdi. Jack kendini bir başkası tarafından yazılmış senaryoyu oynuyormuş gibi hissederek küçük bir kadeh içti.

3

İki saat sonra Jack uykulu uykulu düşündü. Bu ziyafet yemeği bir hata mı olmuştu yoksa? Bir kere Ellis-Breaks’den ve Depo’dan yola çıkmaları pek sandığı kadar kolay olmamıştı. İkincisi, Richard’ın delirme tehlikesi oldukça ciddiydi. Üçüncüsü –bu hepsinden önemliydi– şu anda Lanetli Topraklar’ın üzerindeydiler. Bu topraklar, Richard’ın olabileceğinden çok daha deliydi. Konsantrasyonunun hiç bozulmaması gerekiyordu buradan geçmek için.

Yemek bitince üçü tekrar garaja dönmüşler, sorunlar da hemen başlamıştı. Jack, yaklaşan olaylardan korkuyordu. Korkmakta çok haklı olduğunu da şimdi anlamıştı. Belki bu korkusu onu kusurlu hareket

etmeye zorlamıştı. İlk sorun, Anders'a bahşiş olarak Yüzbaşı Farren'in madeni parasını vermeye kalktığında başgöstermişti. Anders bunun üzerine, sanki Jason onu arkasından bıçaklamış gibi davranmıştı. İmansızlık! Hakaret! Jack para teklif ettiğinde yalnız hakaret etmiş olmakla da kalmıyordu. Mecazi olarak adamın dinine, inancına çamur sürmüş oluyordu. Doğaüstü, ölümden dönmüş yaratıklar besbelli kullara para vermiyordu. Anders, elini "şeytan kutusu" dediği akülerden birine çarpıp parçalayacak kadar sinirlenmişti. Belki trenin yan tarafına bir de yumruk patlatabilirdi. Jack yarım bir ateşkesi zar zor sağlayabildi. Anders, onun özür dilemesini de istemiyordu. Para teklif etmesi onu ne kadar rahatsız ediyorsa özür dilemesi de bir o kadar rahatsız ediyordu. Sonunda ihtiyar, çocuğun ne kadar üzüldüğünü görünce biraz sakinleşti ama normal davranışına ancak çok daha sonra döndü. Jack ona, belki de Yüzbaşı Farren'ın verdiği paranın başka görevleri vardır, dediği zaman normalleşti ancak, "Sen tümüyle Jason değilsin," dedi ihtiyar. "Ama kraliçenin parası belki kaderinde sana yardımcı olur." Başını ağır ağır sallıyordu. Veda edişi de pek yarım ağız olmuştu.

Bunun yarı nedeni de Richard'dan kaynaklanıyordu. Çocuksu bir panik olarak başlayan şey, az sonra koskoca bir korkuya dönüşmüştü. Trene yaklaşmayı reddediyordu. O zaman kadar garajda dolaşmış, trene pek bakmamış, dalgın görünmüştü. Sonunda Jack'in kendisini o garip taşıta bindirme konusunda ciddi olduğunu anlamış, zıvanadan çıkmıştı. İşin inanılmaz yanı, onu en çok rahatsız eden şeyin Kaliforniya'ya gitmek olmasıydı. "HAYIR! HAYIR! YAPAMAM!" diye bağırıyordu Jack, onu trene doğru çektikçe. "BEN ODAMA DÖNMEK İSTİYORUM!"

"Belki bizi izliyorlardır, peşimizdedirler, Richard," dedi Jack bezgin bir sesle. "Yola koyulmamız gerek." Uzanıp arkadaşının kolunu tuttu. "Zaten hepsi rüya, unuttun mu?"

Anders, "Ah, efendim, efendim," diyerek ortalıkta amaçsızca dolaşıyordu. Jack, yaşlı adamın kendisine hitap etmediğini anladı.

"ODAMA DÖNMEK İSTİYORUM!" diye haykırdı Richard. Gözlerini öyle sıkı yummuştu ki, bir şakağından öbür şakağına uzanan tek bir kat çizgisi görünüyordu, o kadar.

Yine Kurt'tan anılar. Jack, Richard'ı bir kere daha trene doğru çekti ama Richard katır gibi direndi. "ORAYA GİDEMEM!" diye bağırdı.

"Eh, burada da kalamazsın," dedi Jack. Çocuğu kıpırdatabilmek için bir daha çekti, bu sefer bir iki adım sürüklemeyi de başardı. "Richard, bu gülünç bir şey," dedi. "Burada tek başına kalmak mı istiyorsun? Diyar'da kalmak mı istiyorsun?" Richard, başını iki yana salladı. "O halde gel benimle. Zamanı geldi. İki güne kadar Kaliforniya'da olacağız."

"Kötü işler," diye mırıldanıyordu Anders. Gözü çocuklardaydı. Richard başını iki yana sallayıp duruyordu. "Oraya gidemem," diye tekrarladı. "O trene binip oraya gidemem."

"Kaliforniya"ya mı?"

Richard dudaklarını ısırdı, gözlerini tekrar yumdu. "Lanet olsun," dedi Jack. "Anders, bana yardım edebilir misin?" Koca ihtiyar ona tiksinti dolu bir bakışla baktı, sonra ilerleyip Richard'ı kollarına aldı, kaldırdı. Sanki köpek yavrusu kadar bir şeydi Richard. Zaten köpek yavruları gibi de ses çıkarıyordu. Anders onu kontrol kabinindeki kanepelerden birine bıraktı. "Jack!" diye haykırdı Richard. Kendi başına Lanetli Topraklar'a sürükleneceğinden korkar gibiydi. "Buradayım," dedi Jack. Gerçekten de kabine tırmanıyordu. "Teşekkür ederim, Anders," dedi ihtiyara. O gamlı gamlı başını salladı, sonra tekrar köşeye çekildi. "Kendine iyi bak," dedi Jack. Richard ağlamaya başlamıştı. Anders ona acımayan bakışlarla baktı.

Jack kontak düğmesini itti, şeytan kutusundan iki dev mavi kıvılcım sıçrarken motor uğuldayarak hayata döndü. "İşte çalıştı," dedi Jack ve vitesi öne itti. Tren garajdan dışarı doğru süzülmeye başladı. Richard sızlanarak, dizlerini karnına çekti. Çember haline gelmeye uğraşıyormuş gibiydi. "Saçma! İmkânsız!" gibi sözler mırıldanıyor, Jack'in kulağına yalnızca tıslayan sessiz harfler geliyordu. Sonunda yüzünü dizlerinin arasına gömdü. Jack, Anders'a el salladı, o da ona salladı, bu arada aydınlatılmış garajdan dışarıya, karanlığın içine çıktılar. Anders'ın silueti onların çıktıkları kapıda belirdi. Sanki peşlerinden koşmaya karar vermiş gibiydi. Tren saatte elli kilometreden hızlı gidemezdi Jack'e göre, şu anda hızı sekiz on üç on dört kilometreye varamamıştı bile. Çok yavaştı. Jack kendi kendine, batı, batı, batı, diye mırıldandı. Anders tekrar garaja girdi, ak sakalı göğsünü kırağı gibi kapladı. Tren sarsılıp ileri atıldı, bir mavi kıvılcım daha yukarıya doğru uçtu, Jack oturduğu yerde arkasına dönüp ne geliyor diye baktı.

"HAYIR!" diye haykırdı Richard. Neredeyse Jack'in kabinden dışarı yuvarlanmasına sebep olacaktı. "YAPAMAM! GİDEMEM ORAYA!" Başını dizleri arasından çıkarmıştı ama hiçbir şey gördüğü yoktu. Gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı. Tüm suratı bir parmak eklemi gibi kırış kırıştı.

"Kes sesini," dedi Jack. İlerde raylar tarlaların ortasında birbirine daha yakın gibi gözüküyorlardı. Karanlık dağlar, yaşlı dişlerdi. Batı bulutları arasında uçuyor gibiydiler. Jack son bir kere geriye baktı. İkmal Deposu'nun ışığı giderek uzakta kalıyordu. Anders ışıklı kapıda upuzun bir gölgeydi. Jack, elini son bir kere salladı, uzun gölge de salladı. Jack önüne dönüp tahıl tarlalarının uçsuz bucaksızlığına baktı. Mesafeler pek

lirikti. Eğer Lanetli Topraklar böyle bir yerse önlerindeki iki gün pek sakin geçeceğe benziyordu.

Ama tabii böyle bir yer olamazdı. Hem de hiç olamazdı. Mehtap ışığında bile tahılların giderek seyrelmeye başladığı, arazinin çalılaştığı görülebiliyordu. Değişiklik, Depo'dan ayrıldıktan yarım saat kadar sonra başlamıştı. Renk bile yanlış bir renkti artık. Hemen hemen yapay bir renkti. Daha önceki o güzel, doğal sarı değildi. Sıcağa fazla yakın kalmışlığın sarısıydı. İçindeki özsuyu tükenmiş bir sarılıktı. Richard'da da aynı hal vardı. Bir süre hızlı hızlı soluk alıp verdi, sonra aldatılmış bir çocuk gibi sessizce, utanmadan ağlamaya koyuldu; onun ardından da tedirgin bir uykuya daldı. Uykusunda bir ara, "Dönemem," diye mırıldandı. Ya da Jack'e öyle geldi. Sayıklıyordu uykusunda.

Manzaranın tüm karakteri değişiyordu artık. Ellis-Breaks'in geniş tarım alanlarından sonra, küçük vadilerle, saklı çukurlarla dolu, kara ağaçların doldurduğu bir yer haline geliyordu. Her yanda koca kayalar vardı. Kuru kafalar, yumurtalar, dev dişler gibi. Toprağın kendisi de değişmişti. Çok daha kumluydu. İki keresinde, bir vadinin yan duvarları rayların iki yanında yükseldi. Jack baktığında yalnızca kızıl dorukları, üzerindeki alçak, sürünen sarmaşıkları görebildi. Arada sırada bir hayvan saklanmak amacıyla kaçıyormuş gibi bir duygu geliyordu ama ışık pek zayıftı, hayvan fazla hızlıydı; bu yüzden Jack onun ne olduğunu anlayamıyordu. Ama Jack'e göre, aynı hayvan öğle güneşinde Rodeo Yolu'nun orta yerinde dursa yine tanıyamazdı onu. Kafası fazla iri, olması gerektiğinin iki katı mıydı, yoksa Jack'e mi öyle gelmişti? Bu hayvanın insanların gözlerinden saklanması daha iyi bir şeydi herhalde.

Bir buçuk saat sonra Richard uykusunda inliyordu. Manzara da tam bir acayiplik haline gelmişti. Klostrofobik vadilerin ikincisinden çıktıklarında Jack bir açıklık duygusuyla sarsıldı. Bir anda kendini Diyar'da, hayallerindeki Diyar'da hissetti. Ama sonra, ağaçların nasıl eğri büğrü olduğunu karanlıkla bile fark etti. Sonra da kokuyu aldı. Herhalde bunu daha önce de, bilinçlendirmediği halde hissediyordu ama o önünde açılan koca alandaki ağaçların işkence görmüş hayvanlar gibi kıvranan siluetini görünceye kadar havadaki bu kötülük, bu felaket kokusunu anlayamamıştı. Ahlaksızlığın kokusu. Cehennem ateşinin kokusu. Burada kokuyordu Diyar ya da hemen hemen kokuyordu.

Uzun zaman önce ölmüş çiçeklerin kokusu vardı burada. Onun altında da tıpkı Osmond'ın alt kokusu gibi, daha kaba, daha güçlü bir koku vardı. Eğer Morgan, iki rolünden birindeyken bunlara sebep olmuşsa bir bakıma Diyar'a ölümü getirmiş demekti. Ya da Jack böyle düşünüyordu.

Artık karşılarında kıvrılan vadiler, gizli kovuklar kalmamıştı. Arazi

geniş kızıl bir çöldü. Garip kıvrık ağaç gövdeleri bu koca çölün yan yamaçlarına noktalar serpiştirmişti. Jack'in önünde iki gümüş rengi ray, koyu kırmızı boşluğa doğru uzanıyor, yanlarda boş çöl karanlıkların içine yayılıyordu.

Görünüş olarak boştu arazi en azından. Jack birkaç saat boyunca o kaçışan, biçimsiz küçük hayvanlardan başka bir şeye rastlamamıştı. Ama zaman zaman gözünün yan tarafından belli belirsiz bir kayma hareketi sezdiğini hissediyor, görmek için döndüğünde, onu gitmiş buluyordu. Başlangıçta izlenmekte olduğunu sandı. Sonra, yirmi otuz dakikalık kısa bir süre boyunca peşinde Thayer Koleji'ndeki köpek yaratıkların bulunduğuna inandı. Nereye baksa bir şeyin hareketi yeni bitmiş oluyordu. Ya ağaçlardan birinin ardına girmiş ya da kuma saklanmış oluyorlardı. Bu arada, Lanetli Topraklar'ın çölü gözüne hiç de boş gibi görünmüyordu. Ölü de değildi. Her taraf kaygan, saklı bir hayatla doluydu. Jack, trenin vites kolunu daha da ileri itmeye uğraştı, iradesiyle onu hızlandırmaya, daha hızlandırmaya çalıştı. Richard koltuğuna yığılmış, titriyordu. Jack bütün o canlıların, köpek de, insan da olmayan o yaratıkların, kendilerine ilgi gösteriyor olduklarını hayal etti, umarım Richard'ın gözleri kapalı kalır diye dua etti.

"HAYIR!" diye bağırdı Richard uykusunda.

Jack bir kere daha koltuğundan düşer gibi oldu. Etheridge ile Bay Dufrey'in peşlerinden koştuğunu gözleriyle görüyordu sanki. Dilleri dışarda, gittikçe yaklaşıyorlardı. Bir saniye sonra, gördüğü şeyin vagonun gölgesi olduğunu anladı. Öğrenciler ile müdürleri sönen doğum günü mumları gibi yok oldular.

"ORADA DEĞİL!" diye bağırdı Richard. Jack soluğunu dikkatle içine çekti. İkisi de güvendeydiler. Lanetli Topraklar'ın tehlikeleri fazla abartılmıştı. Edebi bir gelenekti bu demek. Birkaç saate kadar güneş doğacaktı. Jack, kol saatini gözünün hizasına kadar kaldırdı, trene bineli daha iki saat bile olmadığını anladı. Ağzı kocaman bir esnemeyle açıldı, depoda o kadar çok yediği için bir kere daha pişmanlık duydu.

Tereyağından kıl çeker gibi, diye düşündü. Bu iş tıpkı terey...

Kafasında cümleyi tamamlamak üzereyken ateş toplarından birincisini gördü ve güvenli bir daha düzelmeyecek şekilde altüst oldu.

4

Çapı en azından üç metrelik bir ışık topu ufkun kenarından içeri yuvarlandı. Cızır cızır sıcaktı. Önce dosdoğru trene, ok gibi fırladı. Jack ken-

di kendine, "Canı cehenneme!" diye mırıldandı. Anders'ın ateş topları konusunda söylediklerini hatırlıyordu. *İnsan o ateş toplarından birine, fazla yaklaşırsa feci biçimde hasta olur, saçları dökülür, bütün vücudunda yaralar açılır, kusmaya başlar, kusa kusa, sonunda midesi yırtılır, boğazı patlar...* Yutkundu. Zor oldu. Sanki çivi yutuyordu. "Lütfen Tanrım," dedi yüksek sesle. Dev top hızla onlara doğru geliyordu. Sanki bir zihni vardı da Jack Sawyer ile Richard Sloat'u bu dünyadan silmeye karar vermişti. Radyasyon zehirlenmesi. Jack'in midesi sıkıştı, altında yumurtalıklarının donduğunu hissetti. *Radyasyon zehirlenmesi. Kusa kusa, sonunda midesi yırtılır...*

Anders'ın ikram ettiği o mükemmel yemekler neredeyse midesinden dışarı fırlayacaktı. Ateş topu dosdoğru trene yaklaşmayı sürdürüyordu. Yolda kıvılcımlar püskürtüyor, kendi enerjisiyle cızırdıyordu. Ardında uzayıp giden altın rengi bir iz vardı. Sanki sihirliymiş gibi üzerinden geçtiği toprakta yeni alevler tutuşturuyordu. Tam o sırada ateş topu yere vurup sekti, zikzak çizdi, onlara zarar vermeden sola doğru kaydı gitti. Jack de o anda kendilerini izlediğini sandığı hayvanları şöyle bir görebildi. Topun garip ışığı ona besbelli treni izlemekte olan bir grup deforme yaratığı gösterdi. Köpekti bunlar. Ya da eskiden köpektiler. Belki ataları köpekti. Jack tedirgin gözlerle Richard'a baktı, onun hâlâ uyuduğundan emin olmaya çalıştı.

Treni izleyen yaratıklar yılan gibi yere yapıştılar. Kafaları köpek kafası gibiydi, ama arka ayakları pek simgeseldi. Tüysüz ve kuyruksuzdular. Islak gibi görünüyorlardı. Pembe, kılsız vücutları yeni doğmuş farelerin vücudu gibi parıldıyordu. Hırladılar. Görülmekten nefret ediyorlardı. Demin Jack'in yamaçlarda gördükleri de bu iğrenç şeylerdi. Ortaya çıkınca sürüngen gibi yassılmış, tıslıyor, hırlıyorlardı. Sürünerek ilerliyorlardı. Ateş toplarıyla bu topların kuyruklarından onlar da korkuyordu. Jack o sıra ateş toplarının kokusunu aldı. Toz, hızla hemen hemen öfkeyle ufka doğru uzaklaşıyordu. Çarpık ağaçlardan bir sırayı aydınlatıyordu. Cehennem ateşi. Ahlaksızlık.

İkinci bir ateş topu ufku aşıp ortaya çıktı, çocukların soluna doğru seyirtti. Kokusu, kaybolan bağların, yıkılan umutların, kötü isteklerin kokusuydu. Jack yüreği ağzında, bu kokuların hepsini alabiliyordu ateş topundan. Deforme köpekler yığını, havlayarak dişlerini gösteriyor, kocaman kırmızı vücutlarını kırmızı tozlar içinde sürüklüyorlardı. Kaç taneydi bunlar? Dallarını gövdesinin içine saklamayla çalışan bir ağaç alev alev yanıyordu. O ağacın gerisinden iki köpek ona dişlerini gösterdi.

Üçüncü bir ateş topu geniş ufku aşıp çıktı, trenden epey uzağa doğru ilerlerken Jack, çölle yamacın birleştiği yerde bir kulübe görür gibi oldu.

Önünde iri, insanımsı bir yaratık duruyordu. Erkekti. Jack'e doğru bakıyordu. Cüssesi, kıllılığı, kuvveti, kötülüğü...

Jack, Anders'ın küçük treninin bu kadar yavaş yol almasına çok bozuluyordu. Kendisi de, Richard da, ilgi gösteren herkesin teftişine açıktı bu durumda. İlk ateş topu ortaya o şekilsiz köpekleri çıkarmıştı ama Lanetli Topraklar'ın insan sakinlerini yenmek daha güç olabilirdi. Işık yok olmadan Jack, kulübenin önündeki yaratığın başını çevirmiş, trenin gidişine bakıyor olduğunu gördü. Başı kocamandı. Eğer şimdiye kadar gördükleri köpekse, insanları nasıl olurdu acaba buranın? Son ışıklarla birlikte, insanımsı yaratık kulübesinin yan tarafına dönüp gözden kayboldu. Arkasından kalın, sürüngen kuyruğu gibi bir kuyruk sürünüyordu. Ortalık karardı, her şey görünmez oldu. Köpekler de, insan-hayvan da, kulübe de. Jack onları gerçekten gördüğünden bile emin olamadı.

Richard uykusunda sıçradı, Jack elini o basit vites koluna dayadı, yüklendi, daha fazla hız kazanmaya uğraştı. Köpek gürültüleri yavaş yavaş gerilerde kalıp duyulmaz oldu. Jack ter içinde, kolunu kaldırıp saatini yine göz hizasına getirdi, geçen baktığından bu yana yalnızca onbeş dakika geçmiş olduğunu gördü. Tekrar esnemesi kendini de şaşırttı, depoda o kadar çok yediği için bir kere daha pişman oldu.

"HAYIR!" diye bağırdı Richard. "HAYIR! ORAYA GİDEMEM!"

Oraya? Meraklandı Jack. Neresiydi "orası" dediği? Kalifomiya mı? Yoksa korkabileceği herhangi bir yer mi? Kontrolünü kaybedebileceğine inandığı hayali bir yer mi?

5

Jack bütün gece vitesin başını bekledi, Richard da uyudu. İkide bir ateş topları gelip gelip geçiyordu. Kokuları, ölü çiçek kokusuyla, saklı kötülüklerin kokusuyla birleşip havayı dolduruyordu. Ara sıra şekilsiz köpeklerin sesi de geliyordu. Başka zavallı yaratıklar da vardı. Garip, kıvrık ağaçlar hâlâ manzarayı noktalıyordu. Aküler ikide bir mavi kıvılcımlarını sıçratıyordu. Richard normal uykunun ilerisinde bir yerlerdeydi. Çok istediği bilinçsizliğe sarılmıştı. Artık acı çığlıklar atmıyordu. Yalnızca yığılmış, kesik kesik soluyor, sanki solumak için kendisinde bulunandan daha fazla enerji gerekliymiş gibi görünüyordu. Jack günün doğması için hem dua ediyor hem –bir bakıma– bundan korkuyordu. Sabah olduğunda o hayvanların hepsini görebilecekti, ama başka neler görecekti acaba?

Ara sıra Richard'a göz atıyordu. Arkadaşının teni garip sayılacak kadar solgundu. Kül rengi gibi ölü bir renk almıştı.

6

Sabah oldu ve karanlıklar aydınlandı. Doğu ufkunda pembe bir şerit belirdi, kısa zamanda pembe alan genişledi, iyimser pembeliği gökyüzünün diğer taraflarına da yaydı. Jack'in gözleri de bir o kadar kırmızıydı herhalde. Bacakları ağrıyordu. Richard kanapeye boylu boyunca uzanmış, soluğu hâlâ kesik kesik, isteksizdi. Doğruydu. Yüzü gerçekten garip bir kül rengine dönüşmüştü. Gözkapakları titreyerek rüya görüyordu. Jack, umarım yine bağırmaz, diye düşündü. Richard'ın ağzı açıldı ama içinden çığlık değil, yalnızca dilinin pembe ucu çıktı. Üstdudağını yaladı, homurdandı, sonra tekrar Stupor komaya* geri döndü.

Jack de oturup gözlerini kapamayı çok istiyordu ama yine de Richard'ı rahatsız etmedi. Ortalık aydınlanıp Lanetli Topraklar'ın nasıl bir yer olduğunu gördükçe kendisi dayandığı sürece Richard'ın uyanmaması için dua eder olmuştu. Richard'ın göstereceği tepkiyi karşılamayı canı hiç mi hiç istemiyordu. Biraz ağrı, bir miktar yorgunluk... Doğrusu bunlar, huzur duygusu karşılığında ödenecek fiyat olarak oldukça ucuz sayılırdı.

Kısık gözleriyle baktığında gördüğü manzara, hiçbir varlığın mahvolmaktan kurtulamadığı bir manzaraydı. Ay ışığında kocaman bir çöl gibi görünüyordu. Ara sıra ağaçlara da rastlanan bir tür çöl. Gözüne kızıl bir toprak olarak çarpmış olan şey aslında pudra gibi bir kumdu. İnsan bassa belki de bileklerine kadar gömülürdü içine. Belki de dizlerine kadar. Bu açlıktan ölen kuru topraktan o sakat ağaçlar çıkıyordu. Şöyle bakınca, gece göründükleri gibiydiler. Sanki kıvrılıp kendi köklerinin arasına saklanmaya çalışıyorlardı. Bu bile yeterince kötüydü. Yani mantıklı Richard için yeterince kötüydü. Ama insan bu ağaçlara doğrudan değil de, şöyle yan gözle bakınca, ıstırap çeken bir canlıya benzetebilirdi. Dallar ya yakarırcasına yukarıya açılmış kollara ya çığlık halinde donmuş bir surata benziyordu. Jack ağaçlara doğrudan bakmadığı sürece, o acılı suratları tüm ayrıntılarıyla görebiliyordu. Açık duran ağzı, sarkık burunu, bakan gözleri, yanaklardaki çizgileri. Küfrediyor, yalvarıyor, bağırıyorlardı ona. Duyulmayan sesleri havada bir duman gibiydi. Jack inledi. Lanetli Topraklar'ın tüm varlıkları gibi bu ağaçlar da zehirlenmişti.

Kızılımsı toprak iki yana kilometrelerce uzanıyor, ara sıra sidik rengi parlak sarı otlar yeni sürülmüş yağlıboya gibi göze çarpıyordu. Renkleri o renk olmasa, oraları vaha gibi görecekti. Çünkü her biri küçük, yuvarlak bir su birikintisinin çevresindeydi. Sular siyahtı. Yüzlerinde yağ-

---

* Kişinin şiddetli uyaranlarla kısa süreliğine uyandırılabildiği, reaksiyon ve cevaplarının yetersiz olduğu, etrafında olan bitenden farkında olmadığı koma hali. (ed.)

lar yüzüyordu. Sular normal sudan yoğundu ama. Yağlı bir maddeydi. Zehirliydi besbelli. Jack önce o kara suların da canlı olduğunu düşünüp dehşete kapıldı. Görmek istemediği o ağaçlar gibi ıstırap mı çekiyordu sular da? Derken kara suyun yüzüne bir şeyin yükseldiğini gördü. Geniş kara bir sırt ya da beden, yuvarlandı, sonra kocaman bir ağız açıldı, boşluğu ısırdı. Hayvan da suyun renginde, kapkaraydı. *Vay canına*, dedi Jack. *Balık mıydı o?* Boyu altı metre var gibi gelmişti Jack'e. O ufacık gölcük için fazla büyüktü. Dev bir kuyruk suyun üzerinde belirdi, sonra hayvan batıp gözden kayboldu. Demek göl epey derindi.

Jack başını kaldırıp ufka baktı. Bir an kafa gibi yuvarlak bir şeyin ufuktan kendisine baktığını hissetmiş gibiydi. Loch Ness Gölü Canavarı'nı görmüş gibi bir şoka daha kapıldı. *Ufuktan* bir kafa ona nasıl bakıyor olabilirdi, Tanrı aşkına?

Çünkü ufuk gerçek ufuk değildi de ondan; bunu sonunda anlayabildi. Gece boyunca görebildiği kadarıyla Lanetli Toprakların boyunu pek azımsamıştı. Güneş yükselirken şu anda geniş bir vadinin içinde bulunduğunu anladı. Çevresinde gördüğü son çizgi, dünyanın ufku değil, etraftaki tepelerdi. Herhangi bir şey izliyor olabilirdi onu. Tepelerin hemen ardından ilerlemesi yeterdi. Timsah kuyruklu inanımsı yaratığı hatırladı. Bütün gece Jack'i izlemiş, uyumasını beklemiş olabilir miydi?

Tren korkunç vadinin içinden çuf çuf diye yoluna devam ediyordu. İnsanı çileden çıkaracak kadar yavaşlamış gibi geliyordu Jack'e.

Çevredeki tüm tepelerin doruklarını bakışlarıyla taradı, kayaları aydınlatan güneş ışınlarından başka bir şey göremedi. Arkasına döndüğünde korku ve gerilim tüm yorgunluğunu unutturuyordu. Richard, kolunu gözlerinin üzerine atmış, hâlâ uyuyordu. Kim olsa yetişebilir, izleyebilirdi onları. Uyumalarını bekleyebilirdi.

Sol taraftaki saklı bir hareket, soluğunu tutmasına yol açtı. Bir hareket... Kaygan... Jack'in hayalinde tepelerden onlara doğru kayan yarım düzine timsah adam belirdi. Ellerini gözlerine siper etti, o hayali gördüğünü sandığı tarafa baktı. Kayalar da o tozlu toprağın renginde kızıldı. Aralarından doğal patikaya benzer bir iz tırmanarak çıkıyordu. İki kayanın arasında kıpırdayan şeyin insana en küçük bir benzerliği bile yoktu. Bir yılan ya da Jack öyle sanıyordu. Yolun saklanabileceği tarafına kaymıştı. Jack o koca sürüngen gövdeyi kayaların ardında gözden kaybolurken bir an görebilmişti. Derisi garip şekilde buruşuk gibiydi. Yanıktı da galiba. Yan tarafında galiba kara delikler vardı. Jack başını çevirip onun tekrar çıkacağı yeri görmeye çalıştı. Birkaç saniye sonra, dev bir tırtıl kafasına benzeyen kafayı gördü. Birazı kırmızı tozlara gömülmüş, kıvrılarak yaklaşıyordu. Üzeri film tabakasıyla kaplıymış gibi gözleri vardı. Ama kafa bir tırtıl kafasıydı.

Bir kayanın altından bir başka hayvan fırladı. Koca kafalı, vücudu sürüklenen bir şey. Tırtıl kafa ona döndü. Jack kaçan hayvanın o şekilsiz köpeklerden olduğunu gördü. Tırtıl kafa, posta kutusuna benzer koca ağzını açtı, köpeği içine alıverdi. Dev tırtıl onu hap yutar gibi yutuvermişti. O sıra tırtılın karşısında ateş toplarından birinin bıraktığı iz belirdi. Jack'in bakışları altında koca hayvan tozların içine batan bir gemi gibi daldı. Besbelli ateş topu kuyruklarının kendisine zarar vereceğini seziyordu. Alta saklanıyordu. Jack onun gözden büsbütün kayboluşuna baktı, sonra bakışlarını sarı otlarla bezeli kızıl yamacın tümünde gezdirdi, hayvan acaba nerede tekrar yüze çıkacak, diye merak etti.

Jack, nihayet tırtılın treni yutmaya çalışmayacağına makul surette emin olduğunda, onunla ilgili araştırmasına devam etmek için kayalık tepelerin yamaçlarına geri döndü.

7

Richard öğleden sonra geç saatte uyandı. Jack'in bu arada gördükleri şunlardı:

Tepelerden kendisine bakan en az bir kafa...

Üzerine gelen iki ateş topu

İlk bakışta iri bir tavşan iskeleti sanılan, sonra insan yavrusu olduğu anlaşılan, etleri tümüyle yenmiş, rayların yanında yatan iskelet.

Aynı bebeğin yuvarlak parlak kafatası... Tozlara yarı batmış

Koca kafalı köpeklerden bir sürü... Öteki sürülerden daha yaralı. Bazıları trenin peşi sıra emeklemiş, ağızlarının suyu akmaya başlamıştı.

Üç ahşap kulübe... İnsan barınağı. Demek ki Lanetli Topraklar'ın bir yerlerinde, yaşayan, avlanmaya çalışan insanlar yaşıyordu.

Ufacık, deriden yapılmış gibi bir kuş... Tüysüz... Bu tam Diyar yaratığıydı. Suratı maymun gibi, sakallı, kanat uçlarında da parmakları vardı.

Ve hepsinden kötüsü de (bunu da gördüğünü *sanıyordu*) iki hiç tanınmaz hayvan, kara gölcüklerin birinden su içiyordu. Uzun dişleri, insan gözleri, domuz gibi ön bedenleri vardı. Vücutlarının arka kısmı ise kedi gibiydi. Jack erkeğinin hayalarının, arkasında yastıklar gibi sallanıp toprağa değdiğini görmüştü. Bu canavarların oluşmasına yol açan şey neydi? Nükleer hasar herhalde, diye düşündü Jack. Başka hiçbir şeyin doğayı deforme etme gücü yoktu ki! Yaratıklar doğuştan zehirlenmişlerdi. Zehirli gölcüklerden su içiyor, geçen trene hırlıyorlardı.

Bizim dünyamızda da böyle olabilir bir gün, diye düşündü Jack. Müthiş!

8

Ayrıca gördüğünü sandığı şeyler de vardı. Teni çok ısınmış, kaşınıyordu. Myles P. Kiger'ın paltosunun değişimiyle meydana gelen pançoyu çoktan atmıştı yere. Öğle olmadan, ev dokuması gömleğini de çıkarmıştı. Ağzında feci bir tat vardı. Paslı maden ve çürük meyve tatlarının asidik bir karışımı. Saç diplerinden akan terler gözlerine giriyordu. Öyle yorgundu ki, ayaktayken bile rüya görmeye başlamıştı. Tepelerde kalabalık köpek sürüleri görüyordu. Tepede kızıl bulutların açılıp Richard'a ve kendisine alevli kollarını uzattığını görüyordu. Sonunda gözleri gerçekten kapandığında, Orris'li Morgan'ı gördü. Boyu dört metreydi. Siyahlar giymişti. Çevresine yıldırımlar atıp duruyordu. Topraklar, tozlar püskürtüyor, kraterler açıyordu.

Richard inledi ve mırıldandı. "Hayır, hayır, hayır."

Orris'li Morgan sis gibi dağılıp yok oldu, Jack'in acıyan gözleri açıldı.

"Jack," dedi Richard.

Trenin karşısındaki kızıl arazi boştu. Yalnızca ateş toplarının kara izleri vardı o tarafta. Jack gözlerini ovdu, Richard'a baktı. Richard hafiften gerindi. "Eee, nasılsın?" dedi Jack.

Richard, kül rengi suratı yukarıya dönük, gözlerini kırpıştırarak sırt üstü yatıyordu.

"Sorduğum için özür dilerim," dedi Jack.

"Yo, daha iyiyim. Gerçekten." Jack son geriliminden de kurtulduğunu hissetti. "Hâlâ başım ağrıyor, ama daha iyiyim."

"Çok gürültü çıkarıyordun, ımmm," Jack, Richard'ın gerçeğin ne kadarına dayanabileceğine karar veremiyordu.

"Uykumda mı? Evet, herhalde öyle oldu." Richard'ın yüzü kıpırdadı ama Jack bu sefer çığlık beklemiyordu. Richard devam etti. "Rüya görmediğimi artık biliyorum, Jack. Beyin tümörüm de yok."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"O trende. O ihtiyarın treninde. Lanetli Topraklar dediği yerde."

"Vay canına," diye gülümsedi Jack.

Richard, kül rengine rağmen biraz utanıp kızardı.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu Jack. Richard'ın bu değişimine ne kadar güvenmesi gerektiğinden hâlâ emin değildi.

"Rüya görmediğimi biliyordum," derken Richard'ın yanakları daha da kızardı. "Galiba, galiba mücadeleyi kesmenin zamanı geldi. Diyar'daysak Diyar'dayızdır. Ne kadar imkânsız olursa olsun." Gözleri Jack'inkileri buldu, içlerindeki şakacı parıltı Jack'i şaşırttı. "Depodaki o dev kum saatini hatırlıyor musun?" Jack başını sallayınca Richard anlattı. "Aslında ondan oldu. Onu gördüğüm zaman, her şeyi kendimin

uydurmadığımı anladım. Onu uyduramayacağımı biliyordum. Yapamazdım. Asla. Eğer ilkel bir saat uyduracaksan, tekerlerden, açılardan oluşmuş bir şey olurdu; bu kadar da basit olmazdı. Demek ben uydurmadım. O halde gerçekti. O zaman da her şey gerçekti."

"Ee, şimdi kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Jack. "Uzun süredir uyuyorsun."

"Hâlâ öyle yorgunum ki kafamı dik tutamıyorum. Pek iyi değilim korkarım."

"Richard, sana bir şey sormak zorundayım. Kaliforniya'ya gitmekten korkman için bir sebep var mı?"

Richard başını eğdi, hayır dermiş gibi iki yana salladı.

"Kara Otel diye bir yeri hiç duydun mu?"

Richard, başını sallamaya devam ediyordu. Doğruyu söylemediğini düşündü Jack. Cesaret edebildiği kadarını göğüslemişti. Bundan fazlası... Jack birden daha fazlasının da var olduğundan emin oldu. Hem de kesinlikle. Ama beklemesi şarttı. Kara Otel'e varıncaya kadar, belki de. Rushton'ın ikiziyle Jason'ın ikizi; evet, birlikte varacaklardı Tılsım'ın evine ve zindanına.

"Eh, pekâlâ," dedi, "doğru dürüst yürüyebiliyor musun?"

"Herhalde."

"İyi, çünkü şimdi yapmak istediğim bir şey var; yani artık beyin tümöründen ölmüyor olduğuna göre, demek istiyorum. Bunun için de yardımına ihtiyacım var."

"Neymiş o?" diye sordu Richard. Titreyen eliyle yüzünü sildi.

"Arka vagondaki o kasalardan bir ikisini açıp kendimize silah bulabilir miyiz diye bakmak istiyorum."

"Ben silahtan nefret ederim," dedi Richard. "Sen de etmelisin. Kimsenin silahı olmasaydı, senin baban da hiçbir zaman..."

"Hımm, domuzların da kanadı olsaydı uçabilirlerdi," dedi Jack. "Ama birinin bizi izlediğinden hemen hemen eminim."

"Eh, belki babamdır," Richard umutluydu.

Jack homurdandı, vitesi birinci yuvaya itti. Tren hemen yavaşlamaya başladı. Durduğu zaman Jack vitesi boşa taktı. "İnebilir misin dersin?"

"Tabii," dedi Richard. Çabucak ayağa kalktı. Ama dizleri büküldü, hemen tekrar oturdu. Yüzü daha bile grileşmişti. Alnında ve üstdudağında nemler parlıyordu. "Ah, belki de beceremeyeceğim," dedi.

Jack, "Kendini dinleye dinleye yap," diye fısıldadı. Yaklaşıp onu dirseğinden tuttu, öbür elini nemli alnına dayadı. "Rahat bırak kendini." Richard'ın gözleri bir an kapandı, sonra büyük bir güvenle Jack'in gözlerine baktı.

"Fazla ani kalktım," dedi. "Uyuşmuşum. İğneler batar gibi oldu."

"Ağırdan al." Jack arkadaşını ayağa kaldırdı.

"Acıyor."

"Birazdan geçer. Yardımına ihtiyacım var, Richard." Richard bir deneme adımı attı, derin bir soluk verdi. "Offf!" Öteki adımını da attı. Öne eğilip avuçlarını bacaklarına dayadı, sıvazladı. Jack seyrederken Richard'ın yüzü değişti. Bu sefer acı değil, bir şaşkınlık ifadesi yerleşti bakışlarına.

Jack arkadaşının bakmakta olduğu tarafa baktı, tüysüz, maymun suratlı kuşlardan birinin trenin önünden geçtiğini gördü.

"Evet, burada bir yığın garip yaratık var," dedi Jack. "O brandanın altından birkaç tüfek bulabilirsek kendimi çok daha güvende hissedeceğim."

"O tepelerin ardında ne vardır dersin?" diye sordu Richard. "Aynı şeyin devam mı?"

"Hayır, sanıyorum insanlar var orada. Onlara insan diyebilirsek. İki kere birilerinin bize baktığını yakaladım."

Richard'ın yüzündeki ani paniği görünce ekledi. "Senin okuldan biri olduğunu sanmıyorum. Ama galiba yine aynı derecede kötü. Seni korkutmaya çalıştığımı sanma, dostum. Ben Lanetli Topraklar'ı senden biraz daha fazla seyrettim."

"Lanetli Topraklar," dedi Richard kuşkulu bir sesle. Gözlerini kısıp kızıl tepelere yer yer gözüken sarı otlara baktı. "Ah!.. O ağaç, Ay..."

"Biliyorum," dedi Jack. "Aldırmamayı öğrenmek zorundasın."

"Böyle bir sefilliği kim yaratabilir?" diye sordu bu sefer Richard. "Doğal değil bu, biliyorsun."

"Belki bir gün öğreniriz." Jack, Richard'ın kabinden inmesine yardım etti. İkisi birlikte, tekerin yukarısında kalan basamakta durdular. "Tozlara basma," diye uyardı Jack. "Derinliği ne kadar, bilemeyiz. Seni oradan çekip çıkarmak zorunda kalmak istemem."

Richard ürperdi. Belki yan gözle bir haykıran ağaç daha görmüştü. İki çocuk, duran trenin kenarına basa basa arkaya doğru ilerlediler, sonunda arka vagona çıkabildiler. Kenarında merdiven vardı arka vagonun.

Jack tüylü ipi çekti. Anders'ın onu nasıl o kadar kolayca bollaştırdığını hatırlamaya çalışıyordu. "Galiba bu tarafta," dedi Richard. Cellat ilmiği gibi bir ip ucunu tutup kaldırdı. "Jack?"

"Bir denesene."

Richard düğümü tek başına açacak kadar güçlü değildi. Jack yardım edince ilmik yok oldu, ip bollandı, branda kutuların üzerine düştü.

Jack en yakın köşeyi kaldırdı. MAKİNE PARÇASI yazılı kutular, sonra da Jack'in daha önce görmediği, MERCEKLER yazılı kutular. "İşte, şurada," diye bağırdı. "Keşke bir demir keskimiz falan olaydı." Başını kaldırıp yamaca doğru baktığında sessiz bir ağaç ağzını açıp bağırdı. Ses çıkarmaksızın. Bir kafa daha mı var orada? Belki de dev tırtıllardan biri onlara doğru kayıyordu. "Haydi, kutuları açmaya çalışalım," dedi, Richard çekinerek yaklaştı.

Altı kere yüklendikten sonra bir hareket hissettiler, çiviler gıcırdadı. Richard bastırmaya devam ediyordu. "Tamam," dedi Jack ona. Richard gücünü kullandıktan sonra deminkine oranla daha solgun ve daha sağlıksız görünmeye başlamıştı. "Ben bir sefer daha yüklendim mi olacak." Richard geri çekildi, küçük kutuların üzerine devrilmesine ramak kaldı. Toparlandı, brandanın altında tekrar aranmaya koyuldu.

Jack kutunun başına durdu, çenesini kastı. Ellerini kapağın köşesine dayadı, içine derin bir soluk çektikten sonra kasları titreyinceye kadar bastırdı. Tam bırakacağı sırada çiviler tekrar gıcırdadı, tahtadan dışarı kaymaya başladı. Jack, "AHHH!" diye bağırdı, kapağı söktü.

Kutuda yarım düzine, gıcır gıcır, yağlanıp dizilmiş tüfek yatıyordu. Jack bu türlüsünü ömründe görmemişti. Eline aldı, nasıl çalıştığını anlamaya çalıştı. Otomatik bir silahtı. Demek şarjörü olmalıydı. Eğildi, namluyu kullanarak MERCEKLER yazılı kutulardan birini açtı. Tam tahmin ettiği gibi şarjörler oradaydı.

"Bu Uzi," dedi Richard arkasından. "İsrail yapımı makineli. Çok moda bir silah sanırım. Teröristlerin en sevdiği oyuncak."

"Nereden biliyorsun?" Jack ikinci bir tüfeğe uzanıyordu.

"Televizyon seyretmekten, nereden olacak?"

Jack şarjörü denedi. Önce baş aşağı sokmaya çalıştı, sonra doğrusunu buldu. Emniyetin yerini keşfedip açtı, yine kapadı.

"Ne çirkin şey bunlar," dedi Richard.

"Sana da var, yakınma." Jack, Richard için de bir şarjör aldı. Biraz düşündükten sonra tüm şarjörleri kutudan çıkardı, ceplerine tıktı, Richard'a da fırlattı. Richard yakaladı, koynuna soktu.

"Ööö!" dedi bir yandan.

Jack, "Ama bu bizim sigortamız," demek zorunluğunu hissetti.

9

Kabine döndükleri an Richard kanepeye yığıldı. Gidiş geliş ve uğraşma onun tüm enerjisini tüketmişti. Ama yanında Jack'e de oturacak yer bı-

raktı, arkadaşı treni tekrar hareket ettirirken gözleri yarı kapalı seyretti. Jack pançoyu kaptı, tüfeğini onunla silmeye koyuldu.

"Ne yapıyorsun?"

"Yağı temizliyorum. Sen de yapsan iyi edersin. Ben bitirince."

Günün geri kalanı boyunca iki çocuk ter içinde kabinde oturdular, ağlayan ağaçlara, kötü kokuya, açlıklarına aldırmamaya çalıştılar. Jack arkadaşının dudakları çevresinde pembe benekler belirmeye başladığına dikkat etti. Sonunda Richard'ın Uzi'sini elinden aldı, yağlarını kendisi sildi, şarjörünü taktı. Dudaklarının çatlaklarında tuzlar iyice can yakıyordu.

Jack gözlerini kapadı. Belki de vadinin tepesinden bakan o kafaları görmemişti. Belki kimsenin onları izlediği yoktu. Akülerin cızırdadığını, kıvılcım çıkardığını görüyordu. Richard kontrolü aldı. Az sonra Jack uyudu, rüyasında hep yiyecek gördü.

10

Richard, Jack'in omzunu sarsıp onu dünyaya döndürdüğünde. Jack rüyasında kamyon lastiği boyunda bir pizza yiyordu. Vadiye gölgeler yayılmaya yeni başlamıştı. Ağlayan ağaçların görüntüsü biraz yumuşuyordu. Tok bir ışık yumuşacık yayılıyor, gölgeler uzuyordu. Korkunç sarı otlar tatlı bir turuncuya dönüşüyor, solan kızıl güneş ışığı vadinin üst kenarı boyunca dizilmiş kayalara kendi rengini veriyordu. "Bunu görmek istersin diye düşündüm," dedi Richard. Ağzının çevresinde yeni yeni kızarıklar vardı. Zayıf bir ifadeyle sırıttı. "Bana olağanüstü gibi geldi, manzara yani."

Jack, Richard'ın gurup ışıkları konusunda bilimsel açıklamalara gireceğinden korktu. Ama arkadaşı fizik konuşamayacak kadar yorgun veya hastaydı. Sessizlikte iki çocuk akşamın gelişini, yeni yeni renkleri seyrettiler, derken gökyüzü mora dönüştü.

"Trende başka neler var, biliyor musun?" diye sordu Richard.

"Neler var?" Aslında aldırdığı yoktu. İyi bir şey olamazdı nasılsa. Umarım ileride yine bu kadar güzel guruplar görebilirim, diye düşünüyordu o.

"Plastik patlayıcı. Birer kiloluk paketlerde; sanıyorum birer kiloydu. O vagondakiler bir kenti havaya uçurmaya yeter. Tüfeklerimizden biri kazayla patlarsa ya da birisi o torbalara bir kurşun isabet ettirirse, bu tren yerde bir delik olur kalır."

"Sen yapmazsan ben de yapmam," dedi Jack. Sonra yine guruba döndü. İçine, önseziler getiriyordu bu manzara. Anılar da getiriyordu.

Alhambra'dan ayrıldığından bu yana başından geçenleri hatırlatıyordu. Annesinin o küçük kahvaltı salonunda çay içişini hatırladı. Yorgun ve yaşlı bir kadın. Sonra Hızlı Parker'ın ağaç dibinde oturması. Kurt'un sürüsünü güdüşü. Oatley'in korkunç barında Duman ile Lori. Güneşışığı Yurdu'nda nefret ettiği o suratlar. Heck Bast, Sonny Singer, ötekiler... Kurt'u çok kötü özlüyordu.

Batan güneş daha duyarlı hale getirmişti Jack'i. Bunun nedenini anlayamıyordu. Richard'ın elini tutmak geldi içinden. *Neden olmasın* diye düşündü, elini uzattı, arkadaşının terli avucuna dokundu, parmakları onunkilerin çevresine kapandı.

"Kendimi öyle hasta hissediyorum ki," dedi Richard. "Önceki gibi değil. Karnım çok berbat halde. Suratım da kaşınıyor."

"Bu yerden kurtulduğumuzda iyileşeceksin sanırım." Jack bunu söylerken, *teşhisin ne doktor,* diye soruyordu kendi kendine. *Onun zehirlenmediğini nereden biliyorsun?* Kanıtı yoktu. Kendini yeni icat ettiği ya da keşfettiği bir düşünceyle avutuyordu. Richard Kara Otel'de olacaklar için şarttı. Richard Sloat'a ihtiyacı olacaktı. Plastik patlayıcıyı tanıyabilen biri olduğu için de değil.

Richard daha önce de gitmiş miydi Kara Otel'e hiç? Tılsım'ın yanına sokulmuş muydu? Arkadaşına baktı. Richard kısa kısa, sık sık soluyordu. Eli, Jack'in avucunda buz gibi balmumu heykel eliydi.

"Bu tüfeği artık istemiyorum," dedi Richard. Onu kucağından itti. "Kokusu midemi bulandırıyor."

"Pekâlâ," Jack boş eliyle tüfeği alıp kendi kucağına koydu. Ağaçlardan biri yandan gözüne ilişti, sessizce haykırdı. Yakında şekilsiz köpekler de kol gezmeye başlayacaktı. Jack solunda kalan tepelere baktı. Richard'ın tarafında kalanlara. Orada insana benzer bir varlık kayaların arkasına saklandı.

11

"Hey!" diye bir ses çıktı ağzından. İnanamamıştı. "Hey, Richard."

"Ne var? Sen de mi hastalandın?"

"Galiba orada biri var. Senin tarafta." Oradaki yüksek kayalara tekrar baktı, ama bir hareket göremedi.

"Vız gelir," dedi Richard.

"Vız gelmese iyi olur. Zamanı nasıl ayarlıyorlar, göremiyor musun? Ortalık, onları göremeyeceğimiz kadar kararsın diye bekliyorlar bizi avlamak için."

Richard sol gözünü biraz araladı, gönülsüz bir teftişe başladı. "Kimseyi göremiyorum."

"Ben de artık göremiyorum, ama gidip silahları aldığımıza memnunum. Doğrul, otur ve çevrene dikkat et, Richard. Buradan sağ kurtulmak istiyorsan."

"Amma işgüzarsın, Tanrım." Ama Richard kendini toparladı ki, iki gözünü açtı. "Gerçekten pek bir şey göremiyorum, Jack. Ortalık iyice kararıyor. Sen herhalde hayalinde bazı ..."

"Şişşt," dedi Jack. Kayalarla tepe arasında bir bedenin daha kaymakta olduğunu seziyor ya da öyle sanıyordu. "İki tane var. Bakalım üç olacak mı?"

"Hiç olacak mı demek gerek. Zaten bize kim neden zarar versin? Yani, herhalde ..."

Jack başını çevirdi, ileriki raylara baktı. Haykıran ağaçlardan birinin gövdesinin ardında bir şey kımıldadı. Köpekten daha iri bir şey. Jack bunu fark etti.

"Ooo!" dedi. "Sanırım biri bizi bekliyor." Bir an korku onu felç etti. Üç saldırgana karşı kendini korumak için ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Midesi donuverdi. Kucağındaki Uzi'yi kaldırdı, ona boş bakışlarla baktı, acaba onu kullanabilir miyim gerçekten, diye düşündü. Lanetli Toprakların haydutlarında da tüfek var mıydı?"

"Richard, üzgünüm," dedi. "Ama bu sefer sanırım durum gerçekten berbat. Yardımına ihtiyacım olacak."

"Ben ne yapabilirim?" Richard'ın sesi tiz bir çığlık gibiydi.

"Silahını al," deyip uzattı Jack. "Hem çömelmemiz gerek. Açık hedef olmamak için."

Diz çöktü, Richard da onu taklit etti. Su altındaymış gibi ağır hareket ediyordu. Yavaşlatılmış bir filmdi sanki. Arkalarından uzun bir çığlık sesi geldi, tepelerinden ikincisi duyuldu. "Onları gördüğümüzü anladılar," dedi Richard, "Ama neredeler?"

Bu sorunun cevabı çabucak geldi. Morumsu akşam ışıklarının altında hâlâ görülebilen bir adam ya da adama benzer bir şey, siperinden çıktı, yamaçtan aşağı, trene doğru koştu. Paçavralara benzer giysileri arkasında dalgalanıyordu. Kızılderililer gibi bağırıyor, eliyle bir şeyi havaya kaldırıyordu. Eklemli bir sopaydı herhalde elindeki. Jack bunun ne işe yarayacağını düşünürken, ince bir aletin kafasına birkaç santim uzaktan vınlayıp geçtiğini duydu. Görmekten çok duydu. "Vay canına! Bunlarda ok ve yay var!" dedi.

Richard inledi, Jack onun ortalığa kusacağından korktu.

"Onu vurmam gerek," dedi.

Richard yutkundu, kelimeye pek benzemeyen bir ses çıkardı.

"Lanet olsun," dedi Jack. Uzi'nin emniyetini açtı. Başını kaldırıp baktığında, adamın bir ok daha attığını gördü. Nişanı doğru alınsa, Jack bir daha bir şey göremezdi. Ama bu ok da zararsızca kabinin yan tarafından geçti. Jack Uzi'yi kaldırdı, tetiğe bastı.

Olup bitenlerin hiçbirini beklemiyordu. Tüfeğin elinde hareketsiz kalacağını, söz dinleyip birkaç mermi fırlatacağını sanıyordu o. Oysa Uzi çocuğun ellerinde bir hayvan gibi sıçradı, kulak zarlarını patlatacak bir ses duyuldu. Barutun kokusu burnunu yaktı. Trenin arkasındaki adam kollarını şaşkınlıkla havaya uzattı. Bu yaralandığından değildi. Jack sonunda parmağını tetikten çekmeyi akıl etti. Kaç mermi ziyan ettiğinin hiç farkında değildi. Şarjörde kaç tane kaldığından da haberi yoktu.

"Vurdun mu, vurdun mu?" diye sordu Richard.

Adam şimdi vadinin yanından koşuyor, kocaman yassı ayakları pat pat yere vuruyordu. Jack bunların ayak olmadığını gördü. Adam raket gibi büyük bir şeylerin üzerinde koşuyordu. Kar pabuçlarının Lanetli Topraklar kopyası. Siper bulmak için ağaçlardan birinin arkasına ulaşmak niyetindeydi.

Jack Uzi'yi iki eliyle kaldırıp nişan aldı, tetiği yavaşça bastırdı. Tüfek ellerinde yine sekti, ama birinci seferki gibi olmadı. Mermiler geniş bir ark çizdi, en azından bir tanesi hedefi buldu, adam yanlamasına devrildi, kamyon çarpmış gibi kalakaldı. Kar pabuçları ayaklarından fırladı.

"Bana senin silahını ver," dedi Jack. Richard'dan ikinci silahı aldı. Hâlâ diz üstünde, trenin ön tarafındaki karanlığa yarım şarjörü boşalttı, orada bekleyen yarattığı öldürmeyi umdu.

Trene bir başka ok çarptı, sonra bir yenisi kabinin yanından sekti.

Richard yerde titriyor, ağlıyordu. "Benimkini doldur," dedi Jack. Cebinden bir şarjör çıkarıp Richard'ın burnuna uzattı. İkinci saldırganı görebilmek için vadinin yan tarafına baktı. Bir dakika geçmeden ortalık artık göremeyecek kadar kararacaktı.

"Onu görüyorum," diye bağırdı Richard. "İşte, şurada!" Sessizce, aceleyle kayalar arasında ilerleyen gölgeyi gösterdi. Jack ikinci Uzi'nin şarjörünü gürültüyle oraya boşalttı. Bu iş bitince Richard, makineliyi ondan aldı, ötekini eline tutuşturdu.

Sağ taraftan, "Cici çocuklar, iyi çocuklar," diye bir ses geldi. Ne kadar uzaktan geldiğini anlamak mümkün değildi. "Siz durun, ben de dururum, tamam mı? Bitti bu iş artık. Cici çocuklarsınız, belki o tüfeği bana satarsınız. Güzel öldürüyor bakıyorum."

"Jack!" Richard panik içinde uyarıyordu onu.

"Oklarla yayı at!" diye bağırdı Jack. Hâlâ Richard'ın yanında, çömelik durumdaydı.

Richard, "Jack, yapamazsın," diye fısıldadı.

"Atıyorum işte," diye cevap verdi ses. Hâlâ önlerinden geliyordu. Hafif bir şey tozlara düştü. "Cici çocuklar, durun artık. Tüfeği bana satın, tamam mı?"

"Peki," dedi Jack. "Gel de görelim seni."

"Tamam!"

Jack vites kolunu çekti, treni durdurdu. Richard'a fısıldadı. "Ben bağırınca son hızla kolu öne it, tamam mı?"

"Ah, Tanrım!" diye soludu Richard.

Jack, Richard'ın yeni uzattığı tüfeğin emniyetinin açık olduğunu kontrol etti. Alnından bir damla ter dosdoğru sağ gözünün içine aktı.

"Şimdi her şey iyi, değil mi?" dedi ses. "Çocuklar doğrulabilir. Doğrulabilir!"

U-yan, u-yan, lüüten, lüütfen.

Tren konuşan sese doğru yavaşça kaydı. "Elini vites koluna daya," diye fısıldadı Jack. "Neredeyse vakit geliyor."

Richard'ın titreyen eli ufacık, çocuk eli gibiydi. Bir şey becerebileceğe benzemiyordu. Ama vites koluna uzandı, tuttu.

Jack'in gözünün önüne, Anders'ın odun sobası önüne çömelmişken soru soruşu geldi. *"Ama güvende olacak mısınız, efendim?"* Kendisi bu soruya havada bir cevap vermişti. Ciddiye almamıştı. Duman Updike'ın bira fıçılarını taşımış bir çocuk için Lanetli Topraklar neydi ki?

Şimdi ise altına yapacağından korkuyordu. Richard'ın yediklerini kusacağından da korkuyordu.

Bağırtılı bir gülme sesi, kabinin yanındaki karanlıktan yükseldi. Jack doğruldu, tüfeği kaldırdı, ağır bir vücut kabinin yanına çarpıp oraya yapışınca bir çığlık attı. Richard vites kolunu itti, tren ileri doğru fırladı.

Çıplak, kıllı bir adam kabinin yanına asılmıştı. Adamın gövdesi tepelerinde doğrulduğunda Jack, "Al sana vahşi batı," diye düşündü. Richard haykırdı, Jack'in barsaklarını donuna boşaltmasına ramak kaldı.

Surat hemen hemen tümüyle dişlerden oluşuyordu. Yaratılıştan kötü bir suarttı. Zehirli yılan suratı gibi. Jack o dişlerden zehir damladığını sandı. Minik burun bir yana, yaratık koskocamandı. Dev bir yılana benziyordu. Tek elinde bir bıçak parıldamaktaydı. Jack tetiğe bastı. Nişan almaksızın, panik içinde ateş etti.

Yaratık bir anda değişti, yerinde sallandı, Jack'in o koca eli ve bıçağı kaybolmuş görmesi de biraz vakit aldı. Yaratık kanlı bir kol savurdu, Jack'in gömleğini lekeledi. Jack hiç düşünmeden Uzi'yi onun göğsüne nişanladı, tetiği tekrar çekti.

Koca göğüste kırmızı bir mağara açıldı, dişler birbirine çarptı. Jack

parmağını tetikten çekmiyordu. Uzi burnunu kendi kendine kaldırdı, yaratığın başı bir anda kan doldu. Sonra yok oldu. Yalnızca kabinin tabanındaki kan lekesi kaldı. Bir de Jack'in gömleğindeki leke. İki çocuğun rüya görmedikleri buradan belli oluyordu.

"Dikkat et!" diye bağırdı Richard.

Jack, "Vurdum onu!" diye soludu.

"Nereye gitti?"

"Düştü. Öldü artık."

"*Elini* kopardın," diye fısıldadı Richard. "Nasıl yaptın bunu?"

Jack ellerini öne uzattı, titreyişlerine baktı. Ortalığı bir barut kokusu sarmıştı. "Nişan almasını bilen adam taklidi yaptım," dedi. Sonra ellerini indirdi, dudaklarını yaladı.

On iki saat sonra Güneş tekrar doğdu, Lanetli Topraklar'ı aydınlattı. O gece iki çocuk da uyumamış, askerler gibi, tüfekleri ellerinde, nöbet tutmuşlardı. Kulakları en küçük bir sese karşı kirişteydi. Trenin ne kadar cephane taşıdığı düşünülürse, Jack'in ikide bir vadinin tepelerine rastgele ateş etmesi de anlayışla karşılanabilirdi. İkinci gün boyunca, çevrede insan veya canavar varsa bile, çocukların kaygılanmadan geçmesine izin verdiler. Demek silahları biliyorlar, diye düşündü Jack. Ya da Diyar'ın batı kesiminde, okyanusa yakın yerinde, kimse Morgan'ın trenine bulaşmak istemiyordu. Bunları Richard'a söylemedi. Richard'ın gözlerine bulanık bir film çekilmiş gibiydi. Bakışları bir türlü odaklanmıyordu. Ateşi varmış gibi görünüyordu çocuk.

12

O günün akşamına doğru Jack'in burnuna tuzlu su ve nemli hava kokuları gelmeye başladı.

– Otuz Altıncı Bölüm –

JACK İLE RICHARD SAVAŞA GİDİYOR

1

O akşam gurup daha da görkemli oldu. Okyanusa yaklaştıkça arazi açılıyor, düzleşiyordu. Jack treni erozyona uğramış bir tepenin doruğunda durdurdu, arka vagona geçti. Bir saat boyunca yükleri yokladı. Işıklar kaybolup son dördün yükselinceye kadar. Altı kutu bulup kabine getirdi. Hepsinin üzerinde MERCEKLER diye yazılıydı.

"Şunları aç," dedi Richard'a. "Bir sayım yap. Seni ambarcı olarak atadım. Şarjörler senin sorumluluğunda."

Richard alaycı bir sesle, "Harika," diye karşılık verdi. "Onca eğitimi boşuna edinmediğimi biliyordum zaten."

Jack arka vagona bir daha geçti, MAKİNE PARÇASI kutularından birinin kapağını açtı. Bu işle meşgulken karanlıktan sert, kaba bir çığlık sesi duydu. Bunu tiz bir acı çığlığı izledi.

"Jack, Jack, orada mısın?"

"Buradayım," diye seslendi Jack. Çit üzerinde sohbet eden çamaşırcı kadınlar gibi birbirlerine seslenmelerini doğru bulmuyordu ama Richard'ın sesi paniğe kapılmak üzere olduğunu göstermekteydi.

"Çabucak dönecek misin?"

"Hemen geliyorum!" Jack Uzi kutusuna daha kuvvetle yüklendi, Lanetli Topraklar'ı geride bırakıyorlardı artık. Jack fazla uzun duraklamak istemiyordu. Kutuyu kabine taşıyabilse çok daha basit olurdu, ama fazla ağırdı.

Hiç de ağır değil, benim Uzi'lerim onlar, diye düşündü Jack. Karanlıkta güldü.

"Jack?"

Richard'ın sesi çok tiz ve telaşlıydı.

"Sakin ol, ahbap!"

"Bana ahbap deme," dedi Richard.

Kutunun kapağında çiviler çatırdadı, kapak aralandı, Jack tutup kopardı. Yağlı tüfeklerden ikisini kaptı, tam geri döneceği sırada gözüne bir kutu daha ilişti. Küçük televizyonların taşındığı karton kutular kadardı. Üzerinde ayrıca branda vardı.

Jack soluk mehtap ışığında o tarafa yöneldi, yolda rüzgârın yüzüne değdiğini hissetti. Temizdi rüzgâr. Çürümüşlük kokusu yoktu. Temiz bir nem ve o yanılmaz tuz kokusu.

"Ne yapıyorsun?" diye azarladı Richard. "Jack, silahlarımız var! Mermilerimiz de var! Neden daha çok almak istiyorsun? Sen oralarda oynarken bir şey buraya tırmanabilir."

"Daha silah gerek, çünkü silahların ısınma eğilimi vardır," dedi Jack. "Mermi de daha çok gerek; çünkü çok ateş etmek zorunda kalabiliriz. Benim de televizyon seyretmişliğim var, unuttun mu?" Yoluna devam etti. O kare kutuda ne olduğunu görmek istiyordu.

Richard onun koluna sarıldı. Panik duygusu pençesini sanki demire çevirmişti.

"Richard, bir şey olmaz..."

"Bir şey seni kapıp götürebilir..."

"Neredeyse sonuna geldik Lanet..."

"Bir şey beni kapabilir, Jack! Beni yalnız bırakma!"

Richard gözyaşlarına gömüldü. Jack'e arkasını dönmediği gibi yüzünü avuçlarına da gömmedi. Durduğu yerde yüzü buruştu, gözlerinden yaşlar fışkırmaya başladı. Jack'e çırılçıplak gözüktü o anda. Jack onu kollarına aldı, kucakladı.

Richard, "Bir şey seni kapıp öldürürse ben ne olurum?" diye hıçkırdı. "Nasıl kurtulurum bu yerden?"

Bilmiyorum, diye düşündü Jack. *Gerçekten bilmiyorum.*

2

Böylece son cephane seferine Richard da onunla birlikte geldi. Jack, onu merdivenden iterek tırmandırmak, vagonun tepesinde tutmak, inmesine yardım etmek zorunda kaldı. Sanki yaşlı bir hanımı karşıdan karşıya geçiriyordu. Mantıklı Richard'ın aklı başına gelmeye başlamıştı artık... Ama fiziksel durumu sürekli olarak kötüye gidiyordu.

Kare kutunun tahtaları arasından makine yağı sızıyordu ama üzerinde MEYVE diye yazılıydı. Pek yersiz de sayılmazdı bu söz. Jack kutuyu açtığında içini ananaslarla dolu gördü. Patlayan türden.

"Ulu Tanrım!" diye fısıldadı Richard.

"Yardım et. Sanırım her birimiz dört beş tanesini koynumuza sokabiliriz."

"Neden istiyorsun bu kadar silahı?" diye sordu Richard. "Orduyla falan mı kapışmayı bekliyorsun?"

"Onun gibi bir şey."

3

Richard vagonun üzerinde ilerlerken gökyüzüne baktı, içine bir baygınlık geldi. Sendelediğinde Jack ona sarıldı, düşmesini engelledi. Richard bu gökteki yıldız kümelerinin kuzey ya da güney yarıküre yıldızlarına benzemediğini anlıyordu. Yabancı bir desen oluşturmaktaydı bu yıldızlar. Ama yine de bir desen vardı. Belki bu yerin denizcileri bu yıldızlara bakarak yön buluyorlardı. Bu düşünce, olayların gerçekliğini Richard'ın kafasına sokmaya yaramıştı. Hem de sarsıcı biçimde.

Jack'in sesinin kendisine ta uzaklardan seslenircesine ulaştığını duydu. "Hey, Richie! Jason! Neredeyse düşüyordun aşağıya!"

Sonunda kabine dönmeyi başardılar.

Jack vites kolunu ileri vitese taktı, marşa bastı. Orris'li Morgan'ın projektör ışığı ilerlemeye koyuldu. Jack, kabin tabanının yan tarafına baktığında dört Uzi, yirmiye yakın şarjör yığını, on el bombası gördü. Pimleri, kapağı çekilerek açılan bira kutularının tepelerindekiler gibiydi.

"Şimdi getirdiklerimiz yetmezse boş ver artık," dedi Jack.

"Ne bekliyorsun sen, Jack?"

O başını iki yana sallamakla yetindi.

"Herhalde beni saftiriğin biri sanıyorsundur, değil mi?" diye sordu Richard.

Jack sırıttı. "Her zaman öyle sandım, ahbap."

"Bana ahbap deme!"

"Ahbap, ahbap, ahbap!" Bu sefer bu eski şaka ufak bir gülümseme doğurdu. Pek şen bir gülümseme değildi. Yalnızca Richard'ın dudak çevresindeki kırmızılıklar daha bir parıldadı. Ama bu da hiç yoktan iyiydi.

"Ben uyursam sen idare edebilir misin?" diye sordu Richard. Silahı yana koymuş, kanepeye yerleşiyor, Jack'in pançosunu üzerine çekiyordu. "Tırmanmalar, taşımalar... Galiba gerçekten hastayım çünkü kendimi bitkin hissediyorum."

"İdare ederim," dedi Jack.

"Okyanusun kokusunu alıyorum galiba," dedi Richard. Jack onun sesinde sevgi, nefret, özlem ve korkunun bir karışımını hissetti. Richard'ın gözleri kapandı.

Jack vites kolunu daha kuvvetli itip neredeyse yere yapıştırdı. Herhangi bir sonunun yakın olduğu duygusu daha da kuvvetlendi.

4

Ay batmadan Lanetli Topraklar'ın son sefaleti de gözleri önünde kaybolmaya başladı. Tahıl tarlaları yeniden belirmişti. Buradaki bitkiler Ellis-Breaks'tekinden daha bir kabaydı, ama yine de temizlik ve sağlık duygusu veriyorlardı. Jack martı benzeri kuşların seslenişini duydu. Yalnızlık duygusu taşıyan bir sesti. Tarlalar meyve ve okyanus tuzu kokuyordu.

Gece yarısından sonra tren artık ağaçlar arasında ilerlemeye başladı. Çoğu yaprak dökmeyen ağaçlardı. Çam kokusuna benzeyen kokuları o tuzlu kokuyla karışıyor, yaklaşmakta oldukları yer ile yola çıktıkları yer arasındaki bağlantıyı perçinliyordu. Jack'le annesi kuzey Kalifomiya'da pek uzun zaman kalmış sayılmazlardı. Belki de Bloat tatil için sık sık oraya gidiyor, diye uzak durmuşlardı oradan. Ama annesinin kendisine, Mendocine ve Sausalito dolaylarındaki arazinin New England'a pek benzediğini söyleşini hatırlıyordu. New England dekoru arayan filmciler genellikle eyaletin kuzeyinde çekerlerdi sahnelerini. Seyircilerin de çoğu farkı pek anlayamazdı.

Böyle olmalıydı zaten. Garip ama yola çıktığım yere dönüyor gibiyim.

Richard: *Orduyla kapışmayı mı bekliyorsun?*

Richard'ın uyuduğuna memnundu. O soruya cevap vermekten kurtulmuştu. En azından şimdilik.

Anders: *Şeytan işleri. Kötü Kurtlar için. Kara Otel'e götürsünler diye.*

Şeytan işleri denilen şey, Uzi makinelileri, plastik patlayıcı, el bombalarıydı. Buradaydı şeytan işleri. Kötü Kurtlar burada yoktu. Vagon hemen hemen boştu artık. Jack, bu durumu son derece inandırıcı buluyordu.

İşte sana bir hikâye. Richie, oğlum. Uyuyor olduğuna çok seviniyorum, böylece sana bu hikâyeyi anlatmaktan kurtuluyorum. Morgan, benim geldiğimi biliyor ve bana bir sürpriz parti hazırlıyor. Ama pastadan çıplak kızlar değil, kurt adamlar çıkacak. Ellerin-

de de parti armağanı olarak Uziler ve el bombaları olacak. Biz bir bakıma bu treni alıp kaçırdık. Programın da on on iki saat ilerisinde seyrediyoruz, ama yine de, Diyar çufçufunu bekleyen Kurtların kampına doğru gidiyoruz –bence yaptığımız bu– bu durumda, bulabildiğimiz her şaşırtma tekniğini kullanmamız şart.

Jack elini yüzünün bir yanında gezdirdi.

Treni Morgan'ın vurucu kuvvetine varmadan durdurmak daha kolay olurdu. Kampın çevresini dolaşabilirlerdi. Hem daha kolay, hem de daha güvenli.

Ama o zaman kötü Kurtlar ölmez olur, anlıyor musun Richie?

Yerdeki cephane yığınına baktı, acaba ben gerçekten Morgan'ın Kurt tugayına bir komando baskını mı düşünüyorum, diye merak etti. Amma komando! Bulaşıkçılar Kralı Jack Sawyer ile koma kurbanı arkadaşı Richard. Çıldırıp çıldırmadığını düşündü diye düşündü. Öyle olmalıydı herhalde. Çünkü planladığı gerçekten buydu. Karşı taraf bunu hiç beklemezdi. Hem öcü alınacak çok şey vardı. Kendisi dövülmüş, Kurt öldürülmüştü. Richard'ın okulunu ve akıl sağlığının da çoğunu mahvetmişlerdi. Herhalde şu anda Morgan Sloat da New Hampshire'da annesini rahatsız ediyor olmalıydı.

İster delilik olsun, ister olmasın, ödeşme zamanı gelmişti.

Jack eğildi, doldurulmuş Uzi'lerden birini eline aldı, tren raylar üzerinde kayarken kollarında tuttu. Tuz kokusu giderek daha güçleniyordu.

5

Sabahın ilk saatlerinde Jack marş çubuğuna yaslanıp biraz uyudu. Böyle bir hareketin "Ölü adam manevrası" diye adlandırıldığını bilse, morali herhalde yükselmezdi. Şafak söktüğünde onu uyandıran Richard oldu.

"İleride bir şey var."

Jack o şeye bakmadan önce Richard'ı süzdü. Gün ışığında Richard'ın daha iyi görüneceğini ummuştu ama o güzel rengini veren şafak bile Richard'ın hastalığını saklayamıyordu. Yeni günün rengi, teninin griliğini sarıya dönüştürüyordu, o kadar.

"Hey! Tren! Merhaba koca lanet tren!" Ses genizdendi. Bir garipti. Hayvan hırlamasına pek benziyordu.

Kibrit kutusu gibi dar bir binaya doğru yaklaşıyorlardı.

Binanın dışındaki nöbetçi kulübesinin önünde bir Kurt duruyordu. Ama Jack'in Kurt'uyla arasındaki tek benzerlik o turuncu gözlerden ibaretti. Bu Kurt'un kafası yamyassıydı. Sanki dev bir el, tepesindeki

yuvarlaklığı bastırmıştı. Yüzün üst yarısı, açık duran çenenin üzerinde, uçurum tepesinde duran kaya gibiydi. Şu anki sevinç ifadesi bile hatlarındaki o kaba aptallığı saklayamıyordu. Yanaklarından örülmüş saçlar sarkıyordu. Alnında "X" biçiminde bir yara izi vardı.

Kurt'un üzerinde paralı asker üniforması gibi bir şey vardı. Ya da kendisi paralı asker üniformasını öyle sanıyordu belki. Ağı düşük bol yeşil pantolon, siyah postalların içine sokulmuştu ama postalların parmak yeri kesilmiş, Kurt'un uzun tırnaklı, kıllı ayaklarının ucu dışarı çıkmıştı.

"Tren!" diye bağırdı aradaki uzaklık kırk beş metre kalınca. Durduğu yerde sıçramaya, sırıtmaya başladı. Parmaklarını Cab Calloway gibi şaklatıp duruyordu. *"Tren! Tren! Tren şimdiden geldi kahrolası!"* Ağzı esner gibi açıldı, kırık, sarı dişleri gözüktü. *"Erken geldiniz, tamam, tamam!"*

"Bu da ne?" diye sordu Richard. Eli, Jack'in omzuna sımsıkı sarılmıştı ama sesi oldukça dengeli çıkıyordu.

"Bir Kurt. Morgan'ınkilerden."

Lanet olsun, adı ağzımdan kaçtı! Eşek kafam benim!

Ama şimdi onu düşünecek zaman yoktu. Nöbetçi kulübesine yaklaşıyorlardı. Kurt'un niyeti belli ki trene çıkmaktı. Jack bakarken o ayaklarını yere vurup toz kaldırdı. Çıplak göğsüne fişeklik gibi çapraz taktığı kayışa bir bıçak sokuluydu ama tabancası, tüfeği yoktu.

Jack, Uzi'nin kontrol düğmesini tek atışa ayarladı.

"Morgan mı? Morgan kim? *Hangi* Morgan?"

"Şimdi olmaz," dedi Jack.

Konsantrasyonu bir noktaya yöneldi... Kurt'a. Ona sırıtırken Uzi'yi aşağıda, onun göremeyeceği yerde tutuyordu.

"Anders treni! İşte geldi! Hemen!"

Koca bir el lokomotifin yan tarafına uzandı. Kurt ağzından köpükler saça saça sırıtarak kulpa sarıldı, basamağın üzerine sıçradı.

"Hey, ihtiyar nerede? Kurt! Nerede o..."

Jack Uzi'yi kaldırdı, Kurt'un sol gözüne bir kurşun sıktı.

Parıldayan turuncu göz mum alevi gibi puf diye söndü, Kurt geriye devrilip basamaktan aşağıya dalış yaptı, yere düştü.

"Jack!" Richard onu döndürdü. Onun da yüzü Kurt'unki kadar şaşkındı. Ama onunkinde sevinç değil, korku okunuyordu. *"Babamı mı demek istedin? Babam mı bulaşmış bu işe?"*

"Richard, bana güveniyor musun?"

"Evet, ama..."

"O halde boş ver. Boş ver şimdi. Zamanı değil."

"Ama..."

"Bir tüfek al."

"Jack..."

"Richard, bir tüfek al!"

Richard eğildi, Uzi'lerden birini aldı. *"Silahlardan nefret ederim,"* dedi yine.

"Evet, biliyorum. Ben kendim de pek bayıldığımı söyleyemem. Ama şimdi ödeşme zamanı."

6

Raylar yüksek bir kamp kapısına yaklaşıyordu. Kapının arkasından homurtular, bağırtılar, tezahürat sesleri, ritmik el çırpmaları, yere vurulan postal sesleri geliyordu. Daha az tanınan başka sesler de vardı, ama bunlar Jack için bir tek anlam ifade ediyordu: *Askeri eğitim operasyonu.* Nöbetçi kulübesiyle yaklaşan kapı arasındaki uzaklık sekiz yüz metre kadardı. İçerde bu patırtı varken, o bir tek silah sesini pek kimsenin duymuş olabileceğini sanmıyordu Jack. Tren elektrikli olduğundan, sesi hemen hemen hiç yoktu. Sürpriz etkeni onlardan yanaydı herhalde.

Raylar ilerde çift kanatlı kapının altında görünmez oluyordu. Jack kapının kaba tahtaları arasından gün ışığını görebiliyordu.

"Jack, yavaşlasan fena olmaz." Kapıyla aralarında yüzelli metre kalmıştı. İçerden şarkı söyler gibi *"Hop bir-iki-üç"* gibi talim komutlar yükseliyordu. Jack, H.G. Wells'in "insanhayvan"larını* düşünüp ürperdi.

"Olmaz, ahbap. Kapıdan geçtik say. Senin ancak tezahürata vaktin var."

"Jack, sen deli misin?"

"Deliyim, biliyorum."

"Yüz metre. Aküler uğulduyor, mavi kıvılcımlar saçıyordu. İki yanda arazi çıplaktı. Burada tahıl yok, diye düşündü Jack. Eğer Noël Coward oturup da Morgan Sloat'la ilgili bir oyun yazsa, adını KELEK RUH koyardı herhalde.

"Jack, ya bu tren raydan çıkarsa?"

"Eh,olabilir herhalde," dedi Jack.

"Ya kapıdan geçtiğimizde raylar bitiverirse?"

"O zaman hapı yutarız, değil mi?"

Elli metre.

---

* Coward'ın Blithe Sprit (*Mutlu Ruh*/bizde *Ruhlar Gelirse* adıyla sahnelenmişti) oyununa gönderme. (ed.)

"Jack, sen gerçekten aklını kaçırdın, değil mi?"

"Herhalde. Silahının emniyetini aç. Richard."

Richard emniyeti açtı.

Gümbürtüler, homurtular, marş adımı sesleri, kayış gıcırtıları. İnsan sesi olmayan ve Richard'ın tüylerini ürperten bir kahkaha. Richard'ın yüzünde gördüğü kararlılık Jack'in gururla sırıtmasına yol açtı. *Beni desteklemeye kararlı bizim mantıklı Richard, beni desteklemeye tam anlamıyla kararlı.*

Yirmi beş metre.

Çığlıklar, bağırmalar, haykırılan komutlar, kalın, sürüngensi bir çığlık... Jack'in ensesindeki saçlar kabarıverdi.

"Bundan kurtulursak sana en güzel sosisli sandviçi ısmarlarım," dedi.

Richard, "Rüşvetçi!" diye bağırıp gülmeye başladı. O an yüzündeki sağlıksız sarılık biraz silinir gibi oldu.

Beş metre. Soğuk tahtalara rağmen kapı sağlam gibiydi. Evet, çok sağlam. Jack, acaba büyük bir hata mı yaptım diye düşünmeye ancak vakit buldu.

"Çömel, ahbap!"

"Bana ahp..."

Tren kapıya tosladı, ikisi birlikte öne doğru fırladılar.

7

Kapı gerçekten epey sağlamdı. Üstelik iç tarafına iki çapraz tahta çakılmıştı. Morgan'ın treni pek o kadar büyük sayılmazdı. Lanetli Topraklar'ı aştıktan sonra akülerde de pek can kalmamıştı. Çarpma sonucu raydan çıkması işten değildi. Çocukların ikisi de ölebilirlerdi. Ama bu kapının bir Aşil topuğu* vardı. Yani Amerikan yöntemlerine göre yapılmış pırıl pırıl menteşeler sipariş edilmişti bu kapı için. Ama daha gelip teslim alınmamıştı. Lokomotif kapıya tosladığı anda, eskimiş demir menteşeler yerlerinden kopuverdi.

Tren saatte kırk kilometre hızla kapıdan girdi, kapıyı da önünde iterek ilerledi. Kampın çevresinde bir savunma barikatı vardı. Kapı kar küreme makinesi gibi o barikatı ortadan kaldırdı, tahtalarını devirdi, tellerini sürükledi.

---

* Yunan mitolojisinde oğlunun büyüyünce Truva Savaşı'nda öleceğini gören deniz perisi Thetis, onu topuğundan tutararak Styks Irmağı'na daldırır. Aşil'in ölümcül noktası, annesinin tuttuğu ve suya değmeyen topuğudur. (ed.)

Bu arada ceza egzersizleri yapmakta olan bir Kurt'a da çarptı. Kurt'un ayakları yürüyen kapının altında kayboldu, kesildi; postallarıyla birlikte! Kurt bağırtılar ve homurtular arasında hemen değişme dönemine girmeye başladı, tırnaklarıyla kapıya tırmandı. Tırnaklar gözle görülür şekilde uzuyordu. Kapı on beş metre kadar ilerlemişti. Jack vitesi boşa alıncaya kadar Kurt da inanılmaz biçimde tepesine varmıştı kapının. Tren durdu. Kapı devrildi. Tozlar uçuştu, Kurt kapının altında kaldı. Son vagonun altında bir yerde Kurt'un kopmuş ayaklarından da kıllar uzuyordu. Daha birkaç dakika uzayacaktı.

Kampın içindeki durum Jack'in umduğundan daha iyiydi. Burada yaşayanlar belli ki her askeri tesiste olduğu gibi erken uyanıyordu. Dışarıya, eğitime çıkmışlardı çoğu.

"Sağ taraf!" diye bağırdı Richard'a.

"Ne yapacağım?"

Jack ağzını açtı, bağırdı: Sokakta ezilen Tommy Woodbine Amca için, çamurlu bir avluda kırbaçla dövülerek öldürülen tanımadığı bir arabacı için, Ferd Janklow için, Güneşışığı Gardener'ın o leş bodrumunda ölen Kurt için, annesi için ama hepsinden çok da Kraliçe Laura DeLoessian için; o da annesiydi onun! Jack, Diyar'da işlenmekte olan büyük suç için bağırdı. Jason olarak bağırdı. Sesi gök gürlemesi gibiydi.

"HAKLA ONLARI!" diye haykırdı Jack Sawyer/Jason DeLoessian ve sonra sol tarafa ateş açtı.

8

Jack'in tarafında pek de düzgün olmayan bir tören alanı vardı. Richard'ın tarafında alçak bir ahşap bina göze çarpıyordu. Roy Rogers filmlerindeki ambarlara benzer bir yerdi. Ama Richard, oranın kışla olduğunu tahmin etti. Aslında bu garip yer, Jack onu Diyar'a getirdiğinden beri gördükleri arasında Richard'a en tanıdık gelen yer olmuştu. Televizyon haberlerinde bu tür yerleri çok görmüşlüğü vardı. Güney ve Orta Amerika'lı, CIA desteğiyle eğitilen asiler hep bu tür eğitim yerlerinde kalırdı. Ama o kamplar genellikle Florida'da olurdu. Bu kışladan fırlayanlar pek *Kübalıya* benzemiyordu zaten. Richard bunların ne olduğunu anlayamadı.

Bazıları Ortaçağ resimlerindeki şeytanlara ve satirlere benziyordu. Bir kısmı da dejenere insan denilebilecek tiplerdi. Mağara adamlarıydı daha çok. İçlerinden bir tanesinin kabuk kabuk derisi, petek gözleri vardı. Richard Sloat'a bir tür timsah gibi göründü. Ayakta, dik yürüyen bir timsah. O bakarken yaratık kafasını kaldırdı, Jack'in daha önce de

duyduğu çığlığı arttı; *Grooo-ooow!* Tüm cehennem kaçkını yaratıklar derin bir şaşkınlık içindeydi. Tam o anda Jack'in Uzi'si gümbürtüyle harekete geçti.

Jack'in tarafında yaklaşık iki düzine Kurt vardı. Tören alanında jimnastik hareketleri yapıyorlardı. Nöbetçi kulübesindeki Kurt gibi bunlar da genellikle yeşil eğitim pantolonu ve kesik burunlu postallar giymiş, bellerine palaskalar takmışlardı. Hepsi dışardaki Kurt gibi aptal suratlı, kötü ifadeliydi.

Hareketlerinin orta yerinde durmuş, içeriye giren trene bakıyorlardı. Bir de ayakları kesilen bahtsız arkadaşlarına. Jack bağırınca harekete geçtiler ama artık iş işten geçmişti çoktan.

Morgan'ın beş yıl boyunca kuvvetine, gaddarlığına, kendisine karşı duyulan korku veya bağlılığa göre seçtiği Kurt tugayının büyük çoğunluğu daha ilk salvoda tasfiye olmuştu. Sendeleyip devriliyorlardı. Göğüsleri yarılıyor, kafaları patlayıp kanları fışkırıyordu. Şaşkın öfke homurtuları, acı dolu çığlıklar sarmıştı çevreyi ama çoğu ses çıkaramadan öldüler.

Jack şarjörü çıkardı, bir yenisini taktı. Tören alanının sol tarafında kaçıp kurtulabilen dört Kurt'u gördü. Yakın yerde de iki tanesi ateş hattının berisine geçmeyi başarmıştı. İkisi de yaralıydı ama şu anda ikisi de Jack'in üstüne geliyorlardı. Uzun tırnakları koşarken toz kaldırıyor, suratlarında kıllar uzuyor, gözleri ateş saçıyordu. Onlar lokomotife doğru koşarken Jack, dişlerinin uzadığını, göğüslerinden yeni kılların fışkırdığını da gördü.

Uzi'nin tetiğini çekti. Namluyu tüm gücünü harcayarak aşağıya doğru bastırıyordu. Tepme yukarı itiyordu çünkü namluyu. Saldıran Kurt'ların ikisi birden öyle bir şiddetle geriye savruldu ki, havada akrobatlar gibi takla attılar. Öteki dört Kurt hiç duraklamadı. Daha iki dakika önce kapının bulunduğu tarafa doğru koştular.

Kışla binasından dışarı dökülen çeşitli yaratıklar da sonunda durumu kavramaya başlamıştı. Bu yeni gelenler gerçi Morgan'ın trenini kullanıyordu, ama dost olmadıkları ortadaydı. Konsantre bir saldırıya zaman yoktu. Grup halinde öne doğru ilerlediler. Richard, Uzi'sinin namlusunu göğüs hizasındaki yan duvara dayadı, ateş açtı. Mermiler onları biçiyor, geri püskürtüyordu. Keçiye benzeyen iki yaratık dört ayaküstü yere çöktüler, daha doğrusu, dört toynak üstü! Binaya doğru kaçmaya çabaladılar. Richard diğer üçünü biçti. İçindeki coşkun vahşet duygusu alışmadığı bir şeydi.

Kurşunlar timsah yaratığın yeşil karnını da yardı, içinden siyah bir sıvı aktı. Yaratık geriye doğru devrildi, kuyruğu yastık görevi yaptı. Tekrar ayağa fırladı, Richard'ın tarafından trene saldırdı. O güçlü çığlığını

bir kere daha attı; bu sefer Richard'a o seste iğrenç feminen bir ton varmış gibi geldi.

Uzi'nin tetiğini çekti, hiçbir şey olmadı. Şarjör boştu.

Timsah yaratık ağır bir kararlılıkla hareket ediyordu. Gözleri öldürebilecek bir öfkeyle parıldıyordu, zekâ da vardı o bakışlarda. Kabuklu göğsünde memeye benzer çıkıntılar sallanıyordu.

Richard, gözlerini timsah yaratıktan ayırmaksızın eğildi, elleriyle yokladı, bir el bombası buldu.

Seabrook Adası, diye düşündü rüyadaymış gibi. *Jack buraya Diyar diyor ama aslında burası Seabrook Adası. Korkacak hiçbir şey yok, hiçbir şey. Kesinlikle rüya bu. Yaratığın kabuklu kolları gırtlağıma sarıldığı anda uyanacağım! Rüya olmasa bile uyanacağım! Jack beni nasıl olsa kurtarır, biliyorum kurtaracağını. Biliyorum; çünkü Jack bu yerde bir tür tanrı.*

El bombasının pimini çekti, korkuya kapılıp elinden erken fırlatmamak için mücadele etti, sonra bombayı el altından fırlattı. "Jack, eğil!"

Jack kabinin yan kenarlarından daha aşağıya eğildi. Hiç bakmadan yapmıştı bu hareketi. Richard da eğildi. Ama eğilmeden önce o inanılmaz timsah yaratığın bombayı yakaladığını, yemeye çalıştığını gördü.

Patlama, Richard'ın beklediği gibi boğuk olmadı. Kulak zarlarını delebilecek, en azından fena halde acıtacak cinsten oldu. Bir şapırtı sesi duydular. Sanki birisi trenin yan tarafına bir kova su atmıştı.

Richard baktı, lokomotifin, kabinin ve vagonun kara kanlarla, bağırsak parçalarıyla kaplanmış olduğunu gördü. Kışlanın tüm ön duvarı uçmuştu. Parçaları kanlıydı. Bir yerde bir postalın içinde bir ayak çarptı gözüne. Kopmuş bir ayak.

İki keçi yaratık enkazın altından doğruldu. Richard eğilip yeni bir şarjör buldu, tüfeğine soktu. Ortalık pek ısınıyordu. Jack'in tahmin ettiği gibi.

"Vuuuuuur!" diye sessiz bir çığlık yükseldi Richard'ın beyninden. Tekrar ateş açtı.

9

Jack bombanın patlamasından sonra kafasını kaldırdığında, ilk salvodan kurtulan dört Kurt'u kapıdan dışarı fırlarken gördü. Korkuyla bağırıyorlardı. Yan yana koşuyorlardı. Jack onlara nişan alıp ateş edebilirdi. Uzi'yi kaldırırken vazgeçip indirdi. Onları gene göreceğini biliyordu oysa. Belki de Kara Otel'de. Budalalık ediyordu. Ama ister budalalık olsun, ister olmasın, arkadan vuracak biri değildi o.

Kışladan o anda tiz, kadınsı bir çığlık yükseldi. *"Çıkın dışarı! Çıkın diyorum size! Kımıldayın! Kımıldayın!"* Arkasından bir kırbaç şaklaması duyuldu.

Jack, bu sesi tanıyordu. Son duyduğunda, sırtında deli gömleği vardı. Nerede duysa tanırdı o sesi.

"Geri zekâlı arkadaşı gelirse onu da vur."

Eh, onu yaptın gerçi. Ama şimdi ödeşme zamanı geldi. Sesinin tonuna bakılırsa belki bunu sen de biliyorsun!

"Yakalayın onları! Neyiniz var sizin, korkaklar? Yakalayın! Her şeyi ben kendim mi yapmak zorundayım? Peşimizden gelin! Peşimizden gelin!"

Yıkık kışlanın gerisinden üç yaratık belirdi. İçlerinden yalnızca bir tanesi gerçek insandı... Osmond. Bir elinde kırbacı, ötekinde bir Sten tüfeği vardı. Kırmızı pelerin, siyah çizme, beyaz ipekli pantolon giymişti. Paçaları genişti pantolonun. Üzerine kırmızı taze kan benekleri sıçramıştı. Solunda keçimsi bir yaratık vardı. Kot pantolon ve kovboy çizmesi giymişti. Yaratıkla Jack bir an birbirlerine baktılar ve birbirlerini tanıdılar. Oatley Barı'ndaki o korkunç kovboydu bu. Randolph Scot'tı. Elroy'du. Jack'e sırıttı, uzun dili ağzından yılan gibi uzandı, üstdudağını yaladı.

"Yakala onu!" diye bağırdı Osmond, Elroy'a.

Jack Uzi'yi kaldırmaya çalıştı, ama birden silah, ellerinde pek ağırlaşmıştı. Osmond yeterince kötüydü. Elroy'un yeniden ortaya çıkması ondan daha kötüydü. Ama ikisinin arasındaki öbür yaratık bir kâbustu. Osmond'un oğlu Reuel Gardener'ın Diyar kopyası olmalıydı bu. Güneşışığı'nın oğlu. Biraz çocuğa benzediği doğruydu. Zalim beyinli bir manyak çocuk.

Teni bembeyaz, kendisi çok sıskaydı. Kollarından birinin ucunda Jack'e Osmond'un kırbacının ucundaki kapsülleri hatırlatan uzantılar vardı. Gözlerinden biri başka tarafa bakıyordu. Zaten ikisi aynı düzeyde de değildi. Yanaklarında koca koca kırmızı lekeler vardı.

Bunun bir kısmı radyasyon zehirlenmesi, Jason! Herhalde Osmond'ın oğlu ateş toplarından birine fazla yaklaşmış. Ama bir kısmı da, Jason, Büyük İsa... Neymiş bunun annesi? Dünyalar aşkına NEYMİŞ BUNUN ANNESİ?

"Yakalayın sahtekârı!" diye bağırıyordu Osmond. "Morgan'ın oğlunu sağ bırakın ama sahtekârı haklayın! Sahte Jason'ı öldürün! Gelin buraya, korkaklar! Kurşunları bitti zaten!"

Kükremeler, bağırtılar. Jack yeni bir Kurt grubunun az sonra türlü garip yaratıklar eşliğinde kışlanın arkasından ortaya çıkacağını biliyordu.

Patlamadan korunmuş olmalıydılar orada. Saklanıyor olmalıydılar. Osmond olmasa, orada öylece kalacaklardı.

"Yollara çıkmamalıydın, piliç!" diye homurdandı Elroy. Trene doğru koştu. Kuyruğu havada dalgalanıyordu. Reuel Gardener... ya da onun bu dünyadaki karşılığı, miyavlar gibi bir ses çıkardı, onun peşinden gelmeye çalıştı. Osmond uzandı, onu geri tuttu. Parmakları canavar çocuğun iğrenç sürüngen boynuna sarılmıştı.

Jack o zaman Uzi'yi kaldırdı, tüm şarjörü Elroy'un suratına boşalttı. Kurşunlar keçi yaratığın tüm kafasını kopardı. Ama Elroy, kafasız bir vücut olarak yaklaşmaya, koşmaya bir süre daha devam etti. Ellerinden birinin parmakları erir, birbirine yapışır gibi oldu, toynağa dönüşmeye başladı, geriye devrilmeden önce Jack'in kafasına doğru savruldu.

Jack şaşkın gözlerle ona baktı. Oatley Barı'ndaki o korkunç karşılaşmayı kaç gece rüyasında görmüştü. O canavardan kaçmaya çalışmıştı hep. Şimdi o yaratığı her nasılsa öldürmüştü artık. Bunu zihni bir türlü kabul edemiyordu. Çocukluk kâbusunu öldürmek gibi bir şeydi bu.

"Bu Reuel! Ah Jack ah Tanrım ah Jason bu Reuel bu Reuel..."

Richard'ın elindeki Uzi de birkaç mermi kustu, sonra şarjörü bitti. Reuel silkinip babasının pençesinden kurtuldu. Trene doğru koşmaya başladı. Bir yandan miyavlıyordu. Üstdudağı geriye doğru kıvrıldı, sahte gibi görünen upuzun dişleri ortaya çıktı.

Richard'ın son kurşunları Reuel'un göğsüne girmişti. Deri yeleği delindi, yaralarından koyu renk bir kan sızmaya başladı, başka da bir şey olmadı. Reuel belki bir zamanlar insan olabilirdi, herhalde öyleydi belki de ama ne olursa olsun, şu anda insan olmadığı kesindi. Kurşunlar onu yavaşlatmamıştı bile. Elroy'un cesedi üzerinden şeytan gibi sıçradı. Islak kaplumbağalar gibi kokuyordu.

Jack'in bacağına bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı. Önce ılık, sonra iyice sıcak. Neydi o? Sanki cebinde bir çaydanlık kaynıyordu. Ama düşünecek vakti yoktu. Olaylar hızla yer alıyordu karşısında. Hem de tüm renkleriyle!

Richard, Uzi'sini indirip geriye doğru sendeledi, ellerini yüzüne kapadı. Korku dolu gözleri Yaratık Reuel'e parmaklarının arasından bakıyordu.

Beni yakalatma ona, Jack! Beni yakalamasın..."

Reuel, köpükler saça saça miyavlıyordu. Elleri lokomotifin yan tarafına çarptı, sesi bir garip geldi.

Jack, onun parmak aralarında kalın, file gibi ağlar olduğunu gördü.

"Dön buraya!" diye bağırıyordu Osmond, oğluna. Sesindeki korku pek belliydi. *"Gel buraya, o kötü, bütün çocuklar kötüdür! Bu aksiyomatiktir, buraya gel, buraya gel!"*

Reuel gargara yapar gibi bir ses çıkardı, hevesle homurdandı. Richard'a delice gibi görünen bir hareketle kendini yukarı çekti. Richard, kabinin en uzak köşesine gerileyip sindi.

"BENİ YAKALATMAAAA..."

Yeni Kurt'lar, yeni garip yaratıklar köşeyi dönüp ortaya çıkıyordu. İçlerinden boynuzlu bir yaratık devrildi, ötekiler üzerine basarak, ezerek geçtiler.

Jack'in bacağını o sıcaklık halka halinde sarıyordu.

Reuel tek bacağını kabinin kenarı üzerinden attı. Soluyor, uzanıyordu. Bacağı titriyordu. Bacak değil, daha çok bir ahtapot uzantısıydı. Jack, Uzi'yi kaldırıp ateş etti.

Yaratık Reuel'un yüzünün yarısı pasta gibi parçalanıp döküldü. İçinden kurtlar saçılmaya, kıvrım kıvrım kıvranmaya başladı.

Reuel hâlâ geliyordu.

Parmak arası ağlı ellerini Jack'e uzatıyordu.

Richard'ın çığlıkları, Osmond'ın çığlıklarına karışıyor, tek çığlık oluyordu.

Sıcaklık, Jack'in bacağını mengene gibi sararken birden Jack onun ne olduğunu anladı. Yüzbaşı Farren'ın verdiği paraydı. Anders'ın almak istemediği para.

Elini cebine attı. Para avucunda bir maden cevheri gibiydi. Kavradığı anda ondan gelen güç dev bir voltaj gibi vücuduna yayıldı. Reuel de hissetti bunu. Zafer dolu homurtuları korku miyavlamalarına dönüştü. Gerilemeye çalıştı. Geri kalan tek gözü yuvasında dönüyordu.

Jack, parayı cebinden çıkardı. Elinde kor gibi alev alevdi. Sıcaklığı Jack de hissediyordu. Ama onu yakmıyordu nedense.

Kraliçenin profili güneşte parıldadı.

"Onun adına, iğrenç yaratık!" diye bağırdı Jack. *"Defol bu dünyadan!"* Yumruğunu açtı, avucunu Reuel'un alnına dayayıp bastırdı.

Reuel ile babası bir ağızdan bağırdılar, Osmond'ın sesi tiz bir soprano sesiydi. Reuel'unki böcek vızıltısına benziyordu. Para, Reuel'in alnının içine, tereyağına batırılan sıcak şiş gibi kaydı. İğrenç, kara bir sıvı, fazla koyu çaya benzeyen bir sıvı Reuel'in başından Jack'in bileğine doğru aktı. Sıcaktı sıvı. İçinde minik kurtlar vardı. Jack'in teninde kıvrılıyor, kıpırdıyorlardı. Isırdıklarını da hissediyordu. Ama yine de sağ elinin iki parmağını daha hızlı bastırdı, parayı canavarını kafasının daha içerlerine itti.

"Defol bu dünyadan, kötü yaratık! Kraliçe adına ve oğlu adına, defol bu dünyadan!"

Reuel bağırıp ağlıyor, Osmond da onunla birlikte bağırıp ağlıyordu.

Yaklaşan takviyeler gerilemiş, Osmond'ın arkasına gizlenmişlerdi. Yüzlerinde batıl korkular oynaşıyordu. Jack çok büyük görünüyordu onlara. Parlak bir ışık saçan, kocaman bir varlık olmuştu.

Reuel sarsıldı, bir köpüklü, ıslak ses daha çıkardı. Kafasından akan kara sıvılar sarıya dönüştü. Son bir kurt, uzun, kalın, beyaz bir kurt, paranın açtığı delikten çıktı, kabinin tabanına düştü. Jack üstüne basınca ezildi, Reuel bir yığın halinde yıkıldı.

Karşıdan öyle bir yeis çığlığı yükseldi ki Jack, kafasının o sesle yarılacağını sandı. Richard yerde, fetüs pozisyonunda yatıyordu. Kollarıyla kafasını kucaklamıştı.

Osmond avaz avaz bağırıyordu. Kırbacını ve makinelisini de düşürmüştü. *"Ah, rezil!"* diye haykırıp yumruğunu Jack'e salladı. *"Bak şu yaptığına! Pis, kötü çocuk! Senden nefret ediyorum, ebediyen ve ebediyetin ötesinde nefret ediyorum! Pis sahtekâr! Geberteceğim seni! Morgan gebertecek seni! Ah, benim sevgili oğlum! PİS! BU YAPTIĞIN İÇİN MORGAN ÖLDÜRECEK SENİ! MORGAN!"*

Ötekiler de aynı çığlığa fısıltıyla katıldılar. Jack bunu duyunca Güneşışığı Yurdu'ndaki sesleri hatırladı: *Haleluya diyebilir misiniz?* Sonra hepsi sustu. Bu arada başka bir ses duyulmaya başlamıştı.

Jack, Kurt'la geçirdiği o zevkli öğleden sonrayı hatırlayıverdi. Derenin yanında oturuyor, otlayan sürüyü seyrediyorlardı. Kurt, ailesini anlatmıştı Jack'e. Tatlı bir gündü. Tabii Morgan gelinceye kadar.

Şimdi de Morgan tekrar geliyordu. Sakin bir geçiş yaparak değil, gümbürtüyle yaklaşarak geliyordu.

"Morgan! Bu..."

"Morgan Lord..."

"Orris Lordu..."

"Morgan... Morgan... Morgan..."

Yırtılmaya benzeyen ses gittikçe güç kazandı. Kurt'lar tozlara eğilmişti. Osmond o çılgın dans figürünü yaptı, kara çizmeleri yerdeki kırbacın eklemli ucunda step figürleri sergiledi.

"Kötü çocuk! Pis Çocuk!" Şimdi ödeyeceksin! Morgan geliyor! Morgan geliyor!"

Osmond'ın beş altı metre kadar sağındaki hava kıpırdamaya, titremeye başladı. Fırının üzerindeki buhar gibi titriyordu.

Jack dönüp baktı, Richard'ı makineliler, fişekler ve el bombaları arasında, savaşçılık oyunu oynarken düşüp uyuyakalmış bir bebek gibi yatar gördü. Ama Richard uyumuyordu. Bu bir oyun değildi. Jack bunu çok iyi biliyordu. Eğer Richard, babasının iki dünya arasındaki bir delikten ortaya çıktığını görürse delirirdi.

Jack arkadaşının yanına uzandı, kollarını ona sımsıkı sardı. Çarşaf yırtılması gibi ses daha yükseldi, birden Morgan'ın çılgın bir öfkeye kapılmış sesi duyuldu:

"Trenin şu sıra burada ne işi var, budalalar?"

Arkadan Osmond'ın tiz çığlığı yükseldi. *"Pis sahtekâr, benim oğlumu öldürdü!"*

"Gidiyoruz, Richie," diye mırıldandı Jack. Kollarını daha da sıktı. "Gemiyi terk etmenin zamanı geldi."

Gözlerini kapatıp konsantre oldu, bir an bir baş dönmesi duydu, sonra ikisi birlikte geçişi yaptılar.

– Otuz Yedinci Bölüm –

RICHARD HATIRLIYOR

1

Yana ve aşağıya doğru bir duygu. Sanki iki dünya arasında kısa bir rampa varmış gibi. Jack, Osmond'ın gittikçe uzaklaşan çığlığını duydu, sonra duymaz oldu: *"Kötü! Bütün çocuklar! Aksiyomatik! Bütün çocuklar! Pis! Pis!"*

Bir an kendilerini incecik bir havanın içinde hissettiler. Richard bağırdı. Sonra Jack'in tek omzu toprağa çarptı, Richard'ın kafası da göğsüne çarptı. Jack gözlerini açmadan, Richard'ı kucaklamış durumda, dinleyerek, koklayarak, yerde yatıyordu.

Sessizlik. Salt sessizlik değil, bir iki kuş ötüşünü de kapsayan bir sessizlik.

Koku serin ve tuzluydu. İyi bir kokuydu ama Diyar'ın kokabileceği kadar da tatlı değildi. Jack burada bile (burası her neresiyse) o belli belirsiz alt kokuyu alabiliyordu. Benzincilerde yer döşemelerinin altından gelen yağ kokusu gibi bir şey. Çok fazla sayıda insanın çok fazla sayıda makine çalıştırdığı, tüm atmosferi kirlettiği bir yerin kokusu. Burnu alışmıştı artık o kokuya. Burada bile alabiliyordu. Otomobil bulunmayan bu yerde bile.

"Jack? İyi miyiz?"

"Tabii," dedi Jack. Gözlerini açtı, söylediği sözün doğru olup olmadığını anlamaya çalıştı.

İlk bakışta içine büyük bir korku doldu. Belki de Morgan'dan acele kurtulma telaşı içinde Amerika'ya döneceği yerde bir zaman yolculuğu yapmıştı. Burası yine aynı yerdi ama daha eskiydi. Terk edilmişti. Üze-

rinden de bir yüzyıl geçmişti sanki. Tren hâlâ rayların üstünde duruyordu. Ama başka hiçbir şey deminki gibi değildi. Rayları ot bürümüştü. Paslanmışlardı. Buradan öteye, kim bilir nerelere gidiyorlardı! Eklem yerleri süngerleşmiş bir görünüm almıştı. Çürümüştü. Aralarda hep yüksek otlar vardı.

Richard'a daha sıkı sarıldı, o zayıf bir sesle bağırdı, gözlerini açtı.

"Neredeyiz?" diye sordu Jack'e. Çevresine bakıyordu. Bir yanda upuzun bir baraka vardı. Oluklu, galvaniz çatısı parıldıyordu. İki çocuk ancak o damı net olarak görebiliyorlardı. Binanın geri kalanını sarmaşıklar ve yaban otları kaplamıştı. Binanın önünde iki direk vardı. Belki bir zamanlar bir levha vardı o direklere çakılı. Varsa bile, şimdi yerinde yeller esiyordu.

Jack, "Bilmiyorum," dedi, ardından en büyük korkusunu seslendirdi. "Belki de zamanda ileriye geçtik."

Richard'ın güldüğünü duyunca şaşırdı. "O halde gelecekte pek bir şeyin değişmeyeceğini görmek iyi bir duygu." Jack'e direklerden birine tutturulmuş bir kâğıt parçasını gösteriyordu.

Yazıların rengi solmuştu ama yine de okunabiliyordu.

GİRMEK YASAKTIR!
Mendocine Şerifinin Emriyle
Kaliforniya Eyalet Polisinin Emriyle
İHLAL EDENLER HAKKINDA
YASAL İŞLEMLER BAŞLATILACAKTIR!

2

Jack kendini bir yandan pek budala, bir yandan pek rahatlamış hissederek sordu. "Eğer nerede olduğumuzu biliyorsan ne diye sordun o halde?"

"Yeni gördüm," diye karşılık verdi Richard. Jack'in Richard'a sitem etme istekleri birden yok oldu. Richard'ın görünüşü korkunçtu. Sanki garip bir verem, ciğerlerini değil de beynini kemiriyordu. Bunun nedeni yalnızca Diyar'a gidip gelmenin verdiği sarsıntı olamazdı. Ona uyum sağlamaya bile başlamıştı. Şu anda ise daha başka bir şey vardı. Kendince geliştirdiği gerçeklerden sapan bir yeni gerçek değildi yalnızca. Ona bile uyum sağlayabilirdi belki –zaman verilirse– ama kötü adamların arkasında kendi babasının bulunduğunu anlamak, diye düşündü Jack. Böyle bir olay hayatın zevkleri arasında sayılamazdı herhalde.

"Pekâlâ," derken Jack sesini neşeli çıkarmaya çalıştı. Biraz da neşelenmeyi başardı. Reuel gibi bir canavardan kurtulmak, öldürücü kanserden yatan bir çocuğu bile neşelendirebilir herhalde, diye düşünüyordu. "Kalk bakalım ayağa, Richie, oğlum. Yerine getirmemiz gereken verilmiş sözlerimiz var. Uyumadan önce kilometrelerce yol almamız gerek. Sen de yine her zamanki gibi bozguncusun."

Richard yüzünü buruşturdu. "Sende espri yeteneği var diyeni idam etmeli," dedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Bitez mon crank mon ami."*

"Bilmiyorum ama buralarda bir yer olmalı. Hissediyorum. Zihnime takılmış bir balık oltası gibi."

"Point Venuti mi?"

Jack dönüp Richard'a uzun uzun baktı. Richard'ın gözlerindeki anlamı okumaya imkân yoktu.

"Bunu neden sordun, ahbap?"

"Oraya mı gidiyoruz?"

Jack omuzlarını kaldırdı. *Belki. Belki de değil.*

İkisi ağır ağır ot bürümüş talim alanında yürümeye başladılar. Richard konuyu değiştirdi. "Onların hepsi gerçek miydi?" Paslı çift kapıya yaklaşıyorlardı. Yeşil kapının yukarısında mavi gökyüzü görünüyordu. "Herhangi bir kısmı gerçek miydi?"

"İki gün boyunca, saatte kırk, en çok elli kilometre hız yapan bir elektrikli trenle yolculuk yaptık," dedi Jack. "Ve her nasılsa Springfield-Illinois'den kuzey Kaliforniya'ya, kıyının yakınına geldik. Şimdi *sen* söyle *bana* bakalım, gerçek miymiş!"

"Evet, evet ama..."

Jack kollarını uzattı. Bileklerinde kırmızı şişlikler vardı. Kaşınıyor, yanıyorlardı.

"Isırıklar," dedi Jack. "Kurtlardan. Reuel Gardener'ın kafasından dökülen kurtlardan."

Richard olduğu yerde döndü, gürültüyle kusmaya başladı.

Jack onu tuttu. Yoksa devrilecekti Richard. Jack arkadaşının ne kadar zayıfladığına şaşıyordu. Teninin ne kadar sıcak olduğuna da şaşıyordu.

"Öyle dediğim için üzgünüm," dedi Jack. Richard biraz kendini toparlamış gibiydi. "Kabalık ettim."

"Ettin doğru. Ama belki de bu sayede, anlarsın..."

"Seni inandırabildim mi?"

---

* Siktir git arkadaşım.

"Evet. Belki." Richard ona yaralı bakışlarıyla baktı. Alnını da sivilceler basmıştı. Ağzının çevresi yara doluydu. "Jack, sana bir şey sormak zorundayım. Cevap vermeni istiyorum. Bir şey saklamadan. Sormak istediğim..."

Ah, biliyorum ne sormak istediğini Richie, oğlum.

"Birkaç dakika sonra," dedi Jack. "Birkaç dakikaya kadar bir yığın soru ve benim bildiğim cevaplar ortaya serilecek. Ama daha önce yapmamız gereken bir iş var."

"Ne işi?"

Jack cevap vereceği yerde trene doğru yürüdü, bir an orada durup baktı. Motora, boş kabine, vagona. Farkında olmadan hepsini mi yanında getirmişti Kaliforniya'ya? Sanmıyordu. Kurt'la geçiş yapmak zor olmuştu. Richard'ı Thayer'dan Diyar'a sürüklerken neredeyse kolu omzundan çıkıyordu. İkisini de bilinçli olarak, çabalar sonucu yapmıştı. Bu sefer geçişi yaparken hatırlayabildiği kadarıyla treni hiç düşünmemişti. Yalnızca Richard'ı Kurt'ların eğitim kampından uzaklaştırmak, bu işi de çocuk babasını görmeden yapmak için çabalamıştı. Dünyadan dünyaya geçiş yaptığında her şey biraz değişik bir hale geliyordu. Bir bakıma, geçiş fiili bir tür tecrübe gerektiriyormuş gibiydi. Gömlekler yelek oluyor, kotlar yün pantolon oluyordu. Para, eklemli çubuklara dönüşüyordu. Ama tren orada nasılsa burada da tıpkı öyleydi. Morgan geçişle nitelik kaybetmeyen şeyi bulmayı başarmıştı demek.

Zaten orada da kot pantolon giyiyorlardı, Jacky.

Evet. Osmond'ın da yalnız kırbacı değil, bir de makinelisi vardı. Morgan'ın makinelisi. Morgan'ın treni.

Sırtındaki tüyler diken diken oldu. Anders'ın sesi kulaklarındaydı: *Kötü işler.*

Kötüydü, doğru. Çok kötüydü hem de. Anders'ın hakkı vardı. Tüm şeytanların birleşmesi gibi bir şeydi bu. Jack lokomotif kabinine eğildi, Uzilerin birini aldı, içine yeni bir şarjör soktu, Richard'ın solgun, düşünceli bir ilgiyle durup bakmakta olduğu yere doğru yürüdü.

"Eski ölüm kalım savaşı kampına benziyor burası," dedi.

"Hani Üçüncü Dünya Savaşı'na hazırlanıyoruz diye kamplara kapanan tiplerin yerlerine mi?"

"Evet, biraz. Kuzey Kaliforniya'da böyle birkaç yer var. Bir süre kullanılıyor, sonra insanlar Üçüncü Dünya Savaşı'na ilgilerini kaybediyorlar. Hemen başlamıyor diye kaybediyorlar ya da başka bir sebeple konudan uzaklaşıyorlar. Benim, benim babam anlatmıştı bunları bir ara."

Jack bir şey söylemedi.

"O silahla ne yapacaksın, Jack?"

"Treni yok edeceğim. İtirazın var mı?"
Richard ürperdi. Ağzına tiksinmiş gibi bir ifade geldi. "Hiç yok."
"Uzi bu işi başarır mı dersin? O plastiğe ateş edersem?"
"Tek kurşunla olmaz. Bütün şarjör belki."
"Görelim bakalım." Jack emniyeti açtı.
Richard, onun koluna sarıldı. "Kendimiz çitin öte yanına geçsek belki iyi olur."
"Pekâlâ."
Sarmaşıklarla kaplı bir çitti. Jack, Uzi'yi yassı plastik paketlerine doğru nişanladı. Tetiği çekti, Uzi kükredi. Ateş bir an esrarengiz bir biçimde namlunun ucunda duruyormuş gibi göründü. Kuşlar şaşkın bir korkuyla bağrıştılar, ormanın daha sessiz taraflarına doğru uçtular. Richard yüzünü buruşturdu, elleriyle kulaklarını kapadı. Branda sıçrıyor, dans ediyordu. Şarjör boşalmış, tren hâlâ rayların üzerinde duruyordu.
"Eh, işte bu harikaydı," dedi Jack. "Aklına daha başka..."
Vagon büyük bir kükremeyle mavi bir yangın gibi patladı. Jack vagonun rayların üzerinde havaya yükseldiğini bile gördü. Uçacaktı sanki. Richard'ın boynuna sarıldı, onu aşağıya çekti.
Patlamalar uzun süre sürdü. Madenler ıslık çalıyor, başlarının üzerinden uçuyordu. Karşıki barakanın damına bir maden yağmuru yağıyordu. Arada sırada iri bir parça düştükçe Çin gongu gibi ses çıkarıyor, bazen de Jack'in başının üzerindeki çite bir şeyler çarpıyordu. Açılan delik çocuğun iki yumruğundan büyük oluyordu. Richard'ı yakaladı, onu kapıya doğru sürüklemeye başladı.
"Hayır!" diye bağırdı Richard. *"Raylar!"*
"Ne?"
"Ra..."
Başlarının üzerinde bir şey uçtu, iki çocuk eğildi, kafaları birbirine çarptı.
"Raylar!" diye bağırdı Richard. Solgun eliyle kafasını ovalıyordu. *"Yoldan değil! Raylardan!"*
"Tamam!" Jack pek anlamamıştı ama soru sormadı. Bir yerlere gitmeleri şarttı.
İki çocuk paslanmakta olan hat boyunca, askerler gibi sürünerek ilerlediler. Richard biraz daha öndeydi. Rayların kamptan çıktığı yere, çitteki aralığa doğru gidiyordu.
Jack omzunun üzerinden geriye baktı. Görmek isteyeceği kadarını gördü. Trenin büyük kısmı sanki toz olup uçmuştu. Kıvrık maden parçalarının bazısı tanınabilir, bazısı tanınmaz halde, sağda solda yatıyordu. Bu trenin yapıldığı, parasının ödendiği yerlerde. Şarapnel çarpıp

ölmemeleri bir mucizeydi çocukların. Hele bir yerlerinin bile çizilmemiş olması kesinlikle inanılır gibi değildi.

Artık işin en kötü yanı bitmişti. Kapının dışındaydılar. Ayaktaydılar. Bir patlama daha gelirse hemen eğilmeye de hazırdılar.

Richard, "Babam trenini uçurmandan hoşlanmayacak, Jack," dedi.

Sesi son derecede sakindi. Ama Jack ona baktığında, arkadaşının ağlamakta olduğunu gördü.

"Richard..."

"Hayır, hem de hiç hoşlanmayacak." Richard kendi sözünü kendisi cevaplar gibiydi.

3

Sık otlar diz boyuydu. Kamptan uzaklaşan rayların arasında yükselmişlerdi. Jack güney doğrultusunda ilerlediklerini sanıyordu. Raylar paslı, çoktan kullanılmamış durumdaydı. Yer yer kıvrılmış, eğrilmişlerdi.

Jack dehşet dolu bir düşünceyle, *depremden olmuş,* diye geçirdi aklından.

Arkalarında plastikler patlamaya devam ediyordu. Jack tam bitti sandığı sırada bir yeni patlama duyuluyordu. Arkasına bir kere baktı, gökte bulut gibi kalan kara dumanları gördü, yangının çıtırtısını dinledi. Kaliforniya kıyısında uzun süre yaşamış insanların hepsi gibi o da korkardı yangından. Ama çıtırtı yoktu. Ormanlar bile New England'daki gibiydi burada. Sık ve nemli. Duru ve kuru havalı. Baja yöresinin tam tersine. Ormanlar canlı gibiydi. Raylar ağaçların, çalıların arasından geçiyordu. Sarmaşıklar herhalde *zehirliydi.* Jack farkında olmadan bileğindeki kızarıklıkları kaşıdı. Rayların arasındaki kumlar bile küflüydü. Gizli bir yer gibiydi burası. Esrarengiz bir yer. Bir sırlar bölgesi.

Hızlı bir adım temposu tutturdu. Polisler veya itfayeciler gelmeden bu raylardan kurtulmak istiyordu. Hızlı yürümek aynı zamanda Richard'ı konuşturmamaya da yarıyordu. Bu tempoyu tutturmak için çok fazla çaba göstermek zorundaydı. Yoksa soru soracaktı.

Üç buçuk kilometre kadar gittiklerinde Jack, bu kurnazlığından ötürü kendi kendini kutlarken Richard incecik, fısıltı gibi bir sesle seslendi. "Hey, Jack..."

Jack döndüğünde, geride kalmış olan Richard'ın yıkıldığını gördü. Bembeyaz teninde kırmızı lekeler yara gibiydi.

Jack koşup onu zor yakaladı. Richard'ın hiç ağırlığı kalmamıştı. Boş bir kesekâğıdı kadar hafifti.

"Ah, Yüce İsa, Richard!"

"Bir iki saniye öncesine kadar iyiydim," dedi Richard aynı zavallı sesle. Soluması çok hızlı ve kuruydu. Gözleri de yarı kapalıydı. Jack göz aklarını ve gözbebeklerin alt yanını görebiliyordu. "Birden, baygınlık geldi. Bağışla."

Arkalarından bir patlama daha duyuldu, parçacıklar dama yağdı. Jack o yana baktı, sonra gözlerini kaygıyla raylara çevirdi.

"Bana tutunabilir misin? Seni biraz taşıyayım." *Kurt'tan anılar*, diye düşündü.

"Tutunurum,"

"Yapamazsan söyle."

"Jack, yapamayacak olsam yaparım demezdim." Richard'ın cesaret verici huyu geri dönmüştü.

Jack, Richard'ı ayağa kaldırdı. Richard sallanarak durdu. Birisi yüzüne üflese devrilecek gibiydi. Jack dönüp çömeldi, ellerini üzengi gibi kıvırdı, Richard, Jack'in boynuna sarıldı. Jack ayağa kalktı, gidebildiği kadar hızla yola koyuldu. Tırısa kalkmış sayılabilirdi. Richard'ı taşımak hiç zor olmuyordu. Bunun tek nedeni Richard'ın kilo vermiş olması da değildi. Jack son zamanlarda fıçılar taşımış, sandıklar kaldırmış, elmalar toplamıştı. Güneşışığı Gardener'ın Uzak Tarla'sında az çalışmamıştı: *Haleluya* diyebilir misiniz? Bunlar sağlamlaştırmıştı onu. Ama sağlamlaşma, onun benliğine kadar da uzanıyordu. Tek nedeni iki dünya arasında akrobat gibi gidip gelmek değildi. Jack bir bakıma, yapmaya çalıştığı şeyin yalnızca annesinin hayatını kurtarmak olmadığını sezer gibiydi. Başından beri çok daha büyük bir şey yapmaya çalışıyordu o. İyi bir iş yapmaya uğraşıyordu. Şu anda da böyle çılgınca girişimlerin insanı sağlamlaştırdığını seziyordu.

Koşmaya başlamıştı gerçekten.

Richard, "Deniz tutarsa kafana kusacağım," diye güldü.

"Sana güvenebileceğimden eminim. Richie, oğlum!" Jack soluyup sırıttı.

"Burada, kendimi çok gülünç hissediyorum. Canlı bir atlama zıpzıp çubuğu gibi."

"Öyle de görünüyorsundur herhalde, ahbap."

"Bana ahbap deme," diye fısıldadı Richard. Jack'in sırıtması daha da genişledi. İçinden, *ah, Richard, çok yaşa sen,* diye düşündü.

4

"O adamı tanıyordum," diye fısıldadı Richard, Jack'in tepesinden.

Bu Jack'i sanki uykudan uyandırdı. Richard'ı sırtına alalı on dakika

olmuştu. Bir buçuk kilometre kadar yol gitmişlerdi. Hava hâlâ tuz kokuyordu.

Raylar, diye düşündü Jack. *Bu raylar benim tahmin ettiğim yere mi gidiyor?*

"Hangi adamı?"

"Kırbacı ve makinelisi olanı. Tanıyordum. Onu sık sık görürdüm."

"Ne zaman?" diye soludu Jack.

"Çok uzun zaman önce. Ben çocukken." Richard isteksiz bir sesle ekledi. "O garip dolap rüyasını gördüğüm zamanlarda falan." Sustu. "Ama o da rüya değildi, değil mi?"

"Yo, herhalde değildi."

"Evet. O kırbaçlı adam Reuel'un babası mıydı?"

"Sen ne dersin?"

"Babasıydı," dedi Richard yaslı yaslı. "Tabii babasıydı."

Jack durdu.

"Richard, bu raylar nereye gidiyor?"

"Biliyorsun nereye gittiğini." Richard'ın sesinde garip, boş bir sakinlik vardı.

"Evet, bildiğimi sanıyorum. Ama senden duymak istiyorum." Jack durakladı. "Senden duymaya ihtiyacım var herhalde. Nereye gidiyor?"

"Point Venuti denilen bir kasabaya." Richard'ın sesi yine ağlayacak gibiydi. "Orada büyük bir otel var. Senin aradığın o mu bilmem ama sanırım o."

"Bence de," dedi Jack. Tekrar yola koyuldu. Richard'ın bacaklarını kendi kollarıyla tutuyor, sırtı ağrıya ağrıya rayları izliyordu. İkisini de, annesini kurtaracak sırrın bulunduğu yere götürecek olan o rayları.

5

Yürürlerken Richard anlattı. Babasının bu çılgın işlere bulaşması konusuna birdenbire girmedi. Çevresinde dolaşarak yaklaşmaya koyuldu.

"O adamı önceden tanıyordum," dedi. "Bundan hemen hemen eminim. Eve gelirdi. Bize. Hep arka kapıya gelirdi. Kapıyı çalmazdı. Vurmazdı da. Sanki tırmalardı kapıyı bir çeşit. İçim ürperirdi. Öyle korkardım ki, altıma yapacakmışım gibi gelirdi. Uzun boylu bir adamdı. Biliyorum, bütün büyükler çocuklara uzun boyluymuş gibi gözükür ama bu adam çok uzundu. Beyaz saçları vardı. Kara gözlük takardı çoğunlukla. Ayna camlılardan da takardı bazen. *Sunday Report*'ta hakkındaki yazıyı gördüğümde babam üst katta, masasında çalışıyordu. Ben tele-

vizyonun karşısında oturuyordum. Babam içeriye gelip ekranda neler olduğunu görünce neredeyse elindeki içkiyi düşürecekti. Sonra hemen kanal değiştirdi, *Uzay Yolu* dizisini açtı.

"Ama o zamanlar adam Güneşışığı Gardener adını kullanmıyordu. Yani eskiden, babamı görmeye geldiğinde... Pek hatırlayamıyorum, ama Banlon muydu, Orlon muydu?.."

"Osmond mı?"

Richard'ın gözleri parladı. "Tamam, oydu. İlk adını hiç duymadım. Ama bir iki ayda bir falan gelirdi. Bazen daha da sık gelirdi. Bir ara her gece geldi. Bir hafta boyunca. Sonra altı ay görünmez oldu. O geldiğinde odama gider, kapımı kilitlerdim. Kokusundan hiç hoşlanmazdım. Bir tür koku sürünürdü, tıraş losyonu herhalde ama kokusu ondan daha fazlaydı. Parfüm gibi. Ucuz parfüm. Ama onun altında da..."

"Altında on yıl yıkanmamış bir adam gibi kokuyordu, değil mi?"

Richard gözlerini iri iri açıp ona baktı.

"Ben de onu Osmond olarak tanıdım," diye anlattı Jack. Bunu daha önce de anlatmıştı. Hiç değilse birazını. Ama o zaman Richard pek dikkatli dinlememişti. Bu sefer dinliyordu. "New Hampshire'ın Diyar karşılığında, yani onu Indiana'da Güneşışığı Gardener olarak tanımadan önce."

"O halde o, o *şeyi* de görmüşsündür."

"Reuel'u mu?" Jack başını iki yana salladı. "Reuel herhalde o sıra Lanetli Topraklar'daydı. Birkaç radikal kobalt tedavisi uygulatıyor olmalıydı kendine." Jack yaratığın suratındaki iltihap akan yaraları, içindeki kurtları düşündü. Kendi kızarık, şiş bileklerine baktı, ürperdi. "Reuel'i o son ana kadar hiç görmemiştim. Amerikalı ikizini ise hiç görmedim. Osmond gelmeye başladığında sen kaç yaşındaydın?"

"Dört falan sanıyorum. O, dolaptaki olay olmamıştı henüz. Ondan sonra adamdan daha da çok korkmaya başladım."

"Dolaptaki şey sana dokunduktan sonra mı?"

"Evet."

"O olay sen beş yaşındayken mi oldu?"

"Evet."

"*İkimiz de* beş yaşındayken."

"Evet. Artık beni indirebilirsin. Biraz yürürüm."

Jack onu indirdi. Sessizce yürüdüler. Başları eğikti. Birbirine bakmıyorlardı. Beş yaşındayken bir şey uzanmış, Richard'a dokunmuştu. Ama çocuklar altı yaşındayken...

(altı, Jacky altı yaşındaydı)

Jack bir gün babasının Morgan Sloat'la bir yer hakkında konuştuk-

larını duymuştu. Jack'in Hayal Ülkesi diye tanıdığı bir yer. Aynı yılın daha sonralarında bir şey karanlıktan uzanmış, ona da, annesine de dokunmuştu. Morgan Sloat'un sesinden başka bir şey değildi o uzanan. Morgan Sloat, Utah'ın Yeşil Nehir yöresinden sesleniyordu. Telefonla arıyordu. Hıçkırıklar içindeydi. Phil Sawyer ve Tommy Woodbine'la birlikte üç gün önce oraya ava gitmişlerdi. Üniversiteden arkadaşları Randy Glover o yıl yoktu. Utah'ın Blessington kentinde bir otel işletiyordu Randy. Genellikle o da onlarla birlikte ava çıkardı, ama o yıl Karayipler'de yatıyla gezintiye çıkmıştı. Kasım ayıydı. Morgan telefonda Phil'in vurulduğunu söylüyordu. Başka bir avcının kurşunuyla vurulmuştu görünüşe göre. Tommy Woodebine'la ikisi onu dallardan yaptıkları bir sedyeye yatırmışlardı. Phil, Glover'ın jipinde kendine gelmişti Morgan'ın anlattığına göre. Morgan'dan, Jack'e ve Lily'ye sevgilerini iletmesini istemişti. On beş dakika sonra ölmüştü. Morgan o sıra jipi deliler gibi en yakın hastaneye sürüyordu.

Phil'i vuran Morgan değildi. Silah patladığında üçünün bir arada bulunduğuna Tommy tanıktı gerekirse. Ama tabii gerekmemişti öyle bir şey.

Jack içinden, yine de birini tutup cinayet işlettirmediğini söyleyemeyiz, diye düşündü. Belki olup bitenler hakkında Tommy Amca'nın da kendine göre kuşkuları vardı. O halde Tommy Amca sırf Jack ile ölüm halindeki annesi korunmasız kalsın diye öldürülmemiş de olabilirdi. Belki Morgan, koca hötöröfün durmadan Phil Sawyer cinayeti konusunda imalarda bulunmasından bıkmış, geçen yılki trafik kazasını ayarlamıştı. Jack cildinin tiksintiyle gerildiğini hissetti.

"Babanla babam son kere birlikte ava gittiklerinde o adam sık geliyor muydu?" diye sordu Jack hırsla.

"Jack, daha dört yaşındaydım..."

"Değildin. Altı yaşındaydın. Adam gelmeye başladığı zaman dörttün. Babamın ölümü sıralarında geliyor muydu?"

"Bir hafta boyunca her gece gelişi o zamandı işte." Richard'ın sesi ancak duyulabiliyordu. "Av gezisinden hemen önce."

Bu olup bitenler Richard'ın kendi suçu değildi ama Jack kızgınlığına hâkim olamıyordu. "Babam Utah'taki o av kazasında öldü, Tommy Amca, Los Angeles'ta ezildi. Babanın dostları arasında ölüm oranı bir hayli yüksek, Richard.'

"Jack." Richard'ın sesi incecik ve titrekti.

"Gerçi olan oldu, geçen geçti, Richard ama okulunun penceresini tıkırdattığımda sen bana deli dedin, Richard."

"Jack, hiç anlamıy..."

"Evet, herhalde anlamıyorum. Çok yorgundum. Bana yatacak yer verdin. Karnım açtı, bana yiyecek buldun. Harika. Ama en çok ihtiyaç duyduğum şey, senin bana inanmandı. Biliyorum, bu kadarını beklemek de fazlaydı ama hey Tanrım! Sözünü ettiğim adamın kim olduğunu biliyordun! Daha önce de babanın hayatına bulaştığının farkındaydın! Oysa bana, sen Seabrook Adası'nın güneşinde fazla kalmışsın, falan filan dedin. İkimiz daha iyi dostuz sanırdım, Richard."

"Hâlâ anlamıyorsun."

"Neyi? Seabrook Adası'ndan çok korktuğun için bana birazcık bile inanmadığını mı?" Jack'in sesi güceniklikle titriyordu.

"Yo, daha fazlasından korkuyordum."

"Ya, öyle mi?" Jack durup Richard'ın sefil solgun suratına baktı. "Mantıklı Richard başka neden korkabilir?"

"Korkuyordum," dedi Richard çok sakin bir sesle. "Bu gizli şeyler hakkında biraz daha çok şey bilirsem, bu Osmond denilen adam ya da o dolapta olan şey hakkında daha çok şey bilirsem babamı artık sevemeyeceğimden korkuyordum. Haklıymışım da."

Richard incecik, kirli parmaklarını yüzüne kapadı, ağlamaya başladı.

6

Jack durup Richard'ın ağlayışına baktı, kendi budalalığına kızdı. Morgan nasıl biri olursa olsun, yine de Richard Sloat'un babasıydı. Richard'ın parmaklarında, yüzünün kemiklerinde Morgan'ın hayali dolaşır gibiydi. Unutmuş muydu bunları? Hayır ama bir an için Richard konusunda uğradığı hayal kırıklığı esir almıştı ruhunu. Sinirli oluşu da rol oynamıştı. Tılsım çok, çok yakındaydı artık. Jack, onu sinir uçlarıyla hissediyordu. Tıpkı bir atın çölde su kokusunu alışı gibi. Bu sinirliliği başka türlü tepkiler göstermesine yol açıyordu.

Üstelik bu çocuk senin en iyi arkadaşın, Jacky; sinirlisin ama Richard'ı hırpalama. Hasta zavallı; belki farkında değilsin ama...

Elini uzattı. Richard onu itmeye çalıştı. Jack çekilmedi. Richard'ı tuttu, ona sarıldı. İkisi boş rayların ortasında bir süre öylece durdular. Richard'ın başı Jack'in omzundaydı.

"Dinle," dedi Jack garip bir sesle. "Çok fazla kaygılanmamaya çalış, biliyorsun, her şeye boş ver şimdilik, Richard. Suyun akışına bırak kendini!" Ne budalaca sözlerdi bunlar! Kanseri olan birine, üzülme, yakında televizyonda *Uzay Yolu* başlayacak, eğlenirsin, demek gibi bir şeydi.

"Tabii," dedi Richard. Jack'ten ayrıldı. Yaşlar kirli suratında çizgi

çizgi izler bırakmıştı. Eliyle gözlerini sildi, gülümsemeye çalıştı. "Her şey iyi olacak, her şey iyi olacak..."

"Ve her türlü şey de iyi olacak," diye ona katıldı Jack. Birlikte bitirdiler, birlikte güldüler, her şey yoluna girdi.

"Yürü, gidelim," dedi Richard.

"Nereye?"

"Senin Tılsım'ını almaya. Anlattıklarına bakılırsa Point Venuti'de olmalı. Önümüzdeki ilk kasaba orası. Yürü, Jack, gidelim. Ama yavaş yürü, sözlerim daha bitmedi."

Jack ona merakla baktı, sonra ağır ağır yürümeye başladılar.

7

Artık baraj yıkılmış, Richard hatırlamaya başlamıştı. Beklenmedik bir bilgi yağmuru saçıyordu. Jack baştan beri, bilmediği parçalardan oluşan bir bilmeceyi çözmeye çalışmakta olduğunu anladı. Eksik bilgilerin hepsi Richard'da vardı. Richard daha önce de gelmişti bu askeri kamp benzeri yere. Birinci bilgi oydu. Orası Richard'ın babasına aitti.

"Aynı yer olduğundan emin misin, Richard?" diye sordu Jack kuşkuyla.

"Eminim. Öteki taraftayken bile biraz tanıdık gelmişti zaten bana. Buraya geçiş yaptığımızda emin oldum."

Jack başını salladı. Başka ne yapabileceğini bilemiyordu.

"Point Venuti'ye gelir, kalırdık. Kampa gelmeden önce hep oraya gelirdik. Tren yolculuğu çok keyifli bir geziydi benim için. Kaç çocuğun babası özel demiryolu sahibidir ki?"

"Pek çok değil," dedi Richard. "Herhalde Elmas Jim Brady'nin* ve daha birkaç kişinin özel treni olabilir ama onlar baba mı, değil mi, bilemiyorum."

"Benim babam onların düzeyinde değildi," derken Richard tebessüm ediyordu. Jack içinden, *Richard, oğlum, çok şaşırabilirsin,* diye düşündü.

"Point Venuti'ye, kiralanmış arabayla, Los Angeles'tan gelirdik. Kaldığımız bir motel vardı. Babamla ben, ikimiz." Richard sustu. Gözleri sevgiyle sislenmişti. "Sonra, bir süre orada kaldıktan sonra babamın trenine biner hazırlık Kampı'na giderdik. Küçük bir trendi." Jack'e baktı, şaşırmış göründü. Bizim bindiğimiz gibi bir şeydi herhalde."

"Ya Hazırlık Kampı?"

Richard onu duymamış gibiydi. Paslı raylara bakıyordu. Burada sağ-

---

* Amerikalı işadamı.

lamdı raylar. Ama Richard herhalde deminki kıvrık yerleri hatırlıyordu. Bazı yerlerde rayların uçları iyice havaya kalkmıştı. Kıvrılmıştı. Kopuk gitar telleri gibi. Jack o rayların herhalde Diyar'da iyi durumda olduğunu düşündü. Sevgiyle bakılıyor, korunuyorlardı orada.

"Bak, şurada bir dekovil hattı varmış," dedi Richard. "Babam onun 30'larda çalıştığını söylerdi. Mendocine Belediyesi Kırmızı Hattı. Belediyenin malı değilmiş. Özel bir şirketinmiş. İflas ettiklerinde yani Kalifomiya, biliyorsun..."

Jack başını evet anlamında salladı. Kaliforniya'da herkes otomobil sürüyor, bir yerden bir yere arabayla gidiyordu. "Richard, neden anlatmadın bana bu yeri?"

"Babamın sana asla söylemememi istediği şeylerden biri buydu. Sen de, annenle baban da, bizim ara sıra tatile Kuzey Kalifomiya'ya geldiğimizi biliyordunuz. Onun ziyanı yok ama treni ve Hazırlık Kampı'nı duymasınlar, diyordu. Söylersem Phil'in kızcağını; çünkü bunun bir sır olduğunu söylüyordu."

Richard durakladı.

"Söylersem bir daha beni asla götürmeyeceğini söylüyordu. Ortak oldukları için sanıyordum. Ama herhalde daha başka nedenleri varmış.

"Dekovil hattı, otomobiller ve otoyollar yüzünden iflas etmiş." Richard düşünceliydi. "İşte beni götürdüğün yerde asıl o önemliydi, Jack. Garip bir yerdi ama hidrokarbon kokusu yoktu. Bu konuda daha uzun süre konuşabilirim."

Jack yine başını salladı, bir şey söylemedi.

"Dekovil şirketi sonunda hattı tümüyle satmış. Bir emlak şirketine satmış. Onlar da bura halkının kıyıdan içerlere doğru yayılacağını sanarak almışlar. Ama öyle bir şey olmamış."

"Sonra da baban satın almış."

"Evet, herhalde. Aslında bilmiyorum. Hattı satın alması konusunda pek konuşmazdı. Dekovil yerine gerçek demiryolu hattı döşeyişini de anlatmazdı."

Büyük bir iş olmuş olmalı, diye düşündü Jack. Sonra cevher kuyularını hatırladı. Morgan Sloat'un elinde sınırsız esir emek gücü vardı.

"Normal hat döşettiğini biliyordum, ama bakıp kendi gözümle gördüğüm için biliyordum. Dekovil değildi hatlar."

Jack eğildi. Evet, rayların içindeki çifte çentiği görebiliyordu. Eski dekovil, traverslerin iç kısmındaki çentiklere döşenmişti.

"Küçük, kırmızı bir treni vardı," dedi Richard hülyalı bir sesle. "Bir lokomotif, iki de vagon. Dizel yakıtıyla çalışırdı. Babam ona güler, çocuklarla erkekleri birbirinden ayıran tek şeyin, oyuncaklarının fiyatı olduğunu söylerdi. Point Venuti'nin üzerindeki tepede eski bir dekovil

istasyonu vardı. Kiraladığımız arabayla oraya çıkar, park eder, trene binerdik. İstasyonun eski eski koktuğunu hatırlıyorum. Ama kötü bir koku değildi. Güneşli bir yerdi. Tren orada olurdu. Babam da, "Hazırlık Kampı yolcuları, trene, Richard!" derdi. "Biletin hazır mı?" Trende ya limonata ya buzlu çay bulunurdu. Kabinde otururduk. Bazen babam arkaya bir şeyler yüklemiş olurdu ama biz önde otururduk ve, ve..."

Richard zorlukla yutkundu, elini gözünün önünden geçirdi.

"İyi günlerdi," diye bitirdi sözlerini. "Bir o, bir de ben. Hoştu."

Çevresine bakındı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Hazırlık kampında treni çevirecek bir pist vardı," dedi. "O günlerde. Eski günlerde."

Boğazından korkunç, boğulur gibi bir hıçkırık yükseldi.

"Richard..."

Jack, ona dokunmaya çalıştı.

Richard, onun elini silkti, bir adım uzaklaştı, yanaklarındaki yaşları elinin tersiyle sildi.

"O kadar büyük değildim o zaman," diye gülümsedi. Ya da gülümsemeye uğraştı. "O zaman hiçbir şey büyük değildi, Jack."

"Değildi," dedi Jack de. Kendisinin de ağlamakta olduğunu fark etmişti. *Ah, Richard. Ah Tanrım!*

"Evet," diye gülümsedi Richard. Çevredeki ormanlara bakıp kirli ellerinin tersiyle gözyaşlarını bir daha sildi. "O zaman hiçbir şey büyük değildi. Eski günlerde, biz çocukken ... Hepimiz Kaliforniya'da yaşarken ve hiç kimse başka yerde yaşamazken."

Jack'e baktı, gülümsemeye çalıştı.

"Jack yardım et bana," dedi. "Ayağımı tuzağa sıkışmış gibi his... hissediyorum ve ben, ben..."

Richard dizüstü kapaklandı, saçları yorgun yüzüne döküldü, Jack yanına çömeldi.

Daha fazlasını size anlatmaya elvermiyor. İşte, birbirlerini avuttular; ellerinden geldiği kadar. Bunu kendi acı tecrübelerinizden de bilirsiniz herhalde. Bu avutmalar hiçbir zaman yeterli olmaz.

8

"Çit o zaman yeniydi," dedi Richard tekrar yola koyulabildiklerinde. Tuzlu hava daha belirgindi artık. "Bunu hatırlıyorum. Levhada da HAZIRLIK KAMPI diye yazılıydı. Atlanacak engeller vardı, tırmanılacak ipler vardı, tutunup sallanılacak ipler de vardı. İkinci Dünya Savaşı filmle-

rindeki kamplara benzer bir yerdi. Adamların hepsi şişmandı. Hepsi bir örnek giyinirdi. Gri eşofman. Göğsünde küçük harflerle Hazırlık Kampı diye bir yazı. Pantolonun iki yanı kırmızı şeritli. Hepsi her an kalp krizi geçireceklermiş gibiydi. Bazen gece kalırdık. Bir iki keresinde bütün hafta sonu kaldık. Kışlada değil. Orası form tutturmak isteyenlerin yeriydi."

"Yapmaya çalıştıkları eğer oysa."

"Evet, doğru. Yapmaya çalıştıkları oysa. Her neyse, biz bir çadırda kalıyorduk. Kamp yataklarında yatıyorduk. Müthişti!" Richard yine özlemle gülümsedi. "Ama sen haklısın, Jack, oradakilerin hiçbiri form tutturmak isteyen işadamlarına benzemiyordu. Ötekiler..."

"Ötekiler nasıldı?" diye sordu Jack alçak sesle.

"Bazıları, yani çoğu, öteki dünyadaki o kıllı yaratıklar gibiydi." Richard öyle alçak sesle konuşuyordu ki, Jack duyabilmek için kulaklarını dikmek zorunda kalıyordu. "Kurt'ları demek istiyorum. Yani biraz normal insana benziyorlardı ama pek de fazla değil. Çok kaba bir görünüşleri vardı. Anlıyor musun?"

Jack başını salladı. Anlıyordu.

"Gözlerine yakından bakmaktan korktuğumu hatırlıyorum. Ara sıra gözlerinde garip ışıklar parıldardı. Beyinleri yanıyormuş gibi. Ötekilerin bazıları..." Richard'ın gözlerine anlamış gibi bir ifade geldi. "Ötekilerin bazıları sana anlattığım o basketbol koçuna benziyorlardı. Hani deri ceket giyip sigara içenine."

"Bu Point Venuti ne kadar uzakta. Richard?"

"Tam bilmiyorum. Ama iki saatte falan gidiyorduk. Tren de hiç hızlı sayılmazdı. Koşan bir adamın hızındaydı belki. Hazırlık kampı otuz kilometreden fazla olamaz. Belki daha bile az."

"O halde belki yirmi beş kilometre kaldı. Hatta o kadar bile değil. Şeye..."

(Tılsım'a)

"Evet, öyle."

Jack güneş kararırken başını kaldırıp baktı, bulutların geldiğini gördü. Isı birden beş derece düşmüş gibi oldu, ortalık matlaştı, kuş sesleri sustu.

9

İlk işareti Richard gördü. Basit bir tahta levhaya, beyaz üzerine siyah harflerle yazı yazılmıştı. Rayların solundaydı. Direğe sarmaşık sarılmıştı. Uzun zamandır orada olduğu belliydi. Ama yazının ruhu bugüne uygundu. Okudu.

İYİ KUŞLAR, UÇAR, KÖTÜ ÇOCUKLAR ÖLÜR. EVE DÖNMEN İÇİN SON ŞANS: DÖN EVİNE.

"Sen dönebilirsin, Richie," dedi Jack. "Bence hava hoş. Senin gitmene izin verirler. Tehlikeli olmaz. Bu iş senin işin değil."

"Bence galiba benim de işim," dedi Richard.

"Seni buna ben sürükledim."

"Hayır. Babam sürükledi. Kaderimiz sürükledi. Ya da Tanrı. Ya da Jason. Her kimse. Ben de gitmiyorum."

"Pekâlâ," dedi Jack. "Devam edelim."

Levhayı geçerlerken Jack ayağını uzattı, bir Kung-Fu tekmesiyle direği devirdi.

"Aferin, ahbap," dedi Richard. Biraz gülümsüyordu.

"Sağ ol. Ama bana ahbap deme."

10

Richard yine dalgın ve yorgun görünmeye başlamıştı, ama yol boyu bir saat konuştu durdu. Büyük Okyanus'un gittikçe kuvvetlenen kokusuna doğru gidiyorlardı. Richard bir yığın anı anlattı. Hepsini yıllardır içinde tutmuştu. Jack, yüzünden belli etmemekle birlikte çok şaşkındı. Bu yalnız çocuğa yönelik, içinde büyük bir acıma duygusu kabarmıştı. Babasının sevgisinden bir kırıntı kazanmak için ne kadar da uğraşmıştı! İstemeyerek açıklıyordu bunları Richard.

Jack dönüp arkadaşının solgun rengine baktı. Yanaklarındaki, alnındaki, ağzının çevresindeki yaraları gözden geçirdi. O çekingen, fısıltılı sesi dinledi ve içinden, Morgan Sloat'un *onun* babası olmadığına şükretti.

Richard, Jack'e rayın bu kesiminde hatırladığı yol işaretlerini anlattı. Bir yerde, ağaçların tepesinden bir ambarın damını gördüler. Damın üzerinde solmuş bir sigara reklamı vardı.

Richard gülümseyerek, "Yirmi harika tütünden yirmi nefis duman çıkar," dedi. "Ama o günlerde ambarın tamamı görünüyordu."

Çift tepeli ulu çamı gösterdi. On beş dakika sonra, "Şu tepenin ardında kocaman bir kaya vardı, kurbağaya benziyordu," dedi. "Bakalım hâlâ orada mı!"

Oradaydı. Kurbağaya da gerçekten benziyordu. Biraz. İnsan hayalini zorlarsa. *Belki üç yaşında olmanın da katkısı vardı. Ya da dört. Ya da yedi. Richard o sıra kaç yaşındaysa.*

Richard demiryoluna bayılıyordu. Hazırlık Kampı'na da tutkundu. Ama Point Venuti'yi sevmiyordu. Biraz kendini zorlayınca kaldıkları motelin adını bile hatırladı: Kings-land Motel. Jack, bu adın kendisini hiç şaşırtmadığını fark etti.

Kings-land Motel, diyordu Richard. Babasının çok ilgi gösterdiği o eski otelin biraz ilerisindeydi motel. Richard pencereden baktığında eski oteli görebiliyordu. Hiç de sevmiyordu orayı. Koskocaman, eski ve harap bir yerdi. Kovukları, oyukları, kuleleri, garip biçimli, pirinç rüzgâr gülleri! Rüzgâr olmasa da döner dururdu rüzgâr güllerinin tepesindeki pirinç kuşlar. Pencerede durup onların dönüşünü seyrettiğini hatırlıyordu. Kimi kuş, kimi hilal, kimi bokböceği, kimi Çin alfabesinin simgeleriydi. Okyanus dalgalarla köprürken onlar güneşte göz kırparlardı.

"Boş muydu bina?" diye sordu Jack.

"Evet. Satılıktı."

"Adı neydi?"

"Agincourt." Richard durdu, çocukça bir söz ekledi. "Siyahtı. Tahtadandı ama taş gibi duruyordu. Eskimiş kara taşlar gibi. Bu yüzden babamla arkadaşları oraya Kara Otel diyorlardı?"

11

Jack bu seferki soruyu kısmen Richard'ı oyalamak için sordu. "Baban o oteli satın aldı mı? Hazırlık kampını aldığı gibi onu da aldı mı?"

Richard biraz düşündü, sonra evet anlamında başını salladı. "Evet," dedi. "Sanıyorum aldı. Bir süre sonra. Oraya ilk gitmeye başladığımızda, otelin kapısında satılık levhası vardı. Ama başka bir gidişimizde göremedim."

"Ama orada hiç kalmadınız, öyle mi?"

"Yok canım," diye ürperdi Richard. "Beni oraya ancak zincirle çekerek sokabilirdi; belki yine de girmezdim."

"İçine hiç mi girmedin?"

"Hayır. Hiç girmedim, hiç de girmeyeceğim."

Ah, Richie, oğlum, sana asla 'asla' dememek gerektiğini öğretmediler mi?

"Baban da mı? O da mı hiç girmedi?"

"Bildiğim kadarıyla girmedi," dedi Richard en bilgiç sesiyle. İşaretparmağı burnunun kemerine yükseldi, gözlüğünü yukarı itecekmiş gibi oldu ama gözlük falan yoktu. "İçeri hiç girmediğine bahse girmeye bile hazırım. Oradan benim kadar o da korkuyordu. Benim için konu yal-

nızca korkuydu. Ama babam için, o kadarla kalmıyordu sanıyorum. Babam..."

"Evet?"

Richard isteksiz bir sesle, "Babam orayı bir tutku haline getirmişti," dedi. "Öyle sanıyorum."

Richard sustu. Gözleri dalgın, eski günleri düşünüyordu. "Her gün gidip binanın karşısında dururdu. Yani Point Venuti'ye geldiğimiz zamanlar. Hem bir iki dakika da değil. Üç saat falan dururdu. Bazen daha da uzun. Genellikle yalnız giderdi oraya. Ama her zaman değil. Babamın garip dostları vardı."

"Kurt'lar mı?"

"Sanıyorum." Richard'ın sesi hemen hemen kızgın çıkmıştı. "Evet, sanıyorum bazıları Kurt olabilir ya da adları her neyse. Elbiselerinin içinde rahatsız gibiydiler. Hep kaşınıyorlardı. İnsanların kaşımaması gereken yerlerini kaşıyorlardı. Bazıları da basketbol koçuna benziyordu. Katı ve gaddar adamlardı. Hazırlık Kampı'nda gördüklerimden bazıları da gelirdi. Bak, sana bir şey söyleyeyim, Jack; o adamlar o binadan öyle korkuyorlardı ki, babamdan bile çok korkuyorlardı. Yanına yaklaştıkça büzülüyorlardı korkudan."

"Ya Güneşışığı Gardener? O hiç gelmiş miydi?"

"Hı, hıı," dedi Richard. "Ama Point Venuti'ye geldiğinde ötede gördüğümüz adama daha çok benziyordu."

"Osmond'a mı?"

"Evet. Ama onlar pek sık gelmezdi. Genellikle babam yalnız giderdi. Bazen ya lokantadan ya motelden, kendisine sandviç hazırlayıp paket yapmalarını isterdi. Sokak kanepesine oturur, otele baka baka yemeğini yerdi. Ben Kings-land'da lobinin penceresinden babamın otele bakışını seyrederdim. Öyle zamanlarda yüzünü hiç sevmezdim. Korkuyormuş gibiydi. Ama bir bakıma zevkleniyormuş gibiydi de."

"Zevklenmek, ha?" dedi Jack.

"Bazen bana yanında gitmek isteyip istemediğimi sorardı. Ben her seferinde hayır derdim. O başını sallardı. Bir seferinde, hatırlıyorum, 'Daha vakit var,' dedi. 'Her şeyi anlayacaksın, Rich zamanla.' Ben içimden, eğer Kara Otel'le ilgiliyse anlamak istemiyorum, diye düşünürdüm.

"Bir gün sarhoşken, o binada bir şey olduğunu söyledi. Uzun zamandan beri orada, dedi. Yataklarımızda yatıyorduk, hatırlıyorum. Fırtına vardı o gece. Rüzgâr uğulduyor, dalgalar kumsala gürültüyle çarpıyordu. Agincourt'un tepesinde dönen rüzgâr güllerinin gıcırtısı duyuluyordu. Korkunç bir sesti. O binayı, o odaları düşünüyordum. Hepsi de boş..."

"Yalnızca hayaletler," diye mırıldandı Jack. Arkasında ayak sesi du-

yar gibi oldu, hemen dönüp baktı. Kimse yoktu. Demiryolu bomboştu görebildiği kadarıyla.

"Evet, doğru. Bir tek hayaletler," diye ona katıldı Richard. "Ben de babama, 'Değerli bir şey mi, baba?' diye sordum."

"Varlıkların en değerlisi," dedi.

"Ben, o halde biri girer, çalar," dedim. Bu konu, nasıl diyeyim, üzerinde konuşmak istediğim bir konu değildi, ama babamın sızmasını da istemiyordum. O rüzgârın sesi, o dalgaların sesi varken, yalnız kalmak istemiyordum.

"Babam güldü. Bir şıkırtı duydum. Yerde duran şişeden kendine biraz viski daha doldurdu."

"Kimse çalacak değil, Rich, dedi. Agincourt'a giren bir serseri, ömründe görmediği şeyleri görür." İçkisini içti. Uykusunun geldiğini anlıyordum. Sonra yine konuştu. Dünyada o şeye bir tek kişi dokunabilir, o da oraya yaklaşamayacak bile, Rich, dedi. Bunu garanti edebilirim. Beni ilgilendiren tek yanı, orada da, burada da aynı olması. Değişmiyor, yani bildiğim kadarıyla değişmiyor. Benim olsun isterdim. Çok işime yarardı. Onunla neler neler yapabilirdim. Ama bir bakıma, bence bulunduğu yerde kalması daha iyi."

"O sıra benim de uykum gelmişti. Ama yine de ona söz ettiği şeyin ne olduğunu sordum."

"Ne dedi?" Jack'in ağzı kupkuruydu.

"Ona taktığı isim..." Richard bir kararsızlık geçirdi, kaşlarını düşünceli bir tavırla çattı, "... Ona mümkün olan bütün dünyaların ekseni dedi. Sonra güldü. Bu sefer başka bir isim taktı. Senin hoşlanmayacağın bir şey."

"Neydi o?"

"Kızacaksın."

"Haydi, Richard, söyle artık."

"Ona, şey, Phil Sawyer'ın çılgınlığı dedi."

Jack öfke yerine baş döndüren bir heyecan hissetti. Oydu tabii. Tılsım'dı. Mümkün olan bütün dünyalarını ekseni. Kaç dünya olabilirdi? Tanrı bilirdi ancak. Amerika toprakları, asıl Diyar, varsayımlı Diyar Diyarı ve böylece devam edip gidebilirdi. Berber dükkânlarının önündeki direklerde dönen helezon gibi. Bir dünyalar evreni. Boyutlu bir dünyalar makrokozmu. Hepsinde değişmeyen bir tek şey vardı. Bir tek birleştirici kuvvet. Kesinlikle iyi olan bir şey. Şu sıra o kötü yerde hapis bile olsa. Tılsım; mümkün olan tüm dünyaların ekseni. Aynı zamanda da Phil Sawyer'ın çılgınlığı mıydı o? Herhalde. Phil'in çılgınlığı tutkusu. Jack'in tutkusu, Morgan Sloat'un, Gardener'ın ve tabii iki kraliçenin de umudu.

"Mesele ikizlerle kalmıyor," dedi alçak sesle.

Richard, gözleri adımlarında, yürüyordu. Ürkek bir bakışla Jack'e baktı.

"Mesele ikizlerle kalmıyor; çünkü iki dünyadan fazla var. Üçüzler, dördüzler, kim nereden bilebilir?" Burada Morgan Sloat, orada Orris'li Morgan, belki bir başka yerde de Azrail Dükü Morgan. *Ama o otelin içine hiç girmemiş.*

"Neden söz ettiğini anlayamıyorum," dedi Richard ezik bir sesle. Bu ses tonunda *ama sen yine de konuşmaya devam edeceksin*, gibi bir anlam vardı. *Saçmalıktan deliliğe doğru yol alacaksın. Seabrook Adası yolcuları, gemiye!*

"İçeriye *giremiyor!* Yani Kalifomiyalı Morgan giremiyor... Nedenini biliyor musun? Çünkü *Orris*'li Morgan giremiyor da ondan. Orris'li Morgan'ın giremeyişi de, *Kaliforniyalı* Morgan'ın giremeyişinden. Eğer içlerinden bir tanesi bu otelin kendine karşılık gelen kopyasına giremiyorsa o zaman *hiçbiri* giremiyor. Anlıyor musun?"

"Hayır."

Jack, bu keşfinden heyecanlanmış olduğundan Richard'ın ne dediğini duymadı.

"İki Morgan olsun ya da iki düzine Morgan olsun. Önemi yok. İki Lily veya düzinelerce dünyada düzinelerce kraliçe, Richard, bunu düşün bir! Nasıl da karışıyor insanın zihni! Düzinelerce Kara Otel ama başka bir dünyada belki Kara Lunapark olur, Kara TIR olur; ne olur bilemem. Ama Richard..."

Sustu, olduğu yerde durdu. Richard'ı omuzlarından tutup çevirdi, yüzüne baktı. Gözleri parlıyordu. Richard ondan uzaklaşmaya çalıştı, sonra durdu. Jack'in yüzündeki ateşli güzellik onu trans haline sokmuştu. Richard bir an için her şeyin mümkün olduğuna inandı. Birdenbire, kısa bir süre için, kendini *iyileşmiş* hissetti.

"Ne?" diye fısıldadı.

"*Bazı* şeyler dışlanmıyor. Bazı *insanlar* dışlanmıyor." Onlar, şey *tek-tabiatlı*. İfade edecek başka kelime bulamıyorum. Onlar da tıpkı *onun* gibi, yani Tılsım gibi. Tek tabiatlı. Ben. Ben tek tabiatlıyım. Bir ikizim vardı ama öldü. Yalnızca Diyar'da değil, bizimki hariç, başka *tüm* dünyalarda da öldü. Bunu biliyorum. Hissediyorum. Babam da biliyordu. Sanıyorum bana Gezgin Jack demesinin nedeni buydu. Ben eğer buradaysam, orada değilim demektir. Oradayken de burada değilim. Ve Richard, *sen de öylesin*."

Richard ona ağzını açamadan baktı.

"Hatırlayamazsın. Ben Anders'la konuşurken sen kendinde de-

ğildin. Ama Orris'li Morgan'ın bir oğlu varmış. Anders söyledi. Adı Rushton'mış. O kim, biliyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı Richard. Gözlerini hâlâ Jack'inkilerden ayıramıyordu. "Benim ikizimdi."

"Evet, öyle. O çocuk küçükken ölmüş dedi Anders. Tılsım tek tabiatlı. *Biz* de tek tabiatlıyız. Baban öyle *değil.* Ben Orris'li Morgan'ı öteki dünyada gördüm. Babana benziyor ama baban değil. O Kara Otel'e giremez, Richard. Şimdi giremez. Ama benim tek tabiatlı olduğumu nasıl biliyorsa, senin öyle olduğunu da biliyor. Benim ölmüş olmamı ister, seni de kendinden yana ister.

"Çünkü o zaman eğer bu Tılsım'a sahip olmaya karar verirse gidip alasın diye seni yollayabilir, öyle değil mi?"

Richard titremeye başladı.

"Boş ver," dedi Jack ciddi bir sesle. "Baban onun için kaygılanmak zorunda kalmayacak. Tılsım'ı biz çıkaracağız dışarı. Ama o elde edemeyecek."

"Jack, ben o yere girebileceğimi sanmıyorum," dedi Richard. Ama çok kısık, zayıf bir fısıltıyla konuşuyordu. Jack yürümeye başlamış olduğundan onun bu sözlerini hiç duymadı.

Richard, ona yetişmek üzere hızlandı.

12

Konuşmalar hızını kaybetmişti. Öğle vakti geldi ve geçti. Orman çok sessizleşmişti. Jack iki kere kıvrık, garip gövdeli ağaçlar gördü. Raylara çok yakın yerde bitmişlerdi. O ağaçların görünüşünü hiç beğenmiyordu. Tanıdık geliyordu ona o ağaçlar.

Richard, gözleri adımlarında yürürken sonunda sendeleyip düştü ve başını çarptı. Bundan sonra Jack, onu bir kere daha sırtına alıp taşıdı.

"İşte, Jack!" diye seslendi Richard neden sonra.

İlerde raylar eski bir garaja girip gözden kayboluyordu. Garajın kapıları açıktı. İçerisi loş, tozlu gibiydi. Burası belki bir zamanlar Richard'ın dediği gibi hoş bir yer olabilirdi ama şimdi artık öyle değildi. Garajın ilerisinde bir otoyol gözüküyordu. 101 No'lu Otoyol herhalde, diye tahmin etti Jack.

Daha ötede de okyanus vardı. Dalgaların sesi duyuluyordu.

"Geldik galiba," dedi kuru bir sesle.

Richard, "Hemen hemen," diye cevap verdi. "Point Venuti, yolun bir mil kadar ilerisinde. Tanrım, keşke oraya gitmek zorunda olmasaydık, Jack... Jack? Nereye gidiyorsun?"

Jack hiç çevresine bakmadı. Raylardan indi, o garip ağaçlardan birinin çevresinden dolaştı, otoyola yöneldi. Otların arasından gidiyordu. Garajdan yani Morgan Sloat'un özel treninin evinden bir kıpırtı ve bir ses duyuldu, Jack o tarafa bakmadı bile.

Yola vardı, karşıya geçti, ilerledi.

13

1981 yılının Aralık ayı ortalarında Jack Sawyer adlı bir çocuk karayla denizin birleştiği yerde durdu. Ellerini kotunun ceplerine sokmuş, durgun Büyük Okyanus'a bakıyordu. On iki yaşındaydı. Yaşına göre olağanüstü güzeldi. Kumral saçları uzuncaydı, belki gereğinden fazla uzundu, ama denizin rüzgârı o saçları alnından arkaya doğru itiyor, güzel yüzünü, geniş alnını ortaya çıkarıyordu. Orada durup, ölmekte olan annesini, sonra yanında olan ve olmayan dostlarını düşündü, daha sonra da dünya içindeki dünyaları ve her birinin nasıl kendi rotasında ilerlemekte olduğunu düşündü.

Bunca yol aldım, dedi kendi kendine, ürperdi. Gezgin Jack, okyanustan okyanusa. Gözleri birden yaşlarla doldu. Tuzlu kokuyu derin derin içine çekti. Buradaydı işte... Tılsım da yakınındaydı.

"Jack!"

Jack önce ona bakmadı. Gözleri büyük okyanusa dalmıştı. Güneş ışığı dalgalara vuruyordu. Kendisi buradaydı. Varmıştı buraya. Başarmıştı. Kendisi...

"Jack!" Richard onun omzuna vurdu, dalgınlıktan kurtulmasını sağladı.

"Bak!" Richard, ağzı açık, yolun ilerisindeki bir şeyi gösteriyordu. Point Venuti'nin bulunduğu tarafta herhalde. "Şuraya bak!"

Jack baktı. Richard'ın şaşkınlığını anlıyordu ama kendisi hiç şaşmıyordu. Richard, babasıyla Point Venuti'de kaldıkları motelin adını söylediğinde nasıl şaşmadıysa yine öyle şaşmıyordu. Mesele şaşkınlık değildi ama...

Ama annesini görmek yine de hoş bir şeydi!

Yüzü yerden beş metre yüksekteydi. Jack'in hatırladığından daha genç bir yüzdü. Lily'nin en ünlü olduğu zamanlardaki yüzüydü. Saçları koyu sarı ve parlaktı. Geriye çekilip Tuesday Weld tipi bir atkuyruğu yapılmıştı. Yüzündeki o tipik, aldırmaz gülümseme ise sırf kendisine aitti. Film dünyasında başka hiç kimse öyle gülümsemezdi. O icat etmişti bu gülümsemeyi. Patenti de hâlâ ondaydı. Tek omzunun üzerinden geriye bakıyordu. Jack'e. Richard'a, mavi büyük okyanusa...

Annesiydi ama Jack gözlerini kırpıştıdığı anda yüz değişti. Pek az değişti. Çene hattı yuvarlaklaştı, elmacıkkemikleri çıkıklığını kaybetti, gözler daha da derin bir mavi oldu, saçlar koyuldu. Artık Laura DeLoessian'ın yüzü olmuştu. Jason'ın annesinin. Jack, gözlerini bir daha kırpıştırdı, yine kendi annesini gördü. Annesi yirmi sekiz yaşındayken. Şakadan anlamıyorsan *canına yandığım,* ben ne yapayım, dermiş gibi gülümserken.

Bir reklam panosuydu karşısındaki. Tepesinde de yazılar vardı.

"B" KATEGORİSİ FİLMLER YILLIK ÜÇÜNCÜ FESTİVALİ
POINT VENUTİ, CALIFORNIA
BITKER SİNEMASI
10-20 ARALIK
KARŞINIZDA BU YIL LILY CAVANAUGH
"B" FİLMLERİ KRALİÇESİ

"Jack, *annen*," dedi Richard. Sesi dehşet içinde ve boğuk çıkıyordu. "Bu raslantı mı yalnızca? Olamaz, değil mi?"

Jack başını iki yana salladı. Hayır, raslantı değildi.

Onun gözlerini ayıramadığı kelime, tabii, KRALİÇE kelimesiydi.

"Haydi gel," dedi Richard'a, "Hemen hemen geldik sanıyorum."

İkisi yan yana, yolun yanı boyunca Point Venuti'ye doğru yürüdüler.

– Otuz Sekizinci Bölüm –

YOLUN SONU

1

Jack, Richard'ın çökmeye hazır duruşunu, terden parıldayan yüzünü inceliyordu yürürken. Çocukcağız kendini yalnızca irade gücüyle sürüklüyormuş gibiydi. Yüzünde ıslak görünüşlü birkaç sivilce daha belirmişti.

"İyi misin, Richie?"

"Hayır, kendimi pek iyi hissetmiyorum. Ama yine de yürüyebiliyorum, Jack. Beni taşımana gerek yok." Başını eğdi, sürüklenmeyi sürdürdü. Jack o demiryolu ve o istasyonla ilgili onca anısı olan arkadaşının şu an gerçekten çok rahatsız olduğunu, çok acı çektiğini, kendisinin çektiğinden bile fazlasını çektiğini görüyordu. Bu yoldan, bu otlardan, bu zehirli sarmaşıklardan ve en sonunda da, parlak bir renge boyanmışken hiç boyası kalmayan kapkaranlık bir binadan ötürü.

Bacağımı budalaca bir tuzağa sıkışmış gibi hissediyorum, demişti Richard. Jack bunu çok iyi anlayabiliyordu ama yine de Richard kadar derinlemesine anlamasına imkân yoktu. O kadar anlayışa dayanamayacağını biliyordu. Richard'ın çocukluğunun bir dilimi, yakılarak, dağlanarak çıkarılmıştı içinden. İçi dışına çekilmişti. Demiryoluyla o ölü istasyon tek başlarına yetiyorlardı Richard'a. Oysa bu yetmiyormuş gibi, babası hakkında her yeni öğrendiği ve kabullendiği şeyle birlikte, çocukluğunun yeni yeni kısımları mahvoluyordu. Tıpkı Jack gibi, Richard'ın da bütün hayatı, Diyar'ın çizgileri çerçevesinde katlanıvermişti. Richard bu değişikliğe hiç hazır değildi.

2

Tılsım konusunda Richard'a söylediklerinin doğru olduğuna yemin edebilirdi Jack. Tılsım, onların geldiğini biliyordu. Jack de onun varlığını, annesinin resmi olan ilanı gördüğü andan itibaren hissetmeye başlamıştı. Şimdi o duygu çok daha güçlü ve acil bir hale gelmişti. Sanki kilometrelerce ötede büyük bir hayvan uyanmış, homurtusu toprağı titretiyordu. Ya da ufkun hemen ötesindeki yüz katlı bir binadaki tüm ampuller bir anda yanmış, çıkardığı ışık yıldızları saklamaya başlamıştı ya da birisi dünyanın en büyük mıknatısını harekete geçirmiş, o mıknatıs Jack'i kemerindeki tokadan tutup çekmeden rahat edemeyecekmiş gibi davranıyordu. O homurdanan hayvan, o ani parlayan ışık, o mıknatıs özlemi, hep birlikte Jack'in göğsünde yankılanıp duruyordu. Orada, Point Venuti tarafında bir şey, Jack Sawyer'ı istiyordu. Jack Sawyer'ın ise kendisini bu kadar kuvvetle çağıran varlık hakkında tek bildiği, onun büyük olduğuydu. Küçük bir şeyin bu kadar gücü olamazdı. Fil kadar, kent kadar bir şey olmalıydı.

Jack bu kadar kocaman bir şeyi nasıl idare edebileceğini düşündü. Tılsım sihirli ve karanlık bir eski otelde hapisti. Herhalde oraya konulmasının yarı sebebi, onu kötü ellerden korumaksa yarı sebebi de niyeti ne olursa olsun herhangi bir kimsenin onu idare etmesinin zor olmasıydı. İdare edeyim derken insanın ya kendine ya da Tılsım'a zarar vermesi işten bile değildi. Jack kendisini çağıran kuvveti hissederken, umarım Tılsım'ın önünde zayıf kalmam, diye dua ediyordu.

"Anlayacaksın, Rich." Jack bunu Richard'ın ağzından duyunca şaşırdı. "Babam bana öyle diyordu," diye devam etti Richard. "Anlayacakmışım. *Anlayacaksın, Rich.*"

Jack, Richard'a kaygılı gözlerle bakarak, "Öyle," dedi. "Şimdi kendini nasıl hissediyorsun, Richard?"

Ağzının çevresindeki yaralara ek olarak Richard'ın alnı da sivilcelerin arasına serpilmiş kırmızı lekelerle, çıkıntılarla dolmuştu. Bir yığın böcek kendilerini derisinin altına gömmüşler gibi görünüyordu. Jack bir an için Richard'ı okulunda, kendisi pencereye tırmandığı zamanki haliyle düşündü. Gözlüğü gözünde, kazağı pantolonunun içine sokulmuş, düzenli Richard. O çocuk bir daha geri dönecek miydi acaba?

"Hâlâ yürüyebiliyorum," dedi Richard. "Ama acaba onu mu demek istiyordu? Anlayacağım şey bu muydu?.."

Jack, "Yüzünde değişiklik var," dedi. "Biraz dinlenmek ister misin?"

"Hayır. O kaşıntıları hissedebiliyorum. Sırtımda da var sanıyorum."

"Bir bakayım." Richard yolun orta yerinde durdu, köpek gibi itaatkâr

davrandı. Gözlerini yumdu, ağızdan soluk alıp vermeye başladı. Alnındaki, şakaklarındaki kırmızı benekler alevlendi. Jack onun arkasına geçti, ceketini ve kirli gömleğinin eteğini kaldırdı. Sırttaki benekler daha küçüktü. O kadar şiş değildi. Richard'ın zayıf omuzlarından beline doğru yayılıyordu. İsilik gibi bir şeydi.

Richard morali bozuk biçimde iç çekti.

"Sırtında da var ama kötü değiller pek," dedi Jack.

"Sağ ol." Richard soluk aldı, başını kaldırdı. Tepede gri gökyüzü sanki dünyanın üzerine çökebilecekmiş kadar ağır görünüyordu. Okyanus kayalarda gümbürdedi. "Aslında iki üç kilometre var yok," dedi Richard. "Yürürüm."

"Gerektiği zaman seni sırtımda da taşırım." Jack bu sözle Richard'ın yakında yine dermansız kalacağına inandığını açığa vurmuş oluyordu.

Richard, başını iki yana salladı, gömleğini tekrar pantolonunun içine sokmak için beceriksiz bir çaba gösterdi. "Bazen sanki, bazen sanki yapamazmışım gibi geliyor."

"O otele gireceğiz, Richard," dedi Jack. Richard'ın kolunu tutmuş, onu adım atmaya zorluyordu. "Sen ve ben. Birlikte. Girince ne olacak, hiç düşünemiyorum ama sen ve ben gireceğiz oraya. Bizi durdurmak için karşımıza ne dikilirse dikilsin. Bunu unutma sakın."

Richard ona yarı korku yarı minnet dolu bir bakışla baktı. Jack o anda Richard'ın yanaklarında çıkmaya hazırlanan yeni kızarıklıkların gölgesini de görebildi. Kendisini çekip duran o gücü bir daha hissetti. Kendisi Richard'ı nasıl çekiyorsa, tıpkı öyle.

"Babamı demek istiyorsun," dedi Richard. Gözlerini kırpıştırdı. Ağlamamaya çalışıyordu ama heyecan bütün duygularını büyüyordu.

"Her şeyi demek istiyorum," dedi Jack. Bu pek de doğru sayılmazdı. "Haydi, gidelim, dostum."

"Ama ben ne zaman anlayacağım? Bazı şeyleri hiç..." Richard savunmasız gözlerini tekrar kırpıştırdı. Jack, onun çevreyi bulanık gördüğünü hatırladı.

"Daha şimdiden çok şey anladın Richie," dedi arkadaşına.

Bir an için Richard'ın yüzünde yürek burkan acı bir gülümseme belirdi. Anlamak istediğinden çok daha fazlası anlatılmıştı ona. Jack de o anda, keşke Thayer Koleji'nden gece yarısı tek başıma kaçsaydım, diye düşünüyordu. Richard'ın masumiyetini koruma dönemi çok gerilerde kalmıştı artık. Eğer eskiden öyle bir ihtimal olduysa tabii. Jack'in görevinin gerekli bir parçasıydı Richard. Güçlü ellerin yüreğine sarıldığını hissetti. Jason'ın elleri. Tılsım'ın elleri.

"Gidiyoruz," dedi. Richard yine aynı tempoda yürümeye başladı.

"Point Venuti'de babamı göreceğiz, değil mi?" diye sordu.

Jack, "Seni kollayacağım, koruyacağım, Richard," dedi. "Sürü sensin şimdi."

"Ne?"

"Kimse sana bir zarar veremeyecek. Sen yeter ki kaşına kaşına öldürme kendini."

Richard yürürken kendi kendine mırıldandı. Elleri kızarık şakaklarına doğru yükseldi, ovaladı, ovaladı. Ara sıra parmaklarını saçlarının arasına daldırıyor, köpek gibi kaşıyordu kendini. Kısmi rahatlama, homurdanmasına yol açıyordu.

3

Richard gömleğini kaldırıp sırtındaki kaşıntıları gösterdikten az sonra ilk Diyar ağaçlarını gördüler. Otoyolun kara tarafında yetişmiş bir ağaçtı. Kara dalları ve biçimsiz, kalın gövdesi, kızıl yapraklı zehirli sarmaşıkların arasından yükselmişti. Budak delikleri ya göz ya ağız gibi açıktı çocukların karşısında. Dibindeki sarmaşığın yaprakları rüzgâr esiyormuş gibi hışırdıyor, kıpırdıyordu. "Haydi, karşıya geçelim." Jack arkadaşının ağacı görmemiş olabileceğini umuyordu. Arkadan yapraklar arasında kıpırdayan köklerin çıkardığı hışırtı sesleri duyuluyordu hâlâ.

Bir ÇOCUK mu o? ÇOCUK olabilir mi oradaki? Belki de çok ÖZEL BİR çocuk?

Richard'ın elleri yine şakaklarına doğru uçtu. Yanaklarındaki yeni kızarıklıklar bir korku filmi makyajına benziyordu. Lily Cavanaugh'nun eski filmlerinden birinde, canavar çocuk rolüne çıkmış gibiydi. Jack, Richard'ın ellerinin üstünde de kırmızılıklar başladığını gördü.

"Gerçekten yürüyebilecek misin, Richard?" diye sordu.

Richard başını salladı. "Tabii. Daha bir süre." Gözlerini kısıp yolun karşısına baktı. "Şu normal bir ağaç değil, değil mi? Ömrümde böyle ağaç görmedim. Kitaplarda bile. Bu Diyar ağacı, değil mi?"

"Korkarım öyle," dedi Jack.

"Demek ki Diyar çok yakında, değil mi?"

"Herhalde öyle."

"Yani ileride bu ağaçlardan daha da göreceğiz, değil mi?"

Jack, "Madem cevabını biliyorsun, neden soruyu soruyorsun?" diye sordu. Öff, Jason, amma da aptalca laf. Özür dilerim, Richie. Galiba o ağacı görmezsin diye umuyordum. "Evet, herhalde ilerde yenilerine de rastlayacağız. Yanlarına fazla sokulmayalım."

"İleride" sözü de ne dediğini anlatmaya yetmiyordu. Yol yokuş aşağı inmeyi sürdürüyor, her otuz metresi onları ışıktan biraz daha uzaklaştırıyormuş gibi görünüyordu. Geçtikleri yerler zaten Diyar tarafından işgal edilmişe benziyordu.

Richard, "Sırtıma bir daha bakabilir misin?" diye sordu.

"Tabii." Jack, gömleğin eteğini tekrar kaldırdı. Canı inlemek istedi ama ağzından ses çıkarmamayı başardı. Richard'ın sırtı sıcaklık verecek kadar kızgın kırmızı şişliklerle dolmuştu. "Biraz daha kötü," dedi.

"Bana da öyle gelmişti. Biraz diyorsun, ha?"

"Biraz."

Az sonra Richard, timsah derisi bir bavula benzeyecek, diye düşündü Jack. Ya da Fil Adam'ın oğluna.

İlerde iki ağaç birleşiyordu. Gövdeleri birbirinin çevresinde dönüyor ama sevgiden çok şiddet ifade ediyordu. Jack hızla yürürken oraya baktı. Gövdelerin kabuğunda kendilerine doğru açılmış ağızların küfürler ya da öpücükler yollamakta olduğunu hissetti. Köklerin birbirine sürtündüğünü duyduğundan ise emindi. *"ÇOCUK! BİR ÇOCUK var orada! BİZİM çocuk orada!"*

Daha akşama çok vardı. Ama hava karanlık, puslu, eski bir gazete fotoğrafı gibi kumluydu. Tanınmaz otlar kaplıyordu otoyolun kara tarafını. Hiç çiçekleri yoktu. Yaprakları da azdı. Birbirine dolanmış yılanlara benziyor, mazot gibi kokuyorlardı. Güneş ara sıra bulutların arasından solgun bir alev gibi parlıyor, Jack'e eskiden gördüğü bir Indiana fotoğrafını hatırlatıyordu. Oralarda bir yerden Tılsım, onu giysilerinden yakalamış gibi çekti. Mümkün olan tüm dünyaların *nexus*'u.* Richard'ı o cehenneme götürüyordu kendisi. Orada Richard'ın hayatı için tüm gücüyle mücadele edecekti. Gerekirse ayak bileklerinden çekerek götürürdü Richard'ı. Richard da bunu hissetmiş olmalıydı. Bir yandan yanlarını, sırtını kaşırken bir yandan da itiraz etmeden yürüyordu çünkü.

Bunu yapacağım, dedi Jack kendi kendine. Cesaretlenmek için böyle söylediğini fark edemedi.

Bir düzine değişik dünyadan geçmek zorunda bile kalsam, yapacağım.

---

* (Lat.) Bağ, rabıta. (ed.)

4

Yolun üç yüz metre kadar ilerisinde bir grup Diyar ağacı yol kenarına soyguncular gibi dizilmişti. Jack karşı taraftan ilerlerken onların dolaşık köklerine baktı. Sanki bir iskeleti kucaklıyorlardı toprakta. Jack yutkundu, Richard'ı arkasında tasmayla çeker gibi hızlı adımlarla oradan geçti.

5

Birkaç dakika sonra Jack Sawyer ilk defa olarak Point Venuti'yi gördü.

– Otuz Dokuzuncu Bölüm –

POINT VENUTI

1

Point Venuti çukurda kalmış bir yerdi. Tepenin okyanusa inen yamaçlarına sarılmış gibiydi. Arkasında daha yüksek tepeler, karanlık gökyüzüne doğru yükseliyordu. Buruş buruş dev filler gibiydiler. Yol tahta arabanın yanı sıra ilerledi, sonra bir köşeyi dönünce dar uzun metal bir bina gözüktü. Ya fabrika ya da bir ambar olmalıydı. Onun aşağısında, yamaçta taraça taraça daha başka depolar ve binalar da vardı. Jack'in baktığı yerden, yol bir süre gözükmüyor, ancak karşı yamaca tırmanmaya başladığı zaman tekrar ortaya çıkıyordu. Oradan San Francisco'ya doğru devam edip gidiyordu. Yalnızca ambarların merdiven gibi inen damları vardı ortada. Yanlarında çitle çevrilmiş otopark yerleriyle, ta uzakta, sağ tarafta da denizin kurşuni rengiyle. Yolun görünen kısmında insan falan yoktu. En yakın fabrikanın pencerelerinde kimsenin başı gözükmüyordu. Boş park alanlarında tozlar uçuşuyordu. Point Venuti terk edilmiş bir yere benziyordu, ama Jack biliyordu öyle olmadığını. Morgan Sloat'la tayfası yani Diyar'daki çufçuf savaşından sağ kurtulanlar, Gezgin Jack ile Mantıklı Richard'ı burada bekliyor olacaklardı. Tılsım, Jack'e seslendi, onu hızlı yürümeye zorladı. "Eh, geldik işte, arkadaş," deyip adımını attı Jack.

Point Venuti'nin iki yeni dikkat çeken yanı çok geçmeden ortaya çıktı. Birincisi, bir Cadillac limuzin arabanın arka temponunun yaklaşık yirmi üç santimlik ucuydu. Jack, arabanın pırıl pırıl siyah boyalı olduğunu, tamponunun parıldadığını, stop lambasının da bir ucunu görebildi. Bunun şoförlüğünü yapan Kurt, umarım Hazırlık Kampı kurbanları ara-

sındadır, diye geçirdi içinden. Sonra okyanusa doğru bir kere daha baktı. Gri sular vurup duruyordu kıyıya. Adımının orta yerindeyken ambar binasının damında bir hareket dikkatini çekti. GEL BURAYA diye çağırdı onu Tılsım o mıknatıs gücüyle. Point Venuti sıkılan bir yumruk gibi küçülmüşe benziyordu. İlerde bir damın üzerinde karanlık, ama renksiz, rüzgâr gülü biçiminde bir kurt başının dönmekte olduğunu ancak görebildi. Rastgele, sağlı sollu dönüp sonra peş peşe turlar tamamlayan rüzgâr gülüne bakarken, Kara Otel'i ilk defa görmekte olduğunu anladı. Depo binalarının damlarından, ileriki yoldan, kasabanın görünmeyen kesiminden yanılmaz bir düşmanlık yükseliyordu. İnsan, yüzünde bir tokat gibi hissediyordu o düşmanlığı. Diyar şu anda Point Venuti'ye doğru kanıyor, diye düşündü Jack. Gerçeklik pek incelmişti burada. Kurt kafası anlamsız hareketlerle havada kıpırdıyor, Tılsım, Jack'i çekmeyi sürdürüyordu. GEL BURAYA, GEL BURAYA, ŞİMDİ GEL ŞİMDİ ŞİMDİ GEL ŞİMDİ... Jack, Tılsım'ın o inanılmaz biçimde durmadan artan çekme gücünün yanında bir de sesi olduğunu, kendisine bir şarkı söylediğini hissetti. Sözleri ve ezgisi olmayan bir şarkı ama başka kimsenin duyamadığı, alçalan ve yükselen bir şarkı.

Tılsım biliyordu Jack'in o rüzgâr gülünü gördüğünü.

Point Venuti belki hem Kuzey hem de Güney Amerika'nın en yozlaşmış, en tehlikeli yeri olabilir, diye düşündü Jack. Ama yine de kendisinin Agincourt Oteli'ne girmesine engel olamayacaktı. Richard'a döndü. Kendini bir aydan beri yalnızca dinlenip egzersiz yapmışçasına enerjik hissetmişti bir anda. Arkadaşının durumuna karşı duyduğu şoku belli etmemeye çalıştı. Richard da engel olamazdı ona. Mecbur kalırsa zorla iterdi Richard'ı o otelden içeri. Zor durumdaki arkadaşının, parmaklarını saçlarının arasından geçirişine, şakaklarını, yanaklarını kaşıyışına baktı.

"Bu işi yapacağız, Richard," dedi. "Biliyorum, yapacağız. Kafamıza ne atalarsa atsınlar, karşımıza ne çılgınlıklar çıkarırlarsa çıkarsınlar, yapacağız."

"Dertlerimizin bizimle başları derde girecek." Richard farkında olmadan Dr. Seuss'un bir sözünü tekrarlıyordu. Durakladı. "*Ben* başarabilir miyim, bilemiyorum. Doğrusu bu, Jack. Ayakta bir ölü gibiyim." Jack'e acılı bakışlarla baktı. "Ne *oluyor* bana, Jack?"

"Bilmiyorum ama bu olanları nasıl durdurabileceğimizi biliyorum." İçinden, umarım bu doğrudur, diyordu.

"Bunu bana babam mı yapıyor?" diye sordu Richard sefil bir sesle. Ellerini şiş suratı üzerinden kaydırdı. Sonra gömleğini pantolonunun içinden çekti, karnındaki kızarıklıklara baktı. Şişlikle dolu alan, Oklahoma haritası gibiydi. Belinden başlıyor, iki yanından yukarı, hemen

hemen boynuna doğru uzanıyordu. "Virütik bir hastalık gibi. Babam mı verdi bu hastalığı bana?"

"Bilerek yaptığını sanmıyorum, Richie," dedi Jack. "Bunun bir anlamı varsa tabii."

"Yok," dedi Richard.

"Hepsi geçecek. Seabrook Adası ekspresi yolun sonuna geldi artık."

Richard onun hemen yanındaydı. Jack bir adım attı, Cadillac'ın kuyruk ışıklarının bir yanıp bir söndüğünü gördü, sonra araba öne doğru kaydı, görünmez oldu.

Bu sefer sürpriz saldırı yapamayacaklardı. Cephane yüklü trenle bir çiti yarıp orta yere dalamayacaklardı. Point Venuti'de herkes onların geleceğini biliyor olsa bile, yine de yoluna devam etti Jack. Kendini zırh kuşanmış, sihirli kılıç taşıyor gibi hissediyordu. Point Venuti'de kimsenin ona zarar verecek gücü yoktu. En azından, Agincourt Oteli'ne varıncaya kadar yoktu. Yanında Mantıklı Richard'la birlikte, geliyordu Jack. Her şey iyi olacaktı. Üç adım daha atmadan, Tılsım'ın şarkısına uyan kasları onun kendini savaşa giden bir şövalye gibi hissetmesini sağladı. Annesinin filmlerinden gelen bir hayale kaptırmıştı kendini. Sanki at üstündeydi. Başında geniş kenarlı bir şapka, belinde bir silahı vardı. Bu kasabayı temizlemeye geliyordu.

İdam Kentine Son Tren'di filmin adı. Hatırlıyordu. Başrollerde Lily Cavanaugh, Clint Walker ve Will Hutchins vardı. 1960 yapımı. Öyle olsun.

2

Dört beş Diyar ağacı, ilk boş binaların yanında topraktan kurtulmak için mücadele verdi. Belki hep oradaydılar, belki de değildiler. Jack biraz önce baktığında onları gördüğünü hatırlamıyordu. Ama o ağaçları görmemek, sürü halindeki vahşi köpekleri görmemekle birdi. Richard'la birlikte, köklerinin toprakta kıpırdayışını dinleyerek depoya doğru yaklaştı.

(BİZİM çocuk? BİZİM Çocuk?)

"Yolun karşı tarafına geçelim," dedi Richard'a. Ona yardım etmek için elini uzattı.

Karşı tarafa vardıkları anda Diyar ağaçlarından biri gözle görülebilecek biçimde uzandı. Köklerini de, dallarını da uzatıp onları yakalamak ister gibi davrandı. Çıtırdayan dal ve yılan gibi kök, orta çizgiyi oluşturan sarı boyanın, sonra da asfaltın ikinci yarısının üzerinden aşıp çocuklara

doğruldu. Jack soluyan Richard'ı dirseğinden yakaladı, sonra kolundan kavradı, hızla çekti.

(BENİM BENİM BENİM BENİM ÇOCUK! EVEEETTT!)

Yırtılma sesine benzer bir ses havayı doldurdu, Jack bir an için Orris'li Morgan'ı geçiş yapıyor sandı. Buraya varıp karşısında Morgan Sloat oluvermesini bekledi. Elinde bir makineli tüfekle alev makinesiyle, ateşte kızdırılmış kerpetenle, reddedilemeyecek son teklifini yapan Morgan Sloat. Ama Richard'ın öfkeden kuduran babasının yerine, Diyar ağacının tepesi yolun orta yerine çarptı, dalları üzerinde bir kere sekti, ölü bir hayvan gibi yana yuvarlandı.

"Ah, Tanrım," dedi Richard. "Bizi kovalamak için yerinden çıktı."

Jack de tam bunu düşünüyordu. "Kamikaze ağaç," dedi içinden. "Galiba Point Venuti'de işler kızışacak."

"Kara Otel yüzünden mi?"

"Tabii ama Tılsım yüzünden de." Başını çevirince on metre kadar ileride ikinci bir Diyar ağacı gördü. Etobur ağaçlardan biri daha. Düzen karmakarışık olmuştu burada. İyiyle kötü, akla kara birbirine karışmış gibiydi.

Jack konuşarak yaklaşırken gözlerini ağaç kümesinden hiç ayırmıyordu. En yakındaki ağacın dallarını onlara doğru eğişini, sesini duymuş kadar kesinlikle bilinçlendirdi.

Belki de bu kasaba baştan sona kocaman bir Oatley'dir, diye düşünüyordu Jack. Belki buna rağmen başaracaktı yine de. Ama ileride öyle bir tünel görürse asla girmezdi. Jack Sawyer. Elroy'un Point Venuti kopyasıyla karşılaşmayı hiç mi hiç istemiyordu.

"Korkuyorum," dedi Richard arkasından. "Jack ya başka ağaçlar da topraktan çıkarsa öyle?"

"Biliyor musun, ağaçlar hareketli bile olsa, pek uzağa gidemediklerini gözlemledim. Senin gibi bir şapsal bile herhalde bir ağaçtan kaçmayı başarır."

Yolun son dönemecini alıyorlardı. Ambarları geçmiş, yokuş aşağı iniyorlardı. Tılsım sesleniyor, sesleniyordu. Jack sonunda virajı kıvrıldı, Point Venuti'nin geri kalan kısmını karşısında gördü.

İçindeki Jason kimliği yoluna devam ettiriyordu onu. Point Venuti belki bir zamanlar sevimli bir tatil kasabası olabilirdi ama o günler çoktan gerilerde kalmıştı. Artık Point Venuti'nin kendisi bir Oatley Tüneli olmuştu. Ve Jack de onun içinden geçmek zorundaydı. Yolun çatlak, parça parça yüzeyi, Diyar ağaçlarıyla çevrelenmiş yangından çıkma kulübe enkazlarının arasından geçiyordu. Bu evlerde, fabrikaların işçileri yaşamış olmalıydı. Bir iki tanesi biraz sağlamca kalmış, hepsinin

ne biçim evler olduğunu gösteriyordu. Yanmış otomobillerin çarpılmış karkasları orada burada yatıyordu. Hepsini ot bürümüştü. Açık duran temellerde Diyar ağaçlarının kökleri yavaş yavaş kıpırdanıyordu. Kararmış tuğla ve tahtalar çarpılmıştı. Kırılmış banyo küvetleri, borular... Enkaz. Jack'in gözüne beyaz bir parıltı ilişti ama köklerin altındaki bir iskeletin kemiği olduğunu anlayınca hemen başını çevirdi. Bir zamanlar çocuklar bisiklete binerlerdi bu sokaklarda. Ev kadınları mutfaklarda bir araya gelir, ücretlerden, işsizlikten yakınırlardı. Erkekler bahçe yollarında arabalarını siler, cilalardı. Hepsi gitmiş, yok olmuştu artık. İlerideki bahçede devrilmiş bir bahçe salıncağı duruyordu. Pas içindeydi. Otların ve çöplerin arasından bacakları havaya uzanmaktaydı.

Kasvetli gökyüzünde kızılımsı ışıklar göz kırpıp sönüyordu.

Yanık evlerin bulunduğu iki blokluk alanın alt tarafında, bir boş kavşakta sönük bir sokak lambası asılı duruyordu. Onun berisindeki binanın duvarında AH! OH! ANNEMİ ÇAĞIRIN sözleri okunuyor, bir vitrinde bir otomobilin ucu görünüyordu. Yangın buradan öteye yayılmamıştı, ama Jack, keşke yayılsaydı, diye geçirdi içinden. Point Venuti zaten çürüyordu. Yangın bile çürümekten iyiydi yine. Yarısı kopmuş bir ilanın asıldığı ilk dükkân Maaco Boya'ydı. TEHLİKELİ GEZEGEN KİTABEVİ'nden sonra, Çay&Sempati, *Ferdy*'nin sağlık besinleri dükkânı vardı. Jack pek azının adını okuyabiliyordu. Çoğunun boyaları çoktan DÖKÜLMÜŞTÜ. Dükkânlar kapalıydı. Tıpkı fabrikalar ve depolar gibi terk edilmişti. Jack durduğu yerden vitrin camlarının kırılmış olduğunu görüyordu. İçleri kara karaydı. Kaburgaları sayılan çıplak bir kadın, otelin tepesindeki rüzgâr gülü gibi ağır ağır dönüyordu çöplü sokakta. Sarkık memeleri, kasık tüyleri vardı. Yüzü turuncuya boyanmış, saçları da turuncuydu. Jack olduğu yerde durdu, boyalı suratlı deli kadının kollarını kaldırışını, bedenini döndürüşünü, sol ayağıyla bir köpek leşine tekme atışını ve o pozda heykel gibi donuşunu seyretti. Point Venuti'nin amblemiymiş gibi o pozda kalmıştı kadın. Ayağı yavaş yavaş yere inip bastı, vücudu olduğu yerde yavaşça döndü.

Kadını geçtiklerinde yine boş dükkânlar gördüler. Derken anacadde, ailelerin yaşadığı bir caddeye dönüştü. Yani eskiden ailelerin yaşadığı. Binaların boyaları yine döküktü. Ufacık, iki katlı evler belli ki bir zamanlar beyazdı, ama şimdi duvarları yazılarla doluydu. Gözüne bir yazı ilişti: ŞİMDİDEN ÖLÜSÜN diye yazılmıştı. Çoktan beri var gibiydi o yazı duvarda.

JASON SANA İHTİYACIM VAR, diye seslendi Tılsım. Kullandığı dil konuşma dilinin hem üstünde hem altındaydı.

"Yapamam," diye fısıldıyordu Richard yanıbaşında. "Jack, biliyorum yapamayacağımı."

Bir dizi boyaları soyulmuş evden sonra yol yine yokuş aşağı inmeye başladı. Jack iki siyah Cadillac limuzin'in kuyruklarını gördü. Anacaddenin iki yanındaydılar. Burunları yokuş aşağı çevrilmiş, motorları çalışır durumdaydı. Derken Kara Otel'in üst kısmı Cadillac'ların ve sefil evlerin arkasından ortaya çıktı. Son tepenin ardında, havada uçuyor gibiydi. "Oraya giremem," diye tekrarladı Richard.

"Ben daha şu ağaçları sağ salim geçebileceğimizden bile emin değilim," diye karşılık verdi Jack. "Acele etme, Richard."

Richard garip bir ses çıkardı. Jack, onun ağladığı bir saniye sonra anlayabildi. Kolunu Richard'ın omzuna attı. Manzaraya o otel egemendi. Orası kesindi. Otel, Point Venuti'nin sahibiydi. Üzerindeki havanın da, altındaki toprağın da. Jack oraya bakarken rüzgâr güllerinin değişik yönlere döndüğünü gördü. Kuleler sivri kılıçlar gibi yükseliyordu göklere. Agincourt gerçekten de taştan yapılmışa benziyordu. Bin yıllık taştan. Zift gibi kara. Üst kat pencerelerinin birinde bir an bir ışık parlayıp söndü. Jack'e sanki otel kendisine göz kırpmış gibi geldi. Sonunda Jack'i bu kadar yakınında görünce için için eğleniyordu sanki. Bir an sonra karanlık bir gölge pencereden uzaklaştı, sonra da bir bulutun hayali düştü cama.

Binanın içinde bir yerden Tılsım yalnız Jack'in duyabildiği şarkısına devam ediyordu.

3

"Galiba büyüdü," diye soludu Richard. Otelin üst kısmını tepenin ardında gördüğü andan bu yana, kaşınmayı unutmuştu. Yanaklarındaki şiş kızarıklarının arasından ve üzerinden yaşlar aşağıya kayıyordu. Jack, onun gözlerinin hep şişlikler arasında kaldığını gördü. Artık gözlerini kısmak istediği zaman bile gözlerini kısmak zorunda kalmıyordu Richard "İmkânsız ama otel daha küçüktü, Jack. Eminim bundan."

"Şu anda hiçbir şey imkânsız değil," dedi Jack. Aslında bu söze hiç gerek bile yoktu. İmkânsızlıkların alanına çoktan geçmişlerdi. Agincourt öyle büyük, öyle görkemliydi ki, kasabanın geri kalanıyla vahşicesine oransız duruyordu.

Kara Otel'in mimari süsü püsü, o kuleleri, o rüzgâr gülleri, o kubbeleri, çıkıntı ve oyukları, burayı şaka havasında bir hayal gibi göstereceği yerde, kötü bir yer gibi gösteriyordu. Bir kâbustu sanki. Bir tür *Anti-Disneyland*'a ait gibiydi; Donald Duck Amca'nın, Cin, Can ve Cem'i boğazladığı, Miki Fare'nin Mini'yi vurduğu bir yer.

"Korkuyorum," dedi Richard. JASON ŞİMDİ GEL, diye seslendi Tılsım.

"Benden uzaklaşma, dostum. Buzdan kayar gibi gireceğiz."

JASON ŞİMDİ GEL!

Diyar ağaçları kümesi Jack yaklaşırken hışırdadı.

Richard korkuyla bir adım geride kaldı. Jack içinden, belki de Richard artık önünü göremiyor, diye düşündü. Hem gözlüğü yoktu hem de gözleri şişip gittikçe kapanıyordu. Jack elini arkaya uzatıp Richard'ın elini tuttu, elinin ve bileğinin ne kadar incelmiş olduğunu fark etti.

Richard sendeleyerek ilerliyordu. Sıska bileği Jack'in elinde alev alevdi. "Ne yaparsan yap, sakın yavaşlama," dedi Jack. "Yanlarından geçelim, yeter."

"Yapamam," diye hıçkırdı Richard.

"Seni taşıyayım mı? Ciddiyim, Richard. Bu iş çok daha kötüye gidebilirdi. Kampta onun adamlarının o kadar çoğunu temizlememiş olsaydık, elli adımda bir nöbetçi çıkardı karşımıza."

"Beni taşırsan hızlı gidemezsin. Seni yavaşlatırım."

Ya şimdi ne yaptığını sanıyorsun ki, diye düşündü Jack. "Yanımda ol ve yıldırım gibi atıl, Richie," dedi. "Ben üç deyince. Tamam mı? Bir, iki, üç!"

Richard'ın koluna asıldı, ağaçların önünden koştu. Richard sendeledi, soludu, sonunda doğrulup düşmeden ilerlemeyi başardı. Ağaçların diplerinden toz bulutları yükseldi, toprağın parçalanma sesleri duyuldu, dev böceklere benzer parlak yaratıklar dışarı uğradı. Küçük kahverengi bir kuş, dipteki otların arasından havalandı, fil hortumu gibi bir kök uzandı, onu havada kaptı.

Bir başka kök, Jack'in sol bileğine yöneldi ama ulaşamadı. Gövdenin kabuğundaki ağızlar uludu, haykırdı.

(SEVGİLİİİ SEVGİLİ ÇOCUUUK?)

Jack dişlerini sıktı, Richard Sloat'u oradan uzaklaştırmaya çalıştı. Ağaçların tepeleri sallanmaya, eğilmeye başlamıştı. Kök toplulukları kendi bağımsız iradeleriyle hareket ediyorlarmış gibi yolun ortasındaki çizgiye yönelmişti. Richard tökezledi, yavaşladı, başını çevirip Jack'in öte yanından uzanan ağaçlara doğru baktı.

"Yürü!" diye bağırdı Jack. Richard'ın koluna asıldı. Kızarıklıklar sımsıcaktı teninde. Richard'ı çekti. Çok fazla sayıda kök, orta çizgiyi aşmış, sevinçle onlara yaklaşıyordu.

"Tanrım!" diye bağırdı Richard, "Jason! Beni yakaladı! Beni yakaladı!"

Jack dehşetle baktı, kökün ucunun, kör bir toprak kurdunun kafası

gibi kalkıp kendisine baktığını gördü. Kök havada tembel bir hareketle döndü, Richard'ın yanan koluna bir kere daha sarıldı. Öteki kökler de yolun üzerinden onlara doğru kayıyorlardı.

Jack, Richard'ı çekebildiği kadar hızla çekti, yirmi santim kadar mesafe kazandı. Richard'ın koluna sarılmış olan kök gerildi. Kollarını Richard'ın beline sardı, onu acımasızca geri çekti. Richard korkunç bir çığlık attı. Jack bir an için arkadaşının kolunun koptuğundan, omzu hizasından ayrıldığından korktu. Ama içinden bir ses ÇEK diyordu. Topuklarını yere gömdü, daha bile kuvvetle asıldı.

İkisi birlikte neredeyse köklerin arasına devriliyorlardı. Richard'ın koluna sarılan tek kök kopmuştu çünkü. Jack ayakta kalmayı birkaç adım gerilemesi sayesinde başardı. Richard'ı da çekebilmek için belden iki büklüm olmuştu. Böylelikle ağaçları geçtiler. Aynı anda, daha önce de duydukları o garip ses duyuldu. Bu sefer Jack'in Richard'a koş demesi gerekmedi.

En yakındaki ağaç topraktan çıktı, yerleri sarsan bir gümbürtüyle Richard'ın ancak bir metre ötesine devrildi. Ötekiler yola devrildiler. Köklerini havada saç gibi salladılar.

"Hayatımı kurtardın," dedi Richard. Yine ağlıyordu. Şok ve korkudan çok, zayıflıktan ve yorgunluktan ağlıyordu.

"Şu andan itibaren sırtıma alıyorum seni," dedi Jack soluk soluğa. Eğildi, Richard'ın sırtına çıkmasına yardım etti.

4

"Sana söylemem gerekirdi," diye fısıldadı Richard. Yüzü, Jack'in boynuna dayanmış, yanıyordu. Ağzı, Jack'in kulağına yakın yerdeydi. "Benden nefret etmeni istemem ama etsen de seni suçlayamam. Sana söylemem gerekirdi, biliyorum." Ağırlığı hemen hemen hiç kalmamıştı. İçi boşalmış bir çuval gibiydi.

"Neyi?" Jack, Richard'ı sırtının geniş yerine oturtmuştu.

"Babamı ziyarete gelen adam, hazırlık kampında ve dolapta," Richard'ın boş çuval gibi vücudu Jack'in sırtında titredi. "Sana söylemem gerekirdi. Ama kendime bile söylemiyordum." Teni kadar sıcak olan soluğu Jack'in kulağını yaktı.

Jack düşündü. *Tılsım yapıyor bunu ona.* Bir an sonra düşüncesini düzeltti. *Hayır, Kara Otel yapıyor.*

Bir sonraki tepede burunları yokuş aşağı park etmiş olan iki limuzin, çocukların ağaçlarla mücadelesi sırasında kaybolmuştu, ama Kara Otel

duruyordu. Jack'in ileriye doğru attığı her adımla da büyüyordu. Sıska, çıplak kadın da otelin kurbanlarından biri olmalıydı. Dükkânların önünde gösterisine devam ediyordu. Puslu havada minik kırmızı ışıklar dans ediyor, göz kırpıp yok oluyordu. Zaman diye bir şey yoktu. Ne sabahtı, ne öğleden sonra ne de gece... Zamanın Lanetli Topraklarındaydılar. Agincourt Oteli taştan gibiydi. Oysa Jack, onun taştan olmadığını biliyordu. Tahtaları kalkerleşmiş olmuş, kalınlaşmış, kendi kendine kararmıştı. İçten dışa doğru kararmıştı. Pirinç rüzgâr güllerinde kurt, karga, yılan ve Jack'in tanıyamadığı dairesel desenler vardı. Ters rüzgârlarla dönüp duruyorlardı. Pencerelerden birkaçı Jack'i uyarırcasına parıldadı. Ama belki de havadaki kızıl ışıkların yansımasıydı o. Tepenin dibini ve otelin alt katını hâlâ göremiyordu. Kitapçıyı, çayhaneyi ve yangından kurtulan öteki dükkânları geçmeden de göremeyecekti. Morgan Sloat neredeydi?

Zaten tüm karşılama komitesi neredeydi? Jack, Richard'ın incecik bacaklarını daha sıkı kavradı. Tılsım'ın kendisini çağıran sesini yine duymuştu. Kendi içinde daha sağlam, daha güçlü bir benliğin şaha kalktığını hissetti.

"Söylemediğim için benden nefret etme," dedi Richard sesi sönüp kaybolurken.

JASON, ŞİMDİ GEL ŞİMDİ GEL!

Jack, Richard'ın bacaklarına sarılıp, bir zamanlar birçok evin bulunduğu yanmış alanı geçti. Diyar ağaçları fısıldaşıp kıpırdadılar ama Jack'e ulaşamayacak kadar uzaktaydılar.

Boş sokağın ortasındaki kadın kendi ekseni etrafında vücudunu yavaşça döndürürken tepeden aşağı koşan çocukların yaklaştığını gördü. Karmaşık bir egzersizin tam ortasındaydı fakat bir anda Tai Chi Chuan hareketlerini unuttu, kolları ve ileri doğru uzatmış olduğu tek bacağını indirdi. Ölü bir köpeğin hemen yanında kendisine doğru gelen Jack'e gözlerini dikerek dondu kaldı. Açlık çektiği belli, çalı saçlı ve turuncu yüzlü bu kadın bir anlığına serap gibi göründü, gerçekten halüsinasyondan farksız gibiydi. Derken birden fırlayıp karşı kaldırımdaki isimsiz dükkanlardan birine daldı. Jack farkında olmadan sırıttı. Bir çeşit zafer duygusu, ancak zırh giymiş erdem olarak tanımlayabileceği bir duygu onu gafil avlamıştı.

"Oraya gerçekten girebilecek misin?" diye soludu Richard. Jack, "Şu anda her şeyi yapabilirim," diye karşılık verdi.

O otelde hapis duran şarkı sesli nesne emretse, Richard'ı sırtında ta Illinois'e kadar gerisingeri taşıyabilirdi. İçinde yeniden bir kararlılık uyandı, düşündü: *Burası çok karanlık; çünkü bütün bu dünyalar burada üst üste gelmiş, bir filme üç fotoğraf çekilmiş gibi olmuş.*

5

Point Venuti halkını daha görmeden hissetti. Ona saldırmayacaklardı. Jack demin deli kadının dükkâna kaçıp saklandığını gördüğü anda emin olmuştu bundan. Onu seyrediyordu Point Venuti halkı. Pencerelerin gerisinden, çardakların altından, boş odaların arka taraflarından bakıyorlardı ona. Korkuyla mı, öfkeyle mi, yoksa çaresizlikle mi, orasını pek anlayamıyordu.

Richard sırtında uyuyakalmış ya da bayılmıştı. Kesik kesik soluyordu.

Jack köpek leşinin çevresinden dolandı, kitapçı vitrininin bulunması gereken yere baktı. İlk gözüne çarpan şey, yere saçılmış bir yığın hipodermik enjektör oldu. Duvarlardaki kitap rafları esner gibi bomboştu. Dükkânın karanlık gerisinde bir hareket hissetti. İki kişi karanlıkta belirdi. İkisinin de sakalı vardı. İnce uzun, çıplaktılar. O kadar sıskaydılar ki, tendonları ip gibi fırlaktı. Dört deli gözün akları parıldadı. İki adamın biri sırıtıyordu. Bir tek eli vardı. Adam ereksiyon halindeydi. Bu olamaz, diye düşündü Jack. Neredeydi adamın öteki eli? Arkasına baktı. Orada bir yığın beyaz kol, dolaşık halde yatıyordu.

Jack, öteki dükkânların vitrinlerine bakmadı ama o geçerken gözler onu izledi.

Az sonra iki katlı küçük evlerin önünden geçiyordu. ŞİMDİDEN ÖLÜ SAYILIRSIN yazısı yan duvardaydı. Pencerelere bakmayacağına dair kendi kendine söz verdi. Bakamazdı.

Turuncu saçlı, turuncu suratlar bir alt kat penceresinden bakıyordu.

Bitişik evden bir kadın, "Yavrum," diye fısıldadı. "Tatlı yavrum Jason." Bu sefer baktı Jack. *Şimdiden ölü sayılırsın.* Kadın kırık pencerenin hemen yanındaydı. Meme başlarına sokulmuş zincirleri sallayıp şakırdatıyor, yan yan gülümsüyordu. Jack onun boş gözlerine baktı, kadın ellerini sarkıtıp kararsız bir hareketle pencereden çekildi. Zincir iki memesinin arasından aşağıya sarktı.

Odaların arkalarından, kirişlerin arasından, terasların altlarından gözler onu izliyordu.

Otel karşıdaydı. Ama tam onların hizasında değildi. Yol kıvrılmış olmalıydı. Agincourt şu anda solunda kalıyordu. Deminki kadar görkemli miydi? İçindeki Jason parıldadı, Kara Otel'in çok büyük olmasına rağmen, pek de dağ gibi olmadığını gördü.

GEL SANA ŞİMDİ İHTİYACIM VAR, diye şarkı söyledi Tılsım. HAKLISIN; SANDIĞIN KADAR DA BÜYÜK DEĞİL.

Son tepenin doruğunda durup aşağıya baktı. Oradaydılar, evet. Hepsi. Kara Otel de oradaydı. Tümüyle. Ama cadde, plajın kumlarına doğru iniyordu. Kumlar beyazdı. Arada rengi kaçmış dişler gibi kayalar görünüyordu. Agincourt ilerde, biraz solda, şahlanmış duruyordu. Okyanus tarafında koca bir dalgakıran vardı. Denize doğru epey uzun bir mesafe uzanıyordu. Ön tarafında, uzun bir sıra halinde bir düzine kadar siyah limuzin bekliyordu. Bazıları tozlu, bazıları ayna gibi pırıl pırıldı. Hepsinin motoru çalışır durumdaydı. Beyaz egzoz dumanı püskürtüyorlardı. FBI ajanları gibi siyah takım giymiş adamlar çitin yanında ileri geri dolaşıp sanki nöbet tutuyordu. Ellerini gözlerine siper etmişlerdi. Jack adamlardan birinin yüzünden parıldayan iki kırmızı ışığı görünce içgüdüsel olarak yana çekildi, evlerden birinin duvarı ardına saklandı. Adamın dürbünle baktığını bilinçlendiremeden harekete geçmişti.

Bir iki saniye boyunca herhalde tepenin doruğunda apaçık gözükmüştü. Bir anlık dikkatsizlik neredeyse yakalanmasına yol açacaktı. Soluk verdi, duvara dayanıp omuzlarını dinlendirmeye çalıştı. Richard'ı sırtında yükseltip daha rahat bir pozisyona getirmeye uğraştı.

Neyse, Kara Otel'e deniz tarafından yaklaşması gerektiğini biliyordu hiç değilse artık. Demek ki görünmeksizin kumsala inmek zorundaydı.

Tekrar doğrulduğunda, evin köşesinden aşağıya doğru baktı. Morgan Sloat'un sayısı azalmış ordusu ya limuzinlerde oturuyor ya da çit boyunca geziniyordu. Jack bir çılgınlık anında kraliçenin yazlık sarayını hatırlayıverdi. Oradayken de böyle bir tepede durmuş, rastgele dolaşan insan kalabalığını seyretmişti. Şimdi nasıldı orası acaba? Kendisine tarihöncesi kadar eski gelen o gün, görünümde bir düzen, bir huzur vardı. Şimdi o da bozulmuş olmalıydı. İçeriye girme hakkına sahip olanlar, başlarını çevirip hızlı adımlarla giriyor olacaklardı. Ya kraliçe? Beyaz yataktaki o tanıdık yüzü hatırlamadan edemiyordu.

Jack'in yüreği bir anda donar gibi oldu. Köşkteki hasta kraliçenin hayali geri plana kaydı. Gözünün önünde Güneşışığı Gardener belirdi. Kırbacı elindeydi. Deniz tarafından esen rüzgârda ak saçları uçup güneş gözlüğünün camlarına dökülüyordu. Jack bir an adamın o çürümüş losyon kokusunu da duyar gibi oldu. Beş dakika boyunca soluk almayı unuttu. Duvarın dibinde öylece durup baktı. Kırbaçlı adam, siyah elbiselilere emirler haykırıyor, dans adımlarıyla dönüyor, Jack'in göremediği bir şeyi parmağıyla gösteriyor, hareketinden belli, pek de beğeniyordu.

Jack soluk almayı hatırladı.

"İlginç bir durumla karşı karşıyayız, Richard," diye mırıldandı. "Canı istedikçe iki kat büyüyebilen bir otel var karşımızda. Önünde de dünyanın en deli adamı duruyor."

Jack'in uyuyor sandığı Richard, *lermaş* gibi bir şey mırıldanıp Jack'i şaşırttı.

"Ne?"

"İleri marş," diye fısıldadı Richard çok zayıf bir sesle. "Yürü, ahbap."

Jack elinde olmadan güldü. Bir saniye sonra, evlerin arkasından dikkatle aşağıya, kumsala doğru iniyor, yüksek otların arasından plaja ulaşmaya çalışıyordu.

– Kırkıncı Bölüm –

HIZLI KUMSALDA

1

Tepenin eteğine varınca Jack, otların arasına yatıp emeklemeye başladı. Richard'ı bir zamanlar sırt çantasını taşıdığı gibi taşıyordu. Yüksek otların bittiği yere gelince karnının üzerinde sürünürken dikkat kesildi. Tam karşısında, aşağı yolun öbür tarafında, kumsal başlıyordu. Grimsi kumlardan, havanın ve rüzgârın etkisiyle hırpalanmış yüksek kayalar fırlamıştı. Grimsi su köpürerek kıyıya vuruyordu. Jack yolun sol tarafına doğru baktı. Otelin biraz ötesinde, plaj yolunun iç tarafında, dilimlenmiş düğün pastasına benzer eski, yıkık dökük bir bina vardı. Tepesindeki yazının ortası dökülmüş, ancak belli harfleri okunuyordu: KINGSLA TEL. Kings-land Motel, diye hatırladı Jack. Morgan Sloat'un Kara Otel'i seyretmek için oğluyla birlikte yerleştiği yer. Beyaz bir hayal, yolun daha ötesinde kıpırdadı. Bu Güneşışığı Gardener'dı. Besbelli siyah elbiseli adamlarını azarlıyor, ellerini tepenin üzerine doğru sallıyordu. Benim buraya indiğimi bilmiyor, diye düşündü Jack. Adamlardan birinin sağa sola bakarak plaj yolunda ilerlediğini gördü. Gardener bir kesin komut hareketi daha yaptı, anacaddenin dibine park etmiş olan limuzin, otelden uzaklaşıp siyah elbiseli adama doğru gitti, ona paralel olarak ilerlemeye başladı. Adam, anacaddenin kaldırımına vardığı anda ceketinin düğmelerini açtı, omuz askılığından bir tabanca çıkarıp eline aldı.

Limuzinlerde sürücüler başlarını çevirip tepenin üzerine doğru baktılar. Jack şansına şükretti. Beş dakika daha geç kalsa, tabancalı Kurt, şarkı söyleyen varlığa ulaşma uğruna yaptığı bu yolculuğu sona erdirecekti demek.

Otelin yalnızca üst iki katını görebiliyordu. Bir de damda deliler gibi dönen pirinç yaratık figürlerini. Yer hizasından baktığı için otelin önündeki dalgakıranın da yedi sekiz metreye kadar yükseldiğini görebiliyordu. Kumları geçip suya doğru ilerliyordu dalgakıran.

ŞİMDİ GEL ŞİMDİ GEL diye seslendi Tılsım. Kelimeleri kelime değildi ama fiziksel bir çabuklaşmayı emrediyordu.

Tabancalı adam artık görünmüyordu. Sürücüler hâlâ tepeye, o Kurt'un Point Venuti delilerine doğru yürüdüğü yere bakıyorlardı. Güneşışığı Gardener, elindeki boruyu ağzına götürüp kükredi. "Bul onu! Bulunmasını istiyorum!" Borusunu bir başka siyahlı adama çevirdi. "Sen! Beyinsiz! Sokağın öbür yanına sen bak, *o kötü çocuğu bul, en kötü çocuğu.*" Sesi azalırken ikinci adam sokağın öbür kaldırımına geçti. Elinde tabancası hazırdı.

Jack eline geçebilecek en iyi fırsatın bu olduğunu anladı. Kimse plaj yoluna bakmıyordu. Hiç kıpırdamayan Richard'a, "Sıkı tutun," diye fısıldadı. "Koşma zamanı." Bacakları üzerine yükseldiğinde, Richard'ın sırtının otlar üzerinde görünebileceğini biliyordu. İki büklüm otlardan fırladı, plaj yoluna adımını attı.

Birkaç saniye sonra Jack Sawyer plaj kumları üzerinde yüzükoyun yatmaktaydı. Richard'ın bir eli omzuna sımsıkı sarılmıştı. Jack, ayaklarıyla kendini ite ite ilerliyordu. İlk kayaların ardına varmak amacındaydı. Oraya varınca hareketi kesti, başını ellerine dayayıp yattı. Richard sırtında bir yaprak kadar hafifti. Hızlı hızlı soluyordu. Deniz ancak altı yedi metre ilerdeydi. Jack hâlâ Güneşışığı Gardener'ın, adamlarını beceriksizlikle, yeteneksizlikle suçlayan bağırtılarını duyabiliyordu. Çılgın sesi anacaddede inim inim inliyordu. Tılsım, Jack'i ilerlemeye çağırıyor, çağırıyor, çağırıyordu.

Richard sırtından yuvarlanıp düştü.

"İyi misin?"

Richard incecik elini kaldırıp parmaklarını alnına değdirdi. Başparmağını da yanağına dayadı. "Herhalde. Babamı görebiliyor musun?"

"Henüz değil."

"Ama o da burada."

"Herhalde. Öyle olmalı." Kings-land, diye düşündü Jack. Morgan Sloat o motelde olmalıydı. Yedi yıl önce sık sık kullandığı motelde. Jack birden Morgan Sloat'un yakında olduğunu kuvvetle hissetti. Onun yerini bilmek sanki ek bir güç verdi çocuğa.

"Eh, onun için kaygılanma." Richard'ın sesi kâğıt kadar inceydi. "Yani, benim ona kaygılandığımı düşünüp kaygılanma. Bence öldü o Jack."

Jack, arkadaşına yeni bir telaşa baktı. Richard gerçekten deliriyor muydu yoksa? Ateşi olduğu kesindi. Tepenin üzerinden Güneşışığı Gardener, "YAYILIN!" diye bağırdı borusuyla.

"Yani sence..."

Jack o sıra bir başka ses daha duydu. Gardener'ın öfkeli komutunun altına saklanıp fısıldayan bir ses. Yarı tanıdık bir sesti. Jack o sesin tınısını, kadansını hemen tanıdı. Kimin sesi olduğunu anlayamadan önce, bunun kendisini rahatlatan bir ses olduğunu anladı. Artık yakınması, plan yapması gerekmiyordu. Her şey yoluna girecekti. Sesin sahibini tanıyamadan önce bu duygular vardı içinde.

"Jack Sawyer," diye tekrarladı ses. "Bu tarafa, evlat."

Hızlı Parker'ın sesiydi.

"Bence öyle," dedi Richard o arada. Şiş gözlerini tekrar kapadı, dalgaların kıyıya attığı bir cesede benzedi.

Bence babam öldü, demek istiyordu Richard. Ama Jack'in aklı arkadaşının sayıklamalarından çok uzaktaydı. "Bu tarafa, Jacky," diye bir daha seslendi Hızlı. Çocuk, sesin su kenarındaki yüksek kayalar grubundan geldiğini anladı. Sular o kayaların üçte birine kadar varıyor, yalnız üstleri dışarda kalıyordu.

"Hızlı," diye fısıldadı Jack.

"Yaa, öyle. O sersemler seni görmeden buraya gel, olur mu? Arkadaşını da getir."

Richard hâlâ kumda sırtüstü yatıyordu. Ellerini yüzüne kapamıştı. "Haydi gel, Richie," diye fısıldadı Jack, onun kulağına. "Kumsalın biraz ilerisine gitmemiz gerek. Hızlı burada."

"Hızlı mi?" diye fısıldadı Richard da. Öyle yavaş bir sesle fısıldadı ki Jack zorlukla duyabildi.

"Bir dost. Şuradaki kayaları görüyor musun?" Richard'ın başını tutup biraz kaldırdı. "Onların arkasında. O bize yardım edecek, Richie. Şu anda yardıma da çok ihtiyacımız var."

"Pek göremiyorum aslında," diye yakındı Richard. "Öyle de *yorgunum* ki..."

"Sırtıma çık yine." Arkasını döndü kuma hemen hemen yamyassı uzandı, Richard'ın kolları onun omzuna sarıldı, zayıf biçimde tutundu.

Jack, kayanın kenarından baktı. Plaj yolundan Güneşışığı Gardener, Kings-land Motel'e doğru yürüyor, bir yandan saçlarını düzeltiyordu. Kara Otel korkunç bir şahlanış halindeydi. Tılsım yine ağzını açtı, Jack Sawyer'a seslendi. Gardener, motelin kapısına varınca durdu, iki elini birden saçlarından geçirdi, başını iki yana salladı, birden olduğu yerde döndü, uzun bir sıra oluşturan limuzinlere doğru yürüdü. Borusunu kal-

dırdı. "HER ON BEŞ DAKİKADA BİR RAPOR!" diye kükredi. "GÖZCÜLER... BİR BÖCEK KIPIRDADIĞINI GÖRSENİZ BANA HABER VERİN! CİDDİYİM, HEM DE ÇOK!"

Gardener uzaklaşıyordu. Başka herkes ona bakıyordu. Tam zamanıydı. Jack, arkasındaki kayadan ayağıyla güç alıp fırladı, Richard'ın sıska kollarına sarılıp eğildi, kumsal boyunca koştu. Ayakları ıslak kumları sıçratıp duruyordu. Üç birleşik kaya demin Hızlı'yı konuşurken çok yakında gibi gelmişti ama şimdi sanki sekiz yüz metre ilerdeymiş gibi oldular. Aradaki mesafe kapanmak bilmiyordu. Sanki o koşarken kayalar da geriliyordu. Jack arkasından silah sesi duymayı bekledi. Önce mermiyi mi hissedecekti, yoksa sesi mi duyacaktı? Yere düşmeden sesi duyacak mıydı? Sonunda üçlü kaya grubu büyüdü, büyüdü ve Jack oraya vardı. Kendini yüzükoyun yere attı, koruyucu kayaların ardına doğru kaydı.

"Hızlı!" Her şeye rağmen, sesi hemen hemen gülüyordu. Ama renkli bir battaniyenin yanına oturup sırtını kayaya dayamış olan Hızlı'yı görünce gülüşü boğazına tıkandı, umudunun da yarısı yok oldu.

2

Hızlı Parker'ın durumu Richard'dan bile beterdi. Hem de çok daha beter. Yüzü çatlak çatlak görünüyordu. Jack'e doğru başını salladığında çocuk, Hızlı'nın de umutsuzluğu onayladığını hissetti. Hızlı eski, kahverengi bir şort giymiş, başka da bir şey giymemişti. Tüm cildi fena halde hastaydı. Sanki cüzamdı.

"Otur, Gezgin Jack," diye boğuk, çatlak bir fısıltı çıktı Hızlı'nın ağzından. "Duyman gereken çok şey var, onun için kulağını iyi aç!"

"Nasılsın?" diye sordu Jack. "Yani, Tanrım, Hızlı, senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Richard'ı yavaşça kumların üzerine bıraktı.

"Dediğim gibi kulağını aç. Hızlı için kaygılanıp durma. Şu halimle pek de iyi değilim ama sen yapacağını başarırsan yine iyi olabilirim. Küçük arkadaşının babası verdi bu hastalığı bana, kendi oğluna da vermiş görünüşe bakılırsa. Bizim Bloat, oğlunun o otele girmesini istemiyor. Ama sen, onu oraya götürmelisin, oğlum. Tek çare bu. Yapmak zorundasın."

Hızlı, Jack'le konuşurken ara sıra solup kaybolur gibi oluyor, sonra tekrar beliriyordu. Jack'in ise içinden bağırıp ağlamak geliyordu. Kurt öldüğü zaman bile bu kadar istememişti ağlamayı. "Biliyorum, Hızlı," dedi. "Anlamıştım onu."

"Sen iyi bir çocuksun," dedi yaşlı adam. Başını yana eğdi, Jack'i dikkatle süzdü. "Sensin istenen, o kesin. Yol seni değiştirmiş, üzerinde iz bırakmış bakıyorum. Beklenen sensin. Yapacaksın."

"Annem nasıl, Hızlı?" diye sordu Jack. "Lütfen söyle bana. Hâlâ sağ, değil mi?"

"İlk fırsatta ona telefon edip iyi olduğunu duyabilirsin," diye karşılık verdi Hızlı. "Ama önce onu alman gerek, Jack. Çünkü eğer *alamazsan* annen ölür. Kraliçe Laura da da öyle." Hızlı zorlukla doğruldu, yüzünü buruşturdu, dikleşti. "Bak, sana söyleyeyim. Sarayda hemen hemen herkes umut kesti ondan. Ölü diye gözden çıkardılar onu." Yüzünde bir tiksinti okundu. "Morgan'dan korkuyorlar. Şimdiden ona bağlılık yemini etmezlerse Morgan onların derisini yüzer, biliyorlar, Laura can çekişirken. Ama Diyar'ın uzak yörelerinde Osmond gibi iki ayaklı yılanlar dolaşıyor, halka onun çoktan öldüğünü söylüyorlar. O ölürse, Gezgin Jack, o ölürse..." Mahvolmuş yüzünü çocuğunkine yaklaştırdı. "O zaman iki dünyada da dehşet başlar. Kara dehşet. Sen annene telefon edebilirsin. Ama daha önce onu alman gerek. Mecbursun. Tek umut onda."

Jack'in ona ne demek istediğini sorması gerekmiyordu.

"Anladığına sevindim, evlat." Hızlı gözlerini kapadı, başını kayaya dayadı.

Bir saniye sonra gözleri tekrar açıldı. "Kaderler, yazgılar, mesele orada. Senin sandığından daha fazla yazgılar. Rushton adını hiç duydun mu? Herhalde duymuşsundur bunca zamanda."

Jack başını salladı.

"Bütün bu yazgılar getirdi anneni ta Alhambra Oteli'ne, Gezgin Jack. Ben oturmuş bekliyor, sonunda senin oraya geleceğini biliyordum. Buraya da Tılsım çekti seni, evlat. Jason. O adı da duymuşsundur sanırım."

"O benim," dedi Jack.

"O halde Tılsım'ı al. Sana bu küçük şeyi getirdim. Biraz yardımı olur." Battaniyeyi yorgun bir hareketle kaldırdı. Jack, onun plastikten yapılmış olduğunu, battaniye olmadığını o zaman fark etti.

Onu, Hızlı'nın yanık gibi görünen ellerinden aldı. "Ama otele nasıl gireceğim?" diye sordu. "Çitten giremem, Richard'ı taşıyarak da yüzemem."

"Şişir şunu." Hızlı'nın gözleri yeniden kapandı.

Jack demin battaniye sandığı şeyi açtı. Bacaksız bir ata benzer şişirme sal.

"Tanıdın mı onu?" dedi Hızlı'nın sesi. Bu halinde bile, o seste özlem dolu bir hafiflik vardı. "Seninle ikimiz kaldırmıştık onu bir süre önce. Sana isimlerin önemini anlatmıştım."

Jack birden hatırladı. Hızlı'yı görmeye gelmişti o gün. Onu atlı karınca atlarıyla bir sundurmada bulmuştu. *Leydiyi kuyruğunun tam altından tut. Güzel bir hareket değil ama sanırım kızmaz. Onu ait olduğu yere koymama yardım et*. Şimdi bu söz de daha geniş bir anlam kazanmıştı. Jack'in kafasında bilmecenin bir parçası daha yerine oturdu. "Gümüş Leydi," dedi.

Hızlı ona göz kırptı. Jack'in içinde, hayatındaki her şeyin onu bu noktaya getirmek için komplo kurduğu yolunda bir duygu uyandı. "Arkadaşın iyi mi?"

"Sanırım." Jack tedirgin bakışlarla Richard'a baktı. Richard yan dönmüş, kesik kesik soluyordu. Gözleri kapalıydı.

"Mademki öyle, şişir Gümüş Tay'ı. O çocuğu ne olursa olsun yanında götürmek zorundasın. O da planın bir parçası."

Hızlı'nın cildi bu arada daha da bozulmuştu. Kül rengine dönüşüyordu. Jack lastik atın supabını ağzına almadan önce, "Sana bir yardımım olabilir mi, Hızlı?" diye sordu.

"Tabii. Point Venuti'deki eczaneye koş, bir şişe kaşıntı merhemi al." Hızlı başını iki yana salladı. "Sen Hızlı Parker'a nasıl yardımcı olabileceğini biliyorsun, evlat. Tılsım'ı al. Benim tek ihtiyacım olan yardım o."

Jack supaba üfledi.

3

Kısa bir süre sonra tıkacı memeye takıyordu. At şişince yaklaşık yüzyirmi santim boyunda olmuştu. Sırtı anormal denecek kadar genişti.

"Richard'ı buna bindirebilecek miyim, bilemiyorum," dedi. Yakınıyor değildi. Yalnızca yüksek sesle düşünüyordu.

"O emirleri yerine getirmeyi başaracak, Gezgin Jack. Sen onun arkasına otur. Onu tut, yardım et. Tek gereken bu."

Gerçekten de Richard, kendini kayaların gölgesine çekmeyi başarmış, açık duran ağzından düzenli soluklar alıp vermeye başlamıştı. Belki uyuyordu, belki uyanıktı. Jack emin olamadı.

"Peki," dedi Jack. "O dalgakıranın gerisinde iskele falan var mı?"

"İskeleden iyisi var, Jacky. Dalgakıranın arkasına geçmeyi başardın mı, sütunları göreceksin. O otelin bir kısmını suyun tam üzerine yapmışlar. Sütunların arasında bir merdiven göreceksin. Richard'ı merdivenden çıkar. Kendini arka balkonda bulacaksın. Büyük pencereler var orada. Hani aslında kapı olan pencereler. Onlardan birini açınca kendini yemek salonunda bulacaksın." Hızlı gülümsemeyi başardı. "Yemek

salonuna girince sanırım Tılsım'ın kokusunu alacaksın. Ondan sakın korkma, oğlum. O seni bekliyor, uysal köpek gibi gelecektir eline."

"Şu adamların peşimden gelmesini ne engelleyebilir?"

"Öf, onlar Kara Otel'e giremez." Hızlı'nın yüzünün her çizgisinden okunan anlam, Jack'in bu budalalığına şaşırdığını gösteriyordu.

"Onu biliyorum. Sudayken demek istedim. Neden peşimden sandalla falan gelemesinler?"

Bu sefer Hızlı acılı ama gerçek bir gülümseme ifadesine ulaşmayı başardı. "Sanırım nedenini göreceksin, Gezgin Jack. Bloat'la adamları sudan uzak dururlar, hiih hii. Şimdi ona kaygılanma. Sen yalnız söylediklerimi hatırla ve onu almaya bak, anladın mı?"

"Gidiyorum bile." Jack kayalara yaklaştı. Niyeti kenarından Kara Otel'i ve plaj yolunu gözetlemekti. Görünmeden yolu aşmayı, görünmeden Hızlı'nın yanına varmayı başarmıştı. Herhalde Richard'ı birkaç metre çekip suya ulaştırmayı, atın sırtına bindirmeyi de başarırdı. Siyah elbiseli bir adam, Kings-land Motel'in enkazının kapısından çıkıyordu. Jack, onun Kara Otel'e bakmamaya çalıştığını gördü.

Bir ıslık başladı. Kadın çığlığı kadar tiz ve ısrarlıydı.

"Atıl!" diye fısıldadı Hızlı boğuk bir sesle.

Jack başını kaldırdı, otluk yamacın tepesinden siyah elbiseli bir adamın olanca gücüyle düdük çalıp parmağıyla da kendisini gösterdiğini gördü. Adamın siyah saçları omuzlarında dalgalanıyordu. Saçlar, elbise, güneş gözlüğü, hepsi siyahtı... Ölüm Meleği gibi bir şeydi adam.

"ONU BULDUN! BULDUN!" diye bağırdı Gardener. "VUR ONU! BANA KELLESİNİ GETİREN KARDEŞİMİZE BİN DOLAR!"

Jack kayaların ardına tekrar sindi. Yarım saniye sonra bir kurşun kayanın ön tarafına çarpıp sekti, peşinden de sesi geldi. *Neyse, onu artık öğrenmiş oldum,* diye düşündü Jack. Bir yandan Richard'ın koluna sarıldı, onu şişme ata doğru çekti. *Demek önce devriliyorsun, patlamayı sonra duyuyorsun.*

"Şu anda gitmen gerek," dedi Hızlı telaşla. "Otuz saniye sonra çok daha fazla silah patlayacak. Mümkün olduğu kadar uzun süre dalgakıranın berisinde kal, sonra birden fırla ve geç. Al onu, Jack."

Jack, Hızlı'ya kaygıyla bakarken ikinci kurşun da kayadan sekti. Jack, Richard'ı raftın önüne itti, onun yeleye hemen sarılacak kadar aklı başında olduğunu görünce sevindi. Hızlı sağ elini havaya kaldırdı. Hem el sallamış hem de onları kutsamış oluyordu. Jack dizleriyle şişme attan salı itti, hemen hemen suya değecek kadar yanaştırdı. Düdük sesi tekrar çınladı. Jack ayağa kalktı, sal suya açıldığında o hâlâ koşuyordu. Kendini salla çekerken yarı beline kadar ıslandı.

Dalgakırana doğru son hızla ilerlemek için ellerini kürek gibi kullanıyordu. Ucuna vardığında köşeyi döndü, apaçık suda yine son hızla ilerlemeye çalıştı.

4

Bundan sonra artık Jack tüm dikkatini kulaçlarına verdi. Morgan'ın adamları, Hızlı'yı öldürürse kendisinin ne yapacağını düşünmemeye çalıştı. Otelin alt direklerine varmalıydı, o kadar. Bir kurşun *vınnn* diye suya daldı. Jack'in bir buçuk metre kadar solundan sular fışkırttı. Dalgakırandan da ikinci bir kurşunun sektiğini duydu. O tüm gücüyle kulaçlamaya devam etti.

Ne kadar olduğunu hiç bilmediği bir zaman geçti. Ondan sonra Jack salın yanına indi, öyle yüzmeye başladı. Bu durumda bacaklarıyla da makas yapabiliyor, salı daha hızlı itebiliyordu. Görünmeyen bir akıntı onu amacına doğru sürüklüyordu. Sonunda sütunlar gözüktü. Yüksek, üzeri kabuk tutmuş sütunlardı. Ahşaptandılar. Telefon direği kadar kalındılar. Jack çenesini sudan kaldırdı, suya uzanmış Kara Otel'in büyüklüğünü gördü. Sağ tarafa baktı ama Hızlı yerinden kıpırdamamıştı. Yoksa kıpırdamış mıydı? Kolları değişik görünüyordu Hızlı'nın. Belki de...

Yıkılmak üzere olan küçük evlerin otlu yamacında bir hareket oldu. Jack baktığında dört siyah elbiselinin kumsala inip koşmaya başladıklarını gördü. Sala bir dalga çarptı, onu neredeyse Jack'ten ayıracak gibi oldu. Richard inledi. İki adam parmaklarıyla Jack'i işaret ediyordu. Dudakları kıpırdıyordu.

İkinci bir yüksek dalga salı salladı, Jack Sawyer'ı da, salı da tekrar kumsala doğru itecekmiş gibi oldu.

Dalga, diye düşündü Jack. Ne dalgası?

Salın burnu tekrar iniş yaptığında, burnunun üzerinden baktı. Balık olamayacak kadar iri, gri bir sırt, suların içine gömülüyordu. Köpekbalığı mı? Jack suyun içinde çırpmakta olduğu iki bacağını düşündü. Başını suya soktu. Puro biçiminde, dişli bir beyazlığın kendisine doğru geldiğini görmekten korkuyordu.

Öyle bir şey görmedi. Ama gördüğü de onu yeterince şaşırttı.

Sığmış gibi duran suyun içi bir akvaryum kadar doluydu. Ama balıklar normal boyda ve normal biçimde değildi. Bu akvaryumda yalnızca canavarlar yüzüyordu. Jack'in bacaklarının altında dev boyda, olağanüstü çirkin hayvanlarla dolu bir hayvanat bahçesi vardı. Herhalde su derinleştiğinden beri salın altındaydı onlar. Suyun her yanı kalabalıktı

çünkü. Kurt'ları korkutan yaratık, üç metre kadar ilerledi. Yük katarı kadar uzundu. Jack bakarken sudan yükseldi. Gözlerini örten saydam bir zar açılıp kapandı. Uzun bıyıkları ağzının hemen üzerinden fışkırıyordu. Ağzı asansör kapısı gibiydi. Yaratık Jack'in yanından kayıp geçti, sular damlayan burnunu havaya kaldırdı. Tüylü profili Neandertal Adam'a benziyordu.

Bloat'la adamları sudan uzak durur, demişti Hızlı. Gülmüştü de.

Tılsım'ı Kara Otel'e kapatan güç her neyse onun yanlış insanların eline geçmemesi için bu yaratıkları buraya getirmişti. Hızlı de bunu biliyordu. Yaratıkların koca gövdeleri salı itiyor, sütunlara daha da yaklaştırıyordu. Ama dalgalar yüzünden Jack kıyıda olup bitenleri doğru dürüst göremiyordu.

Bir ara yükseldiğinde Güneşışığı Gardener'ın, saçları arkasında uçarak çitin yanında durduğunu, kocaman bir tüfeği Jack'in başına nişanladığını gördü. Sal o sıra dalgalar arasındaki çukura gömüldü, kurşun Jack'in başının üzerinden geçti, sesi duyuldu. Gardener ikinci kere ateş ettiğinde balığa benzer, üç metre boyunda bir yaratık kurşunu yedi, tek hareketle yuvarlandı, tekrar suya battı. Jack, onun vücudunun yan tarafında açılan koca deliği gördü. Bir dahaki yükselişinde Gardener kumsalda koşuyordu. Besbelli Kings-land Motel'e gidiyordu. Dev balık, Jack'i çaprazlama sütunlara doğru itmeyi sürdürüyordu.

5

Bir merdiven, demişti Hızlı. Jack terasın altına girer girmez loş ışıkta onu aramaya başladı. Kalın direkler yosunlarla, deniz kabuklarıyla kaplanmıştı. Dört sıra halindeydiler. Eğer merdiven, bu terasla birlikte yapılmışsa, belki de şimdi kullanılmaz hale gelmişti. Zaten üzeri yosun ve kabukla kaplı bir tahta merdiveni görmek de kolay değildi. Direkler eski hallerinden daha kalındı şimdi. Jack kollarını salın gerisine sardı, üzerine tırmanmak için o kalın kuyruğu kullandı. Sonra ürpererek, titreyerek ıslak gömleğinin düğmelerini açtı. Richard'ın verdiği, bir numara küçük gömlek. Onu salın üzerine attı. Pabuçları suda zaten ayağından düşmüştü. Islak çoraplarını da çıkardı, gömleğin üzerine attı. Richard salın ön tarafındaydı. Dizleri bükük, kendisi öne eğikti. Gözlerini de, ağzını da kapatmıştı.

"Merdiveni arıyoruz," dedi Jack.

Richard, bu sözü anladığını başının belli belirsiz bir hareketiyle belirtti.

"Merdivenden çıkarabilir misin dersin, Richie?"

"Belki," diye fısıldadı Richard.

"Eh, buralarda bir yerde olmalı. Belki bu direklerden birine takılmıştır. Jack iki eliyle suları kulaçladı, salı ilk sıradaki iki direğin arasına getirdi. Tılsım'ın çağrısı artık sürekliydi. Jack'i saldan alıp taraçaya konduracak kadar da güçlü gibiydi. Birinci ve ikinci sıra direkler arasına girdiler. Tepelerinde terasın karanlığı vardı artık. Burada da tıpkı dışardaki gibi, havada minik kırmızı kıvılcımlar parlayıp sönüyordu. Jack saydı: Dört sıra direk vardı. Her sırada beş tane. Merdiven yirmi yerden birinde olabilirdi. Teras altının karanlığında, o direklerin arasında, kendini labirentte gibi hissediyordu insan.

"Bizi vurmadılar," dedi Richard yamyassı bir sesle. "Fırında ekmek kalmamış," dermiş gibi tonsuz söylüyordu bunu.

"Biraz yardım aldık." Richard'a baktı. Dizlerinin üzerinde yığılmıştı Richard. Yardımsız dünyada çıkamazdı o merdiveni.

"Bir direğe geliyoruz," dedi Jack. "Eğil de bizi it, olur mu?"

"Ne?"

"Direğe toslamamızı önle," diye tekrarladı Jack. "Haydi, Richard. Yardımına ihtiyacım var."

İşe yaradı. Richard sol gözünü araladı, sağ elini salın kenarına dayadı. Kalın direğe yaklaşırlarken çarpmamak için sol elini uzattı. Birden direkteki bir şey şrak diye ses çıkardı.

Richard homurdandı, elini çekti. Sanki bir ağız kapanmıştı.

"Neydi o?" dedi Jack. Richard'ın cevap vermesine gerek yoktu. Çocukların ikisi de direklere sarılmış salyangoza benzer yaratıkları gördüler. Onların da gözleri kapalıydı. Ağızları da öyle. Jack ellerini suya daldırdı, salı direğin çevresinden dolaştırdı.

"Ah, Tanrım," dedi Richard. O dudaksız ağızlarda dişler de vardı. "Tanrım, dayanamı..."

"Dayanmak zorundasın, Richard." dedi Jack. "Kumsalda Hızlı'nın ne dediğini duymadın mı? Şimdiye kadar belki de ölmüştür o, Richard. Ölmüşse biz otele girebilelim diye öldü."

Richard gözlerini yine kapamıştı.

"O merdivenden çıkabilmek için kaç salyangoz öldürmek zorunda kalırsak kalalım, yine de çıkacaksın, Richard. Hepsi bu. O kadar."

"Lanet olsun," dedi Richard. "Benimle böyle konuşman gerekmez. Bıktım bu zart zurtundan. Merdivenden çıkacağımı biliyorum, nerede olursa olsun. Yalnız dayanabilir miyim, onu bilemiyorum. Canın cehenneme." Richard bu konferansı gözleri kapalı olarak vermişti. Bitirdiği zaman bin zorlukla gözlerini açtı. "Deli," dedi.

"Sana ihtiyacım var."

"Deli. Nasılsa çıkacağım merdiveni, eşek kafalı."

"O halde, bulalım merdiveni." Jack, salı öne doğru itti. Bir sonraki sıraya doğru. Ve birden merdiveni gördü.

6

Merdiven en içteki iki sıra direğin orta yerinde, dosdoğru aşağıya iniyordu. Tepesindeki karanlık dikdörtgen gölge, yukarda terasa açılan bir kapak olduğunu gösteriyordu. Karanlıkta hayalet gibiydi merdiven. Ancak görünüyordu.

"İşimiz iş, Richie," dedi Jack. Salı dikkatle direkler arasından geçirirken çarpmamasına özen gösterdi. Direğe tutunmuş yüzlerce salyangozumsu yaratık dişlerini gösterdi. Bir iki saniye içinde at salın burnu, suyun altına doğru batmaya başladı. Jack en alt basamağı yakalamak üzere uzandı. "Tamam," dedi. Önce ıslak gömleğinin kolunu basamağa bağladı, sonra öbür kolu atın kuyruğuna dolayıp düğümledi. Neyse, bari sal burada olacaktı dönüşte. Tabii otelden sağ kurtulabilirlerse. Jack'in ağzı birden kuruyuverdi. Tılsım şarkı söylüyor, onu çağırıyordu. Salın üzerinde dikkatle ayağa kalktı. "Önce sen," dedi. "Bu iş kolay olmayacak. Ama sana yardım edeceğim."

"Senin yardımına ihtiyacım yok." Richard ayağa kalkarken öne devrilir gibi oldu, ikisinin de sulara düşmesine ramak kaldı.

"Yavaş ol."

"Yavaş ol, deme bana." Richard iki kolunu açıp kendini dengeledi. Ağzını büzmüştü. Soluk almaya korkuyordu. Öne doğru bir adım attı.

"İyi."

"Eşek." Richard sol ayağını kıpırdattı, sağ kolunu kaldırdı, sağ ayağını öne getirdi. Artık elleriyle merdivenin en alt basamağını tutabilirdi. Sağ gözünü iyice kısmıştı. "Gördün mü?"

"İyi," dedi Jack. İki elini kaldırıp beş parmağını açmış, fiziksel yardım teklifiyle Richard'ı incitmek istemediğini anlatmaya çalışıyordu.

Richard, elleriyle merdivene asıldı, ayakları öne kaydı, salı da çekti. Bir saniye sonra suların üzerinde asılı kaldı. Salın alttan kayıp gitmesine yalnızca Jack'in bağladığı gömlek engel oldu.

"İmdat!"

"Ayaklarını geri çek."

Richard denileni yaptı, tekrar dik durdu. Hızlı hızlı soluyordu.

"Yardım edeyim, tamam mı?"

"Tamam."

Jack salda emekleyip Richard'ın önüne geçti. Büyük bir dikkatle ayağa kalktı. Richard iki eliyle alt basamağa sarıldı, Jack, ellerini Richard'ın sıska kalçalarına dayadı. "Seni yukarı kaldırmaya çalışacağım. Ayaklarınla tekme atmamaya çalış. Kendini yukarı çekip dizini alt basamağa koymaya bak. Önce ellerinle bir üst basamağı tut." Richard tek gözünü açmaya çalıştı ve başardı.

"Hazır mısın?"

"Asıl."

Sal öne kaydı ama Jack, Richard'ı o kadar yukarıya itmişti ki, dizini ilk basamağa basması kolaylaştı. Sonra Jack merdivenin iki yanına sarıldı, kollarının ve bacaklarının gücüyle salı dengelemeye uğraştı. Richard homurdanıyor, öteki dizini de basamağa basmaya uğraşıyordu. Çabucak yapabildi. İki saniye sonra Richard Sloat merdivende ayaktaydı.

"Daha yukarı çıkamam," dedi. "Galiba düşeceğim. Öyle hastayım ki, Jack."

"Bir basamak daha, lütfen. Ondan sonra sana yardım edebilirim."

Richard, ellerini yorgun yorgun kıpırdattı. Jack terasın altına doğru bakıyor, merdiven boyunun belki on metre olabileceğini düşünüyordu. "Şimdi ayaklarını kıpırdat... Lütfen, Richard!"

Richard önce bir, sonra öteki ayağını ikinci basamağa bastı.

Jack, ellerini Richard'ın ayaklarının iki yanına dayayayıp basamağı kavradı, asıldı, kendini yukarı çekti. Sal altta yarım daire çizerek döndü, ama Jack artık dizlerini ilk basamağa dayamayı başarmıştı. Sal, Jack'in gergin gömleğine bağlı durumda, tasmalı köpek gibi ileri geri dolandı.

Merdivenin üçte birine geldiklerinde Jack, bir kolunu Richard'ın beline doladı, kara sulara düşmesini engellemeye çalıştı.

Sonunda dikdörtgen kapak Jack'in başının üzerinde göründü. Jack, Richard'a sarıldı. Richard'ın başı baygın gibi Jack'in omzuna dayandı. Jack arkadaşının da, merdivenin de çevresinden kolunu uzatıp kapağı yokladı. Ya çivilerle kapatılmışsa? Ama kapak hemen açıldı, küt diye terasın üzerine devrildi. Jack, sol kolunu Richard'ın koltuk altlarından geçirdi, onu karanlıktan yukarıya, terastaki deliğin üst tarafına çekti.

– Ara Bölüm –

SLOAT BU DÜNYADA

V

Kings-land Moteli yaklaşık altı yıldır boştu. Uzun süre boş kalan binaların çoğu gibi küflenmiş ve sararmış gazete kâğıdı kokuyordu. Bu koku başlangıçta Sloat'u rahatsız etmişti. Çocukluğunda anneannesi evlerinde ölmüştü Sloat'ların. Dört yıl hasta yatmış, sonunda ölmeyi başarmıştı. İşte onun ölüm kokusu da tıpkı böyleydi. Sloat bu kokuyu istemiyordu. Bu anıları da istemiyordu. Bu onun en büyük zafer dakikasıydı çünkü.

Ama artık önemi yoktu. Jack'in Hazırlık Kampı'na erken gelmesiyle ortaya çıkan o çileden çıkarıcı kayıpların da önemi yoktu. Önceki telaş ve kaygıları artık sinirli bir heyecana dönüşüyordu. Başı eğik, dudakları kıpırdanarak, gözleri pırıl pırıl, odada dolaşıyordu. Richard'la birlikte eskiden kaldıkları odaydı bu. Bazen ellerini arkasında kenetliyor, bazen bir yumruğunu öteki avucuna indiriyor, bazen kel kafasını okşuyordu. Çoğu zaman, üniversitedeyken yaptığı gibi geziniyordu odada. Yumrukları sıkılı, avuçlarına görünmez çiviler bata bata. Midesi bir ekşiyor, bir hafifliyordu.

Dananın kuyruğu kopacaktı.

Yo, hayır. Fikir doğru, cümle yanlıştı.

Kopma yok, birleşme, bütünleşme vardı. Her şey birleşiyordu.

Richard artık öldü. Oğlum öldü. Öyle olmak zorunda. Lanetli Topraklar'dan canını ancak kurtardı ama Agincourt'tan dünyada sağ çıkamaz. Öldü. Bu konuda kendini hayallere kaptırma. Onu Jack Sawyer öldürdü. Bunun için canlı canlı gözlerini oyacağım onun.

"Ama onu ben de öldürdüm," diye fısıldadı Morgan olduğu yerde bir an durarak.

Birden babası geldi aklına.

Gordon Sloat, Ohio'da Lutheran mezhebinden bir papazdı. Morgan tüm çocukluğunu o sert ve korku verici adamdan kaçarak geçirmişti. Sonunda da Yale'e kaçmıştı. Daha lisenin ikinci sınıfındayken kafasına takmıştı Yale'i. Bunun nedenleri arasında bir tanesi çok önemliydi. Zihni bunu kabul etmiyordu ama ruhunun derinliklerinde gömülüydü o neden. Orası kaba, taşralı babasının asla gelmeye cesaret edemeyeceği bir yerdi. Eğer babası Yale Üniversitesi'ne adımını atmaya cesaret ederse, *bir şey* olacaktı ona. O *şeyin* ne olduğundan liseli Sloat pek emin değildi ama Kötü Batı Cadısı'nın üstüne *Dorothy* bir kova su attığında cadıya ne olduysa, ona benzer bir şeydi kesinlikle.* Ve bu sezgileri galiba doğru çıkmıştı. Babası hiç ayağını basmamıştı Yale'e. Morgan'ın o okuldaki ilk günlerinden itibaren, babanın oğul üzerindeki gücü zayıflamaya başlamıştı. Bu bile değerdi o çabalara.

Ama şimdi, yumrukları sıkılı, tırnakları yumuşak avuçlarına batarak dururken, babasının sesini duyuyordu. *İnsan kendi oğlunu kaybediyorsa bu dünyada ne kazanır ki?*

Bir an o boş motel kokusu, anneanne kokusu, ölüm kokusu doldu burun deliklerine. Boğulur gibi oldu. Morgan Sloat, Orris'li Morgan korkuyordu.

Ne kazanmış olur...

İyi Çiftçilik Kitabı diyor ki, *insan kendi tohumunu hiçbir şey uğruna feda etmemeli...*

İnsan ne kazanır...

O insan lanetlenir, lanetlenir, lanetlenir...

... Eğer kendi oğlunu kaybederse...

Leş kokan badana. Kıyı köşede toz haline gelen fare pisliklerinin kokusu. Deliler. Deliler vardı sokaklarda.

İnsan ne kazanır?

Birden cevap zihninde belirdi.

"Dünyayı kazanır!" diye haykırdı Morgan çürümekte olan odanın içinde. Gülerek tekrar dolaşmaya başladı. "İnsan dünyayı kazanır. Jason aşkına, dünya da yeter zaten!"

Bir yandan gülüyor, bir yandan adımlarının hızını artırıyordu. Çok geçmeden sıkılı yumruklarının içinden kanlar damlamaya başladı.

---

* Lyman Frank Baum'un filme de çekilen ünlü *Oz Büyücüsü* kitabından. (ed.)

On dakika kadar sonra kapıya bir araba gelip durdu. Morgan pencereye yürüdü, Güneşışığı Gardener'ın Cadillac'tan fırladığını gördü.

Birkaç saniye sonra adam iki yumruğuyla kapıyı dövüyordu. Üç yaşında bir çocuğun öfkelenip yerleri yumruklaması gibi. Morgan adamın iyice fıttırmış olduğunu gördü, acaba bu iyi mi, yoksa kötü mü, diye düşündü.

"Morgan!" diye haykırdı Gardener. "Kapıyı açın. Efendim! Haberler! Haberlerim var!"

Senin haberlerinin hepsini ben dürbünümle gördüm. Biraz daha vur kapıya Gardener. Ben de bir karara varayım. Deli olman iyi mi, yoksa kötü mü?

İyi, diye karar verdi Morgan sonunda. Indiana'da Gardener en kritik anda paniğe kapılmış, Jack'in hakkından gelmeden kaçmıştı. Ama bu andaki çılgınlığı onu tekrar güvenilir bir kimse yapıyordu. Eğer Morgan'ın bir kamikaze pilotuna ihtiyacı varsa Güneşışığı Gardener uçağa ilk atlayan olurdu.

"Kapıyı açın, Efendim! Haberler! Haberler! Ha..."

Morgan kapıyı açtı. Kendi de çok heyecanlı olmasına rağmen Gardener'a gösterdiği surat son derece sakindi.

"Yavaş ol," dedi. "Yavaş, Gard. Bir damarını çatlatacaksın."

"Otele gittiler... Kumsal, kumsaldayken ateş ettik onlara, sersemler ıskaladı. Suda, diye düşündüm, suda avlarız dedim, o sıra derinlerin yaratıkları yükseldi... Tüfeğin dürbününden gördüm. O kötü çocuğa ODAKLAMIŞTIM; sonra yaratıklar, tıpkı tıpkı..."

"Sakin ol," diye avuttu onu Morgan. Kapıyı kapadı, iç cebinden şişeyi çıkardı, Gardener'a uzattı. O kapağını açıp iki koca yudum içti. Morgan bekledi. Yüzü iyilik dolu ve sakindi. Ama alnının ortasında bir damar atıyor, yumruklarını bir açıp bir sıkıyordu.

Otele gitmişlerdi demek. Morgan o kafası boyalı, ata benzer gülünç salı dürbünüyle görmüştü.

"Oğlum," dedi Gardener'a. "Jack, onu sala bindirirken sağ mı yoksa ölü mü olduğunu adamların görebilmiş mi?"

Gardener başını iki yana salladı ama gözleri neye inandığını belli ediyordu. "Kimse kesin bilmiyor, Efendim. Bazıları kıpırdadığını gördük diyorlar, bazıları da kıpırdamadı diyorlar."

Önemi yok. O zaman ölmemiş olsa bile şimdi ölmüştür. O binada bir soluk aldı mı ciğerleri patlar.

Gardener'ın yanakları viski rengine dönüşmüştü. Gözleri doluyordu. Şişeyi geri vermedi. Öylece tutup durdu. Sloat'a göre hava hoştu. O

ne viski istiyordu ne de kokain. Altmışlı yıllarda denildiği gibi, doğal sarhoştu o şu anda.

"Başından anlat," dedi Morgan. "Bu sefer sözlerin tutarlı olsun."

Gardener'ın Morgan'a ilk söylediklerinde eksik olan tek şey, yaşlı zencinin de kumsalda olduğuydu. Morgan onu da neredeyse tahmin edecekti. Ama Gardener'ın sözlerine devam etmesine izin verdi. Gardener'ın sesi avutuyordu onu. Öfkesi çok zindeleştiriciydi.

Gardener konuşurken Morgan, elindeki seçenekleri son bir kere aklından geçirdi, oğlunu denklemin dışına attı, atarken ufacık bir pişmanlık zonklaması duydu.

İnsan ne kazanır? Dünyayı kazanır ve o da yeter ya da bu durumda, dünyaları. Başlangıçta iki tane. Zamanla daha çok. İstersem hepsini yönetebilirim... Evrenin Tanrısı gibi bir şey olabilirim.

Tılsım. Bu Tılsım...

Anahtar mı?

Hayır. Yoo, hayır.

O bir anahtar değil, bir kapı. Kilitli bir kapı. Kendisiyle kaderi arasında. O kapıyı açmak değil, yok etmek istiyordu. Tümüyle, ebediyen yok etmek, bir daha asla kapanmamasını sağlamak istiyordu... Kilitlenmesi ise hiç söz konusu olmayacaktı artık.

Tılsım kırılınca bütün o dünyalar kendisinin olacaktı.

"Gard!" dedi, odada tekrar dolaşmaya koyuldu.

Gardener ona baktı. Gözleri soru sorar gibiydi.

"İNSAN NE KAZANIR?" deyiverdi Morgan şen bir sesle.

"Efendim, anlayamadım..."

Morgan tam onun karşısında durdu. Gözleri çakmak çakmaktı. Yüzü kırışıklıklarla doluydu. Daha da kırıştı, Orris'li Morgan'ın yüzü oldu, sonra tekrar Morgan Sloat oldu.

"Dünyayı kazanır," dedi Morgan. Ellerini, Osmond'ın omuzlarına dayadı. "Dünyayı kazanır ve dünya da yeter."

"Efendim, anlamıyorsunuz," dedi Gardener, Morgan'a bir deliye bakar gibi bakıyordu. "Sanırım *içeriye* girdiler. *ONUN* olduğu yere. Onları vurmaya çalıştık ama yaratıklar, derinlerin yaratıkları yükselip onları korudu. Tıpkı *İyi Çiftçilik Kitabı*'nda yazılı olduğu gibi... Eğer *içeriye* girdilerse..." Gardener'ın sesi giderek yükseliyordu. Nefret ve yeis doluydu.

"Anlıyorum," dedi Morgan onu avuturcasına. Sesi de, yüzü de sakinlemişti. Ama yumruklarını hâlâ sıkıp açıyor, sıkıp açıyordu. Avuçlarının kanı da yerdeki halıya damlamaya devam ediyordu. Küflenmiş halıya. "Evvvet, anladım, hem de nasıl!" İçeriye girdiler ve benim oğlum bir

daha asla çıkmayacak. Sen de oğlunu kaybettin, Gard. Şimdi de ben kaybettim."

"Sawyer!" diye uludu Gardener. "Jack *Sawyer! Jason!* O lanet..."

Peşinden bir yığın yakası açılmadık küfür sıraladı, bunu beş dakika kadar sürdürdü. Jack'e her iki dilde küfür etti. Sesi titriyor, üzüntü ve öfke tütüyordu. Morgan öylece durup onun boşalmasını bekledi.

Sonunda Gardener soluk soluğa susup şişeden bir yudum daha aldı. Morgan konuştu.

"Tamam! Benden de al bir o kadar! Şimdi dinle, Gard... Dinliyor musun?"

"Dinliyorum, Efendim."

Gardener/Osmond'ın gözleri dikkat dolu ve pırıl pırıldı.

"Oğlum o otelden hiçbir zaman çıkmayacak ve sanırım Sawyer da çıkmayacak. Büyük ihtimalle, orada karşısına çıkanlarla baş edecek kadar *Jason*'laşmamıştır daha. Tılsım, onu belki de öldürür veya delirtir ya da yüz dünya öteye savurur. Ama çıkması da bir *ihtimal*, Gard. Evet, oradan *belki* de çıkabilir."

Gardener, "O soluk alıp vermiş en, en, en kötü orospu çocuğu," diye fısıldadı. Eli şişeyi daha sıkı tuttu. Parmakları sıkıştı, sıkıştı, sonunda termosun çeliğinde çukurlaşmalar başladı.

"İhtiyar zenci kumsalda mı diyorsun sen?"

"Evet."

"Parker," dedi Morgan. Osmond da aynı anda "Parkus," dedi.

"Ölmüş mü?" Morgan bunu sorarken sesinde pek ilgi yoktu.

"Bilmiyorum. Sanırım. Adam yollayıp getirteyim mi?"

"Hayır!" dedi Morgan aksi bir sesle. "Hayır ama biz oraya, onun yanına gidiyoruz, öyle değil mi, Gard?"

"Gidiyor muyuz?"

Morgan sırıtmaya başladı.

"Evet. Sen, ben, hepimiz. Çünkü eğer Jack, otelden çıkarsa ilk önce oraya gidecektir. Eski silah arkadaşını kumlarda öylece bırakamaz, değil mi?"

Gardener de sırıtmaya başladı. "Hayır," dedi. "Bırakamaz."

Morgan ilk defa olarak avuçlarındaki o batıcı acıyı duydu. Yumruklarını açtı, içlerindeki yarım ay biçiminde oyuklardan taşan kanlara baktı. Sırıtması bozulmadı. Hatta daha da yayıldı.

Gardener, ona ciddi bakışlarla bakıyordu. Morgan'ın içini bir güçlülük duygusu doldurdu. Eli boynuna doğru uzandı, yıldırım saçan anahtarı bulup avuçladı.

"İnsan *dünyayı* kazanır," diye fısıldadı. *"Bana Haleluya diyebilir misin?"*

Ağzı kulaklarına varıyordu. Kuduz bir kurt gibi, hastalıklı gülüyordu. Ama ifadesinde sinsi, hain ve güçlü bir nitelik vardı.

"Yürü, Gard," dedi. "Kumsala inelim."

– Kırk Birinci Bölüm –

KARA OTEL

1

Richard Sloat ölmemişti ama Jack dostunu kucağına alıp kaldırdığında kendinde değildi.

Sürü kim şimdi? Kurt'un sesini duydu beyninde. *Dikkatli ol, Jacky! Kurt! Dik...*

GEL BANA! ŞİMDİ GEL! diye seslendi Tılsım o güçlü, sessiz sesiyle. GEL BANA, SÜRÜYÜ DE GETİR, HER ŞEY İYİ OLACAK HER ŞEY İYİ OLACAK HER...

"... türlü şey de iyi olacak," diye gıcırdadı Jack'in sesi.

Öne doğru bir adım atacak oldu, yerdeki kapaktan tekrar aşağıya düşmekten kıl payı kurtuldu. İdam sehpasının kapağıydı sanki. Manyakça bir çifte idam. *Arkadaşınla birlikte sallan,* diye çılgınca bir düşünce geçti Jack'in aklından. Kalbinin atışı kulaklarında gümbürdüyordu. Bir an başını eğip aşağıdaki karanlık sulara kusmak geldi içinden. Sonra kendini toparladı, kapağı ayağıyla kapadı. Artık bir tek dönen rüzgâr güllerinin sesi kalmıştı.

Jack yüzünü Agincourt'a doğru çevirdi.

Ayakları geniş bir balkona basıyordu. Yirmili ve otuzlu yıllarda burası moda bir yerken, insanlar herhalde bu balkonda, şemsiyeler altına konulmuş masalarda oturur, kokteyllerini yudumlardı. Ellerinde belki Edgar Wallace, belki Ellery Queen romanları olurdu. Ya da ileride gölge halinde gözüken Los Cavernes Adası'nı seyrederlerdi. Ufukta mavi, balina sırtı gibi. Erkekler beyaz, kadınlar pastel renkler giymiş olurlardı.

Bir zamanlar... Belki.

Şimdi yer tahtaları çatlamış, kıvrılmış, yarılmıştı. Jack bu terasın eskiden ne renge boyanmış olduğunu anlayamıyordu. Şu anda artık siyahtı. Otelin diğer kısımları gibi. Annesinin ciğerlerindeki habis urları hangi renkte tahayyül ediyorsa, o renkteydi bu otel.

Altı metre kadar ileride Hızlı'nın söylediği kapı-pencereler vardı. Eski günlerde konuklar oradan çıkıyorlardı balkona. Geniş şeritler halinde sabun sürülmüştü camlarına. Pencereler kör gözlere benziyordu.

Birinin üzerinde şu yazı vardı:

EVE DÖNMEK İÇİN SON ŞANSIN

Dalgaların sesi. Damlarda dönen rüzgâr güllerinin sesi. Tuzlu denizin ve eskiden dökülmüş içkilerin kokusu. O zamanlar güzel olan, şimdi kırışmış ve ölmüş olan insanların döktüğü içkiler. Sonra, otelin kendi kokusu. Jack sabunlu pencereye baktı, yazının değişmiş olduğunu görünce, pek de gerçek anlamda şaşmadı.

ANNEN ZATEN ÖLDÜ, NE UĞRAŞIYORSUN?

(Sürü kim şimdi?)

"Sensin, Richie," dedi Jack. "Ama yalnız sen değilsin."

Richard, Jack'in kollarında horlama sesi ile itiraz sesi arası bir şey çıkardı. "Haydi," dedi Jack. Yürümeye başladı.

2

Jack, Agincourt'a doğru yaklaşırken sabunlu cam daha büyüyormuş gibi göründü. Sanki Kara Otel ona kör ama nefret dolu bir şaşkınlıkla bakıyordu.

Buraya girebileceğine gerçekten inanıyor, sonra da çıkabileceğini gerçekten umuyor musun, küçük çocuk? İçinde o kadar Jason'luk olduğundan gerçekten emin misin?

Demin havada gördüklerine benzer kızıl kıvılcımlar sabunlu camın üzerinde oynaşıyordu. Bir an şekillendiler. Jack merakla baktı. Kıvılcımlar ateş cinleri oldular. Hepsi kapının pirinç tokmağına kaydı, orada toplandı. Kapının kulpu tavda demir gibi kor halinde parıldadı.

Haydi küçük çocuk. Dokun kulplardan birine. Denesene!

Jack bir zamanlar, altı yaşında bir çocukken, elini elektrik ocağının borusuna uzatmış, sonra düğmesini "hızlı"ya çevirmişti. Ocağın ne kadar çabuk ısınacağını merak etmişti. Bir saniye sonra parmağını çekti. Kabarmıştı bile parmağın ucu. Bir de çığlık atmıştı Jack. Phil Sawyer ko-

şarak gelmiş, bir bakmış, sonra oğluna, bu kendini yakma konusundaki sapık tutkunun ne zamandan beri başladığını sormuştu.

Jack, sırtında Richard'la durmuş, kor halindeki kapı kulplarına bakıyordu. *Haydi, küçük çocuk. Ocak nasıl yaktı, unuttun mu? Parmağını çekmeye vaktin olacak sanmıştın. Kırmızılık bir dakikadan önce başlamıyor nasılsa, diye düşünmüştün. Ama canın hemen yanmıştı, değil mi? Bu seferki nasıl olacak dersin, Jack?* Yeni yeni kıvılcımlar kayıyordu kulplara doğru. Madenler erimeye başlayacak gibi bir renge dönüşmüştü. Eğer dokunursa sıvı maden eline gömülecek, etini yakacak, kanını kaynatacaktı. Acısı daha önce duyduklarının hiçbirine benzemeyecekti.

Kollarında Richard'la bir süre durup bekledi. Tılsım'ın tekrar kendisine sesleneceğini umuyordu. Ya da içindeki Jason kişiliğinin su yüzünü çıkmasını bekliyordu. Ama beyninde beliren, annesinin sesi oldu.

Durmadan seni bir şeyin dürtmesi mi gerek, Jacky? Haydi bakalım, koca çocuk, bu seferkini kendi kendine yap. İstersen yapabilirsin. Her işini öteki mi yapmalı?

"Peki, anne," dedi Jack. Biraz gülümsüyordu ama sesi korkudan titriyordu. "Senin hatırın için. Umarım yanımda yanık merhemi vardır."

Uzandı, alev tokmaklardan birini kavradı.

Ama sıcak değildi! Bu iş baştan sona bir hayaldi. Kulp ılıktı ama o kadar. Jack bastırırken bütün kulplardaki kırmızılık silindi. Kapıyı içeriye doğru ittiğinde Tılsım tekrar seslendi, tüylerini diken diken etti.

AFERİN! JASON! BANA! BANA GEL! Sırtında Richard'la adımını Kara Otel'in yemek salonuna attı.

3

Eşiği aşarken hareketsiz bir kuvvetin varlığını hissetti; ölü eli gibi bir şey. Bu el onu dışarıya doğru itiyordu. Jack bastırdı, bir iki saniye sonra itilme duygusu sona erdi.

Oda pek de karanlık değildi ama sabunlu camlar buraya tek renk bir ışık veriyordu. Jack bundan hiç hoşlanmadı. Siste kalmış gibi, kör gibi hissetti kendini. Duvarların içinde, sıvaların çürümeye başladığı yerlerde kötü kokular vardı. Boş çağların ve ekşi karanlığın kokuları. Ama daha başka şeyler de vardı burada. Jack bunu biliyor, korkuyordu.

Çünkü burası boş değil!

Ne gibi şeylerin var olduğunu bilmiyordu. Ama Sloat'un buraya girmeye asla cesaret edemediğini, başkalarının da girmeye kalkışmadıkla-

rını biliyordu. Hava ağır ve tatsızdı. Ciğerlerine yavaş yavaş zehir dolar gibi oluyordu. Çevresindeki çeşitli katların, dehlizlerin, geçitlerin, gizli odaların, çıkmazların baskısını hissetti. Girift bir mezar gibiydi burası. Bir delilik vardı çevrede. Yürüyen bir ölüm, saçmalayan bir mantıksızlık. Jack bu kavramları ifade edecek kelimeleri belki bulabilir belki de bulamazdı ama seziyordu hepsini yine de... Ne olduğunu biliyordu. Evrenin tüm Tılsımlarının kendisini bu kötülüklerden koruyamayacağını da biliyordu. Garip bir tören dansına başlamış gibiydi. Koreografisi yapılmamış bir dans.

Kendi başınaydı.

Ensesini bir şey gıdıkladı. Jack elini oradan geçirdi, yan döndü Richard sırtında inledi.

Ağının ipliğinde sallanan kocaman, siyah bir örümcekti. Jack başını kaldırdı, ağı tavandaki vantilatörün kanatları arasında gördü. Kirli bir leke gibi. Örümceğin vücudu şişti. Jack onun gözlerini de görebiliyordu. Daha önce ömründe örümcek gözü gördüğünü hatırlamıyordu. Jack sallanan örümceğin çevresinden dönüp masalara doğru kaydı. Örümcek ağının ucunda dönüp onu izledi.

"FİS HIRHIZ!" diye haykırdı birden Jack'e.

Jack de haykırdı, panik içinde Richard'ı olanca gücüyle kendine yasladı. Çığlığı yüksek tavanlı yemek salonunda yankılandı. İlerdeki gölgelerde kof bir metalik ses oldu, sonra birisi güldü.

"FİS HIRHIZ! FİS HIRHIZ!" diye bağırdı örümcek. Sonra birden ağına tırmandı, tavana doğru yükseldi.

Jack kalbi çarparak ilerledi, Richard'ı yemek salonunun masalarından birinin üzerine yatırdı. Çocuk bir daha inledi, sesi pek hafif çıktı. Jack, onun giysilerinin altında iki çıkıntı hissedebiliyordu.

"Seni bir süre bırakmak zorundayım, dostum," dedi Jack.

Yukardaki gölgelerden aynı çığlık duyuldu: "... ona iyi bakarım... Sana da fis hırhız, fis hırhız..." Karanlık, vızlayan bir minik gülüş duyuldu.

Masanın altındaki rafta katlanmış keten örtüler duruyordu. En üstteki iki üç tanesi küf içindeydi, ama ortalarda o kadar kötü durumda olmayan bir tane de vardı. Jack onu alıp Richard'ın üstüne örttü, boynuna kadar çekti, dönüp uzaklaşır gibi oldu.

Örümceğin sesi yine duyuldu. «... ona iyi bakarım, fis hırhız..."

Jack başını kaldırdı, örümceği göremedi. O soğuk gözleri düşünebiliyordu ama hayaldi tabii. Hepsi hayaldi. Gözünün önünde iç bulandırıcı bir sahne canlandı: örümcek Richard'ın yüzünde! Dudaklarının arasından giriyor, bir yandan da *fis hırhız, fis hırhız* diye bağırıyor.

Örtüyü Richard'ın tepesine kadar çekip ağzını da kapatmayı düşün-

dü ama onu cesede benzetmeyi içinin götürmediğini fark etti. Bir davetiye olurdu bu hemen hemen.

Tekrar Richard'ın başına döndü, orada durdu. Kararsızdı. Bu binadaki kuvvetler her ne ise, kararsızlığının onları çok sevindirdiğinin de farkındaydı... Onu Tılsım'dan uzak tutacak her şeyi desteklerdi onlar.

Elini cebine attı, iri, yeşil bilyeyi çıkardı. Öteki dünyada ayna olanını. Jack, bu aynanın kötü güçlere karşı herhangi bir özel gücü olduğuna inanmak için hiçbir sebep göremiyordu ama Diyar malıydı ne de olsa... İyi bir yerdi Diyar... Lanetli Topraklar hariç. Yaratılıştan iyi olan bir şeyin, herhalde kötülüğe karşı bir gücü olmalı, diyordu Jack.

Bilyeyi Richard'ın avucuna koyup parmaklarını kıvırdı. Richard'ın eli kapandı, sonra yavaşça açıldı.

Tepede bir yerden örümceğin pis gülüşü duyuldu.

Jack, Richard'ın üzerinde eğildi ve mırıldandı. "Elinde tut onu, Richie. Sıkı tut, ahbap."

"Bana ahbap de..." dedi Richard mırıltı gibi. Ama eli yavaşça bilyenin üzerine kapandı.

"Sağ ol, Richie, oğlum." Jack, Richard'ın yanağını hafifçe öptü, sonra yemek salonunun çift kanatlı kapılarına doğru ilerledi. *Alhambra gibi,* diye düşündü. *Yemek salonu orada bahçelere açılıyor, burada da suya. Çift kanatlı kapılar aynı.*

İlerlerken o ölü elin kendisini yine ittiğini hissetti. Otel reddediyordu onu. Tekrar dışarı itmeye çalışıyordu.

Boş versene, dedi Jack içinden. Yoluna devam etti.

İten kuvvet çabucak yok oldu.

Jack yaklaşırken çifte kapılar, *bizim başka yollarımız da vardır,* diye fısıldadı. Jack iç taraflardan o maden çınlama sesini tekrar durdu.

Sloat'dan korkuyorsun, diye fısıldadı çifte kapılar. Ama bu sefer ses yalnız onlardan gelmiyordu. Jack, bütün otelin sesini duyuyordu. *Sen Sloat'tan korkuyorsun. Bir de kötü Kurt'lardan. O keçi gibi yaratıklardan. Aslında basketbol koçu olmayan basketbol koçlarından. Sen silahlardan, patlayıcılardan, sihirli anahtarlardan korkuyorsun. Biz burada böyle şeyler için hiç kaygılanmayız, küçük. Bunlar bize vız gelir. Morgan Sloat bir karıncadan başka bir şey değildir. Yirmi yıllık ömrü var. Bu bizim için bir soluk alıp vermenin süresidir. Biz Kara Otel'dekiler yalnızca Tılsım'ı önemseriz. Tüm mümkün dünyaların nexus'unu. Sen buraya bir hırsız gibi geldin, bizim olan şeyi bizden çalmaya kalktın. Sana bir kere daha söylüyoruz. Senin gibi fis hırhızlar için başka yollarımız da var bizim. Direnirsen onların ne olduğunu öğrenirsin. Kendiliğinden anlarsın.*

4

Jack kapının önce birinci kanadını, sonra ikincisini itti. Menteşeler kıvrılırken tatsız tatsız gıcırdadı. Ne de olsa yıllardır ilk defa açılıyorlardı.

Kapıların gerisinde karanlık bir koridor vardı. *Bu lobiye gidiyor,* diye düşündü Jack. *Ve eğer burası gerçekten Alhambra gibiyse, merdivenlerden birinci kata çıkmam gerek.*

O katta büyük balo salonunu bulacaktı. Almaya geldiği şey büyük balo salonunda olmalıydı.

Jack arkasına baktı, Richard'ın kıpırdamamış olduğunu gördü, koridora adımını attı. Sonra kapıyı arkasından kapattı.

Koridora ağır ağır ilerlemeye başladı. Yırtık, kirli pabuçları çürüyen halı üzerinde ıslak ıslak fışırdıyordu.

Biraz ilerde Jack yine çift kapıları gördü. Şurası Altın Salon, tam karşısındaki ise Madenciler Salonu olmalıydı. Beş adım daha ileride, kapısında kuş resimleriyle Mendocino salonu vardı. Maun kapısına ANNEN BAĞIRA BAĞIRA ÖLDÜ diye yazılmıştı. Koridorun inanılmayacak kadar ilerisinde sulu bir ışık görünüyordu. Lobi.

Klank.

Jack yıldırım hızıyla döndü, koridora açılan kapılardan birinde bir hareketin ışıltısını gördü.

(Taş mı?) (Gözetleyen kapılar mı?)

Jack gözlerini tedirgin tedirgin kırpıştırdı. Koridorun duvarları maun lambri kaplıydı. O tahtalar da çürümeye başlamıştı. Taş yoktu. Deminki üç salonun kapıları da kapıydı. Normal, dikdörtgen kapı. Gözetlemeyen cinsten. Ama Jack bir an için katedral kapısı gibi yuvarlak üstlü kapıların açıldığını görür gibi olmuştu. Bu kapı boşluklarında yukardan inen demir parmaklıklar vardı. Alt tarafı sivriydi parmaklık demirlerinin. Aç dişler gibi. Kapı indirildiği zaman o sivrilikler yerdeki delikleri girip oturuyordu.

Taştan yuvarlak kapı falan yok, Jacky. Kendin bak. Kapı işte. Sen o yukardan inen kapıları Londra Kulesi'nde görmüştün. Yıllar önce annenle ve Tommy Amca'yla gittiğinizde. Biraz fıttırıyorsun yalnızca, hepsi o kadar...

Ama midesindeki bu duygu da yanılmaz bir şeydi.

Ama gördüm onları. Geçiş yaptım, bir an için Diyar'daydım.

Klank.

Jack öbür tarafa döndü. Yanaklarını ve alnını terler kaplamıştı. Ensesindeki saçlar dimdikti.

Yine gördü. Madeni bir parıltı. O odalardan birinin loşluğunda. Koca taşlar günah kadar karaydı. Yüzlerini yosunlar yeşertmişti. Berbat albino

böcekler deliklere girip çıkıyordu. Duvarlarda on beş yirmi adım aralıkla halkalar vardı. Oralara takılması gereken meşaleler çoktan gitmişti.

Klank.

Bu sefer gözünü kırpmadı bile. Dünya gözlerinin önünde yana kaydı, akan su ardından görülüyormuş gibi titredi. Duvarlar siyahımsı maundu taş yerine. Kapılar da indirmeli demir parmaklık değil, basbayağı kapıydı. Kadınların naylon çorapları kadar ince bir zarla birbirinden ayrılan iki dünya şimdi üst üste çakışmaya başlıyordu.

Jack içindeki Jason kişiliğinin de Jack kişiliğiyle birleşmeye başladığını hissetti. İkisinin bileşimi olan bir üçüncü varlık çıkıyordu ortaya.

Bileşim nedir, bilmiyorum, ama umarım güçlüdür; çünkü o kapıların ardında bir şeyler var, hepsinin ardında ...

Jack koridorda tekrar lobiye doğru ilerlemeye koyuldu.

Klank.

Bu sefer dünyalar değişmedi. Tahta kapılar tahta kapı olarak kaldı, hareket de gözükmedi.

Ama tam şuranın arkasında. Tam arkasın...

Boyalı, çift kanatlı kapıların ardından bir ses duydu. Orada HERON BARI diye yazılıydı. Duyduğu ses eski, kocaman paslanmış bir makinenin hareketle geçirilmesine benzer bir sesti. Jack hemen.

(Jason hemen)

açılmakta olan o kapıya döndü.

(yükselmekte olan parmaklıklara döndü)

elini çabucak

(kesesine)

cebine daldırdı.

(kese yeleğinin kuşağına takılıydı)

Kotunun cebinde parmakları Hızlı'nın verdiği gitar penasını buldu.

(köpekbalığı dişini buldu)

Heron Bar'dan ne çıkacağını beklerken otelin duvarları boğuk boğuk fısıldadı. *Fis hırhızlarla başa çıkmak için başka yollarımız da var. Vakit varken gitmeliydin; çünkü artık süren doldu, küçük çocuk.*

5

Klank... GÜM!

Klank... GÜM!

Klank... GÜM!

Ses yüksek, sarsak ve metalikti. İnsanlık dışı niteliği Jack'i insan sesinden çok daha fazla korkutuyordu.

Adımlarını budalca bir tempoyla atıyor, yaklaşıyordu.

Klank... GÜM! Klank... GÜM!

Uzun bir sessizlik oldu. Jack boyalı kapıların biraz sağına çekilip sırtını duvara dayadı, bekledi. Sinirleri öyle gergindi ki, ses çıkaracaktı neredeyse. Uzun süre hiçbir şey olmadı. Jack gümleyen şeyin bir boyut kapağından düştüğünü, geldiği dünyaya geri gittiğini umdu. Bu kazık gibi sahte pozdan sırtı ağrıyordu. Omuzlarını sarkıttı.

O sıra kırılma gibi bir ses duyuldu, kocaman, beş santim boyunda tırnakları olan bir madeni el, kapının üzerindeki resmi delip dışarıya uzandı. Jack tekrar duvara yapıştı, ağzı dehşetle açıldı.

Ve çaresizlik içinde Diyar'a geçiverdi.

6

Yukardan inen demir kapının ardında siyahımsı paslı zırh giymiş biri vardı. Silindir miğferi kara, yatay bir aralıkla göz yerinde kesilmişti yalnızca. O da iki santimden geniş değildi. Miğferin tepesinde kırmızı bir tüy göze çarpıyordu. Oradan da içeriye böcekler girip çıkıyordu. Jack bunların Thayer Koleji'nde duvarlardan dökülenlerle aynı olduğunu gördü. Miğfer paslı şövalyenin omuzlarına inen bir boyunlukla son buluyordu. Kadınların şalları gibiydi omuzluk. Pazuları ve kolları ağır çelikle kaplıydı. Dirsekte tel örgü zırhtan eklem yeri vardı. Üstü asırlık pisliklerle doluydu. Şövalye kıpırdadıkça o örgüler çocuk ağlaması gibi gıcırdıyordu.

Zırhlı ellerin ucu birer mızraktı sanki.

Jack taş duvara yaslanmış duruyordu. Karşısındaki şekle bakıyor, gözlerini ondan alamıyordu. Ağzı kurumuştu ateşten. Gözleri yuvalarında tempolu olarak, kalıp vuruşlarına adım uydurarak, her an biraz daha büyüyor gibiydi.

Şövalyenin sağ elinde bir *martel de fer** vardı. On beş kiloluk paslı, çelik başlı cinayet aleti.

Yukardan inen kapı. Unutma, o kapı ikinizin arasında ...

Ama o anda, yakında hiçbir insan bulunmadığı halde, yukardaki teker dönmeye, parmaklık kapı ağır ağır yükselmeye başladı.

---

* (Fr.) Savaş çekici (çev.)

7

Pençe kapıdan çekilmişti. Orada bir delik kalmıştı yalnızca. Kapıya boyanmış kırlık manzara, gökyüzündeki delikle sürrealist bir havaya girmişti. Sanki resimdeki avcı, günü fena gitti diye kızmış, gökyüzünü patlatıvermişti. Derken *martel de fer*'in tokmağı kapıda patladı, parçaladı, Jack saçılan tahta parçalarından korunabilmek için ellerini yüzüne kapadı. Sivri uçlu el tekrar göründü. Önce bir yana, sonra öteki yana uzandı, deliği genişletti, çekildi. Çekiç ikinci kere indi, kapının büyük bir parçası kopup halıya düştü.

Jack artık Heron Bar'ın gölgelerinde dev zırhlı hayali görebiliyordu. Bu zırh, Kara Şato'da Jack'le karşı karşıya gelenin giydiğiyle aynı değildi. Şatodaki, silindir biçiminde bir miğfer giymişti. Tepesinde kırmızı tüy vardı. Bunun miğferi çelik bir kuşun cilalı kafasına benziyordu. İki yanından boynuzlar çıkıyordu. Boynuzlar hemen hemen kulak hizasındaydı. Jack zırhın göğüs parçasına baktı. Örgüdendi. Altında zincirlerden dokunmuş bir önlük etek vardı. Çekiç her iki dünyada da aynıydı. Şövalye ikizler onu iki dünyada da aynı anda indiriyorlardı. Tiksinerek yapıyor gibiydiler bu işi. Böyle bir hasma karşı, gerek var mıydı savaş çekicine?

Kaç, Jack. kaç! Doğru, diye fısıldadı otel. *Kaç! Fis hırhızlar hep öyle yapar! Kaç! KAÇ!"*

Ama kaçmadı. Ölür de kaçmazdı; çünkü o fısıldayan sinsi sesin hakkı vardı. Fis hırhızlar gerçekten de kaçarlardı.

Ama ben hırsız değilim, diye düşündü Jack ciddi ciddi. *Bu yaratık beni öldürebilir ama yine de kaçmayacağım. Çünkü hırsız değilim ben.*

"Kaçmayacağım!" diye haykırdı o ifadesiz çelik kuş kafasına doğru. *"Hırsız değilim ben! Duyuyor musun? Benim olan şeyi almaya geldim ve HIRSIZ DEĞİLİM!*

Miğferin soluyan deliklerinin derinlerinden homurtulu bir çığlık yükseldi. Şövalye uzun tırnaklı pençelerini kaldırdı, yumruk yapıp indirdi. Biri yere doğru, öteki sağa indi. Kapıdaki kır manzarası bitmişti. Menteşeler koptu, kapı üzerine doğru devrilirken Jack, kuşlardan birinin resimden fırlayıp uçarak kaçtığını, gözlerinin Walt Disney çizgi filmlerindeki gibi korkuyla açıldığını gördü.

Zırh tıpkı katil bir robot gibi üzerine geliyordu. Bacakları kalkıyor, sonra iniyordu. Boyu iki metreden fazlaydı. Kapıdan geçerken boynuzları üst pervazda iki çizik oluşturdu.

Soru işareti gibiydi çizikler.

Kaç, diye uyardı kafasında bir ses.

Kaç, hırhız, diye fısıldadı otel.

Hayır, diye karşılık verdi Jack. Yaklaşan şövalyeye baktı, parmakları gitar mızrabının çevresine sıkıştı. Diken parmaklı eller kuş miğferin göz kapağına yükseldi, kapağı tutup kaldırarak açtı. Jack soluksuz kaldı.

Miğferin içi boştu.

Sonra o eller Jack'e doğru uzandı.

8

Diken parmaklı eller yükseldi, silindir miğferi iki yanından tuttu, yavaşça kaldırdı, içinden en azından üçyüz yaşında görünen öfkeli bir ihtiyarın yüzü çıktı. Eskimiş kafasının bir yanı ezilmişti. Teninden kırık yumurta kabuğu gibi bir şeyler fışkırmıştı. Yarada siyah ve yapışkan bir madde de yayılıyordu. Beyindi galiba. Çürümüş beyin. Solumuyordu adam. Kırmızı kenarlı gözleri, Jason'a cehennem alevleri gibi bakıyordu. Sonra sırıttı, Jason onun insanı parçalamaya hazır sivri dişlerini gördü.

Şövalye şakırdayarak ilerledi. Ama tek ses o değildi.

Jason sola, ana hole doğru baktı.

(lobiye)

şatoda

(otelde)

İkinci bir şövalye daha olduğunu gördü. Bu seferki daha alışılmış bir miğfer giymişti. Onun arkasından bir üçüncüsü geliyordu, sonra da dördüncüsü. Koridordan yavaş yavaş yaklaşıyorlardı. Eski zamanın hareketli zırhları şimdi içlerinde bir tür vampir yaratıklar barındırıyordu.

O sırada eller, onu omuzlarından yakaladı. Eldivenlerin ucundaki sivri parmaklar omuzlarına ve kollarına gömüldü. Sıcacık kanlar akmaya başladı, buruşuk yüz korkunç, aç bir gülümseme ifadesine büründü. Dirseklerdeki zincir örgüler çığlık atarken ölü şövalye, çocuğu kendine doğru çekti.

9

Jack acıyla haykırdı. Sivri parmaklar etinin içindeydi, vücudunun içindeydi; bunun gerçek olduğunu, biraz daha sürerse kendisini öldüreceğini anladı.

Miğferin içindeki o kara boşluğa doğru çekiliyordu.

Ama boş muydu orası gerçekten?

Jack karanlığın ortasında iki kızıl parıltı görür gibi oldu; göz sanki. Zırh eller onu yukarı kaldırdı. Jack donarcasına üşüdüğünü hissetti. Tüm kışlar birleşmiş, bir tek kış olmuş gibi ve o buz gibi hava boş miğferden dışarı boşanıyordu.

Beni gerçekten öldürecek ve o zaman annem de ölecek, Richard da ölecek, Sloat kazanacak, beni öldürecek, öldürecek.

(dişleriyle parçalayacak)

beni donduracak...

JACK! diye seslendi Hızlı'nın sesi.

(JASON! diye bağırdı Parkus'un sesi.)

Pena, evlat! Penayı kullan! İş işten geçmeden! JASON AŞKINA PENAYI KULLAN İŞ İŞTEN GEÇMEDEN!

Jack'in parmakları penayı kavradı. O seferinde para nasıl ısındıysa bu da öyle sıcaktı. Uyuşturucu soğuğun yerine beynini coşturan bir zafer duygusu geldi. Penayı cebinden çıkardı, omuzlarına gömülen çelik tırnakların acısından bağırdı ama zafer duygusunu yine de kaybetmedi. O tatlı Diyar sıcağı, o apaçık *gökkuşağı* duygusu.

Pena, evet pena olmuştu yine; parmaklarının arasındaydı. Güçlü, ağır bir fildişiydi. Üzerinde garip desenler vardı. O anda Jack

(ve Jason)

o desenlerin bir yüz oluşturduğunu gördü: Laura DeLoessian'ın yüzü.

(Lily Cavanaugh Sawyer'ın yüzü.)

10

"Onun adına, iğrenç şey!" diye bağırdılar ikisi bir ağızdan; ama bir tek ses çıktı, bir tek varlığın sesi: Jack/Jason. *"Dünyayı senden arındırmak için! Kraliçenin ve oğlunun adına dünyayı senden temizlemek için!"*

Jason, gitar penasını yaşlı vampir yaratığın bembeyaz, buruşuk suratına indirdi. Aynı anda yaratık geçiş yaptı, penanın siyah boşluğa doğru indiği görüldü. Jack bir an, daha Jason'laştı, vampir yaratığın kırmızı gözlerinin inanmaz bakışlarla dışarı uğradığını gördü. Pena buruş buruş alnına daldı. Bir an gözlerin üzerini film kaplamış gibi oldu, sonra da patladı, içinden fışkıran siyah sıvı Jack'in eline, bileğine yayıldı. Sıvının içi minik, ısırgan kurtlarla doluydu.

11

Jack duvara doğru fırlamıştı. Başını çarptı. Başının, omuzlarıyla kollarının acısına rağmen penayı elinden bırakmadı.

Zırh, teneke konserve kutularından yapılmış gibi tangırdıyordu. Jack bir ara onun şişmeye başladığını fark etti, gözlerini korumak için elini kaldırdı.

Zırh kendi kendini parçaladı. Her yana şarapnel saçmadı ama parçalanıp yıkıldı. Jack şu anda pis bir otelin alt katında, kanlar içinde olmasa da, film seyrediyor olsa, kahkahalarla gülerdi. Cilalı çelik miğfer boğuk bir takırtıyla yere yuvarlandı. Boyunluğu zırhın içine düştü. Ön ve arka parçalar, arası boş kitap destekleri gibi yıkıldılar. İki saniye boyunca küflü halıya metal yağdı, sonunda ortada bir hurda yığını kaldı.

Jack duvara dayanarak doğruldu, zırhın tekrar kalkıp toparlanmasını bekliyormuş gibi baktı. Aslında da bekliyordu öyle bir şeyi. Beklediği olmayınca sola, lobiye doğru döndü ve üç yeni zırhlının ağır ağır kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Birinin elinde peynir gibi, küflü bir tuğ vardı. Üzerinde Jack'in tanıdığı bir sembol göze çarpıyordu. Orris'li Morgan'ın askerlerinde görmüştü. Arabaya eşlik edenler de bu tuğdan taşıyorlardı. Morgan'ın işareti ama bunlar Morgan'ın yaratıkları değildi ki... Jack bunu hayal meyal anlayabiliyordu. Bu tuğu taşımalarının nedeni, korku içindeki konuğa bir tür şakaydı. Kendi varlık nedenlerini çalmaya gelmişti bu konuk buraya.

"Yeter artık," diye fısıldadı Jack boğuk boğuk. Pena parmakları arasında titredi. Bir şey olmuştu ona. Hasara uğramıştı zırhlıya saldırırken. Fildişi eskiden krem rengindeyken şimdi dikkati çekecek kadar sararmıştı. Üzerinde incecik çatlaklar görülüyordu.

Zırhlılar hâlâ yaklaşıyorlardı. Biri upuzun bir kılıç çekti. Ucu çatallıydı.

"Artık yeter," diye inledi Jack. "Ah, Tanrım, lütfen, yeter artık, yorgunum, yapamam, lütfen, yeter, yeter..."

Gezgin Jack, dostum Gezgin Jack...

"Hızlı, yapamam!" diye bağırdı. Gözyaşları kirli yüzünden aşağıya sızdı. Zırhlılar bir montaj fabrikasının yürüyen bantı üzerindeki birleştirilmeye hazır oto parçaları gibi yaklaşıyorlardı. Miğferlerin içindeki buz gibi karanlıklarda kutup rüzgârlarının uğultusunu duydu.

"... sen California'ya onu almaya geldin.

"Lütfen, Hızlı, yeter!"

Kara metal robot suratlar, paslı kollar ona yaklaştı, uzandı.

Elinden geleni yap, Gezgin Jack, diye fısıldadı Hızlı. Onun da sesi yorgundu. Sonra yok oldu, Jack tek başına kaldı.

– Kırk İkinci Bölüm –

JACK VE TILSIM

1

Jack Sawyer'ın beyninin içinden bir ses, *bir hata yaptın,* dedi. Heron Bar'ın kapısında durmuş, yaklaşan zırhlılara bakıyordu. Zihninde bir göz açıldı, karşısında öfkeli bir adam gördü. Genç irisi bir çocuk gibiydi hemen hemen. Bir kovboy kasabasında, kameraya doğru yürüyordu. İki tabancasının kılıflarının çıtçıtlarını açıyordu. *Bir hata yaptın; Ellis kardeşlerin ikisini de öldürmen gerekirdi!*

2

Annesinin tüm filmleri içinde Jack'in en çok sevdiği *İdam Kasabasına Son Tren* olmuştu. 1960'da çekilmiş, 1961'de vizyona çıkmış bir filmdi. Warner Brothers filmiydi. O zamanın tüm Warner Brothers kovboy filmleri gibi bunun da başrollerini televizyon dizilerinden aktörler doldurmuştu. *Maverick* dizisinden Jack Kelly (kibar kumarbaz rolünde), *Bourbon Sokağı*'ndan Andrew Duggan (kötü yürekli sığırcı zengin), televizyonda *Cheyenne Bodie*'de bir tip çizen Clint Walker da emekli şerif Rafe Ellis rolündeydi. Silahlarını son bir kere kuşanmak zorunda kalıyordu. Inger Stevens'a dans salonundaki kız rolü verilmişti ama Bayan Stevens ciddi şekilde bronşit olunca rol Lily Cavanaugh'ya kalmıştı. Böyle rolleri komadayken bile yapardı o. Bir keresinde Jack, annesiyle babası onu uyuyor sandığı bir sırada, onların alt salonda konuştuklarını dinlemişti. Annesi yalınayak mutfağa, su almaya giderken garip bir söz söylemişti; garip olmalıydı, çün-

kü Jack hiç unutamamıştı o sözü. "Canlandırdığım bütün kadınlar sevişmesini bilir ama hiçbiri doğal davranmayı bilmez," demişti Phil'e.

Warner'in başka bir yapımında *(Sugarfoot)* rol almış olan Will Hutchins da vardı bu filmde. *İdam Kasabasına Son Tren*'i Jack'in en çok sevmesinin nedeni de onun oynadığı roldü. Andy Ellis tipi... Zırhlılar karşıdan yaklaşırken onu hatırlamıştı Jack'in yorgun zihni o anda.

Andy Ellis, şerifin korkak küçük kardeşiydi. Ancak en son anda öfkeleniyordu. Bütün film boyunca rezil olduktan sonra.

Tozlu, geniş sokakta ilerlerken tabancalarını çıkarıyor, *"Haydi, gelin! Gelin! Hazırım ben! Hata yaptınız! Ellis kardeşlerin ikisini de öldürecektiniz!"* diye haykırıyordu.

Will Hutchins büyük bir aktör sayılmazdı ama o anda başarmıştı; en azından Jack'in gözünde başarmıştı. Çocuk ölümüne gidiyor ve bunu da biliyordu; *ama yine de gidiyordu.* Gerçi korkuyordu ama adımları isteksiz değildi. Hevesliydi. Yapmak istediği şeyden emindi. Tabancaları çekerkenki beceriksizliğine rağmen.

Zırhlılar aradaki uzaklığı kapatıyorlardı. Oyuncak robotlar gibi iki yana sallanıyorlardı. *Sırtlarında kurma anahtarı mı var acaba*, diye düşündü Jack. Olmalıydı.

Onlara doğru döndüğünde sarı pena parmaklarının arasında, sanki bir ezgi çalmaya hazırdı.

Zırhlılar bir kararsızlık geçirir gibi oldu. Onun korkusuzluğunu hissetmiş gibiydiler. Otelin kendisi de kararsız gibiydi. Belki önce önemsemediği bir tehlikeyi hissediyordu. Yer döşemeleri gıcırdadı, kapılar çarparak kapandı, damdaki rüzgâr gülleri bir an dönmeyi kestiler.

Zırhlılar yine ilerledi. Uygun adım geliyorlardı. Birinin elinde dikenli gülle vardı. Tahta saplıydı. Ortadaki *martel de fer*, sonuncusu da çatal uçlu kılıç taşıyordu.

Jack birden onlara doğru yürümeye başladı. Gözleri parladı, gitar penasını kaldırıp önünde tuttu. Jason parıltısı vardı suratında.

O birden

geçiş yaptı

kendini bir an için Diyar'da buldu ve Jason *oldu*. Köpekbalığı dişi sanki alev almış gibi parlıyordu burada. Üç şövalyeye yaklaşırken biri miğferini çıkardı, yine beyaz, yaşlı bir surat belirdi. Sarkık gerdanı, erimiş bir mumu andırıyordu. Miğferini savurduğunda Jason kolaylıkla eğilip kaçtı.

ve

tekrar geçiş yaptı.

Jack kimliğine döndü. O anda miğfer, arkasındaki lambri duvara çarptı. Karşısında başsız bir zırh duruyordu.

Bu beni korkutur mu sanıyorsun? diye düşündü nefretle. *Ben bu numarayı daha önce görmüştüm. Korkutmaz, sen de korkutmuyorsun. Bitireceğim bu işi, o kadar.*

Bu sefer otelin dinlediğini hissetmekle kalmadı. Otel, Jack'in çevresinde büzülmüştü. Bir sindirim organının dokusu, zehirli bir şey yiyince nasıl büzülürse öyle. Üst kattaki beş odada beş koruyucu şövalye ölürken pencereler tabanca gibi patladı. Jack zırhlılara doğru ilerledi.

Tılsım tatlı sesiyle zafer şarkısı söylüyordu.

JASON! BANA!

"Gelin!" diye bağırdı Jack zırhlılara. Sonra gülmeye başladı. Elinde değildi. Gülmeyi hiç bu kadar kuvvetle istememişti. Kaynaktan fışkıran su gibiydi gülüşü. Ya da derin bir ırmaktan. *"Gelin, hazırım size! Hangi manyak 'yuvarlak masa'dan geliyorsunuz bilmiyorum ama orada kalsaydınız daha iyi ederdiniz! Bir hata yaptınız!"*

Kahkahalarla gülerek ama için için kararlı, kendini kafası olmayan zırha doğru attı. Ortadaki kafasız zırhlı sallanıp duruyordu.

"Ellis kardeşlerin ikisini de öldürecektiniz!" diye bağırdı. Pena, buz gibi hava tabakasını geçerken zırh parçalanıp yığıldı.

3

Lily Cavanaugh, Alhambra'daki yatak odasından birden okumakta olduğu kitaptan başını kaldırdı. Bir ses duyduğunu sanmıştı; hayır, bir ses değil, *Jack!* Bomboş, upuzun bir koridordan sesleniyordu. Belki de aşağıdaki lobiden. Dinledi. Gözleri açılmış, dudakları kısılmış, yüreği umutla doluydu ama bir şey duyamadı. Jack hâlâ uzaklardaydı. Kanser hâlâ kendisini lokma lokma yiyordu. Ağrı kesiciyi almasına da daha bir koca saat vardı.

O şişedeki hapların hepsini birden almayı gittikçe daha sık düşünüyordu. Ağrıyı dindirmekle kalmazdı o zaman. Temelli bitirirdi. *Kanseri tedavi edemiyoruz diyorlar, ama sakın inanmayın Bay Kanser; bunlardan bir düzine yutun da bakın. Ne dediniz? Var mısınız?*

Bunu yapmayışı Jack'ten ötürüydü. Onu tekrar görmeyi o kadar çok istiyordu ki, sesini hayal ediyordu artık; hem Jack yalnız annesine seslenmiyor, eski bir filminden bir replik söylüyordu.

"Kaçık bir cadalozsun sen, Lily," dedi kendi kendine. Titreyen parmaklarıyla bir Herbert Tarrytoon daha yaktı. İki soluk çekip söndürdü. İki soluktan fazlası öksürüğü başlatıyordu bu günlerde. "Kaçık yaşlı oruspu." Kitabını yine eline aldı, ama okuyamadı. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. İçi acıyordu. O kahverengi hapların hepsini birden yutmak istiyordu. Ama onu tekrar görmeyi de istiyordu. Güzel alınlı, parlak gözlü, sevgili oğlunu.

Dön evine, Jacky, diye düşündü. *Lütfen çabuk dön, yoksa bir daha konuştuğumuzda ruh çağırma masasından konuşuruz. Lütfen, Jack, lütfen evine dön.*

Gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı.

4

Dikenli gülleyi taşıyan şövalye bir an yerinde sallandı, boş içini gösterdi, sonra o da patladı. Tek başına kalan sonuncusu çekicini kaldırdı; sonra yığıldı kaldı. Jack hurdaların arasında bir an durdu. Hâlâ gülüyordu. Ama Hızlı'nın penasına baktığında gülmesi kesildi.

Koyu sarı olmuştu artık. Çatlaklar da irileşmişti.

Boş ver, Gezgin Jack. Sen devam et yoluna. Bu tenekelerden bir tane daha var sanırım. Varsa haklarsın, değil mi?

"Mecbursam yaparım," diye mırıldandı Jack yüksek sesle.

Yerdeki zırhlara bir tekme savurdu, koridorda yürümeye koyuldu. Lobiye varıp kısaca çevresine bakındı.

Tılsım sesleniyordu: JACK! BANA GEL! JASON! BANA GEL!

Jack merdivenlerden çıkmaya başladı. Yarıya vardığında üst kata baktı ve şövalyelerin sonuncusunu gördü. Üst sahanlıkta durmuş, aşağıya, ona bakıyordu. Dev bir yaratıktı. Yaklaşık üç buçuk metre boyundaydı. Tepesindeki tüyü siyahtı. Miğferinin göz aralığından kızıl parıltılar görünüyordu.

Elinde korkunç bir kılıç vardı.

Jack bir an merdivende donup kaldı, sonra tekrar tırmanmaya koyuldu.

5

En kötüsünü en sona saklamışlar, diye düşündü Jack ilerlerken. Ve kara şövalyeye doğru yukarı çıktıkça

Jason oldu. Şövalye hâlâ siyah zırhlıydı, ama farklıydı. Miğferinin yüz kapağı açıktı. İçinden, kan lekelerinden görünmeyecak kadar yaralı bir yüz, Jack'e bakıyordu. Jack bu yaraları tanıdı. Şövalye, Lanetli Topraklar'daki ateş toplarına biraz fazla yaklaşmıştı mutlaka.

Merdivende başka varlıklar yanından geçmekteydi. Onları pek göremiyordu. Eli trabzan üzerinde kayıyordu. Trabzan, otelde ahşap, Diyar'da demirdi. Yanından geçen insanlar, siyah ipek gömlekli erkekler, kabarık,

büzgülü etekli kadınlardı. Çok şık giyinmiş, saçlarına mücevherler takmışlardı. Güzel ama bahtsız gibiydiler. Hayaletler yaşayanlara hep öyle görünürdü. Yoksa neden böyle dehşet yaratsındı hayalet fikri?

Tılsım sesleniyordu: JASON! BANA! Bir anda parça parça gerçekler birleşir gibi oldu. Jack geçiş yapmadı ama düşer gibi oldu, kendini eski bir şatonun kulesinde, çürük ahşap merdivenlerde buldu. Korkmadı. Düşüş devam ediyordu. Sonunu bulamayıp ebediyen düşeceği hiç aklına gelmedi. Kaybolacağı da. Bunlar Jason'a oluyordu.

(ve Jack'e)

Göz açıp kapayıncaya kadar, bir adım atıncaya kadar. Geri dönecekti. O tek yaratıktı. Böyle birinin kaybolabileceğine inanmıyordu. Bu dünyaların her birinde bir yeri vardı çünkü onun. *Ama hepsinde bir anda var olamam,* diye düşündü Jason.

(Yani Jack)

Önemli olan o, farklı olan o. Ben her dünyadan geçerim. Belki göremeyecek kadar hızlı geçerim. Ardımda sesten bir iz bırakırım. Hava oraya kapanır. Saniyenin binde birinde. Ben başka yerde, uzayda yer kaplarım.

Bu dünyaların hepsinde Kara Otel, kara bir harabeydi. Dünyalar bunlar, diye düşündü. California ile Diyar arasında bir gergin hat vardı şimdiden. Birinde deniz kükrüyor, kıyıya saldırıyordu ama ölü bir yeşildi. Gök de kangren olmuş gibiydi. Ötekinde vagon kadar iri uçan yaratıklar kanatlarını kapayıp çaylak gibi pike yapıyorlardı dünyaya. Koyuna benzer bir hayvanı kapıp tekrar uçuyorlardı.

Geçiş yap... Geçiş yap... Geçiş yap... Sözler beyninden, bir kumarbazın karıştırdığı iskambil kartları gibi hızla geçti.

İşte yine oteldeydi. Tepede o şövalyenin altı tane kopyası duruyordu. Ama hepsinin amacı aynıydı. Farkların önemi yoktu. İşte şu dünyada, kara bir çadırın içindeydi. Çadır yer yer yırtılmış, aradan gökyüzü görünüyordu. Çürümüş branda bezi kokuyordu her taraf. Bu dünyada Jack/ Jason bir ipin üzerinde yürüyordu. Kara şövalye, karga yuvası gibi bir sepetin içindeydi. Jack ilerlerken tekrar geçiş yaptı, tekrar yaptı, tekrar yaptı.

Tüm okyanus yanıyordu. Otel yine Point Venuti'dekine benziyordu. Ama okyanusa yarı gömülmüş durumdaydı. Jack bir an kendini bir asansörde gördü. Şövalye üst kattaydı. Bir kapaktan aşağıya, ona bakıyordu. Sonra Jack bir yokuştaydı. Yokuş koca bir yılan tarafından korunuyordu. Uzun, kaslı vücudunun zırhı, parıltılı kara pullardı.

Bunun sonuna nerede ve ne zaman varacağım? Ne zaman düzeyleri bitirip siyahlığa dalacağım?

Tılsım her dünyada seslendi: *JACK, JASON! BANA!*

Ve Jack de geldi ona ve bu iş tıpkı yuvaya dönüş gibi oldu.

6

Haklıydı. Bunların hepsi olurken bir tek basamak çıkmıştı ama gerçek tekrar somutlaştı. Kara şövalyesi, yani Jack Sawyer'ın kara şövalyesi, üst kat sahanlığındaydı. Kılıcını kaldırdı.

Jack korkuyordu ama tırmanmayı sürdürdü. Hızlı'nın penasını önünde tutuyordu.

"Seninle uğraşamam," dedi Jack. "Yolumdan çekilsen iyi ede..."

Kara varlık kılıcı savurdu. Kılıç, inanılmaz bir kuvvetle indi, Jack yana atıldı. Kılıç merdivenin basamağına çarptı, onu olduğu gibi çökertti.

Şövalye kılıcını çekip kurtardı. Jack iki basamak daha çıktı. Hızlı'nın penası parmaklarının arasındayken birden dağılıverdi. Yumurta kabuğu gibi parçalanmıştı. Çoğu Jack'in ayağındaki lastik pabuçlara döküldü. Jack onlara şaşkın gözlerle baktı.

Bir ölünün kahkaha sesi.

Kılıç, üzerine kıymıklar ve çürümüş küflü parçacıklar yapışmış olduğu halde şövalyenin zırhlı ellerinde havaya yükseldi, göz aralığında yine kırmızı ışıltılar parıldadı. Jack'in yukarıya kaldırdığı yüzünde, burnunun üstü hizasında bir çizgi halinde kanını ikiye bölüyordu sanki o pırıltılar.

Yine aynı dondurucu kahkaha; kulakla duyulan bir şey değildi. Jack bu zırhın da ötekiler gibi boş olduğunu biliyordu. Ölü olmayan bir ruha giydirilmiş çelik bir ceketten başka bir şey değildi. Ama kahkahayı kafasının içinde duyuyordu. *Kaybettin, küçük sıska; o garip oyuncağın beni geçmene yarayacağına gerçekten inanıyor muydun?*

Kılıç bir daha indi. Islık çalarak indi ve bu sefer çapraz indi. Jack o kızıl bakıştan tam vaktinde ayrılıp eğilmeyi başardı. Kılıcın uzun saçlarının ucundan geçtiğini hissetti. Sonra kılıç, trabzanın bir metrelik bir kısmını koparıp boşluğa uçurdu.

Şövalyenin sürtünen madenler gibi sesi, Jack'in üzerine yaklaştı. Miğferi iğrenç, alaycı ve yapayalnızdı. Kılıç bir güçlü vuruş daha yapmak üzere tekrar havaya kalktı.

Jack, geçiş için sihirli iksire aslında ihtiyacın yoktu ... şimdi de bu teneke kutuyu devirmek için o penaya ihtiyacın yok!

Kılıç havayı yırtarak bir daha indi. *Huşşş,* diye bir ses çıkardı. Jack karnını içine çekip kendini geriye attı, tüm kasları kasıldı, omzunda ilk zırhtan kalan tırnak delikleri sızladı.

Kılıç göğsünün bir santim uzağından geçip trabzanın kalın parmaklıklarını kürdan gibi doğradı. Jack boşluğa doğru devrilirken kendini Buster Keaton'umsu bir komedi oynuyor sandı. Solundaki yaralı trabzana sarıldığında iki tırnağının altına kıymıklar saplandı. Canı öyle yandı ki, gözlerinin patlayacağından korktu. Sonra sağ eliyle tutunup kendini dengelemeyi başardı, düşmekten kurtuldu.

Sihir SENİN kendinde, Jack! Bunu anlayamadın mı şu ana kadar?

Bir an orada soluk soluğa durdu, sonra tekrar merdivenleri çıkmaya başladı. Gözleri yukardaki boş madeni surattaydı.

"Sizi yok etme zamanı, Sir Gawain!"*

Şövalye, miğferini tekrar yana eğdi. İnce bir hareketti bu. *Pardon, delikanlı, Bana mı söylüyorsun yoksa?* Sonra kılıcı indirdi.

Jack belki korkudan körleşmişti. Her nedense o kılıç savurma hareketlerinin ne kadar yavaş tempolu olduğunu daha önce fark edememişti. Hareketin her evresi belliydi, zorlamalıydı. Belki eklemleri paslanmıştır, diye düşündü. Ne olursa olsun, kafasını toparlayınca savrulan kılıcın iç tarafına geçmesi kolay oldu.

Parmak uçlarında yükselip yukarı uzandı, kara miğferi iki eliyle kavradı. Metal, iç bulandıracak kadar ılıktı. Ateşi olan birinin teni gibi.

Jack pesten ve sakin bir sesle, "Dünyayı senden arındırmak için," dedi. "Onun adına emrediyorum sana."

Miğferin içindeki kızıl ışık, oyulmuş bir balkabağının içindeki mum gibi bir anda söndü, miğferin en az sekiz kiloluk ağırlığı Jack'in ellerine bindi. Altta onu taşıyacak bir şey yoktu artık çünkü. Zırhın vücut kısmı yere yıkılmıştı.

"Ellis kardeşlerin *ikisini* de öldürmeliydiniz!" dedi Jack. Boş miğferi fırlatıp aşağıya attı. Miğfer alt katta yere çarptı, oyuncak gibi yuvarlandı. Otel titrer gibi oldu.

Jack ikinci katın geniş koridoruna saptı. Burada, nihayet, ışık görebiliyordu. Temiz, net bir ışık. Gökte uçan adamları gördüğü günkü gibi. Koridorun sonunda yine çift kapılar vardı. Kapalıydı ama üstlerinden ve altlarından yeterince ışık sızıyordu. Kilidin bulunduğu düşey aralıktan da giriyordu. Jack buradan, öte tarafdaki ışığın çok parlak olduğunu anladı.

O ışığı görmeyi çok istiyordu. Kaynağını görmek istiyordu. Onu görmeye gelmişti. Nice karanlıklardan geçmişti o ışığı bulabilmek için.

Kapılar ağırdı. Üstlerinde altın varaklarla yazılmış, şimdi soyulmuş bir yazı vardı ama hâlâ okunabiliyordu. DİYAR BALO SALONU.

* Kral Arthur'un Yuvarlak Masa şövalyelerinden. (ed.)

"Ah, Annem," dedi Jack Sawyer alçak, şaşkınlık dolu bir sesle. O ışığa doğru yürüyordu. Yüreği mutluluk doluydu. İçindeki duygu gökkuşağıydı. Gökkuşağı! "Ah, Annem galiba geldim, gerçekten geldim."

Yavaşça, içi dehşet dolu, iki kapının kulplarını elleriyle tuttu, bastırdı. Kapıları açarken o temiz beyaz ışık daha da genişledi. Jack'in yukarıya kalkık hayret dolu yüzüne düştü.

7

Güneşışığı Gardener o anda, yani Jack son şövalyeyi devirirken kumsalda durmuş, Kara Otel'e doğru bakıyordu. Boğuk bir gümleme sesi duydu. Sanki otelin içinde bir yerde dinamit patlamıştı. Aynı anda Agincourt'un ikinci kat pencerelerinde parlak bir ışık parıldadı. Tepedeki pirinç heykelcikler bir anda hep birlikte durdular.

Gardener o gün Los Angeles özel polisleri gibi giyinmişti. Beyaz gömleğinin üzerine siyah bol bir yelek giymiş, omzuna telsizini asmıştı. Yürürken telsizin anteni sağa sola titreyip duruyordu. Öteki omzunda Weatherby 360'ını taşımaktaydı. Uçaksavar kadar kocaman bir av tüfeği. Kim olsa imrenirdi buna. Gardener, onu altı yıl önce satın almıştı. Eski av tüfeğini atması gerektiği zaman. Weatherby'nin gerçek zebra derisinden kılıfı Cadillac'ın bagajındaydı. Oğlunun cesediyle yanyana yatıyordu.

"Morgan!"

Morgan o yana dönmedi. Kumlardan diş gibi fırlamış gri kayaların ardında, hafif solunda duruyordu. Bu kayanın sekiz metre ötesinde, suyun ıslattığı kum çizgisinin bir buçuk metre yukarısında ise Hızlı Parker, yani Parkus yatıyordu. Bir zamanlar Parkus olarak, Orris'li Morgan'ın mimlenmesini ve damgalanmasını emretmişti. Morgan'ın iri beyaz uyluklarının iç taraflarında, vatan haini damgaları vardı. Diyar'da vatan hainleri bu işaretten tanınırdı. Damganın yanaklarına değil de uyluklarına basılması, Kraliçe Laura'nın müdahalesi sayesinde olmuştu. Bacaklarında olunca giysileri saklıyordu onları. Morgan –yani her iki Morgan da– bu müdahalesinden ötürü kraliçeyi daha çok seviyor değildi. Ama Parkus'a olan nefreti, o seferki hainlik komplosunun kokusunu aldı diye, giderek artıyor, büyüyordu.

Şu anda Parkus/Parker kumlarda yüzükoyun yatıyordu. Kafası yaralarla doluydu. Kulaklarından kumlara kanlar damlıyordu.

Morgan onun hâlâ sağ olduğuna inanmak istiyordu. Sağ olduğuna ve acı çektiğine. Ama beş dakika önce Gardener, adamlarıyla kumsala indiğinden beri Parker'ın soluk alıp verdiği gözükmez olmuştu.

Gardener seslendiğinde Morgan o yana dönmedi. O şimdi düşmüş olan eski düşmanını incelemekle meşguldü. İntikamın tadı yoktur, diyenler ne kadar da yanılmıştı!

"Morgan!" diye tısladı Gardener tekrar.

Morgan bu sefer kaşlarını çatıp döndü. "Eee? Ne var?"

"Bak! Otelin çatısı!"

Morgan tüm rüzgâr güllerinin ve çatı süslerinin hareketsiz durduğunu gördü. Rüzgâr hızlı olsun, hiç olmasın, hep aynı hızla dönen o manivelalar durmuştu. Aynı anda ayaklarının altındaki toprak biraz titredi, sanki omuz silkti, yine hareketsiz kaldı. Dev boyda bir yeraltı hayvanı, kış uykusunda mı silkinmişti? Morgan kendisine öyle geldiğini düşünecekti ama Gardener'in iri iri açılmış kanlı gözlerine ne demeliydi? *İçinden, herhalde, keşke Indiana'dan hiç kaçmasaydım,* diye düşünüyorsundur. *Gard,* dedi. *Orada hiç deprem olmaz, öyle değil mi?*

Agincourt'un pencerelerinde o sessiz ışık tekrar parıldadı.

"Ne demek bu, Morgan?" diye sordu Gardener boğuk bir sesle. Oğlunun ölümünden duyduğu çılgın öfke ilk defa olarak can korkusuyla biraz sinmişti. Morgan bunu anladı. Bu kötüydü. Ama Gardener'ı gerektiğinde tekrar çıldırtmak kolaydı. Ne var ki Morgan şu anda esas sorunun dışında hiçbir şeye enerji harcamak istemiyordu. O sorun da dünyayı, –*daha doğrusu tüm dünyaları*– Jack Sawyer'dan temizlemekti. Çocuk can sıkmakla başlamış, sonradan Sloat'un hayatının en korkunç sorunu haline gelmişti.

Gardener'ın telsizi hayata döndü.

"Dördüncü kızıl mangadan Güneşışığı'na! Konuş Güneşışığı!"

"Ben Güneşışığı, dördüncü manga. Ne oldu?"

Gardener'a birbirinin eşi olan dört heyecanlı, kekelemelerle dolu rapor peş peşe geldi. Kendilerinin de görüp hissetmediği hiçbir yeni bilgi yoktu bu raporlarda. Işık parlamaları, rüzgâr güllerinin durması, deprem ön habercisi olabilecek bir hareket... Ama Gardener yine de her raporu gözleri parlayarak, dikkatle dinledi, zekice sorular sordu, her mesajın sonunda *"Fazla!"* dedi, araya da, "Tekrarla!", "Anlaşıldı!" gibi sözler kattı. Sloat onu bir felaket filminde rol yapıyormuş gibi gördü.

Eğer bu davranış Gardener'ı rahatlatıyorsa, Sloat'a göre hava hoştu. Hiç değilse Gardener'ın sorularına cevap vermekten kurtulmuştu... Şimdi düşünüyordu da... belki de Gardener zaten sorusunun cevaplanmasını *istemiyordu...* Bu radyo numaralarını böyle sürdürmesi belki ondandı.

Koruyucular ya ölmüş ya da iletişim kuramaz hale gelmişlerdi. Rüzgâr gülleri bu yüzden durmuştu. Işık parlamaları da aynı anlama geliyordu.

Jack henüz Tılsım'ı alamamıştı. Onu almış olsa, Point Venuti *gerçekten* titrer ve sarsılırdı. Sloat artık Jack'in onu *alacağına* inanıyordu. Yazgısıydı bu çocuğun. Ama böyle *olması* onu korkutmuyordu.

Eli boynundaki anahtarı kavradı.

Gardener'ın söyleyebileceği bir *anlaşıldı* ya da *tamam* kalmamıştı artık.

Gardener'ın telsize söyleyebileceği her şey bitmişti artık. Telsizi tekrar omzuna taktı, Morgan'a fal taşı gibi açılmış şaşkın gözlerle baktı. O tek kelime söylemeden Morgan, ellerini onun omuzlarına dayadı. Ölen oğlundan başka kimseye biraz sevgi duyuyorsa –çarpık bir sevgi tabii– o da bu adamaydı. Orris'li Morgan'ın Osmond'la ilişkisi de, Morgan Sloat'un Robert "Güneşışığı" Gardener'la ilişkisi de çok gerilere dayanıyordu.

Utah'ta Phil Sawyer'ı da şu omuzundakine benzer bir tüfekle vurmuştu Gardener.

"Dinle, Gard," dedi sakin bir sesle. "Kazanacağız."

"Bundan emin misin?" diye fısıldadı Gardener. "Sanırım koruyucuları öldürdü. Morgan, biliyorum, kulağa çılgınlık gibi geliyor ama bence gerçekten..." Sustu. Dudakları titriyor, aralarından salyalar görünüyordu.

"Kazanacağız," diye tekrarladı Morgan aynı sakin sesle. Bunu inanarak söylüyordu. İçinde kader sezgileri vardı. Çok uzun yıllar yüklemişti bunları oraya. Kararları ciddiydi. Hâlâ geçerliydi. Jack elinde Tılsım'la dışarıya çıkacaktı. Çok güçlü bir varlıktı Tılsım ama kırılabilecek bir şeydi.

Gözleri, arkadaşının omzundaki tüfeğe, sonra kendi boynundaki anahtara döndü.

"Çıktığında onun çaresine bakmak için her şeyimiz hazır," dedi. "İki dünyada da. Sen cesaretini koruduğun sürece, Gard. Benim yanımda olduğun sürece."

Titreyen dudaklar biraz sabitleşti. "Morgan, elbette ben..."

"Oğlunu kimin öldürdüğünü hatırla," dedi Morgan yavaşça.

Jack Sawyer elindeki yanan parayı Diyar'da Reuel Gardener'ın alnına bastırdığı anda, altı yaşından beri sara nöbetleri geçirip duran dünyalı Reuel Gardener de Illinois'ten yola çıkmak üzere bindiği Cadillac'ta fena halde sarsılmıştı. Zaten Diyar'ın Reuel'u da altı yaşından beri Lanetli Topraklar hastalığına yakalanmıştı.

Dünya Reuel'u da ölmüştü, aynı anda. Morarmış, boğulur gibi olmuş, Güneşışığı Gardener'ın kollarında can vermişti.

Gardener'ın gözleri yuvalarından uğruyordu.

"Unutma," diye tekrarladı Morgan.

"Kötü," diye fısıldadı Gardener. "Bütün çocuklar. Aksiyomatik. Hele de o çocuk."

"Tamam," diye onayladı Morgan, "O düşünceye sarıl! Onu durdurabiliriz. Ama ben mutlaka yola açılan taraftan, kuru yere çıkmasını sağlamak istiyorum."

Gardener'ı, biraz önce Parker'ı seyretmek için duraladığı kayanın oraya götürdü. Ölü zencinin kafasına sinekler –şişmiş, albino sinekler– konmaya başlamıştı. Morgan baktı. Eh, iyiydi. Sinekler için çıkan bir *Variety* dergisi olsa Morgan o dergiye yazar, Parker'ın yerini bildirirdi. Gelin, görün, derdi her sineğe. Hepsi gelirler, çürümekte olan etlere yumurtalarını bırakırlardı. İkizinin uyluklarını damgalayan adam da kurtlar doğururdu. İyiydi tabii.

Parmağını rıhtıma doğru uzattı.

"Sal oranın altında," dedi. "Ata benziyor, nedendir bilemem. Gölgeler arasında saklı, biliyorum. Ama sen her zaman iyi nişancı olageldin, Gard. Ona birkaç kurşun sık. Batır lanet olası şeyi."

Gardener tüfeğini doğrulttu, dürbününden baktı. Bir süre iri namlu ileri geri, hafif hafif kıpırdadı.

"Gördüm," diye mırıldandı Gardener sevinçle. Tetiği çekti. Yankı sularda yayıldı, sonunda duyulmaz oldu. Tüfeğin namlusu yükselip tekrar alçaldı. Gardener bir daha ateş etti. Sonra bir daha.

"Vurdum," dedi ve tüfeği indirdi. Cesareti yerine gelmişti. Utah görevinden döndüğü zamanki gibi gururla gülümsüyordu. "Artık suyun içinde boş bir deri parçası oldu. Dürbünle bakmak ister misin?" Tüfeği Sloat'a uzattı.

"Hayır. Vurdum diyorsan vurmuşsundur. Artık karayoluyla çıkmak zorunda. Hangi yönden buraya doğrulacağını da biliyorum. Elinde yıllardır bizde olan bir şey bulunacak."

Gardener parlayan gözlerle baktı.

"Şu tarafa çıkalım derim." Tahta kaldırımı gösteriyordu. Çitin hemen içindeydi. Oradaki bankta nice saatler oturup Kara Otel'e bakmış, balo salonundaki varlığı düşünmüştü.

"Peki..."

İşte tam o sırada toprak inlemeye, sarsılmaya başladı ayaklarının altında. Yer altı yaratığı uyanmıştı. Silkiniyor, kükrüyordu.

Aynı anda Agincourt'un her penceresini göz kamaştıran bir ışık doldurdu. Bin güneşin ışığı. Pencereler bir anda patladı, cam kırıkları bir elmas yağmuru gibi uçuştu.

"OĞLUNU HATIRLA VE BENİ TAKİP ET!" diye kükredi Sloat. İçindeki yazgı sezgileri daha netti şimdi. Reddedilmez bir şeydi. *Her şeye rağmen kazanmak, yazgısıydı onun!*

İkisi birlikte, yükselip alçalan arazinin üzerinden kaldırıma doğru koşmaya başladılar.

8

Jack yavaş hareket ediyordu. İçi yoğun duygularla doluydu. Büyük balo salonunda yürüyordu. Yukarıya bakıyor, gözleri parlıyordu. Yüzünde harikulade beyaz bir ışık vardı. Her rengin karışımı olan bir beyaz ışık. Şafak renkleri, gurup renkleri, *gökkuşağı* renkleri...

Tılsım başının üzerinde, havadaydı. Yavaş yavaş dönüyordu.

Kristal bir küreydi. Çevresi doksan santim olabilirdi. Parıltısı öyle müthişti ki, aslında boyunun ne kadar olduğunu bilmeye pek imkân yoktu. Yüzeyinde zarif biçimde kıvrılan ışık çizgileri vardı. Paraleller ve meridyenler gibi. "Neden olmasın?" diye düşündü Jack. O dehşet ve şaşkınlık duygusuyla doluydu hâlâ içi. *Dünya o –TÜM dünyalar– evren halinde. Ayrıca mümkün olan tüm dünyaların da ekseni.*

Şarkı söylüyor, dönüyor, *parlıyordu.*

Jack, onun altında durdu, kendini ılık bir kuvvetin kucağında hissetti. Rüyada gibiydi. O kuvvetin kendi içine doğru, milyonlarca tohumu uyandıran kuvvet gibi aktığını hissetti. Zihninin bilinç kesiminde bir sevincin roket gibi yükseldiğini duydu. O sevince cevap olarak, onun yükselişini taklit ederek sesi de yükseldi.

"Gel bana o halde!" diye bağırdı.

ve yavaşça
kayarak

Jason oldu.

"Gel bana o halde!" diye tekrar bağırdı Diyar'ın o tatlı dilinde. Gülerek bağırdı. Ama yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Bu yolun öteki çocukla başladığını, kendisiyle son bulmak zorunda olduğunu anladı, kendini bıraktı ve

tekrar
geriye
kaydı

Jack Sawyer oldu.

Yukarda Tılsım havada titredi, yavaşça döndü, ışık ve ısı saçtı, iyilik, beyazlık saçtı.

"Gel bana!"

Tılsım aşağıya doğru inmeye başladı.

Böylece, nice haftalardan, zorlu serüvenlerden, karanlıklardan, umutsuzluklardan, bulunan ve kaybedilen dostluklardan sonra, nice emeklerden, ıslak samanlar arasında geçirilen gecelerden, şeytanlarla karşılaşmalardan sonra (ki onlardan biri de kendi ruhunda yaşıyordu) ... bunların hepsinden sonra, Tılsım'ın Jack Sawyer'a gelmesi işte böyle oldu.

*

Jack, onun inişini seyretti. İçinde kaçma isteği yoktu ama dünyaların riskini, o nazik dengesini hissediyordu. İçindeki Jason benliği gerçek miydi? Kraliçe Laura'nın oğlu ölmüştü. Artık Diyar halkının adını yemin ederken kullandığı bir hayaletti o yalnızca. Ama Jack o benliğin gerçek olduğuna karar verdi. Jack'in Tılsım yolculuğu, Jason'ın gerçekleştirmesi gereken bir yolculuktu. Bu yüzden Jason bir süre daha yaşamıştı. Jack'in gerçekten bir ikizi vardı. Bir bakıma yani, Jason eğer hayaletse, o şövalyeler kadar hayaletse, bu pırıl pırıl küre parmaklarına değdiği anda yok olabilirdi. Jack, onu bir kere daha öldürmüş olurdu.

Kaygılanma, Jack, diye fısıldadı bir ses. Sıcak ve net bir sesti.

Tılsım iniyordu, bir küre, bir dünya, *bütün* dünyalar; bir ışık, bir sıcaklıktı. İyiliği yine beyazlığında yansıyordu. Beyaz şeylerin hep olduğu ya da olması gerektiği gibi, çok kolay kırılabilecek bir şeydi.

O inerken Jack'in kafasında dünyalar döndü. Artık gerçekliğin katlarını yarıp geçmiyor, daha ziyade birbirinin üstüne binen gerçekliklerden oluşmuş bütün bir evreni görüyordu. Bir zincirli zırh gibi dokunmuştu (gerçeklik).

Bir dünyalar evrenini, bir iyilikler evrenini tutmak üzere uzanıyorsun, Jack. Bu ses babasının sesiydi. Düşürme sakın, oğlum. Jason aşkına, düşürme sakın.

Dünya üstüne dünya üstüne dünya, kimi harikulade, kimi bir cehennem, hepsi de bu yıldızın, bu kristal kürenin sıcak beyaz ışığıyla aydınlandı. Küre yavaşça havanın içinden kayarak indi, Jack Sawyer'ın titreyen parmaklarına doğru yaklaştı.

"Gel bana!" diye seslendi Jack onun şarkısına karşı, *"Gel bana şimdi!"*

Uzattığı ellerinden bir metre kadar yukardaydı. Ellerine yumuşacık, tedavi edici ışığını yolluyordu, bir birine, bir ikisine. Yavaşça dönüyordu. Ekseni hafif eğikti. Jack onun yüzeyinde kıtaların, okyanusların, buz kütlelerinin kıpırdayan, değişen parlak çizgilerini görebiliyordu. Tılsım bir an kararsızlık gösterir gibi oldu, sonra çocuğun uzattığı ellerine kaydı.

– Kırk Üçüncü Bölüm –

HER YERDEN HABERLER

1

Lily Cavanaugh az önce Jack'in sesini duyduğunu hayal ettikten sonra rahatsız, kâbuslu bir uykuya dalmıştı. Bir anda yatağında doğrulup oturdu. Haftalardan beri ilk defa olarak yanaklarının o mum gibi solgunluğuna parlak bir renk yayıldı. Gözleri vahşi bir umutla parlıyordu.

"Jason?" diye soludu, sonra kaşları çatıldı. Oğlunun adı bu değildi ki! Oysa demin gördüğü rüyada, bu isimde bir oğlu vardı. Kendisi de başka biriydi zaten. İlaçtan olmalıydı elbette. İlaç rüyalarını da çarpıtmaya başlamıştı artık.

"Jack?" diye seslendi tekrar. "Jack, neredesin?"

Cevap gelmedi ama Lily, onun varlığını *hissetti*. Sağ olduğundan emin oldu. Uzun zamandan beri –belki altı aydan beri– ilk defa kendini iyi hissediyordu.

"Jacky," dedi, sigara paketine sarıldı. Sigaralara bir an baktı, sonra fırlattı, karşı duvardaki şömineye attı. O gün yakılacak başka çerçöpün üstüne. "Galiba sigarayı hayatımda ikinci kere bıraktım, Jacky," dedi. "Dayan, Jack, oğlum. Annen seviyor seni."

Hiç sebepsiz sırıtmakta olduğunu fark etti.

2

Kurt hücreden kaçtığında Güneşışığı Yurdu'nun mutfağında bulunan Donny Keegan o korkunç geceden sağ çıkmayı başarmıştı. Onunla bir-

likte mutfak nöbetinde olan George Irwinson adlı çocuk o kadar şanslı çıkmamıştı. Şimdi Donny, geleneğe daha uygun bir öksüzler yurdundaydı. Muncie, Indiana'da. Güneşışığı Yurdu'ndaki bazı çocukların tersine, gerçekten öksüzdü Donny. Gardener, eyaletin hoşuna gitsin diye birkaç da gerçek öksüzü kabul etmek zorundaydı.

O anda loş bir üst kat koridorunun yerlerini silmekte olan Donny birden başını kaldırdı, çamurlu gözleri iri iri açıldı. Sürekli olarak kar yağdırmakta olan bulutlar batıya doğru birden açılmıştı. Bir tek güneş ışını geliyordu. O yalnızlığı içinde, korkunç ve harikulade güzeldi.

"Haklısın, onu seviyorum!" diye bağırdı Donny zafer dolu bir sesle. Ferd Janklow'a sesleniyordu aslında. Ama kafası beyine yer bırakmayacak biçimde oyuncaklarla dolu olan Donny, onun adını çoktan unutmuştu. *"O çok güzel ve ben de onu seviyorum!"*

Donny'nin ağzından o budala gülüşü kurtuldu. Ama bu sefer o gülüş bile güzeldi. Başka çocuklardan bazıları, odalarının kapısına yürüyüp Donny'ye şaşkın şaşkın baktılar. Yüzüne o tek güneş ışını düşmüştü. Çocuklardan biri yanındakine Donny'nin bir an için İsa'ya benzediği yolunda bir şeyler fısıldadı.

O an geçti, bulutlar tekrar ilerledi, gökyüzünün açık yerini örttüler. Akşam olduğunda kar yine hızlanmış, kışın ilk büyük fırtınası başlamıştı. Donny kısacık bir an için sevgi ve zaferin ne demek olduğunu hissetmişti. Ama çabuk geçti. Rüyaların hep geçtiği gibi... Geçtikten sonra bile Donny o duyguyu unutmadı. Vaat edip inkâr edenin yerine, söz verip yerine getirenin duyguyu. O tatlı, açık, harikulade sevgiyi, beyazlıktan gelen o sevinci ...

3

Jack ile Kurt'u Güneşışığı Yurdu'na yollayan Yargıç Fairchild artık yargıç falan değildi. Yüksek Mahkeme'ye son itirazları reddedilince hapse girecekti. Gireceği konusunda hiç kuşku yoktu. Ağır hapis. Belki hiç çıkamazdı. Yaşlıydı, pek sağlıklı sayılmazdı. O lanet olası *cesetleri* bulamamış olsalardı...

Koşullara göre, yine de elinden geldiği kadar neşeli kalmayı başarmıştı. Ama şu anda evindeki çalışma odasında, oturmuş çakısıyla tırnaklarını temizlerken içine büyük bir depresyon dalgası çöktü. Çakıyı birden tırnaklarından uzaklaştırdı, ucuna düşünceli gözlerle bir an baktı, sonra getirip sağ burun deliğine soktu. Bir an orada tuttu. "Lanet olsun, neden yapmayacak mışım?" diye fısıldadı, elini yukarıya doğru hızla itti. Çakının upuzun ucu önce sinüslerini yardı, sonra beynini deldi.

4

Duman Updike, Oatley Barı'nda bir masaya oturmuş, günlük faturaları inceliyordu. Önünde hesap makinesi vardı. Tıpkı Jack, onu ilk gördüğü zaman ne pozdaysa yine o pozdaydı. Ama şimdi vakit akşama doğruydu. Lori, akşamın ilk müşterilerine servis yapmaya başlamıştı. Müzik kutusunda "Önümde Bir Şişe Olsa" şarkısı çalıyordu. (Bir Frontal lobotomi daha!)

Bir an her şey normaldi. Bir an sonra Duman Updike birden dikleşti, kâğıt külahı kafasından arkaya doğru devrildi. Elleri beyaz tişörtünün sol göğsüne doğru uçtu. Oraya gümüş dikenli bir çekiç inmişti sanki, Kurt olsa, *Tanrı çivilerini çakar,* derdi.

Aynı anda ızgara ocağı büyük bir gürültüyle patladı, duvardaki ilana çarpan parçalar onu da yerinden düşürdü, ortalık birbirine girdi. Dükkânı ağır bir gaz kokusu sarmıştı. Ocaktan geliyordu. Lori bağırdı.

Müzik kutusundaki plak hızlandı; 45 devir, sonra 78, 150, 400! Kadının sesi çılgın maymunların haykırışlarına döndü. Derken plak makinesinin tepesi havaya uçtu, renkli camlar her yana saçıldı.

Duman, başını hesap makinesine eğdiğinde, makinenin kızıl camında bir tek kelimenin parlayıp söndüğünü gördü.

TILSIM-TILSIM-TILSIM-TILSIM

O anda gözleri patladı.

"Lori, gazı kapa!" diye bağırdı müşterilerden biri. Oturduğu tabureden inip Duman'a döndü. "Duman, söyle ona..." Ama Duman'ın iki gözünden fışkıran kanları görünce avazı çıktığı kadar bağırdı.

Bir an sonra Oatley Barı'nın tamamı havaya uçtu. İtfaiye arabaları Dogtown'dan ve Elmira'dan gelinceye kadar kentin çoğu alevler içindeydi.

Büyük bir kayıp sayılmaz, çocuklar, amin diyebilir misiniz?

5

Thayer Koleji'nde normal hayat geri dönmüştü. O kısa dönem içinde okulda olanlar, garip bir rüya olarak anımsanıyordu. Günün son dersi henüz yeni başlamıştı. Indiana'daki kar yağışı, Illinois'te sulu sepken bir serpintiydi. Çocuklar derste uyukluyorlardı.

Birden kilisenin çanları çalmaya başladı. Başlar kalktı, gözler açıldı. Thayer bahçesinin her yanında solmakta olan rüyalar canlanır gibi oldular.

6

Etheridge, yüksek matematik dersindeydi. Bay Hunkins'in tahtaya yazdığı logaritmalara dalgın dalgın bakarken eli kasığında yukarı aşağı kayıp duruyordu. Dersten çıkınca buluşacağı o şirin garson kızı düşünüyordu. Kız külotlu çorap giymiyor, jartiyerli çorap giyiyordu. Siyah jartiyer. Yatakta da çıkarmıyordu onu. Etheridge pencereye doğru baktı, ereksiyonunu unuttu, garson kızı unuttu, hiç nedensiz, Sloat geldi aklına. Miskin Richard Sloat. Onu mızmızlar arasında saymak çok doğalken, çocuk nedense pek öyle sayılmıyordu. Sloat'u düşünürken, acaba iyi mi, diye merak etti. Dört gün önce okuldan sessizce ayrılmış olan, kendisinden haber de alınamayan Sloat'un pek de iyi olmamasını umuyordu için için.

Müdür odasında Bay Dufrey, George Hatfield diye bir çocuğun sınavda kopya çektiği için okuldan uzaklaştırılmasını görüşüyordu. Çocuğun babası çok öfkeliydi. Zengin bir adamdı. Tam o sırada çanlar o düzensiz ezgiye başladı. Çan sesi bittiğinde Bay Dufrey kendini elleri ve dizleri üzerinde yerde buldu. Kır saçları gözlerine dökülmüş, dili dışarı sarkıyordu. Baba Elder kapıdaydı. Sırtını kapıya dayamış, gözleri fal taşı gibi açılmış, bakıyordu. Öfkesini unutmuş, şaşkınlık ve korku içindeydi. Bay Dufrey yerde dört ayak yürümekte, havlamaktaydı.

Göbiş Albert tam çan sesleri başladığında bir şeyler yemek üzereydi. Bir an pencereye doğru baktı, dilinin ucundaki bir şeyi hatırlamaya çalışan bir insan gibi göründü. Sonra omuz silkti, cips paketini açmaya devam etti. Annesi bunlardan bir koca kutu yollamıştı ona. Çocuğun gözleri açıldı. Bir an için –ama uzun bir an için– torbanın içinde tombul, kıpır kıpır beyaz kurtların kaynaştığını gördü.

Derhal bayıldı.

Kendine geldiğinde torbaya tekrar bakacak cesareti topladı, demin gördüğünün hayal olduğunu anladı. Elbette! Başka ne olabilirdi? Ama yine de bu hayal, onun üzerinde güçlü ve garip bir etki bıraktı. Ne za-

man bir cips paketi açsa ya da bir gofret, bir şeker paketi açsa, aynı sahne canlanıyordu gözünün önünde. İlkbahar geldiğinde Albert on yedi kilo vermiş olarak Thayer tenis takımında oynuyordu. Ömründe ilk defa bir kadınla yatmıştı. Sevinçten kendinden geçiyordu. Annesinin sevgisinden sağ kurtulacağına ilk defa güveniyordu.

7

Çanlar çalmaya başladığında hepsi çevrelerine bakındı. Bazıları güldü, bazıları kaşlarını çattı, bir kısmı gözyaşlarına gömüldü. İki köpeğin bir yerlerde havladığı duyuldu. Bu garipti. Thayer bahçesine köpek girmesi yasaktı çünkü.

Çanların sesi bilgisayarla ayarlanmış tempoda değildi. Okul gazetesi de sonradan bunu onayladı. Bir işgüzarın bilgisayar programını değiştirdiğini yazdı. Çalan ezgi bir Noel şarkısıydı.

"Mutlu Günler Yine Geldi."

8

Jack Sawyer'ın sevgili Kurt'unun annesi gerçi kendisinin hamile kalamayacak kadar yaşlı olduğuna inanıyordu ama on iki ay önceki *Değişme* sırasında âdet görmemişti. Üç ay önce de üçüz doğurmuştu. İkisi kız, biri erkek. Sancıları kötü olmuştu. Büyük çocuklarından birinin de ölmek üzere olduğunu hissediyordu. O çocuk öte tarafa gitmişti, biliyordu bunu. Bir sürüyü korumak için gitmişti. Orada ölecekti. Kendisi de onu bir daha hiç göremeyecekti. Zordu bu. Doğum sırasında canının yanmasından çok bu acıdan ağlamıştı.

Ama şimdi, dolunay altında, yeni yavrularının yanında yatarken birden döndü, erkek yavruyu çekip yalamaya başladı. Hâlâ uyumakta olan yavru Kurt, kollarını annesinin boynuna doladı, yanağını onun göğsüne yasladı, ikisi de gülümsediler. Annenin içinde bulunduğu bu yabancı uyku halinde, kafasında bir insan düşüncesi belirdi. *Tanrı çivilerini iyi çakar.* Bütün kokuların güzel olduğu o dünyaya dökülen mehtap, ikisini kız yavruların yanında uyurken aydınlattı.

9

Goslin, Ohio'da (Amanda'dan pek uzak olmayan, Columbus'un elli kilometre güneyinde bir kasaba) Buddy Parkins adlı bir adam ortalık kararırken kümesi temizliyor, pislikleri kürek kürek atıyordu. Ağzına ve burnuna bezden bir maske bağlamış, uçuşan gübre tozlarının ciğerine dolmamasını sağlamaya çalışmıştı. Ortalık amonyak kokuyordu. Başı ağrımaya başlamıştı bu kokudan. Sırtı da ağrıyordu zaten. Uzun boylu bir adamdı. Kümesin tavanı ise hiç yüksek değildi. Zor işti yaptığı. Üç oğlu vardı. Kümes temizleneceği zaman hepsi ortadan yok olurdu. Neyse, neredeyse bitiyordu ve...

Çocuk! Yüce İsa! O Çocuk!

Birden kendini Lewis Farren diye tanıtan o çocuğu hatırlamıştı. Net olarak ve sevgiyle. Helen Faughan adlı teyzesine gitmekte olduğunu iddia eden çocuğu. Buddy ona, kaçıyor musun diye sorduğunda, dönüp baktığı zaman yüzünde büyük bir iyilik ve inanılmaz bir güzellik yansıtan çocuğu. Buddy'nin gözlerinde gökkuşakları uçurtan, fırtınaların sonunu simgeleyen bir güzellik.

Soluyarak doğruldu, kafasını kümesin kirişlerine çarptı, gözlerine yaşlar doldu ama yine de deliler gibi sırıtıyordu. *Ah, Tanrım, çocuk orada,* orada! diye düşündü Buddy Parkins. Orasının neresi olduğunu hiç bildiği yoktu oysa. Yine de içine tatlı, güçlü bir serüven duygusu dolmuştu. On iki yaşında ilk defa *Define Adası* kitabını okurken, on dört yaşında bir kızın memesini ilk defa avuçlarken duyduğu o duygu. Heyecanından sendeledi, gülmeye başladı. Kürek elinden düştü, tavuklar ona şaşkın ve budala bakışlarla bakarken Buddy Parkins tavuk pislikleri arasında dans etmeye koyuldu. Maskesinin gerisinden gülüyor, parmaklarını şıkırdatıyordu.

"Oraya vardı!" diye bağırdı tavuklara gülerek. "Sonunda başardı, oraya vardı ve aldı."

Sonradan, herhalde kokudan sarhoş olmuşum diye kendini inandırmaya çalışacaktı. Ama hepsi o kadar *değildi.* Bir ilham, bir vahiy gelmişti sanki Buddy'ye. Ne olduğunu hatırlayamıyordu. Hani okuldayken edebiyat öğretmeni anlatmıştı. Bir büyük şair bol miktarda afyon almış ve şiir yazmaya başlamış. Ama ayıldıktan sonra şiirini bitirememiş...

Onun gibi, diye düşündü. Ama bir bakıma öyle olmadığını biliyordu. O sevincine neyin yol açtığını hatırlayamamakla birlikte, tıpkı Donny Keegan gibi, sevincin gelişini asla unutamadı. Büyük bir serüvene değme duygusunu da unutamadı. Sanki bir an için harikulade güzel, beyaz bir ışığa bakmıştı. İçinde gökkuşağının her rengi olan bir beyazlığa.

10

Bobby Darin'in eski bir şarkısı vardı: "Topraktan kökler fışkırdı/kot ve çizme giyen kökler at onları uzağa at onları uzağa..." Indiana'nın Cayuga kenti dolaylarında çocuklar bu şarkıyı çok sevebilirlerdi eğer o kadar eski bir şarkı olmasa. Onların çağından öncesinin şarkısıydı. Güneşışığı Yurdu bir haftadan fazladır boştu. Daha şimdiden "perili ev" diye adı çıkmaya başlamıştı. Uzak tarlanın çitine yakın yerde bulunan cesetlere bakılırsa pek de saçma değildi bu inanç. Emlakçının diktiği satılık levhası orada sanki dokuz gündür değil de bir yıldır duruyormuş gibiydi. Binanın fiyatında bir kere indirim yapılmış, ikinci bir indirim düşünülüyordu.

Ama gerek kalmadı. İlk karlar Cayuga'ya düşerken (ve Jack Sawyer'ın parmakları Tılsım'a değerken) mutfağın arkasındaki gaz tüpleri patladı. Eyaletten bir görevli gelmiş, bir hafta önce tüplerdeki bütün gazı boşaltmıştı. Adam, o tüplerin içine girip sigara yaksanız bir şey olmaz diye yeminler ediyordu. Ama işte patlamıştı yine de. Tam Oatley Barı'nın patladığı anda hem de.

Güneşışığı Yurdu göz açıp kapayıncaya kadar bir kül yığını haline geldi.

Haleluya diyebilir misin?

11

Bütün dünyalarda bir şeyler kıpırdadı, biraz değişik bir yere oturdu ama Point Venuti'de o kadarla kalmadı. Orada yerin altındaki hayvan uyanmıştı, kükrüyordu. Yetmiş dokuz saniye boyunca da uyumadı sismograf raporlarına göre.

Deprem başlamıştı.

– Kırk Dördüncü Bölüm –

DEPREM

1

Jack, Agincourt'un da sarsılıp parçalanmaya başladığını ancak bir süre sonra anladı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. İçine yine garip bir duygu doldu. Bir bakıma kendisi Agincourt'ta değildi. Point Venuti'de, Mendocine bölgesinde, Calilfornia'da da değildi. Amerika'da, Diyar'da falan da değildi. Ama sayısız dünyaların belli bir yerinde de değildi. Her yerindeydi. Kendisiydi çünkü o dünyalar. Tılsım herhalde babası Phil Sawyer'ın sandığından da çok daha büyük bir şeydi. Yalnız mümkün olan tüm dünyaların ekseni değil, dünyaların kendisiydi; dünyalar ve dünyaların arasındaki boşluklar.

Buradaki transandantalizm, mağarada yaşayan Tibetli bir rahibi bile delirtmeye yeterdi. Jack Sawyer her yerdeydi. Jack Sawyer her şeydi. Elli bin dünya aşağıda, Afrika'ya karşılık gelen bir çölde bir ot susuzluktan ölüverdi. Bir başka dünyada ejderhalar, gezegenin üzerindeki bir bulutta çiftleşiyordu. Alevli solukları buz gibi havaya karışıyordu. Jack erkek ejderdi; Jack dişi ejderdi; Jack spermdi; Jack yumurtaydı. Bir milyon evren ilerde üç toz taneciği yıldızlar arası boşlukta uçtu. Jack o tozlardı. Jack aradaki boşluktu. Galaksiler başının çevresinde upuzun kâğıt şeritleri gibi dönüyordu. Kader rastgele delikler açıyordu onların üzerinde. Onları makrokozmik bir piyanistin ezgisini seslendiren alet gibi kullanıyordu. Jack'in mutlu dişleri bir portakalı ısırdı. Jack'in mutsuz teni, başka dişler kendisini ısırırken acıyla bağırdı. Bir milyar çiçek tarhında bir trilyon tozdu. Annesinin rahminde bir önceki hayatını düşünen bir yavruydu. Peru'da bir yumurta, Ohio'daki Buddy Parkins'in küme-

sinde bir samandı. Buddy Parkins'in burnundaki tozdu. Onu hapşırtan tüylerdi. Mikroplardaki atomlardı, yaratılışın kokusuydu.

Yüreği vurdu, bin güneş ışık saçtı.

Uçan kırlangıçlar olup dünyalardan havalandı.

Diyar cehenneminin cevher kuyularında öldü.

Etheridge'in kravatında bir nezle virüsü oldu.

Uzak yerlerde rüzgâr olup esti.

Jack şimdi...

Şimdi...

Tanrıydı, Tanrı ya da ona o kadar yakın bir şeydi ki, farkı önemsizdi.

Hayır! diye bağırdı Jack korkuyla. *Hayır, ben Tanrı olmak istemiyorum? Lütfen! Lütfen! Tanrı olmak istemiyorum, yalnızca annemin hayatını kurtarmak istiyorum!*

Birden sonsuzluk, iskambil destesi gibi kapanmaya başladı. Daraldı, bir tek beyaz ışın oldu, Jack o ışını izleyip Balo Salonu'na döndü. Aradan yalnızca birkaç saniye geçmişti. Tılsım'ı hâlâ ellerinde tutuyordu.

2

Dışarda toprak sanki çılgınca bir dansa başlamıştı. Gelgit hareketi kararını değiştirmiş, sular çekilmeye koyulmuştu. Kumlar ıslak ıslak ortada kalmıştı. Garip balıklar sıçrıyordu ıslak kumlarda.

Kasabanın gerisindeki tepeler aslında kayalıktı ama şu anda çamur birikintilerinden farksız görünüyordu. Çatlıyor, yarılıyor, bir tarafa uçuşuyorlardı. Bir an ağız gibi açılıyor, sonra tekrar yıkılarak kapanıyorlardı. Aşağıya doğru topraklar kayıyordu. Toprakların arasında fabrikalar kadar kocaman kayalar da vardı.

Morgan'ın Kurt tugayı, Jack ile Richard'ın olduğu Hazırlık Kampı'na habersiz saldırısında büyük kayıp vermişti. Şimdi çoğu batıl bir korkuyla bağırarak kaçarken sayıları daha da azaldı. Bir kısmı tekrar kendi dünyasına döndü, bazıları sağ salim ulaştı, çoğu da oradaki karmaşada yok oldu.

Dünyaların hepsinde buna benzer şeyler oluyordu. Üç Kurt'tan oluşan bir grup, siyah deri ceketler giymiş, motosiklete binmiş olarak, radyolarında müzik çala çala ilerlerken bir binaya çarptılar.

Bir kısmı haykırarak sokaklarda koşuyordu. *Değişim* geçirmeye başlamışlardı. Çıplak memeli deli kadın ağır ağır onların önüne çıktı. Elleri başındaki saçları yoluyordu. Görünüşü sakindi. Saç tutamlarından birini Kurt'lara uzattı. Saçların kanlı kökleri, otlar gibi sallandı.

"Alın," diye gülümsedi kadın onlara. "Bir buket! Size!"

Kurt'lar hiç sakin değildi. Bir tanesi, bir kol darbesiyle kadının kafasını kopardı, koşmaya devam etti.

3

Jack, ele geçirdiği şeyi, utangaç bir çocuğun avucundan yem yiyen orman yaratığını seyredişi gibi soluk soluğa seyrediyordu.

Avuçlarının arasında pırıl pırıldı. Parlayıp sönüyor, parlayıp sönüyordu.

Kalbimin atışına göre, diye düşündü.

Cama benziyordu. Ama avuçlarında bir yumuşaklığı vardı. Belli belirsiz. Jack bastırdığı zaman sanki biraz çöküyordu. Bastırılan yerlerden ışıklar dışarı saçılıyordu. Sol elinden koyu mavi, sağından kıpkırmızı. Gülümsedi; sonra gülümsemesi soldu.

Böyle yapmakla belki milyarlarca insanı öldürüyorum; yangınlar, seller, Tanrı bilir daha neler. Angola'da çöken kuleyi unuttun mu, New York, sonra...

Hayır, Jack, diye fısıldadı Tılsım. O zaman Jack onun, bastırdığında neden yumuşak olduğunu anladı. Canlıydı. Tabii canlıydı. *Hayır, Jack. Her şey iyi olacak, her şey iyi olacak ve her türlü şey de iyi olacak. Yalnız inan; doğru ol; ayağa kalk, sendeleme şimdi.*

Zihninde huzur, derin bir huzur.

Gökkuşağı, gökkuşağı, gökkuşağı, diye düşündü Jack. Bu harikulade balondan ayrılıp ayrılamayacağı merak etti.

4

Aşağıdaki kumsalda, tahta kaldırımda Gardener korku içinde yüzükoyun yere kapanmıştı. Parmakları kumlara gömülüyordu. Miyavlar gibi bağırıyordu.

Morgan sarhoş gibi ona seyirtti, omzundaki telsizi yırtarcasına çekip aldı.

"Dışarda kalın!" diye bağırdı telsize. Birden düğmeyi açmadığını fark etti. Bastı, tekrar bağırdı: "DIŞARDA KALIN! KASABADAN KAÇMAYA KALKARSANIZ KAHROLASI TEPELER BAŞINIZA YIKILIR! BURAYA GELİN! BANA GELİN! BU GÖRDÜĞÜNÜZ BASİT

BİR TİYATRO EFEKTİ! BURAYA GELİN! KUMSALIN ÇEVRESİNDE HALKA OLUN! GELENLERİNİZ ÖDÜLLENDİRİLECEK! GELMEYENLERİNİZ LANETLİ TOPRAKLAR'DAKİ MADEN KUYULARINDA ÖLECEK! GELİN BURAYA! BURASI AÇIK! ÜZERİNİZE BİR ŞEY DÜŞMEYECEK YERE GELİN! BURAYA GELİN, LANET OLSUN!"

Telsizi yana fırlattı, telsiz kırıldı. İçinden düzinelerle uzun antenli böcek çıkmaya başladı.

Morgan eğildi, haykırıp duran Gardener'ı yakalayıp kaldırdı. "Kalk bakalım, güzellik," dedi.

5

Masa sallanıp onu yere attığında Richard baygın olduğu halde bağırdı. Jack bu sesi duydu, Tılsım'ın getirdiği hayalden kurtuldu.

Agincourt'un fırtınaya tutulmuş gemi gibi gıcırdayıp sallanmakta olduğunu fark etti. Çevresine baktığında tahtalar yerinden fırlıyor, tozlar uçuşuyordu. Kirişler ileri geri sallanıyor, albino böcekler Tılsım'ın ışığından kaçmaya çalışıyordu.

"Geliyorum, Richard!" diye bağırdı, dönüp yürümeye başladı. Bir kere tökezledi, elindeki kürenin kırılabileceğini bildiğinden onu havada tutarak devrildi. Çarparsa kırılırdı. O zaman neler olurdu, Tanrı bilir. Tek diz üstüne çöktü, kıçüstü oturdu, sonra yine ayağa kalktı.

Aşağıdan Richard tekrar bağırdı.

"Richard! Geliyorum!"

Yukardan kızak çıngırakları gibi bir ses duyuldu. Jack başını kaldırdı. Avize sarkaç gibi sallanıyor, giderek de hızlanıyordu. Kristalleri birbirine vurup çıkarıyordu o sesi. Jack bakarken zincir koptu, avize yere bir bomba gibi çarptı, cam parçaları uçuştu.

Jack dönüp büyük adımlarla odadan çıktı; komedi filmlerinde dans etmeye çalışan sarhoş bahriyelilere benziyordu.

Koridorda ileriye doğru! Yerler sallandıkça bir bir duvara, bir öbürüne çarpıyordu. Döşeme tahtalarının araları ikide bir açılıp kapanıyordu. Duvara her çarpışında Tılsım'ı ileri doğru uzatıyor, o da akkor gibi parıldıyordu.

Merdivenden asla inemezsin.

Mecburum. Mecburum.

Az önce siyah şövalyeyle karşılaştığı sahanlığa vardı. Dünya başka bir türlü eğilip bükülüyordu. Jack sendeledi, yerdeki miğferin deli gibi yuvarlanışına baktı.

Aşağıya bakıp duruyordu. Basamaklar durmadan dalgalanıyor, içini bulandırıyordu. Bir tanesi yukarı büküldü, arada kapkara bir boşluk gözüktü.

"Jack!"

Geliyorum, Richard!"

O merdivenlerden dünyada inemezsin. İnemezsin, evlat.

Mecburum. Mecburum.

Değerli, kolay kırılabilir Tılsım'ı elinde tutarak ilk basamağa adımını attı. Merdiven Binbir Gece Masalları'ndan fırlama bir uçan halının kasırgaya tutulmuş hali gibiydi.

Basamaklar yine yükseldi; Jack, kara şövalyenin miğferinin peşinden arada beliren kara deliğe doğru fırladı. Bağırdı, geriye sendeledi, Tılsım'ı bağrına bastı, sağıyla kavradı, solunu arkasına uzatıp düşüşünü desteklemeye çalıştı. Eli hiçbir yere dokunmadı. Topukları çukurun kenarına çarptı, geriye, yokluğa devrildi.

6

Deprem başlayalı elli saniye olmuştu. Yalnızca elli saniye. Ama deprem görmüş herkesin de size söyleyebileceği gibi, objektif saat o sıra tüm anlamını kaybediyordu. Los Angeles'taki 1964 depreminden üç yıl sonra televizyon röportajcıları depremden kurtulan birine olayın ne kadar sürdüğünü sorduklarında, o sakin bir selle, "Hâlâ devam ediyor," demişti.

Deprem başladıktan altmış iki saniye sonra Point Venuti tepelerinin hepsi yayla olmaya karar vermişti. Çamurlu bir ses çıkararak kasabanın üzerine yıkıldılar, geriye sadece Angincourt'u işaret eden ve suçlayan bir parmak gibi bir sivri kaya çıkıntısı kaldı. Yeni yığılmış tepelerden birindeki baca, azgın bir penis gibi görünüyordu.

7

Kumsalda Morgan Sloat ile Güneşışığı Gardener birbirine tutunarak durabiliyorlardı. Sanki hula-hop çeviriyorlarmış gibi kıvrılıp duruyorlardı. Gözleri bir korkuyla yuvalarından uğrayan, alevler kusan birkaç Kurt da onların yanına gelmişti. Başkaları da geliyordu. Hepsi ya değişiyordu ya da değişmişti. Giysileri üstlerinden lime lime sarkıyordu. Morgan bir tanesinin kendini yere atıp toprağı ısırmaya başladığını gördü. Sanki

toprak öldürülebilecek bir düşmanmış gibi. Bir kamyonet, yanlarındaki VAHŞİ ÇOCUK yazılarını parıldatarak Point Venuti meydanında yıldırım gibi ilerledi. O meydanda vaktiyle çocuklar, anneleri kendilerine dondurma ya da üzerinde Agincourt'un resmi bulunan bisküviler alsın diye sızlanırlardı. Kamyonet meydanın ucuna vardı, kaldırıma çıktı, kumsala geçti, tozlar uçuşarak yaklaştı. Kumlarda yer son bir kere yarıldı, Tommy Woodbine'ı çiğneyen VAHŞİ ÇOCUK burun üstü daldı, ebediyen yok oldu. Deposu patlarken alevler yükseldi. Morgan oraya baktığında babasının cehennemi tarif edişini hatırladı. O sırada yer yine kapandı.

"Dengeni koru!" diye seslendi Morgan, Gardener'a. "Bence bina yıkılacak, onu da altında ezecek. Ama çıkarsa, sen vuracaksın onu. Deprem olsun veya olmasın."

Gardener, "ONUN kırıldığını anlayabilecek miyiz?" diye tiz bir çığlık attı.

Morgan Sloat sırıttı.

"Anlayabileceğiz," dedi, "Güneş simsiyah olacak."

Yetmiş ikinci saniye doldu.

8

Jack sol eliyle trabzanın kalanını tuttu, Tılsım göğsünde alev alev parladı, üzerindeki paralel ve meridyen daireler bir ampulün içindeki teller gibi göründü. Jack'in topukları kıvrıldı, tabanları kaymaya başladı.

Düşüyorum! Hızlı! Düşü...

Yetmiş dokuz saniye.

Durdu.

Öylece, birdenbire kesildi.

Ama Jack için, tıpkı 1964 olayından kurtulan adam gibi, hâlâ devam ediyordu. En azından, beyninin bir kısmında.

Çukurdan kendisini tekrar yukarı çekti, kıvrık basamağın orta yerinde durdu. Soluk soluğaydı. Yüzü terden parlıyordu, Tılsım'ı bağrına basıyordu. Durdu ve sessizliği dinledi.

Bir yerlerde ağır bir şey, belki bir gardrop, dengesini kaybedip devrildi.

"Jack! Lütfen! Galiba ölüyorum!" Richard'ın kısık, çaresiz sesi gerçekten de çocuğun son gücünü harcadığını gösteriyordu.

"Richard! Geliyorum!"

Merdivenden inmeye başladı. Basamaklar eğri büğrüydü. Birkaçı

eksikti. Boşlukların üzerinden atlaması gerekiyordu. Bir yerinde dört basamağın peş peşe eksik olduğunu gördü. Bir eliyle Tılsım'ı göğsüne bastırdı, ötekini kırık trabzana dayayıp kaydırarak sıçradı.

Eşyalar hâlâ devriliyordu. Etrafında cam kırılma sesleri çınlıyordu. Bir yerlerde bir tuvaletin sifonu kendi kendine peş peşe çekiliyordu.

Lobideki kızılağaçtan kayıt masası, ortasından yarılmıştı. Çifte kapılar ardına kadar açık, içeriye güneş doluyordu. Küflü halı o ışığın altında buhar atıyordu.

Bulutlar açılmış, diye düşündü. Jack. *Güneş parlıyor dışarda. Sonra ardından, bu kapılardan çıkacağız, Richie, oğlum,* diye geçirdi içinden. *Sen ve ben. Koskocaman ve gururlu.*

Heron Barı'nın önünden geçip yemek salonuna giden koridor, *Alacakaranlık Kuşağı* filmlerindeki setleri hatırlatıyordu. Her şey altüsttü orada. Taban sola doğru meyillenmiş, iki yerde deve hörgücü gibi kamburlaşmıştı. Tılsım'ın aydınlığında oranın karanlığını inceledi. Sonra adımlarını atmaya başladı.

Yemek salonuna daldı ve Richard'ı yerde, masa örtüsüne dolanmış yatar buldu. Burnundan kanlar akıyordu. Jack yaklaştığı zaman, yüzündeki kırmızı şişkinliklerden bazılarının patlamış olduğunu, içlerinden böcekler çıkıp yanağında yürümeye başladığını gördü. Bir tanesi de Richard'ın burnundan çıktı.

Richard bağırdı. Zayıf, köpüklü, sefil bir çığlık attı, elini burnuna götürdü. Bir ölüm çığlığıydı bu çığlık.

Gömleği yükselip alçalıyor, altında bir şeylerin kımıldadığı belli oluyordu.

Jack salonun çıplak tabanında sendeleyerek ilerledi; örümcek karanlıklardan sarktı, zehirini havaya kör gibi fışkırttı.

"Fıs hırhız!" diye sızlandı o böcek sesiyle "Seni fis hırhız, koy onu yerine, koy onu yerine!"

Jack hiç düşünmeden Tılsım'ı havaya kaldırdı. Işığı tertemiz, beyaz bir gökkuşağı alevi saçtı, örümcek titredi, arkasını döndü. Bir saniye sonra ağın ucunda sallanan, dumanlar çıkaran bir kömür parçasıydı artık.

Bu mucizeye ayıracak zaman yoktu. Richard ölüyordu.

Jack onun yanına vardı, diz çöktü, masa örtüsünü çarşaf gibi kaldırdı.

"Sonunda oldu, ahbap," diye fısıldadı, arkadaşının etinden çıkan böcekleri görmemeye çalıştı. Tılsım'ı kaldırdı, düşündü, sonra Richard'ın alnına dayadı. Richard sefil bir çığlık attı, ondan uzaklaşmaya çalıştı. Jack elini onun sıska göğsüne dayayıp arkadaşını tuttu. Zor değildi Richard'ı kıpırdamadan tutmak. Böcekler, Tılsım'ın altında pişerken pis bir koku çıktı.

Ya şimdi? Bir şey daha yapmalıyım; ama ne?

Gözlerini kaldırdığında, biraz ilerde, giderken Richard'a verdiği yeşil bilyeyi gördü. Öteki tarafta ayna olan bilyeyi. Jack bakarken bilye biraz yuvarlandı, sonra durdu. Yuvarlandı, evet; çünkü bilyeydi o. Bilyenin işiydi yuvarlanmak. Bilyeler yuvarlak olurdu. Bilyeler yuvarlaktı ve Tılsım da yuvarlaktı.

Zihninde bir ışık yandı.

Jack bir eliyle Richard'ı tutarak Tılsım'ı onun vücudu üzerinde yavaşça yuvarlamaya başladı. Göğsüne vardığı zaman Richard debelenmeyi kesti. Jack, onun bayılmış olabileceğini düşündü ama bir bakışta yanıldığını anladı. Richard gözlerini açmış, büyük bir şaşkınlıkla ona bakıyordu...

... Yüzündeki sivilceler ve yaralar da gitmişti! Sertleşmiş kırmızı şişikler soluyordu.

"Richard!" diye bağırdı deliler gibi gülerek. "Hey, Richard, şu işe bak! Bwana juju yapıyor!"

Tılsım'ı yavaşça Richard'ın karnı üzerinde yuvarladı. Avucuyla itiyordu. Tılsım pırıl pırıl parladı, net, sözsüz bir armoniyi şarkı olarak söyledi. Bir sağlık ve tedavi şarkısı. Sonra Richard'ın kasıklarına. Jack çocuğun iki sıska bacağını birleştirdi, Tılsım'ı birleşme çizgisi üzerinden ayak bileklerine kadar yuvarladı. Tılsım parlak mavi oluyor, derin kırmızı oluyor, sarı oluyor, haziran çayırları gibi yeşil oluyordu.

Sonra tekrar beyaz oldu.

"Jack," diye fısıldadı Richard. "Bunun için mi gelmiştik?"

"Evet."

"Çok güzel," dedi Richard. Bir kararsızlık geçirdi. "Tutabilir miyim?"

Jack içinde bir hasislik hissetti. Bir an Tılsım'ı bağrına bastı. *Hayır! Kırarsın belki! Hem zaten, o benim! Ben onun uğrunda koca ülkeyi aştım! Şövalyelerle savaştım! Sana vermem! Benim! Benim! Be...*

Elinde Tılsım birden buz gibi bir soğukluk yaydı. Bir an Jack için dünyanın bütün depremlerinden daha korkunç olan bir an için kapkara kesildi. Beyaz ışığı sönmüştü. Jack, onun karanlığı içinde Kara Otel'i gördü. Dehlizleri, koridorları, mahzenleriyle. Kuleleri, rüzgâr gülleriyle.

Sen de yeni Agincourt mu olacaksın şimdi? diye fısıldadı Tılsım. *Çocuklar da otel olabilir, isterse.*

Annesinin sesi kafasında net biçimde yankılandı: *Onu paylaşmak istemiyorsan, Jacky, arkadaşın için onu tehlikeye atamıyorsan, o zaman olduğun yerde kal, daha iyi. Ödülü paylaşmaya, ödülü tehlikeye atmaya razı olamıyorsan eve gelmeye zahmet bile etme. Çocuklar ömürleri boyunca hep bu sözleri duyar ama iş gerçeğe binince pek kolay olmuyor, değil mi? Eğer onu paylaşamıyorsan, bırak öleyim ahbap. Çünkü o bedelle yaşamak istemem.*

Tılsım'ın ağırlığı birden çok fazlalaşmıştı. Ama Jack yine de onu kaldırdı, Richard'ın ellerine koydu. Eller bembeyaz, iskelet gibiydi; yine de Richard tutabildi, taşıyabildi Tılsım'ı. Jack o ağırlaşma duygusunun kendi hayalinden geldiğini anladı. O hasta benciliğinden. Tılsım yeni baştan o harikulade ışığıyla aydınlandı, Jack içindeki karanlığın yok olduğunu hissetti. Kendi kendine, insan bir şeyin sahibi olduğunu, onu ne kadar kolaylıkla verebileceğinden anlar, diye düşündü, sonra o düşünce de geçti.

Richard gülümsedi, yüzü o gülümsemeyle çok güzelleşti. Jack onun gülümsediğini defalarca görmüştü ama bu seferkinde daha önce hiç görmediği bir huzur vardı. Anlayışını aşan bir huzur. Tılsım'ın beyaz, iyileştirici ışığında Jack, Richard'ın yüzünü gördü. Hâlâ hasta ve yorgundu ama iyileşiyordu. Tılsım'ı bebekmiş gibi göğsüne bastırdı, pırıl pırıl gözleriyle Jack'e gülümsedi.

"*Eğer* Seabrook Adası ekspresi *buysa* ben mevsimlik abonman almaya hazırım," dedi. "Bu işten kurtulursak tabii."

"Daha iyi misin?"

Richard'ın gülümsemesi Tılsım'ın ışığı gibi parladı. "*Dünyalar* kadar daha iyiyim," dedi. "Şimdi bana yardım et, Jack."

Jack, onun omzunu tutmak üzere harekete geçti, Richard, Tılsım'ı uzattı.

"Önce bunu alsan iyi olur," dedi. "Ben hâlâ biraz dermansızım. Hem seninle gitmek istiyor. Hissediyorum."

Jack onu aldı, Richard'ın kalkmasına yardım etti. Richard kolunu Jack'in boynuna sardı.

"Hazır mısın, *ahbap?*"

"Evet," dedi Richard. "Hazırım. Ama her nedense deniz yolumuz kapandı gibi geliyor, Jack. Deminki patırtıda o terasın çöktüğünü duydum."

"Biz ön kapıdan çıkıyoruz. Tanrı o arka pencerelerden kumsala inen bir iskele bile kurmuş olsa, ben yine ön kapıdan çıkardım. Biz kaçmıyoruz buradan, Richie. Parasını ödeyen müşteriler gibi çıkacağız. Bence epey bedel ödedim. Sen ne dersin?"

Richard incecik elini uzatıp avucunu açtı. Solmaya başlayan kızarıklıklar hâlâ belliydi.

"Bence bir denemeliyiz," dedi. "Çak bir beşlik Jacky."

Jack, Richard'ın eline bir beşlik çarptı; sonra ikisi birlikte koridora çıkıp yürümeye başladılar. Richard, Jack'in omzuna asılıyordu.

Koridorun yarısında Richard, yerdeki maden zırh parçalarına baktı. "Bu da ne?" dedi.

"Konserve kutuları," Jack gülümsüyordu.

"Jack, sen ne demeye ça..."

"Boş ver, Richard," Jack sırıttı. Kendini hâlâ iyi hissediyordu ama vücudu gerilmeye başlamıştı yine de. Deprem bitmişti ama sorun bitmemişti. Morgan, onları bekliyor olacaktı. Gardener da.

Boş ver. Suyu akıntısına bırak.

Lobiye vardılar, Richard çevresine şaşkınlıkla baktı. Merdivene, kırık kayıt masasına, devrilmiş kupalara, bayraklara, eskiden duvara çakılmışken şimdi burnunu posta kutusuna sokmuş duran ayı kafasına; sanki oradan koku alıyordu hayvan, bal kokusu belki.

"Vay canına," dedi Richard. "Burası yıkılmış hemen hemen."

Jack, Richard'ı çifte kapılara götürdü, onun güneşe aç gözlerle bakışını seyretti.

"Buna gerçekten hazır mısın, Richard?"

"Evet."

"Baban dışarda."

"Hayır, değil. O öldü. Oradaki onun, nesi diyordun? İkizi."

"Ya."

Richard başını salladı. Tılsım'ın yakınlığına rağmen yine yorgun görünmeye başlamıştı. "Evet."

"Müthiş bir çatışma olacağa benzer."

"Eh, elimden geleni yaparım."

"Seni seviyorum, Richard."

Richard gülümsedi. "Ben de seni seviyorum. Jack. Şimdi sinirlerim çökmeden gidelim."

9

Sloat gerçekten de her şeyi kontrolu altına aldığına inanıyordu. Durumu tabii. Ama en önemlisi, kendini. Buna inanmayı ta oğlunu görünceye kadar sürdürdü. Oğlu besbelli zayıftı, besbelli hastaydı ama sağdı. Kolu Jack Sawyer'ın omzunda, Kara Otel'den çıkıyor, Jack'in göğsüne yaslanıyordu.

Sloat, Phil Sawyer'ın piçi konusundaki duygularına da hâkim olduğunu sanıyordu. Daha önce Jack'i elinden kaçırmasına, öfkesi yol açmıştı. Önce kraliçenin köşkünde, sonra da ortabatı bölgesinde. Tanrım, velet, Ohio'yu bir yeri sıyrılmadan geçmişti. Oysa Ohio, Orris için avuç içiydi. Güçlü kalesiydi onun. Ne var ki öfkesi, kontrolsüz davranmasına yol açmış, çocuk da aradan sıyrılmıştı. Sonunda bastırmayı başarmıştı

öfkesini. Başarmıştı, ama şimdi yine kabarmıştı işte. Biri, yanan sobaya benzin dökmüş gibi.

Onun oğlu, hâlâ sağ. Kendisinin dünyaları bırakmak istediği oğlu ise düşmemek için Sawyer'a dayanıyordu.

Hepsi o kadar da değildi. Sawyer'ın elinde dünyaya düşmüş bir yıldız gibi, Tılsım da vardı. Sloat buradan bile hissedebiliyordu onu. Yerçekimi birden artmış, onu aşağıya çekiyor, çarpıntılara uğratıyor, zamanı hızlandırıyor, etini kurutuyor, görüşünü donuklaştırıyormuş gibiydi.

"Acıyor!" diye bağırdı Gardener yanı başında.

Depreme göğüs gerip Morgan'ın yanına gelmiş olan Kurt'ların çoğu şimdi sendeleyerek uzaklaşıyor, elleriyle yüzlerini kapıyorlardı. Birkaçı kusmaya başlamıştı.

Morgan bir anlık bir korku hissetti; sonra öfkesi, heyecanı ve patron olma hayallerini besleyen çılgınlığı çığrından çıktı, kontrolünü yerle bir etti.

Başparmaklarını kulaklarına soktu, acıtacak kadar bastırdı. Sonra dilini çıkardı, yakında ölecek Jack Sawyer piçine parmaklarını salladı. Az sonra üst dişleri indi, dilinin ucunu kesti. Sloat farkına bile varmadı. Gardener'ı yeleğinin yakasından yakaladı.

Gardener'ın suratını korku berbat etmişti. "Çıktılar, onu almış, Morgan, Efendim, kaçmamız gerek, hemen kaçmamız *gerek...*"

"VUR ONU!" diye haykırdı Morgan, Gardener'ın suratına, *"VUR ONU; SERSEM; O SENİN OĞLUNU ÖLDÜRDÜ! HEM ONU VUR HEM DE TILSIM'I! KOLLARINDAYKEN VUR VE KIR!"*

Sloat, Gardener'ın karşısında dans etmeye koyulmuştu. Yüzü durmadan kıpırdıyordu. Başparmaklarını tekrar kulaklarına soktu, öbür parmaklarını oynattı, dili yine dışarı uğradı. Cinayet işlemeye hazır bir çocuğa benziyordu. Gülünç ve bir o kadar da korkunç.

"OĞLUNU ÖLDÜRDÜ! ÖCÜNÜ AL OĞLUNUN! ONU VUR! TILSIM'I DA VUR! BABASINI VURMUŞTUN, ŞİMDİ DE OĞLUNU VUR!"

"Reuel," diye mırıldandı Gardener düşünceli bir sesle. "Evet. Reuel'u o öldürdü. Dünyanın en kötü orospu çocuğu o. *Bütün* çocuklar. Aksiyomatik. Ama o, o..."

Kara Otel'e doğru döndü. Weatherbee'sini omzunda doğrulttu. Jack'le Richard kıvrılmış ön merdivenlerin dibine varmışlardı. Az öncesine kadar düzgün olan geniş tahta kaldırımda yürüyorlardı. Dürbünde iki çocuk, kamyon kadar kocamandı.

"VUR ONU!" diye uludu Morgan. Kanayan dilini tekrar çıkardı, anaokulu çocukları gibi bağırdı. Hadi, ya, ya, hadisene!

Kirli, Gucci loafer modeli ayakkabılarıyla tepinip dururken düştü. Dilinin kopmuş ucundan bir parça kumlara karıştı.

"ONU VUR! ONU DA VUR!" diye haykırdı.

Weatherbee'nin namlusu milim milim kayıyordu. Tıpkı Gardener'ın şişme atı vurmaya hazırlandığı zamanki gibi. Sonunda durdu. Jack Tılsım'ı göğsüne bastırmış, öyle taşıyordu. Dürbünün kesişen hedef çizgileri o parlaklığın üzerindeydi. Mermi ona çarpacak, parçalayacak, güneş siyah olacaktı; *ama olmadan önce, o en kötü çocuğun göğsünün patladığını göreceğim,* diye düşünüyordu Gardener.

"Öldü bil," diye fısıldadı, Weatherbee'nin tetiğine basmaya hazırlandı.

10

Richard başını büyük bir çabayla kaldırdı, gözleri güneş ışığının bir noktadan yansımayla kamaştı.

İki adam. Biri başını hafif yana eğmiş, öteki dans ediyor gibi. Yine o ışık yansıması. Richard birden anladı; Jack yanlış tarafa bakıyordu. Jack, Hızlı'nın yatmakta olduğu kayalara doğru bakıyordu.

"Jack dikkat et!" diye haykırdı.

Jack şaşırarak döndü, "Ne..."

Her şey hızla oldu. Jack hemen hemen hepsini kaçırdı. Richard gördü, anladı ama Jack'e hiçbir zaman anlatamadı. Işık, nişancının tüfeğinden bir daha yansıdı, ışını Tılsım'a değdi. Tılsım da onu gerisingeri nişancıya yansıttı. Richard, sonradan Jack'e bunları söylemişti. Ama bu da Empire State binasının yalnızca birkaç katlı olduğunu söylemeye benziyordu. Azımsayıcı bir anlatımdı.

Tılsım yalnızca güneş ışığını yansıtmakla kalmamış, onu her nasılsa çok büyütmüştü. Geriye kapkalın, kurdele gibi bir ışın demeti yollamıştı. Uzay filmlerindeki gibi bir şey. Işın yalnızca bir saniye gözükmüştü ama Richard bir saat sonra bile onu hâlâ görebiliyordu. Önce beyaz, sonra yeşil, sonra mavi ve en sonra da solarken limonumsu san güneş ışığı rengi.

11

"Öldü bil," diye fısıldadı Gardener. Ve bir daha dürbün capcanlı alevlerle doldu. Kalın camı parçalandı. Dumanı tüten dürbün füzesi geri tepip Gardener'ın sağ gözüne girdi. Weatherbee'nin haznesindeki kur-

şunlar patladı, tüfeğin orta kısmı parçalandı. Uçan parçacıklardan biri Gardener'ın şu sağ yanağını hemen hemen baştan başa yok etti. Başka parçalar da uçuyordu. Sloat'un çevresinde bir fırtına gibiydiler. Ama o bu işten inanılmaz biçimde sağlam kurtuldu. Üç Kurt kalmıştı sonunda yanlarında. İkisi hemen kaçmaya başladı. Üçüncüsü sırtüstü yere devrilip öldü. Weatherbee'nin tetiği iki kaşının arasına saplanmıştı.

"Ne?" diye kükredi Morgan. Kanlı ağzı açık duruyordu. "Ne? Ne?"

Gardener çizgi film tipleri olan Coyote ve Roadrunner'a benziyordu.

Tüfeği yana attığı zaman Sloat, onun sol elinin tüm parmaklarının kopmuş olduğunu gördü.

Gardener'in sağ eli gömleğini kadınsı, zarif hareketlerle çekiştiriyordu. İç kemerine bir bıçak sokmuştu. Deriden bir kılıf içinde. İnce uzun, krom çerçeveli fildişi kını çıkardı, bir düğmesine bastı, yirmi santim boyunda sustalı dışarı fırladı.

"Kötü," diye fısıldadı. "Kötü!" Sesi yükselmeye başlıyordu. "Bütün çocuklar! Kötü! Aksiyomatik bu! AKSİYOMATİK BU!" Kumların üzerinden Agincourt'un kaldırımına doğru koşmaya başladı. Jack ile Richard'a doğru. Sesi yükseldi, yükseldi, sonunda tiz bir çığlık oldu.

"KÖTÜ! KÖTÜ! İİİİ!..."

Morgan, olduğu yerde bir an daha durdu, boynundaki anahtarı kavradı. Onu tuttuğu anda kendi paniğe kapılmış düşüncelerine de hâkim oldu.

İhtiyar zenciye gidecek. Ben onu orada avlayacağım.

"İİİİİ!..." diye haykırıyordu Gardener. Koşarken bıçağını da öne uzatmıştı.

Morgan döndü, sahile koştu. Kurt'ların hepsinin kaçtığının farkında bile değildi. Ziyanı yoktu zaten.

Jack Sawyer'ı haklayacaktı. Tılsım'ı da. Tek başına yapacaktı bunu.

– Kırk Beşinci Bölüm –

PEK ÇOK SORUNUN ÇÖZÜMLENDİĞİ KUMSAL

1

Güneşışığı Gardener deliler gibi Jack'e doğru koşuyor, yaralı suratından kanlar akıyordu. Korkunç bir çılgınlığın merkezi haline gelmişti. Pırıl pırıl güneş altındaydı. Point Venuti'de belki de yıllardır güneş parlamamıştı. Kasaba yıkık binalardan, kırık borulardan, kıvrık kaldırımlardan oluşmuş bir enkazdı. Jack'in arkasında Agincourt Oteli bir ses çıkardı. İnleme sesine benzer bir ses. Sonra Jack, binlerce tahtanın birbiri üzerine yıkıldığını duydu. Duvarlar devriliyor, toz duman birbirine karışıyordu. Çocuk bir an kumsalın ilerisinde Morgan Sloat'un gölgesini gördü; onun Hızlı Parker'a doğru gittiğini anlayıp yüreği burkuldu. Ya da Hızlı'nın cesedine.

"Bıçağı var, Jack," diye fısıldadı Richard.

Gardener'ın yaralı elinden bembeyaz gömleğine kanlar akıyordu. "İİİİİ!.." diye bağırdı.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Richard.

"Nereden bileyim?" dedi Jack. Verebileceği en iyi, en doğru cevap buydu. Bu deliyi nasıl yenebileceği hakkında zerre kadar fikri yoktu. Ama yenecekti. Bundan emindi. Kendi kendine, "Ellis kardeşlerin *ikisini de* öldürmeliydin," diye mırıldandı.

Gardener bağırarak kumların üzerinden yaklaşıyordu. Ama hâlâ epey uzaktaydı. Yüzünü kızıl bir maske kaplamıştı. İşe yaramaz sol eli

kumlara kanlar saçıyordu. Aralarındaki uzaklık bir saniyede yarıya inmiş gibi oldu. Morgan Sloat, oraya varmış mıydı acaba? Jack, Tılsım'ın itmesi gibi bir dürtü duydu. Onu ileriye bir dürttü.

"Kötü! Aksiyomatik! Kötü!" diye haykırdı Gardener.

Richard yüksek sesle, "Geçiş yap," dedi.

ve Jack de

kaçınmakla birlikte yaptı

Kara Otel'in içindeyken yaptığı gibi.

Kendini Diyar güneşin kavurucu sıcağı altında, Osmond'ın karşısında durur buldu. Güveni birden kayboldu. Her şey aynıydı, ama her şey farklıydı. Başını çevirmese bile, arkasında Agincourt'tan çok daha beter bir şeyin durduğunu biliyordu. Diyar'daki Kara Şato'yu dışından hiç görmemiş olmakla birlikte, kocaman kapılardan bir dilin kendisine doğru uzandığını biliyordu... Osmond'ın Jack'i gerisingeri oraya süreceği de kesindi.

Osmond sağ gözünü bir bantla kapatmıştı. Sol elinde lekeli bir eldiven vardı. Kırbacının o garip eklemlerle dolu ucu, omzunun kıpırtısıyla oynadı. "Ya, evet," diye tısladı. *"Bu* çocuk. Yüzbaşı Farren'ın yanındaki çocuk." Jack, Tılsım'ı korurcasına karnına doğru çekti. Kırbacın uçları yerde kıpırdadı. "Bir çocuk dünyayı kaybederse bir cam top ona ne kazandırır?" Kırbaç canlıymış gibiydi. Adamın her ufacık hareketinde oynuyordu. Kendi kendine yerden kalkar gibi oluyordu. "HİÇBİR ŞEY! HAYLAZ!" Osmond'ın gerçek kokusu, o çürük ve pislik kokusu yükseldi, incecik deli yüzü garip şekilde buruştu. Sanki altında bir yıldırım çatlamıştı teninin. Kırbacını omzu üzerine kaldırdı.

"Yılan piç!" dedi Osmond. Kırbacın ucu Jack'e doğru indi, o geriledi ama yeterince gerileyemedi. Birden paniğe kapılmıştı.

Tekrar geçiş yaptığında Richard'ın eli omzuna sarıldı, kırbacın iğrenç sesi de yok oldu.

"Bıçak!" diyordu Hızlı'nın sesi.

Jack içgüdüleriyle savaşarak kırbacın eskiden bulunduğu yerin iç tarafına doğru adım attı. Oysa tüm benliği geriye kaçmak istiyordu. Richard'ın eli, onun omzundan kaydı; Hızlı'nın sesi bağırdı, silindi. Jack ışıldayan Tılsım'ı karnına yasladı, sol eliyle tuttu, sağını kaldırdı. Parmakları sihirliymiş gibi, kemikli bir bileğe sarıldı.

Güneşışığı Gardener kıkırdadı.

"JACK!" diye haykırdı Richard arkasından.

Yine bu dünyada duruyordu. Güneş ışıkları altında. Güneşışığı Gardener da bıçak tutan elini indirme çabasındaydı.

Gardener'ın yaralı suratı, Jack'inkinden birkaç santim uzaktaydı.

Çöp kokusu ile hayvan leşi karışımı bir koku geldi, üstlerini örttü. "Hiç bir şey," dedi Gardener, "*Haleluya* diyebilir misin?" Zarif, öldürücü bıçağını zorlatıp itti, Jack de onu geri tutmayı başardı.

"JACK!" diye bağırdı Richard tekrar.

Güneşışığı Gardener parlak kuş gözleriyle ona bakıyordu. Bıçağı itmeye devam ediyordu.

Güneşışığı ne yaptı bilmiyor musun? dedi Hızlı'nın sesi. *Hâlâ mı bilmiyorsun?*

Jack, Güneşışığı'nın deli deli dans eden gözüne baktı. Evet.

Richard koştu, Gardener'ın ayak bileğine bir tekne savurdu, sonra şakağına zayıf bir yumruk indirdi.

"Babamı öldürdün," dedi Jack.

Gardener'in tek gözü yine parıldadı. "Oğlumu öldürdün, piç kurusu!"

"Morgan Sloat, sana babamı öldürmeni emretti ve sen de öldürdün."

Gardener bıçağını beş santim kadar yaklaştırdı. Eskiden sağ gözünün bulunduğu yerde yarı irin bir kan topağı vardı.

Jack haykırdı; korkuyla, öfkeyle, nice zamandır içine attığı duygularla haykırdı. Terk edilme, çaresizlik, ihmal... Hepsi de babasının ölümüyle gelmiş duygulardı. Bu arada Gardener'ın bıçaklı elini ta yukarıya kadar itmiş olduğunu fark etti. Tekrar bağırdı. Gardener'ın parmaksız sol eli, Jack'in sol koluna vurup duruyordu. Jack tam bıçaklı eli kıvırmayı başaracağı sırada koluyla göğsü arasına sokulan et parçasını hissetti. Richard hâlâ Gardener'ın çevresinde döneniyordu ama Gardener de parmaksız elini, Tılsım'a yaklaştırmaya devam ediyordu.

Gardener yüzünü Jack'inkine yanaştırdı.

"Haleluya," diye fısıldadı.

Jack tüm vücudunu kıvırdı, sahip olduğuna inandığından çok daha fazla kuvvet harcadı, Gardener'ın bıçaklı eline yüklendi. Parmaksız el yana doğru fırladı. Jack bıçaklı elin bileğini sıktı. Pençesinde ip gibi tendonlar oynadı. Sonra bıçak yere düştü. Artık Jack'in kaburgalarına durmadan sokulmaya çalışan parmaksız el kadar zararsızdı. Jack tüm vücuduyla dengesini kaybeden Gardener'a yüklendi ve onu geriletti.

Tılsım'ı Gardener'e doğru uzattı. Richard, *"Ne yapıyorsun?"* diye bağırdı. Yaptığı doğruydu, doğruydu, doğruydu. Jack, Gardener'a doğru yürüdü. Adam hâlâ ona bakıyordu. Ama güvenini bir dereceye kadar yitirmiş gibiydi. Tılsım yine yaklaştı. Gardener sırıttı, gözünde yeni bir kan topağı daha belirdi, adam kendini vahşice Tılsım'a doğru attı... Sonra da yerdeki bıçağı almak üzere dalış yaptı. Jack atıldı, Tılsım'ın ılık yüzeyini Gardener'in tenine değdirdi. Ha Reuel, ha Güneşışığı. Sonra geri sıçradı.

Gardener yaralı bir hayvan gibi böğürdü. Teninde Tılsım'ın değdiği yer kapkaraydı. Yavaş yavaş sıvılaştı, akmaya başladı, altından kafatası göründü. Jack bir adım daha geriledi. Gardener dizleri üzerine düştü. Başının bütün derisi mum gibi olmuştu. Yarım saniye içinde geriye yalnızca pırıl pırıl kemikler kaldı yakasının yukarısında.

Sen eksildin, diye düşündü Jack. *İyi de oldu!*

2

"Pekâlâ," dedi Jack. İçi güvenle doluydu. Delice. "Haydi, ona gidelim, Richie. Haydi..."

Richard'a baktığında arkadaşının yine yıkılma durumuna geldiğini gördü. Kumların üzerinde sallanıyordu. Gözleri yarı kapalıydı.

"Belki sen bu sefer burada oturup beklesen daha iyi," dedi Jack.

Richard başını iki yana salladı. "Babam değil. Söyledim sana. Babam öldü. Beni bırakırsan emekleyerek izlerim seni. Şu herifin bıraktığı pisliğin içinden, mecbur kalırsam..."

Jack kayalara doğru baktı. Morgan'ı göremiyordu, ama orada olduğundan da hiç kuşku duymuyordu. Hızlı hâlâ hayattaysa Morgan şu anda o durumu değiştirmek için tedbir alıyor olabilirdi.

Jack gülümsemeye çalıştıysa da başaramadı. "Sana bulaşabilecek mikropları düşün," dedi, bir an daha kararsız kaldı, sonra Tılsım'ı isteksiz bir hareketle Richard'a uzattı. "Seni taşırım. Ama sen de bunu taşımalısın. Düşürme topu, Richard. Eğer düşürürsen..."

Ne demişti Hızlı?

"Düşürürsen her şey kaybedilir."

"Düşürmem."

Jack, Tılsım'ı Richard'ın ellerine tutuşturdu. Richard yine o dokunmayla iyileşir gibi oldu ama pek fazla da iyileşmiş sayılmazdı. Yüzü çok solgundu. Tılsım'ın parlak ışığında, polis fotoğrafçısının resimlediği çocuk cesetleri gibiydi.

Otel yapıyor. Zehirliyor onu.

Ama otel değildi. Yani tümüyle o değildi. Morgan'dı. Morgan zehirliyordu onu.

Jack döndüğünde, Tılsım'dan gözünü bir dakikalığına bile ayırmak istemediğini fark etti. Sırtını eğdi, ellerini üzengi gibi kıvırdı.

Richard tırmandı. Bir eliyle Tılsım'ı tutuyor, ötekiyle Jack'in boynuna sarılıyordu. Jack, Richard'ın uyluklarını kavradı.

Tüy gibi hafif. Onun da kendi kanseri var. Hayatı boyunca ol-

muş. Morgan Sloat, kötülük radyoaktivitesi yayıyor. Richard da bundan ölüyor.

Hızlı'nın arkasında yattığı kayalara doğru koşmaya başladı. Tepesinde Tılsım'ın ışığını ve sıcaklığını her an hissediyordu.

3

Sırtında Richard'la kayaların soluna doğru koştu. İçi hâlâ o çılgın güvenle doluydu. Bunun çılgınlık olduğunu da birdenbire, kötü bir sarsıntıyla anladı. Kahverengi pantolon giymiş tombul bir bacak (Jack, belli belirsiz yukarı çekilmiş paçasından, kıyafetiyle mükemmel uyumlu naylon çorabını gördü) son kayanın arkasından uzandı, çelme taktı.

Lanet olsun! Zihinsel bir çığlık attı Jack. *Bekliyordu tabii. Salak.*

Richard da bir çığlık attı, Jack toparlanmaya çalıştı, yapamadı.

Morgan, onu okulda küçük çocukları deviren büyük sınıf öğrencisi kadar kolay devirmişti. Duman Updike ile Osmond'dan, Gardener'dan, Elroy'dan sonra, onu devire devire bir kayanın arkasından ayağını uzatan şişko Morgan Sloat devirmişti.

Jack düşerken Richard, "Ooo!" diye bağırdı. Birleşik gölgelerinin sola ve ileriye devrildiği görüldü. Hindu tanrıları kadar bol kolu vardı gölgenin. Tılsım'ın psişik ağırlığının değiştiğini, sonra tekrar değiştiğini hissetti.

"ONU KOLLA RICHARD!" diye bağırdı Jack.

Richard, Jack'in kafası üzerine düştü. Gözleri kocaman ve üzgündü. Boynunun tendonlan piyano telleri gibi dikilmişti. Düşerken Tılsım'ı havada tutuyordu. Ağzı iki yana doğru çekilip gerilmişti. Yere önce yüzü çarptı. Bozuk bir roketin bumu gibi. Burada kum pek ince değildi. İri kumdu. Arada çakıllar da vardı. Richard depremin fırlattığı iri bir taşa iniş yaptı. Kötü bir ses çıktı. Richard bir an için kafasını kuma gömmüş bir devekuşuna benzedi. Poposu havada sağa sola sallanıyordu. Yanında o kötü ses olmasa, bu poz komik bir poz olurdu. Fotoğrafı çekilecek bir poz. "Mantıklı Richard Plajda Çılgınlaştı." Ama şu anda hiç komik değildi.

Richard'ın elleri yavaşça açıldı ... Tılsım hafif meyilde bir metre ileriye yuvarlandı, orada durdu, gökyüzünü ve bulutları, yüzeyinde değil de ışıklı içinde yansıttı.

"Richard!" diye bağırdı Jack tekrar.

Morgan arkasında bir yerdeydi ama Jack onu bir an için unutmuştu. Güveni de tümüyle kaybolmuştu. Çocuk gibi kandırılmış hissediyordu kendini. Richard da... Richard...

"Rich..."

Richard yuvarlanarak döndü, Jack onun zavallı yorgun suratını kanlarla kaplı gördü. Başının derisinden bir kapak kalkmış, hemen hemen gözüne kadar sallanıyordu. Yırtık bir yelken gibi. Jack o derinin alt yüzündeki saçlarını Richard'ın yanağına değdiğini görüyordu; saçlı derinin kalktığı yerde de Richard Sloat'un kafatası kemiği pırıl pırıldı.

"Kırıldı mı?" diye sordu Richard. Sesi çığlık gibi tizdi. *"Düştüğümde kırıldı mı?"*

"O kırılmadı, Richie... ora..."

Richard'ın kenarları kanlı gözleri Jack'in arkasındaki bir şeye bakarak açıldı. *"Jack! Jack, bak ark..."*

Tuğla gibi bir şey ... Morgan Sloat'un Gucci pabucu, Jack'in bacaklarının arasına, hayalarına bir tekme savurdu. Tam hedefe bir vuruştu. Jack öne büküldü, ömrünün en büyük acısını duydu. Bağıramadı bile.

"O kırılmadı ama *sen* pek iyi görünmüyorsun, Jacky, oğlum," dedi. Morgan Sloat.

Hem

de

hiç!"

Adam ağır ağır Jack'in üstüne geliyordu. Tadını çıkarmak istediği için yavaş geliyordu. Jack, onunla hiçbir zaman resmi olarak tanıştırılmamıştı. Bazı anlarda o yüzü, kocaman bir arabanın penceresinde bembeyaz bir surat olarak görmüştü. Jack'in varlığını anlayan kara gözleri vardı. Kurt'un sürüsünü otlattığı çayırda durmadan şekil değiştiren bir varlıktı. Anders'ın gözlerine bir gölgeydi.

Ama Orris'li Morgan'ı şu ana kadar hiç görmemiştim, diye düşündü Jack. Jack'in üstünde solmuş, kirli bir kısa pantolon vardı. Güney Asyalı hamalların giydikleri gibi bir şey. Ayağındaki sandaletler bilekten bağlıydı. Ama kendisi Jason değildi, Jack'ti. Kasığı donmuş bir sancının ta kendisiydi.

On metre ilerde Tılsım duruyordu. Kara kumlu plaja ışığını boşaltıyordu. Richard yoktu orada. Ama Jack bunu daha sonra fark edecekti.

Morgan lacivert bir pelerin giymişti. Yakasından gümüş bir klipsle tutturuluyordu. Pantolonu Sloat'unki gibi yumuşak yünlüydü. Tek farkı çizmelerin içine sokulmuş olmasıydı.

Morgan hafif topallayarak yürüyordu. Aksak ayağı kumlarda çizgi halinde iz bırakıyordu. Kıpırdayınca pelerinin yakasını tutan klips aşağıya kaydı. Jack birden o klipsin pelerinle hiçbir ilgisi olmadığını anladı. Pelerin bağla bağlanıyordu. Bu boynundaki bir tür madalyondu. Jack önce onu minik, minyatür bir golf sopası sandı. Kadınların bilezikleri-

ne taktıkları gibi bir şey. Laf olsun diye. Ama Sloat yaklaşınca, baktığı süsün fazla ince olduğunu anladı. Ucu da golf sopası gibi değildi. Sivri bitiyordu.

Yıldırım aletine benziyordu.

"Hiç iyi görünmüyorsun, çocuk," dedi Orris'li Morgan. Jack'in inleyerek yatmakta olduğu yere geldi. Çocuk dizlerini bükmüş, elleri kasığında, yatıyordu. Morgan eğildi, ellerini dizlerine dayayıp Jack'i inceledi. Arabasının ezdiği bir hayvana bakıyordu sanki. İlginç olmayan bir hayvana. "*Biraz* bile iyi değil."

Morgan daha da yaklaştı.

"Benim için epey sorun oldun," dedi. "Çok zarar verdin. Ama sonunda..."

"Galiba ölüyorum," diye fısıldadı Jack.

"Henüz değil. Biliyorum, insan öyle hisseder ama inan bana, henüz ölmüyorsun. Beş dakika sonra anlarsın *gerçekten* ölmenin nasıl bir duygu verdiğini."

"Hayır, gerçekten. İçim kırık," diye inledi Jack. "Eğil, söylemek istiyorum, lütfen, yalvarırım..."

Morgan'ın kara gözleri solgun yüzünde parladı. Belki de Jack'in yalvarması hoşuna gitmişti. Yüzü Jack'inkine neredeyse değecekti. Jack'in bacakları acıdan bükük duruyordu. Birdenbire onları fişek gibi savurdu. Bir an kasığının karnına bir şey batırılıyormuş gibi hissetti ama sandaletlerinin Morgan'ın suratına çarpması, dudağını patlatması, burnunu yana bükmesi, acıyı "değer" gösterdi.

Orris'li Morgan geriye sendeledi, ıstırap ve şaşkınlıkla kükredi, pelerini kocaman bir yarasanın kanatları gibi açıldı.

Jack ayağa kalktı. Bir an karşıda Kara Şato'yu gördü. Agincourt'tan çok daha büyüktü. Dönümlerce alan üstüne kurulmuş gibi görünüyordu. Bir yanda da kendinden geçmiş (ya da ölmüş) olan Parkus yatıyordu. Jack kumlarda uslu uslu duran Tılsım'a doğru atıldı ve koşarken

geçiş yaptı

Amerikan diyarına.

"Ah, seni piç!" diye bağırdı Morgan Sloat. *"Seni sefil piç! Suratım! Suratım! Mahvettin suratımı!"*

Ozon kokusu gibi bir koku duyuldu, Jack'in sağından mavimsi beyaz bir yıldırım geçti, kumlarda çatırtılı bir ses çıkardı.

O sırada Jack, Tılsım'ı *tekrar* yakaladı! Kasığındaki acı bir anda dinmeye başladı. Cam küreyi elinde tutarak Morgan'a döndü.

Morgan Sloat'un dudağı kanıyor, eli yanağından ayrılmıyordu. Jack içinden, umarım birkaç dişini de kırmışımdır, diye düşündü. Sloat'un öbür elinde yıldırım aleti vardı.

Yeni bir yıldırım gelirken Jack sağa kaydı. Ellerini öne uzatmıştı. Tılsımın içi bir gökkuşağı gibi durmadan renk değiştiriyordu. Sloat'un yakında olduğunu anlamış gibiydi Tılsım. Kürenin içinden bir uğultu geliyor, Jack bunu çok iyi duyuyordu. Duymaktan çok, elindeki titreşimden anlıyordu. Tılsım'ın içinde bir beyaz ışık şeridi açıldı. Ortasından gelen bir ışık sütunu gibiydi. Sloat kendini yana attı, anahtarını Jack'in kafasına uzattı.

Altdudağından kanları sildi. "Canımı yaktın, pis velet," dedi. "O cam topun şimdi sana yardımcı olabileceğini sanma. Onun ömrü seninkinden biraz daha kısa olacak."

"O halde neden korkuyorsun ondan?" diye sordu çocuk, küreyi tekrar uzatarak.

Sloat yine kendini yana attı. Sanki Tılsım da yıldırım atabilirmiş gibi. Jack içinden, *Tılsım'ın neler yapabileceğini bilmiyor*, diye düşündü. *Tılsım hakkında hiçbir şey bildiği yok. Bir tek, onu istediğini biliyor.*

"At elinden onu," dedi Sloat. "At dedim, küçük sahtekâr. Yoksa kafanın tepesini şu anda uçururum. At dedim."

"Korkuyorsun," dedi Jack. "Şimdi Tılsım'ı karşında görünce gelip almaya korkuyorsun."

"Gelip almak zorunda değilim, sahtekâr seni. At elinden. Kendi elinle kırdığını görelim, Jacky."

"Gel kendin al, Sloat." Jack öfkenin içinde kabardığını hissediyordu. *Jacky.* Annesinin kullandığı o takma adı Sloat'un ıslak ağzından duymak *iğrendirmişti* onu. "Ben Kara Otel değilim, Sloat. Çocuğum ben. Cam bir topu bir çocuktan alamaz mısın?" Çünkü Jack, elinde Tılsım'ı tuttuğu sürece ikisinin başabaş olduklarını biliyordu. Koyu mavi bir kıvılcım fırladı, Tılsım'ın ortasında, merkezinde öldü. Bir ikincisi onu izledi. Jack hâlâ Tılsım'ın o güçlü mırıltısını hissedebiliyordu. Kendisinin yazgısında vardı Tılsım'ı almak. *Ondan bekleniyordu bu.* Tılsım da onun varlığını dünyaya geldiğinden beri biliyordu. Jack bunu yeni yeni anlıyordu. Tılsım, onun gelip kendisini kurtarmasını beklemişti. Bir tek Jack Sawyer'a ihtiyacı vardı, başka kimseye yoktu. "Gel, bir dene," diye takıldı Jack.

Sloat hırlayarak anahtarı ona doğru uzattı. Çenesinden kanlar damlıyordu. Bir an şaşkın göründü. Ahıra kapatılmış bir boğa gibi çaresiz

ve öfkeliydi. Jack, ona gülümsedi bile hatta. Sonra Jack'in gözleri yan tarafa, Richard'ın kumlarda yatmakta olduğu yere döndü, gülümsemesi yüzünde soldu. Richard'ın yüzü tümüyle kana bulanmıştı. Kumral saçları da kandan vıcık vıcıktı.

"Seni it..." diye başlayacak oldu ama gözlerini başka tarafa çevirmesi hata olmuştu. Yakıcı ve sesli bir ışık tam yanındaki kumlara saplandı.

Jack, Sloat'a döndü. O da tam yeni bir yıldırım daha atıyordu. Jack'in ayaklarına. Jack dans eden adımlarla geri gitti, yıldırım kumları sarı bir bulamaç gibi eritti, sonra anında donup, dümdüz bir buz kesildiler.

"Oğlun ölecek," dedi Jack.

"Annen ölecek," dedi Sloat da. "Ben kafanı uçurmadan at o lanet olası şeyi elinden. Hemen. Bırak dedim!"

"Sen git çakalları becer!" diye karşılık verdi Jack.

Morgan Sloat ağzını açtı, bağırdı, bir dizi kanlı diş gösterdi. "Senin *cesedini* becereceğim!" Anahtarı, Jack'in kafasına nişanlayıp hazırlandı. Gözleri parlıyordu. Sonra elini kaldırdı, anahtar göğe doğru döndü. Sloat'un yumruğundan upuzun bir yıldırım fırladı, gökyüzü karardı. Bu karanlıkta Tılsım da, Morgan Sloat'un yüzü de pırıl pırıl parlıyordu. Sloat'un yüzündeki parlaklık, Tılsım'ın ışığının oraya düşmesinden ötürüydü. Jack içinden, herhalde benim yüzüm de parlıyordur, diye düşündü. Tılsım'ı birden Sloat'a doğru uzattı. Bunu ne amaçla yaptığını Tanrı bilirdi. Anahtarı düşürttürmek için mi, onu kızdırmak için mi, güçsüz olduğunu ona kabul ettirmek için mi? Ama Jack o anda, Morgan Sloat'un yeteneklerinin tümünü henüz bilmediğini anladı. Kara gökten kocaman kar taneleri dökülmeye başlamıştı. Sloat giderek yoğunlaşan kar perdesi ardında görünmez oldu. Jack onun salyalı kahkahasını duydu.

4

Lily hasta yatağından binbir zorlukla kalkıp pencereye kadar yürüdü. Aralık ayının ölü plajına baktı. Plajı, kaldırımdaki bir tek sokak ışığı aydınlatıyordu. Birden pencerenin dışında bir martı belirdi. Gagasının bir yanından bir solucan sallanıyordu. Lily o anda Sloat'u hatırladı. Martı ona benziyordu.

Önce sarsıldı, sonra toparlandı. Gülünç bir öfke hissetti. Martı, Sloat'a nasıl benzerdi? Martı, onu nasıl rahatsız ederdi? Doğru olamazdı bu. Soğuk camı parmağıyla tıkırdattı. Kuş kanatlarını biraz kımıldattı ama uçmadı. Lily onun zihninden buz gibi bir düşüncenin kendisine doğru aktığını radyo sesi kadar net biçimde algıladı.

Jack ölüyor, Lily, Jack ölüyor...

Hayvan başını öne uzattı, gagasıyla camı tıkırdattı.

Ölüyoooooooor.

"HAYIR!" diye haykırdı Lily. *"CEHENNEM OL, SLOAT!"* Bu sefer parmağıyla vurmadı, cama yumruğunu savurdu, cam kırıldı, yumruk uzandı, martı bağırarak, düşercesine kaçtı. Buz gibi hava, penceredeki delikten içeriye doldu.

Lily'nin elinden kanlar damlıyordu. Yo, yalnızca damlamıyor, akıyordu. İki yerinden fena kesmişti elini. Kırık camları topladı, sonra elini geceliğinin bedenine sildi.

"BUNU BEKLEMİYORDUN, DEĞİL Mİ, SERSEM?" diye bağırdı kuşa. Hayvan bahçenin üzerinde tedirgin tedirgin uçuyordu. Lily, gözyaşlarına gömüldü. "Rahat bırak artık Jack'i! Rahat bırak! OĞLUMU RAHAT BIRAK!"

Her yanı kan içindeydi. Soğuk hava içeriye doluyor, pencere zangırdıyordu. Dışarda ilk karların gökten yağdığını sokak lambasının ışığından gördü.

5

"Dikkat et, Jacky."

Hafif bir ses. Solundan.

Jack oraya döndü, Tılsım'ı fener gibi havaya kaldırdı. Işığı yalnızca düşen karları gösterdi.

Başka bir şey yoktu. Karanlık, kar, okyanusun sesi.

"Ters taraf, Jacky."

Sağa döndü. Ayakları buzlaşan karlarda kayıyordu. Ses yaklaşmıştı. Jack de bu sefer daha hızlı dönmüştü.

Tılsım'ı kaldırdı. "Gel de al, Sloat!"

"Şansın hiç yok, Jack. Seni istediğim an avlayabilirim."

Arkasından, daha da yakın. Ama Jack, Tılsım'ı kaldırdığında Sloat görünürlerde yoktu. Yüzüne karlar çarpıyordu. Soluk alınca soğuktan öksürmeye başladı.

Sloat, onun tam önünde kıkırdadı.

Jack çekildi, Hızlı'ya takılıp düşecek gibi oldu.

"Huu-huuu, Jacky!"

Sol taraftaki karanlıktan bir el uzandı, Jack'in kulağını çekti. Jack o yana dönerken kalbi gümbür gümbür atıyordu. Gözleri fincan gibi açılmıştı. Ayağa kaydı, tek dizini yere dayadı.

Richard boğuk, iniltiyle homurtu arası bir ses çıkardı.

Yukardan gökgürültüsü duyuldu Sloat'un yarattığı karanlıktan.

"At bana onu!" diye takıldı Sloat. O karlı karanlığın içinden dans eden adımlarla ilerleyip ortaya çıktı. Sağ eliyle parmak şıklatıyor, soluyla anahtarı Jack'e doğru tutuyordu. Hareketlerinde sıçrar gibi, elektrikli bir tempo vardı. Jack'e eski zaman orkestra şefleri gibi göründü. Xavier Cugat belki. "Atsana bana! Paslaşma talimi, Jack! Morgan Amcanla! Ne dersin, Jack? Haydi, dene! Topu at, bir Kewpie bebek kazan!"

Jack Tılsım'ı geriye, kendi sağ omzuna çekmiş olduğunu fark etti. Niyeti de oydu zaten. *Beni sinirlendirmeye çalışıyor. Paniğe kapılmasını istiyor. Bıraktırmaya çabalıyor...*

Sloat yine kayboldu. Karlar uçuştu.

Jack sinirli sinirli dönendi durdu ama Sloat yoktu. *Belki de kaçtı ... belki...*

"Ne oldu, Jacky?"

Hayır, hâlâ buradaydı. Bir yerlerde. Solda.

"Baban ölürken gülmüştüm, Jacky. Yüzüne gülmüştüm. Motoru sonunda durduğu zaman..."

Sesi bulanıktı. Bir an silindi sonra gerisingeri duyuldu. Sağdan. Jack o yana döndü. Neler olduğunu anlayamıyor, sinirleri bozuluyordu.

"Yüreğim kuş gibi kanatlanmıştı. *Böyle* uçmuştu, Jacky!"

Karanlıktan bir taş geldi. Jack'e değil, cam küreye doğru atılmıştı. Jack eğildi. Sloat'u bulanık şekilde gördü, sonra yine göremez oldu.

Bir sessizlik... Sloat yine belirdi. Yepyeni bir plak çalmaya başlamıştı.

"Anneni becerdim, Jacky," diye arkadan geldi ses. Tombul, sıcak bir el, pantolonunu kıçından yakaladı.

Jack bu sefer dönerken Richard'ın üzerine düşüyordu. Gözyaşları sımsıcak, acı dolu, öfkeli gözlerinden taşıyordu. Nefret ediyordu onlardan. Ama yine de taşıyorlardı. İnkâr etmeye olanak yoktu. Rüzgâr canavar gibi uğulduyor, sanki devler tünelde bağırıyordu. Sihir senin kendinde, demişti Hızlı. Ama şimdi neredeydi o sihir? Nerede, ah, nerede?

"Annemin adını pis ağzına alma!"

"Çok becerdim onu," diye ekledi Sloat gururlu bir neşeyle.

Ses sağdan gelmişti. Karanlıkta şişko bir gölge.

"*Davet üzerine*, onu becerdim, Jacky!"

Arka tarafta. Yakında.

Jack dönüp Tılsım'ı kaldırdı. Tılsım beyaz bir ışık çıkardı. Sloat geriledi ama o arada Jack onun yüzünde bir acı ve öfke ifadesi görebilmişti. O ışık dokunuyordu Sloat'a. Canını yakıyordu.

Söylediklerine aldırış etme, hepsi yalan ve bunu sen de biliyor-

sun. Ama bu işi nasıl yapıyor? Adam Edgar Bergen gibi. Hayır, karanlıkta tren soyan Kızılderililer gibi. Nasıl yapıyor?*

"Bu sefer bıyıklarımı biraz tütsüledin, Jacky," dedi Sloat. Salyalı salyalı güldü. Soluk soluğa gibiydi ama fazla da değildi. Hem de hiç fazla değildi. Jack sıcakta kalmış köpek gibi soluyordu onun karşısında. Gözleri telaşla karanlıklarda Sloat'u arıyordu. "Ama sana bu yüzden kin tutacak değilim, Jacky. Dur bakalım şimdi, neden söz ediyorduk biz? Ha, evet, annen..."

Bir sessizlik, bir soluma, sonra karanlıktan bir taş ıslak çalarak geldi. Jack'in şakağına çarptı. Jack döndüğünde Sloat yine yok olmuştu. Yine kar perdesinin ardına kaçmıştı.

"Uzun bacaklarını bana öyle sarardı ki inlerdim acısından!" dedi Sloat, Jack'in tam sağından. "OOOOH, OOOOH!"

Eline düşme, seni deli etmesine fırsat verme...

Ama elinde değildi. Bu pis herif annesinden söz ediyordu onun.

"Kes sesini! Sus artık!"

Sloat karşısındaydı. Öyle yakındı ki, Jack, onu karlara rağmen görebildi. Ama bir titreşim gibi gördü. Sanki su altındaymış gibi. Karanlıktan bir taş daha geldi. Jack'in başının arkasına çarptı. Jack öne sendeledi, Richard'ın üzerine bir daha düşecek gibi oldu. Richard kar örtüsünün altında yakında görünmez olacaktı.

Yıldızları gördü, birden ne olduğunu anladı.

Sloat geçiş yapıyordu! Geçiş yapıyordu! Gidiyor, sonra geliyordu!

Jack olduğu yerde döndü. Karşısında bir değil de yüz düşman varmış gibi davranıyordu. Yıldırım karanlıktan dar, yeşilimsi mavi bir ışın gibi geldi. Jack Tılsım'la uzandı ona. Tekrar Sloat'a yansıtmayı umuyordu. Geç kalmıştı ama. Yıldırım söndü.

O halde onu neden orada göremiyorum? Diyar'da?

Cevap kafasında şimşek gibi çaktı. Tılsım da bu arada şahane bir beyaz ışık saçtı. Karlar lokomotif projektörü görmüş gibi aydınlandı.

Onu orada göremiyorum; çünkü ben orada değilim! Jason gitti. Ben tek tabiatlıyım! Sloat oradaki bir plaja geçiş yapıyor. Orada Orris'li Morgan'dan başka kimse yok. Bir de Parkus adlı, can çekişen bir adam. Richard orada değil, çünkü Orris'li Morgan'ın oğlu Rushton uzun zaman önce öldü ve Richard da tek tabiatlı! Daha önce geçiş yaptığımda Tılsım oradaydı ama Richard yoktu! Morgan geçiş yapıyor, kıpırdıyor, geri geliyor, beni deli etmeye uğraşıyor...

"Huu-huuu! Jaaaa-ckyyy!"

---

* Aynı anda iki kuklayı konuşturan Amerikalı komedyen, vantrilok. (ed.)

Soldan.
"Buradayım!"
Sağdan.
Ama Jack artık sesin nereden geldiğini dinlemiyordu. Tılsım'a bakı yordu. İşareti bekliyordu. Ömrünün en önemli işaretini.
Arkasından. Bu sefer arkasından gelecekti.
Tılsım ışık yaydı. Karlara doğru, güçlü...
Jack döndü ve dönerken Diyar'a geçiş yaptı; pırıl pırıl güneşin altına! Orris'li Morgan vardı karşısında. Koskocaman. Jack'in hileyi anladığını bir an fark edemedi. O anda Jack'in arkasına geçmek üzere hızla aksaya aksaya ilerliyordu. Suratında arsız çocuk sırıtışı vardı. Pelerini arkasında dalgalanıyordu. Sol ayağını sürüyüp duruyordu. Çizmesi kumlarla kaplanmıştı. Jack'in çevresinde kumlar çizik çizik, iz doluydu. Morgan durmadan geçişler yaparak onun etrafında dönüp duruyor, annesi hakkında pis yalanlar söylüyor, taş atıyor, onu tedirgin ediyordu...
Jack bağırdı.
Avazı çıktığı kadar.
"SENİ GÖRÜYORUM!"
Morgan büyük bir şok ve şaşkınlık içinde ona döndü, bir eli yıldırım aletinin çevresinde kıvrıldı.
"GÖRÜYORUM!" diye bağırdı Jack tekrar. "Bir tur daha atalım mı, Sloat?"
Orrisli Morgan elindeki aletin ucunu ona doğrultup salladı. Suratına o aptalca şaşkınlığın yerine hemen kurnaz bir ifade gelmişti. Zeki bir adam olduğundan, durumun tüm olanaklarını bir anda görebiliyordu. Gözleri daraldı. Jack tam o anda, Orris gözlerini kısıp yıldırımını yolladığı anda neredeyse tekrar geçiş yapacaktı. Bu arada ölebilirdi ama düşmanını iyi tanıması kurtardı onu. Yerinde durdu, yine işareti bekledi. Sihirli işareti. Bir an soluğunu tuttu Jack Sawyer. Morgan kurnazlığıyla biraz daha az gurur duyan biri olsa Jack Sawyer'ı belki de öldürebilirdi. Ne de çok istiyordu o anda bunu yapmayı!
Ama tam Jack'in beklediği gibi, Morgan'ın hayali Diyar'dan silindi. Jack soluk aldı. Hızlı'nın gövdesi (*Parkus*'un, diye düzeltti Jack aklından) az ilerde hareketsiz yatıyordu. İşaret geldi. Jack soluğunu saldı ve *geçişini* yaptı.
Point Venuti plajını yeni bir buz tabakası kaplamış, Tılsım'ın ışığını yansıtıyordu.
"Bu eli kaybettin, değil mi?" diye fısıldadı Morgan Sloat karanlıktan. Karlar, Jack'in yüzünü dövüyor, rüzgâr bacaklarını, boynunu, alnını donduruyordu. Bir otomobil boyu uzakta Sloat'un yüzünü gördü. Alnı

yine kırış kırış, kanlı ağzı açıktı. Anahtarı fırtınanın içinden Jack'e doğru uzatıyordu. Kahverengi elbisesinin kolu kar tutmaya başlamıştı. Jack sol burun deliğinden kara bir kan sızmakta olduğunu gördü. Sloat'un gözleri, karanlığın içinde ıstırap dolu parlıyordu.

6

Richard Sloat, kafası karmakarışık, gözlerini açtı. Her yanı donuyordu. Önce hiçbir duygu hissetmeksizin, ölmüşüm herhalde, diye düşündü. Bir yere düşmüştü. Belki Thayer bahçesinde bir yere. Donmuştu. Ölmüştü. Artık bir şey olamazdı ona. Bir anlık başdöndürücü bir rahatlama hissetti.

Başı yine fena halde acıdı. Soğuk elinden akan kanları hissetti. Bu duyguların ikisi de bir tek şeye işaret ediyordu. Richard Llewellyn Sloat şu anda nerede olursa olsun, henüz ölmüş değildi. Yaralıydı yalnızca. Kafasından bir dilim kesilmiş gibi hissediyordu. Nerede olduğunu pek bilemiyordu. Soğuktu. Gözleri uzun süre baktı, sonunda karların içinde yattığı mesajını beynine ulaştırdı. Kış gelmişti demek. Gökten üzerine yeni karlar düştü. O sırada babasının sesini duydu ve her şeyi hatırladı.

Richard elini kafasının tepesinde tutuyor, çekmiyordu. Ama çenesini hafifçe kaldırdı, babasının sesinin geldiği tarafa baktı.

Jack Sawyer, Tılsım'ı tutuyordu. Richard'ın ikinci algıladığı şey bu oldu. Tılsım kırılmamıştı. Richard öldüğünü sandığı sırada tattığı rahatlamanın bir eşini daha duydu. Gözlüğü olmadığı halde, Jack'in yenilmemiş bir hali olduğunu fark etti, bu onu çok duygulandırdı. Jack tıpkı bir, bir kahraman gibiydi. Öyleydi! Pislik içinde, saçları dağınık, şaşılacak kadar genç bir kahraman. Her açıdan yanlış bir rol. Ama yine de kahramandı.

Jack'in yine Jack olduğunu gördü Richard. O inanılmaz yabancı nitelik gitmişti. On iki yaşında gibi görünmeye çalışan bir film yıldızı hali yoktu. *Boyun eğmeyişi,* onun kahramanlığını Richard'a daha bile değerli gösterdi.

Babası sırıtıyordu. Ama o onun babası değildi. Babasının içi çoktan boşaltmış, yok olmuştu. Phil Sawyer'a imrenmekle, ihtiraslarının yakması, kavurmasıyla...

"Sonsuza kadar böyle dönüp duramayız," dedi Jack. "Sana Tılsım'ı asla verecek değilim. Sen de onu elindeki aletle yok edemezsin. Vazgeç."

Babasının, elindeki anahtarın ucu yavaşça alçaldı, dosdoğru Richard'a uzandı.

"Önce Richard'ı vururum," dedi babası. "Arkadaşın Richard'ın kömür olmasını gerçekten görmek istiyor musun? Hımmm? İstiyor musun? Tabii yanında yatan o iğrenç yaratığa da aynı şeyi yapmaktan geri duracak değilim."

Jack ile Sloat kısacık bakıştılar. Babası şaka etmiyordu. Richard biliyordu bunu. Eğer Jack, Tılsım'ı vermezse gerçekten vuracaktı onu. Sonra da ihtiyar siyah adamı, Hızlı'yı öldürecekti.

"Yapma," diye fısıldamayı başardı. "Aldırma ona, Jack. Söyle defolsun!"

Jack dönüp göz kırparak Richard'ı hemen hemen tedirgin etti.

"At Tılsım'ı," dedi babasının sesi.

Richard'ın korku ve dehşetle açılan gözleri önünde Jack avuçlarını eğdi ve Tılsım'ın düşmesine izin verdi.

7

"Jack, hayır!"

Jack dönüp Richard'a bakmadı. *Bir şeyi feda etmedikçe ona sahip olamazsın,* diye hatırlatıyordu zihni ona. *İnsan ne kazanır? Hiçbir şey kazanmaz. Sıfır. Bunu okulda öğretmezler. Yollarda öğrenir insan. Ferd Janklow'dan öğrenir, Kurt'tan öğrenir, burun üstü kendini yere atan Richard'dan öğrenir.*

İnsan ya bunları öğrenir ya da dünyanın karanlık bir yerinde ölürdü.

"Artık öldürme yok," dedi California plajında, karlar altında. Kendini çok yorgun hissetmesi gerekiyordu. Dört günlük bir dehşet yaşamıştı ne de olsa. Şimdi, en sonuna vardığında da, acemi sporcular gibi atıvermişti topu elinden. Ama kulağına gelen ses kesinlikle Anders'ın sesiydi. Jack/Jason'un önünde diz çöken Anders'ın sesi: *Her şey iyi olacak, her şey iyi olacak ve her türlü şey de iyi olacak.*

Tılsım kumlarda parladı, yanındaki karlar damla damla eridi, damlalardan biri gökkuşağı oldu, o anda Jack içinde *bir şeyi feda etmenin* o temiz duygusunu hissetti.

"Artık kan dökme yok. Git, kır onu kırabiliyorsan," dedi. "Sana acıyorum."

Morgan Sloat'u en çok yıkan bu son söz oldu. Kafasında zerre kadar mantık kalmış olsa, karların arasından bir taş bulur, fırlatır, Tılsım'ı parçalardı. Parçalanırdı da, o kolay kırılgan haliyle.

Ama Morgan bunu yapacağı yerde anahtarını Tılsım'a çevirdi.

Bunu yaparken kafasının içi Jerry Bledsoe'nun ve karısının sevgi ve

nefret içeren hayalleriyle doluydu. Jerry Bledsoe'yu o öldürmüştü. O kadın Nita Bledsoe değil, Lili Cavanaugh olmalıydı aslında, bir tokat atıp burnunu kanatan Lily, dokunmaya çalıştığında...

*

Alevler fışkırdı; yeşil-mavi alevler. Tılsım'a doğru uçtu, ona çarptı, üzerine yayıldı, onu yanan bir güneş haline getirdi. bir an için bütün renkler oradaydı. Bir an için bütün *dünya* oradaydı. Sonra yok oldu.

Tılsım yutmuştu Morgan'ın anahtarından gelen ateşi.

Yalayıp yutmuştu.

Karanlık geri döndü. Jack'in ayakları altından kaydı, Hızlı Parker'ın baldırları üzerine oturuverdi. Hızlı bir homurtu sesi çıkardı, kıpırdadı.

Bir an her şey sessiz kaldı; sonra Tılsım'dan alevler bir sel gibi yayıldı. Jack'in gözleri ıstıraplı bir düşünceyle iri iri açıldı.

(Kör edecek seni! Jack, kör ede...)

Birden Point Venuti'nin değişmiş coğrafyası, Tanrı fotoğraf makinesinin flaşını parlatmış gibi aydınlandı. Jack, Agincourt'u gördü. Yarı yarıya yıkılmıştı. Alçalmış tepeleri gördü. Richard'ı sırtüstü yatarken gördü. Hızlı'yı yüzükoyun yatmış, başını yana çevirmiş gördü. Hızlı gülümsüyordu.

Morgan Sloat geri geri itildi, kendi anahtarının alevleri onu bir örtü gibi sardı. Tılsım'ın emdiği ateş, tıpkı Güneşışığı Gardener'ın dürbününün ışığı olayında olduğu gibi, binle çarpılarak geri gelmişti.

Dünyalar arasında bir delik açıldı. Sonu Oatley'e varan koca bir tünel. Jack orada Sloat'u gördü. Şık kahverengi elbisesi yanıyordu. İskeleti kalmış tek eli, hâlâ anahtarı tutmaktaydı. O tünele gidiyordu. Gözleri kaynıyordu yuvalarında. Ama açıktılar ve farkındaydılar.

Giderken onun değiştiğini gördü Jack. Pelerin, yarasanın kanatları gibiydi ama alev alev yanıyordu. Çizmeler yanıyor, saçlar yanıyordu. Anahtar minik bir yıldırım mızrağı olmuştu.

Gördü... Gün ışığı.

8

Sel gibi gelip boşaldı gün ışığı. Jack karlı kumlarda şaşırarak durdu. Kulaklarında ve beyninin içinde Morgan'ın uzaklaşan ölüm çığlığını hâlâ duyuyordu. Dünyalar arasındaki sonu gelmez tünelde, yokluğa doğru gidiyordu o.

"Jack?" Richard doğrulmuş, kafasını tutarak oturuyordu. "Jack, ne oldu? Merdivenden düştüm galiba."

Hızlı karlarda kıpırdıyordu. Kollarıyla kendini itti, Jack'e baktı. Gözleri çok yorgundu ama yüzündeki yaralar kalmamıştı.

"Aferin, Jack," dedi, sırıttı. "İyi..." Soluk soluğa tekrar yıkıldı.

Gökkuşağı, diye düşündü Jack sarhoş gibi. Ayağa kalktı, yine düştü. Yüzünde donan karlar gözyaşı gibi eriyordu. Dizüstü doğruldu, ayağa kalktı. Gözlerinde benekler uçuşuyordu. Morgan'ın az önce durduğu yerdeki kocaman yanık izini gördü. Onun da ucu gözyaşı damlası gibi uzuyordu.

"Gökkuşağı!" diye bağırdı Jack Sawyer. Ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı. Bir yandan gülüyor, bir yandan ağlıyordu. *"Gökkuşağı! Gökkuşağı!"*

Tılsım'a yürüdü, eğilip onu aldı. Hâlâ ağlıyordu.

Richard Sloat'a götürdü. Eskiden Rushton olan Richard Sloat'a. Sonra Hızlı Parker olan Hızlı Parker'a götürdü.

İkisini de iyileştirdi.

Gökkuşağı, gökkuşağı, gökkuşağı!

– Kırk Altıncı Bölüm –

BİR YOLCULUK DAHA

1

Onları iyileştirdi ama bunun nasıl olduğunu hiç hatırlamıyordu. Hiçbir ayrıntıyı hatırlamıyordu. Bir süre Tılsım elinde parıldadı, şarkılar söyledi, Jack ateşin taşıp hastaların *üzerine yayıldığını* hisseder gibi oldu. Tek hatırlayabildiği de bu kadardı.

Sonunda Tılsım'ın o harikulade ışığı soldu, soldu, söndü.

Jack, annesini düşününce ağzından boğuk bir çığlık kurtuldu.

Hızlı, eriyen karların arasında ona yaklaştı, kolunu onun omuzlarına attı.

"Yine dönecek ışığı, Gezgin Jack," dedi. Gülümsedi. Ama Jack'in iki katı kadar yorgun görünüyordu. Hızlı iyileşmişti iyileşmesine ama hâlâ pek iyi değildi. *Bu dünya öldürüyor onu*, diye düşündü Jack hayal meyal. *En azından, Hızlı Parker olan yanını öldürüyor. Tılsım onu iyileştirdi ama yine ölüyor.*

"Sen ona iyilik ettin, o da sana etsin istiyorsun," dedi Hızlı. "Kaygılanma. Gel buraya, Gezgin Jack. Gel arkadaşının yattığı yere."

Jack geldi. Richard eriyen karların içinde yatıyordu. Kafasından kalkan o korkunç kapak artık yoktu. Saçlarının arasından uzun, beyaz bir yer saçsız olarak görünüyordu. Hiç saç çıkmayacaktı bir daha oradan.

"Elini tut onun."

"Neden? Niçin?"

"Geçiş yapacağız."

Jack, Hızlı'ya soru soran gözlerle baktı ama Hızlı bir açıklama yapmadı. Yalnızca başını salladı. Sanki Jack'e, *evet doğru duydun*, demek istiyordu.

Eh, diye düşündü Jack. *Şu ana kadar hep güvendim ona...*

Uzanıp Richard'ın elini tuttu. Hızlı de Jack'in öbür elini tuttu.

Bir sarsıntı bile duymadan üçü birlikte geçtiler.

2

Jack'in tahmin ettiği gibiydi. Orada, kara kumlarda, yanında duran adam her bakımdan sağlam ve sağlıklı bir adamdı.

Jack ona dehşet dolu gözlerle baktı. Biraz da tedirginlik duyuyordu. Bu yabancı adam, Hızlı'ya biraz benzeyen küçük kardeşi olabilirdi ancak.

"Hızlı, Bay Parkus, yani siz nesiniz?.."

"Sizlerin dinlenmeye ihtiyacınız var, gençler," dedi Parkus. "Senin kesinlikle var, öteki delikanlının daha da çok var. Ölüme ne kadar yaklaştığını ancak kendisi bilebilecek. O da bunu kimseye, kendine bile itiraf edecek tip değil."

"Evet," dedi Jack. "Orada haklısınız."

"Burada daha iyi dinlenir." Parkus bunu söyledikten sonra kumlarda, şatonun tersi yönde ilerlemeye koyuldu. Richard'ı kucağında taşıyordu. Jack, elinden geldiği kadar onu izlemeye çalıştı ama giderek geride kaldı. Soluğu çabucak tıkanıyor, dizleri kesiliyordu. Kafası son çatışmanın etkisiyle zonkluyordu. Şok sarhoşluğu herhalde, diye düşündü.

"Neden, nereye?.." Ancak bu kadarı çıkabildi soluklarının arasından. Tılsım'ı göğsüne bastırmış, öyle taşıyordu. Mattı Tılsım. Dışı ışık geçirmiyor gibiydi. İlginç de değildi.

"Biraz ileriye," dedi Parkus. "Arkadaşınla sen daha demin onun bulunduğu yerde dinlenmek istemezsiniz herhalde, değil mi?"

Jack çok yorgun olmasına rağmen yine de başını iki yana salladı.

Parkus omzunun üzerinden geriye baktı, sonra hüzünlü gözlerini Jack'e çevirdi.

"Orası kötülük kokuyor," dedi. "Onun kötülüğü. Senin dünyan gibi kokuyor, Jack. Bence ikisi birbirine insanı tedirgin edecek kadar benziyor."

Tekrar yola koyuldu. Richard hâlâ kollarındaydı.

3

Otuz beş metre kadar ilerde durdu. Burada kara kumlar biraz daha açık bir renge dönüşüyordu. Beyaz değildi ama griydi en azından. Parkus,

Richard'ı yavaşça yere yatırdı. Jack de onun yanına uzandı. Kumlar sıcaktı. Çok tatlı bir sıcak. Kar yoktu burada.

Parkus, onun yanına bağdaş kurup oturdu.

"Şimdi uyumak zorundasınız," dedi. "Belki yarından önce uyanamazsınız. Sizi kimse rahatsız etme. Bir bakın."

Kolunu öteki dünyada Point Venuti olan yere doğru salladı. Jack önce Kara Şato'yu gördü. Bir duvarı boydan boya yıkılmıştı. Sanki içinde müthiş bir patlama yer almış gibiydi. Sıradan bir şato görünümüne inmişti artık. Kötülüğü dağlanıp yok olmuş, yasadışı hazinesi alınmıştı. Bir taş yığınıydı, o kadar.

Jack ötelere baktığında depremin burada pek de şiddetli olmadığını gördü. Zaten yıkılacak daha az şey vardı. Denizin sürüklediği tahtalarla kurulmuşa benzeyen birkaç kulübe yıkılmıştı. Birkaç patlamış at arabası gördü. Bunlar öteki dünyada Cadillac'tı belki. Belki de değillerdi. Bir de iki insan cesedi vardı.

"Sağ kalanlar gitti," dedi Parkus. "Ne olduğunu biliyorlar. Orris'in öldüğünü de. Sizi artık rahatsız etmezler. Burada var olan kötülük bitti. Bunu biliyor musunuz? *Hissediyor* musunuz?"

"Evet," diye fısıldadı Jack. "Ama Bay Parkus, siz sakın, sakın..."

"Gitmek, öyle mi? Evet. Pek yakında. Sen ve arkadaşın bir iyi uyku çekeceksiniz ama daha önce biraz konuşmamız gerek. Uzun sürmez. Biraz başını göğsünden kaldırmanı rica edeceğim."

Jack çaba gösterip başını kaldırdı, gözlerini biraz daha açtı. Parkus başını salladı.

"Uyanınca doğuya yürüyün ama geçiş yapmayın! Bir süre burada kalın. Diyar'da. Sizin tarafta çok fazla olaylar oluyor. Kurtarma ekipleri, haber muhabirleri... Jason bilir daha neler! Bereket versin karlar kimse görmeden eriyecek. Birkaç kişi görmüş olacak, onları da deli diye bir kenara itecekler."

"Neden gitmeniz gerekiyor?"

"Artık işime dönmeliyim, Jack. Burada yapılacak çok şey var. Morgan'ın ölüm haberi doğuya doğru yola çıkmıştır bile. Hızla gidiyordur. Daha şimdiden haberin gerisinde kaldım. Önüne geçmeliyim becerebilirsem. Dış Bölge'ye varmak istiyorum, sonra da doğuya, kötüler oralardan kaçmaya başlamadan." Okyanusa baktı. Gözleri soğuk, çakmak taşı gibi griydi. "Fatura geldi mi, insanlar ödemek zorundadır. Morgan gitti ama hâlâ borç var."

"Siz burada polis gibi bir şeysiniz, değil mi?"

Parkus, başını evet anlamında salladı. "Sizin Başyargıç ve Başcellat dediğiniz şeylerin bileşimi. Burada yani." Güçlü, sıcak elini Jack'in başı-

na dayadı. "Sizin tarafta, yalnızca oradan oraya dolaşan adamın biriyim. Bulduğum işte çalışır, bazen bir iki şarkı çalarım. İnan bana, zaman zaman o hayatı çok daha fazla seviyorum."

Yine gülümsedi. Bu sefer Hızlı oldu.

"Ve sen o adamı ara sıra göreceksin, Jacky. Öyle. Zaman zaman, şurada burada. Bir alışveriş merkezinde, belki bir parkta."

Jack'e göz kırptı.

"Ama Hızlı, pek iyi değil," dedi Jack. "Nesi varsa, Tılsım'ın dokunamadığı bir şey."

"Hızlı *yaşlı*," dedi Parkus. "Benim yaşımda ama sizin dünyanız onu benden fazla yaşlandırdı. Yine de daha birkaç yılı var. Belki biraz daha fazla hatta. Kaygılanma, Jack."

"Söz mü?" diye sordu Jack.

Parkus sırıttı. "Öyle," dedi.

Jack de yorgun yorgun ona sırıttı.

"Arkadaşınla ikiniz doğuya doğru gidin. Sekiz kilometre kadar yürüyün. Şu alçak tepeleri aşın. Ağır ağır gidin. Büyük ağacı arayın. Ömrünüzde gördüğünüz en ulu ağacı. O ağaca varınca Jack, Richard'ın elini tut ve geçişini yap. Kendini California'da dev bir kızıl ağacın yanında bulacaksın. İçinden tünel oyulmuş bir ağaç. Yol geçiyor tünelden. O yol, on yedi numaralı yoldur. Storeyville adlı bir kuzey California kasabasının dışında olacaksınız. Kasabaya girin. Trafik ışığının orada bir Mobil benzincisi var."

"Ya sonra?"

Parkus omuz silkti. "Pek kesin bilmiyorum. Belki tanıyacağın birine rastlarsın, Jack."

"Ama biz nasıl ..."

"Şişşt," dedi Parkus. Elini Jack'in alnına dayadı. Tıpkı annesinin yaptığı gibi. (*kundağında bebek, baba ava gidecek, hepsini getirecek, la-la-la, uyu hadi güzelcek, her* şey pek güzel tatlı *Jack*) Bebekken.

"Bu kadar soru yeter. Sizin için her şey iyi gidecek sanıyorum."

Jack uzandı, karanlık küreyi koluyla kucakladı. Gözkapakları kurşun gibi ağırlaşmıştı.

"Cesur ve dürüst davrandın, Jack," dedi Parkus ciddi bir sükûnetle. "Keşke benim oğlum olsaydın, çok isterdim. Cesaretin için seni selamlıyorum. İnancın için de. Birçok dünyalarda sana çok şey borçlu olan insanlar var. Birçoğunun şu ya da bu şekilde bunun farkında olduğunu da sanıyorum."

Jack gülümsemeyi başardı.

"Biraz daha kalın," dedi.

"Peki. Siz uyuyuncaya kadar. Kaygılanma, Jack. Burada sana hiçbir şey zarar vermez."

"Annem hep derdi ki..."

Kafasındaki düşünceyi bitiremeden uyku onu esir aldı.

4

Derin uyku onu bir türlü bırakmadı. Ertesi gün Jack teknik olarak, esrarengiz biçimde uyanıktı. Uyku değil de, zihni uyuşturan bir etki, günün büyük kısmı boyunca devam etti. Rüyada gibiydi. Richard da tıpkı Jack gibi, yavaşlatılmış film temposunda hareket ediyordu. Sonunda iki çocuk, kendilerini dünyanın en ulu ağacının altında buldular. Çevrelerinde ormanın tabanı ışıklıydı. On koca adam elele verse o ağacın çevresini sarmaya yetmezdi. Boyu ta göklere yükseliyordu. Diyar görkeminin tıpkı örneği.

Kaygılanma, demişti Parkus. Jack, başını kaldırıp ağacın tepesine doğru baktı. Farkında olmamasına rağmen aslında duygusal olarak çok yorgundu. Ağacın ululuğu, içinde ancak bir zerre heyecan doğurabildi. Jack, elini o şaşılacak kadar düzgün kabuklara dayadı. *Babamı öldüren adamı öldürdüm*, dedi kendi kendine. Tılsım'ın karanlık, görünen ölü gövdesini kucakladı. Richard da yukarı bakıyordu. Tepelerinde bir gökdelenin yüksekliği vardı. Morgan ölmüştü. Gardener da öyle. Plajdaki kar da şimdiye kadar erimiş olmalıydı. Ama her şey geçip bitmemişti. Jack bir plaj dolusu karın, kafasını doldurduğunu hissediyordu. Bir zamanlar, ona bin yıl geride kalmış gibi gelen günlerde, Tılsım'a parmaklarını değiştirdiği anda içine dolan zafer ve heyecandan delireceğini düşünmüştü. Oysa şimdi hiç öyle bir şey yoktu yüreğinde. Kafasının içine kar yağıyordu. Parkus'un talimatından ilerisini de göremiyordu. Koca ağacın kendisini ayakta tutmakta olduğunu fark etti.

"Elimi tut," dedi Richard'a.

"Ama eve nasıl döneceğiz?"

"Kaygılanma." Richard'ın elini avucuna aldı. Jack Sawyer'ın kendisini ayakta tutabilmek için bir ağaca ihtiyacı yoktu. Jack Sawyer, Lanetli Topraklar'dan geçmiş, Kara Otel'i yenmişti. Jack Sawyer cesur ve dürüsttü. Jack Sawyer beynine kar yağan, on iki yaşında, yorgun bir çocuktu. Kolayca kendi dünyasına geçiş yaptı. Richard da onunla birlikte kaydı.

5

Orman küçülmüştü. Bir Amerika ormanıydı şimdi. Ağaçların üst dalları fark edebilecek kadar daha aşağıdaydı. Jack çevresindeki her şeyin değişikliğini ancak sezgileriyle fark etti, sonra önünde çift şeritli asfalt yolu gördü. Yirminci yüzyıl, tekmesini hemen savurdu. Yola iniş yaptığı anda, bir motor sesi duydu, Richard'ı çekerek yana kaçtı, tam o sırada beyaz, küçük bir Renault hızla geldi, yoldan geçti. Araba, kızılağacın gövdesine oyulmuş tünele girdi (bu ağaç Diyar'dakinin yarısı kadar büyüktü ancak). Arabadaki bir yetişkinle iki çocuk, ona yine de bir harikaya bakar gibi bakıyorlardı. New Hampshire'dan buraya onu görmeye gelmişlerdi. Arka kanepedeki kadınla iki çocuk ağızları açık Jack ile Richard'a da baktılar. Çocukların yol üstünde hiç yoktan beliriverdiğini gözleriyle görmüşlerdi. Kaptan Kirk ile Mister Spock, *Atılgan*'dan yeni *ışınlanıyormuş* gibi.

"Biraz yürüyebilir misin?"

"Tabii," dedi Richard.

Jack, on yedi numaralı yola adımını attı, ağacın gövdesindeki koca tünele yürüdü.

Bütün bunları rüyamda görüyorum belki de, diye düşündü. Hâlâ Diyar'ın plajında da olabilirdi. Richard yanında baygın, her ikisi Parkus'un iyi yürekli koruması altında. *Annem hep der ki... Annem hep der ki...*

6

Hava güneşli olmasına rağmen bir sis içindeymiş gibi ilerleyen Jack Sawyer ile Richard Sloat sonunda kızılağaç ormanından çıktılar, yokuş aşağı inen otoyolda yürümeyi sürdürdüler.

...der ki, her filmin en önemli kişisi kameramandır...

Vücudunun daha çok uykuya ihtiyacı vardı. Zihninin bir tatile ihtiyacı vardı.

... vermut dediğin, iyi bir martiniyi mahveder...

Richard onu sessizce izliyordu. Düşünceler içindeydi. Adımları o kadar yavaştı ki, Jack yol kenarında durup onun yetişmesini beklemek zorunda kaldı. Storeyville olması gereken küçük bir kasaba, sekiz yüz metre kadar ileride belirdi. Yolun iki yanında alçak beyaz binalar göze çarpıyordu. Birinin üzerinde, "ANTİKACI" diye bir levha vardı. Binalardan sonra trafik ışığını gördüler. Boş bir kavşaktaydı. Jack yan tarafta

MOBİL benzincisinin adını da okuyabiliyordu. Richard başını eğmiş, çenesini göğsüne dayamış, yürüyordu. O yaklaşınca Jack, arkadaşının ağladığını nihayet fark edebildi. Kolunu, Richard'ın omzuna attı. "Bir şeyi bilmeni istiyorum," dedi.

"Nedir?" Richard'ın yüzü gözyaşı lekelerine rağmen meydan okur gibiydi.

"Seni seviyorum," dedi Jack.

Richard'ın gözleri tekrar yolun asfaltına döndü. Jack, kolunu onun omzundan çekmedi. Az sonra Richard, başını kaldırdı, dosdoğru Jack'in gözlerinin içine baktı, başını salladı. İşte bu, Lily Cavanaugh'nun oğluna bir iki kere söylediği bir şeye benziyordu: *Jacky, bazen içini sesli olarak dökmek zorunda değildir insan.*

"Yola çıkıyoruz, Richie," dedi Jack. Richard'ın gözlerini silmesini bekledi. "Sanırım biri bizi Mobil benzincisinde bulacak."

"Hitler'dir belki!" Richard avuçlarını gözlerine bastırdı. Biraz sonra hazırdı. İki çocuk Storeyville'e doğru yürüdüler.

7

Bir Cadillac. Mobil pistinde gölgeye park etmişti. El Dorado. Arkasında koca bir TV anteniyle. TIR, evler kadar kocamandı. Ölüm kadar karanlıktı.

"Ah, Jack, eyvaaah," diye inledi Richard. Jack'in omzuna sarıldı. Gözleri açılmış, dudakları titriyordu.

Jack, vücuduna yeni baştan adrenalin dolduğunu hissetti. Ama artık onu diriltmiyor, yalnızca yorgunluğunu daha fazla hissettirmeye yarıyordu. Çok fazla şey geçmişti başından, çok fazla, çok fazla.

Jack, kristal küreyi kavrayıp benzinciye doğruldu.

"Jack!" diye zayıf bir çığlık attı Richard arkasından. *"Ne halt ediyorsun? Onlardan biri o! Thayer'daki arabalardan! Point Venuti'deki arabalardan!"*

"Parkus buraya gelmemizi söyledi," dedi Jack.

"Delisin sen, ahbap," diye fısıldadı Richard.

"Biliyorum. Ama bu iş iyi gidecek. Göreceksin. Hem bana ahbap deme."

Cadillac'ın kapısı açıldı, soluk kotlu, güçlü bir bacak dışarı uzandı. Çizmenin burnunun kesik, kıllı parmakların dışarda olduğunu görmek, içini yepyeni bir korkuyla doldurdu.

Richard yanıbaşında tarla sıçanı gibi bir çığlık attı.

Bir Kurt'tu tabii... Jack, bunu daha adam onlara dönmeden biliyordu. Boyu iki metre vardı. Saçları uzun, biraz da pisti. Dolaşık halde yakasına kadar iniyordu. Adam döndü, Jack turuncu gözlerin parladığını gördü, korkusu birden bir sevince dönüştü.

Fırladığı gibi ona doğru koşmaya başladı. Kendisine şaşkın gözlerle bakan benzinciye hiç aldırış etmedi. Dükkâncılara da. Saçları uçuyordu alnından. Yırtık lastik pabuçları şlap şlap sesler çıkarıyordu. Yüzünde başı dönüyormuş gibi bir sırıtma ifadesi vardı. Gözleri Tılsım'ın kendisi gibi parlıyordu.

Bahçıvan tulum: Göğsünde aynı Oshkosh arması. Yuvarlak, çerçevesiz gözlükler: John Lennon gözlüğü. Ve kocaman, hoş geldin diyen bir gülümseme.

"Kurt!" diye bağırdı Jack Sawyer. "Kurt, yaşıyorsun! *Sen yaşıyorsun!"*

Sıçradığında aralarında iki metre vardı. Kurt, onu rahatça yakaladı, sevinçle sırıttı.

"Jack Sawyer! Kurt! Şu işe bak! Tam Parkus'un dediği gibi! Bataklık gibi kokan bu yere geliyorum, bir de bakıyorum, sen de geliyorsun! Jack'le arkadaşı! Kurt! Güzel! Harika! Kurt!"

Jack, onun kendi Kurt'u olmadığını ancak *kokusundan* anlayabildi. Ama aynı koku ona bu Kurt'un bir akraba olduğunu da anlattı. Çok yakın bir akraba.

"Ağabeyini tanıyordum," dedi Jack. Hâlâ onun güçlü kollarındaydı. Yüzüne baktığında, daha yaşlı, daha güçlü olduğunu gördü. Ama yine de çok iyi bir yüzdü.

Kurt, Jack'i yere indirirken, "Kardeşim Kurt," dedi. Bir elini uzatıp parmağının ucuyla Tılsım'a dokundu. Yüzünde dehşet dolu bir saygı ifadesi vardı. Dokunduğunda kürenin derinliklerinden bir parlak kıvılcım doğdu, yine derinliklerinde kayboldu. Kuyrukluyıldız gibi.

Kurt soluğunu çekti, Jack'e baktı, sırıttı, Jack da ona sırıttı.

Richard da yanlarına varmıştı. Onlara bakıyordu. Şaşkın ve tedbirli bakışlar. Jack sözlerine, "Diyar'da kötü Kurt'lar kadar iyi Kurt'lar da vardır," diye başladı.

Kurt, "Bir *sürü* iyi Kurt," diye söze karıştı.

Richard'a elini uzattı. Richard bir an elini çekti, sonra uzatıp tokalaştı. O anda dişlerini sıkışı Jack'e, çocuğun vaktiyle Heck Bast'a yapılan muamele gibi bir şey beklediğini anlattı.

"Bu benim Kurt'umun kardeşi," dedi Jack gururla. Hafif öksürüp boğazını temizledi. Bu kardeşe duygularını nasıl ifade edebileceğini bilemiyordu. Kurt'lar taziyeden anlar mıydı? Onların törelerinde var mıydı?

"Kardeşini çok severdim," dedi. "Benim hayatımı kurtardı. Richard hariç, ömrümde en iyi arkadaşımdı sanırım. Öldüğüne çok üzüldüm."

"Şimdi o Ay'da," dedi Kurt'un kardeşi. "Geri dönecek. Her şey geçer, Jack Sawyer. Ay gibi. Ve her şey gelir, Ay gibi. Haydi, yürü. Bu kokulu yerden uzaklaşalım."

Richard şaşırmış gibiydi ama Jack hem anladı hem duygulandı. Mobil benzincisinde sıcak ve yağlı hidrokarbon kokuları dolaşıyordu. Kızarmış hidrokarbon kokuları. İçini gösteren kahverengi bir tül perde gibi.

Kurt, Cadillac'a yürüdü, tıpkı bir şoför gibi onlara arka kapıyı açtı. Jack içinden, herhalde şoför zaten, diye düşündü.

"Jack?" Richard korkmuş gibiydi.

"Bir şey yok," dedi Jack.

"Ama nereye?.."

"Anneme, sanıyorum. Ülkenin bir başından bir başına, Arcadia Plajı'na, New Hampshire'e. Birinci sınıf yolculuk. Gel, Richie."

Arabaya yürüdüler. Arka kanepenin yan tarafında eski bir gitar kılıfı duruyordu. Jack yüreğinin tekrar takla attığını hissetti.

"Hızlı!" Kurt'un kardeşine döndü. "Hızlı bizimle mi geliyor?"

"Ben pek *Hızlı* diye bir kimseyi tanımıyorum," dedi Kurt. "Bir amcam vardı, o biraz hızlıydı. Sonra topal oldu... Kurt! Artık sürü bile gütemiyordu."

Jack parmağıyla gitar kılıfını gösterdi.

"Bu nereden geldi?"

Kurt sırıttı, bol sayıdaki dişlerini gösterdi. "Parkus," dedi. "Bunu size bıraktı. Neredeyse unutuyordum."

Arka cebinden eski bir kartpostal çıkardı. Ön tarafında tanıdık atlarla dolu bir atlı karıncanın resmi vardı. Resimdeki insanlar eski zaman kılığındaydı. Kart eskiliğinden ipek gibi yumuşaktı.

Jack, onu elinde çevirdi, önce basılı minik yazıları okudu: ARCADIA PLAJI ATLI KARINCASI, 4 Temmuz 1894.

Hızlı'ydı, Parkus değildi, bu satırları o yazmıştı. Elyazısı düzensiz, yanlışlarla doluydu. Yumuşak resim kalemiyle yazmıştı.

Harikalar yarattın, Jack. Gitar kılıfındakilerden neye ihtiyacın varsa kullan, kalanını ya sakla ya da at.

Jack kartı arka cebine soktu, Cadillac'a bindi, yumuşacık kanepeye kuruldu. Gitar kılıfının kapatma bantlarından biri kopmuştu. Öteki üçünü açtı.

Richard da Jack'in arkasından binmişti arabaya. "Vay canına!" diye fısıldadı.

Kılıfın içi yirmi dolarlık kâğıt paralarla doluydu.

8

Kurt onları eve götürdü. Jack gerçi o sonbaharın olaylarını pek çabuk unutmaya başlamıştı ama bazı olaylar ebediyen beynine kazınmış gibiydi. Richard'la ikisi El Dorado'nun arka kanepesinde oturuyorlar, Kurt onları doğuya, doğuya, doğuya götürüyordu. Yolları iyi biliyordu Kurt. Onlara ara sıra kaset çalıyordu. En sevdiği, "Run Through the Jungle"* şarkısıydı. Kulakları sağır edecek kadar bağırtıyordu. Sonra uzun bir süre, solundaki camı açan düğmenin çalışırken çıkardığı sesi dinliyordu. Bu ses mestediyordu onu görünüşe göre.

Doğuya, doğuya, doğuya... Her sabah, doğan güneşe, her akşam, esrarengiz karanlığa. Kulaklarında John Fogerty'nin şarkısı, sonra rüzgâr, yine John Fogerty, yine rüzgâr, cam mekanizmasının sesi.

Stuckey's'te yediler. Burger King'lerde yediler. Kentucky Fried Chicken'da yediler. Richard'la Jack'in aldıkları aile boyu kovadan Kurt (sese bakılırsa) kemikleriyle yiyordu butları. Yirmi bir parça falan. Jack birden Kurt'un patlamış mısır olayını hatırladı. Nerede olmuştu o? Muncie'de. Güneşışığı Yurdu'na kapatılmadan hemen önce. Sırıttı. Yüreğine bir ok saplanır gibi oldu. Pencereden baktı, gözyaşlarını Richard'a göstermemeye çalıştı.

İkinci gece Julesburg, Colorado'da durdular ve Kurt onlara bagajdan çıkardığı portatif bir mangalda mükellef bir piknik sofrası kurdu. Kendilerini gitar kutularından dönüştürülmüş ağır parkalarla sarıp sarmalayıp, karlı bir arsada yıldızlar altında yemek yediler. Başlarının üzerinden bir meteor yağmuru geçti ve Kurt karda bir çocuk gibi dans etti.

"Bayılıyorum bu adama," dedi Richard düşünceli bir sesle.

"Yaa, ben de. Kardeşini bir tanısaydın!"

"Keşke tanısaydım." Richard artıkları toplamaya başladı. Bundan sonra söylediği söz Jack'i büsbütün şaşırttı. "Ben birçok şeyi unutmaya başlıyorum, Jack."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne söylüyorsam onu. Aştığımız her kilometreyle, olup bitenleri biraz daha az hatırlıyorum. Hepsi sisleniyor. Galiba, kendim de böyle istiyorum. Bak, annenin iyi olduğundan emin misin?"

Jack üç kere annesine telefon etmeye çalıştı. Cevap vermiyordu. Buna pek kaygılanmıyordu Jack. Hasta ama sağ. Öyle umuyordu.

"Evet."

"O halde neden telefona cevap vermiyor?"

---

* (İng.) Ormanda koş. (çev.)

"Sloat, telefona bir numara yapmıştır," dedi Jack. "Alhambra kadrosunun hizmeti konusunda da yapmıştır, bahse girerim. Annem hâlâ iyi. Hasta ama yine de iyi. Hâlâ orada. Onu hissedebiliyorum."

"Eğer bu tedavi edici şey çalışırsa..." Richard hafifçe yüzünü buruşturdu, sonra cesaretini toplayıp konuya daldı. "Sence hâlâ yani annen acaba hâlâ benim, anlıyorsun, sizinle kalmama izin verir mi?"

"Hayır," dedi Jack arkadaşının artıkları toplamasına yardım ederken. "Seni herhalde bir öksüzler yurduna falan kapatır. Belki hapse artırır. Saçmalama, Richard, elbette kalabilirsin bizimle."

"Ama, babamın yaptıklarından sonra ..."

"O babandı, Richie," dedi Jack apaçık. "Sen değildin."

"Sen de bana habire hatırlatmazsın, değil mi? Yani ... belleğimi diriltip?"

"Unutmak istiyorsan hayır."

"İstiyorum, Jack. Gerçekten istiyorum."

Kurt yanlarına geliyordu.

"Çocuklar, hazır mısınız? Kurt!"

"Hazırız," dedi Jack. "Baksana, Kurt. Şu Scot Hamilton'ın "Chayenne" şarkısını çalsana, ha?"

"Tabii, Jack. Sonra da benimkini çalalım mı?"

"'Run Through the Jungle' değil mi?"

"Güzel şarkı, Jack! Ağır! *Kurt!* İlahî bir *ağırlığı* var!"

"Öyle, Kurt," Gözlerini devirip Richard'a baktı, Richard da gözlerini devirip sırıttı.

Ertesi gün Nebraska ve Iowa'yı geçtiler. Bir gün sonra Güneşışığı Yurdu'nun enkazının önünden geçiyorlardı. Jack, Kurt'un kendilerini bilerek buradan geçirdiğini düşünüyordu. Belki de kardeşinin öldüğü yeri görmek istemişti. Sevdiği kaseti çalıyordu. Sesi sonuna kadar açmıştı. Ama Jack yine de onun hıçkırdığını duyabiliyordu.

Zaman... Donup kalmış gibi bir zaman. Jack uçuyordu sanki. İçinde boşluk, zafer, doyum duyguları vardı. Görevini başarıyla bitirmişti. Ve terhis olmuştu.

Beşinci gün, grup vaktine doğru, New England'a girdiler.

– Kırk Yedinci Bölüm –

YOLCULUĞUN SONU

1

California'dan New England'a kadar olan o upuzun yolculuk sanki bir tek günde bitmiş gibi gelmeye başladı onlara. Günler süren bir tek gün. Hayat boyu süren bir akşam. Guruplarla, avaz avaz müziklerle dolu. *Enikonu, alıştım buna*, diye düşündü Jack. Gözü ikinci kare gösterge panelindeki saate gittiğinde, aradan üç saat geçmiş olduğunu gördü. New England'a girdikleri an Tılsım tekrar panldamaya başlamıştı. Normal zamanlann geri döndüğünü haber veriyordu. Belki de zamanın Jack Sawyer'a geri döndüğünü haber veriyordu. İnsanlar koca El Dorado'nun camlanndan içeri bakıyor, acaba Mick Jagger ya da Frank Sinatra mı geliyor, diye merak ediyorlardı. Yo, biziz, dostlar. Durmadan uyukluyordu Jack. Bir ara uyandı. Colorado muydu burası? Illinois muydu? Müzik yine kulaklan deliyor, Kurt parmaklannı tempolu olarak şıklatıyor, araba sarsılmadan, kayarak ilerliyordu. Richard bir yerlerden bir kitap bulmuş, onu okuyordu. *Broca'nın Beyni* diye bir kitap. Richard saatin kaç olduğunu her an bilmişti. Jack gözlerini tavana devirdi, müziğin ve akşamın renklerinin kendisini esir almasına izin verdi. Yapmışlardı! Başarmışlardı her şeyi. Bir tek New Hampshire'ın o bomboş plaj kasabasında yapacaklan şey kalmıştı geriye.

Beş gün, upuzun bir gurup vaktiydi. "Run Through the Jungle!" Richard onun kardeşiydi! Kardeşiydi!

Zaman geri döndüğünde Tılsım da geri döndü. Hayata döndü. Beşinci akşam güneş batarken. *Oatley*, diye düşündü Jack. *Richard'a o tüneli ve bardan geriye kalanları gösterebilirdim. Kurt'a yolu söyleyebilirdim* ama Oatley'i tekrar görmek istemiyordu. Bunda ne bir zevk

ne de bir doyum vardı. Kendisi rüyalardayken ne kadar hızlı yol aldıklarını anladı. Kurt onları 1-95 Yolu'na sokmuştu. Connecticut'taydılar. Arcadia Plajı'na birkaç eyalet kalmıştı. Jack artık kilometreleri saymaya başladı. Dakikaları da...

2

21 Aralık akşamı, Jack Sawyer'ın yola çıkışından yaklaşık üç ay sonra, El Dorado nihayet Alhambra Oteli'nin çakıllı bahçe yoluna saptı. Batmakta olan güneş solgun bir sarıydı, maviydi, şahane bir mordu. Bahçede çıplak dallar birbirine vuruyordu kış rüzgârında. Bir hafta öncesine kadar o ağaçların arasında, minik böcekleri yakalayıp yiyen bir ağaç da vardı. Küçük hayvanları da. Sincapları, kuşları, otelin resepsiyoncusunun kedisini bile. Bu küçük ağaç birdenbire ölmüştü. Bahçenin diğer canlıları şimdi çıplak olsalar bile, uyku halinde ama sağlıklıydılar.

El Dorado'nun çelik kuşaklı lastikleri çakıllarda ses çıkarıyordu. Müzik sesi çınlıyordu arabanın içinde. John Fogerty söylüyordu. *"Herkes benim sihrimi biliyor!"*

Cadillac çifte kapıların önünde durdu. İçerde yalnızca karanlık vardı. Farlar söndü, araba gölgede kaldı. Egzozundan hafif hafif duman çıkarıyordu. Park lambaları yanıyordu.

Günün sonunda gurup, renk yelpazesini açmıştı batı ufkunda.

Burada:

Hemen, şu anda.

3

Cadillac'ın arkasında hafif, kararsız bir ışık vardı. Tılsım ışıldar gibi oldu. Ama ışığı zayıftı. Sönen bir ateşin parıltısı gibiydi.

Richard yavaşça Jack'e döndü. Yüzü korku içindeydi. Elindeki kitaba iki eliyle sarılmış, çarşaf sıkan çamaşırcı kadınlar gibi büküyordu.

Richard'ın Tılsım'ı, diye düşündü Jack. Gülümsedi.

"Jack, istersen..."

"Hayır," dedi Jack. "Beni sesleninceye kadar bekle."

Arabanın arka kapısını açtı, inmek üzereyken Richard'a baktı. Richard kanepede büzülmüş, oturuyordu. Kitabı kıvırıp duruyordu. Sefil bir hali vardı.

Jack düşünmeden gerisingeri içeri kaydı, onu yanağından öptü, Richard kolunu bir an Jack'in boynuna sardı, onu sımsıkı kucakladı, sonra bıraktı. İkisi de bir şey söylemediler.

4

Jack lobiye çıkan ön merdivenlere baktı, sonra dönüp geriye, bahçe yolunun ucuna yürüdü. Orada demir bir parmaklık vardı. Aşağısında kayalar kumsala iniyordu. Sağ tarafta, rengi koyulan gökyüzüne karşı, Arcadia Lunaparkı'nın atlı karıncası görünüyordu.

Jack yüzünü doğuya çevirdi. Esen rüzgâr saçlarını alnından kaldırıp geriye yatırdı.

Küreyi elinde havaya kaldırdı Jack. Sanki onu okyanusa sunuyordu.

5

21 Aralık 1981 günü Jack Sawyer adlı bir çocuk, suyla karanın birleştiği yerde durdu, ellerinde değerli bir nesne, Atlas Okyanusu'nun gece durgunluğuna baktı. O gün on üç yaşını bitirmişti ama farkında değildi. Olağanüstü güzeldi. Kumral saçları uzundu. Belki gereğinden biraz daha uzundu. Ama denizden esen rüzgâr saçlarını uçuruyor, geniş, güzel alnını ortaya çıkarıyordu. Orada durup annesini düşündü. Burada, birlikte kaldıkları odaları düşündü. Annesi bir ışık yakacak mıydı o pencerede? Jack'e yakacak gibi geliyordu.

Jack, Tılsım'ın ışığında gözleri vahşice parlayarak döndü.

6

Lily titreyen eliyle duvarı yokluyor, ışığın düğmesini bulmaya uğraşıyordu. Buldu ve yaktı. Onu o an kim görse gözlerini kaçırırdı. Son bir hafta içinde kanser çok yayılmıştı içine. Keyfini kaçıracak bir şeyin yaklaşmakta olduğunu biliyordu sanki hastalık. Lily Cavanaugh otuz yedi kilo geliyordu. Cildi çökmüş, kemiklerinin üzerinde parşömen gibiydi.

Gözlerinin altındaki mor halkalar siyahlaşmıştı artık. Gözler çukurlardan ateşli, yorgun bir zekâyla bakıyordu. Göğsü erimiş, gitmişti. Kollarındaki etler gitmişti. Kalçalarında ve uyluklarının arkasında yatak yaraları açılmaya başlamıştı.

Hepsi bu kadarla da kalmıyordu. Geçen hafta bir de zatürreeye yakalanmıştı.

Bu bitkin durumunda, tabii her solunum hastalığına adaydı. En iyi koşullarda bile olabilirdi öyle şeyler. Bu durum da iyi koşul falan sayılmazdı. Alhambra'nın kaloriferleri geceleri yakılmayı çok uzun zamandan beri kesmişti. Ne zaman kestiğinden kendisi pek emin değildi. Zaman onun için de, tıpkı El Dorado'nun içindeki Jack için olduğu kadar karmakarışıktı. Yalnızca kaloriferin, yumruk vurup camı kırdığı gece söndüğünü biliyordu. Sloat'a benzeyen martıyı uçurmak için.

O geceden beri Alhambra boş bir karton kutuya dönmüştü. İçinde öleceği bir tabuttu.

Alhambra'da olanlardan Sloat sorumluysa doğrusu iyi başarmıştı. Kimse yoktu ortalıkta. *Kimse!* Ne hizmetkârlar, ne bakım elemanları ne de küstah resepsiyoncu. Sloat hepsini cebine koymuş, götürmüştü.

Dört gün önce, kuş kadar iştahını doyuracak yiyeceği bulamayınca, yatağından kalkmış, koridorda asansöre kadar yürümüştü. Yanında bir de sandalye götürüyor, arasıra oturuyordu. Yürürken de baston gibi dayanıyordu ona. Kırk adımlık yolu kırk dakikada alabilmişti.

Düğmeye basmış basmış ama asansör gelmemişti. Düğmenin ışığı bile yanmamıştı.

"Lanet olsun!" diye mırıldanmıştı Lily boğuk bir sesle. Sonra yirmi adım daha atıp merdivenlerin başına gelmişti.

"Hey!" diye seslenmişti aşağıya. Arkasından hemen bir öksürük nöbeti tutmuştu. Sandalyenin üzerinde iki büklüm olmuştu öksürürken.

Seslendiğimi duymayabilirler ama öksürüğümü duymamalarına imkân yok, diye geçirmişti aklından.

- Ama kimse gelmemişti.

İki kere daha bağırmıştı. Yine bir öksürük nöbeti. Sonra koridorda geri yürümeye koyulmuştu. Merdivenlerden inmeye cesareti yoktu. İnse, bir daha asla çıkamazdı. Aşağıda da kimse yoktu zaten. Ne lobide ne salonlarda. Telefonlar da kesikti. En azından, kendi odasındaki kesikti. Başka taraftan da zil sesi falan gelmiyordu. İnmeye değmezdi. Lobide donar kalırdı sonra.

"Jacky!" diye mırıldanmıştı. "Hangi cehennemd..."

Yine öksürmeye başlamıştı. Yarı yolda baygınlık geçirip yıkıldı, sandalye de üzerine devrildi. Bir saat kadar o buz gibi yerde yattı. Belki zatürree-

si o zaman azmıştı. Hey, Büyük harf C! Ben bu mahalleye yeni taşındım, Bana Büyük Harf P diyebilirsin! Bitiş çizgisine kadar yarışalım mı?

Her nasılsa odasına dönmeyi başarmıştı. Ondan beri ateşi düşmüyordu. Soluması giderek daha sesli olmuş, ciğerleri birer akvaryuma dönmüştü. Ama hâlâ tutunuyordu. Çünkü zihninin bir kısmı delice direnmekteydi. Jack'in gittiği yerden döneceğinden emindi.

7

Son komasının başlangıcı, kumda açılan bir gamze gibi oldu. Dönen kumların ilk gamzesi. Ciğerlerinde şangırdayan zincirler daha kuru ses çıkarmaya başladı.

Ihhh...

Derken bir etki onu derinleşen bu gidişattan geriye çevirdi, eliyle duvarı yoklayarak ışık düğmesini aramasına yol açtı. Yatağından kalktı. Oysa bunu yapacak gücü yoktu. Bir doktor duysa, gülerdi. Yine de kalktı. İki kere düştü, sonunda ayakta durmayı başardı. Dudak uçları aşağıya çekiliyordu. Sandalyeyi aradı, buldu, yakalayıp pencereye doğru sürüklemeye başladı.

'B' filmleri kraliçesi Lily Cavanaugh'nun yerinde yeller esiyordu. Bu yürüyen iskelet, bu kanserin kemirdiği varlık, ondan çok farklıydı.

Pencereye varıp dışarıya baktı.

Orada bir insan silueti duruyordu; bir de ışıklı küre.

"Jack!" diye bağırmaya çalıştı, boğazından ancak bir fısıltı çıkabildi. Elini kaldırıp sallamaya uğraştı. Başı dönünce.

(Ihhhh...)

üzerine kapanır gibi oldu, pencerenin pervazına sarıldı.

"Jack!"

Birden siluetin elindeki top pırıl pırıl ışıklandı, sahibinin yüzünü aydınlattı. Jack'in yüzüydü... Jack'ti... Oh, Tanrı'ya şükür, Jack'ti. Jack eve dönmüştü.

Siluet koşmaya başladı.

"Jack!"

Çukura kaçmış ölü gözler biraz daha parıldadı. Sarı, gergin yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı.

8

"Anne!"

Jack lobiyi koşarak geçti. Telefon santrali kapkaraydı. Sanki yangından çıkmıştı. Jack aldırmadı. Annesini görmüştü. Hali kötüydü, pencerede bir korkuluktu!

"Anne!"

Merdivenleri ikişer üçer çıkmaya başladı, Tılsım pembe bir ışık çıkardı, sonra ellerinde karardı.

"Anne!"

Koridordan odaya doğru. Ayakları uçuyordu. Sonunda onun sesini duyabildi. O pesten gülüşü değil, tozlu bir gıcırtıydı duyduğu. Ölümün sınırından gelen bir ses.

"Jacky?"

"Anne!"

Odaya daldı.

9

Aşağıdaki arabada Richard Sloat kaygılı gözlerle camdan yukarı bakıyordu. Ne işi vardı burada! Jack'in ne işi vardı? Richard'ın gözleri yandı. Üst kat penceresini görmeye savaştı. Başını yana eğdiğinde, üst pencerelerin birkaçından kör edici bir ışık parıldadı, otelin bütün cephesi aydınlandı. Richard başını dizleri arasına gömüp inledi.

10

Annesi pencerenin önünde, yerdeydi. Jack sonunda onu orada bulabildi. Buruşuk, tozlu yatak boştu. Odanın tümü boş gibiydi. Çocuk odası gibiydi. Jack'in midesi donar gibi oldu, kelimeleri boğazında takılıp durdu. O sıra Tılsım bir büyük ışık daha saçtı, odadaki her şey beyaza dönüştü. *"Jacky?"* diye inledi annesi tekrar. Jack, "ANNE!" diye haykırdı, onu pencerenin dibinde, kirli halının üzerinde gördü. Zayıf ve sıska. Saçları halıya yayılmıştı. Elleri ufacık hayvan pençeleri gibiydi. "Ah, Tanrım, Anne, Ah, kutsal olan her şey adına," diye geveledi, her nasılsa hiç adım atmadan odanın içinde *ilerledi*, adeta *yüzdü*.

Hastalığın yoğun kokusu geliyordu burnuna. Yaklaşan ölümün koku-

su. Jack doktor değildi. Lily'nin vücudunda neler olup bittiğini bilemezdi. Ama bir tek şeyi biliyordu; annesi ölüyordu. Hayatı görünmez çatlaklardan sızıp sızıp gidiyordu. Çok az zaman kalmıştı. Oğlunun adını iki kere söylemişti. Bundan fazlasına gücü yoktu. Jack ağlamaya başlamıştı bile. Elini onun baygın alnına dayadı, Tılsım'ı yere, onun hemen yanına bıraktı.

Annesinin saçları kumlu gibi, alnı sıcaktı. "Ah, Anne, Anne," dedi Jack. Onu kucakladı. Yüzünü hâlâ göremiyordu. İnce geceliğinin altında kalçaları sıcaktı. Soba kadar sıcak. Kemiklerinin üzerinde ona yastık görevi yapacak et kalmamıştı. Bir an, zaman durdu, annesi tek başına bırakılmış hasta ve pis bir çocuk oldu. Jack onu kaldırdı. Sanki bir kucak elbise kaldırıyordu. Gözlerinden davetsiz yaşlar fışkırmaya başlamıştı. Jack inledi. Lily'nin kolları cansız gibi sarktı.

(Richard)

Richard da hissetmişti, bu kadar kötüsünü değil ama! Jack onu sırtında Point Venuti'nin zehirli havasına doğru taşırken. O sırada Richard'ın cildinde küçük sivilceler ve kızarıklıklar vardı. O da ateş gibi yanıyordu. Ama Jack'e, onda daha bir hayat varmış gibi gelmişti. Annesinde şu an olduğundan daha fazla. Ama yine de oğlunun adını söyleyebilmişti.

(ama Richard neredeyse ölüyordu)

Adını söylemişti. Jack o umuda sarıldı. *Pencereye kadar yürümüştü. Adını söylemişti.* İmkânı yoktu. Akıl almazdı, öleceğini düşünmek ahlaksızlıktı. Bir kolu cansız sarkıyordu. Alyansı parmağından düşmüştü. Sürekli ağlıyordu Jack. Duramıyordu. Farkında değildi. "Tamam, Anne," dedi. "Tamam, artık tamam, tamam ..."

Kollarında tuttuğu hareketsiz vücuttan, onay sayılabilecek bir titreşim çıktı.

Jack onu yavaşça yatağa bıraktı, annesi yana yuvarlandı. Jack yatağa dizini dayayıp onun üzerine eğildi. Saçlar annesinin yüzünden sarktı, yüzü meydana çıktı.

11

Bir zamanlar, bu yolculuğun en başında, utanç verici bir anda annesini gördüğünde yaşlı bir kadın olduğunu düşünmüştü. Bitmiş, tükenmiş bir kadın, çay salonunda kahvesini yudumluyordu. Jack onu tanıdığı anda, yaşlılık etkisi geçmişti. Lily Cavanaugh Sawyer kendi kimliğine dönmüştü. Aslında Lily Cavanaugh asla yaşlanamazdı. Ebedi bir sarışındı. Bıçak gibi bir gülümseyişi vardı. Afişindeki resmiyle oğluna cesaret veren Lily Cavanaugh'ydu o.

Yataktaki kadın o ilandaki artiste pek az benziyordu. Jack'in gözyaşları gözlerini bir an için kör etti. "Ah, olmaz, olmaz," dedi, avucunu onun sarı yanağına dayadı.

Lily'de elini kaldıracak kadar kuvvet yok gibiydi. Jack onun elini kendi avucuna aldı. "Lütfen, lütfen yapma..." Söyleyemiyordu bile.

Ufalmış kadının ne kadar çaba göstermiş olduğunu o zaman anladı. Pencereye onu aramaya gelmişti. Jack bunu birden anlayıverdi. Annesi biliyordu onun geleceğini, geldiğini. Onun geleceğine güvenmişti. Bu bir bakıma, Tılsım'ın kendisiyle ilgiliydi besbelli. Döneceği saniyeyi bile bilmişti Jack'in.

"Buradayım, anne," diye fısıldadı. Burun deliklerinden bir ıslaklık balon gibi kabardı. Onu hiç düşünmeden koluyla sildi.

Bütün vücudunun titremekte olduğunu ilk defa fark etti.

"Getirdim onu," dedi. Büyük bir gurur ve başarı duygusu tadıyordu. "Tılsım'ı getirdim!"

Sandalyenin yanında, yerde, Tılsım ışık saçmaya devam ediyordu. Ama ışığı zayıf, kararsız, bulutluydu. Richard'ı iyileştirmek için o küreyi vücudu üzerinde yuvarlamıştı. Hızlı'ya de aynı şeyi yapmıştı. Ama bu seferki başka olmak zorundaydı. Bunu biliyordu ama ne olması gerektiğini bilemiyordu. Acaba bilmek miydi mesele, yoksa inanmak istemek miydi?

Tılsım'ı kıramazdı. Annesinin hayatını kurtarmak için bile... O kadarını biliyordu!

O sıra Tılsım'ın içi bulutlu bir beyazlıkla doldu. Nabız gibi atmalar sıklaşıp birleşti, sürekli bir ışık oldu. Jack, ellerini ona değdirdi. Tılsım kör edici bir ışık demeti çıkardı. Gökkuşağı! Neredeyse konuşacaktı! SONUNDA!

Jack tekrar yatağa ilerledi. Tılsım ışığını yere, tavana, duvara saçıyor, yatağı pırıl pırıl aydınlatıyordu.

Annesinin yatağı yanında durduğunda Tılsım'ın dokusu parmakları altında değişir gibi oldu. Cama benzer sertliği değişti, kayganlaştı, gözenekli oldu. Jack'in parmak uçları neredeyse gömülecekti Tılsım'a. Küreyi dolduran bulut kaynadı, sonra karardı.

Jack o anda güçlü, ihtiraslı bir duyguya kapıldı. Üç ay önce yola çıkarken böyle bir şeye asla inanamazdı. Diyar'a ilk geçişini yaparken Tılsım'ın görünmeyen bir anlamda değişeceğini, bu kan ve dert varlığının başka bir şey olacağını hissetti. Ebediyen değişecekti. Ve Jack onu kaybedecekti. Tılsım *onun olmayacaktı artık*. Yüzeyi de bulutlanıyordu, yumuşuyordu. Cam değil de adî plastikti sanki.

Jack değişen Tılsım'ı acele annesinin ellerine uzattı. Tılsım görevini

bilirdi. Bu an için vardı o. Dâhi bir işçilik onu sırf bu an için yaratmıştı, başka bir an için değil.

Jack ne olmasını beklediğini bilmiyordu. Bir ışık parlaması mı? Bir ilaç kokusu mu? Bir gonk sesi mi?

Hiçbir şey olmadı. Annesi hareketsiz ama kesin bir biçimde ölmeye devam ediyordu.

"Lütfen," diye patladı Jack. "Lütfen, anne. Lütfen..."

Soluğu göğsünde katılaştı. Tılsım'ın düşey çizgilerinden biri hiç sessiz ayrılıyor, yarılıyordu. Annesinin ellerine bir ışık boşaldı. O gevşek, içi boşalan toptan giderek daha fazla ışık dökülüyordu dışarı.

Bahçeden kuşların ani şarkısı duyuldu. Varlıklarını kutluyorlardı.

12

Ama Jack bunun pek az farkına varabildi. Soluk almadan eğildi, Tılsım'ın annesinin yatağına boşalışına baktı. Bulutlu beyazlık dolup dolup taşıyordu içinde. Yarıklar, kıvılcımlar canlandırıyordu küreyi. Annesinin gözleri kıpırdadı. "Ah, Anne," diye fısıldadı Jack. "Ah!.."

Tılsım'ın yarığından altın rengiyle gri karışımı bir ışık çıktı, annesinin kollarına düştü, yayıldı. Kurumuş yüzünde kaşları belli belirsiz çatıldı.

Jack kendini bilmeksizin içini çekti.

(Ne?)

(Müzik mi?)

Tılsım'ın kalbinden gelen altın rengi ışık, Lily'nin vücudunda güçleniyordu. Onu sarıp sarmalıyordu. Yarı saydam ama biraz da mattı. Jack, bu sıvı dokunun, Lily'nin zavallı göğsüne, incelmiş bacaklarına kayışına baktı. Tılsım'ın yarığından harikulade bir koku döküldü. Tatlı ve acı, çiçek ve toprak, tümüyle iyi, mayalı bir koku. Doğum kokusu, diye düşündü Jack Sawyer. Oysa ömründe gerçek bir doğum görmemişti. Jack, onu ciğerlerine çektiğinde, kendisinin de o an doğduğunu hissetti. Tılsım'ın yarığı bir vajina gibiydi. (Tabii Jack hiç vajina da görmemişti. Yapısı hakkındaki bilgileri de pek azdı.) Gözleri Tılsım'ın yarığındaydı.

Karanlık pencerelerin dışındaki o inanılmaz gürültüyü, o kuş seslerini ilk defa fark etti.

(Müzik mi? Ne?..)

Küçük, top gibi bir ışık, Jack'in görüş alanına girdi, açık yarıkta bir an durdu. Tılsım'ın bulutlu yüzeyinin altındaydı. Kıpırdayıp duruyordu. Jack gözlerini kırpıştırdı. Sanki bu bir... Peşinden bir ikincisi geldi. Bu sefer Jack minik kürenin üzerindeki mavi ve kahverengi işaretleri de

görebildi. Kıta sahilleri ve dağlık yerler. O ufacık dünyada, şaşkın bir Jack Sawyer, çok daha minik bir parlaklığa bakıyordu. Hatta orada da bir başka Jacky, atom boyunda bir başka dünyaya bakıyordu. Bu ikisini bir başka dünya izliyordu. Dönüyor, yarıktan çıkıyordu.

Annesi sağ elini kıpırdatıp inledi.

Jack açıktan açığa ağlamaya başladı. Yaşayacaktı. Artık biliyordu bunu. Her şey Hızlı'nın dediği gibi olmuştu. Tılsım, annesinin yorgun ve hasta vücuduna zorla hayat yolluyor, onu öldüren kötülüğü öldürüyordu. Eğildi, içinden Tılsım'ı öpmek geldi. Burnuna çiçek kokuları doldu. Burnunun ucundan bir gözyaşı damlası düştü, Tılsım'ın ışığında mücevher gibi parıldadı. Yarıktan bir dizi yıldız çıktığını gördü. Parıldayan bir sarı güneş, geniş siyah karanlığın içinde yüzdü. Müzik dolduruyordu Tılsım'ı. Odayı da, tüm dış dünyayı da. Yarıkta yabancı bir kadının yüzü belirdi. Çocuk yüzleri de... Sonra başka kadınların yüzleri... Jack'in yanaklarından yaşlar boşanıp duruyordu. Annesinin yüzü de vardı Tılsım'ın içinde; B filmleri kraliçesinin. Jack o dünyaların arasında kendi yüzünü Tılsım'dan doğmak üzere görünce, içi duyguyla patlayacak gibi oldu. Genişliyordu Jack. İçine ışık doluyordu. Annesinin gözlerinin iki saniye açık kaldığını gördüğü zaman çevresindeki tüm sesleri duyabilmeye başladı ...

(kuşlar kadar canlı, dünyalar kadar canlı şeyler vardı Tılsım'ın içinde, kulağına müzik sesleri geliyordu. Trombonlar, trompetler, saksofonlar; nice kurbağa, kaplumbağa ve kuşun ortak şarkısı. *İnsanlar sihrimi biliyor,* diye şarkı söylüyordu Kurt'lar da bir ağızdan. Bir geminin burnuna sular sıçradı, balıklar yüzdü, bir gökkuşağı yere vurup bir çocuğa gideceği yolu gösterdi. Coşkun bir orkestra müziği tüm kalbiyle çınlıyordu. Oda o seslerin bileşimi olan bir tek sesle doldu. Vites değiştiren kamyonların sesi, fabrika düdüklerinin sesi, patlayan bir lastiğin sesi, bir çatapatın sesi, bir çocuk bağırdı; sesi yükseldi, yükseldi, Jack göremediğini fark etmedi, sonra yeniden görebilmeye başladı.)

Lily'nin gözleri iri iri açıldı. Jack'e, "Neredeyim ben?" dermiş gibi şaşkın bakışlarla baktı. Yeni doğan bir bebeğin bakışıydı bu. Sonra ağzından şaşkın bir soluk çıktı...

... ve nehirler dolusu dünyalar, galaksiler, evrenler, Tılsım'ın içinden dışına doğru çekildi. Hepsi Lily'nin ağzına ve burnuna doldu... Pırıl pırıl, onun solgun tenine kondular. Çiğ damlaları gibiydiler. İçeriye doğru eridiler. Bir an annesi bir ışık kaynağı gibi göründü.

... bir an için Tılsım'dı annesi.

Yüzünden bütün hastalık izleri silindi. Filmlerdeki gibi yavaş yavaş olmadı. *Bir anda* oldu. *Bir anda.* Hastaydı, sonra iyiydi. Pespembe,

sağlıklı bir renk parıldıyordu yanaklarında. Cılız saçları canlanmış, koyu bal rengine dönmüştü.

Annesi ona bakarken o da annesine baktı.

"Ah! Ah! TANRIM," diye fısıldadı Lily.

Gökkuşağı parlaklığı soluyordu artık. Ama sağlık kalıcı oldu.

"Anne?" Jack, ona doğru eğildi. Parmaklarının altında bir şey selofan gibi buruştu. Bu Tılsım'ın boş kalan kabuğuydu. Jack onu komodinin üstüne koydu. Bunu yapabilmek için annesinin ilaç şişelerinden bazılarını itti. Bir kısmı yere düştü ama artık önemi yoktu. İlaca ihtiyacı olmayacaktı artık Lily'nin. Jack boş kabuğu büyük bir saygıyla masaya koydu. Biraz sonra onun gitmiş olacağını, bilmese bile hissediyordu.

Annesi gülümsedi. Harikulade, doyum dolu, biraz şaşırmış bir gülümseme. *Merhaba, dünya, işte yine ben! Ne dersin buna?*

"Jack, eve döndün," dedi sonunda. Serap görmediğinden emin olmak istermiş gibi gözlerini ovaladı.

"Tabii," dedi Jack. Gülümsemeye çalıştı. Yüzünden boşanan gözyaşlarına rağmen yine de iyi bir gülümsemeydi. "Elbette döndüm."

"Kendimi, çok daha iyi hissediyorum, Jacky."

"Öyle mi?" Avuçlarıyla gözyaşlarını sildi. "Çok iyi, anne."

Lily'nin gözlerinden ışık saçılıyordu.

"Sarıl bana, Jacky."

Boş bir yaz otelinin dördüncü katındaki bir odada, Jack Sawyer adlı on üç yaşında bir çocuk öne doğru eğildi, gözlerini kapadı, annesini sımsıkı kucakladı ve gülümsedi. Okulla, arkadaşlarla, oyunlarla, müziklerle dolu yaşamı ona geri döndü. Geceleri kolalı gibi gergin çarşaflar arasında yatabilecekti. On üç yaşında bir çocuğun normal hayatı (eğer on üç yaşındaki çocuğun hayatına normal denilebilirse) ona geri dönmüştü. Jack bunu anladı. Tılsım ona da bunu vermişti. Başını çevirip bakmayı hatırladığında Tılsım orada yoktu.

SON SÖZ

Kaygılı kadınlarla dolu bembeyaz bir odada
Diyar Kraliçesi Laura DeLoessian gözlerini açtı.

SONUÇ

"Bu hikâye burada bitiyor. Bir *erkek çocuğun*
hikâyesi olduğu için burada bitmek zorunda.
Bir *erkeğin* hikâyesi olmaya dönüşmeksizin
daha fazla devam edemezdi.
İnsan yetişkinlerle ilgili bir hikâye yazdığı zaman
nerede duracağını çok iyi bilir;
evlilikte bitirir.
Ama gençler hakkında yazanlar, nispeten
iyi bir yer bulup orada durmak zorundadır.
Bu kitaptaki kişilerin çoğu halen hayattadır,
varlıklı ve mutludur.
Günün birinde hikâyeyi tekrar ele alıp
onların sonlarının nasıl geldiğine
bakmak ilginç olabilir.
Bu nedenle hayatlarının o kısmını
şimdi açıklamamak akıllılık olur."

Mark Twain, *Tom Sawyer*